

ИЪНЪРВАЙН

ИСТОРИЯ ОТ ТРИТЕ СЪВЪТА

ГеоМансър

ПЕРВА КНИГА ОТ ЧЕТИРИКОМЕТЕНА
— КААТЕНЦЪТ НА ВРЕМЕТО —

MBC BOOKS

ЙЪН ТЪРВАЙН ГЕОМАНСЪР

Превод: Стойна Атанасова

chitanka.info

Тиан, самотна работничка с кристали, използва поредния кристал, когато започва да получава странни видения. Кристалът събужда таланта ѝ в геомагьосничеството, най-силното от Тайните изкуства, но и най-пагубното. Магия, която съюзниците и враговете на човечеството са еднакво неспособни да контролират. Изкуство, смъртоносно за дръзналия да го използва.

След фалшиви обвинения в саботаж от страна на нейната съперница Ирайзис, Тиан поема към своя нов живот. Скоро е пленена от чуждоземния лайринкс Райл, който планува да я използва в смъртоносни експерименти... за да преобразява плът. Единствено геомагьосничеството може да я спаси. Борейки се да контролира собствения си талант, Тиан поема към Тиртракс, най-високия връх в Трите свята. Водена от своите видения, там тя се среща с истински кошмар...

„... завладяващо приключение в свят, пълен с чудеса.“

LOCUS

Йън Ървайн е роден в Батърст през 1950 год. Получил образованието си в колежа Шевалиер и университета в Сидни, откъдето излиза като бакалавър по геология и доктор по морски науки.

След като работи като проект мениджър в областта на околната среда, Йън създава собствена консултантска фирма през 1986 г., която провежда проучвания за клиенти от Австралия и отвъдморските ѝ територии. Работи в много страни в Австралийско-Тихоокеанският регион. Експерт по замърсяването на моретата, Йън развива някои от основните насоки в австралийската национална стратегия по превенция на океанското замърсяване и все още продължава да работи в тази област.

Фантастичните четирилогии на Йън „Взор през огледалото“ и „Кладенецът на времето“ са публикувани в единадесет държави. Първите две книги от новата трилогия на Ървайн — „Песента на сълзите“ са вече достъпни, както и третата книга от петтомната му поредица за млади читатели, „Рънсибал Джоунс“.

Можете да се свържете с Йън Ървайн на адрес: ianirvine (при)
ozemail.com.au

Личният му уебсайт се намира на адрес: <http://ian-irvine.com>

Вижте също: <http://runciblejones.com.au>

Част от южното полукълбо
на Сантенар

Карта от автора

ЧАСТ ПЪРВА

ЗАНАЯТЧИЙКАТА

ПЪРВА ГЛАВА

Тиан можеше да чуе яростните викове на работническия надзирател далеч, преди да е достигнала манифактурата. Там вратите се отваряха с ритник, работниците ругаеха, а столовете биваха преобръщали под удара на меча на надзирателя.

— Къде по дяволите е Тиан? — изръмжа надзирателят. — Този път наистина ме изкара извън нерви!

Копнежът да се скрие някъде я завладя, макар да беше безсмислен. Тя побърза да се върне на мястото си. Къде беше сгрешила? Преди никога нямаше проблеми с работата.

Вратата на кабината ѝ се отвори с трясък и пред нея застана надзирателят Граист. Гръдният му кош се издуваше от гняв. Той беше грамаден потен мъжага, смърдящ на чесън. Гъстите косми по гърдите му се показваха през отворите между копчетата на ризата.

— Какъв е проблемът, Тиан? — изрева надзирателят. — Този хедрон не работи.

Той захвърли кристала към онази част от дългата работна маса, зад която беше Тиан.

— А това означава, че контролерът е безполезен, кланкерът не работи и *още от войниците ни умират*.

Той размаха юмрук, голям колкото пъпеш пред лицето ѝ.

Тя изскочи от мястото си, като изскимтя. Тиан и надзирателят не се разбираха, но тя никога преди не го беше виждала толкова разярен. Явно войната между тях се ожесточаваше. Тя вдигна хедрона, двадесет и четиристенен кварцов кристал с размер колкото юмука ѝ.

— Работеше перфектно, когато го завърших — каза тя. — Имате ли контролер?

Граист нагласи внимателно на земята контролер, деликатна психомеханична конструкция, истинско произведение на изкуството, с което дори личният часовникар на инквизитора скрутатор би се гордял. Контролерът приличаше на метален октопод, чийто двадесет и четири разклонения излизаха от обемиста кошница, изработена от тънки листове мед и няколко слоя стъкло.

Нагласяйки хедрона в кошницата, Тиан разгъна двадесет и четирите разклонения. Тя допря до него висулката, окачена на врата ѝ. Извършвайки необходимото, тя допря със скъпоценната си висулка едно от металните разклонения на контролера. Разклонението се сви, после отново се разгъна, сякаш имитираше скок на жабешко краче.

— Ах, — извика Граист, като се наведе, — така е по-добре.

Тиан се дръпна настрана, за да се предпази от появилия се пушек. Надзирателят не разбра. Не това трябваше да се случи с контролер, особено по време на истинска битка, нито пък с кланкер. Пък и кристалът имаше съвсем слабо сияние. Нещо беше адски грешно. Тиан повтори движението, но отново разклонението само безрезултатно се сви и разгъна. Тиан се намръщи и потрети опита. Този път пък изобщо нямаше реакция, разклоненията не помръднаха. Сиянието на хедрона съвсем изчезна.

— Хедронът съвсем си е отишъл.

Тя притеснено дръпна висулката си. Само една от стените на контролера блесна под светлината на лампата.

— Не разбирам. Какво са направили с кланкера? Да не са се опитвали да изкачат скала?

— Той се повреди на не повече от петнадесет мили от Тикси! — сопна ѝ се Граист, като извади ръждясалия си меч и го удари по бедрото си. Харесваше му да бъде безочлив. — А последните два контролера, които направи, също се повредиха. *На бойното поле.*

По кожата ѝ полазиха тръпки. За последните двадесет години нито един контролер от манифактурата не беше се повреждал.

— К-какво става? — прошепна Тиан.

— Никой не знае. Само дето два скъпоценни контролера бяха загубени и двадесет войници са мъртви. Заради твоята небрежна работа, занаятчия!

Хващайки се за стола си с ръце, Тиан седна. Двадесет мъртви. Тя се вцепени от ужас. Никога не беше грешила в работата си? Какво не беше наред?

— Трябва... да говоря с някой от механиците на кланкерите.

— Единият беше разкъсан на парчета от лайринкс, другият се удави. Не се знае какво се е случило с третия. Какво ли ще направи скрутаторът, като разбере...

Тиан изтръпна.

— Имате ли други кланкери? — попита тихо тя.

— Как бих могъл? — изръмжа той.

Езикът му беше пожълтял от дъвчене на нига, трева, която войниците използваша, за да се справят със студа и умората. Това обясняваше тръпчивия мирис. Може би чесънът беше методът му да се пребори с него.

— Първият кланкер беше отнет от врага, вторият беше отнесен от реката. Този контролер е част от третия кланкер. Щяхме да загубим и него, преди да е достигнал бойното поле. Джи-Хад тръгна към Тикси да разбере къде е проблемът. Цялата манифактура ще пострада заради твоята некадърност.

Джи-Хад — управителят на манифактурата, имаше пълна власт над живота на своите работници. Ако тя го разочароваше той можеше да я изпрати на принудителен труд в мината за въглища и катран, където тя щеше да остане докато черният прах напълно разяде дробовете ѝ.

— Той... ядосан ли е?

— Никога не съм го виждал толкова бесен! — заяви студено Граист. — Каза, че ако до края на седмицата не се справиш с проблема, с теб е свършено. Кое то пък ме кара да мина на друга тема...

Тиан знаеше какво ще каже надзирателят. С каменно изражение тя изтърпя монолога му за повика към дълга, който за нея беше скрита заплаха.

— Дълг на всеки от нас е да се ожени, занаятчия. Не може да има изключения. Нашата страна отчаяно се нуждае от повече деца. Целият свят се нуждае.

— За да има кой да бъде убиван във войната — каза тя с нотка горчивина.

— Не ние я започнахме, занаятчия. Но без мъже, които да се бият, без хора, които да работят, за да ги подкрепят, без жени, които да раждат повече деца, ние със сигурност ще загубим. Ти си умна, Тиан, въпреки този провал. Трябва да изпълниш мисията си.

— Знам дълга си, надзирателю — каза Тиан, макар в момента да не си мислеше именно за него. Имаше истинска липса на мъже в манифактурата. Пък и никой от наличните тук не я привличаше, така че тя не искаше да се обвързва. — Ще си намеря скоро партньор...

Как? Тиан отчаяно се замисли за това, когато той си тръгна. И кой?

Защо нейните контролери се развалиха? Тиан прекара през ума си проблема от началото. Контролерите извличаха силата си от полето, някаква смътна сила от естествено съществуващи пресечни точки. Полето доминираше в нейния живот. Занаятчиите изработваха контролери, и по-важното, нагласяха ги така, че те да не могат да се противопоставят на полето, но да извличат лесно енергията от него и да я предоставят на кланкерите. Ако някой контролер се разстройваше или пък трябваше да бъде настроен на различно поле, занаятчиите отново го правеха. Тяхната работа беше от кардинално значение за войната.

Кланкерите бяха като ръмжащи механични чудовища, покрити с броня и задвижвани от осем стоманени крака. Отвратително неудобни за управление и истински кошмар за майсторите, които трябваше да ги държат в движение, те бяха обаче основната защита на човечеството от врага. Кланкер можеше да побере десет войници и тяхното снаряжение, както и да ги защитава с катапулт. Но без енергията той беше просто безполезен метал, именно затова контролната му система трябваше по всяко време да работи идеално.

Наистина ли тя беше направила такава ужасяваща грешка? Като отстрани хедрона, тя внимателно го разгледа. Тъмни ивички рутил се сливаха в кълбовидна маса във вътрешността на кристала. Той изглеждаше перфектно. Нямаше никакви видими дефекти, нито пък изглеждаше повреден, но същевременно не работеше. Тя нямаше представа защо.

Нямаше и кого да попита. Старият майстор на занаятчиите, изработващи контролерите за кланкерите, Майстор Баркъс, беше починал миналата година. Всичките бележки, които беше оставил за работата си приживе бяха почти не четими, а останалото от знанията му си беше отишло от света заедно с него. Тиан беше научила всичко, което той се беше погрижил да ѝ предаде и беше направила малки, но полезни подобрения по контролерите, някои от които бяха приети и от други манифактури. И все пак, само на двадесет, тя беше още много млада, за да се издигне от занаятчия до майстор. Манифактурата

имаше горещата нужда от някого, който да притежава още по-голям опит.

От другата страна на вратата останалите работници говореха помежду си, без съмнение, за нея. Тиан се почувства потисната от любопитните им погледи, от грубите им заключения и остри шегички, че не беше изпълнила дълга си. Двадесетгодишна, която никога не е била с мъж — имаше нещо сбъркано в нея. Разбира се, това не се казваше направо, но дори и изречено завоалирано то болеше по същия начин.

„Няма нищо сбъркано в мен! — помисли си тя гневно. — Просто не съм срещнала подходящия човек. И най-вероятно го няма сред тия загубеняци и тъпанари тук.“

Двама от чираците се изхихикаха, хвърляйки поглед към нейната кабинка, а после гузно се приведоха над мелещите колела. Изчервена, Тиан избяга от помещението. Тя мина като вълна между лабиринта от дълги маси, зад които седяха служителите, подмина спретнатите чиновнически стаи, библиотеката и коритата за пране, после и лечебницата, занаятчийския стол, и накрая стигна зад стената, която ограждаше главната част от манифактурата.

Тук всичко се губеше в облаци дим, катран и оглушителната врява на метала, който работниците превръщаха в изделия. Тя сви наляво към входната порта и прекоси пустия павиран с доломит двор, който събираше подредените една до друга сгради на манифактурата. Тук навсякъде имаше цели преспи от пепел и прах, а метачите очевидно не можеха да се справят с тях. Всеки сантиметър беше покрит със слой мазни сажди.

— Слизам в мината — каза тя на Нод, портиерът тук през последните тридесет години.

Нод имаше дълга бяла брада, чийто край достигаше чак до колана му, но пък нямаше и косъмче на главата. Той вдигна стоманената решетка. Една висока порта зина отворена. В този миг Нод протегна ръката си. Никой не можеше да влезе вътре без писменото разрешение на своя надзирател.

— Съжалявам, Нод — каза Тиан, — отново забравих.

Граист винаги и за всичко вдигаше врява и затова тя нямаше желание да попита, дори когато ходенето до мината беше част от работата ѝ.

Нод я погледна през рамо и после махна с ръка.

— Все едно не съм те видял. Късмет, Тий! — потупа я той по рамото.

Тиан намери този жест за доста зловещ. Никога преди Нод не ѝ беше пожелавал късмет. Като се загърна в палтото си, тя изчезна надолу. Пътекката надолу към мината беше кишава, заради станалия кафяв от сажди сняг. Тук пещите работеха денонощно. На първия завой, точно преди да влезе в гората, тя хвърли поглед назад.

Манифактурата за контролери се намираше точно на един грозен склон от хълма. Оттук изглеждаше нещо като мрачна поредица от стени във форма на раковина, високи по десет педи, с тесни отвори помежду си и назъбени парапети отгоре. По ъглите имаше защитни кули. В тях обаче рядко се намираха войници, тъй като манифактурата отстояше на стотици левги от вражеската линия. Отзад имаше цяло гнездо от комини, изпускащи пушек с различни нюанси — бял, оранжев или мазен и черен.

Тиан не мислеше, че мястото е грозно. То беше за нея просто дом, но и работно място, като двете му предназначения сякаш се сливаха в едно. Беше неин дом, откакто майка ѝ — прочута родилка от фабриката за разплод в Тикси, беше продала Тиан още на шест години за чираче в манифактурата. Оттогава тя беше тук. Тиан случайно беше ходила до Тикси, на три-четири часа път пеша оттук, но останалият свят за нея сякаш не съществуваше — тя не го познаваше.

Не ѝ остана време за това. Животът беше подчинен на войната и всеки имаше своето определено място в него. Работата беше усърдна, часовете — дълги, но за престъпление никой не бе и чул. Никой не се страхуваше да върви по улиците нощем.

От ляво на Тиан друга пътека водеше към акведукта, после през изкопа от разлома и там, преди хоризонта над планината — до катранената мина. През редките горещи дни тук катранът се процеждаше направо от скалите и беше възможно дори да бъде събиран. В повечето случаи обаче миньорите трябваше да го копаят от недрата на тесните планински скатове. Това беше най-лошата работа на света, а малцина доживяваха да остареят. Уви, пещите на манифактурата трябваше да бъдат постоянно пълни. Кланкерите бяха от основно значение за войната. Без тях войната щеше да бъде загубена.

Контролерите бяха все по-оскъдни. Тиан не можеше да си представи колко войници трябваше да загинат, атакувани от разярения лайринкс, разбрали, че са останали без защита, поради повредата в кланкера. Тя не можеше да понесе мисълта, че грешката беше нейна.

Тя се стрелна по пътеката към долната мина, където се копаеха хедроновите кристали. По време на двадесетминутното спускане по склона Тиан имаше достатъчно време да се остави на гризящата я съвест. Тя не успя да намери решение на терзанията си, но пък достигна главния вход на мината.

— Добро утро, Тиан — беше Лекс, дневният пазач, който ѝ кимна от мястото си, приличащо на пещера, подобно на статуя в храм. Неговото неудобно подвижно чене, което той държеше на масичката пред себе си, веднага лъсна. Понякога миньорите го криеха, а после престорено го търсеха, докато накрая сякаш по чудо го намираха за Лекс.

— Добро утро, Лекс, Знаеш ли къде е Джо днес?

— Долу на пето ниво — измънка Лекс. Без зъбите му беше трудно да се разбере какво казваше. — Хвани по шеста галерия в дясно и върви до края.

— Благодаря.

Като си избра фенер от полицата, тя освети незаконното „огнище“ на Лекс, което представляваше мангал, пълен с парчета от счупени глинени съдове, откъдето излизаше пушек. Тиан пое по пътя си. Двете страни на галерията бяха обсипани със счупени колела, неизползваеми кошници за вдигане на рудата, парчета от въже, както и с всякакво друго оборудване, остаряло, колкото мината.

Когато Тиан достигна повдигащото колело тя го намери без надзор. За всеки случай тя разклати звънчето до него, но никой не ѝ отвърна. Тогава Тиан се метна в кошницата, освободи я от спирация механизъм и започна да се спуска надолу. Първо, второ, трето ниво — колкото по-надолу слизаше, толкова по-стари и мрачни изглеждаха нивата. Мината съществуваше от стотици години преди да бъдат открити кристалите в нея. Когато подмина четвъртото ниво силна струя въздух разклати кошницата, като почти изгаси фенера ѝ. Поне вентилационната система работеше. Последният път, когато идваше тук, въздухът беше ужасен. Един от миньорите щеше да умре заради него.

И така, с клатеща се кошница, Тиан достигна петото ниво. Тя слезе от кошницата и я застопори, за да не може никой да я вдигне нагоре или спусне надолу — в този случай дори самият отговорник за кошницата трябваше да се спусне по въжето, за да я освободи. Тиан пое в галерията.

В тази галерия беше приятно топло, в контраст с въздуха в останалите, но и със самата манифактура: там на човек му беше студено, дори и да работеше до пещите, които пък неочаквано изпускаха по някоя гореща вълна. Още повече че занаятчийското помещение в манифактурата се намираше в съвсем противоположната на пещите част, то беше в студения ѝ южен край. През по-голямата част от живота си на Тиан ѝ беше студено.

Тя вървеше упорито. Всеки излишен камък беше отстраняван с много усилия при прокопаването на галериите, затова сега те не бяха по-големи от необходимото за извличане на рудата и кристалите. Понякога на Тиан ѝ се налагаше да пълзи по ръце и колене или пък съвсем по корем, за да може да се промуши през галерията, а неправилните каменни ръбове драскаха ребрата ѝ. Скалата тук беше розов гранит, обсипан с жилки, които се гърчеха подобно кръвоносни съдове в окото на пианица. Миньорите идваха заради златото, платината, медта, калая или среброто, докато старият ѝ приятел Джойън — за нещо далеч по-скъпо — кристалите, от които бяха направени магическите хедрони. Някои от тях бяха големи, колкото юмрука ѝ — именно тях Джойън търсеше най-вече. Само някои кристали можеха да се използват за направа на хедрони. Малко от миньорите обаче можеха да различат кои кристали трябва да се вземат и кои — да се оставят.

Зад голямо парче многослоен гранит, смесен със слюда, Тиан видя да се прокрадва светлина. Един стар мъж седеше в пространство с яйцевидна форма, като къртеше и чукаше нещо край себе си.

— Джо — извика тя, — най-сетне те намерих.

— Мислеше ли, че съм се изгубил — изсмя се миньорът, като се изправи на крака. Това движение му костваше изпукването на няколко старчески стави и стон от гърдите. Джойън беше дребен, съсухрен, мършав мъж на поне седемдесет, с продълговато остро лице и кожа, в която се беше просмукал тонове прах от мината. Но беше и

единственият истински приятел на Тиан. Когато я прегърна ребрата ѝ изпукаха.

Те седнаха заедно долу на земята. Джойън ѝ предложи глътка от бутилката си, но Тиан знаеше, че не трябва да приема. Алкохолът беше дестилат от ряпа и пащърнак, така че можеше да катурне и мечка.

— Яла ли си днес, Тиан?

— Само коричка.

Той ѝ подаде увит в плат пакет, в който тя откри три печени сладки картофа, едно сварено яйце, стрък целина, топка лепкав ориз, овкусен с шафран и няколко планински фурми. Устата ѝ се напълни със слюнка. Обикновено винаги беше прекалено заета, за да яде.

Тиан избра най-малкия от сладките картофи.

— Сигурен ли си, че всичко е наред?

— Стани, Тиан. Позволи ми да те огледам.

Тя стана с картофа в ръка. Тиан беше средна на ръст, стройна. Тя имаше мастиленочерна коса, нескопосано отрязана до средата на врата, бадемовидно оформени очи с тъмновиолетов цвят, добре изразени вежди и малки плътни устни. Кожата ѝ имаше цвят на свеж кехлибар, а очите придаваха дълбочина. Ръцете и бяха елегантни, с дълги пръсти, което тя харесваше у себе си, а краката — с широки стъпала, които не харесваше.

— Още по-слаба си, откогато те видях преди месец.

— Плащат ми едва когато моите контролери влязат в употреба и...

— Но ти си най-усърдната работничка в цялата манифактура, и най-умната.

Тя погледна надолу към ботушите си, неспособна да отвърне на комплимента.

— Последните ми три контролера се развалиха, след като излязоха от манифактурата, Джо. Кланкерите също бяха загубени, както и техните водачи. *Двадесет* войници са мъртви.

Гърдите и се повдигаха от вълнение.

Той я изгледа продължително.

— Това не значи, че грешката е твоя.

— Те бяха *моите* контролери. Разбира се, че е моя.

— Тогава по-добре да разбереш в какво се състои грешката.

— Не знам откъде да започна.

— Е, добре, но пък освен всичко трябва да се храниш.

— Ям само основното ядене — измърмори тя. — Спестявам, за да се откупя. След две години ще имам достатъчно.

— Но и след това ще останеш в манифактурата. Нищо няма да се промени в живота ти. Какво е това бързане?

— Искам да бъда свободна! Искам да *имам избора* дали да бъда в манифактурата, а не да го правя насила, защото майка ми е предопределила живота ми, когато съм била на шест.

Челюстта ѝ ядно изскърца, в очите и проблесна яд.

Тиан беше продадена като дете за работничка в манифактурата, а след навършване на двадесет и петгодишна възраст, ставаше нейна собственост. Ако тя се провалеше в работата си или пък поради друга причина, управителят на манифактурата можеше да я продаде, на когото си поиска, а Тиан нищо не можеше да направи срещу това. Джи-Хад не беше жесток, нито отмъстителен, но беше строг човек. А и трябваше да бъде такъв.

Единственият ѝ изход беше да стане майстор, евентуално майстор по изработването на контролери. В такъв случай правото на манифактурата над нея биваше анулирано и тя щеше да стане част от еснафа на манифактурата — позиция, която се славеше с чест и влияние. Но това беше просто мечта. За да бъде майстор, трябваше да бъде много повече от добра в бранша. А пък и останалите занаятчии бяха известни с хитростта си, за да се издигнат, за разлика от нея, която не се разбираше с хората.

— Какъв е проблемът с твоите контролери?

— Не знам. Само разбрах, че са се повредили. А бяха перфектни, когато ги завърших.

— От колко време не са ти плащали?

— От шест седмици.

— Седни, хапни си обяда.

— Това е твоят обяд — настоя тя упорито, искайки храна, но не и подаяние.

— Твой е и очаквам да го изядеш целия.

— Но...

Джойън помилва бутилката:

— Това ще ми е достатъчно. След малко се прибирам у дома. Изпълних вече дневната си норма.

— Норма за какво? За пиене по време на работа? — попита тя закачливо.

— Прави каквото ти казвам — той отново надигна бутилката.

Тиан изяде сладките картофи и започна да бели яйцето. Тя вече се почувства по-добре.

— Защо ме посети, Тиан? Не че не си добре дошла по всяко време.

— Трябва ли да има причина?

— Не, но се обзалагам, че има. И се чудя дали не е заради старите ми камъни. — Въпреки че копаяше най-идеалните кристали на света, той все още ги наричаше „старите ми камъни“.

— Така е — каза тя. — Последните три, които ми даде изглеждаха перфектно, но се развалиха само за няколко седмици в кланкерите.

— Бяха малко по-различни — допусна той след още един гълток. — Но това не е нещо необичайно.

— Мога ли да видя откъде ги извади? — попита тя с уста, пълна с яйце. Коремът ѝ беше доволно пълен.

— Обратно по този път — той ѝ направи знак с глава в посоката, от която тя дойде.

Тя пое натам, като гризеше от лепкавата топка ориз. Тиан пазеше стръка целина за накрая, за да освежи устата си. Принуден, Джойън също запълзя под набраздения в бяло разтрошен гранит. Дватамата влязоха в пещера, по-висока от ръста им. На светлината на фенера. Тиан видя сребърни нишки в стената, а по протежение на другата страна — находище на масивни кристали.

— Харесвам тук долу — каза Джойън, като потуляше стената. — Чудесата на камъка. Макар и еднакви, всеки от тях е различен.

— Говориш сякаш скалата е най-добрия ти приятел.

— Така е.

— Това ново находище ли е?

— Миньорите го разкопаха тази година. Някой ден обаче те пак ще се върнат към тези пластове.

— Защо не са продължили да го копаят, когато са го намерили?

— Защото откриха няколко интересни стари камъка и ме извикаха да ги проверя. Проблемът на миньора е обаче, че е готов да смачка всеки добър кристал в търсене на злато и сребро по-надолу.

— Проклетата кървава война. Дали някога ще приключи?

Джо тропна с мотиката си върху една група кристали.

— Продължаваща вече сто и петдесет години, а и предвид факта, че лайринксите са дошли много преди това, когато Забраната беше прекратена и феламорите откриха пространство в нашия свят, не виждам тя да свърши скоро.

Тиан знаеше тази история наизуст. Двадесет и седмата Велика история, написана от хрониста Гартас, беше най-важна от последните Истории, а всяко дете в цивилизования свят я изучаваше. Тя се основаваше на последната част от двадесет и третата Велика история, „Историята на огледалото“, но тази история беше забранена да се разказва повече.

Много видове същества бяха проникнали в Сантенар по време на Забраната, преди двеста и шест години, но само един вид беше успял: крилатите лайринкси. Интелигентни предшественици, на които човешката плът се услади, и които изпитваха изгарящото желание да създадат свой собствен свят. Оттогава те бяха във война с човечеството.

— Никога няма да победим лайринксите, кали Джо?

— Бих казал не. Те са толкова големи, умни и по дяволите, корави. Чух, че най-накрая Туркад е паднал.

Тя беше чула същото, както и че има един милион бездомни, останали на улицата. Туркад беше баснословен древен град, над чиято власт се покоряваше остров Мелдорин, а вероятно и над половината свят, и то от хиляди години. Тикси беше относително далеч от Туркад и завладения от лайринкси Мелдорин, поне така знаеше Тиан от Историите. Ако такова могъщо място обаче е паднало, то каква надежда имаше за тукашните хора?

Джойън извади длетото от гайката на колана си, внимателно го постави върху кристалите и предпазливо започна да чука. Тиан внимателно наблюдаваше работата му, гризейки от целината. Тук тя се чувстваше повече като у дома си, откъдето и да било другаде, но само заради него.

— Как разбираш кои са полезните кристали?

— Не личи. Трябва да ги докосна и тогава усещам над очите ми да се разлива приятно затоплящо чувство, сякаш водна лилия се разтваря в езеро.

Тя се учуди откъде той беше придобил подобна способност. Беше толкова студено тук за водни лилии, същото беше и в планината на Тикси.

— Винаги ли си бил такъв?

— Не. Случи се преди десет години. Тъкмо навърших шестдесет и шест. Почувствах, че се разболявам една нощ след вечеря, почти усещах, че умирам. Оказа се, че е било от свинското. Бях ял свинско цял живот, но оттогава дори и хапка бекон да сложа в устата ми, усещам как гърлото ми се подува и едва дишам. Следващият път, когато бях тук да копая сребро, аз докоснах един кристал и сякаш цветете се отвори в главата ми. Всеки път се случва, когато докосна кристал.

— Защо?

— Харесах това усещане — топло и успокояващо. И двамата ми сина загинаха във войната, а жена ми почина от мъката...

— Съжалявам, не знаех.

— Защо би и трябвало?! Тя умря преди тридесет и една години, а синовете ми — още по-рано. Толкова дълго време... Животът ми беше така самотен!

— Защо не се ожени пак? Бих си помислила... Добре, значи аз имам проблем, затова че не съм се омъжила...

— Не срещнах жена, която да харесам достатъчно.

Тиан внимателно преценяваше стареца. Те станаха приятели от деня, в който се срещнаха.

— Не предполагам, че ти преценяваш...

— Не бъди глупава, Тиан — прекъсна я той грубо, — все пак, както съм казвал и преди, когато се появиха кристалите, които да копая, аз вече не се чувствах толкова самотен. Усетих, че съм мъничко специален. Един ден така се случи, че споменах това на стария майстор Баркъс. Той също беше вдовец. Привикнахме да си пийваме по една-две чашки заедно понякога вечер. Той сам дойде и видя. Оттам нататък аз вече не бях повече миньор, копаещ сребро — плащаха ми двойно, за да откривам полезните кристали и да му ги пращам. И оттогава това правя.

— Бих искала и аз да мога да ги разпознавам.

— Бих искал да те науча.

Той чукаше с чукчето и длетото докато говореше. Сега обаче той ги остави настрани, заби мотиката си в кухината и внимателно я повдигна. Изскочи кристал.

— Искаш ли да го хванеш заради мен?

Кристалът падна в ръцете ѝ.

— Можеш да го вземеш, ако искаш — каза миньорът.

— Благодаря. Ами ако се окаже като другите? Намерил ли си ново находище?

— Не, въпреки че има няколко обещаващи такива на шесто ниво.

— Ще ходиш ли после там? — попита тя, изпълнена с надежда.

— Не, дори и да мога да помогна.

— Защо не?

— Там скалата е загнила. Покривът може да се срути всеки момент, преди да сме успели да го укрепим. Една опасна вертикално подкопана зона прорязва най-доброто находище.

— Добре, тогава се надявам, че ще намериш от твоите стари камъни някъде другаде.

— Надявам се да е така. — Джойън се протегна и прозя. — Време е да вървим. В този край, въздухът не е достатъчно добър.

Тиан почувства, че и се приспа сега, когато той спомена да вървят и видя, че пламъкът на фенера съвсем беше отслабнал. Последва го до асансьора, двамата се качиха в кошницата и Джо я освободи.

Навън хладината на вятъра прогони сънливостта ѝ и тя си взе сбогом с Джо.

— Сбогом — каза Джо и пое надолу към селцето на миньорите и самотната си колиба.

— Ще ми кажеш, ако кристалът не работи — каза той през рамо.

— Смятам, че ако имам малко повече време ще намеря и по-добър.

— Благодаря, ще ти кажа — тя пое по хлъзгавата пътечка, като уви раменете си с тънкото палто.

Тиан оформи кристала и с огромно внимание започна да го превръща в хедрон, като най-напред трябваше да го „събуди“ Това тя правеше с помощта на своята висулка, неин личен *инструмент*, който ѝ позволяваше да установи полето. Без него тя не можеше.

Инструментът беше отличителен белег, почти като душа на всеки занаятчия; единственото ѝ богатство, което тя притежаваше. Малък кварцов хедрон в цвят, подобен на окото на тигър, захванат от стъклени и сребърни нишки, той висеше на врата ѝ на верига от бяло злато. Тиан го използваше всекидневно през последните три години и познаваше всичките му функции.

Всеки кристал трябваше да бъде събуден, за да може да извлича сила от полето. Тиан можеше да опише как ставаше това. Беше въпрос на физично взаимодействие между разум и материя, талант, с който човек е роден или не. Можеше да бъде развит, но не и научен. Но беше и рискован — можеше да предизвика халюцинации и дори истинска лудост, известна като кристална треска. Опитни занаятчии с години практика при майстора използват най-обикновените парченца кристал, преди да са способни сами да изработят хедрон. Все още се случваха инциденти, а най-безразсъдните опитваха това, което беше забранено, често с незадоволителни резултати.

Всеки кристал беше различен, а да бъде събуден, за да стане хедрон, беше изключително тежка работа; изглеждаше обаче, че Тиан трябва да я извърши. Тя едва можеше да долови структурата му. Концентрира се докато главата я заболя. Бавно стигаше до отговора. Това беше малка пирамида, която вибрираше в мъгливо сияние. Други такива пирамиди лежаха около нея и се свързваха в хексагони, които се разпростираха до безкрайност. Тиан сякаш се изгуби в лабиринта от безупречно правилни очертания. Те сякаш вече плаваха...

Изведнъж сякаш някакво течение я понесе. Енергия, каквато не познаваше... Трябваше да бе минало много време. Тиан нямаше и идея колко време беше там вътре, загубена. Но пък знаеше, че някои занаятчии на нейното място никога не са се връщали оттам.

Сякаш изтръгвайки се от магията на кристала, тя отново се върна в мислите си към кристала. Сега тя се насочи не към неговата правилна структура, но поиска да разкрие ролята на онези мънички нишки, които плуваха в него. Избирайки си само една, тя се опита да открие чрез нея верния път към тайната на камъка. Тиан допря инструмента си към нея. Първоначално нищо не се случи, но тя не се отказваше. Накрая нишката в кристала помръдна. Първо само тази нишка, а после десетки като нея, хиляди. От тях неочаквано бликна светлина. Тиан успя.

Изведнъж обаче светлината изчезна. Тиан се загледа в кристала: неговото сияние постепенно се разми във въздуха, подобно на зора в нощното небе. Той беше събуден и красиво се смеси с полето.

Макари дълбоко изтощена, тя продължи работата си. Имаше още толкова много да направи. Към десет вечерта Тиан установи, че новият кристал имаше същите свойства, както и предишните три. Но дали ще се развали и той по същия начин? Тя почувства в тялото си едновременно студ и горещи вълни, ръцете ѝ изтръпнаха. Такива бяха ефектите от работата с хедрони, и освен това, невинаги бяха безвредни. Занаятчийи умираха понякога на работното си място, вътрешно изгорени от силата на хедрона или с мозъци, които се сваряваха в главите им. Наричаха го антракизм и всички се страхуваха от заболяването. Нещо в главата на Тиан пулсираше. Беше време да спре.

Отчаяна и гладна, тя изгаси фенера и пое през лабиринта на манифактурата, с нейните стотици разделени работни пространства. Всяко от тях през деня беше заето от работници, които правеха отделните детайли от кланкерите, така жизненоважни за войната. Този колосален труд даде своя резултат за година в манифактурата, която разполагаше с хиляда работници и непрестанно работещи пещи, бяха произведени дванадесет кланкера. А врагът можеше да разруши един кланкер за няколко минути.

Стаята на Тиан беше малка, но поне я имаше. Повечето от работниците спяха в общежития, където идеята за лична собственост беше непозната. Тиан се изкачи в леглото си, но не можеше да спре да мисли. Войната все още пазеше крехко равновесие, но можеше да вземе и друг обрат. Или поне така се говореше. Повредата на няколко кланкера можеше да коства цяла армия, а следователно — и войната. И всичко зависеше от контролерите и хедроните, които представляваха сърцата на кланкерите, единственият начин, по който човешката сила можеше да постави под контрол силата на полето, за да може от своя страна да контролира кланкера.

По всички изчисления броят на лайринксите беше по-голям от този на хората, така че само кланкерите можеха да обърнат войната. Без тях човечеството беше обречено...

Тиан спа лошо и не дълго. Главата ѝ сякаш беше пълна с бляскави шокиращи картини — кристални сънища. Тя винаги

сънуваше, когато заспеше след работа. Но преди в сънищата си виждаше убити войници, подредени в редица, загърнати с чаршафи, за да бъдат прикрити грозно осакатените им тела. Много преди слабото есенно слънце да озари очертанията на планината, а лъчите му да разкъсат мъглата и пушека от пещите, Тиан отново беше на работното си място.

Гладът отново я загриза в корема. Тя го засити за малко с няколко глътки вода, с мръсен вкус на катран. Манифактурата се препълни. Занаятчиите работеха в студеното здание, оградено със стени, които да предпазват от разпространението на мръсотията навън. Занаятчийското здание имаше двойна врата, за да може същевременно да предпазва от проникване на пепел и пушек вътре, но уви, тя въобще не можеше да се справи с тази задача. Тиан затвори вратата, неспособна да мисли заради шума на метала, който идваше от стотица наковални, виковете на надзирателите и свистенето на огъня в пещите.

Развалилият се хедрон все още не издаваше признаци на живот. Тя го беше създала, беше му дала форма, но сега го виждаше напълно лишен от възможности, които дори законите на физиката не можеха да съживят. Той не беше нищо друго, освен празно парче кварц.

Тиан взе халбата си, за да я напълни отново от варела вън. На изхода я пресрещна тъмен жилав мъж с нос, приличащ на орлов клюн. Той ѝ препречи пътя с ръка. Ръцете му бяха огромни, жилести, въпреки че тялото му като цяло беше съразмерно.

— Управител Джи-Хад!

Тя отстъпи назад. Макар и да го очакваше, неговата внезапна поява предизвика шок за нея.

— Занаятчия Тиан, какъв напредък можете да докладвате?

Джи-Хад смръщи космати вежди над хлътналите си очи. Той носеше дървено сандъче в ръка.

— Аз — тя се обърна пак към масата си, където лежеше хедронът, заедно с контролера, които отдалеч изглеждаха като несглобена играчка за рожден ден. — Още не съм открила проблема. Работеха перфектно, когато ги доставих.

— Да, но сега не работят, а войниците ни умират.

— Знам това — каза тя покорно. — Но не мога да кажа защо. Трябва да говоря с някой от механиците на кланкерите.

— Кай-Ара е единственият още жив. Той трябва да бъде тук утре. Сега постави нов контролер в своя кланкер. Хич не е доволен.

„Няма и как да бъде“, помисли Тиан. Връзката между машината и механика беше много дълбока. Да му се повреди контролер, беше за механика същото, като да загуби брат. Да го накарат да се научи да манипулира с друг контролер пък беше изтощително физически, психически и емоционално.

— Как ще се справиш с това? — настоя Джи-Хад.

— Има... д-две възможни причини. Или нишките на кристала са били съвсем незабележими, или полето по някакъв начин ги е изгорило... — тя умишлено спря дотук, тъй като третата, най-очевидна причина, водеше право към нея.

— Или? — изскърца със зъби Джи-Хад. Тежките му клепачи се свиха и очите му заприличаха на цепки. — Или какво, занаятчия?

— Или врагът е открил начин да блокира действието на хедроните — прошепна тя.

— Да се надяваме, че не е, защото в противен случай всички ще свършим в корема на лайринкса.

— Работя възможно най-усърдно.

— Но дали работиш възможно *най-умно*, колкото можеш?

— Аз...

— Аз давам заповедите. А сега ти заповядвам на теб. Ако не можеш да се справиш с тази работа, ще намеря друг, дори ако трябва да го докарам тук от сто левги. Имаш седмица да разрешиш този проблем, занаятчия.

Като отвори дървеното сандъче, той постави два контролера на масата й, точно до този, който не работеше.

— Двадесет войници умряха, защото това се развали. Други трима умряха, докато се опитваха да ги спасят. Само *седмица*, занаятчия.

— А ако не успея? — попита тя бавно.

— А замисляла ли си се за *другата* ти отговорност?

Тя се втренчи в него, пребледняла. Тиан разбираше какво имаше предвид.

— Отговорността ти да се омъжиш — каза той сприхаво. — Надзирателят ти вчера е говорил с теб за това.

Всеки безбрачен ли щеше да й напомня за това?!

— Н-не още! — заекна тя. Мисълта за това караше сърцето ѝ да тупти още по-бързо. — Но скоро ще го направя, обещавам.

— Казваш го от три години, занаятчия. Съжалявам, но скрутаторът ми трие сол на мен и няма да мога още дълго да те защитавам. Ако не можеш да си вършиш работата и да изпълниш дълга си...

— Какво? — извика тя.

— Може би ще трябва да те изпратя във фабриката за разплод.

ВТОРА ГЛАВА

Това напомни на Тиан, че не беше виждала майка си почти месец. Не че очакваше с нетърпение тези моменти, но те бяха още едно „свещено задължение“. От друга страна, след заплахата на Джи-Хад тя едва ли беше в състояние да мисли логично. Е добре, защо тогава да не посети Марни.

— Слизам надолу към Тикси — каза тя на Нод, който стоеше на портата. — Да видя майка ми.

Този път той не поиска да види дали и е разрешено.

— Надявам се, че ще си дойдеш отново, Тий. — Нод притеснено набута края на брадата в колана си, а после го извади.

Нод все още поддържаше старото схващане, че мъжете и жените са равни, но никой друг днес не мислеше така. В стари времена, жената е можела да прави всичко, което е способна, съвсем като мъж. Уви, войната стовари тежко бреме върху човечеството. Населението намаляваше стремително, и преди всичко друго, от жените, способни да раждат, се очакваше да го правят. Майката на Тиан беше шампионка в това. За двадесет и една години тя беше дала живот на петнадесет здрави и невероятно даровити деца.

Тиан не искаше да мисли за това.

— Ще се върна, не се тревожи — тя хубаво се загърна с палтото си и пое надолу по планината към Тикси, мислейки върху думите на Джи-Хад.

Скрутаторът от Ейнунар, обширната провинция, към която спадаше тази земя, беше доста сенчеста фигура, ръководител на шпионския апарат, на провинциалната тайна полиция, съветник, и с други думи, истинската власт зад гърба на провинциалния управител. Той беше член на Съвета на скрутаторите, за които се говореше, че управляват работите в източните земи. Никой не знаеше как се беше появил Съветът, както и дали имаше връзка с официалната власт. Сигурно членовете му знаеха прекалено много, за да бъде той развален. Това беше всичко, което тя знаеше, но за повече не се и

интересуваше. Никой не искаше да попадне в полезрението на скрутатора. Тиан потрепери, а ходът ѝ стана по-тромав.

Манифактурата се намираше в суровия Глайнинар, малка държавица, част от Ейнунар, в края на един източен склон на Великите планини. Тази верига от непокорими остри върхове започваше чак отвъд Ха-Дроу в ледения юг, като ограждаше Мириладел, Тараладел и ледниците, и стигаше до края на заобиколения с фиорди полуостров Ейнунар — разстояние, възлизащо на около сто левги. От север една планинска верига, също толкова обширна, започваше чак от източната част на континента Лауралин и свършваше чак при известния, баснословно богат субтропичен Крандор.

Само при мисълта за топлина Тиан упорито продължи напред. Това беше една бедна гранитна страна, която не ставаше за нищо, освен да растат дървета в нея. От пролетта до есента тук ръмеше, освен когато не валеше силно. Студена мъгла падаше през нощта, а дори и през редките топли дни откъм морето отново идваше мъгла. От есента до следващата пролет всичко замръзваше — бури, сняг и лапавици седмица след седмица.

Тя подмина няколко души. Те отиваха от Тикси към манифактурата. Макар и да познаваше много от тях, тя не спря никого да се поразговорят. Никой нямаше време тези дни. Най-хубавото, което можеше да се очаква от някого, беше едно приятелско „здрасти“, най-лошото — рязко кимване. Земята беше изхранила суров народ; а войната го беше направила още по-сдържан.

Тиан беше срамежлива и не се чувстваше на място сред хората. Тя трудно създаваше приятелства, затова и никога не знаеше какво да каже и усещаше, че хората я осъждат, и то не за това, което беше тя самата, а заради факта че нямаше баща и беше родена във фабрика за разплод. Дори и цялата военна пропаганда не можеше да изтрие това петно, поне от нейния ум. Тя се почувства сама в света.

Започна да ръми. След час или два Тиан седна да си почине, само за минута. Ако останеше за по-дълго, студът щеше да пропълзи чак по плътта и костите ѝ. Тя съзерца за кратко тъмните борове, обгърнати в мъгла и лишеи, които стояха като забити в земята знамена, готови да устоят под напора на вятъра. Те притежаваха някаква необичайна красота. Вземайки парченце изронил се гранит, тя го завъртя между пръстите си, докато то се раздробил на малки късчета, които се

изгубиха в кишата. По-добре да върви. Нямаше какво да прави тук повече.

Мина час и повече, докато Тикси започна да се мержелее сред сивия въздух с високите си сгради с жълти керемидени покриви. Вратите и рамките на прозорците преливаха в синьо. Всички мислеха еднакво в Тикси. Със своите двадесет хиляди жители, това беше най-големия град в радиус от сто левги.

Дори оттук тя можеше да забележи фабриката за разплод. Официалното ѝ име беше „Дворецът на майките“, но всички от поне тридесет години я наричаха „фабриката за разплод“. Нейните стени от жълт камък остро контрастираха с мръсния сив цвят на заобикалящите я сгради. В един суров свят това трябваше да символизира награда за добре свършена работа, най-важната от всички. За Тиан, която живя на това място, докато навърши шест, то имаше съвсем различно значение: то беше символ на един свят, който се опитваше да отнеме правата ѝ.

Отвъд и малко по-надолу от Тикси, тя беше виждала, неколkokратно и съвсем случайно, океана. Цветът му напомняше стомана, а в огромната му шир се виждаше айсберг, който се рееше като голямо снежно плато. Оттам нататък останалите обекти приличаха на точки на хоризонта.

На градската порта се вдигна врява, тъй като Тиан беше забравила пропуска си от манифактурата. Въпреки всичко пазачът я пусна, след дълъг спор, Тиан знаеше, че отново трябваше да се легитимира. Когато влезе в града, тя внимателно започна да се вглежда в лицата на минувачите, като се надяваше да разпознае лицето на баща си. Тя не го беше виждала, нито знаеше името му, но беше сигурна, че ще успее веднага да го открие, тъй като лицето му щеше да прилича на нейното.

Както се промушваше през пазарните сергии, една матрона просъска в лицето ѝ:

— Върви да изпълниш дълга си!

Други я изгледаха обвинително, разпознали, че е още неомъжена по ръката ѝ — без пръстен. Изчервена от срам, Тиан се опитваше да не им обръща внимание. Тя беше готова да изпълни своя дълг, но не още.

Свивайки към „фабриката за разплод“, тя премина през входната врата, кимвайки на пазача. Отвътре мястото беше луксозно, макар и леко западнало. Украшенията с орнаменти тавани бяха боядисани в

дузина цветове. Стените бяха облицовани с тапет, а скъпи картини, тъкани и безупречна мебелировка допълваха интериора. Поднос сладкиши стоеше недокоснат на една масичка. Вероятно щеше да бъде изхвърлен. Устата на Тиан се напълни със слюнка.

„Фабриката за разплод“ беше най-известната рожба на пропагандата, знак за едно бъдеще, когато жените щяха да бъдат оценявани само заради факта че дават живот на новото поколение, състоящо се от войници за бойните полета и други жени, които отново да раждат.

С усилие тя отвори вратата към покоите на майка си и влезе в тях. Като една от най-плодовитите родилки в историята на това място, Марни имаше най-голямата стая с най-люксовото обзавеждане.

Леглото ѝ беше по-голямо, отколкото стаята на Тиан в манифактурата. Тъмночервените чаршафи бяха от коприна, възглавничките — от кадифе. Марни се беше плъоснала върху разбърканите чаршафи, а на корема ѝ спеше бебе. Копринената нощница, която изглеждаше направо цинично в сравнение със скромния вид на Тиан, едва покриваше дебелия бедрен Марни. Една огромна гърда, пълна с мляко за бебето, се подаваше цяла навън.

Марни отвори очи.

— Тиан, скъпа моя! — зарадва се Марни. — Къде беше? Не съм те виждала с години!

Тиан се наведе, за да целуне майка си по бузите, Марни изглеждаше като изтегнало се прасенце, и дори не се сети да прибере гърдата си или да дръпне надолу нощницата си. Тиан успя да усети миризмата на любовника ѝ и се почувства отвратена. Издърпвайки стола си по-далеч от леглото, тя седна.

— Съжалявам, майко. Работехме по седем дни в седмицата.

— Не ме наричай „майко“, викай ми Марни. Какво правиш чак там? Ела по-близо. Не мога да те видя.

— Съжалявам, Марни. Просто нямам време за себе си.

Марни я измери с поглед:

— Изглеждаш ужасно, Тиан! Категорично си много *слаба*. Защо не искаш да ме послушаш? Твоето не е живот — работиш ден и нощ в ужасната манифактура. Ела си у дома. Всяка от дъщерите ми може да получи място тук още утре. Добре ще те храним, за да напълнееш.

Можеш по цял ден да си лежиш в леглото. Никога няма да има нужда да ходиш на работа.

— Харесва ми да работя. Добра съм в това, което правя и усещам, че върша нещо полезно — както винаги, Тиан усети, че куражът ѝ се изпарява. Тя обаче се опита да си го възвърне.

— Всеки глупак може да върши това, да си губи времето с мръсните машини — пълничката ѝ ръка намери кутия бонбони на шкафчето. После изтърси съдържанието от кутията върху обемистия си корем и започна да преглежда бонбоните. Един бонбон изчезна в пъпа ѝ. — По дяволите! Най-хубавите вече са свършили. Искаш ли един, мила?

— Не, благодаря — каза Тиан, макар че умираше от глад. Гневът в гърдите ѝ започна да се надига. Марни, въпреки представата, че беше най-чудесната майка на света, е била егоистична цял живот. Тя обичаше децата си само докато бяха бебета. Веднъж откъснали се от гърдата ѝ, тя ги изпращаше в яслите, а навършили шест години, ги продаваше на този, който беше готов да даде най-висока цена за техния труд. Марни беше една от най-богатите жени в Тикси, но децата ѝ не виждаха нищо от това богатство.

Тиан смени темата.

— Марни, има нещо, за което винаги съм се чудела...

Марки настръхна:

— Ако е за онзи негодник баща ти...

— Не е! — бързо отрече Тиан. — За теб и мен е.

— Какво за мен, скъпа? — Марни взе цяла шепа вкуснотии с шоколадов цвят и ги опита с върха на езика си. После отново се отпусна на възглавничките. Нито една тема не беше по-важна за нея, отколкото когато се говореше за самата нея.

— Искам да знам откъде имам дарбата да мисля в картинки. Когато си мисля за нещо, аз виждам неговия образ в съзнанието ми, сякаш го гледам през прозореца.

— От мен си я наследила, разбира се! А аз я имам от моята майка. Така се карахме, когато исках да дойда тук...

Тиан добре можеше да си ги представи. Майката на Марни беше дворецов философ, горда и смела жена. *Нейната* майка беше писар при владетеля, сестра ѝ — илюзионист с национална известност. Колко ли е разочаровала семейството си Марни!

Марни разбира се не мислеше така. Тя затвори очи и се усмихна, сякаш виждаше някакъв стар спомен:

— Ах, Том — прошепна тя. — Спомням си всеки от миговете, когато бяхме заедно, сякаш днес ти отново лежиш до мен...

Тиан рязко стана. В такова настроение Марни беше склонна да изпада в екстаз при мисълта за бившите си любовници, като описваше на дъщеря си интимности, която самата Тиан никога не беше изпитвала и със сигурност не искаше да чуе за тях от устата на майка си.

— Трябва да вървя, Марни.

— Ти току-що дойде — извика Марни кисело. — Повече ти пука за работата ти, отколкото за мен.

На Тиан й писна:

— Всеки глупак може да прави това, което правиш ти, майко — извика развълнувано. — Ти си като свиня в корито!

Марни рязко се претърколи. Бонбоните се разпиляха по килима. Бебето започна да плаче. Тя го постави на гърдата си — това беше станало неин рефлекс:

— Аз изпълнявам дълга си по най-добрия начин, който знам! — изкрещя тя. — Родила съм петнадесет деца — всичките живи, здрави, умни и трудолюбиви.

Ядът на Тиан намаля.

— Никога не съм ги виждала — каза тя тъжно. Тиан мечтаеше за собствено семейство, каквото имаха другите.

— Това е защото те не са тук, а навън, за да изпълнят своя дълг, без да хленчат. Направих всичко, което мога за теб. Имаш най-добрия занаят, който можех тогава да намеря и това съвсем не е лесно.

— Ха! — измърмори Тиан. Майка й пак обърна всичко. Не че тя е продала Тиан за чираче, а че се е борила за нейното добро бъдеще.

— Може би обичаш работата си, Тиан, но тя не те храни.

— По-добре гладна свобода, отколкото сито робство.

— Ти си свободна, така ли? — извика Марни. — Аз мога още днес да напусна това място и ще бъда уважавана, където и да отида. А ти дори не можеш да се почешеш без разрешението на управителя. Между другото разбрах, че работата ти не върви никак добре. Не идвай да ми плачеш на мен, когато те изгонят. Няма да те пусна да влезеш.

Сега Тиан беше готова да бъде обидно пряма:

— По-скоро бих умряла, отколкото да живея като теб — изкрещя тя.

— Няма да имаш този избор! Никой мъж не би си легнал с такова грозно мършаво създание като теб.

Тиан затръшна вратата и избяга от стаята. Всяко нейно посещение тук завършваше със сълзи и гневни изблици, но никога не беше чак толкова лошо. Хората и хвърляха по някой любопитен поглед или случайно по някоя приятелска усмивка. Всеки знаеше какво се случва между нея и майка ѝ. Отново ли нещо беше натъжило Марни?

Тиан седна на първото стъпало, разтреперана. Тя не беше грозна или кльощава, просто гладна и изплашена. Останалите обиди минаха покрай нея. Отблъсната от лакомата чувственост на Марни, Тиан не можеше да си представи да лежи с мъж, дори за да подпомогне войната. „Никога — помисли си тя, треперееща. — По-добре да умра девствена“.

Уви, тя беше гладна за любов. Отгледана с романтичните приказки за лека нощ на баба си, тя мечтаеше за нещо подобно. Жените в манифактурата всички имаха съпрузи или любими, повечето отишли на войната, и непрестанно говореха за тях. Тиан толкова много се нуждаеше от някой, който да я обича. Тя нямаше друг приятел, освен стария Джойън.

Когато усети, че не може повече да търпи глада, тя извади една медна монета от портмонето си и тръгна надолу към продавача с количката. Оттам си купи дълга наденица с подправки, запечена в хлебче и реши да я остави за вкъщи. По пътя обаче я загриза. Наденицата беше вкусна, гореща и с много лютиви подправки. Едва половината я засити и я накара да се почувства по-добре.

Пътят през планината беше бавен и хлъзгав. Валеше, а и по това време на годината ставаше тъмно към пет следобед. Вече се смрачаваше, когато тя видя светлините на манифактурата. Тиан с мъка преодоля остатъка от пътя, влезе в манифактурата и седна в кабината си. Хедронът обвинително лежеше на работната ѝ маса. Тъй като не можеше да открие решение на проблема, тя отиде да намери управителя Джи-Хад.

— Отиде нагоре в планината — каза портиерът Нод. — Има проблем в катранената мина. Отровен въздух, мисля.

— Значи няма да се върне днес — каза Тиан. Имаше поне четири часа път дотам пеша. — Виждал ли си Граист?

— Отиде да разблокира източващата система.

Излизайки от вратата, Тиан пое наляво покрай стената на манифактурата. Сви зад ъгъла, откривайки кратък път между цистерните, направени от големи камъни и издълбани направо в скалата, с цел да се предпазят от замръзване през четирите месеца зима.

В пространството между тях тя забеляза прегърнатата двойка. Имаше толкова много хора в манифактурата и толкова малко възможности за уединение, че дори и най-негостоприемните места ставаха подходящи.

В далечината майка от яслите обучаваше своите двадесет и четирима питомци как да използват прашка. Те трябваше да уцелят с малките камъчета нарисувания на един от стълбовете на акведукта крилат лайринкс.

Пътеката криволичеше между стопански дворове, хамбари, скотобойни и една кланица. Ароматът беше ужасяващ. Тиан бързо мина край няколко навеса, където работеха тъкачи и различни дребни търговци. Дерето зад тях беше пълно с купища пепел от фурните. Няколко каменни тръби извеждаха отпадните води навън през голям отвор с остри ръбове.

Тя намери надзирателя, който крещеше на група земекопачи, копаещи катран, за да отпушат едната от тръбите, под светлината на запалените факли. Те можеха да работят само по няколко минути, след това се отдръпваха, за да излезе вълната от катранов пушек и едва след това подновяваха работата си. Ръцете им бяха на мехури, носовете им течаха.

— Извинете — извика тя колебливо.

— Да? — сопна се Граист, удрайки с меч по бедрото си.

— Трябва да говоря с вас. За конт...

— Не тук! — той хвана Тиан и я извлече настрани.

Когато я освободи от захвата си, тя разтърка туптящата си китка.

— Не можеш да говориш пред копачите, занаятчия!

— Защо не?

— Духът им е достатъчно нисък. Ще го разберат погрешно и ще започнат да клюкарстват. Къде беше сутринта?

— Трябваше да отида до Тикси да видя майка ми.

— Не си искала разрешение от мен.

— Аз... аз съжалявам.

Той не би й дал разрешение, затова и тя не бе поискала, въпреки че щеше да отсъства.

— Писна ми да отсъстваш и да не се подчиняваш на правилата. Добавям още месец към времето ти на престой като работник в манифактурата. Ако отново се случи — *шест месеца* — изръмжа той. — Какво искаш?

Тиан не можеше да отговори. Наказанието беше прекалено в сравнение с деянието. Не й се беше случвало досега да го предизвиква, за да попита има ли той тази власт.

— Добре, занаятчия, има ли нещо? Не ми губи повече времето.

— Трябва да знам как са се развалили контролерите — каза тя бързо. — Внезапно ли са се повредили? Какви индикации са дали преди това? Нещо необичайно ли се е случило по същото време?

— Имам доклад по въпроса от бойното поле, но той не казва много. Контролерите започнали да работят непостоянно. Полето се появявало и изчезвало. Някои от краката на кланкерите имали енергия, други — не. А после полето напълно изчезнало.

— Случвало ли се е същото и с кланкери, построени от други манифактури?

— Нямам идея. Те са разпръснати в разстояние на петстотин левги, а ние нямаме достатъчно хора, които да ни доставят информация. Приоритет са ни войниците! — С кратко кимване той се върна пак към отточната система.

Чувствайки се затруднена всеки път, Тиан влезе вътре и отключи помещенията на стария майстор. Всичко беше същото като в деня, когато умря Баркъс. Новият майстор, когато бъде посочен, щеше да има пълни права над мястото, но докато Тиан беше само старши занаятчия, тя нямаше никакво право да използва тези помещения. Йерархията трябваше да бъде поддържана. Тя все още работеше в кабинката, която й бяха дали като чирак.

Тиан прекара часове, ровейки се из дневниците на майстора, опитвайки се да открие дали контролерите някога са се разваляли по този начин. Баркъс обаче се оказа един от най-неподредените хора, което беше странно, тъй като той всекидневно проверяваше нейните

работни книги през осемте години, докато беше чирак. Затова Тиан се зае да изчете всичко, което пишеше, за да открие истината. Това беше трудна работа, на места тя срещаше пропуски, празни места, които я караха да спре по средата. Такива дневници тя никога не беше виждала.

Тя прегледа полиците, шкафовете и дори писмата, но не откри решение за своя проблем. Работното му бюро също не криеше никаква информация. Очевидно всичко си беше отишло с Баркъс. Изведнъж обаче най-долното чекмедже на бюрото заяде.

Отне ѝ известно време да го освободи, след което тя го остави, за да открие какъв е проблемът. Тя беше свикнала да оправя нещата след себе си. Вероятно скобите му се нуждаеха от смазване. Тя започна да ги маже с восъка от запалената свещ и тогава забеляза, че чекмеджето беше по-плитко, отколкото показваха означените му размери. Това можеше да означава само едно.

Не ѝ отне много време да открие ключа към загадката. Вътре лежеше тънка книга, направена от оризова хартия, с мека кожена подвързия. Тя я вдигна и прочете отгоре: „Рънсибал Нунар — Изкуството на магьосника“.

Не остана място за учудване защо Баркъс я беше скрил. Наказанието за притежание на нелегално копие от книга за магьосничество би било ужасяващо. Трактатът на Нунар беше много известен и много копия на тази книга бяха направени, а всяко едно от тях беше ревниво пазено. Защо Баркъс, скромн занаятчия от една тъмна манифактура, притежаваше нелегална книга?

Като чу стъпки навън, Тиан зави книгата в палтото си и затвори чекмеджето. Студен глас я изтръгна от мислите и:

— Какво си мислиш, че правиш?

— Да прося разрешение от теб ли? — каза Тиан. Новодошлата беше Ирайзис Стърм, занаятчийка, малко по-ниско в йерархията от Тиан, но самата тя не мислеше така.

Ирайзис стоеше на прага като елегантно потропваше с крак. Ирайзис си знаеше цената. Висока и щедро надарена от природата, с царевичножълта коса и блестящи сини очи, тя биеше на очи в манифактурата. Тиан никога не беше срещала коса с подобен цвят, пък и никой наоколо нямаше сини очи, въпреки че вероятно старият майстор е имал, когато е бил млад.

— Нямах право да идваш тук. Това са стаите на майстора. Той беше мой чичо! — Ирайзис подчертаваше това при всяка възможност.

— Отговарям пред Джи-Хад, а не пред теб! Гледай си качеството на твоята работа!

Това беше грешка. Ирайзис беше много по-добра в това да ръководи останалите занаятчии, отколкото Тиан. Освен това правеше перфектни контролери — безотказно работещи произведения на изкуството. Тя рядко работеше с кристали и затова беше особено склонна да ги критикува.

— Поне контролерите ми работят — отбеляза саркастично Ирайзис.

— Защото всички ти помагаме да ги настроиш.

— Как се осмеляваш! — извика Ирайзис. — Ако чичо Баркъс беше още жив, щеше да те сложи на мястото ти.

— Той го направи! Постави ме над теб. Сега той е мъртъв, а аз съм отговорна за твоята работа.

— Освен ако — отговори Ирайзис, — не те изпратят във фабриката за разплод да изпълниш дълга си.

Тиан нямаше изход назад. Ирайзис изпълняваше своя ентусиазирано и често, само че засега без особен резултат. Вероятно използваше предпазни средства. Това си беше сериозно престъпление, макар и не необичайно. Тиан нервно се усмихна, с очи вперени в Ирайзис:

— Мисля, че съм по-ценна тук, отколкото там.

Очите на Ирайзис блеснаха:

— Та ти не можеш да се справиш дори с бой с тор в свинска кочина! Един ден аз ще бъда майстор, *над теб*! Тогава ще разбереш... — Тя остана на вратата, докато Тиан излезе. Нямаше начин да върне книгата обратно.

Като се върна на мястото си, Тиан хвърли поглед към Ирайзис, която си слагаше работните очила и маската в другата част на помещението, а после се върна към работата си. Колелото се въртеше и скоро тя извади от него кристал. Въздухът се напълни със стружки.

Тиан с часове работеше безрезултатно, а главата ѝ накрая клюмна. Тя легна на масата. Изведнъж разбра, че манифактурата беше потънала в тишина. Вероятно беше към полунощ. Тиан се довлече до

стаята си, изми се в един леген със студена вода и накрая се строполи върху пълното си със слама легло.

Щом главата ѝ докосна възглавницата, тревогите ѝ отново се върнаха, и въпреки изтощението, тя остана будна. Премисляше проблемите си, отново и отново, но безуспешно. Накрая, разбрала, че няма как да заспи, тя запали свещицата, заключи вратата и взе забранената книга.

Не я отвори веднага. Тиан се колебаеше дали да чете изобщо книгата, или веднага да я върне в работилницата на майстора. Второто обаче беше опасно, тъй като шпионите на Ирайзис щяха да я издадат. Ако пък я предадеше на управителя щяха да тръгнат подозрения, че я е чела първо. Скрутаторът имаше съгледвачи в манифактурата и малко неща можеха да се скрият от вниманието им.

Тя реши да я изгори в някоя от пещите, когато никой не я гледаше. Освен това, ако над книгата тегнеше заклинание, тъй като съществуваше често и такъв риск, нещо можеше да се случи. Пък и книгите бяха безценни, свещени вещи и Тиан не можеше да си представи да изгори една от тях. Тя можеше да я скрие, но ако я откриеше някой неподходящ? Ако тя попадне в ръцете на врага?

Тиан отвори книгата. Хартията беше копринено мека. Текстът беше написан с различни почерци, което несъмнено означаваше, че книгата е копие. Езикът беше типичният за югоизтока диалект, така че тя можеше да прочете думите, но разбираше малко. Нямахше нищо изненадващо. Нейната настолна книга, в която се обясняваха детайли при изработката на контролери, би била също толкова неразбираема за повечето хора. Изведнъж едно заглавие прикова погледа ѝ:

**ПРИЛОЖЕНИЕ НА СПЕЦИАЛНАТА ТЕОРИЯ ЗА СНАБДЯВАНЕ С ЕНЕРГИЯ НА
МЕХАНИЧНИТЕ ИЗОБРЕТЕНИЯ**

Моята Специална теория за енергията описва разпространяващата се сила или полето, което огражда и прониква в същността на пресечните точки. Това е силата, която магьосниците са извели за първи път, когато са си послужили с Тайното изкуство, най-малко преди седем хилядолетия. Оттогава магьосничеството е било

ограничено от нашата неспособност да разберем полето: откъде идва то, как се променя във времето и как може да бъде използвано безопасно.

Освен това, цялата извлечена сила трябва да премине първо през магьосника, което предизвиква впоследствие заболяването му, а колкото по-голяма е силата, толкова по-страшни са страничните ѝ ефекти. Толкова велико е да се извлече тази енергия, но както многократно е било доказано, последициите са смъртоносни.

Традиционното решение е да се омагьоса даден артефакт, например огледало, пръстен или скъпоценност и просто да се задържи магията в него, колкото е необходимо. С това също има проблеми: артефактите са особено трудни за контролиране, могат да се счупят по всяко време (за това свидетелства Огледалото от Аакан), а веднъж останали без заряда, те стават безполезни, поне докато не се презаредят отново.

Още знаем, че древните са използвали устройства, които са имали способността сами да се зареждат. Не знаем как е ставало това, но как по друг начин бихме могли да обясним съществуването на устройства с толкова дълъг живот, като например Огледалото, защитената крепост Хависард на Ялкара или изобретения, които използват такива чудодейни количества енергия като легендарното съоръжение на Рулке?

Полето, най-слабата от петте елементни сили, е единственото, в което ние магьосниците, ще успеем да проникнем. Въпреки това, много може да бъде направено. Моята Специална теория ни позволява да разберем разпространяващата се сила и може би, да създадем контролер, който да се възползва от пълнотата на възможностите ѝ безопасно. Вместо цялата енергия да бъде извлечена като премине през магьосника, с всичките ограничения на неговата немощна плът, магьосникът само ще долавя полето и ще извлича от него достатъчно енергия, за да анализира потока директно към контролера. Тогава контролерът ще може да предаде енергията и да я превърне

в мощност на механизма, независимост дали това ще бъде механична карта, помпа или друга машина.

Тъй като съм само прост теоретик, оставям замисъла на подобни устройства да бъде дело на тези, които имат способността и интереса в подобни неща. Достатъчно е да се каже, че подобно устройство трябва да включва следните компоненти...

Тиан знаеше всичко за тези устройства, това ѝ беше работата. Тя пропусна следващите няколко параграфа.

Процесът може предизвика появата на подвижно сияние, докато кристалът захранва контролера, може би нещо подобно светлината на зазоряване около основната точка, от която е извлечена енергията. Съвсем наблизо това сияние може да бъде усетено, въпреки че при нормална манипулация с устройството не се очаква подобно нещо...

Тиан постави книгата долу. Това беше истинският документ, където за пръв път Нунар беше разкрил принципа на действие на контролерите преди сто години. Теорията беше позволила конструирането на кланкери и някои други тайни устройства, без които войната още преди много време щеше да бъде загубена.

Тя зачете внимателно. Нунар продължаваше да размишлява над Общата теория за енергията, която можеше да разкрие тайните на пресечните точки, няколкото различни силни сили, от които се смяташе, че те са направени, как са свързани те една с друга, и най-накрая, как може да бъде проникнато в същността на подобни чудодейни сили. Нунар отбеляза, че въпреки всичко, е възможно силите на основните точки никога да не бъдат направени безопасни за използване. Тя също споменаваше свещения граал на теоретичните магьосници — Теория за съединената сила, която би могла да съедини всички сили, които магьосниците познаваха — силни и слаби сили, събрани в едно: полето. Нунар завършваше главата като постулираше, че подобна теория изглежда по-далечна като реализация от останалите.

Тиан скри книгата зад една извадена тухла в стената, точно под леглото. Изглежда тук нямаше да бъде намерена.

Тя задряма за кратко, главата ѝ щеше да се пръсне от сънища за кристалите, а тя сякаш се надяваше да се събуди с отговорите на загадките, които я вълнуваха. Тиан трябваше да създаде устройство, с което да изпробва сгрешените хедрони и да разбере какво се беше случило с тях. Само тогава тя щеше да разреши проблема. Седнала в леглото, Тиан взе плоча и тебешир и започна да скицира.

Тя току-що беше завършила грубия чертежи загасила свещта, когато чу грохота на кланкер по пътя. Това трябваше да е Кай-Ара, който се връщаше. Почти се беше зазорило, когато тя се облече и излезе навън.

Полуспящ портиер с фенер отвори страничната врата и Тиан излезе. Джи-Хад също беше там. Трябва да се беше върнал през нощта. Тиан видя очертанията на чудовищния кланкер да се мерзелеят в далечината. Той беше покрит с фенери отпред, а сам представляваше огромна конструкция, покрита със застъпващи се с плочи броня, задвижвана от четири чифта крака. В него можеха да се поберат десет души със снаряжението им. Платформата за стрелеца се разполагаше на върха, където се намираше и механичен катапулт, но беше празна.

Кланкерът влезе под навеса и спря. Механизмът издрънча, после настана тишина. Накрая се чу воят на двете стоманени махови колела, които можеха да съхраняват енергия, дори когато полето беше внезапно прекъснато. Те щяха да се въртят така още дълго, като постепенно силата им отслабваше.

Задният шлюз се отвори. От него изскочи слаб млад мъж в едната ръка с пакет, а в другата — с чанта. Той се протегна, потупа се нервно по хълбока и се огледа наоколо.

Кай-Ара не беше много висок. Неговото сухо хубаво лице имаше малка челюст. Косата му хвърчеше във всички посоки. Тъмните му очи бяха зачервени. Петно черна грес беше зацапало бузата му. Въпреки всичко това, Тиан харесваше вида му.

— Хубаво е, че машината е още цяла — каза Кай-Ара на Джи-Хад, като избягваше погледа на Тиан. — След като контролерът се повреди... мислех, че никога няма да я докарам обратно.

Лицето му помръкна. Връзката между кланкера и механикът беше много силна, почти като между двама влюбени. Заплахата за машината можеше направо да срине механика, както изглеждаше в случая с Кай-Ара. Тиан усети това.

— Трудно се свиква с нов контролер — продължи той. — Имам ужасно главоболие. За вас, сър! — той подаде чантата на Джи-Хад.

— Благодаря — управителят се обърна на другата страна, за да го отвори. Започна да чете някакъв документ, което го накара да се намръщи.

— Какво се случи, когато контролерът се повреди? — попита Тиан Кай-Ара.

Горната устна на механика потрепери, но той се овладя.

— Бяхме точно до брега откъм Тикси. Всичко беше перфектно. Минавахме между пресечни точки Липи и Ксанпт, в посока към Ксанпт, която е наистина силна...

— Така, продължавай — каза Тиан. Тя харесваше формата, която имаше устата на Кай-Ара. Нещо, което преди не беше забелязала у него.

— Бях с контролерния шлем и предварително усетих полето на Ксанпт. Понякога две полета могат да се застъпват много хитро, а аз и е искам да заседна между тях. Маховите колела в такъв случай не биха могли да продължат да я задвижват дълго.

Той погледна настрани. Тиан кимна.

— Полето на Липи започна бясно да се изменя: на места — силно, другаде — слабо. Полетата увеличаваха енергията си все повече и повече; не можех да настроя контролера на нито едното от двете — гласът му започна да прекъсва. Кай-Ара сякаш отново преживяваше ужасната сцена. — Помислих си, че полето на Липи е изчезнало. Другите два кланкера пред мен, изглеждаше, че нямаха проблеми. — Кай-Ара пребледня и седна.

— Какво се случи тогава? — Джи-Хад прекъсна дългата тишина.

— Изгубих го. И двете полета ги нямаше. Хедронът умря и нищо не можах да направя повече. Ако се беше случило в битка... — той потрепери. — Извадих контролера, намерих начин да го изпратя обратно към Тикси и го пратих.

— Контролерът е в моята работилница — каза Тиан. — Не мога да разбера какво се е случило. Кристалът изглежда напълно здрав.

Кай-Ара изглеждаше вече вън от стреса, но уплашен като изгубено момче.

— Ако това е всичко — каза той, като люлееше контролера в ръце, — ще се прибера у дома. Не съм спал от две нощи.

— Да, благодаря ти, Кай-Ара — каза Джи-Хад. — Знам, че си направил най-доброто, което си могъл. Трябва да е било много трудно за теб.

Младият мъж си отиде. Тъмните очи на Тиан го последваха.

— Мислиш, че може да е той? — Джи-Хад я изтръгна от мислите й.

Тиан се изчерви. Точно това си мислеше. Мислеше си също, ако ще трябва да се омъжи, защо да не е за механик на кланкер? Имаше много сходни моменти в живота и работата им, пък и ако не се разбираха, той нямаше да е въкци през повечето време. Дори и нищо да не излезете, никой не би могъл да каже, че тя не е изпълнила дълга си.

— Да — каза тя меко.

— Странен народ са тези — механиците на кланкерите. Машините им, знаеш, винаги са на първо място.

Това не изискваше отговор. Той разклати увитата пратка, която му даде механика и се намръщи.

— Лоши новини? — попита тя.

— Друг проблем. По-лошо.

— Какво? — учуди се Тиан.

— Повечето кланкери са унищожени край брега, северно от Ксанпт. Всеки път врагът знае точно къде да ги намери.

— Кланкерите са доста шумни — каза Тиан.

— Не и тези. — Джи-Хад погледна през рамото си. Портиерът беше достатъчно далече, но управителят за всеки случай сниши гласа си. — Те използваша ново подобрение — заглушител. Не можеш да ги чуеш. И никой не знае къде точно отиват.

— Но това означава — каза Тиан, — че врагът има начин да ги открива. Като използва Тайното изкуство...

Джи-Хад се обърна рязко.

— Ей, ти, омидай се, сега!

Едър плешив мъж докосна челото му, после се отдръпна. Беше Айрин Мус, глупак с ниско място в манифактурата. Той винаги се

влачеше наоколо, като надничаше през рамото на хората.

Джи-Хад отново се обърна към Тиан:

— Ако те могат да го направят, ще унищожат всички кланкери. И нас! Открий как го правят, Тиан.

— По-важно ли е то от това да открием защо хедроните се развалят? Или да създадем заместителни контролери?

— Всичките са важни — измърмори той.

— Не мога да направя всичко. Винаги съм толкова изтощена.

— Тогава остави контролерите временно на другите. На най-добрите занаятчии от всяка манифактура е заповядано да работят по тези два проблема.

Тя изправи глава:

— Значи не само моите контролери са се развалили?

— Не и според това, което чухме. Но това не означава, че си съвсем невинна.

— Доволен ли сте от работата ми, управителю?

— Нека да кажем, че ще те държа под око. По-добре се заеми с това — кимвайки разсеяно, Джи-Хад си тръгна.

ТРЕТА ГЛАВА

Крайл-Ниш Хлар се обърна от масата си, когато край него премина Тиан. Тоя я желаше откакто дойде в манифактурата преди три години. Уви, Тиан беше безразлична към него. Това нараняваше Ниш, както всички го знаеха на шега. На местния диалект името му значеше „незначителен“.

Ниш беше нисък и това беше проклятието на живота му. Идваше от поколение на ниски хора и презираше предците си заради това. Не беше грозен, имаше гъста тъмна коса, която обграждате черепа му и блестящи очи, които можеха да стават както зелени, като цвета на океана, така и сиви. За съжаление неговата бледа кожа беше нашарена с пъпки — истинско мъчение, а мъхестата му брадичка подбуждаше подигравателни усмивки за „скитника с валмото пух“.

Той обаче имаше силно тяло — широки квадратни рамене, твърд като камък и плосък корем и добре оформени крака, които караха жените, които работеха с него често да ги коментират неприлично, както и масивни бедра. Той беше също, както и сам си мислеше, добре подготвен за разплод.

Въпреки това, мислеше Ниш навъсено, той не извличаше предимства от това. Дори и при острия недостиг на мъже, жените от манифактурата и миньорското селище до нея не бяха очаровани от него. Той беше сигурен, че това е защото е нисък и пъпчив, и нямаше брада. Колко мразеше само това тяло!

Нямаше какво да се направи, разбира се. В тези времена дори и грозните мъже имаха своя избор от партньорки. А освен това той имаше и други привлекателни черти — беше умен и от добро семейство. За съжаление той имаше един интимен дефект. С жени, помлади от майка му, той ставаше убийствено неподвижен.

Макар и не особено сръчен в ръцете, Ниш притежаваше жива интелигентност и бързо се учеше. Имаше и невероятна памет — за имена, видени лица и неща, както и чути разговори. Това беше от голяма полза за него, особено в другото му тайно занимание.

И двамата — баща му Джал-Ниш Хлар, и майка му — Раный Мел, бяха екзаминатори. Но най-неразбираемото е как двамата са могли да направят такава грешка с него. Всяко дете на изток, а вероятно и в целия свят, навършило шест години, се предаваше на екзаминаторите, за да установят те какъв талант, интелект и креативност притежава то за работа с ръцете или ума си. На тази основа децата бяха разпределяни за техните доживотни задължения — селянин-работник, миньор, писар, занаятчия, търговец, войник, за разплод. Нямаше място за детство; войната с лайринксите продължаваше от сто и петдесет години. Войниците и другите умрели трябваше да бъдат заместени. Децата трябваше да работят. Целият свят беше подчинен на една цел — оцеляването.

Екзаминаторите идваха отново, когато детето навършеше единадесет и за трети и последен път — на шестнадесет, за да бъдат сигурни, че не са направили грешка. Някои обещаващи таланти изчезваха по-рано, докато други се развиваха по-късно.

Ниш беше щастливец като писар при един от големите търговци ит Фасафарн, търговски град на южното крайбрежие на Ейнунар. Фасафарн беше не замръзвало пристанище, през което беше доставяна огромна част от богатството на юга и оттам поемаше към пазарите чак до Крандор и дори до Туркад, преди да падне. Той беше научил основните езици и писмени системи на познатия свят и беше идеално подготвен за работата. Ниш обичаше да се среща с влиятелни хора и да му бъде помирявано да превежда техните документи. Той сам планираше да стане търговец един ден и да направи толкова пари, че да си купи, каквото си пожелае.

Тогава, на шестнадесет, дойде катастрофата. След като премина последната екзаминация, само след час дойде известието, че собствените му родители го изпращат отвъд планините, за да стане чирак в забравената от Бога манифактура. Ниш беше съсипан. Изобщо не се и досети, че преместването го спасява от армията. Родителите му само настояха: „Дръж очите и ушите си отворени и записвай всичко, което видиш и чуеш“. А Ниш слушаше родителите си. Затова и записваше всеки ден, а веднъж месечно огромното му писмо беше изпращано заедно с другата поща.

Първата година в манифактурата беше истински кошмар за Ниш. Всички други чираци — момчета и момичета, бяха по-високи. Кожата

му се обрина в отвратителни пъпки. По-лошо — той знаеше много по-малко в областта на занаятчийството — създаване, конструиране, работа и поправка на военните машини — отколкото дори шестгодишните хлапета в манифактурата. Но най-лошото от всичко беше, че се разпространи клюката как той се е провалил като писар и е бил изпратен тук поради липса на друга възможност. Ако пък отново се провали, щели да го изпратят като работник в рудника, съвсем като роб.

Ниш не можеше да понася това. То беше за него и най-силната мотивация: на всяка цена трябваше да стане занаятчия. Макар и малко да му се отдаваше, щеше да го усвои.

Когато му липсваше сръчност и опитност, Ниш го компенсираше с упорита работа и остър ум. Работеше денонощно, докато така се умореше, че заспиваше прав. Той направо побъркваше с въпроси обучаващите го, като ги караше да му показват отново и отново как работят двигателите на военните машини и накрая се научи, макар и трудно на тънкости, които другите умееха с лекота.

На края на първата година го наредиха сред най-нискостоящите чираци, с глупаците и хронично мързеливите. Но той не беше най-ниско стоящият, което му се стори голямо постижение. Родителите му не го насърчаваха особено в редките си писма, макар че той смяташе, че се гордеят с него. И най-вече, той си обеща да работи още по-усърдно през следващата година.

След две години, той се нареди вече към средната група. Това му спечели зловната похвала на майка му и покана да празнува вкъщи осемнадесетия си рожден ден. Той се притесняваше родителите му да не се опитат отново да му сменят професията, като може би го изпратят в армията. Въображението и широката начетеност му бяха разкрили какво всъщност е войната. Той не искаше да я изпробва — най-малко на бойното поле.

Когато се прибра вкъщи, Ниш откри, че баща му е този, който си беше сменил професията. Джал-Ниш беше сега перквизитор, натоварен да открива злосторници, подривници и предатели, навсякъде, където можеше да ги намери. Това беше важен, щедро платен пост; Джал отговаряше само пред скрутатора на Ейнунар. Може би един ден той също щеше да бъде дори скрутатор.

Накрая на третата година Ниш се издигна над средните чираци, но за голяма негова мъка там и си остана. Острият ум и усърдната работа, без значение колко силни, не можеха да го издигнат повече, просто защото му липсваше занаятчийски талант. Това адски го дразнеше, но Ниш беше всичко друго, освен способен да търси вината в себе си и писа на баща си, че предвид ситуацията, той иска да се върне отново към работата си на търговски писар.

Баща му не изрази изненада, нито разочарование. Джал-Ниш лаконично написа: „Справяш се добре. Не забравяй да пишеш всеки ден“.

Ниш мислеше непрестанно за частите на кланкера, с които се беше борил цяла сутрин. Те съставляваха най-долната част на механичния крак, а да ги сглобява беше работа, която той изключително ненавиждаше. Частите бяха направени в дузина различни цветове на манифактурата, а само една да беше мъничко дефектна и монтажът ставаше истински кошмар. Понякога той прекарваше цели дни в най-усърдна работа, само за да открие, че една част трябваше отново да бъде преработена, а целият му труд отиваше на вятъра.

Той тресна корпуса с мръсен юмрук. Винаги беше покрит с грес. Ниш мразеше това — той искаше да изглежда по най-добрия начин. Жените в манифактурата се шегуваха със занаятчиите, обикновени „сглобячи“, както ги наричаха, защото това беше гадна работа. Много от „сглобячите“ бяха жени и приемаха леко шегата, но Ниш ненавиждаше да я чува. Обикновените занаятчии бяха под него в йерархията, въпреки че и той практически беше такъв. Пръв между равни, но отново в същата гилдия.

В този момент Тиан мина край него. Най-уважавани в тази манифактура бяха занаятчиите с тясна специализация. Те работеха с ръце, но само с ценни неща: злато и сребро, платина и живак, мед, кехлибар, и кристал. Те никога не се цапаха, като работеха това, а най-добрите имаха наистина брилянтна мисъл. Още по-важното беше, че те работеха и по усет. Имаха специални таланти, сходни с Тайното изкуство, което беше сфера на маговете и магьосниците.

Ниш не можеше и да се надява да стане такъв занаятчия; липсваше му дарба. Но престижът беше всичко за него, а и искаше да се ожени за такава занаятчийка. Имаше четири занаятчийки тук, но

само две бяха достъпни за брак. Разбира се, Ирайзис подминаваше „сглобячите“ с горделиво вирнат нос, тъй като беше от семейство Стърм — дъщеря на майстор и племенница на майстор, създадена за нещо по-добро от нискостоящ в йерархията занаятчия. Ниш я мразеше за това, но я разбираше. Тя беше като него.

Тиан беше друго нещо. Той почувства, че може да се влюби в нея. Сега той изгледа Тиан в гръб. Остави гаечния ключ и се загледа в нея. Тя беше над него, но и под, понеже идваше от фабриката за разплод и не знаеше кой е баща ѝ. Да изгубиш баща си беше често срещано в тези времена, но да не знаеш самоличността му беше огромен провал в един свят, доминиран от герои и Истории.

Тиан вървеше с вдигната глава, макар и не колкото Ирайзис. Тя изглеждаше разсеяна към заобикалящата я среда, сякаш единственото, което имаше значение бяха нейните собствени мисли. „Ледената девица“, така я наричаха някои, но Ниш усещаше, че не е така. Той усети, че разбира и нея. Тя имаше славата на най-усърдния и умен работник в манифактурата. Но също и че сякаш постоянно се опитваше да коригира нещо, свързано със самата нея. Може би нещастната си участ да се роди без баща?

Тя носеше широки панталони и блуза от сив лен, както и стари, но добре поддържани ботуши. Повечето не бяха особено толерантни към нея, особено работниците от пещите. Гърдите ѝ се повдигаха, когато вървеше, което разтопяваше Ниш от желание и го караше да забрави всичко.

„Направи го сега! Тя е едно тихо, малко нещо. Тя ще слуша и ще се поласкае“. Дори и без да погледне или да си даде сметка, че той е тук, Тиан премина. Тя имаше някаква бледа вътрешна усмивка. Нейната блестяща черна коса се подвиваше зад врата.

„След малко ще свие зад ъгъла и ще си отиде надолу към своята работилница в студената част на манифактурата. Давай, идиот такъв! Днес ти имаш какво да предложиш. И дори «Ледената девица» няма да ти откаже сега. Тя носи фабриката за разплод в кръвта и в корема си, чака най-добрата оферта и никой не е по-добра партия от теб.“

Като остави инструментите си на масата, Ниш изтри ръце в парцала и изтича след Тиан по пътеката. Той сви зад ъгъла към цеха на занаятчиите. Последният беше разделен от двойна врата, която задържаше праха и шлаката извън помещението.

Тиан се изгуби от погледа му. Той се втурна през вратата без дори да надене чист работен гащеризон или да си свали мръсните ботуши. Всички го гледаха втренчено, но той не обърна внимание.

— Тиан! — извика той. — Занаятчия Тиан!

Тя тъкмо влизаше в кабинката си, когато неговият див вик я накара да се обърне:

— Да?

Той изтича до нея, за момент се смрази, а после насила успя да изрече:

— Тиан, аз много се възхищавам на работата ти. Аз... аз мисля, че вие сте най-прекрасната жена, която съм срещал.

За момент той забеляза паника в очите ѝ. После гневът избликна:

— Ако се възхищаваш толкова много — каза тя ядосано, — защо разнасяш грес и мръсотия навсякъде?

Като си спомни в какво състояние са дрехите му, Ниш се изчерви. Дълбоко отчаяние го завладя:

— Съжалявам, ще почистя.

— Не се тревожи. Какво искаш, занаятчия?

— Само да поговоря с теб. Ти си прекрасна, Тиан.

— Вече го каза.

— Би ли... Би...? — усети несигурност при вида на учудването ѝ. Устните ѝ бяха в червено-лилав цвят като току-що цъфнала къпина. Той искаше да ги целуне силно.

— Какво? — каза кратко тя.

— Мислех... може би да вечеряме... или да се разходим по пътеката... и после... — не можеше да преодолее смущението, тъй като чираците през това време се кикотеха и се споглеждаха. Занаятчийката Фистила Тир, в напреднала бременност, се скри зад мелещото колело, за да прикрие смеха си.

Тиан се вгледа в Ниш, като го измери с поглед от пламналите му бузи, през изцапаните с грес ръце и накрая до мръсните ботуши. Той усети, че беше убеден какво си мислеше тя. Не само, че е мръсен, пъпчив и не може да говори, но е и дребен завързак!

— Да? — каза тя тихо към чираците, с което отново ги накара да се върнат към работата си. Ниш усети опасността, но пък ако не беше говорил с нея сега, вероятно никога нямаше да бъде способен да го направи.

— И двамата трябва да изпълним дълга си. Можем да споделим твоето легло! — изстреля той. — Или моето, ако предпочиташ. Аз имам...

Кожата ѝ с меден цвят стана червено-кафява от яд. Цяла една минута тя не можеше да срещне погледа му. После обаче се окопити:

— Как се осмеляваш! — изсъска тя. — Как можеш изобщо да си представиш, че ще се отдам на един дребен мръсен занаятчия, освен това не и много добър? Само мисълта ме отвращава. Махай се!

Ниш се изчерви под мръсотията. През отворената врата Ирайзис гледаше разигралия се цирк със зяпнала уста. Този следобед щеше да настане пълен смях в манифактурата. Имаше само един начин положението да се оправи.

— Не мисля, че разбираш кой е баща ми, занаятчия Тиан? — каза той студено. — Той е перквизитор Джал-Ниш Хлар, един от най-важните хора в страната. Високопоставен инквизитор! Може да те издигне, Тиан, може и да те срине. А майка ми е главен екзаминатор, почти толкова важна — като погледна през рамо, той сниши глас. — Знам, че вие двете с Ирайзис сте съперници, Тиан. Помисли си какво можеш да постигнеш с покровителството на перквизитора. Никога няма да се страхуваш от нея, например...

Той се усмихна несигурно — нов за него жест в играта на нерви. Никога преди това той не се беше опитвал да използва влиянието на перквизитора. Ниш обаче едва ли знаеше как да го направи, въпреки че често се възползваше от бащиното влияние, докато беше писар. Липсваше му авторитет, но затова пък и с повърхностна арогантност предпочиташе да получава това, което иска.

— Какво ще кажеш, Тиан? Можем да извлечем удоволствие един от друг, а кариерата ти да разцъфти. Завинаги ли искаш да работиш в тази кочина? Ела...

— По-скоро бих се омъжила за лайринкс! — извика тя. — Не ми пука кой е баща ти. Никога няма да си легна с теб. А сега, отрепко, разкарай се от работилницата ми!

— Защо не изпълниш дълга си, занаятчия? От какво се страхуваш?

Тиан пребледня:

— Махай се, джудже!

Яростта на Ниш излизаше извън контрол, но той направи едно последно усилие:

— Ако знаеше наистина кой съм — изсъска той. — Никога нямаше да бъдеш толкова...

— Махай се! — извика тя и сграбчи от казана чифт горещи до червено клещи, за да ги размаха пред лицето му.

Ниш беше сломен. Той избяга през двойната врата, подмина лечебницата, мина покрай стената и после край пещите. Той не можеше да се върне на работното си място, тъй като всички щяха да видят сълзите от яд по лицето му. Минавайки заднешком зад пещите, той дръпна едно момче метач от топлатата ниша, в която си почиваше, издърпа му ухото, че се скатава от работа и накрая сам се сви в нишата като ранено животно, за да поближе раните си. Той щеше да унищожи Тиан по някакъв начин. А после ще си легне с нея и ще я изостави.

След малко чу леки стъпки и при цялото си учудване видя Ирайзис. Тя приклепна пред него и му подаде кърпичка да се избърше.

— Занаятчия Крайл-Ниш — каза тя нежно, с което спечели благодарността му, че го нарича с цялото му име, а не накратко. — Искате ли да научите как да доставите удоволствие на една истинска жена?

Ниш щеше да припадне от почуда. Ирайзис не беше известна с любезността си. Със сигурност си правеше жестока шега. Той не знаеше какво да каже.

Навеждайки се напред, тя диво го целуна по устата. Тялото му веднага отговори. Тя се засмя и го хвана за ръка, докато увиваше кърпичката си около китката му:

— Ела в стаята ми — изведнъж обаче смръщи хубавия си нос. — Не, първо през банята, мисля. Ще липсваме не повече от час или два. Време за няколко урока — очите ѝ срещнаха неговите. — А после ще имаме много неща, за които да си говорим на възглавницата.

— Да си говорим за какво? — попита той замаяно.

— За това кои са нашите приятели. И нашите врагове!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ирайзис се надигна на лакът и заоглежда младежа, който лежеше до нея в полусънно блаженство след секса, който бяха правили. Тя не харесваше Ниш, но трябваше да признае, че беше силен, чувствен и наистина искаше да научи какво ѝ харесва. За него можеше да каже повече хубави неща, отколкото за предишния си любовник. Интересът ѝ беше събуден от това, което той каза на Тиан, нейната съперница от детството.

Ирайзис положи ръка на гърдите му. Ниш беше най-слабо окосменият мъж, който беше срещала. Тя харесваше това, както и допира на телата им. Той се усмихна в съня си. Тя плъзна ръката си по-надолу и изскубна няколко косъмчета. Той се събуди стреснат.

— Крайл-Ниш, любовнико — прошепна тя, като гъделичкаше ухото му с дъха си. Искеше да го накара да мисли само за едно.

Той се обърна и се притисна в нея. Ирайзис го избута с бедрата си. Той замръзна. Този жест изразяваше своето послание, въпреки че той не знаеше как да го изтълкува. Добре.

Ирайзис го огледа, завила се с чаршафа до гърлото. Като че ли случайно го изпусна, а чаршафът разкри големите и гърди пред лицето му. Очите на Ниш последваха движението на плата: тя разбра, че вече го имаше.

— И двамата знаем какво искаш, Крайл-Ниш.

Той се протегна да я докосне. Тя се отдръпна и каза сериозно:

— Чух, че баща ти не е вече екзаминатор.

— Той е главен перквизитор за цялата област Ейнунар — каза важно Ниш.

— Оу? — Ирайзис беше впечатлена, но не искаше да го покаже. Тя му позволи да се порадва за миг на чуждата слава. — А какво тогава е мястото на скрутатора?

Това го приземи. Тя го хвана, че се опитва да изкара баща си по-важен, отколкото е. Той погледна към разбърканото легло, може би си мислеше, че тя го смяташе за глупак.

— Няма значение. — Ирайзис махна с ръка, тъй като знаеше, че така още повече ще му се издигне в очите. — На кой ли му пука за такива дреболии? Аз се интересувам от теб.

— Аз? Защо? — Ниш се втренчи в зърното на гърдата ѝ. Би направил всичко, за да я има отново.

— Винаги съм те харесвала, Крайл-Ниш. — Това беше лъжа, разбира се. — Разкажи ми повече за себе си.

Той започна да разказва за детството си, подходящо украсено, за да впечатлява. Не беше стигнал далече в разказа си, когато тя го прекъсна:

— Знам всичко това. Но има едно нещо, което не разбирам...

— Какво е то?

— Защо изобщо си тук? Ти не си занаятчия, Крайл-Ниш.

— Съм! — извика той ядосано. — И работех дяволски упорито, за да стана такъв!

Тя го бутна в леглото:

— Извинявай, не исках да те обидя. Разбира се, че си занаятчия и то добър...

— Нямам нужда от снизходителност! — той се изтърколи от леглото и се протегна да си вземе панталоните.

Чаршафът се плъзна и разкри и другата гърда, а между двете — нейния занаятчийски инструмент. Той преглътна. Тогава тя обви лицето му с ръце и го постави на гърдите си. Ниш се опита да устои, но не за дълго.

— Това, което имах предвид, беше, че... баща ти те е изпратил тук поради друга причина, нали? По-важна, отколкото да станеш занаятчия. Много по-ценен би бил като писар, помощник на търговец, или даже, някой ден — секретар на скрутатора.

— Да — каза той горделиво, омагьосан от нея. Той не можеше да изкара тялото ѝ от ума си.

— Какво е това? — Ирайзис помилва с върха на пръстите си гърдите му.

— Аз съм пробер — каза той бързо. Това означаваше чирак инквизитор, най-нисък като ранг в сравнение с опитния пробер, квериста, перквизитора и невъобразимо властния скрутатор.

— Шпионин! — извика тя, като придърпа чаршафа пред себе си.

Той се протегна към нея, по-уверено от преди. Тя му позволи да я помилва през плата, преди да го издърпа отново. Той побърза да я успокои.

— Не шпионин. Просто съгледвач, който помага да се поддържа реда. Това е жизненоважна манифактура...

— Така ли е? — каза тя. — Има стотици като нея. Защото точно нашата с толкова важна? — Ирайзис се наклони към него.

— Правим най-добрите кланкери, понеже правим най-фините контролери от всички.

— Защо е така? — прошепна тя, като взе ръката му и я плъзна под чаршафа.

Очите на Ниш изпъкнаха. Пот изби на челото му:

— Защото — каза той дрезгаво, — имаме най-перфектните хедрони и най-добрите занаятчий. Скрутаторът иска да знае защо, да ни предпази от опасности и да попречи някой да открадне тайните ни.

— Някой трябва да бъде най-добрият. И ако имаме най-добрите кристали, значи ще можем да правим и най-добрите контролери...

Тя погледна разсеяно настрани. Той се двоумеше, понеже знаеше, че е казал повече, отколкото трябва. Тя плъзна ръката му по-надолу. Той изстена.

— Има нещо специфично — изстреля Ниш. — Нашите занаятчий са много по-добри от другите, макар и да използват понискокачествени, вносни кристали. Вероятно е заради пресечната точка тук.

Тя отново започна да го милва:

— Един нискостоящ в йерархията пробер не е изпратен да решава такива проблеми. Това е работа на магьосници.

Ниш погледна тъжно, тъй като вече беше разкрил достатъчно.

— Колко време вече си пробер, Ниш?

Той се изчерви:

— Откакто дойде писмото от баща ми, преди седмица.

— А ако той разбере какво си ми казал, може би няма да си вече пробер.

Той застина. Тя го изгледа, за да го прецени, а блестящата й коса галеше рамото му. Очите й го оглеждаха нагоре и надолу, докато най-накрая се спряха по средата:

— Знам какво може да ти хареса — тя се наведе над него.

Когато тя преждевременно спря, той изпъшка.

— Какво точно проучваш, мой малък шпионин?

— Не мога да ти кажа — изпъшка той. — Пробер, който говори, не е пробер повече и може да завърши като роб. Или мъртъв!

— Или в първите редове на армията, което е горе-долу същото. Да видим дали ще отгатна. Това място е пълно със слухове, но кой може да каже кое е истина и кое не е? Какво прави проберът? Седи нащрек заради хората, които не си вършат работата, заради тези, които имат зловредни идеи и тези, които мислят, че някой може да управлява света по-добре, отколкото нашите управници. Няма такива неща тук. Това е една добре управлявана, щастлива манифактура. Но има друго нещо, което проберите правят... — Тя спря, погледна го и се наведе над него. Той сякаш се задави. Тогава тя откровено го погледна в очите. — Те ловуват за шпиони!

Видът на лицето му почти я разсмя. Той не можеше да мисли логично. Колко много обичаше тя тази сила, която имаше над мъжете. В тези дни малко жени я притежаваха.

— Моля те — изскимтя той.

Тя само го гледаше втренчено. Той постави ръцете на тила ѝ, като се опита да я привлече надолу. Тя се отпусна за малко, после спря, а когато той се опита да я привлече със сила, тя откри зъбите си. Те бяха невероятно равни.

Това беше единственият начин да получи каквото иска. Ниш хапеше сухите си устни.

— Има шпионин, баща ми е сигурен в това. Вече два пъти тайните на кланкерите, изработвани тук и само тук, са били разнасяни далече.

— Кой е шпионинът?

— Не знаем. Който и да е той, много е умен.

— Или тя!

— Или тя — повтори той.

— Ще ти помогна. Хората ще те подозират, след като разберат, че баща ти е перквизитор.

Той погледна несигурно.

— Тревожиш се да не натрупам дивиденди — каза тя с мързелива усмивка. — Няма нужда — ловец на шпиони е последното, с което искам да свързват името ми.

— Какво искаш, Ирайзис?

— Каквото предложи на Тиан. Каквото е мое по право. Искам да бъда майстор, да отговарям за цялата работа по контролерите, а един ден да бъда чаник — главен майстор на провинцията.

— Но ти си само занаятчийка и то доскоро си била чирак.

— Майстор! — каза тя студено. — А после чаник.

Повечето занаятчии никога не стават майстори, а малко много малко майстори се издигат до чаник.

— Имам таланта за това; и произхода. Баща ми, чичо ми, дядо ми, прабаба ми и нейната майка преди това, те всички са били майстори или повече. От четири поколения семейството ми държи този пост тук. Аз ще бъда петото.

— Не си достатъчно възрастна.

— Правилото може да бъде нарушено, при спешен случай.

— Не и от мен.

— Главен екзаминатор може. Ти го обеща на Тиан. Чух те.

— Ти изобщо не ме искаш! — извика Ниш. — Всичко, което искаш, е да се възползваш от мен.

— Нещастен ли си след това, което ти дадох?

— Н-не!

— Добре, защото не мога да понасям мрънкачи. Излъга ли Тиан? А лъжци мразя повече от всичко друго, Ниш. Надявам се, че никога няма да ме излъжеш.

Ядът от това, за което мислеше, се изписа върху лицето му:

— Аз... аз може би ще мога да направя нещо за теб. Притежавам... известно влияние заради баща ми и още — заради майка ми. Мисля, че мога да ги използвам, доколкото те могат да направят нещо.

Ирайзис не му повярва, макар и да не очакваше много:

— Така да бъде. Сега... как да скрепим сделката?

Тя погледна надолу, а той — нагоре. Той обви с ръцете си главата и, наведе я надолу, а този път тя доброволно се съгласи.

Ирайзис се преобърна и събуди Ниш. Той се беше предал съвсем и от лека дрямка беше преминал в равнодушна летаргия.

Тя се опря на лакътя си, като го гледаше втренчено:

— Докато ти хъркаше, аз размишлявах.

— О? — каза той мрачно.

— Имам идея кой може да е шпионинът.

Той рязко се изправи:

— Наистина? — той улови ръката и, като я гледаше право в очите. — Кой?

Тя се усмихна, като показва отново зъбите си:

— Мисля, че е Тиан.

Той избухна в смях:

— Тиан? Никога няма да станеш пробер, Ирайзис.

Тя се хвърли върху леглото, събаряйки чаршафа с елегантен жест. Тя изглеждаше като мраморна статуя, сътворена от някой от древните майстори, въпреки че лицето ѝ разваляше позата:

— Не? Какво направи тя вчера?

— Посети майка си. Тя слиза долу в Тикси всеки месец.

— Тиан я нямаше дълго време.

— Може би е трябвало да напазарува.

— А може и да е срещнала съучастник, за да предаде нашите тайни.

— Проберите се нуждаят от доказателство — каза той надменно.

— Никакви празни разсъждения, породени с умисъл.

— Ще ти го докажа — просъска тя. — А сега, скъпи Ниш, се махай!

Ниш напусна стаята на Ирайзис физически задоволен, но по-притеснен от преди. Ако тя предаде доверието му, той ще пострада. Край на поста пробер. Без бъдеще; направо изпратен на фронта, докато някой лайринкс го разкъса на парчета.

Ирайзис грешеше. Той държеше под око Тиан от месеци. Нямаше нищо подозрително в поведението ѝ. Тиан работеше ден и нощ, говореше с единствения си приятел — стария миньор и понякога посещаваше майка си в Тикси. Това беше целият ѝ живот.

Ако имаше шпионин или саботьор, а по всичко изглеждаше, че има, то трябваше да бъде друг. Възможно е да беше Ирайзис, въпреки че изглеждаше малко вероятно. С хиляда работници в манифактурата нямаше да е лесно да се открие.

По-добре да си уреди нещата с нея. Той не можеше да си позволи врагове, особено някой, който беше толкова навътре. А когато се върна на работната си маса образът на нейното сластно издължено тяло отново се яви в съзнанието му. Ниш знаеше, че беше ударил джакпота с Ирайзис. Той може би никога нямаше да си намери по-добра любовница и искаше още от нейните уроци. По-добре да я прикотка, да вземе подозренията ѝ на сериозно, да подпомогне кариерата ѝ, и ако е необходимо, да подхвърли някоя коварна заплаха, типична за пробер.

Но ако открие и най-малкото очевидно доказателство срещу Ирайзис, той ще я срине. Не без съжаление, но без колебание.

ПЕТА ГЛАВА

Заповедите от Джи-Хад бяха огромно облекчение за Тиан. Тя беше започнала да се съмнява в собствените си способности, но ако и хедроните от другите манифактури не работеха, то значи вината не беше в работата, а съществуваше друга причина. Дали врагът можеше да ги изважда от строя отдалече или пък те ставаха жертва на саботаж тук? Как можеше един кристал да стане жертва на саботаж, без да останат следи? Тя никога не беше чувала за подобно нещо, нито пък другите занаятчии. Тя все още не беше извън опасност.

Докато всички бяха на обяд, Тиан претърсваше стаята на майстора за нещо, което той може би беше написал по темата. Тя не откри нищо, но не върна „Изкуството на магьосника“ на нейното тайно място. Тя не беше готова да я предаде.

Когато заключваше вратата, се появи Ирайзис:

— Какво правиш? — извика яростно тя.

— Опитвам се да открия как е бил саботиран хедрона, без да бъде оставена следа — отговори Тиан и си замина.

Нещо проблесна в очите на занаятчийката. Ирайзис дълго гледаше втречено след Тиан.

Тиан можеше да измисли само един начин — да проучи в дълбочина развалилия се хедрон, дори ако в процеса трябваше да го разруши. Тя вкара инструмента си в него и достигна до първия кристал, но спря. Ами какво, ако това не помогне? Гърлото ѝ се сви при мисълта, че може да загуби своя инструмент. Тя не се осмеляваше да го рискува. Вместо това тя измъкна грубата скица, която беше направила през нощта и започна работа.

След тридневна работа от зазоряване до мрак, Тиан приготви модел на хедрона в две части. Първата беше направено от надлъжни, напречни и диагонални медни жички кълбо, върху което се разполагаха известен брой подвижни мъниста, като планетарния модел за орбитите на планетите и луните. Мънистата, всяко различно, бяха

направени от внимателно подредени ивици метал, керамика и стъкло. Другата част беше шлем от емайлирано сребро и медна дантела с деликатни филиграни, които трябваше да паснат върху главата. Серия от еластични жички слизаше надолу, подобно на коса, като техните равни краища се притискаха отзад и настрани към главата, като паяк с паяжина. Най-отпред обков колкото гроздово зърно придържаше кристала във формата му.

Тиан отвори двете половини на кълбото и постави вътре повредените хедрони. Като вкара парченце кристал в обкова на шлема, тя го постави на главата си. Жичките станаха студени. Затвори очи, тя постави ръцете си около кълбото и притисна с пръсти жичките.

Най-напред тя почувства нещо в сърцето му — слабо променливо сияние, цялото размито, като опашка на комета. Пръстите ѝ преместиха мънистата в една посока, после — в друга. В някои позиции сиянието ставаше по-силно, а в други — почти липсваше. Веднъж или два мъти съвсем изчезна. Тя се опита да завърти няколко различни жички в произволни посоки, а после — в направление от север на юг. И това не помогна. Апаратът ѝ не беше достатъчно мощен да разчете сиянието, въпреки че докато го виждаше, тя изпитваше неприятното чувство, че някой я гледа. Отвори вратата, но установи, че помещението е празно.

Тиан разгледа малкия кристал откъм шлема. Той не беше особено силен, просто беше първият, който ѝ попадна. Тя претърси сред отпадъците си от кристали, но не намери нищо по-добро, а кошницата с непотребни кристали беше празна.

— Гол? — тя се огледа за метача. Момчето обаче не отговори. Тиан го намери да спи в едно кътче зад пещите, а главата му лежеше на чулен сак. Тези тайни места бяха любими на децата от манифактурата, откакто тя беше построена. Тя също беше използвала това кътче веднъж или дважд, когато беше малка.

Тиан погледна надолу към заспалото момче. То изглеждаше като ангелче — кожа с маслинен цвят, щастливо овално лице, алени устни и благородно чело, увенчано с черни къдри.

— Гол! — тя го разтърси за раменете.

Той бавно се събуди, усмихвайки се, преди да отвори очи, като че ли от прекрасен сън. Когато я видя пред себе си, очите му се отвориха широко.

— Занаятчия Тиан! — той падна от нишата, в опит да се представи като буден и усърден работник. — Какво мога да направя за вас?

С усилие тя запази сериозно лице. Гол винаги беше готов да помага, но работата му никога не отговаряше на очакванията. Прибързан в работата, както и мързелив, той никога не правеше разлика между добре свършена работа и абсолютно неадекватна. Някой строг майстор би го набил, но Тиан не можеше да си се представи да го направи.

— Къде остави непотребните кристали от масата ми?

— Зад манифактурата — каза той сияещ. — На купчината с пепел. Искате ли да ви покажа?

— Казах ти да ги поставиш в кошницата в склада ми — каза тя остро. — Ако отново се случи, Гол, ще те изпратя обратно при майка ти.

Само ако можеше. Бедната жена беше неудачница със седем деца, като нито едно от тях не ставаше за нищо, освен за храна на лайринкси.

— Съжалявам — лицето му прие изражение на дълбоки угризения.

Емоциите на Гол имаха склонност да стават понякога изключително дълбоки. Тиан се чудеше имаше ли изобщо мозък в главата му:

— Хайде! Бързам!

Те преминаха покрай ковачници, където цяло ято полуголи младежи размахваха чукове с дълги дръжки. Айрин Мус се беше наклонил над една наковалня, като хвърляше нежни погледи на младежите и се хилеше дебелашки. Двама чираци се подиграваха зад гърба на глупака, като се влачеха с изплезени езици и се лигавеха. Тиан се чудеше как от мъже като Мус се изискваше да се оженят.

Когато премина покрай работилниците на по-нискостоящите занаятчий, Ниш я изгледа с нескрита страст. Той я гледаше дори и след инцидента в работилницата ѝ. Тя забърза крачка като гледаше право напред и отвори задната врата.

Задната страна на манифактурата беше мрачно място. От отворените отводнителни тръби излизаше пушек и смрад, смес от битови отпадъци, катранени отпадни води и сяр. Цялата растителност

наоколо беше мъртва. Прах от пещите и сажди бяха струпани навсякъде около пролома, като най-новите купчини още димяха във въздуха. Хиляди пъти повече обаче имаше в долината под него. Реката течеше, замърсена с киселина, на две-три левги оттук, отровена в тази част, червено-черна от стоманата и катрана, и лишена от живот в нея.

Гол я преведе през вонящите купчини, а после рязко спря:

— Не е тук! — той започна да реве.

Тиан отиде до ръба на пролома. Амониевият пушек насълзи очите ѝ. По-голямата част от планината с пепел, наситена от дъжда и мъглата, беше се свлякла по ръба. Тя падаше на дребни парцали и отдалеч изглеждаше като кална река. Нямаше и най-малък шанс да бъдат открити кристалите.

Тиан избърса течащия си нос:

— Оу, престани да цивриш, Гол! Защо веднъж поне не направиш нещо, както ти е казано?!

Момчето се разплака високо.

— Хайде! Връщай се на работа! Ако се случи отново, ще те набия! — Той избяга назад по пътеката. Тиан се подпря на стената — останка от манастир отпреди хиляда години. Преди това, други хиляда години по-рано, поклонници идваха да се поклонят пред свещения извор, сега заровен под купища шлага. Дали е бил свързан с пресечната точка тук?

Връщайки се в цеха, тя провери масите на занаятчиите. Те също бяха разчистили своите непотребни кристали. Имаше нови кристали в склада, но тя не искаше да взема оттам. Първото нещо, което тя щеше да направи сутринта, беше да отиде до мината.

— Добро утро, Лекс, търся стария Джо. Още ли работи на петия етаж?

Лекс се измъкна от пещерата си. Тя беше неговият малък свят. Самият той пък напомняше малко на онези смеещи се кукли, които, дори и когато ги прекатурят винаги пак се изправят.

— Не съм го виждал, Тиан — каза той кратко. — Не мисля, че е тук.

— О, надявам се да не е болен.

— Старият Джо? Той е жилав като миньорски гащи. Вместо това е слязъл надолу към Тикси.

— Ще видя дали не си е у дома, за всеки случай. Благодаря, Лекс. — Тя пое към селото, на една трета левга от планината. То се състоеше от група от петдесет-шестдесет къщички, разположени амфитеатрално на срещуположната страна на пътя, а къщата на Джойън стоеше между дърветата. Тя беше дълга гранитна постройка от две помещения с покрив от купчина слама, оградена с плет.

Слънцето тъкмо се показва, когато Тиан бутна вратата, за да отвори. Пътека от натрошен гранит водеше към веранда със северно изложение, на която имаше само един груб стол. Зад верандата растяха маргаритки. Есенни минзухари украсяваха пространството навсякъде. На отсрещната страна на пътя имаше зеленчукова градина с лук, чесън, праз и червено зеле.

Вратата беше затворена. Струя дим излизаше от комина. Тя потропа на вратата. Нямаше отговор. Отново потропа и този път ѝ се стори, че чу отпаднал глас. Накрая отвори вратата със сила, уплашена, че нещо може да му се е случило.

Вътре беше тъмно, колибата без прозорци беше осветявана само от отблясъка на горещия в огнището огън. Очите ѝ първоначално не забелязаха нищо.

— И ако това не е Тиан! — обади се дрезгав глас отстрани на огнището. — Ела насам, миличка.

Тиан забеляза седнала на миндер фигура отстрани на огнището. Джойън сега се събуждаше, но кашляше раздирателно.

— Добре ли си, Джо? — изтича тя към него.

Той разтърка очи с ръкава си:

— Миньорски дробове! — въздъхна той, като се изплю в огъня, за да прочисти гърлото си. — Винаги е така сутрин.

— Притесних се. Мислех си, че нещо може да се е случило с теб.

— Изпълнил съм си нормата. Усетих, че днес не мога да отида на работа.

— Но...

— Аз съм на седемдесет и шест, Тиан. Аз ходя там, само защото няма да имам какво да правя, ако спра. Но от няколко дни усещам, че не мога да работя.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Аз не съм инвалид — каза той с усмивка, — но няма да откажа чаша гил, ако искаш да ми направиш. В буркана на рамката на камината е.

Сваляйки буркана, тя извади няколко къдрави ивички кора от дърво ги и постави гърнето на огнището:

— Силно или слабо?

— Като катран. Сложи вътре пет ивици и ги остави за повече време. Нека да седнем на верандата.

Той изкара стола си навън. Тиан се настани на другия. Те гледаха мъглата, прокрадваща се между боровете. Вятърът свистеше между плетовите на оградата. Накрая Джойън проговори:

— Винаги е хубаво да те видя, Тиан, въпреки че съм сигурен, че не си дошла тук просто да си прекараш деня.

— Какво да направя, за да си намеря мъж, Джо?

Поглеждайки някъде над нея, той сякаш се усмихна на себе си:

— Не виждам никакъв проблем.

— Страхувам се...

— Това не е чак толкова тежко задължение, Тиан.

— Нямах предвид това. Ще взема гила — тя рязко се изправи и се върна с две дървени халби.

Докато пиеха гила, тя мина на проблема с кристала.

Джойън я разбра отлично:

— И така, искаш да ти намеря друг.

— Най-мощният, който можеш. Последният не беше достатъчно силен.

— И предполагам, че е спешно?

— Джи-Хад ме заплаши, че ще ме изпрати във фабриката за разплод, ако не разреши проблема до края на седмицата.

— Как би могъл! Ти си толкова ценна за него, Тиан.

— Защо би го казал, ако не го мислеше? — Тиан трудно разгадаваше хората и не можеше да различи празните приказки от сериозните думи.

— Той е в беда заради развалилите се кланкери, а и надзирател Граист му делови за мен. Той не ме харесва.

— Граист не харесва никого, Тиан. Особено откакто...

— Какво?

Джойън помириса напитката си:

— Той искаше да стане управител, но Джи-Хад се върна от войната като герой. Тогава Граист сам отиде в армията, обвиниха го за поражение, което не беше негова грешка и той стана обикновен войник. Оттогава той е на нож с всички. А и навикът му не помага.

— Листата нига?

— Да. Правят човек ядосан. А и са скъпи.

— Страх ме е от него. Войната отива наистина на зло, Джо. Отчаяните хора вършат глупости.

— Върви на зло откакто бях дете. Спри да вярваш веднага на всичко, което ти кажат. Толкова съм стар, че съм виждал Историите пренаписани.

— Историите са истина! — извика тя. Повече от всичко друго, те бяха основата на съществуващия свят. Да се съмняваш в тях граничеше с богохулство.

— Няма съмнение — отвърна той, — но чия?

— Не знам за какво говориш.

— Малко хора знаят. Едва ли някой ще доживее отново до моята възраст. Чувала ли си „Историята на Огледалото“?

— Просто една чудовищна лъжа.

— Когато бях малък, не беше. Това беше една от Великите Истории, а Лайън от Кантед — един от великите хронисти. Днес той е Лайън Лъжеца, човекът, който е подправил Историите. Защо?

— Предполагам някой е доказал...

— Най-великите хора на епохата са били там, когато той е разказвал Великата История — Надирил Библиотекаря, Гър Шанд, Малиен Акемът. Никой не е казал и дума срещу историята сто и тридесет години, а изведнъж Съветът на скрутаторите я пренаписва. Защо, Тиан?

— Не знам.

— Тази война унищожи всичко свято за нас.

Тя се смути на стола си:

— Не харесвам такива разговори, Джо.

Той се върна пак на предишната тема:

— Не смятам, че фабриката за разплод ще ти подхожда много добре — той хитро се подсмихна. — Въпреки че там животът е лукс и удоволствие...

— Не се шегувай с това, Джо! Няма да ме третираш като свиня майка — лицето ѝ почервенея. — Харесвам работата си и мога да я върша по-добре от всеки друг. Искam само да си върша работата и да си живея живота.

— Всички го искаме. Уви, войната...

— Проклетата война!

— Още не мога да повярвам, че Джи-Хад би те изпратил там, Тиан. Ти си най-добрата занаятчийка.

— Изглежда съм имала необикновен талант — каза тя замислено.

— Така и чух. Знаеш ли откъде идва той?

— От майка ми, според нея, тя дори се е опитвала да го открие в мен.

— Така ли е?

— Най-напред забелязах, че съм специална по време на екзaminaцията, когато бях на шест. На единия от тестовете ми показаха картина, само за секунда, а после ми задаваха въпроси върху нея. Отговорих всичко. Те бяха удивени, но това съвсем не беше трудно — в съзнанието си перфектно виждах картината. Още мога да я видя — семейство, което си играе на зелена морава. Майка, баща, момиче, две момчета и куче. — Тя въздъхна дълбоко. — След това те ми показаха всякакви картини. Карти на места, за които никога не бях чула, частите от механизма на часовник, гоблен със сцена от Историите. Отговорите ми бяха перфектни, защото всяка картина оставаше в съзнанието ми.

— Какво друго те питаха? — погледна Джойън сияещ. — Никога не съм имал екзaminaция. Още не беше въведена, когато бях дете.

— Не беше ли? — каза Тиан изненадана. — Всякакви неща имаше. Четене, произнасяне на думите буква по буква, проверка на паметта, на способността да си поставяме цел, хвърляне, пъзели с цифри — тя се усмихна на спомена. — И нито едно не изглежда като тест. Екзaminаторите поставиха малка медена питка пред мен и казаха, че ако не я докосна, за мен ще има голяма награда.

— Изяде ли я? — попита Джойън.

— Не, въпреки че исках. Другите тестове включваха да сглобяваме частици в механизми с колела и метални частици. Направих ги зле.

— Това е решаващо за направата на контролери.

— Никога не бях имала този вид играчки като дете. Майка ми се смееше на хората, които работят с ръцете си. Така че дъщеря ѝ със сигурност не го правеше. Екзаминаторите изглежда са се разочаровали, че това може да навреди на другите ми таланти. Спомням си ги как си говореха в ъгъла, като ме поглеждаха и клатеха глави.

— И така, как попадна в манифактурата? — отпусна се Джойън в стола, като глътна от халбата.

— Последният тест включваше събиране на кристали. Нещо като хедрони, предполагам. Поне няколко от кристалите бяха истински. Другите бяха фалшиви. Поставиха първия в ръцете ми. Беше тъмнозелен. Поставиха ми маска на лицето и ме накараха да опиша какво видях.

Тя се спря и отпи от халбата.

— Какво видях?

— Не видях нищо. Усетих, че ще пропадна и на този тест. Някой ми взе кристала и ми даде друг. Концентрирах се много, но нямах идея какво очаквах да видя.

Джойън се беше опрял на стената със затворени очи. Тиан продължи:

— Дадох ми трети кристал. Той беше наистина студен. Тъкмо започнах да казвам: „Не мога да видя нищо дори и с този“, когато една розова вълна премина през вътрешното ми око. Тя изчезна, а аз може би бях изкрещяла. Опитах се отново да я върна. Някой извика: „Какво видя, дете?“.

Кристалът се затопли в ръцете ми и внезапно ми се стори, че мога да гледам във вътрешността му, все едно в езеро с петрол. Гледах структурата, а времето сякаш спря. Имаше слоеве в различни преливащи се отгоре и отдолу цветове, а на места цветовете се сливаха, сякаш избиваха от другата страна и отново се преливаха. Беше толкова хубаво! А после изчезна. Екзаминаторите взеха кристала. Цял час го бях държала.

Гледах го като луда. Трябваше отново да го имам. Започнах да викам и да ритам, за пръв път в живота си. Беше отстъпление, така го почувствах, за първи път. Нищо нямаше значение, освен да си върна кристала обратно.

Казах им какво съм видяла и видях вълнението в очите им. Искях да изпробвам и другите кристали, но те ги прибраха и ме изпратиха обратно при майка ми. Няколко седмици по-късно, след като сключиха договора за продажбата ми, аз бях изпратена в манифактурата. Марни беше бясна. Тя планиваше различно чиракуване за мен, нещо по-скъпо, но екзаминаторите бяха взели своето решение.

— Да станеш чирак, който се обучава за правене на контролери?
— попита Джойън.

— Да, въпреки че цели две години аз бях просто метачка, чистачка и изхвърлях боклука. Аз не бях тогава малката умна Тиан, а келемето от фабриката за разплод. По някакъв начин още съм това хлапе. Никога не успях да си намеря приятели тук.

— Котката, която вървеше след теб — промърмори Джойън. — Ти си толкова различна, Тиан.

— Какво?

— Ти създаваш впечатление, че не се нуждаеш от никого. Това трябва да е отблъскващо за хората, с които работиш.

— Предполагам, че искам... различни неща. Както и да е, старият майстор Баркъс започна да ме учи на занаята, когато бях на осем. Тогава се чувствах наистина безполезна. Всички бяха сръчни, а аз имах две леви ръце. Отне ми години докато се научих да правя и най-простите неща.

— И така, какво направи? — попита я той с лек смях, като че ли вече знаеше. Може би наистина знаеше: доста беше видял в манифактурата през годините.

— Не можех да спра да мисля за кристала и за това, което бях видяла с него. Искях го отчаяно. Имаше изобилие от хедрони в работилниците на занаятчиите, но не можех да се доближа до тях. Чираците не могат да докоснат хедрони, докато не навършат дванадесет. Изхвърлях излишъците, но тези отпадъци бяха от кристали, преди да бъдат събудени, за да станат хедрони. Всичките ги изпробвах, но нищо не се случи.

Тогава един ден, няколко месеца преди да започна чиракуването си, остатък от хедрон беше хвърлен по погрешка. Не го забелязах и изсипах съдържанието на кошницата в купчината шлака. Когато го направих, усетих светкавица от светлина и цвят.

Отне ми часове да открия малкото парченце хедрон в масата от кристали и отпадъци, но щом пръстите ми го докоснаха, аз видях. Видях неща, които никой не може да види, красиви цветове и шарки, във вечно движение. Не можех да ги разбера, затова започнах здраво да залягам над уроците на майстор Баркъс. Бях сигурна, че той знае. Той никога не каза нищо, но често започна да се отклонява от теорията, за сметка на практическото знание. Чираците се чешеа от любопитство дали той не е мръднал. Но пък така научих достатъчно.

— Какво научи? — попита Джойън случайно.

— Какво бяха хедроните. Обсебих се от темата. Кристалът ми беше като приятел, който никога не бях имала. Прекарвах цял ден да го държа. Също и през нощта. Научих как да разчитам променливото поле около пресечната точка тук по-добре от всеки друг в манифактурата. Когато бях на девет направих поредица от рисунки, които илюстрираха как то се променя всеки ден от месеца. Полето не беше произволно, както всички си мислеха. То имаше своята схема, въпреки че никой не беше виждал полето достатъчно ясно, за да разбере схемата.

— Отидох в стаята на майстора с моите рисунки... — тя потрепери. — Нахълтах в среща на стария управител и един перквизитор!

Джойън се изкиска.

— Беше мъртва тишина, а тогава перквизиторият обърна рисунките ми към стената. Стаята беше запечатана, поставиха пазач на вратата. А аз бях разпитана от най-неприветливия старец, който бях срещала. Откъде съм взела рисунките? Бях ужасена, че ще ме набие. Той го направи, но не то беше най-лошото. Той ми взе хедрона. Не се бях разделяла с него от месеци, а това беше най-ужасяващото отнемане. Мислех, че ще умра. Четири дни прекарах в треска.

Перквизиторият не можеше да повярва, че сама бях нарисувала полето, а всеки занаятчия или механик в манифактурата беше разпитан. Бях направила по-добра карта от тези, с които разполагаше армията. Беше безценна информация, най-вече за врага.

Тогава му казах, че мога да променя схемата на полето, а той си тръгна без дума. Ето как посветените извличат енергия, виждаш, но това е изключително важна тайна. Той се уплаши, че нещо важно може да се изплъзне в детинското ми бърборене. Притесни се, че мога да

извличам енергия, без да го осъзнавам и да убия други хора или себе си. Само едно нещо можеше да се направи.

И така истинското ми занаятчийско обучение започна в този ден, три години по-рано, въпреки че не приключи скоро. Баркъс веднага започна с хедроните, но ми беше трудно. Добре, използването на хедрони беше лесно, но другото не беше толкова просто. Да се науча да правя малки частици за контролери беше кошмар. Бях най-зле от всички чираци във всеки вид занаятчийска работа. Много работех, но разлика нямаше.

— Но все пак накрая си научила занаята.

— Да. Контролерите ми не са хубави, като тези на Ирайзис, но работят по-добре — тя се наведе да си откъсне един есенен минзухар. — Другата част беше също толкова трудна.

Джойън я чакаше да продължи.

— При хедроните нещата бяха лесни. Да настроя обаче мизерния контролер към хедрона, а после — към полето беше най-трудната работа, която съм вършила.

Той отпи още една глътка и направи гримаса:

— Вари плодовете, когато са малко по-стари.

— Съжалявам — каза тя отведнъж. — Аз...

— Това беше за гила, Тиан, а не за работата. Продължавай.

— Докато се обучавахме, нямаше собствени хедрони. Трябваше да използваме тези, направени за чираците отпреди години. Те никога не пасваха и изглеждаха странно, особено когато обучаващите ги използваха и злоупотребяваха с тях по различни начини. Както и да е, те бяха недостатъчни, за да се започне с тях.

— Ти не би дала добър хедрон на група чираци — каза Джойън. — Те ще го разрушат.

— Без съмнение — като отиде до кокетната вратичка, тя се загледа към гората.

— Говореше за настройването на контролери — напомни Джойън след малко.

Тя се върна обратно:

— А, да. Почти всички хедрони имаха дефекти и стотица части от контролера трябваше да бъдат нагласени, да се внимава за тях. Понякога не знаеш как. Поставяш една част прекалено далече и това унищожава работата ти изцяло. Може да ти отнеме ден да се върнеш

дотам, откъдето си започнал, дори и да знаеш къде си сгрешил. Но когато си чирак никога не знаеш, а боят само влошава нещата.

— Никога не съм си мислел, че старият Баркъс е биел — намръщи се Джойън.

— Той беше стар джентълмен. По-големите чираци ни биеха. Те ме мразеха. Както и да е, беше преди много време. Отне ми години да се науча, но когато веднъж се случи, оттам нататък беше лесно. Даже и не си бях помисляла, че един ден ще настройвам контролери, особено след като направих моя инструмент. Изведнъж можех да видя полето перфектно. То беше...

— Като да имаш собствени очила — каза Джойън, — вместо да използваш на някой друг.

— Точно. Не знам какво бих правила, ако някога изгубя инструмента си. — Тиан се улови за мястото, където обикновено той висеше на прага ѝ, но си спомни, че го беше оставила на масата си. Тя се разтревожи за това; едва ли някой ще посмее да го докосне.

— Мисля, че трябва да вървим. — Джойън пресуши халбата си.

Тя остана на мястото си:

— Притеснена съм, Джо. Ирайзис се опитва да извлече полза от добрата ми работа и ме обвинява за всичко, което не върви. Тя ме мрази, защото съм по-добра от нея. Тя се притеснява, че аз ще бъда майстор. Само защото чичо и е имал този пост...

— И баща ѝ и дядо ѝ преди това също. На повечето хора потеклото е приемливо.

— А аз не съм една от тях. Главно, защото нямам баща.

— Добре, липсва ти наследство, но можеш да го изкараш с пот и ум. Да вървим към мината да видим какво можем да намерим.

Вътре, в кошницата-асансьор, Джойън я свали надолу докато стигнаха петата галерия.

— Мислех си, че тази част е затворена — каза Тиан, когато кошницата се разклати, като спря на шестото ниво.

— Така е.

— Не е ли опасно?

— Някои места са много опасни, но за щастие знам кои.

Тя погледна надолу. Надолу имаше още.

— Какво има под шестото ниво?

— Ниво седем, осем и девет. Никога не слизай там.

— Цялата скала е разядена ли?

— Да, а някои места от нея са наводнени. Жалко, защото има много руда там долу и е по-богата, отколкото която и да било от копаната от горните нива.

— А кристалите?

— Не знам. Това е отпреди моето време. Никой не се интересуваше от кристали през онези дни. Най-малкото, не тук. Всички щяха да бъдат хвърлени в сметта, въпреки че много от тях привличат вниманието.

— Може би трябва да опитам там — каза Тиан.

— Много късно. Видях ги, тъй като Баркъс ме попита за кристалите там. Нищо не усетих. Трябва да са скоро изкопани.

— Учудвам се дали това може да бъде проблем? — каза тя замислено. — Може би механиците са изкарали контролерите на слънце и последните кристали са били наистина чувствителни към него.

— Може би. Може също да е било жегата, слана или студ. Идваш ли?

Тунелът се виеше по пътя като следваше пластовете. Имаше много задънени участъци, където пластовете се прищипваха един друг или бяха пресечени от разломи в кухи зони, пълни с разтрошени скали и мазен восък. След труден преход те достигнаха ниска купчина натрошени камъни. Джойън я разгледа внимателно, като държеше фенера си горе, за да провери и покрива.

— Видя ли пролуките горе? Стара разломна зона минава оттук. Скалите са изцяло разтрошени; само няколко пласта кварц ги държат заедно.

Очите ѝ последваха жеста му. Дълга ивица пукнатини минаваше през покрива. Друга, по-дълга пукнатина се виеше по протежение на тунела, толкова дълго, колкото тя можеше да види:

— Ами ако...

— Ако сме отдолу като падне, сме мъртви! Ако сме по-далеч от нея, то вероятно можем да преместим достатъчно количество от падналите камъни, за да се измъкнем. Зависи колко ще паднат. Още ли искаш да отидем там?

— Къде другаде можем да намерим кристала, от който се нуждаем?

— Не бързай — той повдигна вежда, направена с прах от скалите.

— Ще направя каквото кажеш.

— Много мъртви вече миньори са мислели, че покривът няма да падне. Аз все още обаче си мисля, че този ще издържи. Ще вървим внимателно. Без резки шумове. Следвай ме на десет стъпки, така че ако нещо ми се случи...

Тиан потрепери, като ѝ се стори, че покривът над нея трепна. Джойън я тупна по рамото:

— Започнах в мините, когато бях на осем. Развиваш нюх към опасността, ако оцелееш.

Тя пазеше дистанция зад него притеснена, сякаш вървеше по счупени греди. Във врата ѝ падаха песъчинки. Пътят се оказа много дълъг. Те минаха няколко нестабилни зони преди Джойън да спре там, където тунелът завършваше с три задънени участъка, като зараснали рани от ампутирани пръсти.

— Нагоре! — посочи той с длетото.

Тиан вдигна фенера си. Огромно находище кристали, кухо в центъра, разсичаше средния участък на тунела. Кристалите сияеха, големи колкото юмрук или повече, по-перфектни от всички, които тя беше виждала досега. Тя можеше да усети и друго — полето. Искеше ѝ се да си беше взела инструмента, за да го усети по-добре. Ако затвореше очи можеше почти да го види като затворено пространство със спиралите и вълните му, като трептения в хроматична мъгла. Всичките ѝ сетива се изостриха, като че ли полето ги усили. Тя искаше тези кристали. Тиан се втурна напред.

Джойън я хвана за ръката, като преминаваше:

— Спри!

Това направо я разлюля. Тиан разтърка шията си, наранена от хватката. Той я държеше.

— Съжалявам. Не исках да те нараня. Тук не е безопасно.

Покривът над кристалите съдържаше цяла серия от концентрични разломи, както и цепнатини, които излизаха от центъра. Приличаше на паяжина.

Кожата ѝ настръхна:

— Не знам защо изтичах натам, Джо. Просто бях привлечена да го направя.

— И аз мога да го усетя. Често ми се случва тук долу, въпреки че никога не съм опитвал. Не виждам как можем да стигнем до кристалите, Тиан. Покривът е в по-лошо състояние, отколкото го помня преди. Ще падне. Скоро!

— Няма ли как да го задържим?

Той се втренчи в скалата:

— Няма да е лесно. Може да отнеме дни да се поставят достатъчно плоскости и подпори тук, а вероятно ще падне още докато ги поставяме.

— Ами ако просто ние го съборим?

Той стисна челюст:

— Не знаем какво още може да се случи, ако това стане. Може целият покрив да падне.

— О — тя усети и последната си надежда разочарована.

Той отстъпи крачка назад и встрани, като разглеждаше покрива от различни точки:

— Не се отказвай още.

Като седна на пода, Джойън извади ролка корда от пакета и я завърза от единия край. После издърпа кордата по протежение на стената, докато стигна възможно най-близо до находището, но без да влиза под напукания покрив.

Джойън се опита да се вдигне максимално високо, колкото можеше. После той направи друг възел, който метна, за да улови един самотен кристал. Кордата обаче безуспешно падна.

Пропълзявайки отново до безопасната зона, Джойън отново направи възел и пак хвърли кордата. Резултатът беше същият. Опита трети път. Този път примката му улови кристала. Тогава той я издърпа надолу и я разклати. Кристалът не помръдна. Разклати я отново и тя се скъса.

Джойън изруга, което му докара нов пристъп на кашлица. Той се преви на две, като се тресеше:

— Не стой тук, моля те. Махни се!

Тя си представи как покривът се срина над него. Никой кристал не си заслужаваше такъв риск.

Той избърса устата си и я погледна с лека усмивка:

— Днес не ми е денят, Тиан.

— Колко ли мъртви миньори са казвали това? — промърмори тя.

— Хиляди...

Издърпвайки кордата настрани, той се прилепи плътно до стената и с дръжката на кирката си с един удар свали малкия кристал. За съжаление той отново падна в находището при другите. От покрива падна прах. Тиан затаи дъх. Джойън се изправи на пръсти, протегна кирката си и успя да извади кристала. Той падна в другата му ръка. Джойън го задържа и отстъпи назад в безопасната зона. Няколко малки камъчета паднаха от покрива.

Като се връщаше, Тиан се удиви на подскоците в походката му:

— Милейди! — подаде ѝ той кристала.

— Благодаря — тя го прегърна с кристала в ръка, когато единият край на камъка докосна ухото ѝ и тя отстъпи внезапно.

— Какъв е проблемът? — попита той, като също отстъпи.

Тя разтърка ухото си:

— Нещо сякаш ме ужили.

Тиан взе кристала. Той беше по-малък от тези, с които тя обикновено работеше, не по-дебел от палеца ѝ. Може би не ставаше за хедрон, но беше идеален за сензорния ѝ шлем. В контраст с другите кристали, този беше невероятно бистър, пълен с мънички сферички от центъра си по дължина.

Той не можеше да ужили по същия начин ръката ѝ, но Тиан усети потенциала му — по-голям от този на всички кристали, които беше имала досега.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ниш! — извика Ирайзис право в ухото му. — Ставай, бързо!

Като се претърколи, той примигна два пъти на светлината на фенера и се опита да придърпа възглавницата върху главата си.

— По-късно — измърмори той, — много съм уморен!

Тя изсипа малко леденостудена вода зад врата му.

Ниш изтръпна и изскочи от леглото:

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Виж какво е направила Тиан! — извика тя злобно.

Той разтърка очи, за да се разсъни. Тя държеше контролер, най-хубавото изделие, което той някога беше виждал. Най-малкото досега. Няколко от разклоненията му бяха счупени, а другите — изкривени, като че ли някой беше скачал върху тях.

— Какво му се е случило?

— Тиан го е размазала, малката проклетница.

— Защо би го направила? — Ниш не можеше да повярва, че някой би искал да смаже толкова безценно нещо, най-малкото Тиан.

Ирайзис седна в леглото, като държеше контролера срещу гърдите си. Счупените му разклонения висяха излишни.

— Завърших го едва вчера! — Устните и потрепериха и тя се обърна, сякаш беше засрамена от загубата. — Отне ми месец да го направя и е най-добрият, който съм правила. Дойдох рано, за да сложа в него хедрона, но той беше счупен. Беше зад вратата на кабинката на Тиан, така беше.

— Има пазач в помещението, ден и нощ. — Ниш се изтри зад врата, който още пазеше спомена от ледената вода. — По-добре говори с него.

— Говорих. Единственият занаятчия, който е бил там, след като си тръгнах, е била Тиан. Тя сътрудничи на врага за пари. Трябва да я спреш, Ниш — тя се приближи зад него.

Топлият и дъх го разсейваше. Той се обърна:

— Може да е било просто нещастен случай.

— Не бъди глупав! Бил е в нейната кабинка, Ниш. Той не е стигнал сам до там. Тя е унищожила моя контролер, както саботираше другите.

— Трудно е да се повярва.

— Какво може да те убеди? — извика тя бясно. — Ще я оставиш да унищожи манифактурата ли?

— Изисква доказателства! — каза той злъчно. Той мечтаеше да смачка Тиан, но проберите трябваше да спазват правилата. Баща му никога нямаше да му прости, ако обвинеше някого, който впоследствие се окаже невинен. Най-вече — най-добрия занаятчия в манифактурата.

— Ходи да говориш с пазачите — каза тя ледено.

— Ще отида.

— Оу! — измърмори тя. — Ти тайно я обичаш. Не искаш да я разкриеш.

Ниш отиде да търси пазачите, които са били на смяна пред работилницата вчера. Мястото им беше близо до занаятчийския цех. Той намери пазача от предната вечер в стола на манифактурата и обясни какво се беше случило.

— Никой не е влизал в цеха през моята смяна — каза тя, като грубо му обърна рамо. Все пак той беше нискостоящ в йерархията занаятчия.

Ниш трябваше да вземе под внимание думите ѝ, въпреки че щетата е възможно да е била нанесена за няколко минути, докато тя е била по нужда, клюкарствала е с друг пазач, или пък се е топлела при пещите. Освен всичко, над пазачите нямаше наблюдение.

Дневният пазач, който си говореше с надзирател Граист, не беше виждал никого през смяната си, освен Тиан и малко след това, Ирайзис.

— Вратата ми беше отворена — каза Граист, — ако някой е минал отгук, трябва да съм го видял.

— Къде е Тиан сега? — попита Ниш Ирайзис, която излизаше от цеха.

— Отново излезе. Хайде!

Ниш я последва до входната врата:

— Къде отиде?

— Как бих могла да знам?

Попитаха и стария Нод на вратата.

— Слезе надолу в мината — каза Нод.

— Тя през цялото време ходи там — каза Ирайзис, докато вървяха през вятъра.

— Трябва да избере най-добрите кристали.

— Ти си глупак, Ниш! Тя продава тайните ни на някого там. Тя отива, за да се среща с него.

— Не ме наричай „глупак“ — каза той студено. — И дори не ме наричай отново Ниш. Името ми е Крайл-Ниш.

Гневът му я накара да отстъпи. Навела глава, тя го хвана за ръката:

— Съжалявам — каза тя, останала без дъх. — Не исках да те обидя, Крайл-Ниш. Моля те ела и се опомни.

Като излязоха от гората, Тиан се показва пред погледите им и хвана пътеката към селото. Ирайзис и Ниш я последваха, като поддържаха безопасно разстояние.

— Къде отива? — попита Ниш.

— Мисля, че в дома на стария Джойън.

Те я последваха до една колиба над селото. Тиан влезе вътре, после тя и миньорът излязоха и седнаха на плета.

— Какво правят? — прошепна Ирайзис.

— Пият чай.

След малко Тиан и Джойън се показаха на пътеката, водеща към мината.

— Хайде! — каза Ирайзис.

Ниш тръгна с нея към колибата. Тя се прокрадва вътре:

— Бързо! — каза тя, докато той още се стоеше на пътеката отвън.

Ниш си помисли, че няма какво да се намери вътре, но я последва. Изведнъж обаче ръката му откри под одеялата на стареца прегънат лист хартия. Той го занесе на входната врата.

И двете страни на листа бяха изписани с фин почерк. Беше описание за направата на хедрон.

— Това е почеркът на Тиан — каза Ирайзис зад него. — Предателска гад!

Ниш разгледа хартията, която беше грубо откъсната от трите страни и срязана с бръснач от четвъртата:

— Виж, сякаш е взета от книга.

— Трябва да е от работния й дневник.

Не намериха друго. Без да каже и дума, Ниш се върна в манифактурата, за да претърси стаята на Тиан и нейната работна кабинка. Стаята ѝ не разкри нищо. Работният ѝ дневник имаше липсващ лист, внимателно отрязан.

Той прегледа кабинката, постави ключа в джоба си и отиде да види управителя Джи-Хад. Обясни, че е пробер и работи с разпореждането на баща си и показа незначителното си писмо. Той разказа за унищожения контролер и за липсващия лист.

— Не вярвам — каза управителя, въпреки че изглеждаше притеснен.

— Някой може да е подкупен от врага.

— Не и Тиан. Тя няма пороци, няма тайни и няма друг живот, освен работата си.

— Може би някой от братята или сестрите ѝ е в беда и тя отчаяно се нуждае от пари.

Джи-Хад хвърли поглед към един регистър:

— Тя има четиридесет и девет сребърни драма в сметката, повече от всеки друг в манифактурата. Още двадесет и шест и може да се откупи. Нечувано!

Ниш свирна от почуда. Това си беше едно малко богатство.

— Ето къде е платеното ѝ да ни шпионира.

— Това са сумите, които тя е плащала през последните четиринадесет години! Почти нищо не е харчила през цялото време. Можеш да провериш вноските, пробер. Всяка медна монета е записана тук.

Ниш го направи и откри, че всичко е точно както казва Джи-Хад. Това го шокира:

— Може би трябва да дойдеш и да видиш дневника.

— Ще отида — каза Джи-Хад. Лицето му помръкна, когато постави скъсания лист към ръба на дневника — те паснаха:

— Всеки може да го е направил! Защо ще ѝ е да къса лист от собствения си дневник и така да натопа сама себе си, когато може просто да го препише?

Ниш трябваше да вземе под внимание и възможността Ирайзис сама да е смачкала своя контролер и да е инсценирала тази улика, за да дискредитира своята съперница.

— Имаш ли някого наум? — прекъсна мислите му Джи-Хад. Беше ясно, че Ниш има.

— Аз? — попита стреснато Ниш.

— Нали си пробер.

— Мисля по въпроса.

— Тогава мисли бързо! Искам доклад днес. Тиан работи по специален проект за мен и неочаквано това се случва. По дяволите; подозрително е! Ако някой се опитва да попречи на най-добрия ми занаятчия, аз лично ще му окача главата на входната врата! Независимо какво е семейството му! — очите му проблеснаха. — Ще поставя пазач пред цеха, ден и нощ! Не, двама пазачи! — той излезе.

Ниш седна като попарен на стола на Тиан. Какво се очакваше от него да направи сега? Беше почти сигурен, че Ирайзис беше откъснала страницата от дневника. Ако тя беше и зад саботажа, трябваше да бъде издадена. Той не можеше да си позволи да я прикрие.

Вратата се отвори и влезе Ирайзис, засмяна. Усмивката обаче изчезна, когато видя изражението на лицето му.

— Това си била ти! — каза той направо, като скръцна със зъби. Той скочи, като събори стола:

— Джи-Хад знае, че при Тиан всичко е наред и подозира теб. Би трябвало да го извикам веднага.

— Давай. Той ми е братовчед.

— Не мога да си представя, че си унищожила собствения си контролер! — каза той студено.

Ирайзис го изглежда невярващо, после се завъртя на токчета си и излезе навън. Той изтича след нея, като я сграбчи за ръката.

Тя изрева от болка:

— Ти вярваш в това, Ниш! Мислиш повече за нея, отколкото за мен.

— Ах ти, манипулативна кучка! Как смееш да ме използваш?

— Ти я обичаш — извика тя. — Мозъкът ти е обсебен от малката крава.

— Мразя я, но не повече, отколкото мразя теб. Никога повече не ме лъжи, Ирайзис. Ще отречеш ли, че го направи?

Тя не каза нищо. Той я гледаше втренчено, но тя изобщо не поглеждаше към него.

— Не можеш да го отречеш, нали Ирайзис?

— Не трябва да се оправдавам пред теб, Ниш.

— Ти вече го направи.

— Нямам какво да кажа.

— В този случай, трябва да изпълня дълга си на пробер и да отнеса доказаното до Джи-Хад.

Тя измъкна ръката си:

— Ако го направиш — каза тя студено, — не си мисли, че няма да се защитя. Баща ти — перквизиторът, ще разбере, че прекалено много говориш пред *любовницата ти*, както и че аз те накарах да обвиниш Тиан и да ме направиш майстор. Това ще е краят и на твоята кариера, бивш пробер Крайл-Ниш.

Той знаеше, че тя ще го направи. Можеше и да се измъкне този път, но реномето му щеше да бъде непоправимо наранено. Връзката му с нея беше вече в устите на всички в манифактурата, а Ирайзис можеше да изопачи неговото сътрудничество с нея в предателство. И за двамата щеше да е пълно бедствие.

Ниш щеше да загуби прекалено много, ако тя го издаде; повече, отколкото би спечелил, ако Ирайзис не го разкрие пред баща му. Семейството ѝ беше почти равнопоставено по престиж на неговото. Би било добър съюз, без да се смятат удоволствията, които щеше да извлече от страхотното ѝ тяло. Но ако тя стоеше зад саботажа, той трябваше да я издаде.

Той се изправи срещу дълга си. „Не ми пука! Мразя Тиан, но по-добре да бъда уличен, отколкото да помогна на врага...“ — той се опита да изглежда непоклатим.

— Много добре — каза тя, — признавам, че съм откъснала страницата от дневника ѝ и я скрих, но само заради това, което тя ми причини.

Той дълбоко си пое въздух. Това по никакъв начин не правеше нещата по-лесни:

— Ами саботажа на твоя контролер?

— Не бъди абсурден! — тя срещна погледа му, непоклатима.

Ирайзис изглеждаше убедителна, въпреки че Ниш знаеше каква умела лъжкиня е тя:

— Закълни се!

— Заклевам се — каза тя с равен тон, — в свещените Истории на моето семейство, че нямам нищо общо със саботажа. Във всяка една от

тях!

Той все още не можеше напълно да ѝ повярва, въпреки че нямаше друга възможност, освен да вземе думите ѝ за истина:

— Тогава кой го е направил?

— Тиан го е направила! — извика тя. — Защо не видиш очевидното? Нищо, което съм казала, не променя фактите. Ти чу пазачите — няма кой друг да бъде.

— Аз обаче трябва да кажа на Джи-Хад, че ти си откъснала страницата.

Ирайзис гледаше сякаш я бяха ударили в лицето. Големите ѝ очи не помръдваха от него, а една сълза се появи върху миглите ѝ. Тя направи изкусителна стъпка към него, като леко плъзна обувките си по пода и се спря на върховете им. Гръдта ѝ се повдигаше. Това беше най-старият от всички трикове и той не беше впечатлен от него.

— Моля те, Крайл-Ниш! — тя хвана ръцете му.

Той се приведе, като безуспешно се опитваше да контролира тялото си. С незабележимо движение на кръста панталоните ѝ паднаха до глезените. Тя се измъкна от тях. О, тялото ѝ беше невероятно!

— Ще им позволиш ли да ме убият така жестоко? Те ще ме изкормят и ще нарежат тялото ми на части, за да нахранят хищниците. — С още едно движение тя остана гола пред него. — Ще направиш ли това, на това! — тя повдигна гърдите си, като държеше по една в ръка.

Ниш се хвърли върху нея и двамата се любиха като зверове на пода на кабинката на Тиан. След като всичко приключи и двамата лежаха на пода, облени в пот, Ирайзис отвори очи. Те бяха толкова сини.

— Мисля, че намерих решение на проблемите ни.

— О? — учуди се той.

— Вярваш ли, че Тиан е виновна или невинна?

— Не знам — каза той тежко.

— Какво мислиш?

— Мисля, като претеглим доказателствата, че тя е може би виновна.

— Тогава ми помогни да я спра. Ако нещо само можеше да се случи на Тиан...

Той грубо я избута:

— За какво говориш? Дано да не е това, за което си мисля.

Предвид какви проблеми имаше сега, то оставаха малко неща, които не би направил, за да се отърве от тревогите.

Ирайзис го придърпа и той се успокои.

— Тя е предала страната си и теб, и мен. Умрели са войници, изгубени са кланкери. И аз знам своя дълг, Ниш. Трябва да се отървем от нея за доброто на войната.

Тя избързваше прекалено.

— Но... манифактурата не може да мине без нея.

— Знаеш ли колко много занаятчии има само в тази провинция?

— Нямам идея.

— Повече от хиляда! Ако нещо се случи на нея, или на мен, всяка една от нас още утре може да бъде заместена.

— Никога не съм си мислил, че са толкова много — каза Ниш.

— Да, така е.

— Отричаш ли, че е добра занаятчийка? — Ниш очакваше да отрече.

— Тиан е много талантива. Тъй като съм честна с теб, тя е по-добра, отколкото аз. Но тя използва таланта си срещу нас, Ниш. Тя помага на врага.

— Не харесвам това.

— Това е, защото я обичаш.

— Не! Но...

— След това, което ти каза предния ден? Нито един истински мъж не би простил такава злоупотреба.

Той още се колебаеше.

Ирайзис стана:

— Събери си акъла, Ниш. Поддържай я и повече няма да имаш нищо от мен, никога! Както искаш.

— Мразя Тиан за това, което ми причини — каза той. — Ако срещу нея може да бъде намерено доказателство — истинско доказателство — ще ти помогна да я унищожиш.

— Няма да кажеш на Джи-Хад, че аз съм откъснала страницата? — този големи сини очи отново го победиха.

— Не — каза той нежно.

Ниш прекара остатъка от деня, агонизирайки за това, в което се беше забъркал. Прикриването на доказателства беше сериозно

престъпление и ако не беше прав за Ирайзис, това щеше да бъде краят му.

СЕДМА ГЛАВА

Тиан се върна от мината, все още разсъждавайки върху наблюденията на Джойън, че кристалите, в купчините пръст, стават безполезни. Безразлична към студа, тя събра цяла шепа хедронови частици и ги постави на различни места в манифактурата, за да тества ефектите от излагането им. Тя нямаше нужда да ги крие, тъй като те изглеждаха като обикновени частици кварц.

Като се връщаше обратно към кабинката си, Тиан се шмугна в библиотеката и отиде до стелаж, където се намираха Великите Истории. Тези книги, от които имаше двадесет и девет, бяха най-високото постижение на Историите и всяко дете ги беше учило. Копията в манифактурата бяха подвързани в червена кожа, подсилена с месинг и захванати към рафтовете с месингови верижки. Тя ги повдигна, една по една. Всички Велики Истории бяха там, без една — Историята на огледалото.

Тя отиде при библиотекаря, стар, бял като мрамор мъж, с тънки сбръчкани ръце и постоянно навлажнени очи.

— Здравей, Гърлейс — каза тя. — Търся една от Великите Истории.

— Всички са на рафта — той не свали очи от каталога.

— Не, една липсва. Историята на огледалото.

Той я погледна остро, отвори уста и отново я затвори. Той изглеждаше като гръмнат. Очите му се наводниха.

— Няма История на огледалото.

— Но... това е тридесет и третата история. Трябва да...

— Няма! — изсъска той. — И ако продължаваш с това, ще вкарам името ти в каталога на скрутатора.

— Моля за извинение. — Тиан му благодари у си отиде. Значи Джойън е бил прав. Но защо историята е била иззета?

Навън Тиан беше извикана в кабинета на Джи-Хад. Управителят седеше зад масата си. Той не каза нищо, когато тя влезе и затвори вратата, въпреки че се беше изпънал цял като струна. Той ѝ показа стол. Тя седна.

— Защо сте искали да ме видите, управител?

Той се втренчи в нея с дълбоките си очи:

— Това! — Джи-Хад хвърли един контролер на масата.

Тиан го изгледа втренчено. Това беше този, върху който Ирайзис беше работила през последния месец, въпреки че беше толкова изпочупен, че не можеше да бъде поправен. Тя го взе.

— Как се случи това?

— Ирайзис те обвинява — каза Джи-Хад безизразно.

— Мен — преглътна Тиан. — Защо бих направила такова гадно нещо?

— Защо ти и Ирайзис сте в конфликт? Защото я мразиш? Може би защото врагът ти плаща? — той разпери ръцете си, сякаш ѝ предлагаше избор, вместо да я обвини, но изведнъж тя се почувства отчаяно уплашена. Фабриката за разплод беше най-малкото ѝ безпокойство. Джи-Хад гледаше на всичко толкова жестоко, като перквизитора в детството ѝ. И преди всичко, Ирайзис беше негова втора братовчедка. Кръвта вода не ставаше в такива моменти.

Беше ѝ трудно да контролира гласа си:

— Аз... аз не обичам Ирайзис, но не я и мразя. Само се опитвам да си върша работата и да правя най-доброто за войната.

— Пазачите казват, че ти си единствената, която е дошла там тази сутрин.

— Нощният пазач прекарва по-голямата част от смяната си, докато клюкарства на пещите. Тя никога не е наоколо, когато приключвам работа.

— Дневният пазач казва същото. А контролерът на Ирайзис е бил смачкан в твоята кабинка.

— Може би някой се опитва да се отърве от мен — каза тя просто.

— Обвиняваш Ирайзис ли?

— Не вярвам тя да счупи контролера си, дори за да се отърве от мен. Тя толкова обича работата си.

— Тогава кой? — извика Джи-Хад.

— Не знам, управител.

— Съветвам те бързо да намериш. Веднъж да разбере за това перквизитор Джал-Ниш, може да реши да ни посети. Той не е толкова доверчив, колкото съм аз, Тиан и бързо си прави заключенията. Ако

той е срещу теб, нищо, което аз кажа, не ще промени умозаклучението му. Това е всичко.

Тя излезе. Жестока тръпка я завладя. Тя беше чула всичко за новия перквизитор. Преди да стигне до кабината си, тя намери друга причина да се притеснява. Перквизиторът беше баща на Ниш. Тя беше унизила дребния занаятчия и сега той беше любовник на Ирайзис. Беше без съмнение чии думи щеше да чуе Джал-Ниш.

Единственото ѝ занимание беше работата, но то не можеше да пропъди препускащите в главата ѝ мисли. Новият кристал не се нуждаеше от оформяне; беше идеален такъв, какъвто беше. След като го събуди с инструмента си, Тиан грижливо го почисти от няколко остри ръба, а после го монтира на шлема си, за да пасне. До вечерта тя го постави на място. Пасна идеално. Изръкоплясквайки сама на себе си, тя се отпусна. Беше едно произведение на изкуството, толкова хубаво, колкото тя можеше да го направи. То обаче не ѝ достави удоволствие. И отново, когато остави инструментите си, Тиан имаше усещането, че някой, от някакво разстояние, я наблюдава.

Чувствайки се неудобно с тази мисъл, тя затвори очи и положи глава на масата. Вратата се отвори. Ирайзис стоеше там, а тя беше последният човек, когото искаше да види.

— Чух за контролера ти — започна Тиан.

Такава ярост премина по лицето на Ирайзис, че Тиан замръзна:

— Не казвай нито дума повече! — изръмжа Ирайзис.

Тиан погледна надолу към шлема, като се чудеше какво беше другото, което искаше Ирайзис.

— Намери ли вече отговора? — Ирайзис взе един от повредените хедрони.

— Не, но напредвам. А ти?

— Не моите контролери бяха тези, които се развалиха.

— Мислех, че ще искаш да помогнеш, за успеха на войната — каза тъжно Тиан. Малка победа, но я накара да се почувства по-добре.

Очите на Ирайзис се впиха в кълбото и шлема:

— Какво е това? Друга играчка за копелетата — твоите братя и сестри?

Вече двадесет години никой не обиждаше по този начин. Тиан стисна юмруци. Ирайзис широко се изсмя:

— Ти идваш от фабриката за разплод и именно там ще завършиш. Единственото, за което те бива, е да лежиш по гръб с ръце върху рамената.

Тиан скръцна със зъби, но нищо не каза. Това повече щеше да подразни Ирайзис, отколкото друг отговор.

— Добре, какво е това? — избухна Ирайзис.

— Мислех си, че някой с подобно огромно занаятчийско наследство ще познае от пръв поглед.

— Само ми кажи!

— Това е опит — каза Тиан, — да разчета историята на повредените контролери и да открия защо са се развалили.

В очите на Ирайзис светна искра:

— Никога няма да проработят — сграбчвайки шлема, тя го претегли в ръце и после го постави на главата си, където той седеше като палачинка. — Дори не пасва!

— Главата ми е по-малка от твоята.

Ирайзис завъртя шлема, разтваряйки със сила неговите крачета, които го правеха да изглежда като паяк. Тя присегна към кълбото, където още беше повреденият хедрон, но само като го докосна, кристалът в шлема лумна в бяло. Чу се звук като от счупване, съпроводен със свистене. Ирайзис извика, извади шлема и го хвърли на масата.

— Добре ли си? — Тиан не можеше да разбере какво се беше случило.

Ирайзис залитна като пияна, очите ѝ гледаха кръстосано. Пръстите ѝ яростно разтриха слепоочието. Тиан я сложи в стола. Кожата, под която кристалът беше светнал, се беше изприщила и няколко кичура жълта коса се бяха накъдрили.

Очите на Ирайзис се оправиха и тя зашлеви Тиан през лицето с цялата тежест на ръката и рамото си. От удара Тиан падна настрани.

— Ти, скапана малка крава, направи го нарочно. Стой далеч от мен, чуваш ли?

Тиан се отдръпна, разтърквайки бузата си.

Ирайзис скочи от стола като че ли под нея беше избликнал извор. Тя изглеждаше с уплашено изражение, което беше рядкост за нейното лице. Какво и беше направило това нещо?

— Това нещо е повредено като теб, Тиан. Нищо няма да изкараш от него.

— Ти просто не го разбираш — каза Тиан, когато Ирайзис се приготви да излезе. Тя не можеше да издържи на нападките, пък и рядко имаше последната дума в споровете си с Ирайзис. — Може би ти ще отидеш във фабриката за разплод.

— Хора като мен не ходят във фабриката за разплод! — изрече злобно тя. Тя беше болезнено ревнива за обиди, свързани със занаятчийските ѝ способности. — Ние се женим и живеем в лукс. Радвай се на живота си тук, докато го имаш, Тиан. Няма да си тука дълго още.

Тиан, която преди упадъка на майка си идваше от дълга благородна потомствена линия независими жени, искаше да се хвърли срещу Ирайзис, унижена и крещяща. Но се удържа и затръшна вратата в лицето на своята съперница. За няколко дни си беше създала двама смъртни врагове. И въпреки недостига на мъже, тя не се съмняваше, че Ирайзис ще си намери добра половинка. Жени от нейния тип обикновено го правеха.

Тези контролери щяха да решат съдбата на Тиан. Ако тя разбереше защо те са се развалили, и можеше да разреши проблема, щеше да бъде в безопасност. Ако не, със сигурност беше загубена.

Тиан никога нямаше да отиде доброволно във фабриката за разплод. Тя беше оръжие на пропагандата, но също и начин да използва жени, пропаднали в други области на живота, както и тези, които никога не си намираха мъж, тъй като толкова много мъже бяха убити във войната. Цели поколения младежи бяха отишли, без да се върнат обратно.

Сега беше невъзможно да се работи. Като заключи вратата, Тиан видя по пътя Ниш, опрян на стената на помещенията. Без съмнение той събираше доказателства за перквизитора. Животът се свиваше върху нея.

В стаята си, толкова потресена от преживяното, че дори не можеше да яде или да се изкъпе, Тиан хвърли дрехите си в кошницата, пропълзя между ледените чаршафи и се сви на топка. Работата с хедрон винаги ѝ носеше фантастични сънища, като даваше на ума ѝ невероятно опияняващо усещане, което го правеше още по-жив. Тя се надяваше да сънува романтични сънища тази нощ. Сънищата бяха

убежище и бягство. Тя никога преди не се беше нуждала толкова отчаяно от тях.

Тиан сънува един непознат свят, мрачна страна, осветена от огромна оранжева луна, изключителна луна. Черната трева се превиваше под дъха на свистящия вятър. Мазни блатата, сякаш пълни с гной, бяха разпръснати в пейзажа, а наоколо растяха сини, черни и виолетови цветя, които се отразяваха на светлината.

Тя седеше на тераса, втръпчана на запад, в планини от счупено стъкло. Тиан усещаше сърцето си как туптеше, изострящият се страх личеше върху потните ѝ длани. Пръстите ѝ сграбчиха парапета толкова силно, че я заболя. Тя стисна челюст. Можеше да усети как скърцат зъбите ѝ. Защо беше толкова уплашена?

В далечината се чу силен шум, като от гръм, но сякаш идваше от земята. Бризът разпръскваше мъгла около лицето ѝ, мъгла с отвратителен мирис на сярра. Очите ѝ се навлажниха.

Тя избърса сълзите си. Гледаше в далечината някаква нацърбена редица, задържайки дъха си, в очакване нещо да се случи. Броеше ударите на сърцето си: един, два, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет. После обратно. Още броеше, когато на хоризонта, там, накъдето се беше устремил нейният взор, избухна огромна експлозия. Ярка светлина озари цялото небе, а блестящи жълти обекти описаха параболични траектории във висините, след което паднаха, като промениха цвета си в оранжев, а накрая — в червен.

Още експлозии обагриха розовите облаци високо в небето, като образуваха форми, подобни на стиснати юмруци, наковални, черни гъби. Светлината обля облациите изцяло. Нямаше гръм, нито друг звук, освен свистящия над тревата вятър.

Експлозиите се разпространиха по протежение от един хоризонт до друг, докато накрая сякаш целият свят се разделяше на части, и разтопените му вътрешности биваха отнесени. Облациите пораснаха и станаха толкова гъсти, че търкалящите се огнени топки едва можеха да бъдат видени. Тиан се загледа, блестяща паста потече надолу по склона на планината, където за пръв път избухна експлозия. Още потоци, последвани от тъмна маса, потекоха от планината. Тиан усети нов прилив на страх.

Лавата течеше навсякъде, избликваща от всеки връх на губещата се в хоризонта верига, просмукваща се в нея, сякаш в неумолимия си напредък щеше да погълне целия свят.

Тиан раздвижи поглед. Сега се загледа във фигурата на терасата, като разбра, че това съвсем не беше тя, а млад красив мъж, висок и с широки рамене, с блестяща, тъмно кафява коса, къса брадичка, плътни чувствени устни. Той приличаше на гордия принц от приказките на баба й.

Изглеждаше толкова уплашен, колкото и самата тя, а тя разбра, че съдбата му беше написана в течащите от планината потоци. Той разпери ръце, оглеждайки се с ужас, сякаш търсеше някого в тъмнината.

— Помощ! — Тя видя думите в устата му. — Моля, помогнете ми!

Преди звукът да я достигне, последва експлозия и рев, сякаш всички гръмотевици на света удряха заедно. Силна стена вятър притисна тревата към земята, оскъдните дървета, младия мъж на терасата. Той погледна право към нея и замръзна. Неговата изкусителна, почти умоляваща усмивка разби сърцето й нежно. Тя също се усмихна, той извика:

— Помощ!

В същия миг мъжът и терасата избухнаха. Земята се разтвори под краката й и я погълна.

Тиан изгуби съня си.

Но по-късно през нощта тя отново сънуваше младия мъж да лежи до нея. Това бяха смущаващи сънища — чувствени, почти еротични. Те я караха да се чувства ужасно неудобно, но тя не искаше те да престанат.

Тиан се събуди с главоболие и смътен спомен за първия сън — експлозиите, смрадта на сярата, дивия вятър. Тя си спомни това божествено лице на младия мъж, който викаше. Колко странно! Беше сякаш той я е молел за помощ. Но преди всичко, това беше само поредния сън предизвикан от хедрон. Тя скочи от леглото и се стрелна на работа.

Първите опити с устройството минаха добре. Тя беше започнала да чете историята на кристала като буквите, които я предаваха, бяха скрити в пластове вътре в самия него. Той предизвикваше странно, горещо усещане, което нямаше аналог. Хедроните обикновено изглеждаха студени. Въпреки всичко, досега тя още не беше разбрала какво не беше наред.

Към средата на утрото главата започна да я боли и болката се засилваше. Беше пареща, като усещането от кристала. Не толкова бързо: антракизмът е ужасен начин да се умре...

Тиан излезе навън, събра малките парченца кристал и ги постави в линия по протежение на задната част на масата. Тя си сложи шлема, но пронизителна болка я накара да го свали отново. Тя се беше сгърчила, с ръце на главата, когато се появиха Джи-Хад и смърдящия на треви надзирател Граист.

— Няма да напреднеш по този начин, занаятчия Тиан! — каза Граист.

Тя му хвърли бърз поглед:

— Работя по осемнадесет часа на ден.

— Всички работим много — каза надзирателят.

— Работя повече от всеки друг! — извика тя. После продължи по-меко. — Главата ми я чувствам като запалена, Джи-Хад, притеснявам се...

Той пребледня:

— Тогава спри. Не искам спарени мозъци в моята манифактура.

— Но аз напредвам. Направих това устройство, за да разчета хедроните — тя му го подаде.

Джи-Хад взе шлема да го разгледа и докосна кристала с върха на пръста си. Тиан сдържа дъх, в случай че ужили и него, но нищо не се случи. Не беше изненадващо. Макар и Джи-Хад да беше способен да говори, неговият мозък имаше капацитет, не по-голям от този на овен.

Тя постави хедрон в кълбото и демонстрира как трябва да работи той. Управителят и надзирателят слушаха внимателно, но вероятно не разбираха много. Това нямаше значение. Не знаеха как работят контролерите, но пък разбираха важността им за войната.

— Какво си открила? — излая Граист като генерал на новобранец.

— Всичките три хедрона показват едно и също. Работеха перфектно, когато ги инсталираха за пръв път. Имам книгите с първоначалните данни за тях, ако желаете да проверите...

Джи-Хад набързо ги прелисти:

— Вярваме на думите ти.

— Не вярвам на никого, който не се подчинява на правилата ми — каза Граист, — и тя винаги излиза без разрешение.

Управителят му направи жест да пази тишина. Тиан описа наблюдаването от Джойън относно ефектите от излагането на кристалите и своите собствени експерименти. Тя мина покрай редиците номерирани парченца на масата, едно по едно.

— Оставих тези осем навън: две на слънце, две на сянка, две на мокро, две на сухо. И тези осем вътре: двете десни до пещта, още две малко по-нататък, но пак на горещо, онези две — просто на топло и тези срещу студената стена.

Джи-Хад изглеждаше впечатлен:

— Какво си открила?

— Още нищо. Досега просто навлизах.

— Уф! — каза Граист. — Казах ти, че е загуба на време!

— Тихо, младши надзирател — извика Джи-Хад.

Лицето на Граист прие ледено изражение и Тиан разбра, че си е създала още един враг.

— Разчети кристалите сега, занаятчия — каза Джи-Хад.

Тиан се молеше да не разочарова управителя. Надявайки се на шлема, тя стисна зъби заради болката и постави първото парченце в кълбото.

— Излъчва съвсем слабо сияние.

Тя го извади и започна да поставя другите, едно по едно.

Управителят взе първото парченце в големите си ръце:

— Номер едно — прочете той. — Това е било оставено на слънце?

— Така е добре.

Те гледаха, потънали в тишина, докато тя разчиташе кристалите:

— Двата, стояли на слънце, имат слабо сияние. Четирите кристала до фурната са напълно мъртви. Останалите не се променят.

Джи-Хад погледна объркан.

Тиан обясни:

— Тяхната способност да извличат енергия от полето може да бъде унищожена, ако бъдат изложени директно на слънце, въпреки че им трябва малко. Дни или седмици за голям хедрон, мисля.

— Не може твоите да са се развалили заради това — каза Граист. — Добре се грижеха за тях.

— Не, но... Имам идея — като взе шепа кристали от кошницата, тя провери и установи, че всички имат силно сияние. — Елате с мен до пещите.

Те я последваха, като Граист дори не се опитваше да скрие раздразнението си.

— Имам си работа за вършене, макар и никой друг да няма — изръмжа той.

Тиан постави две парченца срещу стената на пещта, където огънят беше нажежил въздуха до червено и още две — на място, където беше достатъчно само да се докоснеш с пръст, за да се опариш. Тя ги остави там за няколко минути, а после ги взе с клещи.

Обратно в своята кабинка, тя разчете сиянията им:

— Първите два бяха напълно мъртви. Другите имаха слабо сияние, въпреки че то изчезваше.

— Вижте! — каза тя триумфиращо. — Нагорещете ги прекалено и те съвсем няма да работят. Когато не са толкова горещи, те работят за малко, после престават.

— Ти казваш, че хедроните ти са били саботирани — извика Джи-Хад. Той си размени бърз поглед с надзирателя, чието лице беше станало чисто бяло.

— Не знам как е възможно да е било друго — каза Тиан. — Кристалите никога не са били под слънчева светлина — от времето, когато са изкопани, докато стигнат нашите работилници. Веднъж получили своите контролери, механиците ревностно ги пазят. Но ако някой ги остави и за пет минути срещу стената на пещта и те стават безполезни. Всеки може да го е направил.

— Можеш ли да кажеш кой?

— Забелязах странни следи в остатъка от сиянието, но не мога да ги разчета. Ще се нуждая от наистина силен кристал, за да го направя. Или може би с инструмента ми...

— Ха-ха-ха! — Джи-Хад задържа дъха си в съскаща въздишка. Като отиде до вратата, той погледна навън и затвори. — Тогава имаме

шпионин сред нас.

— Така изглежда.

— По-добре да го откриеш, преди да го направи перквизитора — той отново погледна раздразнен.

— Опитвам се, но...

— Сега без извинения! — извика Джи-Хад. — Наши войници умират всяка минута поради недостиг на кланкери. Ако не мога да произведа нашата норма, то ще свърша на предните линии. На моята възраст!

— Само след десет минути работа и получавам главоболие.

— Тогава вземи някой да ти помага. Ирайзис не изглежда толкова заета днес.

— Тя го пробва вчера — каза Тиан. — Той лошо я нарани.

— Тя те обвинява, че си се опитала да я убиеш — каза надзирателят.

— Не съм я карала да пипа моя шлем.

— Добре, да намерим друг.

— Никой няма опита или контрола.

— Трябва да има някой. По дяволите, има хиляда души в тази манифактура!

— Ще помолиш ли ковач да направи огърлица за жена ти? Или пък библиотекар да работи в леярна? Никой не може да го направи, управител Джи-Хад.

— Тогава иди в аптеката, вземи от него отвара срещу главоболие и се връщай на работа! Всичко остава на теб, Тиан.

— А шпионинът? — каза тя тихо.

— Граист ще го поеме като основен приоритет.

— Ще започна веднага — каза кисело надзирателят. — Нищо, че имам вече достатъчно работа.

Джи-Хад надраска за Тиан разрешение да отиде в аптеката:

— Хайде, надзирател, имаме работа за вършене.

Те излязоха бързо. Управителят разбираше от руда, пещи и метал, всякакви неща, свързани с механиката, но работата тук беше отвъд неговите познания. Той не харесваше това.

Тиан се прибра от аптеката без балсама, който изискваше известно време да бъде приготвен. Като изпи няколко чаши катранена вода, тя разтърка слепоочията си и отиде да види какво правеха чираците. Дария се беше навела над мелещото си колело. Винс и Ру-Дан слагаха скоби на друг кристал, като внимаваха да не го повредят. Другите чираци също бяха заети по масите си.

— Къде е Гол? — попита Тиан.

Ру-Дан погледна, нагоре и каза нещо на Винс, който придържаше кристала, докато тя работеше умело по него, после свали очилата и маската срещу праха. Ру-Дан беше ниска и пълна, с щастливо кръгло лице, нашарено от белези на шарка над тъгла на устата.

— Моля? — Ру-Дан приглади назад тъмнокестенявата си коса с ръка, лъщяща от кристалния прах.

— Търсех Гол.

— Не съм го виждала от час или два.

— Какво правеше той тогава?

Чирачето се поколеба, тъй като не искаше да вкара Гол в беля.

— Нищо, обзалагам се! — каза Тиан. — Като го видиш, кажи му, че искам да го видя незабавно.

Ру-Дан кимна:

— Искате ли нещо друго? Винс и аз сега монтираме кристал.

— Това е всичко — после, тъкмо когато Ру-Дан си тръгна, Тиан се сети. — Виждала ли си Ирайзис?

— Преди малко беше в твоята работилница.

Тиан усети пристъп на безпокойство:

— О, благодаря.

Няколко часа по-късно, Ирайзис се появи в кабинката на Тиан с малко бурканче в ръка.

— Минах през аптеката и ми казаха да ти дам това — каза тя хладно.

— Благодаря ти.

На етикета прочете, че трябва да нанася малко количество на слепоочията си на всеки четири часа или по-често, ако главоболието не спре.

Отваряйки капачката, Тиан взе малко от балсама на върха на пръстите си и започна да го масажира в слепоочията си. Кожата се затопли. Главоболието и, което се беше превърнало в истинско мъчение за нея през последния един час, леко намаля. Като остави буркана настрана, тя придърпа кълбото към себе си и потърси шлема.

Не можеше да го открие никъде. Тиан прерови бъркотията на масата. Ирайзис със сигурност не би го взела? Възможно ли е тя да е саботьорът? Едва ли беше възможно. Но тя нямаше да изгуби нищо, ако закопае Тиан и щеше да спечели всичко.

Тиан пропъди тази мисъл, тъй като смяташе, че е плод на натоварването в работата и глада. Срещу вратата на стола, тя видя нещо блестящо да лежи срещу стената. Шлемът ѝ! Той беше огънат, така че да не може да се поправи. Как се беше озовал тук? Тя го беше оставила на другия край на масата.

Той не би се деформирал така, ако просто е паднал от масата. Трябва да е бил хвърлен или ударен! С нарастваща тревога тя провери кристала и веднага видя спукването, което минаваше през центъра на хексагона от сферички. Малки извити пукнатини излизаха от една точка, сякаш е бил ударен с чук.

Тиан постави шлема на главата си, макар вече да знаеше какво ще види. Той беше напълно разбит. Кристалът беше разрушен.

ОСМА ГЛАВА

След като докладва щетата на Джи-Хад, той изкрещя:

— Граист, ела тук!

Тиан се върна в работилницата. Имаше само едно решение сега, предвид ситуацията. Тя трябваше да помоли стария Джо да ѝ намери нов кристал.

Тя не искаше. Тиан дори се замисли над възможността да отиде сама до шестото ниво, за да не го притеснява, но това би било безотговорно. Джойън щеше да се разгневи, а и ако ѝ се случеше инцидент? Не, каквото той би могъл да направи безопасно, би било лудост за нея да го опита.

Джойън беше отново на петото ниво, на мястото, където беше работил по-рано тази седмица. Той изглеждаше щастлив да я види, дори когато, с малко нежелание, тя обясни защо беше дошла. Тя му показва счупения кристал.

— Мисля, че ще трябва отново да го направим — той я накара отново да вземе обяда му.

Тиан взе едно от топчетата месо с подправки. Беше вкусно, въпреки че беше горещо; пот изби по слепоочието ѝ:

— Не исках да те моля.

— Защо не?

— Мразя да моля хората за услуга. А ти вече си направил толкова много.

— Надявам се, че не си мислила сама да ходиш до шестото ниво — каза той.

Тиан погледна към ботушите си. Едната връзка се беше развързала. Тя я завърза.

— Това си е моя работа, Тиан. Моят живот. Ако трябва да отида до шестото ниво сто пъти, ще го направя с радост. Най-вече заради теб.

Тя не можеше да отговори.

— Между другото, донесох малко кофрах там вчера — продължи той. — Не много, само един лост и няколко подпори, но ще бъде по-безопасно от преди.

Той скицира как изглеждаше в момента галерията с ножа по пода.

— Искаш ли да отидем?

— Ако може, да.

В този момент екскурзията не им изглеждаше толкова апокалиптична. В галерията тя стоеше зад Джойън, докато измерваше височината до тавана със сгъваем метър.

Той измери подпорите с педя, както и дебелината им — с пръст.

— Сега влизаме в опасната част. Ако си вярваща, кажи си молитвите сега.

Тиан не беше, но изрече откровена молитва.

— Това ще направим — каза старият миньор. — Ще поддържаме подпорите под ъгъл по вертикала, по този начин. — Той показа. — Тогава ще повдигнем гредите нагоре, като трегер над външната врата. Накрая ще пропълим под напуканата област, точно пред находището и ще поддържаме подпорите като ги притискаме здраво към покрива. Достатъчно здраво, за да придържат те покрива, но не чак толкова силно, че да се събори над нас, разбира се — ухили се той.

— Разбира се.

Тя се наведе да вдигне подпората, която беше педя и половина дълга и наполовина на китката и като дебелина. Беше невероятно тежка. Дишайки тежко, докато я вдигне, Тиан успя да постави гредата на височината на раменете си. Подпората не беше направена от местното борово дърво, а от тежко дърво с вонящ аромат, като мокри чорапи.

— Подпри го на стената — каза Джойън. — Те са трудни за вдигане.

Той остана на няколко педи от нея:

— Поеми си дъх.

Те повдигнаха гредата, която се оказа още по-тежка и я постави да легне върху подпорите.

— Готова ли си? — каза Джойън. — Ще бъде дяволски трудна работа.

Да дръпне подпората от стената беше лесната част. Но да постави плочата върху нея беше убийствено. Разцепеното острие се врязва в рамото ѝ; парчетата бодяха пръстите ѝ. Но това беше нищо пред агонията да вдигне подпорите и гредите, и да върви с тях. На

първата крачка тя беше изтощена; на втората усещаше дори и костите си уморени; а на третата вече всеки мускул от тялото ѝ се изпъваше до крайност.

— Остави я! — каза Джойън, който изглежда носеше лесно товара си. Без съмнение беше свикнал. — Бих довел и няколко работници от рудника, но те имат семейства, а това ниво е забранено...

— Мисля, че мога да се справя — каза тя смело. — Това е само защото съм свикнала да работя с пръстите си, а не да нося тежки товари.

— Ще ги носим стъпка по стъпка. Щом започне да те боли, остави я на земята.

Тя се усмихна леко. Заболя я даже преди да го е вдигнала от пода. След две крачки, подпората и започна да се клати. Тя бързо я остави.

Още една стъпка. Сега те вървяха под напуканата зона. Гредата се поклати; тя я остави, защото се притесняваше да не падне върху главата ѝ. Ръката на Джойън я подпря.

Частици от скалата на покрива, цели напукани зони изглеждаха готови да паднат всеки момент. Тя затвори очи и за миг видя последната картина от съня ѝ вчера — красивия млад мъж на терасата, който се молеше за помощ, докато вулканите бълваха огън и пепел навсякъде.

Тиан отвори очи ужасена. Картината изчезна от очите ѝ.

— Добре ли си? — попита Джойън.

— Да — каза тя замаяна и вдигна подпората. Те направиха две крачки, после — още една.

— Още половин крачка вляво, Тиан.

Накрая те бяха готови.

— Това е трудната част — каза той. — Леко ще повдигнем дъските вертикално, като подпрем плочата към покрива. Когато е в добра позиция, ще повдигна дъските, така че те да са здраво закрепени и сме готови. Сега внимателно. Ти отиваш първа, а аз ще ги поставя.

Тиан започна да повдига своята подпора. Бавно, много бавно. Ръбът ѝ потрепери. Тя го подпря с рамото си.

— Бавно — каза Джойън. — Използвай цялото време, което ти е нужно.

Отново нагоре.

— Само още едно вдигане.

Те тръгнаха. Половината от подпората сега беше на рамото ѝ и още по-трудно я носеше. Ръбът потрепери. Тя я подпря с цялата си тежест, но основата и се плъзна върху едно камъче и гредата се килна. Плочата започна да се накланя надолу.

— Дръж я силно нагоре! — извика Джойън, но беше твърде късно.

Тиан изпусна подпората и прикри главата си с ръце. Плочата удари пода с оглушителен трясък. Гредата ѝ удари стената. Джойън се опомни къде е, още държащ своята греда, втренчен в покрива.

Песъчинки се изсипаха в гърба на Тиан. Парченце гранит се удари в плочата. Тиан се изправи, изпъшквайки:

— Съжалявам, Джойън.

— Не — моя е грешката. Изобщо не беше добра идея.

— Да опитаме отново. Последно усилие.

— Сигурна ли си?

— Да.

Вторият път беше още по-трудно от първия, на границата на възможното. Тиан я болеше гърбът долу към кръста, а ръцете и бяха останали съвсем без сила. Но тя знаеше как да балансира сега плочата, а дори и най-малките движения трябваше да бъдат избягвани. Сега те почти я вдигнаха до покрива без фатални поклатания.

— Последната стъпка е винаги най-трудна за контролиране — каза той.

— Готова съм — тя трябваше да успее този път. Тиан нямаше сили за друг опит. Тя отпусна гредата докато я изправи. Гредата се заклати и тя едва можеше да я държи.

Джойън държеше подпората си здраво нагоре, притискайки я към покрива. Това подпомогна Тиан достатъчно, за да вдигне накрая и нейния край. Те го направиха!

— Дръж я здраво — той бутна клин под подпората с върха на обувката си и го заби. След като клинът излезе от другата страна, той разклати гредата. Тя не мръдна. Той направи същото и с гредата на Тиан.

— Можеш да я пуснеш, Тиан.

Сега като се освободи от напрежението, Тиан не можеше да се изправи. Тя допълзя до далечната стена, опря ламтящата си буза до

студения под и гледаше докато Джойън забиваше клиновете още по-здраво с чука.

Той седна до нея. Тиан започна да вади парченцата дърво, които се бяха забили в дланите и.

— Това ще поддържа срещу по-малко свличане на камъни от покрива — каза той.

— А срещу по-голямо?

Джойън се загледа към подпората.

— Не, но ще ни отнеме само няколко минути да вземем кристала — той ѝ предложи манерката си с ракия от ряпа.

Този път тя отпи глътка. Ликьорът и подейства гадно, но пък я стопли. Тиан се почувства по-добре, въпреки че не искаше втора глътка.

Джойън се върна при находището и сега гледаше нагоре.

— Ела тук. Вземи този, който искаш.

Той склочи ръце и направи стъпало. Тя постави крака си върху тях и така получи необходимата височина.

— О, Джо, това са най-перфектните кристали, които съм виждала някога. Те излъчват силно — дори още повече от кристала, който взе онзи ден.

Тя се възхити от един, после — от друг. Беше невъзможно да реши. Ако беше взела инструмента си можеше да ги изпробва, за да разбере кой е най-подходящия. Тиан усети, че трябва да отстъпи.

— Но кои са най-добрите, Джойън? Не ми показва кой да взема и всеки един може да се окаже обикновен кристал.

— Мисля, че всичките са добри. Хвърлих им един поглед, когато донесох гредите.

— Имаш предвид...?

— Да. Това находище струва колкото цялата останала мина.

Невъобразимо богатство. Ако имаше един от тези кристали, тя можеше да се откупи от манифактурата десет пъти. Тиан се повдигна малко по-високо като търсеше кристал, който да е поне малко по-идеален от другите.

— Джо, виж!

— Какво е това?

— Кухината влиза все по-навътре с годините и цялата се обсипва с кристали по ръбовете. Трябва да има стотици — тя се втренчи с

удивление. — Може би хиляди.

— Мразя да те безпокоя — каза той. — Знам, че ти си преди всичко жена и не си тежка, но не мога вечно да те държа.

— Извинявай — тя почти беше забравила. — Имаш ли нужда от почивка?

— Не и ако си открила каквото търсиш.

Тя избра перфектна хексагонална призма, завършваща с пирамида. Тя беше с нежен рубиненорозов цвят, почти прозрачна.

— Намерих един.

— Стъпи с крака на раменете ми и ще ти подам чука и длетото.

Като взе инструментите, с един добре премерен удар в основата тя откърти кварцовия кристал. Той падна обратно в кухнята. Тя се протегна да го достигне.

— Ах!

— Какъв е проблемът?

— Сякаш сто горещи игли се забиха в кожата ми наведнъж, това усетих, когато го докоснах. Сега всичко е наред, мина ми. Хей! — тя се изправи на върха на пръстите си.

— Какво?

— Малко мръдни към края, сякаш един кристал блести от само себе си.

— Колко далече е?

— Далече е. Мисля на седем или осем лакътя разстояние оттук. Това е най-идеалният, който съм виждала. Една двойна пирамида.

— Добре, но не можеш да го имаш. Няма как да го измъкнем.

— Не предполагам... — тя погледна надолу към него — от другата страна?

— Това означава със седмици да се копаят тунели и то ако предположим, че покривът остане невредим. Съжалявам, Тиан.

— Е, добре — каза тя със съжаление. — Жалко. Изглежда толкова идеален — тя скочи долу.

— Всичките изглеждат перфектни от това разстояние — той започна да избива един от клиновете от подпората си.

— Може би трябва да ги оставиш за малко. В случай че нещо се случи и на този кристал.

— Ирайзис?

— Или саботьорът, ако са различни лица.

— Може би ще ги оставя — той ритна навътре клина.

Новият кристал беше много по-труден за събуждане, а също и по-изтощителен. Тя беше събудила за няколко дни досега три кристала, които биха я изтощили до крайност. След като това беше направено, Тиан не сложи шлема си веднага. Пътят оттам нататък не беше вече лесен. Заради главоболието, тя беше разтревожена да използва инструмента си. Но оттогава като че ли всичко в живота ѝ я караше да се чувства разтревожена.

Тиан продължи да мисли за странния кристал. Тя никога не беше чувала за кристал, който излъчваше сам светлина. Тя също се чудеше за видението си в мината, по-точно онзи фрагмент: сънят с младия мъж. Кристалните сънища обикновено изчезваха, когато се събудеше, но тя можеше идеално да си спомни лицето му. То беше толкова отчаяно. Тя си спомни чувствените сънища, които последваха. От тях тя усети кожата на лицето си гореща.

Не бъди глупава. *Това бяха само сънища!* Надявайки шлема на главата си, Тиан започна да работи, като се опитваше да възстанови по остатъците историята на хедрона от времето, когато беше направила контролера преди седмици. Тя не откри нищо, но пък я осени брилянтна идея. Ами ако *насила* събуди хедрона, а после разчете неговата аура? Това изискваше да използва инструмента си по опасен начин, но Тиан не виждаше друг начин.

Като го свали от врата си, Тиан откачи инструмента от веригата и го постави върху кълбото, така че да докосне разваления хедрон. Тя усети моментна тревога. Всичко можеше да се случи.

С нежни движения с върха на пръстите тя започна да усеща полето. Познатото сияние се прокрадна в ума ѝ. Днес то беше особено силно, наситено виолетово. Избирайки подходящия момент, тя извлече сила в инструмента си, както го беше правила хиляди пъти преди.

Като притисна инструмента си към хедрона, тя насочи поток енергия към разваления кристал. Той не произведе никакво сияние. Енергията изчезна сякаш се беше върнала направо в полето.

Това беше странно. Дори един мъртъв хедрон можеше да произведе някакво сияние след такъв приток. Тя извлече повече сила,

със същия резултат. Хедронът обаче сега се затопли. Повече от странно, това беше частен случай.

Поемайки дълбоко въздух и издишвайки бавно, тя престана едва когато ръцете ѝ бяха съвсем изтощени, а главата и клюмна. Тиан не се опита съзнателно да си представи полето, а просто се остави то да мине през нея.

Зрението ѝ се размъти. Тя търсеше нещо по-силно от това, което беше използвала преди, търсеше мощно вихрово сияние в синьо-бяла светлина. Като го откри, тя прокара субетерична пътека от кристала до инструмента и застана в готовност. Това можеше да бъде доста опасно. Можеше да съдържа повече сила, отколкото тя беше способна да удържи. Тя пусна вихровото сияние по пътеката. *Сега!*

Вихърът се оцвети във виолетово, после в сини, червени и жълти нюанси и накрая стана черен. През главата ѝ премина болка, инструментът и лумна в блясък, а за миг се появи сияние в кристала. Тиан заключи в съзнанието си тази картина, а после нещо изпука и в миг полето и сиянието изчезнаха.

— Направих го! — извика тя, като усети специалната тръпка от това да опита нещо ново и противно на всички изключения, да успее. Тя разгледа заключената в съзнанието си картина. Имаше нещо в същността ѝ. Като превърташе мислено картината под различен ъгъл, Тиан долови едно ехо, което преди не беше срещала. То беше разбираемо: органично, но и чуждо.

Главата ѝ започна да пулсира. Тиан повдигна леко шлема, разтри балсам по слепоочията си и отново го сложи. Още една картина мина като светкавица в ума ѝ. Една глава с броня и гребен; огромни жълти очи; уста, достатъчно голяма, за да погълне главата ѝ; стотици зъби. Сгънатите крила разкриха какво е. Лайринкс! Сякаш ставаше дума за нещо човешко, за мъж. Имаше нещо общо между тях във формата на главата, в раменете. Картината започна да изчезва и тя не можеше да я издържи. Възможно ли беше това да е шпионинът?

Тиан разтърка очи. Тя се усети невероятно уморена и слаба, едва отиде до вратата.

— Виждала ли си Гол? — попита тя Ирайзис, която минаваше оттам с навита на ръката си тел.

— Не! — сопна се тя. — Защо?

— Трябваше ми да извика Джи-Хад — краката на Тиан се свиха под тежестта ѝ и тя се плъзна по стената.

— Какво ти е?

— Просто работих много — проговори дрезгаво Тиан, като се молеше Ирайзис да се махне.

— Върху какво? — сините ѝ очи разгледаха помещението. Тя взе кълбото, нежно го разклати и го остави. — Ще кажа на Джи-Хад. — Ирайзис пак погледна кълбото. — Така или иначе съм натам.

Тиан беше толкова изтощена, че дори не можеше да се учуди защо Ирайзис беше толкова отзивчива.

— Благодаря ти — прошепна тя, като постави главата си между коленете.

Една груба ръка я разклати по рамото:

— Откъде се взеха светлините, занаятчия Тиан?

— У-управител Джи-Хад — каза тя замаяно. — Искях да те видя.

Той изглеждаше сякаш нямаше и капка кръв във вените му. Какъв беше проблемът сега?

Ирайзис дойде иззад него и застана отстрани на вратата.

— Какво правиш там долу? — той я вдигна на крака.

— Не знам какво стана — беше ѝ трудно да мисли правилно. Сякаш беше пила.

— Занаятчия Ирайзис изказа сериозно твърдение по твой адрес — каза надзирателят.

Тиан нямаше и идея за какво говореше той:

— Изпробвах сама какво се е случило на хедроните.

— Тя лъже — каза студено Ирайзис. — Апаратът почти щеше да ме убие, когато го изпробвах вчера през нощта. Може би това е било намерението ѝ. Затова тя счупи кристала и хвърли вината върху мен. *А сега счупи и инструмента си.*

Тиан задържа дъха си, Ирайзис би казала всичко, за да се отърве от нея.

— Никой занаятчия не би счупил сам инструмента си! — каза тя презрително. — Сякаш да си отсече ръката.

— Никой занаятчия *със здрав разум* не би го направил — каза Ирайзис. — Но ти страдаш от халюцинации, Тиан. Или ти си

шпионинът или... страдаш от кристална треска.

— За какво говориш? — извика Тиан. — Управител, тя си измисля. Тя ме мрази?

— Така ли? — Ирайзис посочи с пръст, украсен с елегантен маникюр към кълбото. — Хвърлете един поглед на него.

Тиан се хвърли върху кълбото. То беше отворено и разваленият хедрон се изтърколи. Хедронът се счупи отвътре.

— Сега тя съвсем го разруши — каза Ирайзис. — Трябва да се отървете от нея, управителю, за доброто на манифактурата.

Джи-Хад накъса лист хартия на парченца.

— Трябва да има добро обяснение за това, занаятчия.

— Разчитах хедрона — каза Тиан неуверено. Тя грабна инструмента си и кристалът се разпадна на парченца в ръката и. Тиан гледаше неразбиращо парченцата. Инструментът ѝ беше унищожен. Щеше да ѝ отнеме седмици да направи нов. Тя искаше да извика.

— Добре — извика Джи-Хад. — Какво да кажа на перквизитора?

Тиан падна на колене и заплака.

— Това е кристална треска! — повтори Ирайзис. — Тя не знае какво прави. Не може да си върши работата, управител.

— Млъкни! — клекнал пред Тиан, Джи-Хад ѝ подаде кърпичка. — Трябва да ми помогнеш, занаятчия.

Тиан избърса лицето си.

— Разчетох един от развалените хедрони — изплака тя. — Събудих го отново и го накарах да разкрие сиянието си. Видях нещо там.

— Тя е лъжкиня! — каза Ирайзис. — Не е била тук цял ден.

Джи-Хад погледна от едната към другата, като не знаеше на кого да вярва.

— Бях долу в мината с Джойън — като рискувах живота си на шестото ниво, за да намеря подходящ кристал.

— Какво направи? — каза Джи-Хад.

— Това е единственото ниво, където мога да намеря кристали с достатъчно сила. Другите изобщо не са добри.

— Това ниво е забранено. Как смееш да рискуваш живота си там? Какво ще прави манифактурата, ако те загуби?

— Ще има ли значение? Все още имате занаятчия Ирайзис — каза Тиан с нескрит сарказъм.

Той не отговори и това окуражи Тиан, Трябваше да има резерви и към Ирайзис.

— Моето откритие може да спаси стотици войници. А ако тези кристали се окажат както подозирам...?

— Какво? — извика той.

— Те са доста по-силни и има много от тях. Те могат да накарат кланкера да се движи два пъти по-бързо от другите хедрони. А това може да ни спечели войната.

Той омекна:

— Наистина днес ти си направила нещо смело и благородно. *Но не го прави отново!* Ако нечий живот бъде поставен под риск, нека бъде такъв, какъвто можем да си позволим. Какво видя в хедрона, Тиан?

Тиан постави хедрона върху квадратната глава на Джи-Хад, постави пръсти върху кълбото от тел и като държеше счупения кристал, възпроизведе отново картината, която се виждаше от сиянието му. Той изглеждаше раздразнен, после — упорит като муле, след това — ядосан, като че ли заради нещо, което беше отвъд възможностите му. Внезапно той стана суров. Джи-Хад се изправи като робот, а очите му гледаха втренчено.

— Видях! — каза той, като се обърна към Тиан. — Видях лицето на звяр.

— Лайринкс?

— Да. — Той изтръпна от ужас. — Той се беше навел над нещо кръгло на стъбло, нещо като луминесцентна гъба, сякаш ни шпионирате. После погледна нагоре и каза нещо на някого. Шпионинът! Враговете знаят всеки наш план. Те ще унищожат всеки наш кланкер, един по един.

Ирайзис не можеше да се сдържи:

— Тя лъже! Тя вкарва картината в ума ти! Тя не знае нищо; става само за разплод.

Джи-Хад я зашлеви с отворена длан:

— Млъквай, втора братовчедке! Ние се борим за живота си. Как смееш да пренасяш жалката си злоба в моята манифактура!

Ирайзис докосна бузата си:

— Но аз... Погледнете очевидните доказателства срещу нея.

— Направих го — каза той мрачно. — А в ловенето от тях виждам твоята намеса.

— Но... Чичо, ти обеща, че аз ще го наследя като майстор. Тя дори няма баща. Тя идва от...

— Оттам, където ти ще отидеш, занаятчия, ако продължиш да причиняваш неприятности. Тиан току-що доказа какъв брилянтен занаятчия е. Не мога да мина без нея.

Отпечатъците от пръстите на Джи-Хад още стояха върху побелялото лице на Ирайзис, червени и виолетови:

— Не би го направил.

— Отчаяни времена, занаятчия. Някой е саботирал хедроните, врагът може да види нашите кланкери и сега... — Джи-Хад побеля и започна да се тресе. Наложил се да му помогнат да седне на един стол.

— Какво става, братовчеде? — извика Ирайзис. Това беше първият път, когато Тиан виждаше демонстрация на загриженост на Ирайзис към някого. Все пак, те бяха от един род.

Тиан предложи на управителя халба с вода:

— Каза, че е било истинско бедствие?

Той глътна малко, после ги погледна и двете:

— Трябва добре да го знаете — каза той дрезгаво. — То засяга всички нас, но най-вече занаятчиите.

— Какво? — Ирайзис хвана ръката му.

— Тази сутрин получихме вест. Случило се е нагоре, към крайбрежието, на двеста левги северно оттук. Жизненоважна пресечна точка е била унищожена.

— Унищожена? — повтори Ирайзис като ехо.

— Да. Разбира се, точката е още там, но полето е изчезнало, заради което петдесет кланкера са заседнали в равнината Минийн. Враговете са разрушили много от тях, после са напреднали с петнадесет левга за една седмица. Ако лайринксите продължават със същото темпо, те ще бъдат пред вратите на Тикси в средата на зимата.

Никой не продума. Щяха да загубят войната, а срещу лайринксите победените биваха изядени.

— Знае ли някой защо се случва това? — попита Тиан, като се опитваше да се успокои. — Като това, което се случи на контролерите ли е, но в по-голям мащаб?

— Не знаем. Има, както изглежда две възможности, като едната е почти толкова лоша, колкото и другата — каза Джи-Хад. — Първата е, че врагът е намерил начин да блокира полето или да го разруши.

Тиан го разбра.

— А другата?

— Кланкерите са извлекли прекалено много енергия от полето. Толкова много кланкери, които черпят енергия наведнъж, може да са го пресушили, все едно изпомпваш прекалено много вода от кладенец.

Никой не каза нищо. Джи-Хад стана.

— Трябва да се обяви извънредна ситуация. Имам властта да направя каквото трябва, за да се произведат нови кланкери. Оцеляването е по-важно от всичко. И всеки! — той махна с ръка, все едно отхвърляше нещо. — Въпреки че каква е ползата, ако не можем да ги захранваме...?

— Ако врагът може да открие нашите контролери по сиянието — каза Тиан замислено, — то ние се нуждаем от някакъв вид щит, за да ги направим неоткриваеми за тях.

— Щит? — попита той, изпълнен със съмнение. — Възможно ли е?

— Може и да е. Имам идея, която искам да изпробвам, сър.

— Много добре. Зарежи другата ти работа. Отдели два дни на тази задача, не повече, а после ми докладвай. Какви идеи имаш *ти*, братовчедке?

— Мислех си за същото — каза Ирайзис.

— Добре — каза Джи-Хад. — Кога мога да видя твоята работа?

Ирайзис погледна шокирана, но бързо се окопоти:

— Ще отнеме ден. Или два. — Тя погледна злобно Тиан и излезе.

С ръка на резето, Джи-Хад се обърна с гръб:

— Разваленият хедрон и инструментът ти съдържат доказателства за предателя. Има ли начин да се каже кой е той?

— Не и без нов инструмент.

— Ще имаш ли против да ги взема? В случай че открием някого, който може да каже?

— Не ми трябва.

Джи-Хад уви доказателствата в парче плат. На Тиан ѝ стана мъчно, когато той отнесе счупения инструмент, неспособна да мисли

адекватно, тя отиде да спи. Този път заключи вратата и взе кълбото, шлема и кристала със себе си.

През следващите два часа една мисъл жестоко я мъчеше: как е могъл врагът да открие хедроните? Може би лайринксите имаха сетива, които хората не притежаваха. Тя нямаше идея, а и със счупения си инструмент как би могла да открие?

Загубата болеше, физически и емоционално. Отстъплението щеше да бъде по-лошо и поради това нямаше какво да се направи, освен да се замести инструмента възможно по-скоро. Предстояха ѝ трудни седмици.

Като се унесе, в главата на Тиан отново се прокраднаха мислите за кристала, който излъчваше сам светлина в мината. Тя искаше да го има повече от всичко.

Помощ! Моля, помогнете ми! Това беше вик в главата ѝ, роден от абсолютния ужас.

Тиан не можеше да види нищо, но усети задушливия мирис на жълтите серни изпарения, които сякаш я удариха в носа. Манифактурата сигурно се е запалила! Тя опипом се опита да намери дрехите си в тъмнината, но усети само нещо, което напомняше на едра растителност, като папрат или пирен.

Нещо блестящо и криво се изви в небето, неправилен блестящ обект, който се въртеше, а после префуча косо и се изгуби. Той тупна на земята недалече от нея, а краката на Тиан усетиха вълната от падането му. Тревите лумнаха в пламъци, които достигнаха сякаш небето, а ароматът им изпълни въздуха. Вятърът донесе мириса право към нея.

Тя затича, докато остриите листа драскаха голите ѝ бедра, а клоните се увиваха около нейните глезени. Тиан отново падна. Тя остана да лежи на земята, изтощена до крайност, неспособна да продължи, докато пламъците бушуваха наоколо. Тя извика, но само веднъж.

Тиан се събуди задъхана в леглото си, едва способна да разбере, че не е изгорена жива. Тя откри фенера, опипвайки в мрака, и започна да натиска кремъка отново и отново, дори и след като го запали. Стаята изглеждаше нормална.

Усещайки нарастващото напрежение в слепоочията си, тя гребна с пръст малко от балсама в бурканчето и го размаза по челото си.

Някой започна да тропа по вратата:

— Какво става вътре?

Увивайки одеяло около себе си, Тиан отиде до вратата. Половин дузина работници стояха пред вратата ѝ.

— Съжалявам — каза тя. — Имах кошмар. Може би съм работила прекалено. Сега съм добре.

Мърморейки на себе си, те се прибраха да спят. Тиан заключи вратата и щом се уви в одеялото, потъна отново в кристалните сънища, будна. Този път тя седеше на един остров в средата на широка река. Зад нея имаше павилион със седем колони и купол от кован метал.

Тя се опитваше да достигне кошница с плодове, когато настъпи експлозия от пара и от дълбините на реката се вдигна гореща вълна. Тиан усети мириса на варена риба. Водата се раздели от двете страни на острова, а ревът на вълната разцепи въздуха наоколо.

Островът започна да потъва. Тиан въздъхна дълбоко. Откъм реката дойде стържещ шум, който сякаш спря сърцето и за миг. Последва вълна горещ въздух. След миг се издигна стена от лава — от огромния черен гребен потече червена гъста лава! Тя напредваше и напредваше, и нищо не можеше да я спре.

Тиан се затича. Кипящата вода я ограда отвсякъде. Нямахте какво да направи. Тя остана неподвижна, като гледаше пукащата лава пред себе си.

— Помощ! — извика тя, но безполезно.

„Помощ!“, чу се ехото от вика на онзи красив мъж на терасата, който тя бе сънувала. Той погледна към нея, със сладката тъжна усмивка, която раждаше сълзи в очите ѝ, и простря ръце.

„Той е загрижен за мен“, помисли си тя, изумена. Тя започна да тича, но тогава една вълна от лава го помете.

Тя отново извика и се събуди; отново трябваше да увещава силно разгневената тълпа пред вратата.

Тиан се опита да заспи, но отново плувна в кошмари. Този път бягаше по коридорите на дворец. Парчета магма летяха навсякъде, разбиваха покривите с експлозия и подпалваха стаите във великолепия дворец.

— Помощ!

Нямаше отговор.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В това време през самотния прозорец на Тиан нахлу светлина, беше настъпило поредното дъждовно утро. В спалното помещение се вдигна страшен шум, заради което Тиан не можеше да различи дали още спи или е будна. Една сестра провери симптомите ѝ и извика лечителя. Той пък от своя страна повика аптекаря. Помежду си те решиха, че Тиан е полудяла и тъкмо щяха да ѝ поставят усмирителната риза, когато в стаята влезе управителят Джи-Хад.

— Какво по дяволите правите? — нахвърли се той върху тях.

— Това е кристална треска — произнесе мрачно Лечителя Тул-Кин. Той смърдеше на ракия от пащърнак. — Съзнанието ѝ е повредено и никога няма да се възстанови. Може да я изпратим във фабриката за разплод.

— В усмирителна риза?

Лечителят сви рамене:

— Само ако ризата и стане на кръста. Може да се направи.

— По дяволите! Не можем да минем без нея. Виж какъв е проблемът и го *оправи*.

Отнесоха Тиан в лечебницата, където една сестра изми лицето ѝ. После ѝ даде чай и ечемичен бульон. Кошмарите на Тиан в будно състояние продължиха чак до обед, когато тя изведнъж се отърси от тях и каза:

— Какво правя тук?

Тя си спомни епизодите на лудост, но само като сънища, които бързо изчезваха. След около час подробностите бяха забравени. Единственото, което си спомняше беше младият мъж на терасата и експлозиите. Наистина го беше грижа за нея. Тя знаеше, че е така. Беше повече от сън. Той я беше търсил през цялото време. Тя трябваше да разбере кой е.

Следобед я пуснаха да се върне на работа. Чираците се бяха събрали наоколо, щастливи, че тя беше добре. Те харесваха Тиан, макар и да не бяха нейни приятели.

Ирайзис стоеше настрана, лицето ѝ беше непроницаемо. Тиан се учуди. Целият епизод беше толкова странен и ставаше все по-нереален с всяка секунда, така че тя не можеше да открие смисъла му. Това кристална треска ли беше? Тя не можеше да повярва. Не съвпаднаше с представата ѝ, каквато я знаеше. От друга страна пък НИКОЙ, КОЙТО е имал кристална треска, не би могъл да бъде убеден в това.

Тиан изпрати Гол да ѝ донесе кълбото, кристала и шлема от стаята, а самата тя се върна на работа. Докато го чакаше, влезе старият Джойън, покрит с прах от мината.

Когато я видя, се ухили до уши.

— Уплаших се — каза той, когато чираците се завърнаха по местата си. — Такива слухове чух. Готвех се да разбия вратите и да те отнеса оттам.

Тиан беше толкова развълнувана, че от очите ѝ бликнаха сълзи.

— Беше готов да те осъдят заради мен? — тя го прегърна.

— Животът вече ме е осъдил. За какво да се грижа, как ще умра ли? Но ти имаш толкова, за което да живееш, Тиан. Толкова да дадеш; и да получиш!

Тя се почувства дълбоко развълнувана от думите му. Гол влезе с кълбото и шлема ѝ в ръка.

— Донесе ли балсама за главоболие? — попита го тя.

— Не сте го поискали. Да отида да го взема?

— Няма значение. Благодаря, Гол. Ще те помоля само да изпразниш кошниците около масите на чираците.

Момчето побърза да го изпълни. Джойън претегли теленото кълбо в мазолестите си пръсти.

— По-добре да вървя. Пази се, Тиан. Тревожа се за теб.

— Всичко ще бъде наред. Просто работих прекалено.

— Много повече от това е. Зад всичко това стои зло намерение, Тиан, а ние двамата знаем откъде идва. — Той погледна през рамо. Ирайзис го изгледа с животинска злоба от масата си. — Ако си в беда, независимо каква, *ела при мен*.

Той си тръгна. Претрупала се с работата, която имаше да свърши, Тиан отново се наведе над кълбото си. Тя се почувства зле, стана и отведнъж горещо и студено, сякаш беше хванала грип. Това беше заради разрушения ѝ инструмент. Сега тя трябваше да работи сама и то толкова много, че нямаше да има време за нищо друго. Но ако това

беше кристална треска? Претоварването с работа щеше отново да ѝ я докара, за постоянно. Тиан се опита да си го избие от ума. Трябваше да се докаже пред Джи-Хад. Утре можеше да е прекалено късно. Нуждаеше се от внезапен пробив.

Докато се мъчеше над проблема, в ума ѝ изплуваха няколко реда от книгата на Нунар „Изкуството на магьосника“:

... процесът може да създаде променливо сияние, заради кристала, хранещ контролера... В близост то може да бъде доловено, при определена чувствителност, докато при нормална употреба се очаква сиянието да бъде незначително.

Какво имаше предвид Нунар под „нормална употреба“? Той със сигурност си е представяла машини с далеч по-малки размери, които са работили с минимални количества енергия. Във времето преди повече от деветдесет години никой не си е представял такива огромни механични чудовища като кланкерите, или пък огромната енергия, която те използват. За да се изпразни напълно пресечната точка в Минийн, то енергийният оток трябва да е бил огромен, а подобна мощност би създавала огромно сияние. Това трябва да е направил този необясним лайринкс: той е използвал устройство, което да открива отдалече сиянието на контролера. Да, именно затова кланкерите вече не могат да се движат тайно! Всичко беше свързано.

По някакъв начин хедроните са били открити. Какво ли е казано за това в книгата на Нунар? Тиан се прибра в стаята си и прегледа книгата, но не научи нищо. В книгата не беше предвидено бързото развитие на контролерите, още повече че те ще бъдат използвани от обикновени хора, а не от магьосници, притежаващи свои собствени начини да защитават работата си от любопитни умове. Контролерите имаха фатален недостатък: сиянието им се виждаше. Като постави книгата отново на тайното място, тя се върна в работилницата.

Проблемът се състоеше в това как да се предотврати хедронът да излъчва такова сияние, което да се усеща, и в същото време да се запази възможността му да предава енергия на контролера. Тя се опита

да му постави различни видове покритие — катран, восък, клей, хартия, кожа — но нищо нямаше ефект.

Може би отговорът беше... метал. Тиан взе лист кована мед и обви хедрона в нея, макар и да се чудеше дали изобщо щеше да работи така. Ако металът блокираше сиянието, то изобщо хедронът щеше да спре да извлича енергия от полето. Въпреки всичко хедронът работеше перфектно. Енергията не беше извличана от полето чрез материални предмети, а чрез субетерична пътека. Това беше основата на магьосничеството, изложена в „Специалната теория“ на Нунар.

Тя установи друг проблем. Медният лист спираше сиянието, но също и енергийния поток от хедрона към контролера. Тиан сгъна листа обратно, така че той да не докосва металните конектори. Сега потокът преминаваше, но също и сиянието.

Тиан опита със сребърно фолио, вместо с мед. Така беше по-добре, понеже среброто беше по-меко, но и то все още не спираше сиянието, Тиан закрепил краищата на разклоненията на контролера към фасетите на хедрона с помощта на капки гореща смола. Разклоненията работеха толкова добре, колкото и преди; може би и по-добре. Ами със златен лист? Златото беше по-податливо от среброто. Тя щеше да изкове златото така, че то да прилепне към кристала още по-здраво.

Тя отиде в работилницата на стария майстор, отключи вратата на склада и извади зрънце злато от една бутилка. Тиан го изкова така, че то стана достатъчно широко да обвие и цяла книга. Тя го провери за дупки на светлината. Нямаше.

Тя внимателно обви хедрона, заедно с покритите му със смола конектори в златния лист. След като го обви хубаво, тя го изпробва отново. Съвсем леко сияние се появи около един от конекторите. След като го покри идеално със златния лист, сиянието около конектора изчезна. Хедронът не можеше да бъде открит.

Тиан покри обвития в злато хедрон с разтопена смола и го заглади с шпатула, за да бъде сигурна, че се е отървала от всички въздушни балончета. Накрая тя постави печата си върху смолата от всички страни. Никой вече не можете да фалшифицира обвивката на хедрона, без това да бъде забелязано. Нито пък можеше да го изложи на топлина или слънчева светлина, без това да бъде открито. Така тя разреши и двата проблема наведнъж.

Когато смолата засъхна, тя пак изпробва контролера, който работеше перфектно. Нямаше и следа от сияние. Проблемът беше разрешен. Тя записа в работния си дневник, а после написа и рапорт за Джи-Хад, където подробно описваше какво е направила и защо.

Като постави рапорта в джоба си, тя се прозя. Главата я заболя. Време беше да спи, тъй като изпусна нощта вчера. Време беше да сънува младия мъж. Това я накара да се усмихне. Тиан остави контролера да работи през цялата нощ, за да бъде сигурна, че той няма да се развали като останалите, заключи вратата и отиде да спи.

Докато Тиан лежеше в леглото и очакваше съня, който така и не идваше, главоболието ѝ се засили. Тя беше жадна, но прекалено уморена, за да отиде до края на коридора и да напълни халбата си с вода. Вместо това тя разтърка двойна доза балсам на слепоочията си с върха на пръстите. Балсамът обаче изглежда не помагаше. Болката се засили, пулсираща в такт със сърцето ѝ.

За да се почувства по-добре, тя се надигна, като се заслуша във вятъра, който издухваше падащите капки дъжд право в прозореца ѝ. Беше студена нощ — по-студена от всяка предишна през тази есен. Зимната виелица не беше далеч.

Тя отново падна на възглавницата и веднага се унесе в сън. Сънищата започнаха отведнъж: още по-силни, дълги и ужасни. Целият свят експлодираше, двадесет хиляди вулкана изригваха едновременно. Въздухът беше пълен с пепел, прах и пушек, които пълнеха дробовете с жълта пяна, оставена сякаш от охлюв, пълзял във вар. Изпепеляващи облаци пепел, разтопяваща с горещината си, се спускаше от планинските склонове и обливаше полета, гори и села, за да ги погребее под димящи купчини.

Младият мъж стоеше на терасата, като викаше с надеждата някой да му се притече на помощ. Никой не дойде и накрая той сведе глава и заплака. Горещината изсушаваше сълзите му, преди те да докоснат бузите. Той гледаше потока, устремен към самия него.

В най-тъмната част на нощта вратата на Тиан се отвори. Влезе някаква фигура, затвори вратата и запали свещта до леглото. Стаята беше студена, но Тиан лежеше гола върху чаршафите, плувнала в пот.

Като постави гумена ръкавица, фигурата загреба целия балсам от бурканчето и го разтри по тялото на Тиан — лицето, ръцете, гърдите, корема, бедрата, задните части, гърба. Тиан изрита веднъж или два пъти, а после не помръдна. Когато покри цялата ѝ кожа с балсама, неканеният гост напусна стаята, така както тя или той беше дошъл.

След малко сънищата отново започнаха. В тях нямаше нищо смислено. В съня си Тиан се хвърляше в бездна, чието дъно беше басейн от лава. Тя викаше високо. Четири часа по-късно, тя продължаваше да вика. Както и осем часа по-късно, докато не и остана глас. Гърлото ѝ се превърна в открита червена рана. Когато отвореше уста, от нея капеше кръв. В полунощ тя най-накрая престана. Крясъците ѝ сякаш влизаха навътре в черепа, за да унищожат нейния разум. Устата и очите ѝ бяха широко отворени, но без да разбират нищо.

Ирайзис наблюдаваше Тиан от дни и след като разконспирира последния ѝ експеримент, легна да спи. Писъците на занаятчийката обаче я събудиха и тя слезе долу, за да разбере какъв беше проблемът. Ирайзис стоеше встрани, докато лечителите говореха. Очевидно Тиан беше полудяла от кристалната треска и сега идваше нейния шанс.

Като използва шперц, Ирайзис влезе в кабинката на Тиан. Работният дневник разкри на Ирайзис всичко, което трябваше да знае. Тя откъсна последната страница, унищожи я и взе готовия контролер, както и два други, още незавършени. В работилницата намери всички материали, от които се нуждаеше. Като заключи вратата, тя се приготви за работа.

Джи-Хад посети Тиан пет пъти. Той не беше доволен, че беше полудяла. Кристалната треска не беше рядкост сред занаятчиите, но в последните двадесет години никой от тази манифактура не беше страдал от нея. Той седна заедно с лечителя и сестрите. Дори повика старата лечителка — Рузия, пенсионирана от десетилетие.

— Доста болна е — каза Лечителят Тул-Кин. Думите му се заваляха, тъй като беше пил цял ден. — Ако се оправи, тя няма да може да работи като занаятчия отново. Никой не може да разчита на нея.

Джи-Хад се обърна към старата лечителка. Тя беше почти сляпа, а главата ѝ клюмаше ту на една, ту на друга страна. Разумът и обаче беше още здрав.

— Страхувам се, че е прав — каза тя с тънък гласец. — Не виждам надежда. Веднъж умът на болните да си отиде, те рядко си го възвръщат.

— Ще ви пратя всичките по дяволите! — извика Джи-Хад. — Не мога да мина без нея.

— Ще трябва — каза Рузия.

Говориха още час и накрая Джи-Хад се поддаде. Щом Тиан беше безполезна тук, то трябваше да отиде там, където все още би принесла полза по някакъв начин.

В този момент Ирайзис отново се появи и демонстрира пред Джи-Хад как брилянтно беше решила проблема с повредените контролери. Той ги разгледа внимателно и накрая се усмихна. Това беше като тънък лъч светлина в един бедствен ден.

— Благодаря ти, братовчедке. Съжалявам, че се усъмних в теб.

Въпреки младостта ѝ, той даде на Ирайзис поста, към който тя толкова се стремеше — действащ майстор в манифактурата. А после Джи-Хад изпрати Тиан във фабриката за разплод.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Измина седмица и половина, през която Тиан имаше само отделни моменти на прояснение на съзнанието. Тя видя на няколко пъти лицето на нейната майка, което предизвика у нея смесено чувство на загриженост и раздразнение. Тя смътно разпозна няколко други жени, както и Тоби — момче на пет, един от нейните полубратя, И Джойън. На два пъти се събуди и го видя да седи до леглото ѝ, но нямаше сили да държи очите си отворени. Когато се събуди отново, видя, че нямаше никого на стола. Една жена и един мъж си говореха, но тя не можеше да обърне глава, за да разбере кои са.

— Не харесвам това — каза мъжът. — Не ѝ е мястото тук.

— Случва се хора да се разболеят от кристална треска. Пък и документите ѝ са наред — каза жената. — Освен това, тя е девствена. Могат да се направят добри пари от това и всичко ще влезе в нашите джобове.

— Но ако...?

— Престани да хленчиш! Тя и без това си няма никого.

Гласовете изчезнаха и Тиан заспа. След известно време се събуди, а Джойън беше там.

— Джойън? — прошепна тя. Гърлото адски я болеше. — Какво се е случило? — тя не можеше да познае стаята. — Имах ли отново истерия?

— Казаха, че си викала дванадесет часа, сякаш са те изгаряли жива.

— Не помня нищо — беше забравила всичко, освен сънищата си. Последното, което си спомняше, беше, че разреши проблема с контролера и легна да спи. Гласът ѝ звучеше дрезгаво. — Трябва да ставам. Имам работа. — Тиан се надигна и разбра, че наоколо няма нищо, което да облече. Това я накара отново да се плъзне под чаршафите.

— Трябва да си почиваш, за да се подобри състоянието ти.

— Имам да оправя два контролера. Никой не може да го направи. Войната...

— Поправени са. Изпратила ги на фронта преди много време.

— Какво? — тя се втренчи в него, без да разбира. Сякаш целият свят беше полудял.

— Ирайзис поправи контролерите, докато ти беше... болна — каза Джойън възможно най-мило.

Тя сграбчи ръката му:

— Не може да бъде!

— Така е, Тиан.

— Джо, аз поправих първия контролер, преди да си легна миналата вечер. Ако Ирайзис е поправила другите, то тя е използвала моя контролер за образец.

— Сигурна ли си? — той я погледна така, сякаш се съмняваше дали е нормална.

— Разбира се, че съм сигурна. — Тя му разказа точно как е обвинила контролера. — Ирайзис ме мрази. Винаги се опитва да извлече облагите. Тя би била щастлива да ме види смазана.

По лицето му премина спазъм, което разтревожи Тиан.

— Къде съм? — тя огледа непозната стая. — Това не е лечебницата.

— Това е стаята за болни във фабриката за разплод.

— Не си представях, че съм *толкова* болна... — изведнъж тя осъзна. Джойън не можеше да я погледне в очите. — Не! — изпъшка тя. Нещо във въздуха я задуши. Тя отвори широко уста, за да извика.

Джойън я зашлеви по лицето, достатъчно силно, за да ѝ върне разума. Тя беше смазана от истината.

— Не! — каза той. — Или и аз *ще* си помисля, че си луда.

— *Затова* ли ме продадох във фабриката за разплод? Не съм луда. Вчера разреших...

— Тиан — каза той нежно, — ти си тук повече от седмица, през цялото време в делириум. Преди това крещя половин ден непрестанно. Не е чудно, че лечителите те взеха за луда. Джи-Хад нямаше избор. Манифактурата се нуждае от надеждни занаятчии.

— Ирайзис ме е заместила? — гласът ѝ опасно се повиши.

— Тихо! Много повече от това. Със специален декрет я направиха действащ занаятчия, въпреки че е само на двадесет и една.

Как ли е злорадствала Ирайзис! Тиан искаше да умре.

— Няма да остана тук! Никога няма да стана част от това място. Само ако мога да стигна до Джи-Хад, сигурна съм, че мога да го убедя...

— Станалото станало, Тиан. Не може да бъде поправено. Два пъти получи пристъпи на лудост и двама лечители са ти поставили диагноза: неизлечима кристална треска. Джи-Хад не можеше да те остави в манифактурата, дори и да искаше. Луд занаятчия е по-лошо от липса на занаятчия.

— Но аз не съм луда.

— Болните от кристална треска винаги казват така. Безполезно е. Продадена си във фабриката за разплод.

— Но Джи-Хад е честен човек...

— Той трябва да управлява манифактурата и да произвежда кланкери. На север е същинско бедствие, за един ден са били унищожени цяла група кланкери.

— Чух, че... — Тиан се отчая. Тя щеше да каже „вчера“, но се спря.

— Сега си жена от фабриката за разплод, Тиан. Занаятчийката Тиан си отиде завинаги. Много съжалявам — очите му се напълниха със сълзи.

Вратата се отвори. Една дебела жена, вероятно Матроната, влезе вътре:

— Времето за посещения изтече. Кажете си довиждане. Тиан се нуждае от почивка. *Наближава нейният първи ден!* — Матроната бързо излезе навън.

Едва сега истинският ужас обхвана Тиан. Работата ѝ, животът ѝ, цялото ѝ съществуване бяха отнети. Всичко, което ѝ оставаше, беше най-презряната от нея професия на света. Поривът да вика я обзе неустойимо. Тя отвори уста, но когато видя изражението на Джойън, бързо я затвори отново.

— *Никога* няма да бъда жена от фабриката за разплод! — изсъска тя. Само яростта я предпазваше от припадък.

— Не виждам... — каза той със съмнение.

— Не съм луда. Ще избягам.

— Във време на война отказът да изпълниш работата, за която си определен, се тълкува като предателство.

— *Мъжете* не ги изпращат във фабрики за разплод.

— И жените не ги изпращат на фронтовата линия да бъдат разкъсани като синовете ми — каза той нежно. — Не казвам, че е честно, Тиан, а че просто няма какво да се направи срещу това.

— Няма да остана тук. Това място ме отвращава.

— Беглецът, останал на улицата няма нито свое място, нито права. Всеки би могъл да те превърне в робиня или да те убие безнаказано.

— Не ме е грижа! — избухна тя. — Няма да се дам на никой мъж, освен на този, който сама съм си избрала.

— Времената се менят. Войната...

— Да върви по дяволите проклетата война! Тя е просто извинение да ни отнемат правата. Джойън, ти каза, че ще ми помогнеш, ако някога се нуждая. Никога не съм имала по-голяма нужда, отколкото сега.

Той изглеждаше разтревожен. За нея, знаеше Тиан, а не за самия него.

— Разбира се, че ще ти помогна, ако отново си с ума си и знаеш какво искаш. Какво искаш да направя?

— Иди до стаята ми в манифактурата, и ако още не е почистена, донеси ми дрехите, дневника, торбичката с инструменти, теленото кълбо и шлема. Има и една книга! — Тя обясни къде беше скрила копието от трактата на Нунар. — Крий я. Никой не знае, че я имам.

— Тиан, кристалът е изворът на твоята лудост. Ако още веднъж го докоснеш...

— Не съм луда! — каза тя разпалено.

Вратата се отвори и отново влезе Матроната.

— Времето за посетители изтича. Сега!

— Моля те, Джойън — каза Тиан.

Той кимна и излезе.

— Отвратителен старец! — каза Матроната. — Със сигурност не можем да го използваме тук. Ставай от леглото! — тя дръпна Тиан за ръката. — Стани оттук. Нека да те огледам.

Матроната огледа Тиан като лешояд в месарница.

— Хм! Хубава коса, макар и зле отрязана. Сякаш са те стригали с брадва. Хубави очи — необикновен цвят. Хубава кожа, с изключение на няколко малки бели петънца, въпреки че скоро ще ги оправим.

Носът е недостатъчно широк, както го харесват, но може да мине. Ушите...

Тя дръпна назад главата на Тиан за косата.

— О, да, много добре. Такива тъмни устни, ще им харесат. Отвори уста. Повечето нямат зъби, но твоите съвсем не са лоши, поне всичките са си на мястото. Тези два можеше да бъдат малко по прави, но... никой не е съвършен — тя провери венците на Тиан, езика, гърлото, като през цялото време мърмореше на себе си.

— Добре, добре! Няма болести, няма рани — тя мърдаше главата на Тиан от една на друга страна и записваше по нещо на една плоча. — Глава, осем от десет. Или може би седем и половина? Усмихни ми се, моля.

На Тиан ѝ се искаше да захапе ръката на Матроната, но същевременно, необяснимо защо, искаше да се представи добре на това изпитание. Тя се усмихна.

— О, много добре. Има и трапчинки. Със сигурност осем.

Матроната продължи:

— Рамената са малко тесни. Но пък много мъже ги харесват такива. Без да броим тези от простолюдието — нейните собствени рамене бяха огромни и плувнали в мас. — Хм! Много си кльощава, момиче. Няма голямо търсене на такива. Все пак скоро ще те охраним — тя почука с пръст по ребрата на Тиан и претегли гърдите ѝ в огромните си влажни ръце. — Не са лоши, съвсем не са лоши. Можеше да бъдат и по-големи, особено лявата, но все пак не виждам много недостатъци — тя разклати едното зърно с върха на пръстите си.

Коремът ѝ не беше достатъчно гладък, интимното окосмяване беше много гъсто и къдраво, бедрата ѝ бяха прекалено слаби, а стъпалата ѝ — големи. А последното беше най-лошо.

— О, скъпа, погледни тези ръце! Какво си правила, момиче? Ръцете ти са груби като на копач, а в пръста ти е попаднала стружка.

Общата ѝ оценка беше само 6,5; въпреки че Матроната смяташе, че може да я повиши с една единица при правилно хранене и гледане.

— Като цяло, по-добре, отколкото очаквах. Особено след... е, да не отиваме толкова далеч. Мисля, че сме направили добра покупка. Ела сега тук, има много работа.

— Работа? — каза Тиан, чувствайки се замаяна.

— Баня, маникюр, прическа, полиране на кожата — ще сме истински щастливци, ако го свършим до вечерта.

Изкъпаха Тиан във вана, толкова голяма, че в средата и удобно можеше да седи и кон. Тиан беше впечатлена от разкоша. В манифактурата я беше срам да използва общата баня, затова се поливаше с един съд с вода и използваше жълтеникав каустичен сапун, който пареше на очите и. Тиан не можеше да си спомни някога да се беше къпала с топла вода.

Тиан лежеше в банята, докато се почувства замаяна, а пръстите на ръцете и краката ѝ се сбръчкаха. В банята дори я нахраниха — пикантни питки, бонбони с мед и сметана, купички с плодове и подсладено кисело мляко — толкова обилно, че дори когато се засити, продължиха да ѝ поднасят. Да лежи в горещата вода беше едно от най-странните усещания, които бе изпитвала в живота си. Почувства се греховно мързелива и порочна. Изтъркаха я идеално, докато кожата ѝ започна да пулсира.

След това я заведоха в друго помещение, където тя седна на малка масичка. В кожата ѝ втриха ароматни масла, като я масажираха, докато мускулите ѝ съвсем се отпуснат. Изскубнаха всеки косъм от тялото ѝ, почистиха ръцете ѝ с пемза, изрязаха ноктите ѝ и измиха зъбите ѝ, а накрая оформиха и нейната коса. След това изравниха тена на лицето в най-светлата гама.

Един от прислужниците извади огледало. Тиан беше смаяна от ефекта. Тя изглеждаше преобразена; почти красива. За миг дори се разколеба дали да не остане във фабриката за разплод.

Матроната отново се появи.

— Не е зле! — каза тя, като наклони глава на една страна. — По-добре, отколкото очаквах. Добре ще те разкрасим, моето момиче. Покажи ми ръцете си.

Тиан ги показа. Матроната смръщи вежди:

— По-добре е, но има и още какво да се желае. За твоя първи път ще има всичко: ще имаш приглушена светлина и ефектен гоблен над леглото ти. И дълбоко изрязана нощничка. Преди колко време яде?

— Преди два часа — каза дребният прислужник с песъчливо русата коса.

— Отново я нахранете. — Матроната се обърна да си върви. — Не, първо трябва да оправим формалностите. Ела с мен.

— Къде отиваме? — попита Тиан разтревожена.

— В кабинета ми. Няма за какво да се притесняваш.

Тиан *беше* притеснена. Хватката на Матроната около кръста ѝ беше неразбиваема. Тръгнаха по коридора, качиха се по няколко стъпала, завиха зад един ъгъл и преминаха през тежка врата. В малката стая имаше маса, пълна с документи, голям поднос с бисквити и няколко халби, пълни с някаква тъмна, мазна, вряла течност.

— Седни! — Матроната се плъосна на един стол на отсрещната страна на масата. Взе си бисквита и бутна подноса към Тиан. — Вземи си с ръка. Ще те накарат да се почувстваш добре. — Тя се обърна към един шкаф, заключен с малък ключ. Там имаше много книги и тефтери, но очевидно не и тази, която тя търсеше. — Къде ли е проклетата книга? — промърмори тя, докато ровеше разсеяно в купчината.

Тя откри някаква книга, извади я, но се намръщи, а после я остави, тъй като някой почука на вратата. Един стар прислужник се показва.

— Да? — извика тя.

— Ами... един от клиентите вдигна скандал, Матрона. Много е пил. А малкият Зиза крещи много. По-добре елате бързо.

Матроната изглеждаше ядосана, но се вдигна от стола, като хвърли поглед на Тиан:

— Ще я взема отново...

Вик проехтя по коридора, последван от пиански крясъци и звън на счупено стъкло. Матроната излетя през вратата.

— Чакай тук, Тиан. Не докосвай нищо. — Тя изчезна.

Тиан поседя за малко, а после, отегчена, започна да се рови сред документите. Това бяха скучни административни и финансови книжа. Тя ги остави обратно, там, откъдето ги беше намерила, без да покрива книгата. На корицата ѝ пишеше: „Кръвнородствен регистър 4102, Тикси“.

Вътре тя намери списък с имената на жени, както и със съответните номера, които вероятно бяха номера на страниците. Тиан разгърна първата страница. Името отгоре беше: Нъмини Тайсд, една жена, която веднъж Тиан беше срещнала тук. Страницата беше разграфена на колони, с дати, отбелязани дни на месечния ѝ цикъл, здравословно състояние, мъжки имена, както и описанията на мъжете,

списъци, където се изброяваха способностите и талантите ѝ, заедно с детайли за произхода и подробности от интимно естество. Имаше и поредица от символи и съкращения, които не говореха нищо на Тиан. Няколко реда съдържаха податки за бременност — изменения в килограмите, аборти и раждания: шест за единадесет години, от които само четири бяха оцелели.

Тиан обърна страницата. Тя започваше с друго име отгоре, а надолу присъстваха данните за другата жена. Тиан затвори ужасена книгата. Това беше регистрационна книга на жените от фабриката.

Тъкмо когато се канеше да види и данните за майка си, Тиан чу навън гласа на Матроната. Седна веднага на стола и си придаде отегчен вид.

Матроната с трясък отвори вратата, като лицето ѝ беше червено и дишаше тежко. Тежките ѝ стъпки я отведоха до стола, където тя отново се плъосна.

— Някои хора наистина не си струва да ги храниш! — тя стрелна с очи Тиан. — Надявам се не си една от тях.

Тиан сведе поглед.

Матроната отново затърси сред разхвърляните книги.

— Какво, по дяволите, правех досега? — тя издърпа един документ, подпечатан и с марка, погледна го за миг, а после го хвърли настрана. — Да, спомням си — с триумфален вид тя отдели няколко документа, прибрани в свитък. — Договорът за продажбата ти.

Като го отгърна на последната страница, Матроната каза:

— Подпиши тук!

Тиан погледна листовете и започна да чете.

— Просто подпиши! — изръмжа Матроната.

— Не подписвам нищо, преди да съм го прочела — каза Тиан, — зная правата си.

— Дай ми обратно договора — Матроната изглеждаше бясна.

Тиан уплашено ѝ го подаде.

Матроната го остави в кутията зад себе си и стана. Тиан направи същото, като се чудеше какво щеше да се случи. Матроната заобиколи бюрото и яростно тропна по него с юмрук. Тиан се отдръпна, за да се предпази от разлюляното бюро. То обаче удари ръцете и коленете ѝ.

Матроната се надвеси над нея.

— Ще подпишеш ли? — изпръхтя тя, като бузите ѝ се зачервиха от яд.

— Не! — Тиан се дръпна от нея, страхувайки се от изблиците ѝ. Гневът на Матроната обаче изчезна.

— Няма значение! — сега тя изглеждаше сурово безразлична.

— Не можете да ме държите тук без подписа ми. Не съм дете. Матроната изглеждаше раздразнена.

— Поставиха ти диагноза „душевноболна“. Имам я записана от лечителите. Написана пред свидетел — чиканист Рън, както и наш служител — Адвоката Дъсин.

— Не съм луда! — каза разпалено Тиан.

— А имаш ли документ, за да докажеш, че си здрава?

— Никой няма такъв — каза Тиан.

— Тогава все още си луда. Правилно е казано в документа. — Матроната се отегчи. Тя удари звънчето върху масата. Появи се прислужника. — Заведи Девицата Тиан в стаята ѝ. Дръж я заключена, за всеки случай.

Тиан пребледня. Присъдата беше ужасяваща.

— Моля ви — каза тя жално. — Искam да видя майка ми — почувствала се загубена, тя се нуждаеше от Марни.

— Добра идея! Точно Марни ѝ трябва. Тя все още привлича редовните си клиенти и ражда по едно дете всяка година. Никой друг, освен Марни, не е способен да убеди противящите се девственици. Заведи я да вечеря долу.

Марни беше в леглото, както винаги, и прелистваше цветна книжка. Веднага щом Тиан беше доведена в стаята ѝ, Марни седна на леглото с отегчено намръщен вид. Тя винаги изглеждаше отегчена, както и непрестанно ядеше и се гиздеше.

— Тиан! — извика тя. — Какви проблеми ми причини само. Направих какво ли не, за да те доведа тук.

Тиан се съмняваше, че майка ѝ имаше нещо общо, но подмина забележката.

— Добре изглеждаш, майко.

— Но не съм добре! Усилията да поддържам това, което съм си извоювала са невероятни. Но... някак си се справям. Цяла дузина мъже

искат да се възползват от благоразположението ми тази нощ. На моята възраст не са много жените, които могат да кажат същото.

„Суетна крава“, помисли си Тиан. Майка ѝ вероятно не беше излизала от фабриката за разплод в последните двадесет години. Кожата ѝ беше толкова бледа, че изглеждаше като дебел плужек, пълзящ между завивките.

— Майко...?

— Марни, скъпа. Наричай ме „Марни“, никак не обичам думата „майко“.

Това беше странно, тъй като „майка“ описваше целия ѝ живот.

— Марни, искам да те попитам няколко въпроса за това място.

Марни махна с дебелия си ръка:

— Попитай ме всичко, дъще. О, толкова съм щастлива, че дойде.

Толкова време ще прекарваме заедно.

— Така е. Какво трябва да правя?

— Да правиш секс и да имаш бебета.

— А през останалото време?

— Ще се къпеш, ще ядеш, ще те гледат. Ще говориш на бебетата. Ще четеш. Можеш да правиш, каквото поискаш.

— Какво още? — Тиан още повече се притесни.

— Не е нужно да правиш нищо. Затова тук е толкова прекрасно.

— Ами някаква работа няма ли? Не мога нищо да не правя. Ще се превърна в безмозъчен идиот... — тя избухна, но не навреме.

— Как смееш! — Марни захвърли по нея ваза с цветя.

Тиан се дръпна и вазата се разби в стената. Тя започна да попива водата с кърпичка.

— Остави я! — изкрещя Марни. — Тази работа не приляга на никоя от нас.

Тиан все пак попи водата.

— Съжалявам, Марни, не исках да прозвучи грубо.

Марни изсумтя и обърна широкия си гръб. Тиан заобиколи от другата страна, падна на колене и улови ръката на майка си. Знаеше как да я спечели.

— Съжалявам. Оценявам колко много си направила за мен — излъга Тиан. — Аз... страхувам се, майко. Какво ще се случи... когато съм с клиент.

— Не знаеш ли? — Марни вдигна вежди учудено.

— Разбира се, че знам. Просто, защото никога не съм била с мъж...

— Но ти си... — Марни сметна на пръсти. — ... ти си на *двадесет*! — каза тя обвинително.

„Хубаво е, че си спомняш първородната дъщеря!“ — помисли си Тиан.

— Винаги имам да свърша толкова работа тук! — продължи Марни. — Че и да се тревожа за твоята благочестивост, на това място! Без съмнение защо си се провалила в работата ти... — изсумтя тя. — Трябва да *живееш*, дете. Не може само да работиш. Жените не могат да работят повече от мъжете. Разбира се, че ще полудееш, ако се опитваш. Сега е важно да знаеш какво ще се случи през твоя първи път. Лягаш на леглото, отваряш крака, а тогава мъжът...

— Знам как се прави, майко! — извика Тиан. — Не съм чак такъв идиот. Искам да знам какво се очаква от мен. Колко често го правим тук? Веднъж годишно? Веднъж месечно? Колко дълго трябва да е, за да забременея?

Марни избухна в смях, та чак коремът ѝ се сбръчка.

— Скъпа моя, дете, ти съвсем ли нямаш идея?

Тиан стисна зъби.

— Именно затова питам, Марни.

— Имаш само един клиент месечно и го правите всеки ден от месеца, с изключение на дните от цикъла. По този начин Дворецът на майките оцелява и просперира.

Светлината внезапно намаля.

— Имайки предвид, че това място е... бордей? А ние сме просто проститутки?

Проституцията не беше безчестна професия, а тези жени бяха доста над шивачките, перачките и сестрите като статус, но много под занаятчийките.

— Разбира се, че не е! — Марни се зачерви цялата и се надигна от леглото. — За каква ме взимаш? Тук вършим жизненоважна работа, даваме пример на жените по целия свят. Нито една работа не може да се сравни с раждането на деца. Без това, което правим ние, човечеството ще изчезне.

— Нямаме нужда от фабрика за разплод за това.

— Напротив, имаме! Толкова много жени са станали егоистични, като теб. Те предпочитат да работят, вместо да правят, каквото се изисква от тях. Показваме им в каква грешка се намират.

— Обикновените мъже и жени...

— Половината мъже са мъртви; няма достатъчно наоколо. Освен това, мъжете, с които *го правим* са подбрани внимателно.

Това напомни на Тиан за книгата с имената на жени, която тя беше видяла горе, както и за едно нейно отдавнашно желание.

— Кой беше баща ми, Марни?

— Не започвай с това отново! — каза хладно Марни.

— Искам да знам историята на баща ми и неговото семейство; може би ти ще ми помогнеш? Ако не я познавам, все едно имам половин живот.

— Няма да я научиш от мен! — извика Марни. — Това е загуба на време. Баща ти не ставаше за нищо.

— Майко! — извика Тиан, поразена от думите ѝ. — Как можеш да кажеш това?!

Историята на един човек беше всичко. Понякога хората се опитваха да скрият миналото, но никога не можеха да го пренебрегнат или да го заличат. Да нямаш минало беше по-лошо, дори от това да имаш лошо минало.

— Така е. Трябва да мислим за бъдещето. Искаше ми се никога да не бях срещала баща ти. Ако не бях толкова млада и глупава, щях да откажа да бъда с него.

— Какъв беше той? Поне ми кажи това — помоли се Тиан. — Не виждаш ли колко ми е тежко, че не познавам миналото си? Едва знам коя съм.

— Той беше егоистичен, властен и жесток. Мислеше си, че знае повече от мен. Искаше да ме вземе оттук — единственото място, където съм била щастлива. А и скандалът, който направи, когато ти се роди...

— Какъв скандал? — попита Тиан разпалено.

— Мислеше си, че има право над теб. Искаше да те вземе в дома си. Глупак. Всички мъже са глупаци! Легнат си с теб няколко пъти и си мислят, че имат права. А всъщност са просто инструмент за правене на деца.

— Какво стана?

— Матроната постави пазачи пред вратата. Той се опита да влезе. Трябваше да говоря с един от клиентите ми, влиятелен мъж. Баща ти беше изпратен на фронта.

— Беше войник?

— Разбира се, че не! — подсмихна се Марни подигравателно. — Ти за каква ме взимаш?

Тиан скръцна със зъби. Много и се искаше да каже точно на майка си за каква точно я взимаше.

— Какво се случи с него?

— Никога не се завърна — каза Марни. — Вероятно врагът го е изял.

Сякаш удариха Тиан в корема.

— Ти си го убила — извика тя. — Ти си убила баща ми!

— Врагът го уби. Защо би трябвало той да живее, когато толкова други умират?

— Защо би трябвало *ти* да живееш? — извика Тиан.

— Защото аз създавам бъдещето!

— Само докато можеш да имаш деца — каза Тиан хладно.

Марни застина и дълбоко си пое дъх. „Ето какъв е бил проблемът“ — помисли си Тиан. Детеродните възможности на Марни почти се изчерпваха и тя беше ужасена.

— Съжалявам, майко. Моля те.

Марни се обърна към стената и Тиан разбра, че няма да научи от нея повече по въпроса.

Последва дълга тишина.

— Каза, че избират внимателно мъжете ни?

— Първо по качество — отговори убедително Марни, — избират ги, заради качествата, които могат да предадат на децата ни.

— Но те си плащат? — продължи Тиан.

— Разбира се, че си плащат. Откъде мислиш, че идва всичко това? — тя махна с ръка, сякаш за да покаже какво има в стаята.

— Благодаря ти, майко. Каза ми всичко, което имах нужда да знам. — Тиан си тръгна, тъкмо когато един прислужник се появи на вратата с вечерята ѝ, поставена на грамаден поднос. — Отнеси го в стаята ми — каза важно тя и излезе.

Тиан мислеше над разговора с майка си през целия път до стаята. Баща ѝ се е грижел за нея. Опитал се е да я отведе от това противно място. Това я направи щастлива.

Логиката ѝ подсказваше, че горкият човек вероятно е мъртъв, въпреки че ѝ се искаше да се надява, че е оцелял, вероятно пленник в чужда страна. Най-важното беше да открие кой е той и неговата семейна История. Когато един ден самата тя има деца, те трябва да я научат. Беше равносилно на престъпление да отгледаш деца без семейна История. Тя се чудеше какви ли качества е наследила от баща си. Ако Марни не ѝ кажеше, имаше само един начин да го научи. Трябваше отново да види „Кръвнородствения регистър“

Тиан излапа сладкишите на подноса, които бяха нейната вечеря. Те бяха вкусни, въпреки че оставиха мазен вкус в устата ѝ, пък и беше достатъчно сита от предишното ядене. Трябваше да избяга оттук, в противен случай щеше да полудее. Последното я накара да се усмихне горчиво. *Или да свърши като майка си.*

Тя отново излезе, извървя коридорите, като внимаваше да не я видят, тъй като беше гола под нощницата. Никой обаче не ѝ обърна внимание — останалите жени бяха по същия начин.

Тиан слезе по стълбището в мраморното фоайе, където я спря възрастен мъж в кафяво-сива ливрея.

— Тиан Лиуъс-Мар — каза той. — Къде отиваш?

— До пазара. Имам да направя някои покупки.

— Не можеш да излизаш навън без придружител. Договорът ти все още не е изчистен.

Тя се обърна бързо назад и обратно се качи по стълбището, а оттам — в стаята на майка си.

— Не ме пускат навън! — извика тя.

Марни я изгледа раздразнено.

— Разбира се, че няма да те пуснат. Може да избягаш.

— Искаш да кажеш, че трябва да остана на това проклето място до смъртта си?

Майка ѝ сви устни.

— Можеш да ходиш веднъж седмично на пазар, придружена от прислужник. Разбира се, с дискретни белезници на китката.

— Какво, завинаги?!

— Докато дългът ти бъде изплатен.

— Но все още ми остават две години от стария договор в манифактурата.

— Старият ти договор е платен, когато дойде тук и е подписан нов. За всичко трябва да се плаща — каза Марни. — За нощниците ти, храната, прислужниците...

— Да не забравяме и белезниците. Предполагам и за тях трябва да плащам?

— Разбира се, че трябва. Парите не летят във въздуха като пеперуди.

— Не съм искала нито едно от всички тези неща.

— Но те са нужни за работата ти.

— Докога? — извика Тиан.

— Зависи колко клиенти ще обслужваш, колко деца ще родиш, колко ще оцелеят. На някои жени им трябва само пет години, на други — десет или дванадесет, а на другите...

— Дванадесет години! — Тиан се хвърли на леглото отчаяна.

— Тиан, дъще. Тук животът е прекрасен. Скоро ще го заобичаш.

— Като е толкова хубав, защо ни оковават и пазят, когато излизаме?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тиан прекара още два дни в ядене, спане и чакане. Прислужниците идваха три пъти дневно, като разкрасяваха ръцете, кожата и ноктите ѝ. Тя не им обръщаше много внимание. Не спираше да мисли за баща си. Думите на майка ѝ я накараха да си го представи като млад мъж от добро семейство. Със сигурност е обичал дъщеря си, а Марни му се е отблагодарила, като го е изпратила на смърт. Всеки път, когато Тиан си помислеше за това, от очите ѝ се стичаха сълзи. Как можеше да го открие? Нямаше кого да попита. Баба ѝ беше умряла преди девет години, а Тиан нямаше други роднини. Тя никога не оставаше сама, освен за тези няколко минути, когато издебна Матроната и провери регистъра.

На третата вечер от оздравяването си, Тиан седеше в тишина, докато прислужниците свършат работата си по ръцете ѝ, а съзнанието изработваше план. Утре за пръв път трябваше да бъде с клиент, затова тази вечер беше шансът ѝ да избяга. Тя нямаше да се даде на някой мъж за пари. Толкова много романтични истории беше чула от баба си и сега те бяха се запечатали в паметта ѝ. Толкова много сънища. Тази вечер тя отново сънува — младия мъж на терасата, който крещеше за помощ. Последва повторение на последния сън, който тя имаше с него.

Но това сънища ли бяха? Бяха различни от онези, които причиняваха кристалите; онези бяха като съживени кошмари, които със събуждането изчезваха. Младият мъж беше много по-жив. Тя перфектно можеше да си спомни всеки епизод, сякаш той наистина се беше случил. Трябваше да е бил реалност. Този мъж викаше към нея за помощ. Нейното жалостиво сърце беше дълбоко развълнувано. Трябваше да разбере кой е той. Но как би могла, освен чрез сънищата?

Може би животът и като занаятчийка беше приключил, но и никога нямаше да работи на това отворително място. Те нямаха права над нея, независимо какво казваше закона. Тя щеше да избяга и да започне нов живот, далеч оттук. При тази мисъл Тиан усети ужаса от непознатото. Цялото ѝ съществуване беше организирано. В манифактурата се грижеха за всичко, а единственото, което тя

трябваше да прави, беше да работи. Тук вероятно беше същото. Но ако си тръгнеш, как щеше да оцелее? Беглецът никъде не е добре дошъл. Имаше ли тази смелост? Тя вече не беше сигурна.

Луната се издигаше, а Тиан я наблюдаваше през прозореца. Имаше буря и сняг през целия ден, но сега те бяха отминали, а небето беше чисто. Беше късно, минаваше десет вечерта. Тиан не беше уморена — цяла седмица беше спала. Как да избяга? Тя беше останала с впечатлението, че работата във фабриката за разплод не свършваше до сутринта.

Седнала до прозореца, тя прекара различни схеми през съзнанието си. Решетките бяха здраво свързани с хоросана и щеше да ѝ отнеме дни да ги свали. Трябват ѝ пари и топли дрехи, зимата беше вече дошла и дори по крайбрежието нощите бяха студени. Най-напред обаче трябваше да си върне отново своя комплект занаятчийски инструменти, най-скъпите ѝ вещи. Мисълта я докарваше до отчаяние. Занаятчиите, лишени от своите инструменти, бяха способни и на най-сериозните престъпления, за да си ги върнат.

Вратата се отвори. Беше Матроната.

— Утре следобед ще извършиш първия си акт. Прислужниците ще те събудят в девет за закуска. Ще те заведат да се изкъпеш в единадесет, а после ще те приготвят. Сега върви да спиш.

Матроната затвори вратата. После заключи.

Тиан остана сама с отчаянието си. Ще започнат ли отново пристъпите, ако тя използва хедрон? Ами ако, като избяга, навън я нападнат, кой би могъл да ѝ помогне? Тиан знаеше малко за света и как да оцелява в него. Никога не и се беше налагало и затова сега не беше сигурна дали ще може. Може би приличаше на майка се повече, отколкото си мислеше.

Луната къпеше със светлината си през прозореца лицето на Тиан. Трябваше да е някъде към полунощ. Тиан запали лампата и отиде да разгледа ключалката. Последната беше стара, подходяща да държи вътре например обикновен затворник. Не беше пригодена обаче за занаятчийка с нейните умения.

След като взе една от вилиците от вечерята, Тиан я огъна и с нея отвори ключалката за минута. Коридорът беше тъмен, с лампа в края.

Тиан се върна в стаята, грабна ножа и прекоси коридора. Трябваше да намери дрехи и обувки, но най-напред — регистъра.

Тиан доста лесно отвори вратата на кабинета на Матроната — ключалката му беше същата, като тази на стаята. Тя се поогледа наоколо, докато открие лампата и я запали, а после започна да търси. „Кръвнородственият регистър“ вече не беше на купчината на масата. Шкафът беше заключен и тя не можеше да го отвори през мъничката ключалка.

Тиан се огледа за нещо, с което да счупи ключалката. Забеляза едно увивно растение в саксия в ъгъла, което пълзеше нагоре. Тиан го приведе настрани и го завърза за ключалката на шкафа. После го пусна и то изкърти ключалката. Пред очите ѝ беше регистърът и тя яростно започна да обръща страниците му.

Навън в дъното на коридора някой извика. По-добре да побърза. Книгите бяха наредени по дата. За съжаление обаче Тиан не знаеше коя година е дошла на работа Матроната. Почеркът на Матроната беше труден за разчитане в сумрака и едва когато прочете познатото ѝ име Джаски, Тиан разбра, че е на страницата за майка си. Джаски беше една от полусестрите ѝ, само на четири. Тиан погледна отгоре на страницата. Нямаше име. Все пак Марни беше тук от доста време, така че вероятно имаше няколко страници. Тя откри първата страница по-назад и се зачете в данните. Пишеше и за самата нея, подробности за раждането и първите ѝ години. Една криптирана бележка беше написана в колонката за коментари: „Тя има ли го!“ а по-долу, с друг почерк — „Невъзможно е да се каже. Поставете я на подходящата позиция и ще разберете.“

Да има какво? Стъпки отвън я накараха да се обърне. Някой идваше. Бързо с името! Тя провери данните, но не можа да го намери. Мастилото беше избледняло, а почеркът — отвратителен. Как беше първото име — Омарти, или Амейнт, или даже Аранти? Второто име беше истинска драсканица, която тя съвсем не можеше да разчете. Вероятно беше Улардия, или Менодин, или пък нещо съвсем различно. Тя се опита да свърже отделните букви. Беше невъзможно. Под името, с различно мастило, се четеше просто: „Покойник“

Тиан извика. Той беше мъртъв. Никога нямаше да разбере кой е бил.

Тя запали един фенер, сви регистъра под мишница и се измъкна. Влязла зад ъгъла, тя се изправи, а после отново се сви. Една обемиста сянка се приближаваше. Изглежда беше Матроната.

Тиан се хвърли към лампата и я изгаси. Отново се притисна към стената и бързо припълзя надолу по коридора. Преди да преполови стълбите, тя чу тежките стъпки и мърморенето на Матроната.

— Толкова главоболия не си струват заради дебелията стара крава. Време е да я изхвърлим. Има толкова много скатано злато, че да плати за цялата война, а сега иска и половината от новия договор за продажба. А малкото мършаво нещо няма да оцелее и година. По дяволите, ще вземе след месец да полудее отново и тогава какво ще стане с мен? Клиентите няма да дадат и монета за *това*.

Тиан застина. Марни, която беше богата като легендарния Магистър на Трукард, отново ли беше взела пари от продажбата ѝ? Тя се почувства предадена.

Задържа дъха си, докато старата Матрона излезе, мърморейки си. „Безполезна прислужница! Казах ѝ да запали лампата“ Тя се спря точно до Тиан. „Това е смешно. Има ли някой тук?“

Сърцето на Тиан щеше да изскочи. Матроната трябваше да е чула силните му удари! Матроната обаче излезе. В този момент Тиан се обърна и затича по стълбите. Дали беше затворила вратата на своята стая? Не помисли за това. Твърде късно.

Площадката на стълбището беше слабо осветена. Тиан затича надолу по стълбите. Тя видя пазача долу на вратата. Нямахше как да мине покрай него, без да я забележи.

В бързането си тя събори една саксия с жасмин от поставката. Саксията падна на пода и се счупи. Шумът ѝ отекна в цялата сграда. Регистърът падна от ръцете ѝ. Тя започна да го търси в мрака.

— Какво беше това? — извика пазачът и затича по стълбите.

Тиан не можеше да намери книгата. Когато пазачът стигна близо до нея, тя се загърна с роклята и затича, а гърдите ѝ болезнено се полюшваха. В края на коридора една голяма зала водеше в друга посока. Тя сви наляво, но се удари в една стена в тъмното. Тиан пое в друга посока, като разтърка носа си от яд, че е изпуснала книгата.

Коридорът тук не беше осветен и Тиан не можеше да върви бързо. Коридорът се стесняваше. Тя запълзя напред, но се подхлъзна и

се преобърна по стълбите, като в последния момент успя да хване парапета, за да смекчи падането.

Тиан лежеше на стъпалото, затаила дъх, докато не чу виковете на пазачите нагоре по коридора. Това я накара да стане. Тя забеляза, че близо до нея в дъното на тясно сервизно стълбище имаше няколко помещения, който успя да различи по аромата — перални помещения, гладачници, килери, складове, широка кухня, осветена от отражението на металните съдове, наредени в редици.

В големи купи втасваше тесто — усети по аромата Тиан. Скоро щяха да дойдат и пекарите, за да произведат пресен хляб, торти и тестени изделия за целия ден. Вратата за навън имаше по-сложна ключалка, която тя не можеше да отвори. Баните и складовете не бяха удобни за скривалища — веднага след като готвачите дойдат, те ще се оживят. Тиан изпадна в паника, сякаш беше престъпник, опитващ се да избяга.

Гласът на Матроната даде нови заповеди. Тиан се сви в пералното помещение, осветено през решетките на големия прозорец. Тук имаше цял ред медни казани, в които се перяха дрехите, както и огромно правоъгълно корито, където бяха мръсните дрехи, най-вече мръсно бельо и долни чаршафи. И тук вратата беше заключена. Тиан се опита да я отвори, но изведнъж някой изтича в кухнята. Отвориха се шкафове и отново се затвориха. Пералното помещение щеше да е следващото. Тя се гмурна в коритото с дрехи и се спусна към дъното.

Дрехите миришеха на парфюми, масажни масла, пот и други неприятни миризми. Единият от чаршафите беше изцапан със сладникаво шери. На около педя под дрехите беше подът. Тиан се притисна в ъгъла, възможно най-ниско от отвора на коритото и зачака.

Беше топло; стената на вграденото корито опираше в стената на кухнята. Пот изби по гърба ѝ.

„Не още!“ извика остър мъжки глас. „Матис, провери прането. Хисо — провери килерите и шкафовете. Ще отида да видя в кухнята. Заключвайте вратите след себе си. Матрона, поставете пазач във всеки коридор. Щом мръдне, ще я уловим. Матис?“

— Работя! — каза кисело някаква млада жена.

Претърсването на стаите се извършваше в пълна тишина, смущавана понякога от случайния трясък на изпуснати съдове. Тиан се

чудеше дали прислужникът си е отишъл или се е спотаил в тишина и я дебне от някое тайно място.

След дълъг интервал тишина се чу острият звук от тупване на нещо тежко на земята, а в същото време Тиан усети, че нещо я притисна. Вероятно Матис се беше качила в коритото с мръсните дрехи и сега ги вадеше. Ами когато ги извади всичките? Тиан щеше да бъде открита! За да го избегне, Тиан беше готова да убие Матис.

Мръсните дрехи в коритото оставаха все по-малко. Тиан не мърдаше, за да не я усетят. Ставаше все по-светло, като че ли прислужницата я търсеше с фенер. Паниката спря за миг сърцето на Тиан. Ами ако Матис изпусне фенера? Нежното бельо щеше веднага да пламне.

Тиан бавно пропълзя до другия край на коритото, а после изскочи от него.

— Матис! — чу се гневният вик на Матроната.

— В пералното съм, Матрона.

— Не свърши ли вече?! Мързелана такава!

Последва нов силен вик от Матроната:

— Провери ли коритото?

— Да — каза сърдито момичето.

— Извади ли всичко за пране?

— Да — излъга Матис. — А сега отново го слагам вътре.

— Остави го — има още сто стаи да се претърсят. Идвай и заключи вратата след себе си.

Вратата на пералното се затръшна. Ключалката скръцна. Тиан изчака, страхувайки се, че това е капан. След няколко минути, тъй като не чу друг звук, прецени, че е безопасно да избяга. Като пеперуда от пашкул тя се измъкна, без да бъде забелязана, и откри, че стаята е празна. Тиан допълзя до задната врата и атакува ключалката. Тук беше по-трудно, отколкото с предишните, тъй като не беше смазвана с години. Тя натисна силно в ключалката и зъбците на вилицата се счупиха.

Тиан опита с другата ѝ част. Беше трудна работа; ако счупеше и този кран, с нея беше свършено. След минути ключалката поддаде. Тиан лесно отвори вратата, а отвън нахлу вълна студен въздух. Трябваша ѝ топли дрехи и храна, ако можеше да намери някаква. Ако

напусне това място, животът ѝ щеше да се промени коренно. Дали да не се върне?

Един далечен гневен вик я накара да не го направи. Щеше и да огладнее, Тиан разряза едно одеяло на две, сгъна го няколко пъти и го уви около краката си, като го стегна с ленти, скъсани от чаршаф. Тя облече осем нощници една върху друга, като се надяваше по този начин да компенсира тънката им материя.

Тиан се опита да намери още едно одеяло, но не успя. Тогава тя се уви с още три чаршафа и се завърза с още една лента от чаршаф. Една кремъчна запалка на полицата над медените казани привлече вниманието ѝ. Тя я завърза на пояса си. Взе и стиска прахан. Тиан затвори вратата и внимателна след предишния си опит, се наведе да я заключи.

Това беше още по-трудно, но накрая — успя. Тя затича, а чакълът скърцаше под краката ѝ. Навън беше вледеняващо студено, дори и локвите бяха замръзнали. Първите утринни облаци вече покриваха луната. Трябваше да е някъде около четири сутринта.

Развиделяваше се към седем и половина, така че тя нямаше много време да се измъкне от Тикси. Тя премина покрай стените на сградата, после — край каменните огради на градините, а накрая се упъти към входа за каруцарите. Вратата беше отворена, а пазачът си говореше нещо с Матроната. Наблизо чакаше каруца. От ноздрите на коня излизаше пара. Като се потопи в сенките, Тиан излезе на улицата.

Нямаше никой там — дори и редките скитници, които прекарваха летните нощи пред вратите на къщите и под мостовете се бяха подслонили някъде в нощ като тази. Тиан се насочи към западната врата, като избягваше да минава под светлините на уличните лампи.

Не след дълго до нея се приближи каруца. Тя беше като каруцата, която тя видя пред входната врата. Тиан се хвърли в един гол храст встрани, докато каруцата отmine, за да не я видят. Каруцарят, сгушен в топло палто и кожена шапка, гледаше право напред, като бързаше да се прибере вкъщи.

Беше странно да бъде навън сама в този час. Всичко имаше призрачен, нереален вид. По улиците пълзеше мъгла, като се разливаше в сенки, които могат да бъдат срещнати единствено в сънищата. Сенките се появяваха и изчезваха, следвайки луната и

раждащите се в небесата утринни облаци. Сградите на Тикси изглеждаха в далечината като приказни замъци с високи черни кули.

Тиан не се страхуваше. В Тикси ставаха малко престъпления, тъй като всеки навършил шест години, започваше да работи най-малко по дванадесет часа на ден. Пък и мъглата и сенките станаха нейни приятели.

Като наближи градските порти, тя чу тежки стъпки от подковани ботуши. Тя се наведе под един висок плет и задържа дъха си, докато пазачът премине. Той вървеше смачкан от умора и не поглеждаше нито наляво, нито надясно.

Един случаен силен порив на вятъра повдигна дрехите ѝ. На Тиан ѝ стана студено. Голите и ръце я боляха. Тиан се изправи и забърза крачка. Тя трябваше да стигне планината преди зазоряване. Щом станеше светло, каруцарите тръгваха с товарите си, а това беше заплаха. Без съмнение беше обявена награда за нея, така че щеше да ѝ бъде трудно да избяга от желаещите да я уловят. А и по това време на годината студът правеше шансовете ѝ оцеляване още по-малки.

Единственото, което сега обаче трябваше да преодолее, беше да премине през градската порта. Горният ѝ слой дрехи беше вече мокър, както и косата ѝ. Ледените капки все по-осезаемо проникваха към кожата.

Истинско препятствие! Пазачът сновеше покрай портата, а Тиан не виждаше начин да премине край него, без да бъде забелязана.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тиан изчака още малко, притаена до един малък кладенец, близо до бараката на пазача. Отвътре се отразяваше светлината на мангал. Вероятно обаче и там беше студено, тъй като студът навън беше вледеняващ. Като гледаше пазача, вървящ напред-назад с отривиста крачка, изведнъж Тиан се досети нещо.

Траекторията на хода му не се променяше. Той вървеше петдесет крачки по протежение на градските стени, обръщаше се да огледа, връщаше се обратно петдесет крачки, хвърляше поглед през портата, а после всичко се повтаряше отначало. Всеки път той обръщаше гръб за по-малко от минута на градската порта, време, което обаче не беше достатъчно, за да се прехвърли Тиан през нея.

Тиан трябваше да го разсее. Тя стисна ножа си и се шмугна в сенките на улицата. Преди пазачът да се обърне, тя се скри в бараката, а обвитите ѝ в одеяло крака не издадоха никакъв шум. Вътре нямаше нищо друго, освен един шкаф, няколко закачалки, на които висяха палта и няколко чифта ботуши. Тя изсипа от мангала няколко въглена в джоба на едно от палтата. Джобът започна да дими. Тя откачи друго палто и отново насипа въглени. В този момент дочу, че пазачът идва. Металните му ботуши тропаха вече пред вратата.

Тиан много се забави. Тя се наведе в ъгъла, като се молеше той да не види дима или пък да не реши да остане за по-дълго вътре. В противен случай с нея беше свършено.

Тиан беше готова да се защитава, макар и останала без надежда. Тя сдържа дъха си. Стъпките повече не се чува. Тишина.

След малко Тиан чу пазачът да се отдалечава. Тогава тя разпали въглените по дрехите. Палтото избухна в пламъци. Тя се измъкна от бараката, гмурна се в сенките на улицата и достатъчно близо до пазача, но без той да може да я види, измяука като котка.

Пазачът се огледа наоколо, но като не откри нищо, продължи спокойно хода си. Когато обаче стигна точно срещу бараката, той видя огъня вътре, лумнал до тавана.

— Проклетата котка! — извика той и се хвърли навътре.

Той се опита да открие кофата, за да загаси пожара в бараката, но не успя. Виковете му можеха да събудят и мъртвите в близкото гробище. Пазачът се спусна по улицата и заудря по вратата на първата попаднала му къща с викове: „Пожар! Пожар! Имам нужда от кофа, бързо!“

Тиан се измъкна през портата, вдигна решетката след нея, премина и обратно я пусна.

Навън, най-после на свобода, тя реши да се насочи към манифактурата. Тиан затича с все сили. Тя се спря чак на една висока скала, далече от града и там изрази радостта от своето освобождение. Луната блестеше през мъглата като далечен фар в небето и се отразяваше в огледалната повърхност на леда. Очертанията на дърветата се мерзееха в нощта, а една падаща звезда описа светлинна пътека в небето и после изчезна някъде на запад. Дали това не беше поличба?

Тиан знаеше, че проблемите ѝ едва сега започват.

Луната беше вече се скрила зад планината, зората едва сега се показваше, а звездите, доколкото можеше да ги види човек през гъстата мъгла, слабо разкъсваха тъмнината. Тиан тръгна по пътеката, водена най-вече от инстинкта си. Тя замръзваше на студа, а дрехите ѝ бяха безсилни да спрат влагата. Вятърът проникваше чак до кожата. Единият ботуш беше вече износен.

Тя продължаваше, устремена към раждащия се утринен хоризонт. Ботушите ѝ бяха мокри, а краката ѝ — застрашени от замръзване. Като сви по пътеката, Тиан се изкачи по хълма, като избягваше местата, където би могла да оставя следи. На билото на хълма имаше останки от наблюдателна кула, изградена от натрошен камък със зеленикав цвят. В подножието на хълма тя откри подслон под издадените напред скали и огънатите дървета. Трудно можеше да се види каквото и да било тук.

Слънцето се показва, докато Тиан събираше дърва. Беше прекрасно — първите слънчеви лъчи размиваха в мъглата очертанията на дърветата. Тиан се сгръ на огъня и остави ботушите ѝ да изсъхнат. Тя мислеше за баща си, за неговата семейна История, за това как е

живял и починал, как е дошъл и срещнал майка ѝ. Чисто и просто посещение във фабриката за разплод? Тиан не можеше да мисли така.

Това я накара да размисли върху „Кръвнородствения регистър“. Защо им беше необходим такъв детайлен опис, ако идеята беше само да се правят възможно най-голям брой деца? Подробностите за партньорите бяха ясни — един мъж за месеца. Това беше в противоречие с нещата, които Тиан знаеше за това място. Ами ако във фабриката за разплод трябваше да се отглеждат деца с *изключителни таланти*? На тази основа ли беше избран и баща ѝ? Каква отвратителна мисъл!

На Тиан ѝ стана приятно, когато отново obu ботушите си, изсъхнали край огъня. След час отново продължи пътя си. Беше почти обед. Ботушите ѝ отново се износиха — одеялата изтъняха. От ходенето ледът протри ходилата на ботушите. Тя седна да ги оправи. Тъкмо беше свършила с първия, когато дочу гласове. Търсеха ли я? Тя се преметна зад един дънер, като се надяваше сенките да са достатъчни, за да я скрият.

Нещо изпука. Тя беше счупила леда над една локва с тежестта си и сега ледената вода проникваше до кожата ѝ. Тя се наведе още по-надолу зад дънера, проклинайки съдбата си.

След малко група хора преминаха край нея на бегот, сякаш нещо застрашаваше живота им. Вероятно бяха дошли от манифактурата или от мината. В мъглата обаче тя не можа да ги разпознае, въпреки че един от тях носеше пощальонска шапка, а друг — униформа на пазач.

Тиан наведе глава чак в снега, докато преминат, от страх да не я видят. Те не погледнаха нито наляво, нито надясно. Какъв ли би могъл да е проблемът?

След няколко минути тя прецени, че е безопасно да излезе. Мокрите чаршафи замръзваха върху нея. Тиан излезе от скривалището си, завърза ботуша си и пое отново напред.

Пътят ѝ се виеше край гранитни скали, едно дълбоко дере и стръмен склон. Голите скали блестяха от мазен клей и восък, засъхнал върху кварца. От двете страни на пътя се издигаха високи борове, които почти скриваха слънцето. Тиан вървеше внимателно през мрачината. Мислите ѝ се върнаха към хората, които беше видяла да тичат. От каквото и да са бягали, то очевидно не беше далеч.

В тези планини имаше от мечките Хюрн, огромни създания, десет пъти по-големи от човек. Имаше и различни диви котки, които варираха от видове, подобни на пантера, до такива с къс и дебел нос, които приличаха на митичните чудовища гулове. Диви кучета заплашваха живота на самотните пътници през планината, тъй като бяха грамадни като тигри и със силно изразено обоняние да надушват жертвите си. Все пак атаките от такива същества бяха рядкост, особено ако есента през годината е била добра: те имаха достатъчно храна и не рискуваха да атакуват човеците, добре въоръжени да ги отблъснат.

Рядко имаше и бандитски нападения, но те бяха близо до крайбрежието, а не толкова високо в планината. От друга страна обаче, металната мина произвеждаше много ценни метали, главно бяло злато и платина, които привличаха крадците и лесно можеха да се скрият.

Тиан тъкмо излезе от гората, когато до нея вятърът донесе мирис на кръв. Вероятно наблизо нещо се беше случило. Тази част от маршрута ѝ беше открита, което обаче не я правеше безопасна. Тиан скоро се изкачи по хребета. Оттам тя направи още сто крачки, сви надясно, и следвайки хребета, скоро достигна до голямо свлачище.

Тя побърза да се увери, че върви в посока точно срещу вятъра. Тиан се изкачи по една огромна скала и после се прехвърли от другата ѝ страна. Когато заслиза по свлачището, тя следеше всяка своя крачка. Скоро достигна до целта си — една скала, достатъчно открита и широка, за да види от нея целия път надолу.

Нито едно от предположенията ѝ не се потвърди. Нямаше нито мечки, нито зверове, нито бандити. Много по-лошо! Чисто нов кланкер, току-що излязъл от манифактурата, лежеше обърнат на задната си страна, а краката му бяха във въздуха. Едната му половина беше смачкана от огромен камък, паднал от хълма. Без съмнение хората вътре бяха мъртви. Тиан се надяваше Кай-Ара да не е бил вътре. Тя се опита да си спомни лицето му, но в съзнанието ѝ изплува това на младия мъж от сънищата. Тя пазеше тези две лица в съзнанието си.

Имаше поне шест тела на пътя. Начинът, по който изглеждаха, подсказваше нападение от лайринкс. Сърцето ѝ заби силно. Тиан беше ужасена от мощта и жестокостта на звяра. Той беше там... По-висок от човешки ръст, с масивна мускулатура, едно създание, цялото съставено от нокти, зъби и дълго твърдо люспесто тяло. Крилата му бяха сгънати.

Имаше огромна глава с нефритено зелен гребен, който издаваше, че е женска. Тя би могла без проблем да се пребори с мечка Хюрн. И, както си спомни Тиан, лайринксите ядяха хора.

В същото време в лайринкса имаше нещо странно. Някаква едва доловима непохватност в движенията му издаваше, че той се чувства неловко в тялото си.

Два лайринкса методично разкъсваха остатъка от кланкера, като бяха отворили капака му, подобно черупката на печен омар за вечеря, въоръжени с метални пръти, лайринксите правеха голям отвор, за да могат лесно да се доберат до вътрешността на машината. Навън бяха изхвърлили няколко торбички и кутии, очевидно не привлекли достатъчно вниманието им.

Често с кланкерите се транспортираха и ценни метали до Тикси. Очевидно обаче не това търсеха лайринксите, тъй като Тиан видя златни кюлчета, разхвърляни по земята. Ами тогава за какво бяха тук?

Единият лайринкс измъкна главата си от отвора и извика с подобен на подсвиркване звук третия лайринкс. Женската се присъедини към тях. Трите лайринкса отместиха скалата, паднала върху корпуса.

Тиан се възползва от ангажираното им внимание и пропълзя поблизо. Лайринксът разпори металния корпус на кланкера от единия край до другия. От него изпаднаха отломки от предмети и три обезобразени тела. С остър писък женският лайринкс извади един предмет, който Тиан много бързо разпозна.

Това беше един от новите контролери с обвитите хедрони. За него ли бяха дошли лайринксите? Може би заради него. Тиан чу крясъците им, те се караха.

Скоро обаче лайринксите замлъкнаха. Женската със зеления гребен постави контролера в малка квадратна кутия, докосна с крило гребена си, сякаш за да направи знак и отлетя от групата. Вторият лайринкс полетя надолу към Тикси, а третият, след като довърши заниманието да разкъса едно от телата, също се спусна от хълма към Тикси.

Тиан не можеше да избегне да бъде открита. Тя просто се сви зад една скала и започна да се моли да не я видят. Лайринксът прелетя на около тридесет крачки от скалата, под която се беше свила. Тиан

можеше да подуши потта и кръвта му. Ами ако и звярът я беше подушил?

На около стотина крачки от нея той се обърна и огледа наоколо, като душеше въздуха. Тиан задържа дъха си. Животното постоя още малко, а после изчезна в гората.

Тиан беше без сили, за да помръдне. Тя остана неподвижна, като мъртъвците на пътя. Какво правеха лайринксите тук? Вероятно войната беше взела опасен обрат към най-лошото, тъй като досега тя не беше чувала лайринкси да слизат толкова близо до Тикси. Заплахата вече грозеше всекиго. Очевидно обаче съществата бяха дошли за контролера. Без съмнение в манифактурата *имаше* шпионин.

Слънцето се скри. Тиан беше щастлива от това, въпреки студа и слабостта, която чувстваше. Тя замръзваше до мозъка на костите си. Трябваше да отнесе лошите новини в манифактурата. Но как да стигне дотам, без да я заловят по пътя и да изпратят обратно въз фабриката за разплод?

Тя се спусна долу при кланкера, за да провери, в случай че имаше оцелели. Нямаше. Телата бяха разкъсани на части. Вероятно поне някои са успели да избягат по пътя. Тя не знаеше, но по скалистата пътека нямаше следи. За щастие нито едно от телата не беше на Кай-Ара.

Тиан продължи пътя си, като пълзеше тихо през гората. След около час ботушите ѝ съвсем се бяха износили. Тиан внезапно чу стъпки. Тя се скри зад дърветата, а край нея премина група хамали.

От мястото, където се намираше в момента до миньорското селище имаше само няколко минути. Надолу към селото тя се спусна през гората, а не по пътеката, като се надяваше да стигне до къщата на Джойън, без да я видят. В дрехите си изглеждаше по-скоро като призрак, което също беше в нейна полза, за да не я забележат.

Тиан стигна до дома на Джойън, бутна портата на двора, прекоси го и потропа на входната врата на къщата. Тя не очакваше да го открие вътре — обикновено още на зазоряване той отиваше в мината. Вратата обаче се отвори и пред нея застана Джойън, мигайки учуден.

— Да? — попита той.

Тя се усмихна несигурно. Не изглеждаше очарован да я види. Тогава тя се досети, че неговите старчески очи бяха отслабнали и трудно свикваха на дневната светлина.

— Това съм аз, Тиан.

— Какво правиш тук? Влизай бързо вътре! — той я дръпна за китката и затвори вратата зад гърба ѝ.

— Избягах — каза тя тихо. — Страхувах се, че няма да те намеря тук.

— Не съм излизал с дни. Нямах желание.

Той се усмихна, прегърна я и разпали огъня:

— Какво, по дяволите, си облякла?

— Половината мръсно пране. Само това успях да намеря.

— Предполагам си гладна.

— Умирам от глад. И замръзвам.

Той дръпна стола до огъня.

— Седни тук. Свали тия дрипи и постави краката си да се сгрееш на огъня.

Той нарязва на един поднос на парченца малко печено месо от кози крак, няколко резенчета ябълка и голяма топка от сладък ориз. Тиан започна да яде, а Джойън постави гърнето на огъня.

— Не можеш да останеш тук. Ще дойдат да те търсят.

— Не мисля, че ще бъда тук задълго — тя му разказа за атаката на лайринксите. — Сега вече не може да се мине по този път, без да те придружава поне малка армия — заключи тя.

— Лайринкси *тук*? — той прекоси нервно колибата и се върна обратно при Тиан.

— Може би нещо ги е довело до манифактурата, или до мината.

— Кой знае?! Какво ще правиш сега, Тиан?

Тя не отговори веднага. Тиан се чудеше дали няма да я вземат обратно в манифактурата, като съобщи новините.

— Мислиш ли, че имам шанс? — попита тя със скрит копнеж в гласа. — Шанс да работя отново като занаятчия?

— Предполагам, че е възможно... Познавам Джи-Хад, откакто беше малко момче. Баща му беше вторият съпруг на по-малката ми сестра. Искаш ли да говоря с него? По заобиколен начин?

Тя се подвоуми. Споменът за фабриката за разплод я ужасяваше.

— Страх ме е. Бих умряла, но няма да се върна там — тя потрепери.

Той отиде до огъня, направи чай от изсъхнала ментова трева, подслади го с мед и ѝ го подаде.

— Благодаря ти! Успя ли да вземеш обратно... нещата ми?

— Взех всичко, още когато се върнах от Тикси. Всичко, без работния ти дневник. Сега той е у новия майстор.

— Благодаря ти. Само ако можеше да видиш какво нося под това... — тя повдигна ръкава на изцапаната си с кал риза, като позволи на топлината да погали кожата и.

Той се усмихна:

— Много съм стар за такива работи.

Тиан се прозя:

— Толкова съм уморена. Мисля, че ще заспя още тук.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тиан спа, без да сънува. Събуди я Джойън, който донесе вътре дърва. Тя се прозя, протегна се и седна.

— Ще бъде студена нощ! — той запали огъня. — Щастливка си, че не спиш навън в снега.

— Къде остави дрехите ми? — попита тя, топлейки се на огъня.

— В пакета под леглото.

Тя се спусна отдолу и бързо издърпа вълнените панталони, ризите, долните дрехи, чорапите и обувките, едно дебело палто с вълнена подплата, четки за зъби и за коса, малко лични принадлежности, копието от книгата на Нунар, а най-отдолу — и най-ценното, нейния занаятчийски комплект. Тя разгъна комплекта, съдържащ дузини джобове, във всеки със специален инструмент. Тиан си спомни деня, когато я повишиха от чирак в занаятчия. Пръстите и докоснаха всеки един от инструментите. Може би никога нямаше да ги използва отново, но нямаше и да ги забрави. Цялото ѝ съществуване се криеше в този комплект.

— Има ли още нещо? — попита тя.

— Да! — той откачи една кожена торбичка иззад вратата.

Тя разхлаби връзката и отвори торбичката. Пръстите и откриха вътре шлема, а в съзнанието ѝ проблесна споменът за младия мъж, който крещеше от терасата: „Помогнете ми!“.

Тя застина, искаше да каже нещо, но реши да не го прави. Тиан остави шлема в скута си, а кълбото — до него.

— Красиви са — каза Джойън. — За какво служат?

— Чрез тях откривам какво не е наред с контролерите. Кристалът, който намерихме онзи ден, също го проверих по този начин. — Само мисълта за това я върна към предишното ѝ отчаяние. Беше ѝ нужен друг инструмент. Тя толкова много искаше да има.

— Нямаше кристал в стаята ти — каза Джойън.

— Трябва да го е взела Ирайзис.

— Чудя се защо не е взела и тези.

— Те са направени за мен. Тя не би ги искала.

— Има и друго — Джойън вдигна парцала към носа ѝ.

Мирисът я накара да отстъпи.

— Това е балсамът ми за глава.

— Откъде го взе?

— От аптеката. Боли ме главата заради кристалите.

— Сигурна ли си откъде идва главоболието?

— Да. Защо?

— Баба ми използваше треви и ме предупреди срещу тази — корен от калуна. Никога няма да забравя мириса ѝ. Тя причинява видения, пристъпи, лудост, а ако вземаш в големи количества от нея — може и да умреш.

— Но защо аптекарят ще сложи калуна в моя мехлем?

— Не знам. Да не би да ти е бил любовник? — каза Джойън на шега.

— Никога не съм имала любовник — напомни му тя. — Както и да е, слабо познавам човека.

— Може би те обича тайно.

— Съмнявам се. Хората казват, че е... неспособен като мъж.

— Възможно ли е балсамът да е попадал в други ръце?

Тя повдигна вежди.

— Бях много заета да чакам, докато го забърка. Чакай! Ирайзис го донесе. Тя е искала да се отърве от мен!

— И сега го направи и няма начин да докажем вината ѝ. Няма начин да я свалим от поста ѝ.

— Мислех, че...

— Тя е твой враг, Тиан. Никога няма да ти позволи да се върнеш.

Тиан стисна очи от мъка:

— Не знам защо продължавам да се надявам. Утре ще си вървя, макар че не знам къде да отида.

— Ще говорим за това по-късно. Време е за вечеря. — Той вдигна капака на котела, който се вареше на огъня. От него се разнесе вкусен аромат на подправки.

Джойън загреба от друго гърне малко варен ориз, оформи го като топка на дървен поднос, а в средата му постави яхния със задушено месо. После подаде подноса на Тиан.

— Не мога да ям толкова много.

— Разбира се, че можеш. Оттук можеш да си тръгнеш само с пълен корем.

— Няма да си тръгна преди утре.

— Не се знае кога пак ще ядеш толкова добре, като сега.

Беше вярно. Тя гребна с вилицата си. Яхнията с месо и зеленчуци беше гъста, питателна и гореща. Тиан яде бавно, като си мислеше за утре. Тя беше загубена; също като младия мъж от сънищата ѝ.

Тези нейни сънища само халюцинации, плод на калуната, ли бяха? Дали младият мъж беше просто фантазия на един подчинен на тревата мозък? Тя не можеше да повярва в това. Сънищата бяха единственото хубаво нещо в живота ѝ. Пък и за първи път го сънува в нощта, преди да вземе балсама.

Джойън внимателно я гледаше.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо, наистина. Хубаво е да има с кого да вечеряш. Нямах никого, откакто умря съпругата ми.

Беше хубаво в колибата му. Задушевно. Тук Тиан се чувстваше като у дома си.

— Аз също обикновено ям сама. Аз... като цяло не знам за какво да си говоря с хората. Те ме имат за странна.

— Хората са странни. Сега ние сме тук: ти, която влизаш тепърва в живота, и аз — към края на своя.

— Не! — извика тя. — Ти си единственият ми приятел, Джо.

— Тогава е по-добре да си създадеш повече приятели. Не са много миньорите, които доживяват до седемдесет и шест. Няма да доживея до осемдесет, нито пък искам. Но какви са твоите планове, Тиан? Знам, че имаш нещо наум, когато се загубиш в мечтите си и се усмихнеш на себе си, сякаш мислиш за някой далечен любим.

— Ще последвам мечтите си — тя се спря, понеже не виждаше как би могла да обясни за младия мъж, дори и на Джойън. — Има само един проблем...

Той загреба остатъка от яхнията с ориза и го натика в устата си.

— Какъв е той?

— Трябва ми друг кристал, Джо.

— Защо? — той се спря насред хапката си.

— Шлемът и кълбото са безполезни без кристал. Той е... все едно ти да не можеш да си откриеш очилата за четене. Можеш да видиш думите върху страницата, но не си способен да разбереш какво означават.

Той погледна Тиан с интерес.

— Е добре, гредите ми за покрива са все още тук. Няма да е чак толкова опасно да намерим друг, предполагам.

— И някой стар кристал ще свърши работа — Тиан вече се почувства виновна. — Не е необходимо да е някой специален — жаждата ѝ за кристали я караше да иска още — кристал, кристал, кристал — каквото и да струва това.

— Не мисля. За да успееш в това, което *си решила* да направиш, ти трябва най-добрия кристал — той стана. — Отивам да се разходя. Да ми слегне вечерята преди лягане. Ако искаш, преоблечи се и се изкъпи.

— Благодаря ти.

След като той излезе, Тиан изми подноса и го остави срещу огъня да съхне. Съблече дрипите от гърба си и се изкъпа с помощта на кофата и навлече панталоните си и ризата без ръкави. Легна до огъня, придърпа дрипите върху себе си и скоро заспа.

През нощта отново сънува младия мъж на терасата, както и катастрофалното бедствие, помело неговия свят. Като че ли този път картините изглеждаха по-безнадеждно от всякога. Нейният сън обаче взе неочакван обрат, познат и в една от приказките, които някога ѝ разказваше нейната баба. Това беше история за влюбена жена, жертвала живота си, за да спаси своя любим. В съня обаче младата жена беше Тиан. Тя трепна под завивките, издаде лека въздишка и после отново потъна в съня си.

Тиан се размърда, когато Джойън се прибра към полунощ. Тя се надигна, усмихна се и отново заспа.

Джойън поклати глава, свали ботушите си и сам легна в своето студено легло.

Когато се събуди след зазоряване, Тиан откри, че леглото на Джойън е празно. Тя се облече в своите дрехи, щастлива, че вече може да носи тях и закуси с ориз, яхния и ментов чай. Едва тогава тя

забеляза до вратата оставена плоча, на която с тебешир се четеше: „Слязох долу в мината. Ще се върна на обяд. Бъди внимателна. Оставям ти няколко стари вещи — бяха на съпругата ми.“.

На леглото лежеше дебела жилетка и панталони с вълнена подплата, както и вълнен спален чувал. Бяха с идеално качество, Тиан никога не беше имала подобни. Това я накара да благодари на Джойън на ум.

Може би вече стражите от Тикси я търсеха. Тя опакова всичко, с изключение на една риза. Никога не се знаеше какво щеше да ѝ потрябва. Като знаеше, че Джойън нямаше да я пусне, без да има нещо за ядене, тя взе един стар хляб, малко месо, шепа оризови топки и бучка сирене и ги опакова грижливо.

Като изтри написаното от него, Тиан отговори кратко върху плочата: „Благодаря ти, Джо“. Тя приключи подготовката си, провери навън и се измъкна в гората. После се изкачи на едно дърво, за да види чиста ли е околността.

Беше светла ветровита утрин, а вятърът постепенно се усилваше, така че по едно време клатеше стените на колибата. Дървото ѝ обаче беше в безопасност, а и Тиан се радваше на новите си дрехи. Нищо не се случи, само случайни минувачи сновяха по пътеката към селото. Мина следобедът, а Джойън още не се появяваше. Тиан слезе от дървото и се върна в колибата за хляб, сирене и вода. Тогава разбра, че я наблюдават.

Дълго преди Тиан да реши да се върне до колибата, един нисък човек мина наперено по пътеката. Носеше униформа на нисшестоящ занаятчия. Това беше противният Ниш.

Нея ли търсеше? Новините за бягството ѝ вероятно бяха достигнали до манифактурата. Дрехите, по които можеха да я разпознаят, бяха по леглото на Джойън, но сега тя нищо не можеше да направи с това.

Джо не се появи. Тиан излезе от къщата на Джо и пое забързано към мината, като се стараеше да не оставя следи. Не се виждаше никой на входа, когато тя се спусна в мината. Лекс беше в своята малка ниша и там пресмяташе с рабош нормите на миньорите. Като се приведе, тя мина, без да я забележи, взе един пълен с газ фенер, запали го и бързо се спусна с кошницата. Целта беше да стигне до шестото ниво.

Когато беше там, тя слезе от кошницата и освободи спирачния механизъм, за да не би някой да разбере горе по маркировката на въжето на кое ниво беше точно. Повече от това нямаше какво да се направи.

Вдигнала високо фенера си, Тиан се спусна в тунела, молейки се Джойън да е там. Винаги можеше да го изпусне, пък и беше възможно той да е отишъл в манифактурата например. Заета с мислите си, тя почти не забелязваше опасните места, които пресичаше. Промяната ѝ от първия път беше очевидна.

Не беше далече. Притискайки се до стената, тя достигна до трите задънени участъка. Тук вече усещаше силно полето. Ако трябва и със зъби щеше да откърти кристала, който си хареса! Тя изтича напред, а после се спря. Средният участък беше затрупан с натрошени скали, заровили подпорите до средата.

Тя бавно се придвижи напред. Срутването трябваше да е станало през миналите две седмици. После тя вдигна фенера и забеляза под една скала да се подава част от ботуш. Сякаш сърцето ѝ се преобърна.

— Джо? — прошепна тя. — Джойън?

Тя заобиколи купчината. Той лежеше по лице, а едната от подпорите беше затиснала гърба му под тежестта си. Наоколо се търкаляха малки камъчета. Тиан коленичи до него.

— Джо? — тя се наведе.

От носа му се стичаше струйка кръв. Тиан допря лице до бузата му. Плътта беше топла. Сърцето ѝ подскочи от радост.

— Джо?

Той изстена едва доловимо, дълбоко от гърдите си. Очите му едвам се отвориха.

— Тиан?

— Аз съм! — тя хвана ръката му. — Какво стана?

— Искан да намеря за теб... най-хубавото, което можеш да имаш.

Тя си помисли за кристала, който беше видяла там в дъното — онзи път — и толкова силно желаше. Той беше се опитал да откърти именно него, затова и скалите се бяха срутили. Наоколо се бяха посипали дюзини кристали. Подтикната от силното си желание тя се хвърли върху тях пред погледа на умиращия Джо. Когато се опомни, тя се почувства отвратена от своята слабост.

— Не трябваше да го правиш, Джо. Всеки един от тези тук щеше да свърши работа. Нима смяташе да вземеш точно онзи кристал?

Очите му я накараха да погледне към дълга подпора, за края на която беше завързана нишка и кука.

— О, Джо! — тя постави ръка на челото му. — Сега ще те измъкна оттук. — Тя започна да изхвърля скалите настрани. От покрива се посипаха дребни камъчета.

— Спри! — извика той. — Може да се срутят още, Тиан. Цялата галерия!

— Не ми пука! Няма да те оставя тук.

— Тиан — извика той, като се опитваше да си поеме дъх. — Не чувствам нищо от кръста надолу. Счупен ми е гърбът и вероятно имам вътрешен кръвоизлив. Умирам.

— Не! — извика тя. — Няма да ти го позволя!

— Но така ще бъде... Аз съм един самотен старец. Целият си живот съм прекарал тук долу. Мислиш ли, че искам да живея като инвалид, който дори не може да си избърше задника?

— Искам да живееш — извика тя.

— Това е жестоко. Но искам да направя нещо за мен.

— Каквото поискаш.

— Вземи колана ми. За теб е.

— Не искам да вземам колана ти.

— Направи каквото те моля, Тиан.

Не беше лесно. Първо трябваше да го повдигне, а после да измъкне колана. Накрая обаче успя. Коланът беше дебел и тежък.

— Пълен е с пари — прошепна той. — Има достатъчно злато и сребро да заминеш оттук.

— Не искам златото ти — каза тя упорито.

— Там, където отивам, не мога да го харча. Нямам живи роднини. Вземи проклетия колан, Тиан.

Шокирана от настоятелността му, Тиан сложи колана около тънкия си кръст, като се наложи даже да пробие с ножа си още една дупка.

— Вземи и ножа, добър е.

Като постави колана, тя закачи ножа на него. Беше непоносимо. Тиан прекоси тунела от единия до другия му край. Очите ѝ бяха все в купчината кристали, която той толкова старателно се беше опитал да

събере. Тогава тя се наведе и взе най-добрите от тях. Разбира се, те трябваше да бъдат събудени, а това беше трудно, без инструмента ѝ. Тя се обърна към Джойън.

— Как се чувстваш, Джо?

— Не много добре. Нямам нищо против да пийна.

— Имам бутилка вода...

— Не искам от кървавата ти вода — пошегува се той. — Ще умра преди отново да докосна вода.

Тя се усмихна тъжно и съзря торбичката му, опряна до стената. Намери бутилката му с бренди, повдигна я и му даде да пие! Той глътна малко.

— Повече! — опита се да се усмихне той. — Знаеш, че това няма да ме убие.

— Как можеш да се шегуваш за това? — тя избърса сълзите от очите си.

— А ти защо да не можеш?!

Тя му даде да пие повече.

Той въздъхна.

— Така е по-добре. Винаги съм искал така да си отида, Тиан. Ще ми донесеш ли кирката, чука и длетото? Искам да бъдат в ръцете ми.

Тя ги постави до него.

— Бяхме дълго време заедно, добри приятели — каза той. — Ще можем да направим и последната стъпка заедно, нали? — той изпъна напред ръката си. — Ти ми служи добре — очите му се затвориха. Той промърмори откъс от някаква стара песен, популярна в младостта му. — Още ли си тук, Тиан?

— Да — прошепна тя. — Не съм ходила никъде.

— Може ли още малко бренди?

Тя отново надигна бутилката до устата му, въпреки че този път той преглъщаше по-трудно.

— Джо? — тя хвана ръката му.

— Да?

— Има ли друг изход от мината?

— Защо?

— Търсят ме. Ниш — под занаятчията, слезе в селото, когато идвах насам.

Той не каза нищо. Мълчанието му продължи дълго: Тиан си помисли, че си е отишъл. Изведнъж ръката му помръдна и конвулсивно стисна нейната. Джойън проговори:

— Имаше преди изход откъм деветото ниво. Много дълъг тунел, който излиза на юг от мината Бу-Джил. Преди много години входът му беше блокиран, но оттогава може и да са го отворили. Ние — миньорите, сме ненаситни хора; никой не може да се досети какво правим в свободното си време.

— Друг изход?

— Не... Няма други безопасни, макар че през една мина е възможно да се влезе по много начини. А златото, това е всъщност въздуха ни... — той се изсмя тихо. — Вероятно другите изходи са наводнени. Чака те дълъг път, момичето ми.

— О! — тя си спомни, че той спомена и други изходи. — Има ли друг изход?

— Кой знае? Някои миньори са крадци и през тях изнасят златото навън, но пък крадците никога не казват на честните.

Това не ѝ помогна много.

— Още бренди, Джо?

— Колкото да си намокря езика.

Тя изля още малко в устата му. Той отново се размърда. Пръстите му се опитаха да хванат дръжката на кирката, а после останаха неподвижни.

— Джо! — извика тя.

Нямаше отговор.

— Джо?

— Имам нещо за теб... — прошепна едва чуто той. — Ще ти помогне по пътя...

— Аз имам вече колана с пари.

— Нещо друго... — той се опита да се усмихне, но не му достигаше дъх. Той потрепера, а след това остана неподвижен.

Джойън беше мъртъв. От очите на Тиан захапаха сълзи. Горкият Джо, толкова добър и любезен старец! Тя го целуна по челото, затвори очите му и постави кирката в ръката му. В същия миг нещо се изплъзна от дланта му, нещо, което хвърляше преливащи се ярки отблясъци.

Това беше кристалът, който тя беше видяла онзи път там в дъното. Кварцова двойна пирамида, светеща в най-нежните отблясъци на розовото, а във вътрешността на всеки един от краищата ѝ имаше светеща сфера, пълна с кристални нишки, по-тънки от човешки косъм. Двете сфери бяха свързани помежду си с по-дълги кристални нишки, а в центъра имаше малко пълно с течност балонче.

Тя взе кристала и в същия миг в съзнанието ѝ сякаш проблеснаха безкрайни лъчи, искрящи във всички посоки. Като че ли самата тя беше *вътре* в полето. Дори повече. Пред очите ѝ се раждаха кръгове, сфери и линии, появили се от нищото, и постоянно променящи размерите и формите си. Те ту изчезваха, ту се раждаха отново, сякаш бяха дошли от друг свят, тъй като не можеха да се видят в този на човеците.

Кристалът беше вече събуден. Това беше екстаз, но и чувство, което я безпокоеше. Мозъкът ѝ не можеше да осъзнае какво се случваше.

Тиан често беше виждала рутилиран кварц. В тази мина той беше широко разпространен и много от най-добрите хедрони бяха направени от него. Но никога не беше виждала нещо толкова перфектно и симетрично, като този кристал. Тя си блъскаше главата какво всъщност можеше да направи от него.

Тиан обви хедрона в парче кожа и го взе със себе си. Целуна Джо по челото и взе бутилката. В торбичката му имаше малко хляб и сирене. Тя ги изяде, сякаш подейвайки си още едно ядене със стария си приятел и отпи глътка от брeндитo в негова чест. Тиан постави обратно пакета до него. После тя взе своя фенер, а този на Джо остави до тялото му. Накрая напусна мината, без да се обърне.

ЧАСТ ВТОРА

ПОДЗАНАЯТЧИЯТА

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ниш написа дълго писмо до баща си в деня, когато Тиан беше продадена във фабриката за разплод. Той разказа на Джал-Ниш за всичко, освен за договорките си с Ирайзис. Перквизиторът очакваше да получи пълни сведения по въпроса от самия Ниш, а не да научи нещо от други. Инквизиторите също сериозно наблюдаваха. Проберите не бяха нищо повече от чираци в шпионското изкуство, затова и бяха обект на усилено наблюдение.

Лудостта на Тиан и изгонването ѝ от манифактурата дадоха на Ниш по-малък повод за радост, отколкото очакваше. Отмъщението се оказа не чак толкова сладко, колкото вярваше преди, пък и той самият се притесняваше от участието на Ирайзис в него. Тя ли беше направила нещо на занаятчийката, за да се разболеет от кристална треска? Нямаше как да открие това. Ирайзис сега го избягваше, а в редките случаи, когато го срещаше, избягваше да говори с него. Още по-рядко пък си лягаше с него. А той беше рискувал всичко и сега не печелеше нищо. Още повече, Тиан му липсваше, спомняше си крехката ѝ фигура и леката стъпка, когато минаваше край ателиетата на подзанаятчиите.

След няколко дни, в свободния си ден, Ниш слезе до Тикси, като предаде писмото си на Фин-Ма, местната кверистка, ръководителка на градското разузнаване. Фин-Ма директно отнесе новините до баща му. Слаба, дребна женица на не повече от тридесет, тя беше млада за подобен отговорен пост. Ако се съдеше по черната коса и тъмните очи, деликатните ѝ черти и студените обноски, тя беше родом от Тикси. Кверистката беше привлекателна и не носеше пръстен, но Ниш нямаше илюзии. Всичко от нея сякаш подсказваше: „стой на разстояние“.

Фин-Ма остави писмото настрана. Очите ѝ срещнаха неговите и той погледна настрана.

— Знам за Тиан — каза тя безизразно. — Лоша работа.

Ниш заби поглед надолу към масата, като се чудеше какво ли знаеше тя.

Кверистката разлисти писмото, а после го постави в сива чанта.

— Ще го изпратя с куриер този следобед — кимна тя.

Ниш беше свободен.

Той затвори вратата зад себе си с въздишка на облекчение. Каквото трябваше да направи, го беше изпълнил; оттук нататък за няколко седмици куриерът щеше да занесе писмото до Фасафарн, където живееше баща му. Дори и да се ядосаше Джал-Ниш, както беше твърде вероятно, то отговорът му щеше да пристигне след месец.

Като се връщаше обратно, Ниш случайно мина покрай фабриката за разплод. Чисто импулсивно той влезе през величествения вход, за да попита за новата жена, Тиан. Няколко сребърни драма звънтяха в джоба му, първото му възнаграждение като пробер, и сега той се блазнеше от мисълта да опита това, което преди му беше отказано.

— Не пускаме тук момчета — изхили му се мъжът на вратата.

— Аз съм мъж! И съм на двадесет. Имам своите права. — Всъщност беше на деветнадесет, но реши да излъже.

— Фабриката за разплод не е право, а привилегия. Избираме внимателно мъжете, които да влизат тук. А първото, което ни интересува, е те да бъдат зрели.

— Но аз съм...

— Не, не си! А пък ако беше, таксата е петдесет драма. Във всеки случай, жената, която спомена, е болна. Хайде върви си, преди да съм извикал стражите.

Ниш забърза обратно към манифактурата, бесен от яд.

След седмица и половина го извикаха в кабинета на управителя, за да получи спешна пратка от баща си. Толкова спешна, че беше дошла с пощенски гълъб. Ниш знаеше колко беше скъпо да се използват пощенски гълъби, тъй като това бяха птици, трудни за обучаване и много търсени от армията. Какво ли можеше да има тогава в нея?

Той нервно разкопча кожения плик. Вътре имаше две писма, едното — адресирано до него, а другото — до „Управител Джи-Хад, подложен на проверка“.

Ниш предаде писмото на управителя, но се чудеше за какво ли беше то. Джи-Хад беше управител от десет години.

Джи-Хад се взираше притеснено в плика. Той го разкъса и се обърна с гръб. Ниш отиде до прозореца и седна. Той не отвори веднага своето писмо. Нещо в цялата история сякаш беше ужасно погрешно.

Ниш се взираше навън през покрития с паяжини прозорец, когато управителят извика. Ниш разкъса своя плик. Писмото нямаше дата.

Джал-Ниш Хлар
Перквизитор на Ейнунар
Клефторията
Мунинг Хар
Фасафарн
Подзанаятчия Крайл-Ниш,

Аз съм най-дълбоко разочарован. Твоят доклад толкова е разтревожил Фин-Ма, че тя ми го изпрати с пощенски гълъб. Не мога да повярвам колко си некомпетентен. Занаятчия Тиан брилянтно е разрешила два проблема, заради които през последните месеци бяха унищожавани нашите кланкери. Имаме големи планове за нея.

Ниш остави писмото, като мислеше на глас.

— Но Ирайзис разреши тези два проблема.

Джи-Хад се обърна рязко, свил ръка в юмрук.

— Ирайзис направи една грешка — извика той. — Тиан написа доклад какво е направила *преди* да полудее. Намери го в джоба ѝ друг пробер на баща ти. Пробер, който не е некомпетентен глупак. И тъй като е смятал, че и аз съм в заговора, направо го е изпратил на кверистката. Сега Джал-Ниш поставя под въпрос моята лоялност. Моята лоялност! — гласът му се задъхваше. Джи-Хад откъсна една страница от гърба на писмото и я тикна под носа на Ниш.

Ниш прочете доклада на Тиан и пребледня. Нямаше съмнение, че това беше гениално. Ирайзис стоеше зад всичко това — саботажите, фалшивите доказателства, както и кристалната треска на Тиан. Ниш разбра, че е свършено с него. По дяволите! Защо се остави в ръцете ѝ?

Защо не послуша вътрешния си глас? Той се върна пак към писмото си.

Работният дневник на Тиан разкрива развитието на рядко талантлив занаятчия, без аналог в шестдесет и седемте манифактури на югоизток. За щастие разполагам с компетентни хора във вашата манифактура, които се отнасят директно до мен, когато открият нещо. Това не е пристъп на лудост от кристална треска, идиот такъв и мой сине! Това е резултат от тинктура от калуна, трева, която причинява халюцинации. Нейните дрехи миришат на калуна. Дал ѝ я е предател, три пъти, проклет глупако! Някой, който е искал да я унищожи.

Очевидно има заговор в тази манифактура и аз лично ще дойда да го открия. Всеки е под подозрение, но най-вече ти и твоята приятелка Ирайзис. Казаха ми как си заплашвал занаятчия Тиан. Защо, Крайл-Ниш, защо? В този момент се считай за отстранен от поста пробер, а цялото ти бъдеще е под въпрос. Инструктирах Джи-Хад да те накаже.

Веднага отиваш в Тикси, като помощник на управител Джи-Хад, подложен на проверка. Ще доведеш Тиан отново и лично ще провериш, че здравето и службата ѝ са възстановени. Заповядах на кверист Фин-Ма да се заеме със случая в манифактурата. Тя ще провежда разследването, докато дойда аз. Провери, че няма укрити доказателства, защото в противен случай главата ти ще хвъркне от раменете.

Свърши си добре работата и щом Тиан оздравее напълно, може да бъдеш върнат на поста пробер. Ако се провалиш, ще бъдеш изпратен по най-бързия начин на фронтовата линия. Скрутаторът е информиран по въпроса и е също толкова недоволен, колкото и аз.

Джал-Ниш
Перквизитор

Треперещата ръка на Ниш изпусна писмото. Като се наведе да го вземе, той срещна погледа на Джи-Хад. Тъмното лице на управителя беше преbledняло като хартия. Той изглежда с истинска ярост Ниш, и без да може да се стърпи, извика:

— Защо го направи, подзанаятчия? Пазач, ела! — в яда си Джи-Хад сграбчи дръжката на вратата и я отвори с такъв замах, че стената се разтресе.

Двама пазачи на мига се появиха пред кабинета, а след тях идваха още.

— Хванете този мъж и го заведете при стълбовете за бой. Там го съблечете гол и го завържете, да е готов за боя с камшик. Изкарайте всички навън. Нека цялата манифактура да гледа! — заповяда Джи-Хад.

Пазачите измъкнаха Ниш навън. Той чуваше ревовете на Джи-Хад, които в този момент издаваха страха на управителя. Какво ли имаше в неговото писмо?

Навън съблякоха и завързаха Ниш на средния от стълбовете за бой. След малко той вече чуваше виковете и подигравките на работниците. До него завързаха и голата Ирайзис. Ниш я изглежда яростно, а тя само заби поглед в земята. Бледата ѝ кожа се покри с лилави петна заради вледения студ.

— Проклинам деня, в който те срещнах! — изсъска той.

Ирайзис го огледа отгоре до долу!

— И аз не мога да кажа, че си струваше да те срещна, малки ми Ниш!

Те стояха там час, докато хилядата работници от манифактурата се събраха. Ниш не чувстваше пръстите на краката си, вероятно бяха измръзнали. Как можа да бъде такъв глупак? Ирайзис е била зад всичко това през цялото време. Но защо тя така заложи всичко в живота си на карта? Абсолютно безсмислено.

Най-накрая Джи-Хад се появи.

— Когато баща ми чуе за всичко това... — извика Ниш.

— Той го заповяда! — каза яростно Джи-Хад. Изправен пред събралите се работници, той зачете от писмото:

Аз, перквизитор Джал-Ниш Хлар, заповядвам на управител Джи-Хад, подложен на проверка, лично да удари двадесет камшика на моя некомпетентен син Крайл-Ниш и на занаятчия Ирайзис, заради подозренията в съучастие в заговора за изгонването на занаятчия Тиан и изпращането ѝ във фабриката за разплод, както и заради други престъпления, които няма да конкретизирам.

Тиан незабавно ще бъде върната на предишната си позиция. След като приключи разследването, ако се докаже вината им, Крайл-Ниш ще бъде изпратен на фронтовата линия, а Ирайзис — във фабриката за разплод и...

Той прескочи част от писмото.

Джи-Хад ще чисти до края на жалкия си живот отводнителните тръби.

Докато чакаше за боя с камшик, Ниш погледна към Ирайзис, която беше зареяла поглед напред.

— Баща ми ще дойде — каза той едва чуто. — Какви доказателства има срещу нас?

— Думите на един мъж — каза тя мрачно.

— Кой, Ирайзис?

Изкусителните ѝ устни се свиха.

— Дори и да знаех, нямаше да ти кажа.

— Може ли той да бъде обвинен?

— Само ако е мъртъв! — оголи хищнически зъбите си тя.

Последва първият удар от камшика върху нежния ѝ гръб. Тя се сгърчи, отметна назад глава и отвори уста, но без да издаде вик. След като камшикът удари и неговия гръб, Ниш изпадна в истинска агония. Но по-лошо от болката беше унижението.

Джи-Хад заповяда ударите да са силни, сякаш се надяваше да им смъкне кожата от гърба. Ниш припадна на шестнадесетия удар. Той

крещеше през цялото време, а особено силно, когато едно момче намаза раните с катран.

Едва сега обаче той разбра колко силна жена беше Ирайзис. Прехапала устни, тя не издаде и звук, въпреки раздрания си от боя гръб, върху който белезите нямаше да зараснат до живот.

Ниш гледаше и тръпка на ужас премина през него. По гърба на Ирайзис се стичаше кръв и катран, неговият гръб беше в същото състояние.

— Не мога да направя нищо! — процеди през зъби той. — Вързан съм с Джи-Хад в Тикси.

— Още по-добре! — изсъска тя. Ирайзис стоеше изправена, гордо вдигнала гърди, а в този момент той я желаше повече от всякога.

Ниш и Джи-Хад незабавно заминаха за Тикси. След час вървене обаче трябваше да се върнат обратно заради виелицата, която беше толкова силна, че заплашваше да ги отнесе от пътя. Когато отново бяха пред вратите на манифактурата, бяха изминали цели четири часа, а навън беше вече тъмно.

Манифактурата приличаше на кошер. Аптекарят Мъл-Лим беше мъртъв, самоубил се с ударна доза катран. Това беше ужасна смърт, устата му беше станала цялата в мехури, а тялото му смърдеше от вътре на фенол. Нямаше свидетели. Беше набеден за отровител на Тиан, но въпреки всичко много хора се чудеха защо е избрал да завърши живота си по толкова болезнен начин. Неговата книга с лекарства беше отворена на последната страница. Там пишеше, че е било използвано малко шишенце калуна, но нямаше записано име на пациент.

Плъзна слухът, че дал калуната на Тиан за отмъщение, поради несподеляната му любов към нея. После обаче разбрал, че следите водят към него и решил да сложи край на живота си. Джи-Хад обстойно разпита Ирайзис и Ниш, но очевидно последният нищо не знаеше. Ако Ирайзис пък знаеше, то тя по никакъв начин не показва това по време на шестчасовия разпит. Нямаше и свидетел, който да потвърди, че е била близо до мястото на самоубийството. Накрая Джи-Хад я освободи. Смъртта на аптекаря беше най-доброто разрешение за всички тях.

В полунощ Ниш видя Ирайзис и изтича след нея по коридора, за да я попита какво се беше случило.

— Нищо не знам — каза тя и си тръгна.

Той беше по-разтревожен от всякога. Тя беше убила аптекаря. Това щеше да ускори техния крах, Ниш беше повече от сигурен.

Кверист Фин-Ма още не беше дошла, когато на зазоряване Джи-Хад и Ниш потеглиха за Тикси. Вероятно и тя беше забавена от времето. Снегът беше спрял, но вятърът навяваше преспи на пътеката и те трябваше бързо да прекосят планината.

Двамата пристигнаха в Тикси със зачервени, обрулени от вятъра лица. На обяд бяха във фабриката за разплод. Пазачът на вратата се разсмя, като видя Ниш. Той се разтрепери, да не би да бъдат разкрити подробностите от предишното му посещение тук. В кабинета на Матроната ги очакваше неприятна изненада. Тиан беше избягала през нощта.

Джи-Хад въздъхна тежко и сграбчи главата си в ръце, сякаш се опитваше да изкара главоболието от нея.

— Къде е отишла?

— Как, по дяволите, мога да знам?! — отговори Матроната. — Искане ми се изобщи да не я бях виждала тая нещастница. Тя нанесе толкова петно на репутацията ни, че дълго няма да можем да го изчистим. Много ми се иска обратно да си взема парите от договора, защото ми продадохте дефектна стока.

— Знаеше какво купува! — извика той, тъй като нямаше намерение да ѝ позволи да се възползва.

— Каза, че е неизлечимо луда!

— Такъв съвет ми дадоха лечителите — каза кратко Джи-Хад.

— Беше напълно здрава и доста хитра, когато се събуди.

— Така че в този случай е трябвало да платиш повече, а не по-малко — без съмнение Джи-Хад беше щастлив да чуе, че Тиан се е оправила. — Къде е сега тя?

— Никой не знае. За един час тя вдигна на крак цялата фабрика за разплод, а после избяга.

— Манифактурата отново ще я откупи — каза Джи-Хад, — веднага, щом бъде намерена.

— Изчакай малко сега... — започна тя.
— Това ще бъде бонус. Само че трябва да те предупредя...
— Да — каза тя, разтревожена от необуздания му нрав.
— Това е по заповед на Джал-Ниш Хлар, перквизиторът.
— Разбира се, ние ще направим всичко по силите си, за да помогнем — каза тя бързо.
— Имала ли е тя някакви посетители?
— Само един немощен стар миньор. Не би трябвало изобщо да го пускат тук.

Те разпитаха и майката на Тиан, но всичко, което Марни можеше да направи, беше да се оплаква — за неудобството, което собствената ѝ дъщеря беше създала, за нейната неблагодарност, но най-вече, затова че клиентът ѝ нямаше да дойде. На следващия ден отидоха до къщата на кверистката, но Фин-Ма беше напуснала Тикси преди няколко дни.

— Не може да е стигнала далеч — каза Ниш, — без пари, дрехи и приятели.

— Може би е тръгнала към крайбрежието — предположи Джи-Хад. — Има полубратя и сестри надолу.

Едва при градската порта те научиха първите добри новини. Измежду пазачите беше и този, по време, на чиято смяна беше избягала Тиан.

— Почти изгори бараката, по дяволите! — той показва овъглените греди. — Така закрепил решетката, че да се затвори след нея. Не я видях.

Ниш искаше да направи саркастична забележка по отношение на интелигентността на пазачите. Имаше ужасен ден, болеше го и гърбът. Но когато видя как го гледаше Джи-Хад реши да си спести забележката, тъй като и без това се беше забъркал в проблеми.

— Имаш ли идея къде е отишла? — попита Джи-Хад.

— Тръгнала е напред по пътя — показва пазачът.

— Трябва да е оставила следи — каза Джи-Хад.

— Последвах следите ѝ щом се развидели — каза пазачът. — Тръгнала е по пътеката към манифактурата. Чудно е, че не сте я срещнали по пътя.

— Вероятно ни е чула, че идваме. — Джи-Хад подаде монета на пазача за безпокойството.

Час по-късно, след като пообиколиха в снега, те срещнаха двама хамали и един пазач, които се влачеха бавно, изтощени и с наведени глави.

— Хей! — изрева Джи-Хад.

Те се обърнаха. Пазачът се затича напред, но останалите го повикаха обратно назад. Джи-Хад изтича към тях с високи крачки в снега. Ниш забърза след него, а усилието му причини болка в гърба.

Жената извика:

— Това е управителят Джи-Хад. Бог да го поживи. Сър, сър, нападна ни лайринкс!

Тя залитна и почти щеше да падне. Джи-Хад я задържа.

— Ти си хамалката Ел-Лин, нали?

— Така е, сър! Много мило, че си спомняте. — Ел-Лин докосна едното му рамо, после и другото в знак на респект. Тя беше висока, набита жена с широки рамене и тънък врат. Мاستиленочерната ѝ коса беше подстригана късо и ограждаше нейното широко, плоско, но привлекателно лице. Черните ѝ очи бяха леко дръпнати.

— Разкажи ни за атаката, Ел-Лин. Познаваш подзанаятчия Крайл-Ниш, разбира се!

— Видях го на стълба за бой — тя отклони поглед. Ниш се зачерви от срам. — Отивахме към долината Гилийс, бяхме десет души и новият кланкер. Закъсняхме, защото се беше счупила предната подпора. Имаше още час до обед. Когато свихме зад тъгла, една скала се стовари от хълма върху кланкера и го смаза. Зверовете се показаха от скалите; три, бяха три лайринкса. Всички други са мъртви. Ако не бяхме малко по-напред и ние щяхме да загинем — тя потрепери при спомена. — Лайринксите изядоха Уол, и горкия Иди... — Тя сграбчи главата си в ръце. — Не е честно, така е! Те изяждат народа!

— Какво стана с кланкера? — попита Джи-Хад. — Възможно ли е да не е...?

— Унищожен е, сър.

— Какво, целият?

— Задната му част беше смазана, а хората в нея — също. Зверовете изядоха останалите войници. Те се бориха храбро, но без резултат. Хвърлихме товара и избягахме.

— Вие сте страхливци! — усмихна се Ниш подигравателно, забравил себе си.

— Млъквай, момче! — изрева Джи-Хад. — Или ще се присъединиш към тях. Добре си направила, Ел-Лин. Вещите можем да ги заместим, ако са взети, но хамалите са жизненоважни за войната. Откъде дойдоха лайринксите?

— Слязоха от планината — промърмори мъжът, опитал се да избяга.

— А не видя ли накъде отлетяха?

— Те бяха още там, опитвах се да отворя кланкера, а после ние свихме зад скалите и не ги видяхме повече.

— А не сте ли видели и някой друг? Занаятчия Тиан?

— Не — каза Ел-Лин, а мъжете поклатиха отрицателно глави.

— Ще вървим внимателно. — Джи-Хад разхлаби ножа на колана си. Другите не бяха въоръжени. Тук преди нямаше нужда от оръжие. — Не ми харесва това — промърмори той на Ниш. — Лайринкси в планината атакуват нашите конвои — нещо не са ни казали. И какво ли се е случило с Тиан? Имаме нужда от нея повече от всякога.

— Може да е дошла след конвоя и лайринксите да са изiali и нея.

— По-добре се моли да не са, *Ниш!* — каза Джи-Хад.

Беше късно следобед, когато достигнаха до мястото на смазания кланкер. Вятърът донесе до тях мириса на кръв и мърша. Белоснежен орел с червена човка кръжеше бавно в небесата точно над останките от разкъсаните войници. Когато групата се приближи, птицата кацна недалеч от тях на един стар бор и впи поглед в натрапниците, сякаш се страхуваше да не му отнемат плячката.

Джи-Хад разгледа внимателно разбития кланкер.

— Няма шанс да бъде поправен, нали, подзанаятчия?

Ниш потвърди думите му:

— Дори и да можеше, едва ли щеше да се намери някого да го кара. Ще го нарекат Кланкера на смъртта. Ще се наложи да вкарват механиците вътре под заплаха от смъртно наказание, ако откажат. Вероятно хедронът е привлякъл вниманието на лайринксите...

— Може и да спасим някои от частите.

— Възможно е. — Ниш погледна вътре в кланкера, но при вида на човешките остатъци вътре, той с ужас се дръпна. Изтича до ръба на скалата и повърна, потресен от видяното. А после, за да оправдае реакцията си, бързо се върна с думите: — Съжалявам! Не видях...

— Просто слез вътре — каза кратко Джи-Хад. Изглежда, че самият той имаше проблеми със стомаха.

Ниш задържа дъх. Вероятно механикът на кланкера и пътниците с него бяха умрели веднага, а после лайринксите бяха разкъсали телата им. Вътре в кланкера изглеждаше като в кланица. Ниш привърши огледа си и излезе. Мирисът още дразнеше ноздрите му.

— Контролерът го няма — каза той.

— Започвам да разбирам историята. Първо саботираха кристалите, после — най-добрия ми занаятчия, а накрая — крадат и контролерите. Какво е следващото? И защо ги крадат? Плануват да ги използват срещу нас ли?

— Не знам, сър — каза Ниш.

— Изобщо не ми харесва това. Идва ми в повече. За пръв път откакто получих писмото, искам баща ти да дойде възможно най-бързо.

„Аз пък не“, помисли си Ниш.

— Кутиите на хамалите са били отворени, но нищо не е взето, поне както си спомням вещите в описа. Дори и бялото злато.

— Може би зверовете нямат нужда от него — каза Ниш.

— Не мисли, че са зверове. Те са умни, колкото теб и мен. Ще вземем обратно каквото е останало и ще изпратим спасителен отряд за останалото. Някаква следа от Тиан? — попита той Ел-Лин, която седеше на ръба на скалата, далече от отвратителната сцена.

— Няма нищо тук, сър.

— Добре. Хайде, слез долу. Вземи, каквото можеш.

Те прибраха, каквото успяха и поеха обратно, като пристигнаха по здрач без инциденти в манифактурата. Новините за нападението вече бяха достигнали дотук. Никой не беше виждал Тиан.

— Много слабо е облечена — каза Ниш, като разгледа описа на облеклото, който беше взел от Матроната. — Краката ѝ са били увити в дрипи. Вероятно е умряла досега.

— Нито ти, нито аз можем да си позволим сега да мислим така — каза Джи-Хад. — Ще сформирам отряд за търсенето на Тиан и ти ще бъдеш част от него.

Ниш знаеше, че не трябваше да се оплаква, въпреки раздиращата болка по гърба.

— В този случай ще имам нужда от... — започна той.

— Ти няма да го ръководиш — каза студено Джи-Хад. — Не си и представяй скоро да ти поверя подобна отговорност. Граист! — извика той.

Надзирателят дотича при него. За минути бяха съставени един спасителен отряд и друг — за търсенето на Тиан. Изпратиха ги да претърсят целия път със запалени факли през нощта и на следващата сутрин. Не намериха обаче нищо.

Ниш се върна изтощен и с болящ го гръб по обед. Той веднага се запъти към кверист Фин-Ма, застанала на входната врата, вперила яростно очи в него.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ниш я заговори:

— Как стигна дотук? — макар и да знаеше, че имаше само един път от Тикси до тук; пътят, по който и той дойде.

— Бях в планината. *Да ловувам!* — последното прозвуча от устата ѝ като звън преди екзекуция. — Намери ли я?

— Няма и следа!

Фин го хвана за ръката. Той се опита да я измъкне, но после прецени, че не е необходимо да рискува. Тя можеше както да го реабилитира, така и да го унищожи. Те отидоха до стената, където се прислониха от падащия сняг.

— Проклет глупак такъв! — каза му тихо тя. — Какво си мислеше, че правиш?

— Аз бях... Ирайзис каза... Не можах... — Ниш нищо не можеше да измисли.

— Разбираш ли какво си направил? — изсъска тя. — Тиан извърши истински пробив. А ние толкова силно се нуждаехме от нея да разреши по-големия проблем...

— Какъв е по-големият проблем?

— Дори и това не знаеш, така ли? — извика тя. — Полето в Минийн вече го няма. Петдесет кланкера са били унищожени за няколко часа.

— Нямах никаква идея.

Очевидно в инцидента е имало чужда намеса.

— Винаги сме смятали, че Тиан има потенциал, въпреки че едва сега започна да го показва. За няколко дни тя разреши два проблема с контролерите. Два, подзанаятчия! Можеше да ни помогне и с третия, ако не беше станала жертва на заговор! Едно злодеяние или пък истинско предателство от най-висока класа? Затова ли лайринксите са вече край нас?

— Край нас? — извика той.

— Планините са пълни с тях. Губим войната, Крайл-Ниш. Ако още полета бъдат унищожени *с нас е свършено*.

— Не знаех — той беше поразен от ужас. — Наистина не знаех. Какво ще каже баща ми?

— На твое място повече бих се тревожила какво ще направи. И всичко това е само заради теб — тя прекъсна думите си и го удари с коляно в слабините.

Той се сви от болка. Фин отново го удари.

— Не знам за какво намекваш — излъга Ниш.

Тя още веднъж го удари с коляното, право в топките, толкова бързо, че той не успя да го избегне. Болката така го преряза, че първият порив на вятъра го събори на земята, право на леда.

Тя застана над него, като го гледаше изпитателно.

— Осмели се да излъжеш кверист, така ли? Май боят не те е научил на нищо, момченце! А сега ме слушай добре! Не мислех, че си чак толкова глупав, колкото и лъжлив! Имаме специални начини да откриваме истината. Тук съм от вчера сутринта и през това време съм разпитала двеста души. Знам *всичко*! Разбираш, нали? Знам как си се правил на важен със семейните ти връзки, когато грубо си се опитал да съблазниш Тиан, а после си я заплашил. Знам как после Ирайзис е съблазнила теб, всичко за дребните ви забежки — тя повиши глас. — Знам за лъжите й, как си се опитал да я прикриеш и си предал своята чест като пробер. Подозирам Ирайзис зад саботажите на Тиан. Подозирам, че си и в заговора за смъртта на аптекаря Мъл-Лим, Крайл-Ниш, дори и да не си изсипал шишето с отрова в устата му. Ако това се окаже истина, нищо не може да те спаси.

— Не — извика той. — Не знам нищо за *последното*.

Тя го изгледа с тъмните си очи, без да каже нищо. Това беше лошо, отколкото да го разпитва.

— Бях глупак — това беше единственото, което измисли да каже. — Заслужавам да бъда изпратен на фронта — смяташе, че по този начин ще си спечели да го помилва.

— Най-вероятно ще отидеш точно там. Баща ти ще бъде дълбоко разстроен от глупостта ти, Крайл-Ниш, ако това е просто от глупост, а не заради сътрудничество с врага.

— Никога не бих направил това, кълна се.

— Ще оставя това на баща ти. Той може да разбере лъжеца само от един поглед — тя махна с ръка. — А имаше такива очаквания за теб...

— А тогава защо ме изпрати на това ужасно място?

— Това беше тест. Не толкова тежък, не очакваше се да се издигнеш. Но ти се провали и то поради най-сериозните причини.

— Какво мога да направя? — прошепна той. Ниш не беше страхливец; нито пък изключително смел. Мисълта за фронта обаче беше истински кошмар.

— Има едно нещо, което може да те спаси, ако изобщо е възможно. Намери Тиан и я доведи тук невредима.

— Вероятно е мъртва — каза той отчаяно.

— Тогава и ти ще бъдеш!

— Как да я намеря? — каза той като на себе си.

— Истинският пробер не би попитал. Не е нужно да го изпиташ върху себе си...

Той стана, като се държеше отпред. След като се помота в манифактурата, той влезе в цеха на занаятчиите. Ирайзис гледаше намръщено от масата си. Той се измъкна. Ако тя беше убила аптекаря Мъл-Лим, както изглеждаше вероятно, то Ниш не искаше повече да има никакъв контакт с нея.

Докато се влачеше из спалните помещения, потънал в жалките си мисли, Ниш забеляза, че преминава покрай вратата на стаята на Тиан. Никога не беше влизал вътре. Той вдигна резето. Стаята беше малка, значително по-малка от тази на Ирайзис. Вероятно Тиан обаче не се интересуваше от това.

Всичко, което имаше в стаята, беше едно тясно легло, стол, маса и лампа. Един прът, застопорен от двата края за стената, вероятно служеше за закачалка. Нямаше и следа от Тиан. Не беше изненадващо; беше откарана във фабриката за разплод преди две седмици. Какво ли обаче се беше случило с вещите ѝ?

Той не намери нищо в кабинката ѝ, а и останалите работници до нея не знаеха нищо. Ниш отиде до кабинета на отчетничката, където се пазеха всички счетоводни книги на манифактурата. Отчетничката беше излязла, но в кабинета беше помощничката ѝ — висока, красива, млада чиновничка, с червени устни и блуждаещ поглед. Тя се усмихна на Ниш. Той само ѝ отвърна деликатно, тъй като нямаше никакво намерение за нещо повече.

— Здравейте, аз съм Уики. Как мога да ви помогна? — Уики се изправи и се здрависа с него.

Ниш стисна ръката ѝ — доста здрава, за ръка на чиновничка — но сега си имаше достатъчно неприятности, за да забележи това. Уики седеше толкова близо до него, че го караше да се чувства неудобно.

— Идвам по работа, възложена ми от квериста — каза той кратко.

Уики умно отстъпи назад:

— Оу!

— Какво се е случило с вещите на занаятчия Тиан?

— Не знам, но трябва да е записано в книгата. — Уики отгърна дългите страници на регистъра. — Тук пише. Старият Джойън, миньорът, е дошъл за тях преди няколко дни.

Ниш се намръщи.

— Трябва да е било, като съм обядвала — продължи тя. — Всичко е описано тук, а той се е подписал под тях. Виж, тук е и подписа с инициалите на отчетничката.

Ниш прегледа регистъра и провери данните.

— Благодаря ви много. — Той се обърна да си върви.

— Крайл-Ниш? — каза нежно Уики.

— Да?

— Вероятно гърбът много ви боли. Ако се нуждаете от някого да ви постави мехлем върху него...

— Благодаря! Заздравява добре, но ако се нуждае от внимание, ще отида при лечителя.

— А... — каза Уики.

Ниш познаваше Джойън, макар и не толкова добре. Старецът на два пъти беше посещавал Тиан в Тикси. Сега тя трябва да е в неговата колиба, за да изчака да се подобри времето.

Той излезе и на бегом пое към селото. Денят беше ветровит и студен, но когато достигна селото, беше целият потен. Последният участък от пътя му беше заледен, но Ниш допълзя до колибата на Джойън и се скри зад едно дърво, като се опитваше да погледне през вратата. Не можеше да види нищо; ключалката беше много тясна. Тогава той се метна на верандата, но не чу нищо.

Като вдигна резето, намери вратата отворена. Колибата беше празна. Леглото беше оправено, масата — разчистена. Имаше две чинии на плочата над огнището, две халби, две лъжици. До вратата

беше оставена плоча: „*Благодаря ти, Джо*“. Можеше да го е писал всеки.

Ниш обиколя къщата за следи. Нямаше — вятърът беше навял много сняг и сега всичко изглеждаше равно. Ако Тиан е била тук, къде би могла да отиде? Той продължи да обикаля и накрая навлезе в гората. Тогава съзря следи, водещи до едно дърво, точно срещу колибата, а по-нататък и следи, които го насочиха в посока към мината и манифактурата.

Следите бяха като от някой с неговия ръст, само дето стъпките бяха малко по-тесни и не толкова дълбоко в снега. Някой лек човек трябва да ги беше оставил — една от стъпките напомняше формата на обувка с токче. Със сигурност — Тиан. Към мината или към манифактурата бе отишла? Ниш последва следите през гората, като няколкократно ги губеше, но винаги след това ги намираше отново. Стана ясно — посоката беше към мината. Като се стъмни, той започна да губи следите. Тогава хвана пътеката и пое със сигурна крачка към мината.

На входа ѝ спря. Никога не беше слизал долу в мината. Още повече че с раждането си имаше страх от ограничени пространства. Като дете, сестра му и братята му го тормозеха, като го опаковаха в много чифтове пижами. А щом поставиха дрехите на главата му и той изпаднаше в истинска паника.

Като мина бавно, той стигна до шината на Лекс — пазачът през деня, който се беше свил в палтото си.

— Здравей — каза Ниш колебливо, — аз съм Крайл-Ниш Хлар...

— Знам! — извика Лекс. — Ако зависеше от мен, бих ти ударил сто камшика, не двайсет! Какво искаш?

Очевидно повече хора обичаха Тиан, отколкото смяташе той.

— Търся занаятчия Тиан.

Лекс вдигна кокалестия си юмрук.

— Тя е долу в... града, *благодарение на теб*.

— Избягала е, от фабриката за разплод.

— Наистина ли? — ухили се до уши Лекс. — Радвам се да чуя това.

— Дошла е до тук. Преди няколко часа, мисля.

— Не съм я виждал — каза Лекс. — Но и да бях, нямаше да ти кажа, петнист малък нещастник! Хайде, махай се от пътя ми. Отивам

си вкъщи.

Ниш запази самообладание, макар и с усилие.

— Тук съм по заръка на квериста — каза тихо той. Сега нищо не можеше да му бъде отказано. — А ако откажеш да сътрудничиш... — нямаше нужда да довършва заплахата.

— Това е друго — каза сприхаво Лекс. — На Фин-Ма ще помогна по всякакъв начин, който е по силите ми. Въпреки всичко не съм виждал Тиан.

— А Джойън?

Лекс погледна една голяма плоча зад гърба си, на която бяха написани имената на миньорите, часовете, в които бяха на работа и количеството руда, изкопана от тях.

— Дошъл е на обяд.

— И е на петото ниво — прочете сам Ниш на плочата.

— Работи там от месеци. Там му харесва.

Ниш помисли.

— Възможно ли е Тиан да е пропълзяла, без да си я забелязал?

— Възможно е, въпреки че се съмнявам.

— А къде трябва да е отишла?

— Където и да е, трябва да се спусне с кошницата. Това е единственият начин да стигне оттук до долу.

Ниш го последва до огромните колела. Всяка стъпка в тъмнината беше истински кошмар за него. Трябваше да се насили, за да продължи. Покривът изглеждаше като жив, готов всеки момент да се срути върху него и да го погребее под тежестта си.

Като разглеждаше кошниците асансьори, Ниш каза:

— Вероятно вдигат много шум. Чул ли си нещо?

— Те се движат през цялото време. Тук има деветдесет миньори. Обикновено все има някой, който да слиза и да се качва от едно ниво на друго. Кошниците с руда също се изтеглят оттук.

— Но те са много по-тежки. Пък и ще чуеш, като изсипят рудата на купчина.

— Така е — каза Лекс. — Чух преди час да се спуска асансьор, но... не се качи обратно.

— Тя трябва да е слязла долу! — извика Ниш.

— Възможно е — каза Лекс неохотно. — Или да е бил друг.

— Трябва да ме спуснеш долу. Веднага!

— Не е разрешено — каза Лекс. — Трябва миньорски билет.

— Заповядам ти в името на квериста.

Лекс не се съгласи:

— Не мога да го направя, дори и в нейно име.

— Тогава намери някого, който може! — извика Ниш.

— Трябваха ти двеста камшика — каза му Лекс право в лицето.

— Дребно противно лайно!

Лекс се качи на една дъска, която водеше към асансьор и дръпна въжето два пъти, после още два пъти. Някъде из дълбините звънна звънче. След известно време въжето се раздвижи. Появи се кошница, а в нея имаше дребна съсухрена фигура, която бавно навиваше въжето.

Кошницата спря на нивото на пода.

— Уасамата?

— Флин, подзанаятчия Ниш-Наш трябва да бъде спуснат до петото ниво. Търси Джо и Тиан.

Ниш скръцна със зъби. Той мразеше прякора си повече от всичко.

— Сега ли? — Флин се изкашля дълбоко и се изхрачи точно до ботуша на Ниш. — Не съм ги виждал. Да го сваля до деветото ниво, ако искаш.

— Какво има на деветото ниво? — попита нервно Ниш.

— Най-вече вода — каза Лекс. — Изпратен е от квериста, Флин.

Лицето на Флин стана сериозно, а враждебността се изпари.

— Какво ще стане с нормата ми? — попита Флин носово.

— Сигурен съм, че ще получиш облекчение от Джи-Хад — каза Ниш, без да знае, нито да се интересува дали това беше вярно. — Ще тръгваме ли?

— Ще тръгваме ли? — изимитира тънкото му гласче Флин. — Хайде, скачай тогава.

Ниш цял пребледня. Кошницата беше почти педя под него, а на всичкото отгоре отворът ѝ изглеждаше толкова малък, в сравнение със зейналата дупка на шахтата. Ами ако не уцелеше кошницата... Дори и да беше сигурен, пак не би го направил.

— Качи я по-нагоре — каза той, а фалцетът на гласа му накара Флин да се разсмее. Миньорът се спогледа с Лекс, който също се хилеше. Ниш би ги пратил и двамата по дяволите, само ако можеше. — Хайде!

Лекс повдигна един лост, докато Флин приближи кошницата до повърхността. Ниш се спусна в нея, стискайки здраво въжето.

— Бързо! — извика Ниш, за да прикрие притеснението си. — Работата на квериста не може да чака.

Флин се подсмихна на Лекс, после вдигна ръка, в която държеше миньорски чук. Той силно замахна с чука. Ниш потрепери, уплашен да не би чука да удари него, но в този момент кошницата се освободи от спирачката. Тя стремглаво се спусна надолу, което накара стомаха на Ниш да се свие от ужас.

Той усети, че се задушава, пое си дълбоко дъх и извика с цяло гърло. Когато се опомни, той дочу гърления смях на Флин.

Минаха покрай отворите на галериите, една по една, все по-бързо и по-бързо. Ниш се разтревожи да не се откъсне кошницата, но в един момент тя забави. Минаха покрай четвъртото ниво, после рязко забавиха и на петото ниво спряха. Лекс опъна спирачния лост и кошницата спря малко над пода на нивото. Ниш се уплаши сериозно, докато се реши да скочи, което си беше стар миньорски трик, прилаган на всички новаци и нежелани посетители.

На входа на галерията имаше запален фенер. Ниш изглежда Флин с най-искрена омраза, а миньорът му отвърна с безразличие. Миньорите бяха свободолюбиви хора, те не понасяха никаква власт над тях. „Ако някога стана перквизитор — помисли си Ниш, — ще ги обуздая.“

Малък шанс имаше това да се случи. Трудно щеше да избегне армията, а още по-трудно — да го върнат на поста пробер. Оставил настрана мечтите си за власт и отмъщение, Ниш се опита да преодолее клаустрофобията си, но не успя. „Къде ли мога да намеря Джойън?“ — помисли си той.

Флин носеше фенера и вървеше напред в тунела. Той беше дори по-дребен от Ниш. Повечето миньори бяха дребни, жилави и стари. Ниш го следваше, като трепереше при вида на покрива над главата си.

Джойън не беше на мястото си, където обикновено работеше, нито пък в някой от близките тунели, които Флин знаеше. Ниш изучаваше находищата от кристали, чудейки се как старите миньори знаят кои да събират. Те изглеждаха еднакви.

Претърсиха цялото пето ниво, което им отне много часове и се наложи Флин неколkokратно да пълни фенера си. Нямаше и следа от Джойън или Тиан. Ниш видя, че и самият Флин се притесни, че е минало толкова време, без да открият нищо. Накрая те се метнаха в кошницата, Флин звънка със звънчето и двамата потеглиха нагоре.

Дори и след цялото време, прекарано долу, Ниш не успя да преодолее клаустрофобията си и с най-голямото щастие на света гледаше колелото, докато се изкачваха нагоре. Той видя дневната светлина, нахлуваща от входа на мината. Беше станало сутрин. Двамата бяха търсели цяла нощ.

Цяла тълпа чакаше до входа и това беше първото, което Ниш видя.

— Няма и следа от него — каза Флин.

— Нито пък на по-високите нива — каза тихо един млад миньор.
— По-добре да слезем на шестото ниво.

Ниш се изкатери на ръба на кошницата и протегна крака си да слезе. Това беше цяла мъка за него, тъй като се опитваше да не поглежда надолу. Един едър мъж го издърпа на безопасно място. Колената на Ниш повече не можеха да го държат.

Той седна на земята и видя пред себе си цяла дузина ботуши. Той се огледа. Бяха се струпали миньори, кверистката, управителят Джи-Хад и други, които той успя да разпознае. Изведнъж те се отстраниха и един нисък дебел мъж застана пред него. Сърцето на Ниш почти спря. Как е могъл да стигне дотук толкова бързо? Трябваше да е пътувал две седмици денонощно.

— Ставай! — каза перквизитор Джал-Ниш, баща му. Гласът му звучеше като мелница, смилаща руда, като онези в манифактурата.

Ниш се изправи на крака и застана пред баща си. Джал-Ниш не беше на повече от четиридесет, добре изглеждащ мъж, въпреки че имаше къси крака и обемист като топка корем. Той беше по-висок от Ниш — единственото нещо, за което неговият син не можеше да му прости. Перквизиторът имаше добре оформен нос, издаващ хитрост и гордост, както и идеално оформена брадичка. Тъмната му коса беше гъста, а в очите му блестеше някаква привлекателна искрица, с изключение на моментите, когато разпитваше. Можеше да бъде очарователен човек, когато всичко вървеше добре; но в противен случай беше безжалостен.

Искрицата в очите липсваше и сега, когато разглеждаше внимателно своя син. Нямахте да има компромиси, Ниш го знаеше. Баща му не беше такъв човек.

— И така? — попита Джал-Ниш.

— Претърсихме цялото пето ниво. Няма и следа от нея.

— А от нейния приятел?

— Няма следа и от Джойън.

Безкръвните устни на Джал-Ниш се свиха грозно.

— Ах, ти, глупако Ниш! Един ден ще бъда скрутатор и дори твоята глупост няма да ми попречи. Отиваш на фронта, сине!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ниш беше разпитан от Джал-Ниш и Фин-Ма. Сякаш че отново го биеха на позорния стълб, дори и по-лошо. Баща му беше студено гневен, Фин-Ма — резервирана и резултатна в работата си. Само веднъж Ниш я забеляза да гледа през прозореца, като че ли мислеше за нещо друго. Тя изглеждаше тъжна. Какво беше това?

По-късно Ниш отново беше разпитан, но заедно с Ирайзис, което за него беше още по-трудно. Тя на два пъти излъга баща му, без лицето ѝ да трепне, а после изгледа Ниш, сякаш го подозираше, че я предава. На Ирайзис като че ли не ѝ пукаше. Сякаш имаше желание да умре.

Тя призна, че е тормозела Тиан, както и че е откъснала страницата от работния ѝ дневник и е откраднала нейния метод за блокиране аурата на контролерите. Тя решително отрече всички други престъпления, в които я обвиняваха. Невинна ли беше за тях, или пък просто признаваше вината си, едва след като беше доказана като извършителка? Ниш подозираше, че тя беше виновна и по време на разпита трябваше да признае, че се съмнява в нея. Ирайзис изобщо не реагира.

След като разпитите свършиха, гневът на Джал-Ниш порасна още повече.

— Тя трябва да е шпионинът — дочу Ниш баща му да прошепва на Фин-Ма през паузата между разпитите. — Ще я окова и измъчвам, за да бъда сигурен.

Той имаше предвид ужасни мъчения, които се прилагаха рядко дори и на най-закоравелите затворници. Ниш беше шокиран. Ако това се случеше, той нямаше да го понесе.

— Не те съветвам да го правиш, въпреки че си *сигурен*, че е виновна — каза Фин-Ма. — Майка ѝ е стара приятелка на скрутатора.

— Не, не — каза кратко Джал-Ниш. — Няма да мине тоя номер.

Той задържа Ниш и Ирайзис през цялата нощ, а после ги изпрати в мината да помагат в търсенето. Ниш, клатушкайки се зад Фин, раздиран от болка и клаустрофобия, дори и не помисляше за бягство. Една съдба, още по-лоша от това да отиде на фронтовата линия, беше

да живее в свят, където всеки имаше своето място, а да остане извън закона заличаваше шансовете му за всякаква реабилитация.

Те слязоха долу в мината и достигнаха до осмо ниво, докато Ниш, който не беше спал с дни, изглеждаше като мъртвец. Тялото на Джойън беше открито, но старецът беше мъртъв. Междувременно търсачите срутиха и останалата част от покрива, което погребва още двама миньори и цялото кристално находище под тонове скали.

Нямаше и следа от Тиан, поради което те се усъмниха дали изобщо тя е била в мината. Два дни след като започна търсенето приключи. Мината отново се върна към старата си роля — да доставя руда, за да захранва нуждите на манифактурата.

Ниш трябваше да помага в разчистването, докато се смрачи, а после отново беше подложен на разпит от баща си.

— Ти ме посрами пред очите на скрутатора, момче! — изръмжа Джал-Ниш. — Не мога да ти го простя.

— Какво ще кажеш на майка ми? — беше единственото, което синът искаше да знае.

Перквизиторът, който крачеше нагоре-надолу, спря отведнъж. Единственото, от което се страхуваше дори повече от реакцията на скрутатора, беше какво щеше да каже жена му.

— Моля те, татко, дай ми още един шанс.

— Ти опетни семейството — каза студено Джал-Ниш. — Може и да си затворя очите, ако времето го позволяваше, но заради войната — не мога, независимо какво ще каже майка ти. Ти превърна триумфа на Тиан в истинско бедствие. Ако те освободя, скрутаторът ще мисли, че съм същият негодник като теб. А какво ще стане с нас тогава?! Знам, че Раней ще се съгласи с нас тогава. — Той отново заснова по стаята, още по-нервно отпреди.

Ниш отново се опита да накара баща си да се смили, но уви — без успех. След като времето се оправи отново за пътуване, Ниш трябваше да се качи на кораба за фронта и да отплава двеста левги на север. На фронта, ако не бъде убит и изяден веднага, той щеше да получи шанса да се реабилитира. До отпътуването си обаче той щеше да остане в манифактурата.

За щастие времето беше сравнително спокойно за есенния сезон. Бурите периодично атакуваха кораба с лапавица, вледеняващ дъжд, мокър сняг и студена мъгла. Дори веднъж Ниш беше благодарен за

това. На следващата сутрин той лежеше на сламеника си буден, като слушаше воя на вятъра, но изведнъж цялата стена се разтресе. Последва нов мощен тласък и шум, сякаш нещо гръмна.

Земните трусове не бяха рядкост тук, а понякога бяха опасни. Ниш скочи от леглото, obu си ботушите и отвори вратата.

— Какво беше това? — извика той към пазача навън.

— Не...

Нов силен удар сякаш разтресе цялата манифактура.

— Това не е земетресение — извика Ниш. — Нещо атакува входната врата. Бързо на поста си!

Пазачът, изплашен, както и всички в манифактурата, изтича към вратата. Ниш се стрелна по краткия път към спалното помещение на жените. Там изплашени жени и любовни двойки падаха едни върху други в стремежа си бързо да се облекат. В спалното помещение на мъжете сцената беше същата.

— Ей, спящите, събудете се! — извика той. — Врагът е пред вратата. Бързо, бързо!

Той продължи до другия край на спалните помещения, като удряше с пръчка по вратите на работниците, които имаха самостоятелни стаи. Забавляваше го да вижда объркаността на всички, включително на баща му.

Гол, още не разбудил се, Джал-Ниш не изглеждаше като истински ръководител, лишен от дрехите си. Коремът му висеше, както и долната устна. Той затвори вратата с ритник, но не и преди Ниш да успее да види Уики, младата чиновничка от кабинета на отчетничката, която седеше със зяпнала уста.

Ниш беше шокиран, останал безмълвен от отвращение. Собственият му баща! Сега обаче нямаше време за това. Като остави вратата отворена, Ниш отново извика:

— Атакуваха портите, перквизитор! — като реши нарочно да използва титлата, вместо името на баща си. Лицето на Джал-Ниш се сви в спазъм, но синът му избяга.

Фин-Ма също се появи, хванала в ръцете си две малки деца, които се опитваше да занесе на сигурно място. За пръв път нейната студенина беше изчезнала, тя изглеждаше притеснена.

За Ниш беше интересно да разбере как реагираха хората на ужаса. Управителят Джи-Хад се опитваше да запази хладнокръвие, но

въпреки всичко тичаше. Нямаше и следа от надзирател Граист. А двама подзанаятчий, едри мъже, известни с физическата си сила и гордостта си, се бяха скрили ужасени в стаята си.

Ирайзис обаче не беше. Вратата ѝ беше отворена, когато Ниш достигна до нейната стая. Той я намери с дълъг нож в ръката, почти колкото малка сабя, обула панталони до коленете.

— Къде е врагът? — попита тя.

— Пред портите.

— Къде ли е скъсаната ми риза? — тя се огледа наоколо. — Ах, по дяволите — изтича навън, а великолепните ѝ гърди се полюшваха.

Ниш я последва, като подозираше, че го прави нарочно. С разветите си коси и белезите по гърба тя изглеждаше точно като от картините на Миса, великият стар герой на революцията.

Те изтичаха навън. Запалените факли светнаха в мрака. Беше още тъмно навън. Светлината разкриваше само сенки и мъгла.

Стената отново се разтресе, а в този миг един снаряд проби огромна дупка в портата. Ниш се огледа дали това не беше камък, изстрелян от мощен катапулт, който да се е разтрошил от удара на парчета.

— Какво е това? — извика той на най-близкия страж. Преди обаче да получи отговор, стражът беше ударен право в гърдите от помалък снаряд, който го изхвърли на значително разстояние от портата, за да го остави мъртъв на земята.

Ирайзис изтича до стената с развети коси.

— Това е лайринкс! — извика тя и се спусна към наблюдателната кула над лявата порта, като стискаше факлата. Няколко огромни камъка паднаха след нея, без да я улучат. Тя прелетя стъпалата на кулата с факлата в ръка.

Напоената с катран купчина слама, поставена там за случай на опасност, избухна в пламъци, като освети пространството между портата и гората, но остави защитниците в сянка. Ниш хвърли още една факла в сламата и сам затича към наблюдателната кула, където Ирайзис зареждаше арбалета отново, насочен към гората. Тя стреля. Чу се остър вик.

Още един камък полетя в мрака и полуразрушената врата беше откъртена от пантите. В същия момент три лайринкса нахълтаха в двора и настъпи ужасяваща схватка.

Ирайзис стоеше боса в снега, спокойно зареждаща арбалета. Сякаш не усещаше снега, въпреки че кожата ѝ беше станала виолетова.
— Върви по дяволите! — извика тя. Арбалетът заяде.

Ниш, използвайки занаятчийските си умения, успя да го освободи и отново ѝ го подаде.

Ирайзис зае позиция: права плътно до стената и стреля. Тъп звук, като куршум, попаднал в плътта, я накара да изпита задоволство.

— Уцелих те! — Тя затърси още стрели наоколо.

Ниш беше като ударен от гръм от промяната в нея. Никога не я беше виждал толкова жизнена. Той погледна настрани. Мишената ѝ лежеше неподвижна, а от украсения с гребен череп струеше кръв. Възможно ли е тя да беше предателят? Не, това беше безсмислено.

Другите два лайринкса бяха пред портата. Ниш изтича до купчина скали и грабна една толкова голяма, колкото можеше да носи. Прицели се и я хвърли. Този път изпусна и скалата се разби на стълбите. Той грабна друга и този път уцели лайринкса точно в рамената. Звярът се завъртя в кръг от болка — ръката му изглеждаше счупена, а после падна с вратата в двора на манифактурата. Последваха викове и писъци.

Ниш забеляза друга скала и я метна срещу лайринкса. Друг звяр обаче хвърли нещо срещу Ниш; последният усети сляпа болка в гърлото и падна с глава върху купчината скали, където почти изгуби съзнание, а единственото, което усещаше, беше агонията във врата, пълзящия по тялото му студ и шуртящата кръв.

След малко го взеха и отнесоха. Единият от носачите беше Ирайзис, чиято гръд се полюшваше над лицето му. От мъглата и болката обаче не можеше да види много.

Той беше поставен на една маса в столовата, а дузина хора се взираха в него. Един от тях беше баща му, а неговото лице изпитваше истински ужас, какъвто Ниш не беше виждал преди. Може би Джал-Ниш наистина беше загрижен за него.

Отстрани до него седеше лечителят Тул-Кин, но Ниш не беше щастлив да види точно *него*. От толкова близо, бузите и носът на лечителя изглеждаха като зачервена маса от напукани кръвоносни съдове, а дъхът му смърдеше на домашно приготвено бренди от ревен,

което миньорите пречистваха в селото. Манифактурата беше на сух режим само лека бира беше разрешена — но на лечителя беше разрешено да използва бренди, заради операциите. Едно нещастно изключение.

— Хайде! — извика Джал-Ниш. — Извади копието, преди кръвта му да изтече.

Тул-Кин скръсти дебелите си ръце.

— Не смея. То е между артериите и кърви от три страни. Малко да помръдне и може да умре.

— Пиян глупак — извика Джал-Ниш. — Къде по дяволите е Джи-Хад?

— Отиде да преследва враговете, сър — чу да казва някой Ниш. — Един от зверовете е влязъл в кабинета му. — Ниш усети леко замайване, въпреки че умът му беше още чист. Щеше да умре, защото на лечителя му липсваше смелост да се опита да го спаси.

— Този негодник ли е единственият лечител, с когото разполагате? — настоя перквизиторът.

— Също и старата Рузия, сър — каза един непознат глас, — но тя е сляпа и болна. Имахме също и Мъл-Лим, аптекарят. Той имаше опитна ръка и работеше добре с триона за кости, в спешни случаи, но...

— Но проклетият глупак е мъртъв — извика Джал-Ниш. — Самоубил се е, ако не го е направил някой друг. Той погледна навъсено сина си. — Колко поетична справедливост...

Ниш забеляза иронията, но не можеше да я осмисли.

Изведнъж се чу силен шамар, ругатня и отнякъде се извиси гласа на Ирайзис.

— Дръжте си ръцете далече или ще ви пръсна мозъците на пода. Разкарайте се от пътя ми — тълпата отстъпи. Ирайзис беше навлякла една долна риза, под която прозираха гърдите й.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика Джал-Ниш.

— Спасявам живота на безполезния ти син — каза тя спокойно. — А ако не успея, поне ще сложа край на страданията му. — Тя държеше в едната ръка парче медна тръба, а в другата — занаятчийски чук.

— Проклетата да си! Тул-Кин, назад!

Тул-Кин беше изтикан в ъгъла, където продължи да пие жадно от бутилката. Когато му я взеха, ръката му трепереше толкова силно, че не можеше да държи ножа.

— И така? — каза Ирайзис арогантно.

Джал-Ниш затвори очи за миг, а когато ги отвори, в тях блестеше сълза.

— Той ще умре ли?

— С бързината, с която губи кръв — каза една от сестрите, — му давам не повече от час.

Перквизиторът махна с ръка.

— Не смятам, че можеш да направиш нещо по въпроса.

Ирайзис се наведе над Ниш и измери раната.

— Твърдото тяло вътре представлява къс метал, дълъг колкото ножче за бръснене. Триъгълно напречно сечение, а всеки край е заострен. Влязло е в мускула през врата. Острието се е забило до гръбначния стълб. Ако го издърпаме или го извадим от другата страна, рискуваме да срежем вената и в този случай той ще умре за минута.

Тя взе парчето метална тръба, провери дали диаметърът е достатъчно широк и го вкара в прореза във врата на Ниш. Той извика и припадна от болка.

— Още по-добре — промърмори Ирайзис и нагласи тръбата точно над подаващото се острие. В момента, когато я побутна, се чу лек звук като от изсмукване. В тръбата започна да се стича кръв.

По лицето на Ирайзис изби пот. Около масата имаше поне дузина човека, но никой не каза и дума. Всички сдържаха дъха си.

Ирайзис работеше внимателно с тръбата, сякаш се опитваше да отстрани метала, без обаче да рискува и с най-малкия натиск да нарани вената. Тя извади тръбата, попи кръвта с блузата си, наклони тръбата и отново я вкара вътре. Времето течеше.

— Вдигни му главата! — каза тя внезапно.

Джал-Ниш изпълни нареждането. Той изглеждаше поразен.

Тя мръдна главата му надолу, за да задържи врата.

— Дръж я здраво.

Като извади малка запушалка от джоба си, тя я зави за края на тръбата. Ирайзис взе чука си и само с един удар, който накара присъстващите да се разтреперят, вкара изцяло тръбата. Ниш се събуди, извика и се сви конвулсивно.

— Дръжте го! — извика тя. — Или ще го изгубим.

Присъстващите се спуснаха да задържат здраво Ниш за масата. Ирайзис извади чифт клещи от джоба си и сграбчи края на тръбата. Той се показа от другата страна на врата на Ниш и тогава Ирайзис с едно чисто движение изкара тръба и острие в едно. Ниш потрепери.

От двата края на раната шурна кръв, заради напъна на разкъсаната артерия.

— Какво става? — извика Ниш. — Умирам, така ли?

Ирайзис остана неподвижна и само въздъхна. Ризата и ръцете и бяха подгизнали от кръв. Кръв струеше и от края на тръбата. Тя се взираше в гърлото му.

— Какво...? — каза Ниш.

— Млъкни, Ниш! Няма да умреш, поне не и толкова жалко. — Ирайзис се огледа в тълпата. — Може ли някой да шиє? — Всички лица изглеждаха пребледнели. — Разбира се, че не можете, идиоти! Дайте ми чантата на лечителя и бутилката му.

Донесоха ѝ ги бързо. Ирайзис намери игла и конец и спокойно заши врата на Ниш, а после дезинфектира раната с бренди.

Накрая тя остави иглата, конца и бутилката на масата, взе инструментите си и, без дори да се обърне назад, се върна в стаята си.

Устата на Ниш беше суха, тежеше му главата, а вратът го болеше неудържимо, така че да не може да помръдне. Имаше бледи спомени как някой седеше до леглото му и докосваше челото му, но сега само Ирайзис беше там.

— Ти ми спаси живота — каза той, протягайки ръка към нейната.

— Дори и за минута не си помисляй, че ми пука за теб — отсече тя.

— Тогава защо?

— Заради благоразположението на баща ти, разбира се! Трябваше да спечеля него или щях да отида във фабриката за разплод.

— Ох! — Той изпусна странния поглед в очите ѝ, неспособен да обърне глава. — Но ако ме беше убила...

— Струваше си риска. Обичам да рискувам, особено когато нещата не могат да вземат по-лошо развитие.

— Тогава не е ли по-добре да отидеш за наградата си? — Той се опита да бъде максимално саркастичен, колкото му позволяваше врата.
— Преди всичко, това и очаквах от теб.

Тя сви рамене.

— Имам малко бульон. Не бих искала да умреш и да развалиш всичко.

— Разбира се, че не!

Тя натопи лъжицата, гребна и я поднесе към устните му.

— Отвори!

Той направи, каквото му каза и наистина хареса бульона, който нямаше нищо общо с редките и промити бульони от столовата. Като облиза устни, той заключи:

— Хубав е!

— Разбира се, че е. Сама го направих. Специално.

Тя го нахрани, а после си излезе, без да каже и дума. Ниш остана да лежи, като чувстваше как кръвта пулсира чак до ушите му. Малкото усилие го беше изтощило.

Ирайзис беше на работната си маса и сглобяваше един контролер, когато вратата се отвори и на прага се появи Джал-Ниш. Той буквално нахълта навътре, което, в съответствие с неговата фигура, го правеше да изглежда смешен.

— Да? — попита тя надменно, макар и малко уплашена, заради всичко, което този човек би могъл да й направи. През по-голямата част от живота си тя все намираше повод от какво да се страхува, макар и рядко да го показваше. Сега обаче дори една дума от перквизитора щеше да бъде достатъчна Ирайзис да бъде изпратена на тежък принудителен труд или пък да бъде превърната в роб. Гордостта ѝ не можеше да го позволи.

— Дойдох да ти благодаря, че спаси живота на безполезния ми син.

— Безполезен? Може би. Все пак има някои таланти — каза тя с подигравателно циничен поглед.

— Не искам и да знам — отвърна той сприхаво.

— Обзалагам се, че *искаш*. Знам всичко за *твоите* нощни приключения. — Тя отметна назад жълтата си коса. — Кажи каква е

съдбата ми. Каквато и да е, искам да знам сега.

Той сновеше по цялото помещение, улавяйки периферните и погледи, но сякаш наистина не знаеше какво да прави с нея.

— Има повече неща за теб, отколкото показват докладите от разпитите.

— Какво казва Фин-Ма за мен? Виновна ли съм за измяна, дори убийство, както вярва еднократния ми любовник?

— Сега има... място за съмнение.

— Така ли?

— Трудно е да си представи човек как предател ще убие един от враговете толкова брилянтно.

— За какво бяха дошли лайринксите?

— Бяха просто скитаща се банда — Джал-Ниш беше объркан. — Кой може да знае защо идват, къде и какво искат да извършат?

— Чух, че единият от зверовете е влязъл в кабинета на Джи-Хад. Такива слухове не идват напразно.

Той се колебаеше:

— Има доказателство...

— Твърдиш, че Джи-Хад е предателят?

— Това е абсурд. Лайринкът е взел счупения инструмент на Тиан, Мислим, че той съдържа доказателство за идентичността на предателя, което поне частично ще облекчи вината ти.

— Частично?

— Признала си сериозни престъпления, а и Фин-Ма ми каза, че...

— Какво? — тя склочи пръсти под масата, за да не я види.

— Каза ми, че ти си суетна, горделива и с прекалено високо самочувствие. Но това е твоята преграда, за да се защитава през целия ти живот от майка си, която често те е оскърбявала, от некадърния ти баща, и изобщо, от цялото ти семейство, което чрез теб се е опитвало да съживи старата си слава. Каза ми, че ти липсват морални ценности и би направила всичко, за да напреднеш, както и за да сринеш съперниците си. Ти си дръзка, дори безразсъдна и преследваш на всяка цена висшата си цел. Имаш отчаяното желание да бъдеш уважавана...

Тя не се възпротиви, за да не изгуби собственото си самоуважение.

— Всичко е вярно. — Тя си придаде отегчен вид. — Каквато съм, такава. Най-малкото, такава са ме направили обстоятелствата и собствената преценка според тях.

— Несъмнено. За това съм тук. Имам една малка работа за теб, която, ако я изпълниш, е възможно да се реабилитираш.

— Работа?

— Нещо такова — той се поколеба, а после отиде до вратата с бързи крачки, провери я и плътно я затвори. Джал-Ниш си придърпа един стол и седна срещу Ирайзис. — Да се върнем по същество... бяха проведени редица експерименти в... как да го нарека? *Улавяне на сигналите отдалече*, или може би *проследяването* им.

— Какво?

— Индиректно. Наистина става въпрос за проследяване на енергията — Тайното изкуство.

— Нямам талант в областта на Тайното изкуство.

— Доведох с мен един истински специалист, надарен с това от природата, който може да усети кога се използва енергия и къде! Смятам, че тя може да помогне за един специфичен проблем.

— Унищожаването на полето в Минийн — отгатна Ирайзис.

— Точно. Не знаем защо се е случило, или пък как. Дали това поле завинаги си е отишло или може внезапно отново да се появи?

— Дали ние сме го изчерпали — каза Ирайзис, — или пък врагът е разбрал как да го прекъсне.

— Точно. Имаш бърза мисъл, занаятчия.

Тя се прозя нарочно.

— Имаме много занаятчий и магьосници, които работят над проблема, но досега нищо не са открили — каза Джал-Ниш.

— Трябва да погледнем вътре в пресечната точка на полето — каза Ирайзис.

Той погледна странно, но бързо се окопити.

— Точно това си мислех. Това се надявам да направи и моят специалист — съгледвачът.

— Защо ми казваш всичко това?

— Талантът на съгледвача не е достатъчен, тъй като е свързан с фатална слабост.

— Нямам идея за какво говориш.

— Не го обясних ясно. Ела с мен.

Тя го последва през манифактурата, пълна с бездействащи работници. След атаката никой не можеше да се концентрира над работата. Те минаха край отворената врата на кабинета на управителя, където всичко беше разбито, свиха зад ъгъла и поеха по един дълъг коридор, където Джал-Ниш спря пред една затворена врата. Той взе фенер, запали го, освети пътя и влезе. Ирайзис го последва. Той затвори вратата. Светлината разкри дребна фигура, свита в ъгъла. Фигурата постави ръце върху лицето си, като издаде мяукащ звук.

— Олей — каза меко Джал-Ниш, — това е занаятчия Ирайзис. Моля те, поздрави я.

Фигурата се сгърчи, а после бавно се изправи. От началото Ирайзис мислеше, че това е дете, но после се увери, че беше дребничка млада жена, с мънички ръце и дребни тънички крачета. Тя беше гола, дрехите ѝ — разпилени по пода, сякаш самата тя ги беше нахвърляла. Всичко в нея беше необичайно бледо. Косата ѝ беше толкова прозрачна, сякаш съставена от вадички вода. Миглите и веждите ѝ — също. Кожата съвсем нямаше цвят, а на светлината кръвоносните съдове под нея съвсем се очертаваха, като само между тях се появяваше лека розовина.

Олей се обърна настрани от светлината, макар и да не беше силна. Ирайзис се чудеше да не би жената да имаше някаква ужасяваща деформация, но Джал-Ниш пренасочи светлината с фенера си от ъгъла встрани и тогава тя се обърна. Изглеждаше напълно нормална, с изключение на големите си воднисти очи. Може би беше луд учен?

— Боли — каза Олей с равен глас. Светлината я беше наранила, а от очите ѝ капеха сълзи.

— Поздрави, Олей — каза Джал-Ниш.

— Здравей, Ирайзис — каза Олей с гласче, което отразяваше акцента на Джал-Ниш. Тя обаче гледаше Ирайзис така, сякаш се визира през стъкло. Може би беше сляпа?

— Какво виждаш, Олей? — Джал-Ниш говореше по-строго, отколкото вероятно самият той имаше намерение.

Тя се разтрепери от тона му, а после се сви.

— Моля — прошепна той по-тихо. — Не се страхувай, Олей. Никой повече *никога* пак няма да те нарани. Кажи на Ирайзис какво виждаш.

Беше безполезно. Младата жена се сви на топка, скрила глава. Джал-Ниш сви рамене, направи знак на Ирайзис към вратата и взе фенера.

— Какъв е проблемът с нея?

Като затвори вратата, Джал-Ниш поведе Ирайзис надолу по коридора.

— Странна е. Всичките ѝ сетива са толкова изострени, че не може да съществува в нашия свят. Практически е сляпа на светлината, а на тъмно вижда идеално. Шумът е за нея като физическа болка вик или плач, ежедневните звукове, които чуваме, за нея са толкова страшни, като че ли е затворена в капан с призрак банши. Осезанието също — затова и не може да понася дрехи. Дори коприната я дразни. Тя се страхува от всичко и всеки.

— Чудя се как досега сама не е сложила край на страданията си — каза Ирайзис. — Аз не бих го понесла. Не изглежда съвсем наред.

— Колко студена жена си! — каза Джал-Ниш. — Тя не е идиот; просто ѝ е трудно.

Ирайзис потисна нетърпението си, като чакаше заключението му.

— Олей вижда нещата. В ума си — каза той накрая.

— Както и аз.

— Ти не виждаш тези неща, които *тя* може. Да опитаме отново. И говори тихо.

„Ти я разстрои последния път“, помисли Ирайзис.

Те отново влязоха.

— Олей, това е занаятчия Ирайзис. Моля те, поздрави я.

Олей се поизправи. Като се обърна към новодошлата, тя каза:

— Здравей, Ирайзис — отново повтори тембъра от гласа на перквизитора. — Помня те от преди.

Тя гледаше в една точка, някъде над главата на Ирайзис.

— Виждам форми недалеч оттук. Те са всичките тъмни, но имат кристали в сърцевината си. Много слаби кристали! — каза тя пренебрежително, имитирайки гласа на Ирайзис. Какво беше това — опит да се откъсне от отговорността на думите, които произнася?

— Твоите контролери! — каза Джал-Ниш.

— Вече ги сглобих! — изсъска Ирайзис, въпреки че не беше.

Олей се сви, а после отново бавно се изправи, също като балерина, претворяваща на сцената цвете. В движенията ѝ имаше

такава грация, каквато Ирайзис не беше виждала преди. Любопитството ѝ се събуди.

— Виждам и други форми, по-надалеч — каза Олей. — Някои от тях са силни. Никой не ги използва.

— Кристалите в мината? — учуди се Ирайзис.

— Давай — каза Джал-Ниш. — Виждаш ли нещо друго?

Тя се обърна наоколо, сякаш се задушаваше, а очите и като на бухал се разшириха.

— Виждам същества, които забиват ноктите си. Много! Те ловуват! Търсят. А-а-а... — Тя започна да скимти. — Те идват, за да ме изядат! Те идват! Идват!

Ирайзис помръдна, сякаш искаше да подаде ръка на младата жена. Джал-Ниш я хвана за ръкава, разтърси главата ѝ и ѝ посочи вратата.

— Остави я! Не понася да я докосват.

Олей още се гърчеше. Те се оттеглиха, като този път ѝ дадоха повече време от преди. Когато се върнаха, те я успокоиха и отново можеха да говорят с нея.

„Съществата с нокти“ както можеше да се предполага — лайринксите, не бяха далеч оттук. Олей не каза повече за тях. Не ги виждаше ясно, поне не и по начина, по който виждаше кристалите.

— Не ми харесва това — каза тихичко Джал-Ниш. — Не можем да издържим на голяма атака. Какво правят те, толкова много, толкова близо?

Олей вероятно дочу думите му и добави:

— Искат да я уловят!

— Кого да уловят, Олей?

— Момичето.

— Кое момиче?

— Момичето с блестящия кристал.

— Коя е тя? — попита тихо той.

— Кристалът ѝ блести като луната — отвърна Олей.

— Тиан! — извика Ирайзис, а после сниши гласа си. — Нея ли искат да уловят? Възможно ли е да е още жива?

— Не знам името ѝ — отговори Олей, като се взираше към тавана. — Не мога да я видя ясно, виждам само кристала. Но когато тя го докосне, той блести като падаща звезда.

— Къде е тя? — изсъска Джал-Ниш. — Бързо, момиче! Къде е?

— Натам. — Олеи показва към вратата. — Или може би — натам — посочи тя надолу. — Всички пътища са еднакви. — Тя затвори очи и започна да се клати на всички страни като механизъм на пружинка: Еднакви, еднакви, еднакви...

Джал-Ниш изведе Ирайзис и затвори вратата.

— Веднъж да влезе в това състояние, после ѝ трябват часове да се съвземе. Ще се върнем по-късно. Ще изпратя още отряди да търсят Тиан, ако момичето наистина е тя.

— Има още една възможност?

— Така ли?

— Може би Олеи изобщо не я е видяла. Просто е повторила това, за което е чула, че си говорим.

— Внимавах да не говорим за това пред нея.

— Цялата манифактура говори за Тиан. А със слух като този на Олеи, е възможно тя да е дочула нещо отдалеч, например от другия край на коридора.

— Може би, но тя е всичко, с което разполагаме.

— Още не разбирам защо ми я показва — отбеляза Ирайзис на връщане към работилницата и.

— Не разбираш ли? Тя вижда къде е силата: в естествените обекти и предмети, като пресечните точки и кристалите, както и хората, които се занимават с Тайното изкуство. Никой никога не е можел да направи това, което тя. Помисли само как може да ни помогне тя на бойното поле, където врагът използва Изкуството. За да прелетят над нашия свят, лайринксите трябва да се задържат нависоко. С нея, те вече няма да могат да ни изненадват. Нуждаем се обаче от занаятчия като теб, който да може да разтълкува виденията ѝ. Не те избрах, защото си толкова гениална, както може би си мислиш. Избрах те, защото си най-добрата тук, както и затова че днес на два пъти доказа смелост и инициативност. Ще проектираш и направиш контролер, който да работи специално според нуждите на Олеи, така че да открием кой използва Тайното изкуство — *лайринкс или човек!* А когато направиш това, ще откриеш Тиан.

— Защо е толкова важна тя? — попита тя. — Има хиляди занаятчии...

— Защото така казва скрутаторът! — извика Джал-Ниш. — Заради твоята глупост вниманието му беше привлечено към нея и сега ми е заповядано да я върна. Доколкото знам, досега всичко, което е поискал скрутаторът, го е получил! Трябва да постигнеш успех — това ще те реабилитира! Ако се провалиш, мъртва си! А сега се залавяй за работа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше трудно да се прецени в мрака колко време е минало. Когато пристъпите на глада ѝ станаха по-сериозни, Тиан прецени, че са минали десет часа. Тя хапна малко от козето месо, малко хляб и топка ориз, а след това заспа. Нямаше какво друго да прави.

Закуската беше изяла на път, докато прекосяваше тунела. Фенерът отдавна беше изгаснал. На Тиан обаче не ѝ липсваше; тя привикна да върви в тъмнината, пък и ако поискаше светлина, то кристалът ѝ осигуряваше достатъчно, за да вижда.

Тя седна да си почине на входа, провесила крака над шахтата, като се заслушваше и наблюдаваше. Тишината често беше смущавана от шума на колелата, които издигаха пълните с руда кошници на повърхността или пък превозаха миньорите. В деня, след като Джойън почина, имаше много работа, особено по време на търсенето.

На следващия ден мината възобнови рутинната си дейност. Колелото на кошницата асансьор беше заето най-интензивно два пъти дневно — в пет сутринта и към пет следобед. Веднъж тя чу шум от сгромолясване на галериен покрив, заради което се посипаха истински лавини дребни камъчета и около нейния тунел.

Случайни викове и поздрави долитаха из шахтата, а разговорите можеха да се чуят от дъното до повърхността ѝ. Миньорите често говореха за стария Джо, понякога — за войната. По цялото крайбрежие имаше рейдове на лайринкси, някои от тях — недалеч от Тикси. Най-много обаче се оплакваха от трудностите в работата им в участъци, където скалата беше чуплива и трудна за копаене, или пък такива, където рудната жилка беше невероятно богата, но трудно можеше да се следва навътре в камъка. Понякога изразяваха страха си от срутване на покрива. Беше уморителен и еднообразен труд.

Тиан често си мислеше за своята страница от „Кръвнородствения регистър“. Тя идеално си я спомняше, но не можеше да разшифрова името на баща си. Трябваше да открие някого, който го е познавал. Ако успееше да се измъкне оттук.

Мислите ѝ отново се върнаха към излъчващия от само себе си кристал и странното поле, което имаше той. Само допирът с кристала ѝ действаше ободряващо, въпреки че шарките от полето буквално караха мозъкът ѝ да експлодира. Дали щеше да се осмели да направи новия си инструмент от него? Инструментът ѝ липсваше ужасно, но ако използва този кристал, дали щеше да има нужната сила, за да работи с него? Може би щеше да ѝ докара кристална треска. Може би трябваше да използва обикновен кристал вместо него, но само колко привлекателен изглеждаше той сега. Имаше цяла дузина несъвършенства, които трябваше да бъдат коригирани, но това тя можеше да направи само в работилницата си.

Кристалът обикновено изискваше внимателно изрязване, после часове или дори цели дни, за да бъде настроен, преди да може да се събуди в хедрон. Излъчващият сам светлина кристал нямаше само един дефект; затова тя можеше да го използва само като контролер.

Тиан усети по едно време, че кристалът сякаш е събуден. Тя искаше това повече от всичко, но се уплаши. Със сигурност кристалът беше предназначен за велик магьосник, който притежаваше силата да го контролира и можеше да види истинския му потенциал, а не за обикновен занаятчия. Чувствайки се неудобно, Тиан постави двата кристала настрана.

На третата утрин Тиан вече не чуваше нищо обезпокоително. Мината работеше всеки ден, освен през редките празници, но този месец нямаше такъв. Като приспособи от — торбичката си с инструменти — за целта си една кука, тя я завърза за корда и с нейна помощ издърпа надолу най-близката кошница. Внимателно се качи в нея и пое през тунела. На края му се виждаше дневна светлина, а сенките издаваха, че решетката висеше счупена.

Тиан стигна до изхода на тунела. Навън беше мрачна утрин, вееше лапавица. Не се виждаше никой. Имаше сякаш нещо погрешно във всичко това. Отне ѝ малко време да свали решетката, и излязла навън, се насочи през гората право към манифактурата.

Беше ѝ трудно да върви през току-що натрупалия сняг. Пътекката не беше маркирана, което изглеждаше тревожно. Когато достигна храсталака и съзря грозните стени на манифактурата отпред, Тиан се

спря. Предната стена беше цялата нашарена с дупки. Камъни лежаха на пътя, докато една от портите беше напълно откъртена от пантите. Пушек излизаше отвътре.

Тялото на лайринкс лежеше точно срещу стената, едното крило липсваше. Другото крило плуваше в локва кръв отляво на входа. Хората обикаляха наоколо, като спазваха почтителна дистанция от мъртвия звяр.

Тиан предположи, че манифактурата беше станала жертва на атака от лайринкси. Защо обаче са чакали, при положение че имаше готови кланкери? Контролерите бяха най-лесната мишена за атака на лайринкси, тъй като можеше да бъдат откраднати. Така и кланкерите ставаха практически безполезни. Без съмнение следващият атакуван обект обаче щеше да бъде мината.

Докато се чудеше дали да се покаже, Тиан съзря висока фигура с жълта коса. Ирайзис!

Тиан се сви в храстите, но под крака ѝ изпука клонка.

— Какво беше това? — чу се нервен вик откъм портата.

— Лайринкс! — извиха друг. — Убийте го!

Тиан се смуши в листата. Към храстите полетяха стрели, чуха се виковете и удари. В клоните над главата ѝ нещо гръмко профуча. Беше стрела от арбалет, чиито краища бяха така оформени, че да издават силен звук при полет. Звукът накара кацналите по врата ѝ мухи да излетят. Тълпата беше способна да застреля всичко, което мърда, преди да помисли какво е; пък и смъртта на една бегълка от фабриката за разплод едва ли щеше да разтревожи някого.

Единственият ѝ шанс беше да се отдалечи от тях. Тиан се затича към дърветата, а за да не оставя следи, мина по една заледена пътека, обвита в мъгла. С всяка минута ставаше все по-мрачно. Тя профуча зад завоя и пред очите ѝ се откри чиста площ. Пакетът ѝ беше останал в галерията, а без него Тиан трудно щеше да оцелее. Решетката едва се виждаше в мъглата. Тиан падна в преспите и залази към решетката в отчаян опит да се скрие. Трябваше да достигне решетката, преди преследвачите да се появят. Ако успееше, то те вероятно щяха да помислят, че „лайринксът“ е излетял към селцето на миньорите. Тиан достигна решетката и се шумугна вътре.

— Там влезе! — чу се крясъкът на Джи-Хад. — Влезе в мината. Застреляйте го!

Тиан се прилепи плътно до стената. Стрели посипаха решетката и проникнаха през нея, а една дори уцели стената с такава скорост, че над главата на Тиан изскочиха искри. Тя грабна пакета и, закривайки глава с ръце, затича към асансьора, скочи в кошницата и пое надолу в шахтата.

Кошницата започна да потъва във водата, точно над деветото ниво. Тиан хвърли торбата си в тъмния вход на галерията. Горестта се чува викове. Една стрела падна във водата, последвана от камък. Ако решаха да я преследват тук долу, с нея беше свършено. Може би нямаше да се окажат толкова смели, но на Тиан не ѝ се искаше да опитва.

Тиан се опита да се изкачи в тунела. Щом протегна крака си към стената му, една скала падна право на дъното на кошницата. Последната се заклати и Тиан, уплашена, нервно задърпа въжето, за да даде знак горе да я застопорят. За момент спускането надолу спря, но после отново кошницата започна да потъва. Тиан извади ножа си и проряза част от въжето, за да успее да приближи кошницата максимално до стената. Хвана се за него, изкачи се малко нагоре и найсетне успя да се прехвърли в тунела. Беше свободна, на деветото ниво.

Въжето помръдна, после се успокои, но нишките му се късаха една до една неудържимо, там, където беше прерязано. Накрая се скъсай кошницата падна със силен плясък във водата. Чува се викове, Тиан разпозна недоволството горе от липсата на кошницата. Отгоре паднаха във водата около двеста педи от въжето и заплуваха на повърхността на водата. Накрая настана тишина.

Нямаше път назад. Тиан взе пакета си и пое през тунела. Изведнъж осъзна, че въжето може би щеше да ѝ бъде полезно. Тя се върна, прибра остатъка от него, уви го около рамото си и тръгна в тунела, без сама да знае къде щеше да я отведе.

Тиан вървя през целия ден през лабиринта от тунели и пресичащи се пътища, много от тях — наводнени, на деветото ниво. Накрая, малко след здрачаване, тя вече не чувстваше никаква опасност от преследване и легна върху палтото си на пода, положила пакета под главата да си почине. Може би щеше да умре от глад тук долу. Джойън ѝ липсваше ужасно. Тиан се опита да заспи.

Не успя. Тялото ѝ беше уморено, но умът ѝ работеше. Тя обмисляше какви възможности ѝ оставаха, но не намираше решение.

Блясъкът на кристала се разливаше пред нея. Този блясък не беше се променил, откакто Тиан имаше кристала. Вероятно енергията не идваше от него или пък беше неизчерпаема. Не само че той беше събуден, но и черпеше енергия от полето и то без човешка намеса. Ако беше така, то той беше различен от всеки хедрон, за който тя беше чувала. Може би и по-силен.

Като постави хедрона в кълбото от жички, Тиан разположи мънистата според схемата, която беше намислила и постави шлема. Нищо не усети. Завъртя мънистата по жичките и... отново нищо не усещаше. Това беше странно. От *всеки един* хедрон можеше да определи полето. А с този, настроен правилно, заедно с кълбото и шлема, би трябвало да чуе дори естествените трептения в недрата на земята.

Може би беше прекалено силен. А може би работеше по различен начин. Колко малко беше научила тя за силите, с които работеше през последните единадесет години.

Тиан остави кристала настрани и започна да обработва другия, което ѝ отне доста време, преди да успее да го фиксира. Тя сложи кристала в кълбото, извади го и отново го вкара вътре, като се убеди, че е достатъчно здраво захванат. Когато положи шлема на главата си, в ума ѝ експлодираха прекрасни преливащи се цветове. Те ставаха все по-ярки, пламтящи, докато всичко потъна в бяла светлина, която замъгляваше погледа. Тиан загуби способност да мисли, да вижда, да съществува.

Когато отново се събуди, лежеше на пода. Тя стана. Коремът ѝ се схващаше в спазми. Блясъкът на хедрона изглеждаше още по-силен, а във вътрешността му нишките блестяха неудържимо.

Какво се беше случило? Тя не можеше да разсъждава трезво. Тиан се облегна на стената на тунела. Дълго време спазмите не преминаваха. Всеки път ли се случваше така с кристала? Затова ли беше лежал в скалата милион години *в очакване*? Тя усети дълбока тръпка. Колко много ѝ се искаше да се научи да контролира кристалите — предметите, които тисова дълго бяха контролирали нея. Този път беше трудно, дори шарките на кристала съставляваха безупречна матрица. Това не беше по силите ѝ.

Стомахът и се почувства зле, а можеше да стане и по-лошо. Свободата вече не ѝ изглеждаше толкова ценна. Свобода за какво — да

умре от глад в тъмнината? По-добре ли беше това, отколкото да я глежат във фабриката за разплод, да доставя удоволствие на клиентите и на самата нея да ѝ бъде доставяно? Доста научи за тази работа от останалите жени — изглежда, на тях им харесваше.

Животът ѝ беше извън нейния контрол, тя мразеше това. Затова ли беше работила толкова усърдно?! Преди съществуването ѝ беше осигурено. В света на емоциите обаче Тиан наистина се чувстваше неловко. Отношенията с хората за нея бяха много трудни, най-вече поради жестовите, които изискваха, а това ѝ се струваше ненужно. А сега Джойън, единственият човек, за когото някога беше загрижена, го нямаше.

Спазмите в корема ѝ напълно отшумяха. Облегната на стената, тя се отпусна в опит да заспи. Едната ѝ ръка опипа пода да открие шлема. Тиан го постави на главата си. В другата ръка взе кълбото. Със заключени на гърдите ръце Тиан размърда мънистата по жичките. Още веднъж реши да използва хедрона. Много добре.

Изригнаха вулкани. В небето, посивяло от киселинния въздух, хвърчаха истински бомби от лава, които с падането си изчезваха.

Слабите ѝ пръсти намираха нови положения, разместваха мънистата назад и напред, по-бързо от топчета на сметало. Сцената с лавата отмина, в съзнанието ѝ се роди нова — огромен фонтан от лава, неописуемо красив. Той също изчезна.

Още веднъж тя промени положението на мънистата и изведнъж сцената се промени. Появи се мъжът от сънищата ѝ. Терасата беше от бял мрамор, осветена в червено от пламъците наоколо. Пръстите му стискаха парапета, а зорът му търсеше в далечината планината, като че ли там беше отговорът на вечността.

— Помощ! — изглежда, промълвиха устните му.

Викът достигна до нея като ехо. „Помощ!“

— Идвам! — извика високо тя в съня си.

Главата му се отметна назад.

— *Коя си ти? Къде си?*

— Аз съм Тиан — каза тя нежно. — Аз съм на деветото ниво на мината.

— *Мина?* — като че ли не разбираше. — *Каква мина?* — Той говореше грубо, малко неразбираемо, за пръв път Тиан се беше натъквала на такъв говор. Той произнасяше отчетливо всяка буква — м-и-н-а; п-о-м-о-щ.

— Тази до манифактурата, недалеч от Тикси.

— *Какво е Тикси?*

В съня си Тиан се възхищаваше колко интелигентен беше младият мъж. Но, уви, това беше само сън. Тя го знаеше.

— Тикси е град на югоизточното крайбрежие на Лауралин, на един хребет от Великата планина.

— *Лауралин?* — той едва ли би се учудил повече, ако тя кажеше, че е на луната. — *Лауралин?* — той се изсмя толкова силно, че косата ѝ настръхна. — *От Сантенар ли ми говориш?*

Тя се изнерви от въпроса.

— Разбира се, че от Сантенар. Къде другаде мога да бъда?

Внезапно той изчезна от терасата. Тя дочу само гласа му: „*Благословена да си. Боже мой, получи отговора! От Сантенар!*“

Сънят свърши, за съжаление на Тиан, и не се върна обратно. Тя се събуди след малко, като толкова рязко отметна глава, че се удари в стената, което я заболя. Тя прекара часове, като се ядосваше защо, колкото и да мърда мънистата, не можеше да върне съня си обратно. Младият мъж си беше отишъл.

Тиан накрая отново заспа, а когато се събуди, си спомняше съня. Със сигурност не беше кристален сън, тъй като в съзнанието ѝ беше запазен всеки детайл, сякаш заседнал във фибрите на мозъка ѝ.

Младият мъж *беше* истински, а не просто халюцинация от треската. А това означаваше... Отново се връщаха нейните предишни чувствени сънища, бузите ѝ се затопляха. Ами ако и *той* сънуваше *нейните* сънища? Какво ли би си помислил за нея? Нещо, което имаше по-голямо значение от всичко друго.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше начин да спори, затова Ирайзис не се притесни, въпреки че нямаше и идея как щеше да се справи със заръката на перквизитора. Как щеше да работи с Олеи, която се страхуваше от светлината, звука и допира? Как щяха да общуват двете?

Като отиде в работилницата на Тиан, тя седна и хвана главата си в ръце. Някой я излъга. Не беше съвсем ясно дали Тиан не е била шпионин или саботьор. Ирайзис беше позволила на чувствата и амбициите да я заслепят. Тя беше набедила друга занаятчийка и щеше да си плати за тази лудост. Съществуването си, изградено с толкова усилия, тя го сригваше сама. А после нямаше как да си го върне отново...

— Какъв напредък имаш, занаятчия?

Гласът на Джал-Ниш я изтръгна от размишленията. Тя хвърли поглед към закръглената фигура, запълваща вратата.

— Това е друг тип проблем — каза тя, задушавайки се. — Трябва да помисля в дълбочина над него, за да създам работещо решение. — Дори за самата нея лъжата не прозвуча убедително.

— Спешно е! — каза той студено.

— Много проблеми трябва да се разрешат: общуването с Олеи; да се открие как точно работи нейната дарба; създаването на устройство, което преди не е било правено. Това не са задачи, които могат да се изпълнят за един следобед. Може би дори са невъзможни...

— По-добре ще бъде да са възможни.

Ирайзис дотолкова се уплаши, че главата ѝ клюмна и се удари в работната маса. По-лошо от всичко друго беше смъртта; срамът от фабриката за разплод беше за предпочитане, макар и да излагаше семейството ѝ.

Ирайзис мразеше семейството си заради това, което ѝ бяха причинили, както и затова че непрестанно трябваше да следва поставените от тях цели и постиженията, които изискваха от нея. Случващото се около Ирайзис би разстроило страшно много майка ѝ. То би довело до това тя да изгуби своето място в йерархията на

собственото си семейство, което щеше да я остави в семейните Истории като измамница и лъжкиня. Името ѝ щеше да бъде очертано до края на Историите, които в Сантенаар дълго се помнеха. Всъщност Историите бяха ядрото на цивилизацията и корените на всеки един, те предаваха живота му такъв, какъвто е бил.

Дори и неграмотните селяни знаеха наизуст своите Истории, поне десет поколения назад или повече. И най-низшите в обществото семейства имаха Истории. Историите на семейство Стърн възлизаха двадесет и шест поколения назад; осемстотин седемдесет и една години. В годините на детството си тя ги беше учила наизуст. Най-висшите семейства имаха трихилядолетни Истории, записвани от личен хронист. Нейните семейни Истории разкриваха коя е. Океан, в който тя плуваше през целия си живот.

Тя излезе, като заключи вратата и тръгна към стаята на Ниш. Той още спеше. Седнала на ръба на леглото, тя го гледаше докато светлината започна да отслабва съвсем. Дори и Ниш, който само преди седмици се молеше да има нейното тяло, сега странеше от нея. Не можеше да го укорява, но я заболя. Можеше да си тръгне преди той отново да я отхвърли, но нямаше къде да отиде.

Като изхлузи ботушите и чорапите си, тя се плъзна под завивките, Ниш беше топъл. Тя притисна студеното си тяло към него, докато се отпусне, а после заспа.

Когато се събуди, беше вече тъмно. Ниш се търколи, за да стане от леглото, внимателно поставил ръка под гърба ѝ. Тя го придърпа към себе си, като пазеше раната му.

— Ирайзис? — прошепна той.

Като усети напрежението му и тя се стегна.

— Да? — каза Ирайзис в ухото му. — Ако искаш да си вървя, само кажи.

Той стисна ръката ѝ, сякаш беше загрижен.

— Ти ми спаси живота.

Тя не отговори.

— Какво правиш тук, Ирайзис?

— Трябваше да дойда или да се самоубия.

— *Ирайзис!*

Тя изплака, но се престори, че кашля.

— Свършено е с мен, Ниш. Ще бъде осъдена за измамата, която извърших.

— За какво говориш?

Тя му разказа за сляпата Олеи — търсача, както и какво искаше от нея Джал-Ниш.

— Търсач! — извика той, но викът му се превърна в стон и той падна обратно на възглавниците.

Тя попита:

— Добре ли си? — Тя се изненада, че макар и вече той да не можеше да ѝ бъде полезен, по някакъв начин беше загрижена за него.

— Чувствам врата си като отсечен със сабя.

— Раната е ужасна. — Тя се загледа в тавана, почти невидим в тъмнината. — Натъквам ли си се на търсачи преди?

— Чувал съм да ги споменават, когато бях писар, въпреки че никога не съм срещал. Дори може и да е ставало въпрос за Олеи.

— Какво си чул?

— В повечето случаи, да се надяваме, само несъстоятелни теории. Господарят ми твърдеше, че те се отговорът на молещите се. Негов приятел, един проклет адвокат, мислеше, че цялата идея е просто една безсмислица, загуба на време и пари. Баща ми също нямаше обяснение. Все пак вярваше, че това работи. От всичко, което съм чул, заключавам, че търсачите са странни хора, доста нестабилни.

— Олеи е такава! Тя има дори повече недостатъци от мен — изсумтя Ирайзис.

— За какво говориш? Ти все още си занаятчия и можеш да бъдеш отново майстор, като чичо ти. Един ден дори може да станеш чаник. А и след великите ти дела тази сутрин, кой може да повярва...

— Ниш! — тя стисна ръката му и той спря. Изобщо нямаше желание да ѝ говори повече така. — Вярно е, произхождам от дълга семейна линия занаятчии и майстори. Двама са достигнали до върха в професията и са били възнаградени с титлата чаник. Аз не съм една от тях, Ниш.

Още в деня, когато майка ми разбра, че е бременна, тя започна да прави планове за мен. Първите думи, които съм чула, не бяха думи към бебе, а планове за бъдещето ми, отражение на нашето минало. Смяташ, че баща ми и чичо ми са постигнали много, понеже са станали майстори? В действителност те принизиха семейството. Преди в

семейството ми е имало чаници, а днес — майстори. Сnižаваме се. Какво е следващото? Работници в рудник? Аз трябваше да възстановя престижа на семейството.

Бях в капана на семейните Истории. Другите деца имаха играчки; на мен ми подариха малък комплект инструменти, даваха ми излишни хедрони и счупени на части стари контролери. Започнах да ги сглобявам още като се научих да ходя. Когато станах на шест, започнах да изработвам части за контролери. На дванадесет можех да направя всичко; най-малката частица на джобен хронометър, най-деликатната *бижутерия*, перфектни лещи. Исках да бъда бижутер; знаех, че притежавам рядкото умение да правя красиви неща. Дори контролерите ми бяха истински произведения на изкуството.

Семейството ми дори и за момент не биха го позволили. *Бижутер? Един обикновен занаятчия!* Все едно да им кажа, че ще отворя бордей, така биха реагирали. Трябваше да бъда най-добрият занаятчия на всички времена, за да издигна отново семейство Стърн до върха, от който беше паднало. Това ми се повтаряше всеки ден. Задушавах се от техните амбиции. Това беше единственият проблем.

Ирайзис спря тук. Ниш не каза нищо и след няколко минути тя продължи.

— Нямам таланта да откривам полето. Нито каквото и да било друго! Аз съм измамница.

Той седна и запали фенера.

— Това не е възможно, Ирайзис. Ти правиш най-красивите контролери, които някога съм виждал.

— Аз лъжа и мамя, манипулирам останалите, за да направят това, което аз не мога. Правя това от четиригодишна, когато открих, че съм загубила таланта, предаван в семейството ми от пет поколения.

— Какво? — Той я изгледа в очите.

— Беше четвъртият ми рожден ден, бях облечена в рокличка и носех панделки — най-красивото дете на тържеството! — каза злобно тя. — Всеки правеше трикове със семейния талант, всеки се опитваше да бъде над другия.

— Какви трикове?

— О, знаеш. Обикновените неща.

— Нямам идея. В моето семейство нямаше такъв талант, нали знаеш?

— Извинявай — предположих, че всички знаят. В семейството ми си правеха номера толкова често, колкото миеха съдовете например.

— *Какво правеха, Ирайзис?* — попита той раздражено.

— Извличаха енергия от полето, за да си правят номера. Като например посред лято у дома да вали сняг или да накарат храната сама да се сготви в чиниите на масата. Глупави дребни неща, които можеха да забавляват глупави дребнави хора! Както и да е, на рождения ми ден чичо Баркъс, старият занаятчия, постави хедрон в ръцете ми и ме накара да покажа на другите какво мога. Той твърдеше, че аз съм най-брилянтният занаятчия в семейството, макар и да бях най-младата. Братята, сестрите и братовчедите ми вече ме мразеха, след като чуха, че аз ще бъда по-добра от всички тях, взети заедно. Нямах представа какъв натиск усещах, но и как се стараех да направя най-прекрасния трик с хедрона.

Постарах се много. *Знаех*, че бях най-добрата, тъй като правех трикове, откакто се научих да ходя. Толкова много го исках и бях толкова нервна. Можех да почувствам таланта си някъде дълбоко в себе си, но не можех да го разкрия. Започнах да си мисля, че е невъзможно да го разкрия. Колкото повече се стараех, толкова талантът се отдалечаваше от мен. Изгубих го в онзи ден и никога повече не го открих. Получих добър урок — спря тя с горчивина. — Не се отказвай, но и никога не бъди прекалено загрижен. *За каквото и да било!*

— Не разбирам — каза Ниш. — Какво изгуби?

— Способността да откривам полето. Мога да го виждам по-добре от всеки друг, в съзнанието ми се визуализира как да извличам сила от него, както и проектирам неговата субетерична пътека. Но когато се опитам, нищо не се случва.

— Какво направи?

— Единственото нещо, което може да направи едно сладко малко момиченце. Избухнах в сълзи. Мама се скара на чичо, настъпи истински скандал, като всички се обвиняваха един друг. Татко ми даде специален подарък. Мама постави хедрона в ръцете ми и направи трик, който приписа на мен. Тя замрази цветята във вазата така, че когато ги хвърли на земята, те се счупиха като стъкло. Възрастните ръкопляскаха, братовчедите ми се мръщиха, по-голямата ми сестра ме удари с юмрук, докато никой не гледаше и накрая всички се прибраха по домовете си. И онзи ден аз научих два важни урока. Да използвам

красотата ми, *и да лъжа!* Семейството ми не би искало да чуе истината, затова продължих да лъжа. Дори се научих да мамя майка си. Не беше трудно; тя искаше да я правят на глупачка.

Достигнах дотук достатъчно лесно. Беше лесно да излъжа чичо Баркъс, а и бях толкова добра с ръцете, така че никой не мислеше, че всъщност не можех да извличам енергия от полето. Лъжата и измамата ми служеха добре, първо като помощничка в работилницата, после — като чирак. Като станах занаятчийка беше дори по-лесно. Имах на разположение другите занаятчийи и чираци да изработят това, което аз не можех, като се правех, че просто искам да ги обуча. Имах *рядък* талант на учителка, плод на отчаянието ми. Когато това не ставаше, аз изпадах в ярост или използвах женствеността си. Мразех себе си, Ниш, но не можех да се върна назад. Живеех в ужаса, който сама сътворих.

Ниш протегна ръце да я прегърне, но тя се изплъзна.

— Екзаминаторът ме прелъсти на изпита, когато навърших единадесет — продължи тя. — Позволих му; не виждах друг начин да избегна разкриването ми. На изпита, когато бях на шестнадесет, аз съблазних екзаминатора по същите причини. Направих го съвсем съзнателно. С хитрост създадох впечатлението, че съм изключително способна, а като се добавеше и произхода, не оставаше място за недоверие.

Когато обаче нямаше друг изход, не се страхувах да се самоунижа. Бих отишла при майстора или екзаминатора, за да обясня какво не разбирах или не можех да реша. Аз съм брилянтна в това да ги водя за носа стъпка по стъпка, с големия си бюст и сълзите на миглите. Знам всичко, както и Тиан знае, разликата е обаче, че *аз просто не мога да го правя!*

Всъщност всичко работеше перфектно, докато не умря чичо Баркъс, като остави мен и Тиан като старши занаятчийи, а ние нямахме опит да работим заедно. Възникна проблем, който аз не можех да реша. Опитах да манипулирам Тиан така, както някога чичо, но тя беше прекалено умна и нетърпелива. Тя просто ми казваше какво да направя и ме чакаше да го направя. Това беше най-голямото унижение за мен, да стоя с хедрона в ръце, а тя да ме гледа в очакване. Разбира се, че не можех да го направя. Затова просто ѝ благодарих с любезна гримаса и си тръгнах.

За щастие тя отиде да види майка си и остана там една седмица заради снега. Когато се върна, аз вече бях намерила друг занаятчия, който да направи това, което аз не можех. Никога не се доближих отново до Тиан. Тя не ме попита как съм решила проблема, въпреки че знаех — тя не беше забравила. Бях сигурна, че тя подозира моята неспособност и оттогава я намразих. Затова трябваше да се отърва от нея. Знаех, че тя можеше да ме издаде. Ужасна съм, нали?

— Как оцеля, докато беше майстор?

— Много лесно — в гласа ѝ се прокрадва усмивка. — За мен работеха занаятчийи с умения, които аз не притежавах, но пък можех да контролирам тези хора. Те не задаваха въпроси; бяха креативни, но им липсваше амбиция. Знам как да управлявам хората и знам точно какво се изисква. Но просто не мога да го направя.

— Защо тогава не го направиш с търсача?

— Да се занимаваш с Тайното изкуство е нов проблем и за него е необходим брилянтен, креативен ум. Нямам идея как да реша този проблем, нито пък другите занаятчийи знаят. Ако Тиан беше тук, можех просто да се обърна към нея... — тя се усмихна насила. — Каква ирония, нали?

Той не отговори. Тя духна огъня във фенера. Ниш се оттегли да спи, а Ирайзис потъна в мрачни мисли. Защо разкри всичко това? Ниш беше същият опортюнист като нея. Можеше да я издаде, за да извлече дивиденди. Имаше само един изход. Тя леко пристъпи, като се опита да не вдига шум.

— Къде отиваш, Ирайзис?

— Никъде. За остатъка от живота ми.

Той я хвана за китката. Ирайзис се дръпна, но той не я пусна и тя го издърпа с цялата си сила от леглото. Ниш падна, като главата му се удари в ъгъла на шкафа, което го накара да извика.

По коридора се чу бяг — някой идваше. Вратата се отвори грубо и фенер заслепи погледа на Ирайзис. Тя видя фигурата на Джал-Ниш. Появиха се и други лица.

— Какво става тук? — извика перквизиторът. — Какво си направила на сина ми? — той я хвана за ръката.

Ниш разтри главата си. Струйка кръв се стичаше от превръзката на гърлото му. Ирайзис сдържа дъх, като очакваше той да я предаде. Не

се и съмняваше, че ще го направи, тъй като оценяваше хората според собствените си стандарти. Тя смяташе, че Ниш ще я издаде.

— И така? — изрева Джал-Ниш. — Мърдай, жено! Искам да го видя.

Ниш се изправи на крака, като се поклащаше и легна на ръба на кревата. Той погледна Ирайзис двусмислено. Тя стоеше безмълвна.

— Татко, мога сам да решавам проблемите си.

— Не можеш! — каза кратко Джал-Ниш. — И това е очевидно.

Ниш се улови за шкафа. Като погледна баща си право в очите, стиснал долната си челюст, той само каза:

— Беше просто спречкване между влюбени и не се нуждая ти да го разрешаващ. Разкарай се от живота ми, татко!

Джал-Ниш гледаше като ударен през лицето. За пръв път някое от децата му го предизвикваше. Той само кимна, протегна се и дръпна Ирайзис да стане на крака:

— Връщай се в работилницата. Пилееш времето.

— Остава тук! — извика Ниш.

Ирайзис погледна първо единия, после другия. Какво ставаше с Ниш?

— Работим заедно по твоя проблем — каза Ниш.

— За нищо не ставаш, Крайл-Ниш — каза Джал-Ниш.

— Аз съм подзанаятчия. Знам как се правят нещата; знам как да говоря с хората; знам много езици. Двамата с Ирайзис ще разберем как да общуваме с търсача и ще решим проблема ти, татко.

Лицето на перквизитора стана непроницаемо. Той смръщи вежди, кимна и се оттегли, като остави вратата сама да се затвори. Ниш запали фенера с треперещи ръце и седна. Лицето му беше покрито с пот.

Ирайзис не мръдна.

— Защо му каза всичко това?

— А какво очакваше от мен да направя?

— Да му кажеш истината — каза тя. — Да не се заблуждаваме, Крайл-Ниш, нито ти, нито аз сме добри хора.

— Може и така да е, но аз съм научил един урок от моето детство — лоялност към семейството и към *приятелите ми*!

Ирайзис се опита да разбере думите му. Приятелството имаше малка роля в нейния живот. За нея съществуваха единствено

отношения от типа „използвай повече, отколкото те използват“. Приятелството беше слабост, от която бяха засегнати други. Тя никога не го разбра.

— Защо, Ниш, искам да кажа Крайл-Ниш?

— Знам, че лъжеш, мамиш и заговорничиш и също, че може би ти си убила аптекаря. Но те видях тази сутрин до стената. Ти показва смелост, която аз нямам.

— Бях ужасена! Трябваше да убия лайринкса, преди той мен. Изядена от него... — тя потрепери.

— Най-смелата постъпка — каза той меко. — Уби лайринкс съвсем сама, Ирайзис. Не са много хората, които могат да се похвалят с това.

— Щастлив изстрел — каза тя предпазливо.

— Умен изстрел! А твоята операция спаси живота ми.

— Можех да те убия. Просто се опитах...

— Но въпреки всичко го *направи, нали*? Никой друг не знаеше какво да направи, но ти за един миг разбра. Щяха да ме оставят да умра, от страх да ме спасят. Ти опита, с риска, ако се провалиш, да бъдеш осъдена на смърт. Перквизиторът не прощава.

— Просто се сетих. Не спирах да мисля.

— Ти се сети какво да направиш само за миг. Може би това е, защото... ме обичаш, Ирайзис?

Ирайзис не можеше да си представи, че Ниш или който и да било друг, беше загрижен какво можеше да ѝ се случи.

— Не се надценявай, мой пъпчив малък Ниш-Наш. Любовта прави глупаци и най-умните. Просто се опитах да откупя благоразположението на баща ти.

— Както и аз — благоразположението на твоето семейство! — извика той. — Ако нямаш нищо против, уморен съм и вратът ме боли. Лягам си. Лека нощ!_

Тя остана в сянката на блещукащия фенер, без да помръдне; отвори уста, но не проговори и отново я затвори.

— Какво става? — каза той раздразнено, хванал врата си с ръце.

— Нищо! — прошепна тя. — Нищо.

Тя излезе, като затвори тихо вратата. Върна се в работилницата си и седна в мрака, като отново и отново прекарваше в ума си всичко, което се беше случило. Мислите ѝ бяха като камъни в бесплодна

равнина, под които тя се опитваше да намери решението. Не успя. Откри само студени сенки, както и неща, които не можеше да разпознае.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През онази нощ дойде телеграма от скрутатора с пощенски гълъб. Не беше разкрито какво съдържа, въпреки че изглеждаше като лоши новини от войната. Джал-Ниш, пребледнял и нервен, бързо обсъди с Фин-Ма, след което тя разпрати търсачески отряди във всички посоки.

Сутринта Ниш научи, че Джи-Хад е взел въоръжени войници, за да преследва лайринкс в мината. Дори и най-смелите войници обаче се страхуваха да слязат в лабиринта от шахти, галерии и тунели, но дългът повеляваше да го направят.

Ирайзис се появи на вратата към осем сутринта.

— Ниш, баща ти настоява да се срещнеш с търсача. — Тя си тръгна.

— Чакай! — извика той, но тя изобщо не забеляза.

Ниш се облече възможно най-бързо. Вратът му вече зарастваше, отпред и отзад, въпреки че толкова го болеше, че не можеше да си завърти главата. Той се почувства напълно изтощен.

Като мина през столовата, той си взе няколко просени кексчета. Парчета варено свинско лежах на един поднос, покрити със слой мазнина. Дори мисълта за ядене обаче го отвращаваше.

Той намери Ирайзис да стои пред вратата на търсача. Джал-Ниш не беше там.

— Ирайзис...?

Тя го прекъсна, като накратко обясни каква беше търсачът Олеи и как трябваше да се отнасят с нея. Ниш я последва навътре. Ирайзис носеше фенер, но го пазеше с ръка, така че в стаята да проникват само няколко лъча светлина. Нямаше никаква мебелировка, освен един дървен стол с високи облегалки за ръцете.

Олеи се беше свила в ъгъла. Светлината беше толкова оскъдна, че беше невъзможно жената да се види добре, виждаше се само как сее прегърбила назад, облечена в широка дреха. Когато се появи Ниш, Олеи започна нервно да се клати на всички страни.

Ирайзис дръпна Ниш за ръкава, излезе с него и затвори вратата. Дватамата отидоха да намерят перквизитора. Не успяха. В офиса на перквизитора беше Фин-Ма, която работеше нещо на масата. Двама дърводелци поправяха счупената врата върху една подпора в антрето.

— Джал-Ниш слезе в мината — каза Фин-Ма, без да ги погледне дори.

— О! — въздъхна Ирайзис.

— Става въпрос за търсача — каза Ниш. — Тя само седи в ъгъла и се клати.

— Нищо няма да изтръгнеш от нея тази сутрин. Вероятно никога!

— Какво имаш предвид?

— Виждала съм го много пъти! — Фин-Ма постави перото на масата. — Това, което се опитваш да направиш, е невъзможно. Казах на Джал-Ниш същото, преди още да се захване с това.

— Защо да е невъзможно?

— Горкото дете е толкова чувствително. Дори шепотът за нея е като вик; коприната — като шкурка; пламъкът от свещица наранява очите ѝ като обедното слънце.

Ниш се опита да си представи, но не можа.

— Цяло чудо е, че не е полудяла.

— Семейството ѝ се е опитало да го изкара от нея, но после са я изоставили в приют за инвалиди. Оттогава нещата изглеждат така: тя не вярва на никого. Губите си времето.

— В противен случай ще трябва да отида направо във фабриката за разплод — каза Ирайзис.

— Това е важно задължение — извика кверистката. — Не е наказание.

Ирайзис погледна към лишените от пръстен ръце на Фин-Ма.

— Наистина ли? — усмихна се тя подигравателно. — Работниците тук не го виждат по този начин.

Фин-Ма стана сериозна.

— Как го *виждат*?

— Правилото за тях е едно, а за властимащите — друго. Хората те харесват.

Лицето на Фин-Ма се зачерви. Тя затвори очи, за да преброи до три, но когато ги отвори, беше леденостудена.

— Скрутаторът е бесен, че Тиан не е намерена. Той има важна задача за нея. А сега, моля да ме извините?

Те си тръгнаха.

— Имаш ли представа защо тя реагира по този начин? — попита Ирайзис Ниш. — Бях права. Вероятно взема предпазни средства.

— Против забременяване? Но това е престъпление.

— А пък аз бих ги използвала срещу нея.

Ниш се втренчи в нея:

— Ще си позволиш да атакуваш *кверист*?

— А какво — да загубя ли?

— Дай ми ръка — каза той, преди да продължат.

— Защо? — попита тя равнодушно.

— Не мога да вървя сам повече.

Тя му предложи рамото си. Ниш се хвана за него, тя го обгърна през кръста и те бавно тръгнаха надолу към столовата, където седнаха на една дълга маса, възможно най-далеч от вратата. Помещението беше празно, тъй като закуската беше свършила преди много време.

— Не се предаваш лесно — каза той.

— Тази работа е невъзможна, така че ще се наложи да се оттегля от сегашния си живот към фабриката за разплод. Или пък бързо да се самоубия, може би така е по-добре.

— Не! — извика той.

Тя се усмихна тъжно, като докосна ръката му.

— Достатъчно. Ако искаш, ще ти намеря друга любовница да ме замести. Няма да е лесно, с петното, което носиш, но...

— Не искам друга любовница, тъпа кучка такава! — той се опита да стане рязко от масата, но се олюля и падна. Кръв се стече по лицето му. Когато тя изтича до него, той махна с ръка към нея да се махне.

Зад пещите той намери едно от най-топлите местенца наоколо, издърпа ухото на прислужника и като зае мястото му, легна на топло. Внезапно някой извика. Зад него едно момиче уплашено си обличаше дрехите. Ниш изруга, въпреки че първо трябваше да погледне. Такива места предлагаха най-много уединение на любовниците.

Ниш реши да се върне обратно. Когато стигна пред вратата на Олеи, той хвана дръжката и падна през отворената врата право в стаята. Вратата се затвори, а той остана да лежи припаднал на пода.

Като отвори очи, Ниш видя сянка зад себе си. Какво правеше Олеи? Той се опита да обърне глава и почувства толкова силна болка във врата, че извика високо. Тя се отдръпна. Той опипа с ръка превръзката си. Беше мокра от кръв.

Олеи се сви наблизо. Тя беше любопитна. Той я гледаше и се чудеше дали да не използва инцидента в своя полза. Вероятно изпитваше съчувствие. Или пък го презираше, заради това, че извика и смути тишината ѝ.

Олеи допълзя още по-близо, което той позна от сянката и блестящите ѝ очи, отразяващи блясъка изпод вратата. Тя се сви наблизо, с ръцете на пода и главата във въздуха, и заскимтя като куче. Ако пък можеше и да надушва като куче, можеше да разбере много неща за него по мириса на кръв, сълзи, пот и Ирайзис.

Ниш лежеше напълно неподвижно, като можеше да чуе дори ударите на сърцето си. Тя се приближи и заскимтя зад врата му. Нещо докосна косата му — върха на пръста ѝ. Той не мръдна, усещайки, че тя беше готова да избяга при всяка провокация. Пръстите ѝ докоснаха косата му с лека милувка.

Ниш сдържа дъх. Пръстите ѝ помилваха бузата му; очите, носа, ушите, брадичката. И при най-малкото му движение тя се дръпваше. Той чу от нея най-тихия звук, като движението на въздуха. И отново. Тя подуши пръстите си, сякаш за да запази аромата от него.

Тя отново го докосна. Пръстите ѝ опипваха лицето му от другата страна. Ръката ѝ докосна раната. Ниш извика; това беше същинско мъчение.

Олеи се сви на топка в ъгъла. Ниш се изправи на колене, превъзможвайки агонията. Тя започна да се клати яростно, сякаш се страхуваше той да не я удари. Интересен експеримент, дори и само за момент. Когато болката стана поносима, Ниш си тръгна, колкото се може по-тихо.

Той мина между пещите, където огнярите пълнеха с руда огромните отвори. Топлината беше толкова силна, че те носеха работни костюми, направени от тъкан с каменни нишки, както и очила с тъмни стъкла, за да не пресъхнат очите им. Горещината го накара да се чувства схванат. Един работник изсипваше с купа, закачена на дълъг прът, разтопен метал в различни форми. Той носеше същото облекло и очила, както и наушници, заради шума от пещите.

Ниш излезе от задната врата, отчаяно нуждаещ се от чист, студен въздух. В далечината Ирайзис вървеше по ръба на урвата. Той тръгнало другия път, който го отведе до купищата шлака и пепел. По-нататък той усети задушаващия мирис на амоняк и фенол от отводнителните тръби. Група работници, надзиравани от Граист, ги чистеха от затлачения катран.

— Не е необходимо — каза Граист, като потопа във водата заострената силата, за да провери. — Трябва да отидем по-нагоре. Глис, готов ли си?

Глис беше едър мъж, широк в горната част на тялото си, но с тънки крака и слаби задни части. Той беше облечен от глава до пети в костюм от намазан с восък плат, носеше ботуши и шапка. Беше намазано също и лицето му, ръцете и всяка открита от кожата му част. Носеше очила, които плътно прилепваха на носа му и пълзеше по ръце и на колене. Като си пое дълбоко дъх, той влезе в тръбата и се качи нагоре с бързината на хлебарка. Зад него се размота въже. За две минути се чуха силни удари, а после спряха.

— Дърпайте! — извика Граист. Двама работници, които държаха въжето, измъкнаха Граист навън.

Той дишаше тежко, като ръцете и устните му бяха целите в мазоли. Глис падна на земята, плюейки кръв.

— Готов ли си, Глис? — каза Граист след няколко минути.

По лицето на мъжа се изписа ужас, а главата му се разтресе спазматично. Ниш отново тръгна. Имаше и по-лош живот от това да бъде войник.

Ниш се върна отново по пътя, от който дойде. Въздухът близо до отходните тръби миришеше толкова лошо, че Ниш мечтаеше за екипировката на Глис. Малко по-далече той се отклони от пътеката, която водеше към предната част на манифактурата, тъй като не искаше да влиза вътре. Вместо това той тръгна по ръба на канавката, после по един неравномерен склон. По-нататък склонът стана скала.

Чувствайки, че ще припадне, Ниш седна на ръба на склона, като гледаше намръщено сивото небе. Въздухът беше чист, но ужасно студен, а и изглеждаше, че скоро ще завали. Колко мразеше манифактурата само! Това беше най-гадното място, където някога е

бил. Всяко растение наоколо беше мъртво, а реката, където се изливаха отпадъците смърдеше като помийна яма. Още повече, това беше най-мизерното място в Сантенар, през всичките триста деветдесет и шест дни в годината.

Като претегли в ръка едно камъче във формата на яйце, Ниш го захвърли срещу скалата.

— О-ох! — чу се вик отдолу.

Ниш погледна надолу и видя едър мъж, който се мръщеше нагоре към него, търкайки напълно плешивото си теме. Беше Айрин Мус. Той живееше в паянтова постройка от греди, обрасла цялата с въздушен мъх, точно на ръба на урвата. Наоколо също имаше мъх. Въздушният мъх се използваше и като най-леката превръзка за ранените, тъй като войната беше изчерпала останалите природни средства. Мъхът растеше в дънерите на стъблата и по стените на укрепленията до крайбрежието, където въздухът беше достатъчно влажен. Дърветата тук бяха изгорени преди много време за нуждите на ненаситните пещи.

Мирисът на сира във въздуха беше благотворен за развитието на първокласен мъх, но той не беше много висок, затова и не се продаваше скъпо. Айрин събираше и продаваше този мъх, което обаче не му носеше добри доходи и често му се налагаше да яде горски ларви и бръмбари, ако не успееше да намери нещо по-добро. След всяка продадена партида мъх той си купуваше шише бренди от ряпа и се забавляваше, като гледаше през един процеп в стената момчетата метачи как се къпят и общата баня.

Но Мус не беше продал никакъв мъх през последния месец, а и някой беше запушил процепа в стената на банята. Той беше отчаян от липсата на бренди и пари и сега търсеше някой да си плати за това.

Като видя Ниш, Мус изръмжа и започна да се катери по урвата.

— Не бях аз! — излъга Ниш инстинктивно.

— Ще те убия и ще ти изям мозъка — изрева Мус и метна една скала по него. Ниш се сви. — Това не е ли Малкият Ниш, курвата на управителя! Харесали ти боя оня ден, Ниш-Наш? — Мус се изкачваше още по-нагоре. — Сега ще ти набия задника още по-силно...

Ниш избяга по пътеката в посока към скалата, а после се смуши между камъните. Като се обърна, видя, че преследвачът му е вече горе. Мус се огледа наоколо диво, изруга и затича към скалите, а огромният

му корем се поклащаше. След малко спря, обърна се и се отби по друг път, като сипеше страшни ругатни.

— Глупав стар мизерник! — Ниш приклепна и изчака така, докато Мус съвсем изчезне в далечината. Накрая Ниш се осмели да продължи. Беше ужасно уморен и трябваше да си почива на всеки няколко минути. Вероятно беше загубил много кръв. Той легна до един камък, а срещу него вятърът навяваше снега. Наведнъж някой се появи на скалите, на няколкостотин стъпки от него. Жълтата коса се развя на вятъра. Беше Ирайзис. Той си помисли, че най-добрият вариант е да се върне назад, дори с риск отново да се натъкне на Мус.

Нещо обаче го спря. Това беше начинът, по който тя стоеше на ръба, взирайки се надолу. Не разбираше ли колко е опасно? Ами ако скалите се изронят...?

Разбира се, че знаеше! Може би се опитваше да разбере дали скалите са достатъчно твърди. *Или пък да се хвърли!*

Ирайзис се изправи, а после се наведе. Сърцето на Ниш се преобърна. Тя щеше да скочи.

Той се затича. Той не можеше гледа повече. Красивото ѝ тяло, нейното мило лице — размазани върху скалите. Не и тя — смелата, горда, безстрашна Ирайзис. Нито дори Ирайзис — лъжкинята, измамницата, вероятно и убийцата. Това не трябваше да се случва.

Той я загуби от поглед, когато се подхлъзна на едно парченце лед и падна на пътеката. Дано само още беше там, надяваше се той, докато с мъка се опитваше да се изправи. Краката му не го държаха. Губеше способност да вижда ясно, а цялото му тяло беше вкочанено. Раната на врата му пулсираше, кръвта се стече по гърдите му. Усети, че ще припадне. Като се изправи, видя, че тя е още там.

— Не, Ирайзис! — извика той. — Не скачай!

Като се клатушкеше, той забърза с все сили по пътеката.

— Не! — извика Ниш и падна по колена, точно на ръба на урвата. Тялото му увисна надолу. С падането се подхлъзна и си удари главата — взорът му се помрачи, сякаш черна пелена покри цялото небе.

Ирайзис усети хлъзгавата скала под краката си и остана неподвижна. Сърцето ѝ подскачаше от вълнение. Да се самоубие не

беше толкова лесно, колкото си мислеше. Три пъти вече се опитваше — наведена, тя се засилваше да скочи, но след първоначалния шок, тя осъзнаваше, че все още не е в бездната, а седи надвесена на ръба ѝ.

Това беше скокът, от който тя се страхуваше. Падането беше само един миг на щастие. Тя не искаше да мисли какво я чакаше след това, или пък че никога не би трябвало да го прави. Безкрайно горда с красотата си, Ирайзис не се осмеляваше да си представи как би изглеждало смазаното ѝ тяло. Тя се молеше останките ѝ бързо да бъдат изядени. За да не я виждат хората по този начин...

Още веднъж скалата изпука. Искаше ѝ се сама да падне, но не стана. Може би, ако мръднеше малко по-напред?!

Ирайзис тъкмо щеше да го направи, когато дочу уплашения вик на Ниш и го видя да тича към нея с побеляло от ужас лице. Тя се опита да скочи, но мускулите ѝ отказаха. Суетата я победи — тя не искаше *той* да я види след това.

Тя се спря, а скалата под крака ѝ започна да се рони. Ирайзис бързо се дръпна настрана, за да оцелее. Дъхът ѝ спря за миг. Преди да помръдне още веднъж, Ниш извика още веднъж, простря ръце към нея и изчезна. Тя виждаше само ръба на урвата.

Ирайзис, която не беше плакала от четвъртия си рожден ден, извика силно. Щом се почувства в безопасност, тя затича към него. Тя си представи каква е била *неговата* съдба. Тя нямаше да се спре да тича.

Откъде беше паднал? Парченцето лед още беше на пътеката, на двадесет-тридесет крачки от нея. Вероятно беше някъде тук. Като вървеше внимателно, тя оглеждаше долу в пропастта. Височината беше някъде десет-петнадесет педи, но отдолу имаше само остри камъни. Тя не можеше да го види, нито пък виждаше кръв, но може би беше някъде в сенките на камъните.

— Ниш? — извика тя тихо, като знаеше, че ехото щеше да предаде гласа ѝ. — Ниш? — Може би той беше другаде. Беше наистина хлъзгаво тук. Тя простря ръце встрани, за да поддържа баланса и да не падне. Истинска ирония.

Като стигна до върха, тя го видя в малкото стопанство за мъх на Мус. Ниш лежеше на гредите, паднал, а тялото му беше надвесено над

една по-ниска скала. Засега една голяма греда го задържаше, но докога?!

— Ниш? — прошепна тя.

Той изстена и тя усети истинска болка.

— Ирайзис? Ти си жива! — радостта в гласа му ѝ поддейства обнадеждаващо.

— Разбира се, че съм жива! — каза тя кратко. — Защо да не съм?!

— Мислех, че щеше да скочиш...

— Не бъди глупав! — излъга тя.

Ниш помръдна, като се опитваше да я види. Една от гредите изпука.

— Не мърдай! — извика тя. — Ще паднеш. Остани напълно неподвижен.

Тя се огледа наоколо. Пътят до манифактурата беше дълъг — повече от половин левга. В най-добрия случай ѝ трябваше час, за да отиде и да се върне с помощ. Дори и Ниш да издържеше в тънките си дрехи през цялото това време, то гредите — едва ли.

— Мус! — извика тя с ръце на устата. — Айрин Мус!

— Той няма да помогне! — каза Ниш слабо.

— Така ли?

— Без да искам го ударих с едно камъче по главата преди малко. — Той се засрами.

— Пълен идиот си! Мус!

След няколко минути той се показва по пътеката, като вървеше с отпуснати ръце. Ирайзис изтича да го посрещне.

— Мус, помогни ми! Ниш е паднал от скалите.

— Добре, — каза Мус. — Много добре! — глупашкият му поглед блестеше. Той се обърна да си върви.

— Мус, моля те. Той виси над твоето стопанство за мъх. Ще го унищожи, ако падне.

Мус я последва до ръба, погледна надолу и се изкикоти.

— Горкичкият. Сега не му е добре. Ще си построя ново стопанство.

— Моля те, Мус, ще ти платя добре.

Бялото му лице не изразяваше никаква емоция. Вид на истински идиот. Какво можеше да му предложи, нещо, което да има значение за

него?

— Бутилка бренди? — Ирайзис протегна ръка, сякаш му предлагаше. — Две бутилки.

Очите му светнаха. От устата по брадата му се стече слюнка. Той облиза устни.

— Повече!

Тя не можеше да си представи какво искаше. Тогава си спомни, че той беше малко перверзен и си падаше воайор.

— Искаш ли да ми видиш гърдите? — каза тя отчаяно. Дори би спала с него, ако с това можеше да спаси Ниш, въпреки че това щеше да е най-противната сделка в нейния опортюнистичен живот.

През лицето на Мус премина отвращение и ужас, каквито тя не беше виждала никога. Ниш отчаяно извика, гредите изпукаха, но в мига, когато щеше да падне, той се закачи с панталоните на един клон. Панталоните му се смъкнаха до глезените.

Той се спря във въздуха, като висеше от горе на долу Ризата му се изхлузи от главата, като откри раната на врата му.

Ирайзис погледна набитото му тяло, като откри, че харесва мускулатурата му най-вече гладкия му плосък задник. Очевидно и Мус, който се кикотеше и пръхтеше до нея.

Нямаше време за губене. Ниш се люлееше на всички страни, а няколко греди прелетяха край него и паднаха в бездната. След малко и останалите щяха да ги последват.

— Хайде! — изсъска тя, като разклати Мус за рамото. — Четири бутилки.

Мус извърна очи от Ниш и пое надолу с Ирайзис. Тя хвана здраво гредите, докато Мус освободи Ниш. Това отне повече време от необходимото. Ирайзис обаче не помисли за това. Ако Мус се възползваше от Ниш, помисли си тя, то това беше поради глупостта на последния.

Най-накрая те бяха отново горе. Ниш беше пребледнял и трепереше.

— Отнеси го обратно — каза Ирайзис.

Мус хвърли Ниш на рамото си, прихвана го с огромната си ръка за задните части и се затътри. Половин час по-късно подзанаятчията вече се намираше на една пейка в столовата, опрян на стената, топлеше се от големите пещи и похапваше купа рибена чорба. Ирайзис купи

четири бутилки бренди от миньора Флин, който нелегално ги пазеше за клиентелата си.

Когато даде брендито на Мус, той изкърти тапата и изля половината от съдържанието ѝ в гърлото си. Очите му се кръстосаха, алкохолът го замая, той се закикоти и каза; „Късмет с лова на кристалната дама“. Жонглирайки с бутилките, Мус се изгуби.

Тя остана загледана в него, като се чудеше как този полуидиот е разбрал за Тиан. Вероятно защото все се навърта наоколо и се бърка в чуждите работи.

Като влезе в столовата, Ниш ѝ се усмихна несигурно.

— Дори и цял живот да си мой роб, никога няма да си платиш, колкото ми дължиш! — каза му тя ядосано. Това, че той я беше спасил от самоубийство, тя не спомена.

Той се изправи, хилейки се срещу нея:

— О, не знам. Но когато висях там долу, а ти позволи на Мус да ме пуска отзад, аз имах идея, която щеше да спаси и двама ни.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Олеи се беше свила в ъгъла и трепереше. В стаята беше студено, но въпреки това тя беше хвърлила дрехите си. Панталоните и ризата ѝ бяха направени от най-фина агнешка вълна, която и бебе би могло да носи, без да му е трудно. Тя обаче усещаше плата, изтъкан от тънки нишки да опъва кожата ѝ с всяко движение.

Тя постави пръсти в ушите си. Това я предпазваше от какофонията, която смущаваше мисълта ѝ. А звукът беше навсякъде. Олеи можеше да чуе шумът на машините на долните етажи. Чуваше как мишка се катери по тавана и то сякаш мъж вървеше с миньорски ботуши. Тя можеше да чуе дори най-безшумните движения, които паяк правеше с крачетата си, как изпукват ставите му, как плете своите нишки.

Обонянието ѝ беше особено развито. Олеи усещаше, когато миньорите пълнят наново пещите, както и каква руда слагат. И макар дори огнярите понякога да не го забелязваха, за Олеи разликата беше като между ябълка и лук. Тя дори можеше да определи от коя посока духа вятърът само от аромата на въздуха.

Източните ветрове идваха с миризма на сол, морски водорасли и риба, някъде около Тикси. Северните ветрове идваха с мириса на катран, амоняк и битови отпадъци от отводнителните тръби. Южните носеха аромата на борови връхчета и смола, макар и само през топлите дни. Западните ветрове не миришеха, тъй като в тяхната посока имаше само лед, сняг и планини.

Олеи познаваше всеки, преминал покрай нейната врата, също като кучетата, които запомняха по мириса. Тя можеше да разпознае поне сто души; някои от тях — мръсни, други — чисти, трети — маскирали лоша хигиена с парфюм. Един нещастник например имаше развалени зъби, които тя можеше да надуши още като стъпеше той в коридора.

От всички, които знаеше по миризмата, по имена познаваше едва четирима. Джал-Ниш имаше сладникаво зловонен мирис с металически нотки. Тя го познаваше добре, тъй като през целия път от

Фасафарн вървяха заедно. Тя се сви веднага щом го разпозна по аромата. Той се представяше за загрижен за нея, но тя знаеше, че не е. Джал-Ниш искаше отчаяно да бъде скрутатор и се страхуваше само от две неща — гнева на своята съпруга Раней Мел и да не би да не се хареса на скрутатора на Ейнунар Ксервиш Флид. Ароматът му припомни на Олей забравени от детството спомени.

Олей също познаваше кверист Фин-Ма, която се миеше със сапун от розови листенца. Вероятно го правеше по шест пъти на ден, тъй като ароматът се беше просмукал в нея. Фин-Ма говореше тихо, може би по най-болезнения начин, който Олей беше чула от години. Тя беше наистина загрижена, не само за себе си, и полагаше истински усилия в работата си. Но пък и тя носеше своята мъка.

Третият човек беше Ниг-Га, жената, която носеше храна и чистеше на Олей. Тя имаше силен и сложен мирис, такъв, че Олей се чудеше дали не се къпе само веднъж годишно. Последната беше Ирайзис, която също миришеше на сапун и цветя, но нейният собствен аромат беше по-силен — истинска жена. Олей не знаеше какво да прави с нея. Гласът на Ирайзис беше силен, въпреки че тя се опитваше да го контролира, но Олей откри внимателно скрита топлина в него.

Ароматът, който най-много я заинтригува, нямаше име. Това беше мирисът на младия мъж, който дойде с Ирайзис, а следващия път падна на пода в стаята ѝ. Аромат на мускус и подправки, който я стопляше по неразбираем за нея начин. Примесен с метал, машинно масло и кръв. Тя не познаваше гласа му. Тя го беше наранила, което го правеше специален в нейните очи. Много хора я бяха карали да страда преди, по тя не беше наранила никого. Той беше много специален мъж. Олей искаше отново да го види. Сега тя го очакваше.

Умът ѝ се върна отново към Фасафарн, където тя беше живяла през по-голямата част от осемнадесетте си години. Олей не беше глупава, въпреки това, което хората мислеха за нея. Нямаше значение. Тя не можеше да чете или пише, тъй като само отражението на светлината от хартията изгаряше очите ѝ. Животът ѝ се определяше от опита, а тя имаше повече опит, от който и да е друг в Сантенар.

За пръв път тя срещна Джал-Ниш преди дванадесет години, когато беше дете и на шест години държа изпита си пред екзаминаторите. В обикновени времена тя би била определена като идиот и изхвърлена на улицата или пък затворена в специализирана

институция, ако решаха да продължат мъченията ѝ, но Джал-Ниш не беше обикновен екзаминатор и бяха отчаяни времена. На екзаминаторите беше заповядано да търсят деца с необикновен талант, особено някакъв, свързан с Тайното изкуство. Човечеството се бореше за оцеляването си и никой не знаеше кои способности можеха да се окажат жизнено необходими в борбата срещу врага — война, която този свят никога не беше изживявал.

Олеи беше най-необикновеното дете, което Джал-Ниш някога беше срещал. Зрение, слух и осезание — потиснати, тя живееше главно чрез обонянието си, за разлика от обикновените хора. Тя усещаше структурата на нещата, както и силите, които ги държаха заедно или пък ги разделяха. Олеи можеше да излезе навън със затворени очи и да опише вятъра. Тя можеше да го види в три измерения, като вълни от въздух, които прииждат, спадат и отново се въздигат.

Още по-важното беше, че тя можеше да види Тайното изкуство в детайли, с цялата му същност, останала неразгадана за другите.

Олеи често беше чувала Джал-Ниш да говори за нейния уникален талант. Дори и в най-лошите ѝ моменти чувството, че беше специална, я караше да продължава напред. Перквизиторът беше разказвал за нея на много магьосници, за да разбере каква полза можеше да има от нейните способности. Никой не му каза нищо, тъй като нямаха нито търпението, нито проникателността, за да разберат Олеи. Тя веднага разбираше, когато някой искаше да я използва. Тогава Олеи изпадаше в кататонен ступор и нищо не можеше да я изкара от него. В това състояние можеха да я наранят и много хора го направиха. Без значение.

Олеи не беше избягала, защото не можеше да оцелее навън. Тя просто се оттегли. Накрая старият Фламас, последният магьосник, на когото тя беше дадена, я остави в една от килиите на своята кула и забрави за нея. Даваха ѝ храна веднъж дневно, като на останалите затворници, а на всеки няколко дни — по една кофа студена вода, за да се мие. Мръсотията от килията се оттичаше по една отводнителна тръба.

Това беше най-хубавото нещо, което можеше да ѝ се случи. Килията беше тъмна; през тежката врата трудно проникваше звук. Мирисът беше неприятен, но пък си беше нейният. Беше толкова

топло, че не ѝ се налагаше да носи омразните си дрехи. Тук беше за нея по-подходящо откъдето и да било другаде, поне откакто напусна утробата на майка си, за да открие, че светът е истински кошмар за сетивата.

Олеи прекара пет години в килията, като оцеляваше единствено благодарение на разума си. Тя стана жена и способностите ѝ разцъфтяха. За да задоволи усета си към ред, тя започна да изгражда върху една мрежичка триизмерен модел на света, но такъв, какъвто го виждаше със сетивата си. На физическите обекти като замък, кула, земя или скала обърна по-слабо внимание, но на одушевените посвети много усилия. За всеки обект, който не познаваше, тя поставяше мислено по един възел в мрежичката.

Един ден тя разкри за самата себе си една отдавна непонятна ѝ тайна — лайринксът. Преди да го открие, тя имаше своите страхове; сега обаче се страхуваше повече от всякога. Този пришълец я ужасяваше.

Когато за пръв път си го представи, тя започна да крещи. Толкова силно, че извикаха магьосника Фламас, забравил я тук с години. Той си спомни името ѝ, чак след като му припомниха историята, но откри, че нищо не можеше да се направи с това момиче и извика Джал-Ниш. Тогава Олеи беше на шестнадесет и я взеха за третия и изпит.

Джал-Ниш разгледа нейния случай и разбра, че... с нея може би беше направил откритието на века, стига да намери начин как да я използва. Той спечели за себе си званието перквизитор, но за последните две години оттогава не беше регистрирал никакъв напредък. Като не желаше да остави Олеи на хора, които можеха да пречупят таланта ѝ, и благодарен от факта, че тя можеше да му донесе огромна полза в бъдеще, когато научи ужасните новини за Тиан, той просто взе свръхчувствителното момиче със себе си.

Пътуването си беше истинско мъчение за Олеи. През целия ден тя стоеше в копринен чувал, който висеше на въжета от покрива на вагона. Дори и тогава обаче тя усещаше сетивата си изключително натоварени, тъй като на моменти вагонът спираше. Тогава тя надаваше силни викове и всички се чувстваха раздразнени. Джал-Ниш постави пазач до чувала, за да не би някой от пътниците да го хвърли в някоя пропаст по време на пътуването.

Викове и крясъци накараха Олеи отново да се свие в ъгъла и да започне да се клати. Краката и ръцете ѝ бяха единствените части от нейното тяло, които не бяха толкова чувствителни.

Навън беше Ирайзис, която говореше тихо, но също и очарователния млад мъж, паднал внезапно онзи път в стаята ѝ. Тя искаше този мъж отново да дойде, за да го проучи по-добре. Ирайзис вече ѝ беше позната. Вратата се отвори и в очите на Олеи навлезе силна светлинна вълна отвън. Тя закри очите си с ръце и се сви в отчаян опит да се предпази от външния свят.

Влязоха Ирайзис и младият мъж. Ароматът му на мускус веднага я обърка. Те оставиха вратата отворена, което направо накара Олеи да полудее. Стъпките им кънтяха ужасяващо към нея; нищо не можеше да попречи на звука отвън.

Ирайзис се наведе, дъхът ѝ свистеше, сърцето ѝ биеше като огромен барабан. Щеше да я измъчва ли?

Ирайзис се нахвърли, сграбчи Олеи за китката и я повдигна с лекота. Краката на Олеи увиснаха във въздуха, тя изпищя, но не посмя да свали ръце от очите си, за да се защити. Захватът се стегна, грубият плат натисна кожата ѝ, всичко беше непоносимо.

Ирайзис проговори на мъжа. Гласът ѝ беше с ужасяващо силни тонове, нищо общо с нежния говор отпреди. Защо искаше да я нарани сега? Мъжът отговори, не толкова силно, но Олеи така и не можеше да разбере какво казва. Той изобщо не беше любезен.

Като обърна главата на Олеи на една страна, Ирайзис прошепна нещо бързо. Прозвуча като „Сега!“.

Олеи се почувства неудобно, в ухото и стана топло. Трясъци, бомби и балони сякаш вибрираха в главата ѝ. После в ухото и стана хладно, тя съвсем не го чувстваше. Почувства се замаяна. Какво ставаше? Губеше представа за горе и долу. Опита се да махне това в ухото си. Ирайзис държеше ръцете ѝ. Усещанията сякаш зазиждаха мозъка ѝ, отекваха навсякъде, не спираха. Това беше най-ужасното усещане от всички, то сякаш унищожи онази мрежичка, която тя бе изградила в мозъка си като картина за света — нейното единствено убежище.

Без предупреждение Ирайзис я обърна на другата страна, а през това време мъжът изсипа горещото вещество и в другото ѝ ухо. Още

повече шум в главата ѝ; последва втвърдяване на веществото и за пръв път в живота си Олеи почувства пълна тишина. Тя спря да вика и просто увисна на ръката на Ирайзис, като продължаваше да прикрива очите си.

Мъжът затвори вратата и закри фенера, така че в стаята остана съвсем слаба светлина. Ирайзис постави Олеи на крака на земята, като продължаваше да я държи в неотслабваща хватка. Олеи не помръдна. Тя вече не чувстваше дори желанието да се свива и клати; просто се взираше учудено през решетката, която пръстите ѝ нравеха пред очите.

— Сега какво? — каза мъжът.

Олеи прочете по устните му и се обърна с лице към него. Ирайзис може би беше казала нещо, но Олеи не забеляза.

— Името ми е Крайл-Ниш! — каза мъжът. — Можеш да ме наричаш Ниш, ако искаш. — Той отново се върна към краткото си име.

— Нишшшш! — прошепна тя.

Той ѝ протегна едната си ръка, която тя помнеше по миризмата, докато той лежеше на пода. Тя не се отдръпна. Той я помилва с върха на пръстите по косата. Олеи усети как докосва с обратната страна на ръката си бузата ѝ. Кожата беше груба, но нежна. Странно чувство, нежност. Усещане от коприна, когато прокара пръсти през лицето ѝ. Той постави ръцете си върху нейните. Ах, ароматът от него, допирът му! Тя отдръпна ръце. Миглите ѝ трепнаха в дланите. Усети, че трябва да му вярва, на него, непознатия хубаво ухаещ мъж.

— Миришеш хубаво, Ниш.

Пръстите му преминаха по клепачите ѝ. Тя му позволи. Изведнъж светлината съвсем изчезна. Настъпи мрак. Олеи му позволи да завърже зад главата и маската. Ниш я удари през лицето с върха на пръстите, а после се оттегли. Ирайзис също.

Инстинктивно Олеи отново се сви, но откри, че не ѝ е необходимо. Нямаше светлина, звук или друго усещане, освен това, че краката и са на пода, а маската покрива очите ѝ. Нямаше ги онези усещания, които цял живот я бяха дразнели.

Схемата ѝ за света беше толкова ясна сега. Възлите, усети тя, бяха толкова лесни за развързване. Мозъкът ѝ можеше да мисли по неин избор. Олеи се отпусна на пода. В ъгъла на окото ѝ блесна сълза. После и в другото. Тя заплака силно, нещо, което досега не беше

правила. Войната беше свършила, поне в нейното съзнание. Най-накрая беше свободна от своя затвор.

Ниш и Ирайзис я гледаха, без да кажат и дума. Олей плака дълго, после клюмна, накрая съвсем се наведе по очи върху пода. В тази странна поза, напълно гола, тя заспа.

Ниш стана да покрие Олей с дрехите, но Ирайзис му направи отрицателен знак с глава.

— Ела навън. Свикнала е да спи така, макар и да изглежда странно. Ще се върнем по-късно.

Ирайзис затвори вратата и двамата отидоха в столовата.

— Тежка работа! — каза Ниш, като си избра чаша лимонов чай и още една с чай от кумкуат.

— Беше брилянтна идея, да напълним ушите ѝ с восък. Как го измисли?

— И аз се чудя как никой не се е сетил за това. Много работници тук носят очила, наушници и ръкавици. Когато обаче висях от скалата надолу с главата, а ти ме гледаше похотливо, аз разбрах от какво се нуждае тя.

— Не от моята похотливост трябва да се притесняваш — каза тя весело. — Трябваше да видиш как те гледа Мус.

— Беше повече от поглед, когато слезе долу при мен — каза Ниш кисело. — Той ми причини нещо лошо. Трябваше да го спреш!

— Държах гредата — каза тя.

— И той също!

Ирайзис избухна в смях.

— Може би това ще те научи да внимаваш повече и да се отнасяш към нещастieto по-мило. Знаеш, чудя се за Мус...

— Какво имаш предвид?

— Нещо, което той каза. Не мисля, че е толкова глупав, колкото изглежда.

— Не може да е.

— Ще го държа под око.

— Смяташ, че *той* е шпионинът? — тя не отговори и затова той продължи. — Най-добре да направим нещо по-трайно за Олей.

Това им отне цял ден. Да създаде чифт леки очила, които напълно покриваха очите на Олеи, беше проста работа за един подзанаятчия. Той имаше добре затъмнено стъкло и изряза от него два кръга, които напълно пасваха с рамките. Ниш изпробва очилата, като погледна към слънцето и установи, че светлината съвсем слабо проникваше. Всяка допирна зона на рамката с кожата той обви с коприна. Той направи и чифт подплатени наушници за ушите ѝ, в случай че восъкът я дразнеше.

Ирайзис също беше заета, въпреки че не каза какво правеше. Ниш се притесняваше, че времето минаваше, а и двамата с Ирайзис бяха заплашени от сериозна присъда.

Те проверяваха Олеи на всеки няколко часа. През по-голямата част от деня тя спа. По-късно я намериха да върви по стаята и да си говори сама, като носеше копринена риза, но не и панталони.

— Вероятно и е студено — каза Ирайзис, когато излязоха. — След час-два вероятно ще ги обуе.

През нощта Ниш отиде в ателието на Ирайзис, за да види какво правеше тя. Тя държеше чифт панталони на светлината на лампата, направени от най-тънък плат. Те отразяваха в синя иридесцентна светлина и прозираха, когато тя мърдаше.

— Мислех си, че само аз съм работил тази вечер.

— А аз да не би да не работя?

— В момента работиш за себе си. Ах, суетата на жените...

— Панталоните за Олеи, глупако! — тя ги вдигна. — Ти какво си мислиш?

Тя ги простря към него. Те се залепиха по пръстите му, сякаш бяха напоени с олио.

— Внимателно, Ниш!

— Хубави са! — той погали тъканта. Панталоните бяха направени от най-финия копринен плат, до който се беше докосвал някога. — Как ги направи?

— Чичо Баркърс имаше малко паешка коприна в склада. Трябвала му е за нещо, но не я е използвал. Реших да уشيا дрехи от нея и направих два ката за Олеи. Тя може да ги носи под обикновените си дрехи, за да предпазват кожата ѝ.

— Паешка коприна?

— От паяк кръстоносец. Той има най-меката нишка в света, но много пъти по-здрава от копринената. Предизвиквам всеки да я разкъса — няма да успее.

— Смяташ, че Олей ще носи тези дрехи?

— Ще трябва. Не може да върви гола в планината.

— Защо ще ходи там?

— Ами как по друг начин ще открием Тиан?

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На следващата сутрин те отново се намираха на изходната точка. Олеи беше разчупила маската си, докато спеше, а Ниг-Га я събуди, като нахълта със закуската и остави вратата широко отворена. Олеи изписка пронизително, а изплашената Ниг-Га ѝ заби шамар. Олеи се развика още по-силно и в пристъпа си извади восъка от ушите си. По същото време Ниш чу вика от другата страна на столовата и веднага тръгна към стаята на Олеи. Когато я стигна, Олеи беше в кататонен ступор. Ниг-Га я тресеше и викаше срещу нея. На вратата се бяха насъбрали стотина работници, които се подиграваха с голата луда. Ниш изхвърли прислужницата от стаята.

— Разкарай ги! — извика той на Ирайзис, която нахълта с бяг.

— Какво ще правиш? — попита тя, останала без дъх.

— Не знам! — Той избута хората от вратата и заключи. След миг чу гласа на баща си.

— *Знаех си!* — каза Джал-Ниш. — Това си е чиста загуба на време. Знаех си, че ще се провалиш.

— Нямахме шанса да ти покажем какво направихме — каза разнежващо Ирайзис, с онзи същия неин глас, който побъркваше мъжете.

— О, добре! — каза той ядосано. — Но...

Джал-Ниш и Ирайзис се отместиха встрани. Ниш не чу остатъка от разговора им.

— Олеи — каза той с възможно най-милият си глас.

Нямаше отговор, но Ниш чу как тя се клати и си мънка нещо неразбираемо. Той я затърси по пода и намери маската. С крака настъпи и восъка, паднал от ушите ѝ. Шумът навън спря.

Ниш забеляза Олеи в ъгъла. Мръдна няколко крачки напред, много бавно, за да не я смуцава. Той вече знаеше, че бавните стъпки наоколо не я плашеха.

— Олеи — прошепна той. — Намерих маската ти. Искаш ли си я? — Той ѝ я подаде.

Тя се заклати по-силно от всякога. Очите ѝ бяха здраво стиснати.

— Олей, тук! — той съвсем нежно докосна бузата ѝ с обратната страна на пръста си.

Тя се заклати още по-бързо. Той се чудеше как не пада. Още като я докосна, тя издаде пронизителен гърлен звук. Ниш отстъпи назад.

— Олей? Можеш ли да ме видиш? Усещаш ли, тук съм?

Тя поклати глава. Ниш потри бузата си от учудване. Тя застина. Не се беше бръснал с дни — звукът, когато разтърка бузата си, я уплаши.

— Подушваш ли ме?

Олей замлъкна съвсем. По устните ѝ се разля усмивка. Може би това беше ключът.

— Как мириша, Олей?

Последва още една усмивка.

— Хубаво! — каза тя нежно, имитирайки гласа му. — Миришеш като нежен мъж — мускус и подправки, метал и смазка.

Това му поддейства ободряващо — истински пробив. Ако тя оценяваше хората по начина, по който миришат, то вероятно така те можеха да спечелят доверието ѝ. Той откри, че я харесва. Искаше му се да я види как изглежда на светло. Първите впечатления бяха изкусителни.

Той натърка маската по лицето си, после — под мишниците си. Като я извади, първо я подуши сам. Мирис обаче нямаше.

Той протегна ръка и поднесе маската към лицето ѝ. Тя се усмихна, грабна я и я постави на лицето си, като я миришеше като куче. От гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Олей постави маската над очите си и последва нова въздишка. Олей опита да я завърже зад врата си. Маската падна. Опита още веднъж, но със същия успех.

Олей изскимтя. Пръстите на Ниш я докоснаха, а тя ги постави към носа си, като вдъхна дълбоко аромата им, а после му позволи да ѝ завърже маската. Нейните пръсти следваха всяко негово движение. Когато той завърза маската, тя бутна ръцете му, развърза я отново и после сама я завърза. Олей се изкиска, когато успя.

Ниш седна на пода, като се чудеше какво предстоеше да направи тя. Бяха ли направили прогрес с нея или съвсем не? Тя клекна до стената, точно на една ръка разстояние от него. Ниш усети тревогата ѝ, любопитството, но също и едва потиснатия страх да не бъде наранена отново. Как можеше да я убеди да му помогне, да го спаси?

Той мислеше за собствените си проблеми, най-вече за заплахата да го изпратят на предната фронтова линия. Ниш изскимтя и започна силно да се клати напред-назад. Донякъде се преструваше, но... само донякъде. А скимтенето му сякаш издаваше как се чувстваше той в своята лична тъмнина, където беше потънал.

Олеи обърна глава.

Той продължи да се клати, сигурен, че тя го изучаваше по странен начин с всичките си сетива. Какво щеше да направи Олеи сега? Само това имаше значение.

Тя се присегна към него, докосна бузата му с върха на пръста и изведнъж го отдръпна. Той въздъхна. Тя застина, клюмнала глава на една страна, а косата ѝ падаше по гърдите и корема. Тя простря пръсти към него и обхвана с тях носа му.

Малко чудо. Тя му предлагаше доверието си, нещо, което не беше дала на друг. Той подуши пръстите ѝ. Олеи имаше слаб аромат, тъй като още от времето, което беше прекарала в кулата на магьосника, беше развила навика да се мие по няколко пъти на ден. Тя миришеше приятно. Ниш притисна носа си в шепите ѝ.

Той въздъхна, усмихна се и вдигна глава. Тя отдръпна ръка и го побутна. Като разбра намека, той тихо отиде до вратата. Предстоеше им дълъг път да извървят, но поне вече бяха тръгнали.

Като хвана дръжката, но преди да отвори вратата. Олеи каза тихо:

— Ще нося маската ти, Ниш. Ще ти помогна да я намериш.

— Благодаря ти — прошепна той.

В занаятчийската работилница той разказа на Ирайзис всичко, което се беше случило, като трудно задържаше радостта си.

— Направих го! — заключи той. — Тя ми вярва. Тя каза, че ще помогне да намерим Тиан!

Ирайзис не беше толкова щастлива, колкото той очакваше и със сигурност се намръщи като и разказа епизода с мириса.

— Като куче и кучка на слънце! — извика тя. — Да се захващаме за работа.

Те започнаха с очилата, най-леките, които Ниш можеше да изработи, с широки овални стъкла и рамки, изработени от жица, отгоре обвита с коприна. Очилата изглеждаха перфектно, поставени зад ушите на Олеи.

Тя внимателно ги постави, разходи се напред-назад из стаята, а после ги свали.

— Не мога! — тя разтърка ушите и носа си.

Първото отстъпление. Ниш ги взе в ръка и сам ѝ ги постави, но този път зад наушниците. Олеи се усмихна — първата истинска усмивка, която Ниш видя от нея, въпреки че тя бързо се изгуби.

Той ѝ даде дрехите. Тя прокара пръсти по блузата с висока яка и се намръщи. Олеи я облече, нагласи я в кръста, оправя гърба и извика.

— Това пълзи! Пълзи навсякъде по мен! — с едно движение тя я разкъса и я хвърли в кофата. Тя стоеше права, като трепереше и търкаше бясно корема, гърдите и раменете си.

Ирайзис отвори вратата.

— Какъв е проблемът?

Ниш взе кофата, очилата и остатъка от дрехата и излезе.

— Е, поне хареса наушниците. — Той разказа на Ирайзис какво се беше случило.

— Проверих всичко — каза тя раздражено. — Всичко изглежда перфектно. Няма нито една излишна нишка.

— Тя твърди, че тъканта сякаш пълзи по нея — каза Ниш, — вероятно е така. Да поговорим с тъкача.

— Добра идея! — те излязоха. Скоро подминаха цистерните с вода, кланиците, където миришеше на кръв, и продължиха към групата от малки сгради, където се намираха работилниците на майсторите, които не бяха заети в производството на кланкери.

— Добро утро, майсторе тъкач — каза Ирайзис и надникна в работилницата. — Зает ли си?

— Винаги съм зает! — той беше смъртноблед мъж, единият крак, на който беше изкълчен. Никога не се усмихваше. Той оправяше разбърканите нишки на стана. — Виж тези! Проклети чираци; на всички от тях да събереш мозъците на едно място, няма да напълниш и черепа на гнида. Какво искаш?

— Паешка коприна. — Тя обясни какво се беше случило.

— Жени! — каза той под носа си. — Чакай! Има малко останала там като се гмурна в раклата с кълба, той извади едно и размота малко от нишката, като я опипваше с костеливите си пръсти. Ниш си помисли, че и тъкачът изглежда като паяк, поне така работеше с пръсти.

— Изпра ли дрехата първо? — попита предизвикателно тъкачът.

— Не! — каза Ирайзис. — Помислих, че ти си го направил.

— Даже и на перачка не я даде! — той се втренчи в нея. — Ето го отговора. Това е сурова коприна. Все още пази отпечатъците на паяка по себе си, затова я е почувствала, сякаш пълзи.

— Как да се справя с това?

— Как бих могъл да знам? Никога преди не съм използвал паешка коприна. Нито пък отново ще го направя, много трудно се тъче.

— Той удари стана с юмрук намръщено. — Топла вода и мек сапун. Без луга! Водата да не е гореща, защото дрехата ще се смали.

— Благодаря ти — каза Ирайзис.

— Уф! — Той отново се обърна към стана си, като клатеше мъхнатата си глава.

— Очарователен приятел — каза Ниш.

— Прав е. Работи добре, точно, както му наредиш. Просто не обича жените. Разбирам го, има си причина.

Ниш не попита защо, но и тя не продължи. Ирайзис остави дрехите в пералнята и даде точни инструкции. Ниш се върна в работилницата си и замени рамките с каишка, която трябваше да се закопчава зад врата на Олей. Каишката покри с паешка коприна, добре изпрана предварително.

Той прекара цели часове в стаята на Олей следобеда и вечерта, като я гледаше как върви с наушниците и маската. Тя неколкратно изпробва очилата, но всеки път ги сваляше след няколко минути. Очевидно предпочиташе да не вижда нищо, отколкото да търпи каквото и да било дискомфорт.

Ниш пазеше тишина. Той искаше тя да свикне с присъствието му. Вратата беше отворена, като вътре нахлуваше светлина, пък и пазачите на другия край на коридора бяха любопитни и понякога надничаха.

Ниш обичаше да я гледа. Олей беше дребна, но красива: нейните къси извивки контрастираха с удълженото тяло на Ирайзис. Кожата ѝ, никога не видяла слънце, беше нежна като на бебе. Като я гледаше да се разхожда гола напред-назад, Ниш усети, че нещо в него я пожелава.

„Защо не“, помисли си той. „Тя е нормална жена. Може би това ще я накара още повече да ми вярва. Ирайзис няма нужда да научава.“

Умът му се луташе по сладката следа, но изведнъж той осъзна, че Олей вървеше уплашено, излъчваше тревога.

Дали беше отгатнала мислите му? Ниш забързано си оправи панталоните и забеляза висока фигура на вратата. Той отиде до нея.

— По-добре е, въпреки че ѝ е трудно с очилата.

Ирайзис го изглежда ядно от горе до долу, сякаш беше отгатнала за какво си мечтаеше.

— Дрехите ѝ са сухи! — каза тя кратко.

Ниш се опита да я хване за ръката, но Ирайзис го подмина и се втурна вътре към Олей. Последната бързо отстъпи назад и се удари неволно в стената, като държеше ръце горе.

— То пълзи! — извика Олей дрезгаво.

Ирайзис изглеждаше раздразнена. Ядът ѝ трябваше бързо да премине — в противен случай, рискуваше да разруши трудно спечеленото доверие.

— Спри! — изсъска тя. — Позволи ми аз да го направя.

Ирайзис вдигна юмрука си. Ниш си помисли, че ще я удари. Добре, той щеше да я остави да го направи. Това щеше да бутне още една от бариерите между него и Олей. Той застана безучастен.

Див сподавен вик се изтръгна от гърлото на Олей. Тя отново се сви, стисна юмруци, а през маската си гледаше Ирайзис.

Ирайзис отстъпи назад, а после хвърли дрехите на Ниш.

— Искам да вдъхвам такъв тип лоялност. — Тя тръгна към вратата.

Ниш се чудеше как да убеди Олей да облече дрехите, които сега бяха различни. Той разкопча ризата си и я хвърли на пода. Олей се обърна към него.

Ирайзис изсумтя отвратно.

— Не мога да повярвам!

— Просто пази тишина! — дрехите бяха прекалено малки за Ниш, разбира се. Затова той натърка ризата от паешка коприна по гърдите, главата и лицето си. Материята беше изключително чувствена, до подобна на нея Ниш никога не беше се допирал.

Същото направи и с панталоните, чорапите и ръкавиците. Накрая подаде на Олей ризата. Тя я взе с един пръст, като я държеше надалеч от тялото си, сякаш се страхуваше да не усети пълзенето наново. Бавно я поднесе към носа си и подуши. Подуши я от горе до долу, отстрани и отзад и накрая я допря до лицето си щастлива. Тя я облече, като я

задържа за миг, когато платът мина през гърдите ѝ. Ниш сдържа дъха си. Ирайзис, застанала на вратата — също.

Олеи изписука тъничко, сякаш отправяше своя зов към Ниш. Тя облече и панталоните, стегна ги в кръста и подскочи високо във въздуха, като крещеше от радост. После се разтанцува от щастие по стаята.

Олеи изненада Ниш в гръб и го обгърна с ръце, а дланите си поднесе към носа му. Той подуши ръцете ѝ, както самата тя очакваше и Олеи отново започна да танцува. Тя беше много умела и грациозна. Въпреки маската, Олеи знаеше къде се намира всеки предмет в стаята. Тя нито веднъж не обърна кофата и не се удари в стената.

Ниш отиде до вратата.

— Много добре — каза Ирайзис. — Започваме този следобед.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След дълго лутане Тиан попадна на задънена галерия. Тя се върна назад, не далеч от входа на деветото ниво, близо, до което имаше коридор, който тя не беше забелязала вчера. На ляво или надясно? Тя пое наляво и скоро попадна на друг кръстопът. Тиан се спря, като се намръщи. Лесно можеше да се загуби тук. Като се върна при входа, тя погледна в шахтата. Отгоре се чуваше стрелба. Вероятно се готвеха да продължат да я преследват.

Тя отново затича към първия кръстопът, като се опитваше да запомни броя на стъпките, мечтаейки си да имаше карта, за да опише пътя. Като чираче, често я караха да запомни планове на цели проекти и после да ги възпроизведе след седмица или дори година по-късно. Можеше ли все още да прави това? Като минаваше, Тиан започна да създава карта на мината в главата си. Картата може би нямаше да е точна, тъй като тя можеше да прецени само посоките, но беше по-добро от нищо. Ако не умреше от глад или пък преследвачите ѝ не я убиеха, тя се надяваше да намери дългия маршрут, за който говореше Джойън: пътят, който водеше до другата мина.

Тя ходеше напред-назад, като се опитваше да създаде в главата си точната карта: лабиринт от коридори, в чийто център като зрънце се намираше самата тя. Тя за миг изгуби контрол над мисълта си, но после отново го възвърна.

Беше изминал цял ден, преценяваше Тиан по стомаха си, преди да успее да обрисова цялото ниво. Да се съблюдават връзките между хоризонталните галерии, шахтите и подпорите беше трудна работа. Уменията ѝ в картографията бяха повърхностни. Тя обаче сякаш се забавляваше с трудностите; колкото по-трудна изглеждаше работата, толкова по-добре.

По-ниските нива бяха частично наводнени. Много ѝ се искаше да имаше голямата греда с кука на Джойън, за да провери нивото на водата. Без нея, единственото, което ѝ оставаше, беше да влиза във водата и да се надява тя да не покрие рамената ѝ, тъй като багажът ѝ беше прекалено тежък, за да преплува с него.

В повечето случаи водата достигаше само до бедрата ѝ, но беше ужасно студена и пропускаше през ботушите ѝ. Накрая на деня Тиан беше изтощена, а дрехите ѝ — мокри, полепнали на бедрата ѝ.

Тя си намери място да преспи през нощта, съблече дрехите си и ги прегледа за щети. Дрехата беше станала червена. Като си представи какво би казала Матроната в този случай, Тиан избухна в смях. Прозвуча странно, чу се и ехо. Боже, струваше ѝ се, че ще полудее.

Тиан мислеше за светещия от само себе си кристал през целия ден. Беше различен от всеки друг хедрон, на който се беше натъквала. Никога не беше оформян, той естествено *притежаваше* форма, придобита след половин милиард години кристализация. Искаше го отчаяно и това я тревожеше. Можеше ли да се установи връзка между тях само след като го беше използвала веднъж? Цялата ѝ воля се насочи към това да си го осигури.

Тази нощ тя отново сънува младия мъж, въпреки че този път беше различно. Те бяха в противоположни ъгли на една стая и само се гледаха един друг. Той се затича към нея. Тя към него — също. Той простря ръце, по лицето му се четеше желание. Тя застина на мястото си. В този сън той искаше нещо от нея. Какво беше то? Тиан се обърна уплашена. Той пусна ръце, отпусна рамене и залитна.

Още със събуждането си Тиан си припомни идеално съня. Чувство на безпомощност, липса на представа какво очакваха от нея — странно. Поради тази причина тя не си намираше и партньор. Да споделя живота си с друг означаваше да изгуби контрола, за който толкова много се беше борила.

Емоциите за нея бяха на заден план! Тиан преоблече дрехите си — отдолу сухите, а отгоре — мокрите, и с пакета на гърба, намотката от въжето на рамо и блестящия кристал в ръка потегли.

Като приближи кръстопътя на деветото ниво, Тиан разбра, че картата, която беше проектирала, е изчезнала от ума ѝ. Тя се спря паникьосана, а стомахът ѝ се сви. Как се случи това?! Без да може да контролира дори къде отива, тя чувстваше, че не е нищо повече от един беглец, безправна личност, която не принадлежи към никое съсловие на обществото.

Туп-туп! Този път още по-близо. Тя застана неподвижна, обзе я силна тревога. „Успокой се. Можеш да го направиш. Картата ще се

възстанови по спомените ти. Поеми си дълбоко дъх, няколко пъти. Изпразни ума си от всичко друго.“

Тиан не можеше да си спомни картата — беше толкова уморена. В тунела проехтяха откъси от войнишки марш. Паниката я накара да бяга. Тя почти се предаде на страха.

Трябваше да се постарее, бавно, стъпка по стъпка. „Започни от началото, момиче — толкова пъти й беше казвал старият майстор. — Опитваш се да направиш повече, отколкото умът ти може да поеме.“

Нямаше да се остави да я победят. Като си представи началната точка на входа на нивото, Тиан отново започна да обрисова в съзнанието си картата. Тя нарисова мислено пътека до мястото, където седеше сега. Важните места сякаш сами изплуваха в съзнанието й, за да ги локализира.

Тя тръгна напред, като бавно обрисуваше наново лабиринта: всички галерии и тунели, през които беше минала, дойдоха сами на мястото си. Тя не мислеше за нищо друго; изведнъж картата сама експлодира в съзнанието й — детайлна и пълна. В този момент тя разбра къде трябваше да бъдат дългият тунел и другата мина.

Тя криволичеше около два часа през тунелите, като й се наложи на два пъти да прекоси участъци с дълбока до гърдите и вода. Беше студено и неприятно, но тя не се интересуваеше — водата беше пречка и за нейните преследвачи, така че те по-трудно можеха да я хванат. Трябваше да претърсят всеки коридор.

Веднъж попаднала в големия тунел, Тиан се движеше, колкото може по-бързо. Тя трябваше да върви все направо или пък да не си почива, а отчаяно се нуждаеше от сън. След като повървя още няколко часа, Тиан пресметна, че беше направила пет хиляди крачки: една левга. Тя седна за кратка почивка и глътка от шишето на Джойън. Имаше само вода; брандито беше свършило отдавна. Жалко — точно сега й трябваше нещо да се стопли.

Гладът й беше станал постоянен спътник, но тя нямаше какво да направи. Поне вече не чуваше да я преследват. Нямаше спокойствие. Може би преследвачите й знаеха накъде е хванала тя и бяха пратили хора да я заловят. Или пък просто я дебнеха, чакайки подходящия момент. Преди всичко, те си мислеха, че преследват лайринкс.

Тя вървеше все напред. С всяка стъпка се чувстваше все изтощена. По-бавно и по-бавно. Всичко я болеше, освен стомаха, който

вече изобщо не го чувстваше. Тиан си отдъхна за няколко часа, но без да заспива дълбоко, понеже се страхуваше да не я издебнат. Загуби представата си за време. Един, два или три дни вървеше вече? Картата ѝ в ума ставаше все по-богата. Измина почти пет левги, нагоре-надолу, като се опитваше поне да запази посоката.

По едно време Тиан се уплаши да не я преследват. Тя не знаеше и как да го разбере. Нямаше нито звук, нито светлина. Преследвачите ѝ бяха останали далеч, но все пак бяха там.

Тиан навлезе в тунела, който беше пълен с вода на дъното. Тя премина през водата, а краката си вече чувстваше толкова тежки, че крачеше през водата като през сироп. Толкова ли беше дълбоко?

На места водата достигаше до врата, брадичката, дори до устните ѝ, а после спадаше отново. След десет минути ход, тунелът свърши точно пред една гладка скала. Толкова гладка — изглеждаше като каменна врата и след малко Тиан откри дръжката, чрез която да я отвори. Тиан не се изненада: имаше много стари тунели в тези планини, а през зимата цели села се подслоняваха в тях. Тиан стоеше, взряна в бледо сивата каменна врата. Стените на тунела бяха от гранит, а вратата — от мрамор, поне това откри Тиан, като изпробва в камъка острието на ножа си.

Тиан натисна дръжката; вратата се вдигна вертикално със скърцащ звук, а когато достигна максималната височина на отвора си, силно издрънча. Водата нахълта през отвора, като блъскаше яростно Тиан в краката. Тиан се наведе и се промуши през отвора. От другата страна отново хвана дръжката, като се опитваше да разбере дали може отново да спусне вратата срещу преследвачите си. Чу се още по-силно скърцане, каменната плоча падна надолу. Със затварянето на вратата от тавана паднаха малки парченца скала и синя глина.

Тиан продължи пътя си. През ръба на тунела минаваше дълъг ръб. От другата страна на ръба Тиан забеляза розов гранит, който по-нататък преливаше в прозрачен мрамор, украсен със сини и виолетови нишки. По-нагоре се простираше голяма кухня.

Тиан премина край скалата, събрала в себе си толкова цветове, която накрая се превръщаше в естествена пещера с размерите на фабриката за разплод. В центъра имаше езеро. Подът беше

неравномерен, по-висок отляво, където вдлъбнатини и издатини бяха наредени амфитеатрално, подобно седалките в театър.

Тиан пи вода от басейна, после напълни бутилката, изми си лицето и ръцете и тръгна. Тя се спусна в една от вдлъбнатините и след няколко крачки достигна до пещерата, която се разклоняваше на няколко ръкава. Вероятно един от тях беше изходът, който тя толкова време беше търсила. Изтощена до крайност, тя си направи легло между издатините и заспа.

Сънува дълъг сън, все как я преследват. На няколко пъти се пробуди от силни шумове — до нея достигаше ехо от ударите на метал и камък. Сякаш каменоделец работеше наблизо, с изключение на това, че ударите бяха откъслечни и разделени от дълги интервали тишина.

Шумът беше по-скоро интригуващ, отколкото обезпокоителен; всеки удар разбуждаше Тиан за секунда, а после тя отново потъваше в сън. Скоро тя изпадна в полудрямка, каквато не беше имала от седмици.

— Там е! Там горе! Внимателно сега!

Викът накара Тиан да се събуди. Пещерата вонеше на горящ катран. Тя стана и разтърка очи, за да пропъди съня.

Четири катранени вадички пламтяха долу, близо до тунела, където беше влязла. Друга вадичка горящ катран пълзеше точно срещу нея. Светлината разкриваше силуетите на войници в униформи, които тя не разпозна.

— Мърда! Стреляйте сега! — извика един мъж в сержантска униформа.

Тиан се хвърли напред. В камъните край нея се пречупиха остриетата на стрели.

— Спрете! — извика тя.

Настъпи тишина, която беше нарушена от вика на сержанта:

— Коя си ти?

— Аз съм от Тикси! — тя не искаше да каже името си. — Не стреляйте!

— Покажи се. Ръцете горе.

Тя изпълни заповедта, бавно и внимателно. Петима тежковъоръжени войници се натрупаха около нея. Тя не познаваше никой от тях.

— Аз съм сержант Намбл, от гарнизона в Морин — каза водачът им. Той беше висок мъж с рана на лявата буза. — Какво правиш тук?

— Да си виждала лайринкса? — добави мургав, най-дебелият от всички, войник.

— Няма лайринкс — каза тя тихо.

— Какво говори тя? — извикаха войниците. — Къде е отишъл?

— Може би лайринксът се е превърнал в това мизерно момиче — каза един висок плешив мъж. — Най-добре да я убием, за да сме сигурни. — Той извади сабята си и процепи с нея въздуха.

Сержант Намбл го избута настрана. В очите му блесна опасна искра, той улови Тиан за яката и я разтресе.

— Това си била *ти*! Теб сме гонили през цялото време.

— Да! — прошепна тя, ужасена от него.

— Коя е тя? — попита друг войник. По акцента му се съдеше, че идва отвъд планините.

— Това трябва да е избягалата от фабриката за разплод — каза дебелият войник. — Лудата!

— Млъквай! — извика през рамото му сержантът. Лицето му беше станало виолетово, с изключение на белезите, които имаха жълтеникав цвят. — Осъзнаваш ли какво ни струва?

— Стреляхте по мен! — извика тя.

— Глупаво момиче! — Намбл я зашлеви през лицето.

Плешивият войник извади сабята си. По долната му устна се появиха лиги.

— Позволи ми да я довърша — каза той алчно.

— Можем първо да се възползваме от нея — каза широкоплещест добре изглеждащ мъж с подчертана брадичка. Той започна да си сваля дрехите. Тиан се опита да се защити, но друг войник я хвана за ръцете.

Това не можеше да се случи.

— Ти си пълна измет! — извика тя бясно. — По-добре да ме изяде лайринкс!

— Това е единственото, което ще става от теб, като приключим — каза красивият мъж.

— Ще обладаеш жена без съгласието ѝ, Пелф? — каза Намбл.

— Тя е беглец — каза Пелф. — Ако не ти харесва, върви си.

— Моля ви, недейте! — прошепна Тиан.

— Аз ще се погрижа за нея — каза плешивецът с кръвнишки поглед.

Намбл го хвана за ръката и тръгна в тунела.

— Оставете ги да се позабавляват. Утре може всички да сме мъртви — каза плешивият.

Останалите трима я хвърлиха на камъка. Тиан се бореше отчаяно, но те бяха прекалено силни. Някой ѝ сложи окови на ръцете. Тя викаше с цяло гърло. Една груба ръка влезе в устата ѝ.

— Хей? — чу се вик отдолу. Сержантът изтича надолу, за да чуе какво ставаше на входа на тунела.

— Хей? — чу се отново викът.

— Да? — попита предпазливо Намбл. След известно време се появи Джи-Хад, следван от десетина войници и един водач.

— Как стигнахте дотук? — попита Намбл учудено.

— Бих искал да те попитам същото.

Тиан силно захапа ръката и я накара рязко да се отдръпне. Тя си пое дълбоко въздух.

— Какво става? — извика Джи-Хад. — Чух женски крясъци. Войниците пуснаха Тиан. Тя се изправи. Долу дочу, че се водеше разговор.

— Проклети глупаци! — извика Джи-Хад. — Това е занаятчия Тиан! Ако сте я наранили, перквизиторът лично ще ви нареже на части! Слизайте тук долу.

Войниците слязоха, вперили очи в него.

— Откъде да знаем? — каза сержантът. — Никой не ни каза, че я искаш.

— Кретени от Тикси! — вбеси се Джи-Хад. — Вие да не би да се мотаете наоколо, за да тормозите всяка жена, която срещнете?

Никой не смееше да срещне погледа му.

— По дяволите! — извика Джи-Хад. — Махайте се от пътя ми! Тиан, аз трябва...

Преди отново да помръдне, се чу тупкащият звук. Същият от съня на Тиан.

Управителят се обърна натам.

— Какво е това? Сержант, иди и виж.

Всички замръзнаха по местата си. Тиан можеше да чуе уплашеното дишане на Джи-Хад. Никой не проговори. Чук-чук-чук.

Намбл обикаляше на пръсти от единия вход на друг, като се опитваше да разбере откъде идва звука.

— Чух го и преди — каза Тиан.

— Кога? — извика Джи-Хад.

— Преди няколко часа.

— Може да е някой от мината — каза Пелф.

— Тази мина е изоставена от двадесет години — каза Джи-Хад.
— Работеше, когато баща ми беше още жив.

— Може да има златотърсач — каза плешивият мъж, който искаше да убие Тиан.

— Или пък мечка — предположи сержантът, — която чупи кости от коза.

— Казах млък! — изсъска Джи-Хад. — Гъл, Дом, Хантс, Вен-Кой, Троун! Застанете на входовете на тунелите и слушайте. Всеки да си приготви оръжието и да се прикрие.

Петима от войниците заеха позиции.

— Вероятно нищо обезпокоително — каза Джи-Хад, разхождайки се напред-назад. Още едно почукване.

— Дойде отгук — каза niskият побелял Хантс, грозноват мъж с белези от шарка и превръзка на лявото око. Той стоеше на входа на средния тунел. — Да отида ли да видя?

— Да! — каза Джи-Хад. — Хей, как ти е името? — обърна се той към добре изглеждащия войник.

— Пелф, сър!

— Ти си смел мъж, Пелф. Тръгвай с него.

Двамата тръгнаха, като осветяваха напред с фенерчетата си. Тиан отпусна окованите си ръце и заслиза надолу, после спря. Всички бяха напрегнати. Джи-Хад настъпи неволно едно фенерче на пода и се взря в третия тунел. Нямаше повече звук.

— Можеш ли да видиш фенерчетата им? — попита той.

— Не! — каза високият Гъл до него.

— Нито пък аз — промърмори Джи-Хад.

От тунела долетя писък.

— Какво беше това? — прошепна Гъл.

— Дайте още фенерчета! — извика Джи-Хад с жест към него. Войниците се струпаха наоколо.

— По-добре да им помогнем — каза Гъл, като не искаше сам да го направи.

Последва тъп звук и писък; в тунела се чу бяг. Пелф изскочи от входа, без сабя и фенер. От устата му се изтръгна продължителен стон.

— Какво е това? — извика сержантът. — Какъв е проблемът?

Пелф продължи да тича. Джи-Хад го улови за рамото и го дръпна, а после го разтърси силно.

— Говори, по дяволите!

Пелф се задави и по брадата му потече лига.

— Цяла група лайринкси. Дошли сме право при тях!

— Колко са? — попита Джи-Хад.

— Какво стана с Хантс? — извика Намбл.

— Мъртъв е. Лайринксът му изяде главата. Вървеше като обезглавен петел. Мозъкът му течеше навън... — Пелф повърна върху ботушите си.

Джи-Хад пребледня, но запази самообладание.

— Ние сме петнадесет, плюс водача. Колко са те, Пелф?

— Видях три. — Долната му челюст се изкриви.

Войниците се размърдаха неспокойно.

— Не е добро съотношението — каза сержантът. — Мисля, че е най-добре да се оттеглим, докато можем. И да изпратим някого да предупреди в манифактурата. За всеки случай — добави той с понисък глас, — ако вземате предвид мнението ми.

— Добра идея. Ръсп, отивай с водача. Тичайте и не спирайте за нищо на света.

Ръсп, мъж, колкото висок, толкова и широк, каза:

— Мисля, че ще бъда повече от полза тук, сър.

— Може би си прав. Гъл...

— Аз ще отида — каза Пелф. — Можем да вземем и жената. Да не ни се пречка.

Тръпки полазиха по гърба на Тиан.

— Отивай на поста си, Пелф! — каза Джи-Хад. — Няма да я оставя в *твоите* ръце. Разчитам на теб да водиш отбраната, тъй като показва доста кураж срещу една невъоръжена жена.

Гъл и водачът, един стар миньор, който Тиан беше срещнала веднъж или два пъти, на име Хенри, потеглиха бежешката. Войниците се наредиха в полукръг на входа на третия тунел.

Тиан не мислеше, че имат шанс, нито пък тя. Тя започна да пили оковите си с острието на ножа върху мрамора. Беше тежка работа, от камъка хвърчаха искри. Изведнъж силен шум разтърси тунела. Беше плясък на крила или може би броня, която се удря върху камък.

— Идват! — прошепна Джи-Хад.

Войниците поставиха фенерчетата наоколо във вдлъбнатините и издатините, където намериха. Тези в центъра на кръга насочиха копия напред, а останалите извадиха сабите си. Изглеждаха като ужасени юноши. Двама, въоръжени с арбалети, отстъпиха назад.

Още един шум, като че ли камък се търкаляше по пода. Въоръжените с копия войници се поколебаха за миг, но после куражът им се възвърна — те се наведоха с копията напред и стъстиха редицата си. Четиринадесет чифта очи се взираха в черния отвор на тунела. Тиан бясно пилеше оковите в камъка.

Без предупреждение едно черно същество изскочи от тунела, вляво на средния вход. Друго се появи от дясностоящия тунел. Те профучаха покрай мъжете със сабите и атакуваха въоръжените с копия. При първата атака трима бяха мъртви. Четвъртият войник успя да прониже с копието си единия лайринкс преди оръжието му да бъде счупено, а той — мъртъв.

— Наредете се при мен! — извика Джи-Хад, който седеше отпред, заедно със сержанта. — Стрелци, *огън*!

Арбалетите стреляха над главите на войниците. Лайринксът със зеления гребен падна, уцелен в окото. Другият беше ударен в рамото, но, въпреки раната, той продължи да се бие. Съществото беше със здрава броня.

Четиримата войници със саби бяха още по местата си, както и Джи-Хад. Те стояха рамо до рамо, размахвайки саби, докато стрелците с арбалета се мъчеха отново да заредят своите тромави оръжия. От средния тунел изскочи и трети лайринкс. Войниците му бяха обърнали гръб и неочакваната атака отне живота на трима. Сержантът и Джи-Хад обаче все още се биеха.

Един от стрелците стреля отново. Третият лайринкс, който беше по-малък от другите, се хвана за врата. Измъкна стрелата и прелетя по

дължината на пещерата, като с едно движение хвана двама от стрелците наведнъж. Една стрела обаче удари огромен сталактит, който се счупи на парчета, а те се посипаха по главата на съществото. Едно голямо парче сериозно го нарани. Вторият лайринкс беше изкормил Намбл, но Джи-Хад го прободеше между бедрата. От лайринкса потече виолетова кръв. Джи-Хад клекна, сниши се, а после се втурна в бяг през тунела обратно към хедроновата мина. Лайринксът се спусна след него, накуцвайки.

През целия си живот Тиан не беше виждала такава жестокост. Накъдето и да погледнеше, виждаше само предсмъртно стенещи мъже. Тя още веднъж удари оковите си и те се счупиха. Тя слезе долу до бойното поле. Дванадесет войници лежаха на пода. Десет бяха вече мъртви, без съмнение заради какво, а останалите — на път да се простят с живота си.

Един от тях беше красивият Пелф, мъжът, който искаше да я измъчва. Рана от ноктите на лайринкса зееше между ребрата му, а от нея излизаше розова пяна. През раната можеше да се видят частите от белия му дроб.

Въпреки всичко, Тиан можеше да чувства само жал към него. Тя постави ръка на челото му.

Пелф широко отвори очи, сякаш наново изживяваше ужаса от последните пет минути. Зениците му се въртяха на всички страни, сякаш току-що срещу тях беше насочено фенерче. Тя видя неговото отвращение от самия себе си.

— Знам, че направих най-голямата гадост — каза той, — аз вкарах всички в това.

Пелф потрепери и кървав съсирек, примесен с розова пяна, се стече по тялото му. Той погледна кръвта и стисна Тиан за ръката.

— Вземи камата ми, момиче. Извади ми очите, които гледаха това, над което нямаха право. Отрежи ми езика, който подканяше другите да те изнасят. Разрежи предателските ми крайници...

— Тихо! — извика Тиан. — Ти умираш, Пелф. Остани в мир, преди да е станало прекалено късно.

Тя изтича до другия мъж, който беше все още жив, но смъртоносно ранен. Кръвта му се стичаше на земята, той губеше съзнание.

Тя се страхуваше да тръгне след Джи-Хад — по пътя някъде беше лайринксът. Но не можеше да остане и тук, където да гледа осакатените умиращи, а и лайринксът може би щеше да се върне обратно.

Тя се нуждаеше от храна, особено ако излезе навън, а пътят ѝ до манифактурата щеше да отнеме цели дни. Тя прерови торбите на войниците и откри няколко порции храна.

— Имаш ли храна? — попита тя Пелф с пресипнал глас. Беше ѝ неудобно да взема от мъртъвците и умиращите.

— Вземи всичко! — прошепна той. — Имам и злато в портфейла. Вземи и него!

Тя взе храна, колкото можеше да носи, но не и златото. Фенерчетата светеха все по-слабо. Сцената беше като картина от ада. Тиан взе пълната торба, подмина двата мъртви лайринкса и пое с нея по средния тунел.

Като повървя малко през него, изведнъж се появи малкият лайринкс. Той я сграбчи за ръката. Тя се опита със свободната си ръка да го прободне с ножа, но съществото успя да ѝ го отнеме и я стисна здраво. Лайринксът я завлачи напред. В този момент Тиан съзря окото му, голямо и овално, жълто с кафяви точки и звездообразно оформена зеница.

Главата му беше огромна, а устата — широка, колкото черепа му. Тиан беше чула страшни истории за лайринкси. Вероятно щеше да я изтезава просто за забавление. Когато животното отвори уста, тя видя сивите му зъби. Дъхът му беше странно сладникав. Тъмносивата му кожа придобиваше хамелеановидни окраски.

— Ще си го получиш! — прошепна тя немощно.

ЧАСТ ТРЕТА

СЪГЛЕДВАЧКАТА

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ирайзис седна на кожения стол в стаята, която ѝ беше отредена някога като майстор и се заслуша в бурята навън. Вятърът свистеше между сградите и се превръщаше в истинска виелица. Времето отговаряше на настроението ѝ. Опитът с Олеи щеше по-скоро да се провали. Ами тогава какво щеше да прави?

Друг на нейното място щеше да замине за някъде и да започне нов живот. Ирайзис обаче не би могла. Цялата ѝ същност беше свързана със семейството и занаята ѝ. Въпреки че понякога се обръщаше срещу тях, че и ги беше пренебрегвала, тя по-скоро би умряла, дори и в немилост, отколкото да живее без своето семейство.

Ниш доведе Олеи долу на зазоряване, когато манифактурата беше възможно най-тиха. Дори в такъв момент Олеи се чувстваше зле. Тя трепереше от всеки звук и щом някой се приближеше, се свиваше до стената.

Работилницата на майстора се състоеше от две стаи. По-голямата беше нещо средно между кабинет и ателие с огромно бюро от розово дърво в средата, обградено от три кожени стола. До стената беше долепена широка работна маса, отрупана все още с инструментите, които Баркъс беше използвал, преди да умре. На другата стена имаше вградена библиотека, в която се събираха няколко дузини подвързани тома, свитъци и папки. По-малката стая беше пълна със занаятчийски инструменти, чертежи и макети, пълни и непълни механични устройства, както и всякакъв вид материали. Ирайзис беше открила кълбата с паешка коприна тук.

На подноса до вратата имаше ядене и пиене. Ирайзис нервно потропваше с крак, когато Ниш дойде, заедно с Олеи, подобна на маскирано кученце с наушници. Той затвори външната врата, заключи я, после — и вътрешната врата.

Олеи изглеждаше притеснена. Ирайзис се учуди дали това не беше заради обичайното притеснение на момичето от непознатото, или пък заради това, което то си мислеше, че очакват от нея. Олеи стоеше на вратата, клюмнала глава на една страна, като душеше въздуха.

— Искаш ли нещо за ядене, Олей? — каза високо Ирайзис.

Наушниците пропускаха, макар и съвсем тихо, някои звукове и Олей подскочи, сякаш че не знаеше, че Ирайзис беше тук. Имаше толкова много миризми в стаята, а тя не беше доловила тази на Ирайзис. Миришеше на стари книги, плесенясал килим, розово дърво, масло и димяща киселина от масата, гореща восъчна свещ и на риба меч, очевидно поставена на огъня. Ирайзис имаше половин дузина ароматни свещи: цветя и розмарин, както и силно ароматно кедрово масло. Беше го направила нарочно, за да види дали Олей щеше да се обърка.

— Не, благодаря — каза Олей, като имитираше гласа на Ирайзис. Тя се разходи стъпка по стъпка из стаята, като веднъж се удари в бюрото, после — в стола, макар това да беше още първата ѝ обиколка. От време на време докосваше разни неща и ги миришеше.

Ниш стоеше близо зад нея. „Не може да откъсне очи от малката крава“, помисли си Ирайзис. Това я ядоса. Можеше ли да ревнува от съгледвачката? Със сигурност — не.

— Кажи ни какво правиш, Олей — каза нежно Ниш.

Може би прекалено нежно и затова Олей погледна наоколо по същия начин, както когато чуваше шепот. Той повтори думите си по-силно. Тя погледна Ниш и произнесе, но този път със собствения си нежен и вял глас:

— Мрежата тук е различна. Тя е усукана и няма нови възли.

— Без съмнение, особено по отношение на артефактите на стария занаятчия — каза Ирайзис. — Ако можеш да използваш Тайното изкуство, то ти си на правилното място. Той имаше много магически инструменти. Когато бях малка, ми ги показваше.

— Мога да видя само два — каза Олей с гласа на Ирайзис. Тя вече не използваше този на Ниш. Това също дразнеше Ирайзис. Тя отговаряше на въпросите на Ниш. — Търся мрежата и се опитвам да те локализирам в нея.

— Как изглежда мрежата? — попита Ирайзис.

По лицето на Олей се изписа инатлив израз, тъй като ѝ беше трудно, но после тя се замисли.

— Ти ли го направи? — Олей вдигна пред себе си блузата от паешка коприна.

— Да — каза Ирайзис. — Харесва ли ти?

— Хубава е. От другите дрехи ме сърби и сякаш ме изгарят. — Тя потрепери. — Мрежата изглежда точно така, както искам. Понякога я променям.

— Как изглежда сега? — попита Ниш.

Тя се намръщи под маската.

— Ветрила.

— Ветрила? — извика Ирайзис. — Какво значи това по дяволите?

Олеи се премести по-близо до Ниш.

— Харесвам ветрила! — каза тя упорито. — Магьосникът Фламас, който ме остави да живея в неговата кула, имаше стотици от тях. Те бяха красиви. Във всички цветове; на всякакви фигурки. Разпознавах ги само с пръсти.

— Олеи, нашите умове не могат да видят, каквото виждаш ти — каза Ниш. — Не те разбираме какво имаш предвид под „ветрила“.

— Моята мрежа е ветрило. Огромно ветрило пред мен, прегънато стотици пъти. — Тя разпери ръце. — Сега то е тюркоазено, но мога да променя цвета, ако исках.

— Не ми пука какво е проклетото... — извика Ирайзис, но Ниш я прекъсна.

— Всичко пред мен е върху ветрилото, като милиони драсканици. Хората гледат различно на *нещата*. Уж са по-светли, но са толкова заплетени. Понякога и аз не мога да ги разбера.

— Какви хора? — попита Ирайзис, заинтригувана. — Искаш да кажеш, че можеш да видиш всеки човек по света?

— Разбира се, че не! Само хората с дарба. — Презрението й беше очевидно. — Повечето са просто малки точици, които не мога да видя отвътре, но някои хора изглеждат като блестящи заплетени кълба, особено тези, които използват Тайното изкуство. Джал-Ниш ме научи на това.

— Можеш ли да ме видиш? — попита Ниш разпалено.

— Ти нямаш никакъв талант. — Тя го каза толкова дръзко, че отговорът й го накара да търси начин как да й се подмаже.

— Мен също не можеш да ме видиш — каза Ирайзис с мъртвешки глас.

— О, не. Теб мога да те видя! Но ти не си взел, а голяма черна топка.

След кратка пауза Ирайзис проговори.

— Каза *ветрила*.

— Другото ветрило е зад мен. То е небесно синьо, много по-малко. Не мога да го видя толкова добре. Отстрани също има ветрила. — Тя разтвори ръце. — Нагоре, надолу. Едното, което е долу, е кафяво, но не мога да видя много от него.

— Брилянтно! — каза Ирайзис. — Това ли и било талантът, за който толкова дълго се борихме да разкрием? *Да дрънка за ветрила?* По-добре да повикаме перквизитора направо да ни отреже главите още сега.

Олеи замръзна с разперени ръце. Ниш изгледа бясно Ирайзис.

Олеи бавно се завъртя с разперени ръце, докато погледът ѝ срещне този на Ниш.

— Да ти отрежат главата? — прошепна тя.

— Ако не намерим занаятчия Тиан и не я върнем обратно, това ще се случи с нас — каза Ниш. — Надяваме се, Олеи, да създадем магическо устройство, което да използваме заедно с теб, за да разберем къде може да е Тиан.

— Не е задължително да бъде ветрило — каза Олеи. — Може да бъде нещо, което аз искам да бъде. Понякога светът е като яйце, което плува във въздуха, пълно с разноцветни искри. Или...

Ирайзис хвана един кичур от косата си, сякаш беше готова да го откъсне и започна да скърца със зъби.

Ниш клекна пред Олеи.

— Проблемът е, Олеи, че не разбираме как ти виждаш света. Ние не го виждаме като ветрила или яйца, не знаем как да използваме твоята мрежа, за да открием Тиан. Трябва да я намерим, иначе ще загубим войната и лайринксите... — той замлъкна, когато тя потрепери.

— Тя трябва да го знае — каза Ирайзис.

— Лайринксите ще изядат всички нас — завърши Ниш.

Олеи се задави, избяга в склада и се сви на топка. Те не я последваха.

Ниш донесе подноса с храна на бюрото, като предложи на Ирайзис. Тя отказа. Той захапа една суха смокиня, като разкъса със зъби кожата ѝ и започна да смучи сока отвътре. Ирайзис намери звука за ужасно дразнещ.

— Не отива на добре, Крайл-Ниш!

Той вдигна очи към нея, слисан.

— От толкова време не си ме наричала с истинското ми име.

— Кое то трябва да ти подсказва колко отчаяна се чувствам.

— Не мога да повярвам, че *ти* можеш да се предадеш, Ирайзис.

— Никога няма да го направим. Никога няма да видим, каквото тя вижда, а дори и да успеем, не мога да направя устройство, чрез което да уловя Тиан. Знаеш защо.

— Започвам да разбирам.

— Какво ще кажеш на баща ти?

— Не можем да направим търсаческо устройство, ще отнеме години да го разучим и да се научим да го използваме. Истината е такава.

— Да! Не е нужно да се добавя и това, че аз съм просто една безполезна глупава измамница!

— Не е нужно — добави Ниш като ехо. — И без това е свършено с нас.

Той обиколи по стаята, като гледаше чертежите, книгите и свитъците, както и странните, наполовина довършени устройства на масата. Ирайзис откъсна със зъби малко от една овкусена с канела наденица и се загледа в прашната маса.

Някой почука на външната врата. Ниш не обърна внимание, но почукването се повтори.

— Ще отвориш ли шибаната врата?! — извика Ирайзис.

Той отвори вътрешната врата, после — и външната. Беше перквизиторът, видимо развълнуван.

— И така? — извика Джал-Ниш.

— Напредваме — излъга Ниш. — Не мога да говоря сега; по средата на работата сме.

Джал-Ниш го сграбчи за ризата.

— Имаш време до утре. Войниците на Джи-Хад са открили Тиан в мината, но банда лайринкси са ги атакували. Единствен Джи-Хад е оцелял. А Тиан... Тиан... — той се задушаваше в яда си. — Това ще ме унищожи.

— Какво? — извика Ниш. Лошо предчувствие премина в сърцето му. — Какво е станало? Мъртва ли е?

— Тялото ѝ не е било измежду останалите трупове. Или е изядена, или е отвлечена! Ако изтръгнат тайните ни от нея...

— Може да е избягала — прекъсна го Ирайзис. — Тя е добра в това.

— Никой не може да избяга от лайринкс. Какво ще кажа на скрутатора?

Ниш се свлече на колене.

— Какво ще правим?

Перквизиторът го дръпна и оправи.

— Скрутаторът иска Тиан. Ще я намерим, ако е жива, ще я върнем обратно.

Той изрита силно Ниш в задните части.

— Имате време до утре на зазоряване. Дали ще успеете или ще се издъните — ваша работа, но и двамата ще дойдете с нас да свършим заедно вашата работа, или пък просто отивате като обикновени войници срещу лайринксите. — Той затръшна вратата в лицето на Ниш.

— Чувствам се зле — каза Ниш. — Сякаш баща ми отново ме пита за работата ми в училище. Никога нищо не му е било достатъчно.

Като си избра парче сирене, Ирайзис го ухапа от твърдия му край. Ниш дращеше с нокти по паркета, което толкова дразнеше Ирайзис, че ѝ идваше да го фрасне по лицето.

— Само едно нещо можем да направим — каза Ниш. — Да направим устройство за търсенето на Тиан е невъзможно, затова трябва да вземем Олеи с нас и да я използваме директно.

— Тя ще полудее!

— Главите ни зависят от това.

Олеи допълзя до Ниш и докосна бузата му.

— Искам да ти помогна, Ниш.

— Знам, че искаш. Можеш ли да видиш Тиан?

Олеи сви рамене.

— Не знам как изглежда.

Ирайзис се наведе към нея.

— Преди каза, че можеш да видиш жена с блестящ кристал. Можеш ли още да я видиш?

— Кристалът го няма.

— Имаш предвид, че е мъртва? — изкрещя Ниш.

- Не мога да я видя.
- Откога?
- Днес. Вчера.
- Откога, Олеи? Това е важно.
- Не знам.

Ирайзис постави един контролер на масата и разпери разклоненията му.

— Това е направено от Тиан. Може да ти помогне да усетиш къде е.

Олеи изобщо не погледна.

— Няма нужда да я усещам. Ако кристалът се събуди, мога да го видя в мрежата ми.

— Жената Тиан ли е? — попита Ирайзис. — Нейният възел е като този контролер, нали?

— Не, но мога да кажа, че тя го е направила.

— Следователно жената е Тиан? — попита Ниш припряно.

— Да.

— Най-после — извика Ирайзис. — А какъв е кристалът? Като този тук ли? — тя поднесе контролера пред нея.

— Не — каза Олеи.

— Като този? — Ирайзис взе своя инструмент и го притисна в ръцете на съгледвачката.

— Не, *много* по-силен е.

— Какво може да бъде това? — запитва Ниш.

Очите на Ирайзис светнаха щастливо.

— Чудя се...?

— Какво?

— Няма значение.

— Разчиташ ли карти? — обърна се Ниш към Олеи.

— Знам какво е карта, но никога не съм виждала. Ярката светлина наранява очите ми.

Като измъкна един от чертежите, който беше забелязал по-рано, той го разпъна на пода.

— Това е карта на манифактурата. Това е стаята, в която живееш ти... — той помълча за миг. — Разбира се, не можеш да я видиш, но аз мога добре да ти я опиша.

Тя се втренчи в него през маската. Настана тишина. Тя потрепна. Най-накрая...

— Аз ще опитам с... очилата. Само за малко.

Той взе очилата от работната маса, а после свали маската ѝ. Тя стисна очи. Той нагласи очилата и закопча каишките.

Ирайзис, която забеляза как пръстите му нежно се докосват до тила на момичето, се намръщи.

Олеи сведе поглед.

— Можеш ли да разчетеш картата? — попита Ниш.

— Да — отговори тя плахо.

Той ѝ обясни символите за стените, вратите, прозорците и мебелите. Изглеждаше, че бързо схващаше. Олеи живееше в свят от символи.

— Твоята стая е тук. Това е пътят, по който минахме днес. Сега сме тук.

Тя описа стените с пръст, от което той разбра, че е схванала.

— Това е символът за мащаба. По него можеш да определиш колко са отдалечени нещата едно от друго — колко стъпки сме направили.

Тя разбра как се извършват измерванията, но ѝ беше трудно да ги прилага. Посоките бяха друг проблем, тя знаеше дясно, ляво, напред и назад, но компасът нищо не ѝ говореше. Мрежата и — модел на света, не беше базирана в строго определени рамки.

Ниш се опита да ѝ обясни север, юг, изток и запад, но Олеи ги свързваше с дясна и лява ръка, което направи нещата безнадеждно объркани, когато той обърна картата. Показа ѝ друга карта — на земите между Тикси и Фасафарн. Това отново не значеше нищо за нея — да пътува през деня, макар и в чувал, беше истински кошмар, който напълно блокираше мисълта ѝ. Олеи изобщо нямаше идея колко далеч е отишла, през кои места е минала и дори, за колко време.

— Истински ужас — каза Ниш на Ирайзис вечерта. Изобщо не бяха напреднали.

— Дай ѝ малко почивка. Не можеш да я научиш за един ден на нещо, което повечето хора учат с години. — Тя се обърна към Олеи. — Утре тръгваме след Тиан. Трябва да излезем *навън*. Нужна си ни, за да я намерим. Никой друг не може да го направи. Ще ни помогнеш ли?

Олеи свали очилата и отново постави маската. Тя трепереше. Като постави ръце на очите си, тя поклати глава.

Ирайзис стана.

— Какво е това? „Не“ ли иска да каже?

— Не знам — каза Ниш.

Олеи също стана, като ги гледаше. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Ще дойда с вас — каза тя отчаяно. — Въпреки че ме е страх. Но ако ме оставите...

— И нас ни е страх — каза Ирайзис.

— Много, много ме е страх — потрепери Олеи. — Виждам създания с огромни нокти. Нокти... навсякъде...

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Устата на лайринкса се отвори широко. Предните му зъби бяха дълги, колкото палеца ѝ и ужасяващо остри.

Съществото я придърпа по-близо, като се опитваше да каже нещо. От устата му излезе само задушен звук, сякаш имаше кост в гърлото.

— Чзъррк! — каза то. — Зхърптк!

Тя си помисли, че ще се хвърли върху нея. Но щом лайринксът отвори уста по-широко, тя забеля стрелата в гърлото му, която се беше забила откъм врата. Надолу в гърлото му течеше кръв. Той се опита да извади езика си, но не успя. Със свободната си ръка, загубила три пръста в битката, впи нокти във врата си. Стрелата обаче беше забита надълбоко и той не можеше да я извади.

Съществото се закашля, от което още повече кръв потече в гърлото му. Още едно покашляне и Тиан цялата беше оплискана в кръв. Лайринксът се давеше в собствената си кръв. Очите му се кръстосваха; той се пое въздух, а от гърдите му се изтръгна гърлен звук, все едно водопроводчик чистеше запушена отходна тръба. Тиан се претърколи настрани, секунди преди лайринксът да се строполи, впил нокти във врата си. Целият под стана в синкава пяна.

Тиан се изправи, а краката ѝ трепереха, докато гледаше как кръвта изтичаше на вадичка от съществото. В носа я удари неприятна миризма. Приведена от кашлицата, Тиан заобиколи съществото. Стрелата се беше забила в мускула точно от дясната страна на гръбначния стълб. Друг звяр също лежеше наблизко. Той изглеждаше мъртъв, но Тиан искаше да се увери. Живият лайринкс се опитваше да обърне глава и отново да си поеме дъх.

За разлика от другите лайринкси, които беше виждала, на този му липсваше едното крило, както и рудиментарните израстъци под раменете. Нещо сбъркано имаше в него, сякаш тялото му не беше неговото.

На земята лежеше и едно копие. Ако го забиеше с все сила във врата на лайринкса, можеше ли да го убие? Тя вдигна копието,

втречена в кървавата рана, като си представяше удара на метала в кръвта, как съществото се гърчи и вика... Тиан се колебаеше, а в този момент лайринкът се обърна към нея, издавайки болезнено стенание и очите му срещнаха нейните.

Тя искаше да му нанесе смъртоносния удар. Не беше готова обаче да го направи. Никога преди не беше убивала живо същество, но сега трябваше да го направи. Не смееше да рискува да го остави жив, а после той да я последва.

Големите му очи хипнотизираха. Сини шарки изпъстриха врата му отгоре и отдолу. Тиан усети неочакван прилив на съчувствие и се учуди дали лайринкът не се опитваше да я постави под контрол. Някои лайринкси бяха магьосници.

Тя удари с копието в раната. Лайринкът извика и се замята наоколо, като изтръгна копието от ръката ѝ. С крак съществото успя да я удари в бедрото — все едно я удари овен. Преди да успее да стане, лайринкът се хвърли върху нея, а копието все още стърчеше от врата му.

— Гларр! — извика то. — Минчкър!

— Не те разбирал! — изпъшка тя. Беше и трудно да схване какво искаше да каже. Цяло чудо беше, че изобщо можеше да говори с такава рана.

— Извади го... — каза звярът със сподавен от кръвта крясък.

Тиан я болеше толкова много, че не можеше да помръдне. Тогава лайринкът я хвана за рамото със здравата си ръка и толкова силно я стисна, че ставите ѝ изпращяха. Ноктите му се забиха в кожата ѝ.

— Извади го!

Нямаше избор.

— Добре. Само ме пусни.

Лайринкът пусна рамото ѝ, но незабавно я хвана за крака.

— Мини отзад. Извади го. Не... опитвай отново.

Тя заобиколи, като се чудеше дали да не го предизвика. Така обаче рискуваше той направо да скъса крака ѝ. Като гледаше раната, която нейното копие беше направило във врата му, тя усети, че и прилошава. И все пак пораженията очевидно бяха малки, защото в подобен случай човек направо би умрял. Тиан хвана копието. Дали да не го забие рязко още по-дълбоко? Лайринкът щеше да ѝ счупи глезена. Като извади острието, тя остави копието на земята.

— Извади... стрелата.

Тя обви с пръсти стрелата и я дръпна нагоре. Не успя.

— Забита е много дълбоко — каза тя, отвратена от кървавата рана.

— Използвай... копието.

Усилията ѝ да извади стрелата още повече разкъсаха плътта. Операцията беше ужасна, без да се споменават стенанията на лайринкса. Той агонизираше. Искаше ѝ се звярът да умре, въпреки че това едва ли щеше да освободи хватката около глезена ѝ.

— Продължавай! — задавяше се лайринксът в кръвта си. — Ако аз умра, умираш и ти.

Тя повярва.

— В торбата ми има инструмент, който може да помогне.

— Покажи ми. — Той не пусна глезена ѝ.

Тя трябваше да извади всичко, за да открие комплекта с инструментите си. Увити в плат, имаше чифт пинсети.

— Да — каза лайринксът. — Използвай ги!

Тиан навлезе навътре в раната, сграбчи стрелата в основата и мощно я дръпна. Стрелата не помръдна.

Като я захвана здраво, тя стъпи с ботуша си на врата на съществото и задърпа с цялата си сила. Лайринксът извика. По цялото му тяло се стече кръв. Той разтърси главата си, но Тиан продължи да дърпа, докато накрая изкара острието от плътта. Зейна дълбока дупка, а от нея шурна лилава кръв, която скоро се съсипи. Кървенето спря.

Тя хвърли стрелата и окървавените пинсети на пода. Лайринксът се свиваше в конвулсии, а от гърлото му потече адска смесица от кръв и слюз на пода. Накрая той се обърна с лице към Тиан. Какво беше направила тя? Беше спасила врага, а той сега може би щеше да я изяде.

Звярът отвори очи. Тиан и лайринксът се гледаха един друг. Той беше шест, осем, може би десет пъти по-тежък от нея, целият в мускули, кости и броня. Дори и с една ранена ръка, той можеше да я разкъса.

— Добре, ще ме изядеш ли, или какво? — гласът ѝ беше тънък.

— Как се казваш? — дълбоко от гърлото му се чу глас, малко по-чист от преди, но все още трудно произнасящ думите. Това заради раната ли беше, или пък просто заради странните звуци в неговия език?

— Казвам се Тиан Лийз-Мар.

— Името ми е... Райл. Какво работиш?

— Не работя.

— Всеки работи, дребно човече. Носиш инструменти.

— Бях занаятчийка.

— Занаятчийка? *На контролери?* — той издаде мъркащ, гърлен звук.

Защо го спомена? Уплашена, тя се опита да разсее съществуването.

— Според хората, аз не ставам за нищо друго, освен за разплод.

Райл погледна неразбиращо. Той преглътна и заговори по-ясно.

— Майка ми е отгледала четири малки. И все още е в бойната линия.

— Някои от хората смятат, че жените са за разплод, а мъжете трябва да работят и да се бият. — Тя почувства, че беше грешка да признае това на звяра.

— Без съмнение защо толкова лесно ви разбиваме — каза лайринксът. — Разхищавате таланта на половината от населението си. Вашият вид е истинска грешка — гласът му стана по-силен и уверен, и Тиан разбра, че той добре говори езика. Още повече — акцентът му беше като нейния. Тя се учуди кой ли го беше научил.

— Жените са прекалено ценни, за да бъдат рискувани. Ако изгубим голяма част от тях, целият ни вид ще бъде застрашен. Трябва да раждаме, за да оцелеем. — Тиан усети, че използва аргументите в защита на фабриката за разплод.

— И ние трябва да оцелеем, човече. Ами ако избием всичките ви мъже, как ще оцелеете вие, беззащитни жени? Те трябва да оцелеят, за да защитят децата. Всичките ще ви изядем. Ние сме най-силните.

— Вие сте просто варвари!

— Защо така? — каза спокойно Райл.

— Вие ни *изяждате*!

— А вие *не* ядете ли други животни? — каза лайринксът, като се престори на учуден.

— Те са просто животни. Ние сме интелигентни. *Ние сме хора!*

Той подуши въздуха.

— На мен, малка Тиан, вие ми миришете като животни. Само за това, че сте съзнателни, вие не сте по-добри от животните, нито по-ценни. Защо да не те изям, ако съм гладен? Защо ти да не ме изядеш?

Тя потрепери при тази мисъл.

— Не мога. Няма да е честно. Освен това...

— Какво?

— Вероятно вкусът ти е отвратителен.

— Как малоценният ти вид е успял да се наложи в този свят? — каза лайринкът. — Има поне сто вида съзнателни същества във вселената, малка Тиан. Ние се изяждаме един друг, щом изникне нуждата.

— Ще ме изядеш ли? — гласът ѝ нервно потреперя.

— Не!

— Защо не?

— Не съм гладен. Освен това...

Недовършената фраза увисна във въздуха между тях. Това заплаха ли беше или нещо по-лошо? Предстояха мъчения, за да изтръгне най-важните за войната тайни? Или... Тя беше чувала ужасни истории какво се случваше с пленниците на лайринкси.

— Какво? — извика тя. — Как ще ме използваш?

Лайринкът се отдръпна, а устните му се свиха в нещо, което на Тиан ѝ заприлича на усмивка. Тиан си спомни, че при тези същества мимиките на лицето често имаха напълно различни значения.

— Не мога да го разбера вашия вид. Защо ме обиждаш?

— А вие защо воювате с нас? — попита Тиан.

— Защото вие ни атакувахте още от момента, в който се появихме на земята.

— Вие започнахте.

— А ние смятаме, че сте *вие*.

— Но това е нашият свят. Вие се опитвате да ни го отнемете.

— Превърнахте Сантенар в бунище. Един разрушен свят. А това не е вашият свят.

— Това е наше право...

— Как така? — каза лайринкът. — Кой е дал такова право на човешкия род?

— Ние сме на върха...

— Според нашата философия никой вид не може да си присвоява права. Самата идея за това е илюзорна. Как се осмелявате да поставяте себе си над другите същества! Човечеството просто може да разрушава, за да не бъде разрушено?! Заслужавате да бъдете изядени.

— Защо трябва да се бием и да умираме? — каза Тиан. — Не можем ли да живеем заедно?

— Природният закон не го позволява.

Райл облиза устни. Дали не облиза челюстите си? Дали не беше изгладнял от разговора? Тиан отстъпи крачка.

Той се усмихна.

— Ако *щях* да те изяждам, нищо *нямаше* да те спаси.

— Защо няма да го направиш?

— Ти ми спаси живота. Дълга ти го заради честта си.

Тиан сдържа усмивката си при споменаването на думата „чест“ от страна на един лайринкс. Но всъщност какво ли знаеше тя за лайринксите, освен типичната военна пропаганда?

— Ти ме задължи да го направя — каза тя. — Щях да те убия.

— Но не го направи — това ти дължа.

Всичко ѝ дойде в повече. Тя не можеше да стои на краката си от глад. Опита се, но ѝ се зави свят и припадна.

Когато дойде на себе си, съществото кръжеше около нея.

— Ранена ли си?

— Умирам от глад. Не съм яла от дни.

— Често не ям по цяла седмица — каза Райл. Коленете му се подгънаха и той седна. — Обаче след това мога да изям цяла антилопа, или малък... — той спря за миг. — Малкият ти корем вероятно ще се напълни и от една хапка. — Той я сграбчи за бедрото и я повдигна. — Няма ти нищо. Яж! Няма да те нараня.

— Какво ще правиш? — попита тя, като взе една от порциите на войниците, които беше прибрала. Стана ѝ неудобно, че съществото, дори и седнало, беше по-високо от нея. Лайринксът гледаше изпънатата си наранена ръка. Преди време от ръката му се подаваха кости, на мястото на липсващите пръсти. Сега обаче тези участъци бяха покрити със сивкаво розовееща кожа.

— Какво правиш? — попита тя.

— Регенерирам ръката си.

— Как?

— Това е нещо, което умеем да правим; някои животни от вашия свят — също.

Райл толкова силно се беше концентрирал, че капчици пот се появиха по челото му.

— Това форма на магьосничество ли е?

— Може да се каже. Без него никога нямаше да оцелеем.

Нямаше никакви други промени. Регенерацията трябваше да бъде бавен процес, доста изтощителен, тъй като Райл промени окраската си на пастелно зелено и синьо. Той трудно можеше да се държи на краката си сега. Може би Тиан трябваше да избяга, ако беше достатъчно бърза. По-добре би било да го направи, преди да са дошли другите лайринкси.

— Ти си различна от хората, които досега сме срещали — войници и въоръжени мъже — каза Райл. — От такива като теб обаче можем да научим много за човешкия род.

Тиан методично предъвкваше всяка хапка от храната си: гъсто оризово тесто със зеленчуци. Дали лайринксът говореше за нейното предателство? Като спаси живота му, макар и под неговия натиск, вероятно тя извърши точно това.

Тя стана, като гледаше Райл с тъгълчето на окото си. Той протегна ръка, сякаш да препречи пътя ѝ, но после я отпусна. Това беше нейният шанс. Внимателно; не трябваше да го дразни, за да не използва той сила. Тя отиде малко по-нататък, за да провери дали Пелф и другите бяха мъртви. Тиан затвори очите им. Мъртвата плът я накара да потрепери. Очите на Райл я следваха, макар че звярът лежеше неподвижен. Тя събра вещите си в торбата и я пренесе по-далеч.

— Къде отиваш, малка бездомнице?

Тя хвърли поглед към входа на дългия тунел.

— Другият лайринкс отиде натам. Трябва да намеря друг път.

— Смела си — каза лайринксът, — но се страхувам, че ще умреш по същия начин. Навън вие виелица. Или пък... — Райл изпъна главата си напред и я изгледа кръвожадно.

— Какво?

— По-добре да дойдеш с мен.

— Не! — тя се отдръпна. — Знам какво искаш. Няма да нахраниш с мен новоизлюпените ти лайринкси. — Самата мисъл я накара да извика. Тя си представи как лежи безпомощна в хранилката, докато някакъв проклет лайринкс я разкъсва на части.

— Ние раждаме, също като вас — каза Райл. — Толкова малко ли знаеш за нас?

Всъщност тя не знаеше нищо, освен ужасни слухове и каквото беше видяла с очите си.

— Освен това, аз съм ти длъжник. — Той си тръгна.

— Не искам да те обидя отново — каза тя внимателно, — но как бих могла да знам, че държиш на честта и думата си?

— Бих те убил и изял дузина пъти досега. — Райл мощно удари с юмрука си и кожата му се промени в обичайното сиво, което звярът носеше в битка.

Тиан отстъпи назад.

— Сега показваш истинския си цвят. — Това беше неочаквана игра на думи; но тя не я хареса.

Тиан взе арбалета и колчан стрели от един от мъртвите стрелци и зареди оръжието.

— Мога да те убия.

Кожата му стана тинесто зелена, Райл се подхлъзна и падна, като удари бузата си в пода.

— Не се съмнявам, че можеш, в сегашното ми състояние — каза той пресипнало. — Но ще го направиш ли?

Ако я беше атакувал, тя щеше да го простреля, но сега, когато лайринксът лежеше безпомощен и я гледаше, не можеше. Тиан отиде до отвора на средния тунел и взе своя кристал, който блестеше на земята. Райл широко отвори очи и Тиан съжали, че е привлякла вниманието му. Той не помръдна. Приличаше на паднал балон, нищо общо с живата бойна машина от плът, в която лайринксите се превръщаха при битка.

Тя влезе в тунела. След няколко минути я спря едно от лежащите тела на пода. Главата лежеше на известно разстояние от група, като се познаваше само по побелялата коса — нещастния Хантс. Окото с превръзката се взираше в нея.

Като заобиколи трупа, тя продължи, но скоро стигна до задънен край. Тунелът свършваше в една гладка скала. Светлината разкриваше един лост долу. Когато Тиан го дръпна, вратата се завъртя, пропускайки струя леден въздух. Небето беше мрачно сиво, със същия цвят като пейзажа навън. То изглеждаше зловещо.

Вятърът биеше право в нея. Студът беше най-лошото, което тя можеше да почувства. Устните ѝ започнаха да се заледяват. Тиан се сви в жилетката, принадлежала някога на съпругата на Джойън. Подаръкът я затопли и тя прекара следващата минута свела глава, мислейки за мъртвия си приятел. Когато отвори вратата отново, очите ѝ замижаха. Имаше такава виелица, че само лайринкс би могъл да излезе в такова време.

Вратата откриваше пред погледа на Тиан стъпаловидния склон на планината. Отляво през виелицата тя можеше да види само едно тънко и високо дърво, може би на сто стъпки от нея. Надясно не виждаше нищо. Манифактурата трябваше да бъде от другата страна на планината, въпреки че в такова време не можеше да бъде сигурна в нищо. От друга страна, тя не смееше да се върне назад. Тя взе решението. Да поеме наляво изглеждаше по-сигурно, отколкото надясно. Тя тръгна наляво — бавно и неохотно по ръба.

Като премина дървото, тя стигна до един открит склон, където вятърът я пробощдаше като с ледени игли. Тиан погледна надолу, но не виждаше нищо. Нагоре — също. На хоризонта падаше само снегът. Напред и назад, тя губеше пътеката само след дванадесетина стъпки. Можеше да бъде по всяко време на деня — тя загуби представа за часа. По кой път трябваше да хване? Нямаше идея. Стъпките ѝ ставаха все по-несигурни.

Внезапен силен порив на вятъра почти я отнесе от пътя. Можеше да падне от ръба всеки момент. Условиата ставаха още по-трудни. Само една погрешна стъпка и тя рискуваше да падне. „Ако продължа да вървя — помисли си Тиан, — ще умра.“

Тя се върна назад. По-добре да рискува да остане при лайринкса, отколкото да замръзне. Той можеше и да удържи на думата си. Може би беше честно същество. Студът и вятърът бяха безразлични. Те можеха да я убият без пощада.

Навела глава, Тиан се влачеше през бурята. Снегът я заслепяваше, тя не виждаше нищо. Изглеждаше много далече да се върне назад. Вероятно беше извървяла хиляда крачки, а още нямаше и следа от мястото. Една, две, три — крачка след крачка. Тиан вървеше бавно, а по веждите ѝ ледените капки замръзваха. Всяка крачка изискваше усилие на волята и.

Най-накрая тя видя дървото. Вратата трябваше да е на не повече от сто крачки. Тя броеше всяка стъпка, за да бъде сигурна. Условиата ѝ създаваха трудности да вижда, но въпреки това, когато измина деветдесет стъпки, тя очакваше да зърне вратата като черна дупка в сивия планински склон. Тя слезе по склона. Сто, сто и една... Отворена ли беше оставила вратата или затворена? Ако беше затворена, никога нямаше да я открие. Тиан си помисли, че я беше оставила полуоткрехната, но ѝ беше трудно да си спомни. Чувстваше мозъка си като замръзнала гъба.

Сто двадесет и една, сто двадесет и две. Трябваше да я е подминала. Тя разгледа внимателно скалата, но всичко беше сковано от лед. Възможно ли е да беше на двеста крачки? Тиан не можеше вече да си спомни. Може би беше така. Тя продължи да върви, но когато измина триста крачки, знаеше, че вече е отишла прекалено далеч.

Тиан се върна назад и скоро усети, че слиза по полегат склон, който със сигурност преди не беше изкачвала. Тя отново се обърна назад, но пътеката беше замръзнала, а следите и се виждаха само на няколко крачки назад. Тя продължи напред, но скоро затъна в дълбока пряспа.

Борейки се да се измъкне, Тиан попадна в още по-дълбока дупка, пълна със сняг и затъна чак до шия. Тя трудно успя да се изкачи на повърхността и в този миг откри, че снегът вече пада още по-силно. Толкова силно, колкото тя никога не беше виждала в живота си. Мощна виелица, в която тя би била най-голямата щастливка да оцелее.

Изтощена, Тиан постави глава на торбата си за минута. Хедронът одраска бузата ѝ. Тя го извади. Той излъчваше слаба топлина. Хванала го в ръце, тя положи глава на торбата и заспа.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

През дните, които Тиан беше прекарала в мината, на четиристотин левги от Кара Аджел (Замръзналото море) се беше оформило дълбоко субполярно ветрово течение, което най-напред мина между бумерангово оформения остров Нуум и степите на Н'рокси. То се разпростря на север през Кара Гешед (Горещото море), изви се фуниевидно през празнината между областта Сменнбоун и хълмовете Инчит, премина директно през Ха-Дроу на Каер Слас или Черно море, погребвайки град Дроу под две педи сняг, а по-нататък достигна до вътрешното море Талаламел и продължи на север. След като навя още сняг в езерото Калисин, древен кратер от метеор, пълен с вода, със спираловидно оформен остров в средата, вятърът пое към склоновете на Великите планини в Тараладел.

Планините отклониха бурята на изток, където тя откри пролука между склоновете и започна да навява сняг в планинските пазви. Някъде на юг от Тикси снежната буря срещна топъл въздушен фронт, дошъл от крайбрежието на далечния Крандор. Най-страшната буря на века щеше да удари източните части на планините.

През целия ден вятърът ставаше все по-силен. Сега той свистеше неудържимо над планинските склонове и носеше нови снежни облаци. Тиан започна искрено да се страхува. Тя щеше да умре тук, освен ако не станеше чудо.

Тиан се опитваше да оцелее в планината, но това място ставаше все по-студено и по-студено, докато накрая замръзна съвсем. Пещера в снега — това беше единственият ѝ шанс да оцелее, но вече беше прекалено късно да търси подходящо място. Най-доброто, което можеше да стори, беше да си направи навес.

Тя заби ножа си в снега, полепнал и втвърдил се върху скалата. Острието влезе изцяло. Като раздели втвърдения сняг на компактни блокове, тя ги натрупа, за да направи нещо, подобно на заслон. Работата беше тежка, но необходима: трябваше ѝ ниша в скалата. Макар и да не беше съвсем като пещера, това предлагаше някакъв вид подслон.

Докато острието на ножа на Тиан съвсем се притъпи, тя беше изкопала две трети от своя подслон. Видимостта намаляваше; на две крачки от подслона си, тя не виждаше нищо. Тя слезе надолу по склона, за да копае още снежни блокове и продължи да издига стените на пещерата си. Накрая последната беше готова: дълга четири крачки, широка — две, изглеждаща като бяла гробница.

Ставаше тъмно. Тя стопли ръцете си под мишница, тъй като кристалът беше станал студен, като всичко наоколо, и излъчваше съвсем слабо. Само ако можеше да извлече отнякъде енергия, за да се стопли. Тя се опита да открие полето, но не усети нищо. Може би беше прекалено далеч от пресечната точка, въпреки че това изглеждаше малко вероятно.

Тиан изяде още една порция — неопределима смесица от сушени плодове, ядки и лой. Храната беше като тухла в стомаха ѝ. След като разтри крака, в безуспешен опит да ги стопли, тя се уви в палтото и легна срещу стената, като се опитваше да си почине, без да спи. Тя на два пъти задряма, събуди се рязко, а накрая потъна в неспокоен сън.

Навън бурята наближаваше връхната си точка. Снегът падаше така, както никога от последната Ледена епоха насам и нарастваше с половин педя на всеки тридесет минути. В равнината той вероятно стигаше до средата на главната порта на манифактурата например, но тук — в планината, беше много по-дълбок. Към полунощ вече достигаше четири педи и падаше по-бързо от всякога.

В снежната си пещера Тиан сънуваше само сняг. Сякаш го усещаше да се сипе в самата нея. Нищо друго, освен студ, навсякъде по света. Нищо...

Помощ!

Първоначално тя не разбра откъде идва. Може би беше нещо на подсъзнателно ниво. Викът сякаш се плъзна като ледена капка по нервните ѝ влакна.

Помощ!

Дълъг сън, бавно изстудяване, забавяне на всеки един процес в тялото ѝ. Неусетно студът пълзеше до точката на замръзване, от която нямаше връщане назад.

ПОМОЩ!

Тиан потрепери, потънала в съня си, където само една малка светлина се движеше бавно в полето от мрак. Зад себе си оставяше

само малки искрици. Светлинката описа още една линия, като остави още искри. Още една линия.

Едва след стотната линия в полусънното си състояние Тиан започна да вижда картината сред искрите. Поредица от хоризонтални линии, няколко вертикални и две диагонални, които се излъчваха от една от вертикалите. Това беше най-безформената картина, която можеше да съществува, въпреки че забавената мисъл на Тиан можеше да види в това единствено геометрични линии.

Внезапно той се появи. Това беше младият мъж на терасата, прострял ръце умоляващо.

— Аз съм тук — изхриптя Тиан. Устните ѝ бяха замръзнали.

Той не можа да я чуе, затова и картината не се промени.

Помощ!

Тя пипнешком откри кълбото, хедрона и шлема, провери дали кристалът е на място и постави шлема на главата си. Замръзналата жица нарани кожата и, но тя не обърна внимание.

Тиан размърда мънистата и жичките, смени неколнократно тяхното местоположение, настрои кълбото към хедрона. Внезапно линиите се сляха, картината се изгуби в далечината, а с нея и младият мъж.

— *Коя си ти?* — попита я той в ума ѝ, произнасяйки всяка буква с архаичния си говор. — *К-о-я с-и т-и?*

Тя отговори високо.

— Аз съм Тиан. Веднъж си говорехме преди. Аз съм занаятчийка от Сантенар.

— *Покажи ми се, Тиан.*

Срамежливо, тъй като той очевидно беше богат и от добро семейство, докато тя — не, Тиан обрисова себе си. Тя се стараше да се разкрие в максимално добра светлина, такава, каквато например изглеждаше пред огледалото, когато ѝ бяха направили косата и гримирали лицето във фабриката за разплод. Това беше тя, преди всичко. Не обикновената Тиан, а красивата. Тя се почувства виновна за малката измама.

— *Тиан!* — усмихна се той. — *Ти си красива.*

Тя почувства, че се стопля.

— Как ти е името? — попита тя колебливо.

— *Аз съм Минис, храненикът на Витис, от рода Интис. Първият род!*

Тя се зарадва на чутото, той сякаш беше герой, излязъл от приказките на баба й. Но той беше в смъртоносна опасност, както и тя.

— Искате ми се да можех да ти помогна, Минис, но и аз съм в капан.

— *Как?* — попита той упорито. — *Не мога да разчета твоето бъдеще.*

Тиан се чудеше къде беше акцентът във фразата му. Имаше предвид, че можеше да разчита бъдещето на другите? Тя обясни ситуацията, в която се намираше.

Минис изчезна и Тиан, изпитала силната болка от загубата, излезе от съня и потъна в полусънно състояние. Цялото й тяло трепереше в студа. Малката й пещера беше дълбоко погребана под снега. Тиан направи няколко клякания да се постопли, но накрая се почувства страшно изморена, сънлива. Свършил ли беше въздухът? Тя се опита да разшири пещерата, като направи тунелче в скалата. Не смееше да помръдне блокове от стената, за да не се срина снегът върху нейния подслон.

— *Ти...*

Просто шепот в главата й. Минис я викаше! Тиан намери шлема под купчина сняг, и го постави, потрепервайки от допира на студения метал до слепоочията й.

Пръстите й местеха мънистата по жиците, но тя не можеше да го настрои; съзнанието й не можеше да си върне предишния сън. Тиан се паникьоса.

Ужасът да загуби безвъзвратно Минис беше по-страшен дори от смъртта. Тя мърдаше жиците и мънистата напред-назад. Не помагаше. Те се бяха залепили една за друга и тя знаеше, че в това беше причината, но нямаше и идея каква е била предишната им подредба.

Тиан вдигна кълбото и хедрона над главата си, като ги разклати бясно. Искеше й се да скача върху тях, докато оправи кълбото жица.

— *Тиан!*

Слисана, тя изпусна кълбото. Шлемът й падна, а малкият кристал се изтърколи в снега. Тя го затърси лудо. Всичко имаше един и същи цвят — скалата, снегът, сивият лед между ботушите й, кристалът. Ах, ето го!

Тя отново го постави в скобите. Сега, само ако можеше...

— *Тиан, спри!*

Тя замръзна при този властен тон, така напомнящ ѝ Матроната, Джи-Хад и всички други власт имащи фигури в нейния живот.

— *Ти си в паника, дете. Не мога да те открия.*

Още по-лоша дори беше думата „дете“. С тази дума я ругаеха, когато шестгодишна започна да чисти пода. От устата на Минис пък звучеше като същинско предателство.

Тя се опита да се съсредоточи. Трябваше.

— Тук съм, Минис.

— *По-добре. Покажи ми къде си.*

Тиан се съсредоточи върху картината, която създаваше пещерата ѝ, както и планинският склон отвън. Знаеше, че това беше объркано, но нямаше какво по-добро да направи.

— *Не ми харесва* — дойде отнякъде женски глас.

— *Губиш си времето* — каза трети глас, обезкуражителен и равен, принадлежащ на мъж. — *Тя ще умре, както и ние. Така е писано.*

— *Млък!* — прошепна Минис. — *Тириър, Луксър, не толкова високо. Разчитам колко дълго ще живеете, има изход. Тиан, покажи ни устройствата, с които осъществи контакт с мен.*

Тя създаде в съзнанието си картина на шлема и кълбото.

— *Невероятно* — каза жената. — *Откъде е дошла с такива артефакти?*

— *Не знам, Тириър.* — Чу се шепот, от който Тиан нищо не долови.

— *Бързо, дете!* — каза жената, Тириър. — *Къде намери тези устройства?*

— Не съм дете! — Тиан се опита да прозвучи зряла, с достойнство. — Аз ги направих.

— *Ти си ги направила?* — попита третият глас, на Луксър. — *Как? Коя си ти?*

Тя не каза нищо. Тиан не искаше да я третираят като хлапе.

— *Засрамваш я, Луксър.* — Това беше гласът на Минис. — *Моля те, остави ме да говоря с нея. Тиан, как успя да направиш такива невероятни устройства?*

Похвалата направо разтопи сърцето ѝ.

— Аз съм занаятчийка във фабриката за кланкери в планината над Тикси. Минис...?

— *Какво е кланкер?* — попита Тириър.

Тиан описа структурата, работата и целта на кланкерите.

— Аз правя контролери, които извличат сила от полето, за да задвижва кланкерите.

— *За какво са тези кланкери?*

— Воюваме с лайринксите.

— *Лайринкс?* — извика Луксър. — *Какво значи това?*

— Когато Забраната беше прекратена и Мейгрейт пресече границата между Световете... — тя се поколеба, уплашена, че те може би не знаеха за какво говори.

— *Това е част и от нашите Истории. Продължавай.*

— Било е преди двеста и шест години...

— *Триста и девет, според нас* — каза Тириър, — *но ние не сме го забравили.*

— Лайринксите дошли в онези времена в Сантенар, както и други свирепи същества, обитавали дотогава празното пространство между световете.

— *Някои дошли и в Аакан* — добави Тириър. Гласът ѝ звучеше мило. — *Не останали задълго. Разкажи ни за себе си, Тиан.*

— Опитна в работата с ценни метали, оформянето на керамика и кристали, както и полирането им. Така правя контролерите за кланкери.

— *Какво са контролери?* — каза Минис.

— Механични системи, поддържащи връзка със съзнанието ни, които позволяват на обикновения човек да захранва с енергия и да управлява кланкери. — Тя предаде картината на кланкер с осем крака.

— *Невероятно!* — Равният глас на Луксър разкри нотка на интерес. Тиан видя лицето му толкова безизразно, че почти се разтваряше в съзнанието ѝ. — *Изобретателно. Как ги задвижвате?*

Тя обясни как някои кристали могат да бъдат настроени според полетата, излъчвани около пресечните точки, и така да се черпи енергия, която чрез контролерите да захранва кланкерите.

— *Вие правите такива контролери? Откъде се научи да ги правиш?*

Тиан ставаше нетърпелива. Какво значение имаше как ги прави? Но, преди всичко, имаше достатъчно време да разкаже.

— Това е един стар занаят, който научих по време на чиракуването си. С годините направих много подобрения.

— *Покажи ни това изкуство* — каза Луксър разпалено.

— Вие не сте от нашия вид. Това би било предателство.

— *Тогава и ние не можем да ти помогнем* — извика той.

— *Моля те, Луксър* — каза Минис. — *Тиан, не разбирам. Казваш, не правите тези устройства. Но как се научи?*

— Имах нужда от нещо, което да увеличава сигналите от един повреден контролер — така направих кълбото и шлема.

— *Трябва да е отнело много време. Месеци, вероятно?*

— Има много занаятчийци. Не знам обаче колко от тях имат моя талант. Не съм ходила в други манифактури — в гласа ѝ прозвуча нотка на хвалба. — Но за нашата се твърди, че е най-добрата.

— *Какво захранва това устройство, Тиан? Също ли има кристал в сърцевината му?*

Тиан си спомни, че не беше показвала на Минис хедрона.

— Специален хедрон. Дори нямаше нужда да го оформям.

Тя взе кълбото, визуализирайки идеалната двойна пирамида рутилиран кварц в сърцевината ѝ, двете идентични топки вътре, съставени от кристални иглички, искрата в кухнята, слабия блясък.

Настъпи продължителна тишина. Шокираща тишина, установи тя.

— *Какво става?* — попита Минис. — *Какъв е проблемът?*

Другите двама си говореха помежду си.

— *Кажете ми!* — извика Минис.

— *Това е амплимет!* — прошепна Тириър със страхопочитание, но съвсем не към Тиан. — *Среща се веднъж на четири хиляди години. Само го погледнете!*

— *Дали изобщо е знаела какво има?* — гласът на Луксър се оживи от вълнение. — *Възможно ли е да е прохождащ в занаята геомагъосник?*

— *Млъкни!* — намеси се Минис. — *Тиан...*

— Минис! — прекъсна го Тиан. — *Защо викаше за помощ?*

— *Аакан загива!* — каза той остро. — *Нашият прекрасен свят е към края си.*

— Ти си от Аакан? — каза тя невярващо. Тиан знаеше за Аакан, вторият от Трите свята. Той беше в основата на Историите и всяко дете от Сантенар знаеше за него. Светът на народа ааким е съществувал до идването на чароните от празното пространство между световите. Чароните завземат Аакан и поробват местните. Но след пристъпването на Забраната те са изтребени и ааким отново си връщат своята страна.

Да се говори за някого от празното пространство беше странно. Подсъзнателно тя разбираше, че Минис беше от друг свят, съвсем различен от нейния. Мечтите ѝ се изпариха като снежинка в тиган. Тя знаеше, че не можеше да му помогне. Те никога нямаше да могат да се срещнат.

— Какво става с Аакан? — попита тя тъжно.

— *Той изригва. Земната кора се е отворила на петстотин левги дължина. Ааким ще оцелее, но ние не! Нашият свят ще остане необитаем за следващите десет хиляди години. Или десет милиона.*

— Защо се е случило това?

— *Мислим, че е последица от пристъпването на Забраната. Започнало е по онова време.*

— Кога?

— *Преди няколко месеца. Може би около година. Лавата напредва от всички посоки към нас. Моретата са прекалено горещи за наличие на живот. Скоро няма да имаме място, където можем да останем.*

Тиан се отпусна отчаяно. Нещо я стегна за гърлото, сякаш беше вдишала горещ въздух. Минис щеше да умре.

— *Тиан?*

Сълзите по бузите ѝ замръзнаха.

— Да? — преглътна тя. — Ти ще умреш, както и аз. Всички сме обречени. — Тя потрепери. Не можеше да помогне дори на себе си. Отчаянието приличаше на черна мечка Хюрн, която всеки миг щеше да я изяде.

— *Може би има изход!* — гласът на Минис криеше съблазнителен шепот.

— Как?

— *Може би ще те спасим, като използваме твоя амплимет. В замяна, ти също можеш да направиш нещо за мен.*

— Ще направя всичко! — каза тя дръзко. — Какво ще искате от мен?

— *Най-напред ще те спасим. Слушай внимателно. Знаем, че по някакъв начин ти си се сблъсквала с древното изкуство на геомагьосничеството.*

— Геомагьосничество? Разчитане на рисунки в пясъка? — тя не можеше да прикрие презрението си. Това за нея беше най-долната фалшификация от всичко.

— *Не става въпрос за тези жалки измислици — каза Тириър. — Истинското геомагьосничество е най-мощното от всички Тайни изкуства, тъй като то извлича много енергия от земята. Магьосничеството винаги е ограничено по отношение на енергията. Повечето магове го пазят за себе си, или пък го съхраняват в малки устройства, или пък черпят малки количества енергия от съвсем непознати места. Но геомагьосничеството предлага неограничен достъп до енергия за тези, които притежават амплимет и са способни да го използват. Представи си енергията на земетресение, силата, която поддържа твоята планета в орбитата на Слънцето, силата на ветровете, движението на континенталните плочи, горещите точки, от които извира геотермалната енергия. Такава енергия е на разположение на геомагьосника.*

— Но това е една опасна енергия — каза Луксър. — Геомагьосничеството е най-трудното от всички Тайни изкуства и най-смъртоносното. Твоят амплимет е ключът, всичко, което може да те спаси в тази враждебна среда. Ти си извлякла възможно най-малкото количество сила, за щастие, в противен случай — не би оцеляла. Освен всичко, трябва ти и силен талант.

— Много занаятчии са умрели на работа — каза Тиан. — Изгорели отвътре. Главоболието ми се засили, откакто си направих тези устройства. Ръцете ми бяха горещи и ги чувствах странни, започнах да виждам странни, невъзможни неща.

— О? — каза Тириър рязко. — *Какви неща?* — Тя хвърли поглед към Ауксор.

— Това е... трудно за обяснение — каза Тиан. — Оцветени форми във въздуха, които се издуват и свиват, изчезват и се появяват отново някъде другаде, различни форми, големини и рисунки. Те ми

напомнят на... — Тя прекъсна мисълта си, задавена от плач. — Полудявам, нали? Имам кристална треска.

— *За какво ти напомнят?* — попита Тириър, като отново се спогледа с Луксър.

— Парчета от неща! — каза Тиан, закрила очи с ръцете си. Тя се изсмя лудешки.

— *Не си луда, Тиан. Просто виждаш отвъд.*

— Отвъд кое? Искаш да кажеш в празното пространство?

— *Не точно. Виждаш в хиперравнината.*

— Не разбирам.

— *Имаш още по-забележителен ум.*

— Мисля в картини — каза Тиан. — Преди си мислех, че и останалите мислят в картини, но хората започнаха да ми казват, че това е необикновено...

— *Със сигурност. Амплиметът трябва да е увеличил вътрешната ти способност да виждаш в хиперравнината. Започваш да виждаш четвъртото измерение.*

Това не говореше нищо на Тиан.

— Но какво виждам?

— *Фрагменти от силното поле, което прониква в етеричното пространство.*

— Изглежда по-силно, отколкото полето, което използвам.

— *Така е. Затова е и толкова полезно. Докато можеш да го виждаш, значи си способна да го използваш.*

— Има достатъчно енергия за мен в слабото поле, когато, разбира се, то съществува. — Като каза това, Тиан си припомни срива на полето в Минийн, което беше причинило загубата на петдесет кланкера. Лайринксите ли бяха изпразнили енергията му?

Последва нова размяна на погледи. Какво не й казваха?

— *Това е... по-сигурен начин* — каза Луксър.

— *Много по-сигурен* — каза Тириър с равен тон. — *Енергията намира много по-пряк път през амтимста. А ако можеш да използваш геомагьосничеството, то изобщо няма да забелязваш слабото поле.*

— Не разбирам — каза Тиан. Тя се почувства страшно обърквана. — Съжалявам. Не мога да ви помогна. Не знам за какво говорите.

Настъпи продължителна тишина. Тириър говореше дълго с Луксър, като разговорът изглеждаше спешен. Луксър правеше гримаси. Тя допря устни до ухото на Минис. Той поклати глава. Тя го хвана за ръката и му просъска нещо, което той очевидно не разбра. Минис я разтърси и изчезна от картината на Тиан. След малко се появи отново, толкова близо, че скриваше от погледа ѝ другите.

Той я погледна в очите, усмихна се и сърцето ѝ се разтопи.

— *Тиан, най-скъпа.* — Минис протегна ръка, за да улови нейната. — *Моля те, помогни ми. Не искам да умра. Аз...* — Той сдържа дъх. — *О, Тиан!* — Той въздъхна, съзерцавайки я влюбено.

Тиан беше поразена. Внезапно тя се реши — всяко обещание си струваше, ако то можеше да ги събере.

— Разбира се, че ще ти помогна, Минис. Ако мога.

Тириър се появи в картината.

— *Никой не може да разбере хиперравнината, Тиан. Тя е отвъд нашето въображение. Но все още можем да я използваме, също както ти използваш полето, без да го разбираш.*

— Но какво ще стане, ако извлека толкова много енергия? — Това се беше случило веднъж, когато дивизия кланкери източила от малка пресечна точка голямо количество енергия; тогава полето странно завибрирало. Всички кланкери изчезнали в нищото; оттогава се спазват стриктни правила колко енергия могат да извличат кланкерите. — Ако отворя стената между Сантенар и хиперравнината, какво ще стане?

При въпроса Тириър замръзна. Луксър широко отвори уста от почуда.

— Какво? — извика Тиан.

Тиан придърпа останалите настрани и заговориха оживено. След няколко минути се върнаха.

— *Никога не се тревожи за това. Просто прави, каквото ти казваме, и всичко ще бъде наред.*

— Главата ми направо ще гръмне.

— *Енергията минава през теб* — каза Тириър. — *Трябва да работим бързо. Когато за пръв път видя Минис, поправи ме, ако греша, ти имаше просто един грубо оформен кристал, нали? Наскоро ли си намерила амплимета?*

— Преди по-малко от седмица. Никога не съм го използвала досега, освен, за да говоря с теб. — Тя започна да се чувства зле.

— *Не го използвай! Този амплимет може да извлече толкова енергия, че да изгориш като въглен. Но ако го използваш внимателно, точно както ние ти казваме, може да те спаси.*

— Как?

— *Ти си в смъртна опасност, Тиан и не само да не загинеш от замръзване. Заради отслабването на твоя сигнал ние смятаме, че си зарита под десет педи сняг.*

Тиан потрепери. Това беше колкото средно високо дърво. Сякаш можеше да усети ледената маса, висяща над нея.

— *Не можеш да мръднеш, докато не спре бурята, а снегът дотогава ще замръзне. Дори и да излезеш тогава обаче, ще бъдеш заплашена от лавина или да бъдеш затрупана от снега, ако паднеш. Трябва да чакаш с дни. Имаш ли храна?*

— Достатъчно за една седмица. Но преди това може би ще замръзна.

— *Слушай внимателно. Можеш да черпиш енергия чрез кристала и така да се топлиш.*

Тиан се опитваше да се концентрира, докато Тириър ѝ даваше инструкции. Те бяха дълги, сложни и трудни за разбиране, пълни с непознати за нея понятия като „топологични манометри“ и „хиперразмерни тунели“. Ръката и започна да трепери неконтролируемо. Стана ѝ много студено.

— Не мога да задържа връзката — изпъшка тя.

— *Още малко...*

Тириър изчезна, а Тиан нямаше сила да я върне обратно. Пръстите на краката ѝ бяха замръзнали. Тя свали ботушите и чорапите и разтри крака. Бяха станали на лед, измръзването им не беше далеч.

Тя не можеше да мисли правилно. Как трябваше да използва амплимета? Опита се да работи според обясненията на Тириър, но знаеше, че е изпуснала две от стъпките.

Най-напред, да открие близък източник на енергия. Това не беше трудно; имаше енергия навсякъде. Масата сняг на склона съдържаше достатъчен енергиен потенциал да се свари и скала, въпреки че би било излишно да се използва толкова мощен източник, макар че тя самата беше привърженичка на тази идея.

Като постави шлема, Тиан се опита да установи източниците във всички посоки, сякаш правеше тяхна карта. Търсеше енергия, която можеше да използва, като например такава от горещ извор. Не намери. Всички възможни източници бяха прекалено малки, прекалено мощни, случайни или неразбираеми.

През гърдите ѝ премина болка. Тиан извика високо, падна настрани и си нарани ухото на една скала. Кълбото се търколи на пода, удари се в снежната стена и отскочи като пумпал. Тя не можеше да го достигне. Тиан положи глава на земята. Не усети земята да е по-студена, отколкото кожата ѝ. Беше прекалено късно.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— *Събуди се!*

Студ. Галактики от бавнотечащ лед, като замръзнала млечна каша, която се втвърдяваше отново.

— *Събуди се, Тиан!*

Скърцащ лед; вледенена кръв, разделена на три слоя — червен, жълтеникав и прозрачен. Замръзнали очни ябълки.

— *ТИАН, СЪБУДИ СЕ, МОЯ ЛЮБОВ!*

Така скърцаше замръзналият сняг. Тя изстена; раздвижи се. От клепачите ѝ падна скреж. Всичко я болеше, сякаш в нея се образуваха ледени игли.

— *Умираш, Тиан!*

— И аз искам. По-добре от това.

— *Не!* — извика той, сякаш прободен от болката. — *Грижа ме е за теб. Спаси себе си, Тиан, а после — и мен.*

— Как мога...? — прошепна тя.

— *Използвай амплимета. СЕГА!*

— Страх ме е.

— *Ще умреш, ако не го направиш. Това е единственият шанс. За всички нас.*

Тя пропълзя до кристала, ронейки ледени сълзи. Болеше толкова много. Тиан се присегна към него, но все още не го докосваше. Не можеше да се придвижи напред, докато думите му не я съживиха отново.

— *Тиан, моя любов!*

Сълзи от точкова емоции потекоха по бузите ѝ. Истинска радост! Минис, нейният измъчен принц, я обичаше. Той го каза. Разбира се, и тя ги обичаше, въпреки че преди не го осъзнаваше. Би направила всичко за него.

Тиан продължи да пълзи в леда, чупейки ноктите си, драскайки гърдите, брадичката и коленете си. Жиците сякаш я изгаряха, докато притискаше кълбото към гърдите си и търсеше източник на енергия. Полето от точката на манифактурата беше слабо тук, сякаш някаква

друга сила го отблъскваше. Нямаше достатъчно в него да се запали и свеещица.

Тя не откри и най-малка следа от полето. Отне ѝ доста време да търси. Тя се опита да задейства кристала да търси полето още по-интензивно, но не успя. Появи се само малко слаба и мъглива светлина, която скоро избледня съвсем.

Тя отново остана в мрак, като накара ума си да се изпразни от всичко, с изключение на сиянието на кристала. Появи се бледа плетеница, с тънки жички в мъглата. Тя можеше да открие по-интензивните полета с амплимета, но не и нормалното, слабо поле. Сякаш енергията на полето трябваше да проникне изпод земята.

Линии и равнини, сфери и цели групи фигури започнаха да се оформят. Това ли бяха различните *видове* полета? Те изглеждаха по-концентрирани от всички, които тя беше забелязвала до момента.

Тиан нямаше идея какво бяха те или какви сили съдържаха. Изкуството изискваше разбиране, но тя не знаеше нищо относно това как е оформена и структурирана земята. Ако се опиташе да извлече от тези източници, вероятно това би я убило.

Когато разгледа разнообразните форми, една от тях ѝ напомни нещо, което беше виждала и преди. Това беше дълга мрачна равнина, прорязана от скали, със случайни светли лещи нагоре и надолу. Дълъг планински тунел се разделяше от ръбеста зона. Тази форма вероятно беше зона, свързана с полето. Напрежение точно около ръба, трупано хиляди години, беше готово да се освободи.

Със сигурност представляваше източник на енергия, достатъчен да я спаси, стига да го освободи. Тя се съсредоточи върху равното поле. Амплиметът направи това още по-лесно. Като помнеше предупреждението на Тириър, тя се опитваше да извлече потенциала възможно най-внимателно. Нищо не се случи. Тиан внимаваше с визуализацията, настройката. Всичко изглеждаше правилно. Тя си представи субетеричната пътека и опита отново. Нищо.

Къде беше сгрешила? Тириър говореше за този аспект на геомагьосничеството, но тя не разбра какво имаше предвид. Може би нямаше предвид да се извлича енергия не чрез субетеричната пътека, ами чрез хиперравнината. Тогава как, в този случай?

Тиан се опита да се върне към състоянието, от което нейното вътрешно чувство успяваше да установи някаква мимолетна връзка с

хиперравнината, но не успя. Тя се облегна назад, по-изчерпана от всякога. Беше лудост да мисли, че ще научи едно ново изкуство само с малко инструкции.

Тиан усещаше липса на енергия дори да си свали шлема, затова загриза малко кейк и надигна бутилката. Напитката беше замръзнала; металът се залепи на устните и. Тя изпусна бутилката. Главата ѝ се замая. Тя започна да заспива, а в съзнанието ѝ се завъртяха странни кръгове.

Това беше хиперравнината! Тя усети полето и затърси пътека през хиперравнината. Беше сякаш се опитваше да намери път през непрестанно променящ се лабиринт. Нещата се променяха с всяка секунда. А после за стотни от секундата тя зърна пътека, дебела не повече от нишка, и се закрепил за нея. Амплиметът светна и кълбото се затопли между пръстите ѝ, като разпротря такава топлина, която тя не си беше представяла да почувства досега. Но това не беше достатъчно.

Тя загуби пътеката, но намери друга и извлече малко количество енергия. Дълбоко в планината находищата започнаха да се активират, едно по едно. Ръбът на шлема потрепери. Жиците бяха горещи. Не болезнено горещи, а приятно. Тиан разтърка кълбото по лицето и ушите си, но то скоро започна да изстива. Беше необходима повече енергия. Тя извлече повече и отново почувства лек трепет, но не и *топлина*. Като свали ботушите си, тя допря пръстите на краката си до жиците.

След всеки опит тя се сгриваше все повече. Но този вид топлина не стигаше, студът превалираше над нея. Това, от което се нуждаеше, беше топлината на огъня, не на чаша чай например, количество топлина, което тя не можеше да почерпи чрез толкова тънка пътека. Тя затърси по-голяма. Тиан знаеше какво ѝ трябваше сега.

Трябваше ѝ широка пътека — намери я. Тя извлече толкова, колкото можеше, а кълбото внезапно стана толкова горещо, че не можеше да го задържи. Пушек изпълзя от яката на палтото ѝ. Тиан загаси появилото се тлеещо огънче.

В недрата на планината преплетените рудни жилки се скъсаха в цялата зона по разлома се отвори в разстояние на три левги. Мраморната зона слезе надолу, а гранитната се изкачи една педя нагоре. Не беше много, но освободената енергия беше колосална. Цялата планина се разтърси, като изпускаше вълни във всички посоки.

Сякаш целият свят се обръщаше. От сферата изригна топлина. Сякаш премина през отворената врата на някоя от пещите в манифактурата. Оранжева светлина се излъчваше във всички посоки и помиташе снега от пътя си, подобно вълна вряла вода. На разстояние от няколко педи повърхността замръзна като стъкло. От леда се отразяваха многоцветни отблясъци. Беше красиво.

Планината се успокои и снегът започна да се топи и да тече по склоновете ѝ като бяла кална пързалка. Първоначално беше като голяма издутина, но след минута целият склон на планината се раздвижи. Във вътрешността на течащата маса се оформи лавина и потече по склона с ужасяващ звук, какъвто Тиан не беше чула през целия си живот. Снежните преспи се стичаха една след друга, заедно с огромно количество скална маса.

Камъкът точно зад гърба ѝ завибрира диво. Тиан задържа горещото кълбо и шлема до гърдите си. Търкалящата се лавина прокънтя точно над нейното убежище, като след нея се чуваше само съскащ звук, подобен на свиренето на орган. Околният сняг направо беше пометен, а земята под него се разтърси под ужасяващото количество сняг, лед, скала и случайно попаднали дървета. Цялата тази маса се стовари и напълни доляната.

Тишина. Тиан отвори очи, като едва можеше да повярва, че е оцеляла. Беше ден, затова и успя да види плътната сфера от лед, напълнила долината. Зимното слънце беше застанало долу в чистото небе. Бурята беше отминала. След лавината се виждаха само голите стъпаловидни склонове.

Минис, прекрасният Минис, я беше спасил, въпреки всичко. Сърцето ѝ се изпълни с любов към него.

— Минис?

Отговорът долетя сякаш още по-далече отпреди.

— *Тиан, ти си жива. Мислехме...*

— Имаше лавина, но оцелях. Какво трябва да направя? Кажи ми как да ти помогна.

— *Може да е прекалено късно.* — Той избърса носа си. — *Изригванията станаха по-лоши от всякога.*

— Няма значение! — тя се страхуваше, че Минис щеше да изчезне завинаги, преди дори да го беше срещнала.

— *Ах, Тиан, ти умееш да обичаш толкова дълбоко и вярваш така предано. Но ако искаш и ти да ми помогнеш, има един начин...*

Тя знаеше, че трябва да му върне помощта и искаше да го направи. Това беше свещено задължение. Дори и така да беше обаче, думата „дълг“ от негова страна я уплаши.

— *Каквото и да ми струва!*

— *Чувала ли си за едно място, наречено Тиртракс?*

— Разбира се! — Тиртракс беше най-високият и известен връх от Великите планини и следователно в целия свят. Някои твърдяха, че е най-високият и в Трите свята, въпреки че Тиан не знаеше дали това е истина. Тъй като се интересуваше от цифри, най-вече от големите, тя знаеше, че чудовищният връх беше над осем хиляди педи висок, или шестнадесет хиляди крачки, въпреки че тази височина никога не е била измервана в крачки.

— *А знаеш ли, че хората ми, народа ааким, са построили веднъж огромен град в планината?*

— Знам малко от Историите — каза тя предпазливо. — Знам, че робите от ааким са били докарани в Сантенар от Рълхр по прякор „Харон“ преди хиляди години, в търсене на златната флейта. Те са добили свобода преди много време и са построили градове в планините. Не знаех, че са живели и в Тиртракс.

— *Тогава ти прощавам — изглежда, той разглеждаше някаква карта. — Премини на юг през планината, а после — на запад от Тиртракс. А... когато достигнеш върха, свържи се с нас и ще ти кажат как да влезеш вътре. Занеси амплимета на господаря на ааким и го/я накарай да го използва. Само тогава ще има някакъв шанс за мен.*

— Какъв шанс? — прошепна тя. В нея се смесиха странни чувства.

— *Да дойда в твоя свят. — Той изглеждаше изненадан, че тя не разбираше. — Предсказано е било преди много време, както и веднъж, когато бях дете.*

— *Ти гадател ли си?*

— *По някакъв начин, въпреки че рядко моят народ вярва в това. Ах, как копнея да видя прекрасния Сантенар. А ти, Тиан, си най-красивата от всичко.*

Сърцето й подскочи. Народът ааким се славеха като умни, смели хора. Те бяха победили лайринксите от Аакан. С тяхната помощ

човечеството със сигурност щеше да спечели войната. А освен това, осъзна Тиан, самата тя щеше да има възможност да бъде със своя любим и щеше да се превърне в герой. Тя щеше да помогне в спасяването на Сантенар. Никой нямаше да смее да я унижава. Нищожният ѝ произход щеше да се компенсира.

— *Можеш ли да го направиш?* — попита Минис.

— *Можеш ли да видиш какво ще се случи?* — попита тя нежно.

— *Никой прорицател не може да види собственото си бъдеще. Нито пък ще мога да видя твоето. Знам, не изисквам много. Готова ли си да тръгнеш, Тиан?*

Той искаше почти невъзможното. В целия си живот тя не беше стигнала по-далеч от Тикси, само на няколко левги оттук. До Тиртракс би било колосално пътуване.

— Не съм, но заради теб — тя се взря замечтано в лицето му, — ще отида от единия край на света до другия.

Очите му светнаха с нежност.

— *Моя мъничка любов... Как искам да бъда в ръцете ти! Толкова много имаме да направим, за да сме готови навреме, а на теб ти предстои толкова дълго пътуване. Ти си единствената ни надежда, Тиан. Дали ще успееш, или ще се провалиш, направи го с достойнство! Ще те почита цял Тиртракс.*

И запомни, не казвай на никого; те няма да те разберат и ще се опитат да те спрат. Не казвай и за амплимета. За тези, които разбират от Тайното изкуство, това е безценен кристал.

— Само един човек знае за него — старият миньор, който го откри за мен. Уви, мойт приятел Джойън лежи мъртъв в мината.

Минис се вгледа в очите ѝ, а после лицето му изчезна. Тиан остана загледана в пространството, към точката, където досега го виждаше, мечтаейки си за първата среща с любимия, предвкушаваща милувките му и тяхната първа нощ заедно. Мисълта я плашеше, но тя желаше това да се случи. Тиан беше щастлива, че досега не е била с друг. Тя искаше Минис да бъде нейната първа и последна любов.

Друга мисъл пропълзя в съзнанието ѝ. Само един човек знаеше за амплимета и един лайринкс! Без да се замисли, тя беше позволила на Райл да го види. Но пък как можеше да го предотврати?!

За няколко минути тя беше неспособна да се тревожи, докато ефектите от геомагьосническото ѝ действие не я връхлетяха —

извънмерна умора, горещи и студени тръпки, болка, сякаш я пробждаха хиляди игли. Тя легна, готова да ги понесе.

Най-напред тя трябваше да намери изход от своето убежище и то без да го срути надолу по планината. Още и беше горещо, а амплиметът излъчваше топлина, макар и недостатъчна, за да разтопи стените на нейния затвор. Кристалночистият лед изглеждаше толкова плътен; може би дебел, колкото ръката ѝ.

Тиан се събуди от съня за своя любим и се върна отново към реалността. Тя се страхуваше от тези обезоръжаващи емоции, които не успяваше да разбере; страхуваше се да влезе във връзка, над която можеше да изгуби контрол. Страхуваше се и от пътуването. Пътят до Тиртракс беше дълъг. Тиан не знаеше колко далеч беше той, сигурно ма хиляди левги. Много месеци пътуване, нямаше да стигне, преди да е дошла пролетта.

Въздухът стана застоял. Имаше толкова хубав въздух навън, но той не можеше да проникне повече вътре. След време съвсем щеше да ѝ липсва, за да я поддържа жива. Арбалетът, знаеше тя, без да го беше използвала, не можеше да пробие стените.

Дали отново да не използва амплимета? Нямаше какво да изгуби. Тя усещаше енергията през земната кора и скалата, но полето беше изчезнало. Тя вече не можеше да каже къде е.

Въпреки всичко тя усещаше сиянието, близо и далеч. Светът беше пълен с енергия: в скалата, в недрата на земята, в порите на варовика... Но само това, че енергията съществуваше, не означаваше, че можеше да я използва. Уменията на Тиан бяха примитивни, а способността ѝ за контрол — недостатъчна.

По-надолу, в дълбините на изворите в земната кора, където гранитът се разделяше на огромни жилки, Тиан усети сиянието на кристал, голям колкото слон, чието поле беше такова, на какво то тя никога досега не беше попадала. Създадено от натиска на лежащата отгоре му скала, силата на планинския вятър и случайните земни трусове и лавини, полето интензивно се променяше.

Тиан усещаше в съзнанието отпечатъка на пътеката, по която искаше да извлече енергията, през хиперравнината до амплимета и оттам да я насочи през черупката от лед. Като си пое дълбоко дъх, тя

леко нагласи правилната позиция, а после, когато полето се увеличи, тя рязко извлече енергията.

Цвъртящ жълт лъч изблизна от амплимета и се удари над главата ѝ, като разби скалата на парченца. Парченца горещ камък заваляха над нея, като почти запалиха косата ѝ. Тя ги смачка.

Същинска агония, цялата тази енергия премина през нея. Тиан викаше; тя не можеше да се спре. Кракът ѝ изрита кълбото, което се преобърна. Тя отскочи, тъкмо когато жълтият лъч се удари и просветна, разпилявайки от стената дребен пясък. Още един, чиято искра щеше да отнесе краката ѝ до глезените. Рана зейна върху пиццала ѝ.

Скалата изригна и на всички страни се разлетяха дребни въгленчета. Едно въгленче запали дрехата ѝ отдясно и се залепи върху кожата. Тя го откъсна и захвърли, заедно с полепналата кожа по него. Тиан загаси пушека върху плата. Палтото и, лежащо на пода, също пушеше. Още скали експлодираха, и още.

Тя се опита да спре енергията, но не знаеше как. Лъчът от амплимета се въртеше във всички посоки и ако само знаеше как да го контролира, можеше за секунда да разбие леда.

Тиан обаче не можеше да се приближи; беше ужасно горещ, за да го докосне. Сега скалата се топеше, разтичайки се по пода. Убежището ѝ започна де се пълни с пара. Тиан се почувства като ученик на велик магьосник, започнал нещо, което не знаеше как да спре.

Като взе шлема, тя рязко завъртя кристала. Лъчът обаче не се повлия. Разтопената скала се стичаше надолу, заедно с леда.

Изведнъж лъчът изчезна. Тиан се отпусна, като си пое дълбоко дъх. Минис беше прав; геомагьосничеството беше смъртоносно изкуство — още по-опасно за новак като нея. Ледът беше покрит с дупки от удара на горещите камъни в него. Разтопената скала се беше просмукала в пода, преди да се възпламени от само себе си.

Въздухът беше по-лош от всякога. Тиан изрита изстудилите се камъчета, сложи в торбата кълбото, кристала и шлема и ги остави встрани. Навън ставаше тъмно. Тя затвори очи, заслушала се в изстудяващата се пукаща скала. Този път нямаше кой да я спаси.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Олеи прекара нощта, преди да тръгнат, клатейки се. Писъкът от бурята проникваше през наушниците ѝ, като я лишаваше дори от спокойствието на съня. Тя наистина се нуждаеше от него. През последните няколко седмици тя се прости със спокойното си съществуване и наистина искаше да си го върне. Години наред беше живяла в малкия свят на съзнанието си. Там беше безопасно, тъй като тя не искаше да вижда прекалено далеч, нито да достига прекалено надълбоко. Някои от възлите в нейната решетка не можеха да бъдат развързани; тя не го и искаше. Ако се опиташе, можеше да си навлече само непоносима болка. В ранното ѝ детство я раняваха достатъчно, докато разбере разликата между нежността, безразличието и жестокостта. Кое и беше непознато и кое я притесняваше? Нещо непрестанно я караше да търси шпиони, доносници или пък хора като нея, които в момента проходаха в живота и то благодарение на съзнанието си. Те яростно бдяха над личния си живот.

Сега дори това убежище беше загубено. Тя беше тласната към външния свят, с неговото безмилостно слънце, постоянния шум и всичко останало, което измъчваше нейните сетива. Още по-лошо, щяха да ѝ вземат това, което тя беше събрала в своята решетка, да развържат възлите. Ами тогава? Силните винаги атакуваха слабите. Всичко, от което можеше да очаква защита, беше един млад мъж и никой друг.

Ниш се отнасяше с нея любезно, но Олеи усещаше нещо изгарящо в него. Какво всъщност искаше той? Тя съвсем не вземаше под внимание Ирайзис. Олеи беше срещнала дузини като нея, хора, които бяха любезни, само когато им беше угодно и зли, когато това им носеше изгода. Ирайзис може би беше смела и дръзка, но и прекалено егоистична.

Какво щеше да се случи с нея, след като им даде това, което им трябваше? Щяха да я изоставят *навън* ли? Изложена на кошмара за сетивата, тя щеше да полудее.

Тогава защо се реши да тръгне? Защото Ниш беше мил с нея и ѝ вдъхваше доверие. Беше повече от това. Олеи никога не беше се

надявала на любов, въпреки че знаеше какво представлява това чувство. Любовта беше друг кошмар, невъобразим и ужасяващ.

И все пак тя отдавна мечтаеше за нежност. Споменът за любезността на Ниш беше като красив отживял аромат, с подправки и машинно масло. Сякаш паешка коприна милваше тялото ѝ. Нежността беше защитата ѝ от светлината. Нежността беше като восъка в ушите ѝ. Нежността беше абсолютна тишина.

Нежността на Ниш я стопляше в студената нощ. Тя искаше повече от това. Всичко, което искаше, би го дала на него.

Писък събуди Ниш посред нощ. Джал-Ниш крещеше след някого по коридора. Време беше да вървят. Ниш се изсули от завивките. Беше толкова студено! Прекарал младежките си години в жилище с централно отопление, той не можеше да свикне с това място.

Облечен с пет ката дрехи, той тръгна към столовата, където го чакаше Ирайзис. Ядоха набързо, седнали до немития прозорец, през който се процеждаше сивата светлина на зората. Ниш доведе Олеи, само за да избегне мърморенето на Джал-Ниш. Бурята беше навяла толкова много сняг, че вратите не можеха да се отворят. Трябваше да се изрине снега, преди да се пуснат кланкерите; иначе нямаше как да бъдат приведени в движение, макар и снабдени с широки подложки на краката. Току-що работата беше започнала, когато звънеца за спешни ситуации иззвъня от наблюдателната кула на вратата.

— Какво е това? — извика Джи-Хад.

— Движение в гората, сър. Врагът.

— По местата! — извика Джи-Хад. Хората се разтичаха във всички посоки. — Колко са враговете, войнико?

— Най-малко шест, сър.

— Шест — промърмори надзирателят, задъхан от бързане. — И са навсякъде. Не е било атака от изолирана група лайринкси предишния път. Зад всичко това стои внимателна стратегия и ние сме безпомощни да я спрем. Какво искат лайринксите всъщност? Нашите контролери или нашите занаятчии? Ах, бедничката Тиан, не искам да умирам заради нея за нищо на света!

Те прекараха следобеда и цялата нощ будни. Лайринксите бяха забелязани на няколко пъти и веднъж катапултите изпратиха камъни

срещу стените, но не атакуваха. Сутринта нямаше и следа от тях.

Джи-Хад също беше притеснен.

— Плануват да ни атакуват или се опитват да си върнат обратно Тиан?

Още повече часове отне пускането на кланкерите по пътеката, така че едва към обяд хората успяха да се съберат пред вратата.

Имаше шестнадесет в отряда на Ирайзис, водени от сержант Арпъл, професионален войник, дошъл от бараките на Тикси, заедно с десет пехотинци от градския гарнизон. Те седяха зад един надраскан кланкер. Механикът му беше младият красив Кай-Ара, който веднъж привлече вниманието на Тиан. Стрелецът беше Пър-Дид, нисък и набит мъж на около шестдесет, с мазолести ръце и ноздри. Неговата прошарена коса беше обръсната, с изключение на дълга конска опашка на врата.

Имаше и други две групи, всяка съставлявана от по един нов кланкер, неговият механик, стрелец и подразделение от десет войници. В единия отряд бяха също перквизиторът Джал-Ниш — командир, Джи-Хад — негов заместник, кверистката Фин-Ма и един старши занаятчия. Част от работещите в манифактурата щяха да пътуват със или в кланкерите, за да вземат също участие в боя с лайринксите. Ниш се молеше машините да се окажат качествени, да не се развалят, за да не се налага останалите занаятчии да ги оправят и то в такова страшно време.

Лекият сняг проникваше дори в дрехите и ботушите. Страшната буря беше затрупала пътя отвъд мината, така че оттам нататък те можеха да се придвижват само със ски.

Войниците стояха по местата си, начело с Арпъл. Зад тях бяха Ниш и старшият занаятчия — висока, тъмнокожа жена на име Тъниз, родена в далечния Крандор. Тя беше висока и стройна, с тесен ханш като на младо момиче. Гъстата ѝ кестенява коса, беше подстригана съвсем късо и стоеше изправена на главата ѝ. На дългия ѝ врат бяха наредени много емайлирани гривни, а зъбите ѝ бяха подострени, което ѝ придаваше леко страховит вид, когато се усмихнеше.

До нея стоеше Ирайзис, по-нататък — крехката Фин-Ма и жиливият Джи-Хад. Ирайзис беше застанала възможно най-далеч от кверистката, като не правеше и най-малкото усилие да прикрие своята неприязън. Фин-Ма се правеше, че нищо не забелязва. Най от края

беше Олей, най-дребничката тук. Облечена в зимното си облекло на няколко ката, тя изглеждаше като мъничка бъчвичка. Широка периферия скриваше ушите, очилата и маската ѝ. Нейното лице беше обвито от маска тип балаклава, направена от паешка коприна. Тя непрестанно мърдаше в дрехите и подскачаше от крак на крак.

Ниш усети, че нещо го свива в корема. Дузина лайринкси биха унищожили отрядите. А неговият страх сякаш се беше изписал по лицата на всички.

Джи-Хад изглеждаше разсеян, взирайки се във вратата и тропайки с крак.

— Нашата мисия е лесна — каза Джал-Ниш. — Занаятчия Тиан е била пленена от лайринкс и трябва да я върнем обратно, каквото и да ни струва. Който го направи, ще бъде щедро възнаграден. Без нейния талант тази манифактура не може да мине.

Ирайзис тропна с крак, с което нарочно вдигна шум. Джал-Ниш я изгледа предупредително.

— Как се случи това, сър? — попита сержант Арпъл. Горната му устна беше цялата в белези, което го правеше да изглежда сякаш имаше две усти.

Джи-Хад разказа за боя в галерията и за ужасяващия му край. Младите войници се уплашиха.

— Изпратих Гъл и Хърни да предупредят в манифактурата и отново да се върнат за Тиан.

— Смела постъпка, сър — каза Арпъл. — Не са много хората, които притежават подобна смелост.

— Бях ужасен — призна Джи-Хад, — но аз съм управителят. Това беше моят дълг.

— Тогава се оправи с него — извика перквизиторът, който презираше героите. — Всяка минута звярът я отдалечава все повече от нас.

— Тиан вече не е в галерията — заключи Джи-Хад. — А и лайринксът мисля, че е мъртъв. Снаряжението ѝ също е изчезнало. Трябва да я е отвлечъл.

— Защо им е на лайринксите да я отвлечат, сър? — прехапа Арпъл горната си устна.

— Може би искат тя да ги научи как да правят контролери — каза Джал-Ниш. — Ще хванем краткия път до мината. Веднъж да

влезем в галерията с нашия търсач — той кимна към Олей, — ще разберем къде е отишла. По местата, тръгваме!

Преди да са направили обаче и няколко крачки, някой излетя през вратата, като крещеше:

— Татко, татко! — беше малко тъмнокосо момиченце на пет или шест, с червени панделки на косата. То тичаше към управителя, простряло ръце.

Джи-Хад я вдигна, а след нея се появиха още пет по-големи момиченца, които вървяха едно след друго. Всяко от тях прегърна баща си, а после се върна на мястото си. Една едра, бледа жена стоеше на вратата, с отчаян вид.

Когато тя пристъпи напред, перквизиторът извика:

— Това не е парти, управителю, подложен на проверка. Мърдайте, всички!

Джи-Хад направи крачка към съпругата си, спря се, помахаше й с ръка, а после се обърна. Лицето й се сбърчи. Най-малкото момиченце започна да плаче. Джи-Хад тръгна напред с безизразно лице, без да се обърне назад.

Олей тръгна с последния кланкер, заедно с Ирайзис, Ниш, Кай-Ара и Пър-Дид, стрелецът, който освен в най-студеното време, седеше най-отпред в кланкера при оръжията.

Олей не беше виждала кланкер преди, а сега, носеща едновременно очила и маска, също не можеше да го види добре. Тя не се нуждаеше да го вижда; останалите й сетива достатъчно добре го усещаха. Усещаше миризмата на дестилат, грес и гранясало рибено масло. Миришеше и също на метал, храна с подправки и острия мирис на работещите части на кланкера. Смярдта на кланкера съвсем задушаваше мириса на хората в него.

Кланкерът, макар и спрял, беше невероятно шумен. Запаленият му мотор обаче произвеждаше тропот, който Олей чуваше дори и през наушниците й като неприятен, дразнещ звук. Маховиците виеха, тръните съскаха, чуваше се скърцане.

Това обаче беше нищо пред начина, по който тя усещаше машината. В нейната мрежа кланкерът беше един така блестящ възел, който друга машина не беше създавала досега. Възелът израсна от

хедрона в сърцето на машината, хедронът, който черпеше сила от полето, разположен вътре в контролера и благодарение на него работеха огромните маховици, лостовите влизаха в движение, механизмите неуморно задвижваха желязото.

Контролерът и хедронът съставляваха два от аспектите на Тайното изкуство, макар и не по начина, по който ги употребяваха магьосниците, и двата предмета светнаха в нейната мрежа. Дори и да обърнеше ветрилото на своята мрежа, Олей усещаше хедрона и енергията, както можеше да почувства струята на топлината и светлината от пещите, край които мина сутринта с Ниш.

В гърлото ѝ се надигна вик. Прииска ѝ се да разкъса наушниците, маската и дрехите и да се свие в снега. Това със сигурност би влошило нещата, но паниката толкова бързо я обхващаше, че тя не можеше да я задържи. Тя потрепери.

Една ръка запуши ноздрите ѝ през маската. Беше Ниш. Като хвана ръката му с ръкавиците, тя я притисна към носа си. Това я обузда. Тя я помириша, притискайки лице към неговото.

— Сега съм по-добре — каза тя нежно. Почувства се по-добре, въпреки че ѝ беше странно. Устните ѝ нервно се свиха.

— Трябва да вървим — каза Ниш. — Войниците вече отидоха прекалено напред.

Тя вече можеше да почувства кланкерите. Другите два също се настаниха в нейната мрежа, с техния разтрисащ земята звук. Шлюзът на третия кланкер беше вдигнат, а Ирайзис жестикулираше гневно.

— Трябва да опозная това — каза Олей.

Ниш я изведе да обиколи кланкера и тя докосна частите му — припокриващите се плоскости, дебелият метални крака и платформата за стрелба отгоре. Беше като броненосец, нейното любимо животно. Магьосникът Фламас имаше един в работилницата си. Тя беше докосвала това създание и усещаше как то се свиваше и променяше формата си. Споменът я накара да се усмихне и Олей с удоволствие се върна обратно в машината.

Кай-Ара се присегна с дългите си пръсти, за да провери дали правилно е поставен контролера и дали всяко едно — от двадесет и четирите му разклонения — е на мястото си. Той свали своята „корона от тръни“, метална лента за глава с осем парченца от кристал, разположени на равни разстояния. Като сложи телените ръкавици, той

сграбчи две ръчки. Като помръдна дясната ръчка, в мрежата на Олеи се появи дъга. Маховиците нададоха своя вой, когато енергията от полето, което Кай-Ара фиксира в съзнанието си, достигна в кланкера.

Лицето на Кай-Ара се успокои, когато разбра, че машината работи добре. Устата му се отвори във „фазата на мухоловката“, както подигравателно наричаше тази гримаса Ниш. Механикът изглеждаше нещо средно между човек и машина, особено докато кланкерът потеглеше.

Олеи беше очарована, въпреки че това нейно усещане се изпари, щом машината потегли със своя тракащ грохот. Звукът проникна право през нейните наушници. Възелът се изду сякаш искаше да заеме цялата ѝ глава. Тя се опитваше да промени мрежата, но грохотът не позволяваше на мозъка ѝ да мисли нормално. Тя притисна ръце към наушниците си. Не помогна. Олеи извика, право в ухото на механика.

Кай-Ара, уплашен, веднага спря машината. Главата му се завъртя, устата му се отвори, а очите му се ококориха.

— Какво? — извика той, усетил същата болка като нея.

— Тук някъде са запушалките за ушите ѝ — каза Ниш на Ирайзис, като претърсваше джоба си.

— Дай си ръцете — прошепна Ниш на Олеи. — Никой не говори.

Олеи бавно протегна ръце. Той ѝ подаде запушалките, които тя вкара дълбоко в ушите си, а после постави и наушниците. Ниш направи знак на Кай-Ара.

С бързи движения механикът отново установи връзка с полето. Кланкерът потегли, спря, после потегли отново. Олеи протегна ръце към ушите си, но не ги запуши. Тя не чуваше нищо. Усмихна се за миг, а после отново създаде в съзнанието си мрежата, в която фигурираше блестящия възел на контролера.

Ирайзис постави ботушите си на затоплящия механизъм — дълга метална кутия, пълна с горещи камъни.

— Тук е приятно и топло.

— Наслаждавай се — каза Ниш, който беше прекарал достатъчно време в студените кланкери.

Бяха едва на половината път до мината, когато до тях достигна нисък шум и кланкерът спря, сякаш заседна. Машината се разтресе, като вълната мина през целия кланкер.

— Какво става? — извика Кай-Ара, клатейки ръчките безуспешно. Той изглеждаше на ръба на припадъка. — *Загубих полето!*

Всички знаеха историята за изчезналото поле в Минийн, изгубените кланкери и мъртвите войници. Ниш изскочи навън от задния шлюз и извади — взетата си назаем сабя; същото направи и Ирайзис. Пред очите им проблесна светлина. Земята под краката им се разклати, дърветата също се клатеха напред-назад. Войниците се наведоха с щитовете над главите.

— По местата! — извика Арпъл.

Войниците се наредиха в кръг около кланкерите, вдигнали щитовете над главите си, с извадени копия. Ирайзис оглеждаше гората. Ако това беше засада, те бяха на прекалено голямо разстояние един от друг, за да се защитават.

Нищо не се случи. Арпъл накара войниците да се строят в по-малък кръг, около първия кланкер. Трусове спряха. Ирайзис хвана занаятчийския си инструмент, който се беше затоплил неприятно. Това не се беше случвало преди.

— Какво беше *това*? — извика Джал-Ниш.

— Врагът... — Джи-Хад се оглеждаше наоколо, притеснен за семейството си.

— Направи го занаятчийката с кристала си — каза Олей. — Тя предизвика това — тя почти загуби съзнание, подаде се наполовина от шлюза.

— Отново мога да усетя полето — каза вторият оператор, Симмо, подал се от горния шлюз на машината.

Фин-Ма погледна перквизитора, който я дръпна настрани.

— И ти имаш някакъв магьоснически талант — каза той тихо. — Какво ще кажеш за това?

Ирайзис, чийто слух беше привлечен, се промъкна в гората и се приближи.

— Енергия — каза Фин-Ма, — *никога* не съм чувствала такава преди. И не идва отдалеч.

— И аз си мислех същото. Но Тиан е просто една занаятчийка. Тя няма магьоснически талант.

— Ако погледнем родословието й... — започна кверистката.

— Млък! Не говори за това. — Той се обърна през рамо, но не забеляза Ирайзис, която се скри зад едно дърво. — Това е нещо ново.

— Какво имаш предвид?

— Този вид енергия, достатъчна да разклати планината, не може да идва от слабо поле.

— Добре, но това не е новост. Не знам обаче някой да е оцелял от сблъсъка с подобна енергия.

— Древните са го правели! — каза злъчно той. — Историите са пълни с чудесата на Рулке, както и с подвизите на Ялкара. Не разбираш ли? Това може да е отговорът за провала при Минийн. Нова, още по-силна енергия!

— Нунар е писала за подобни неща — каза тя бавно.

— С подобна енергия на наше разположение, дори и невъзможното става възможно. Не само че ще спечелим войната, но и ще заличим врага от лицето на земята. Има начин, Фин-Ма, и ако го разкрием пред скрутаторите, сме обезпечени за цял живот. Трябва да я доведем жива, каквото и да ни струва. Трябва да разберем какво точно е открила.

— Незабавно — каза Фин-Ма. — Нищо няма да споменаваме за този „кристал“. Би било трагично, ако Тиан е умряла, използвайки го.

Джал-Ниш изглежда любопитно, сякаш долови сарказъм в думите й, а после направи знак на колоната да продължи. Другите двама оператори помогнаха на уплашения Кай-Ара да седне отново в кланкера.

— Мислех, че полето си е отишло — каза той от кланкера си. Той разтърка контролера в бузата си. — Мислех, че съм го загубил.

Ирайзис също влезе в кланкера и седна до Ниш и Олеи, като се опитваше да разбере същността на чутото. Тиан беше направила бриляnten пробив или просто беше открила нов кристал? Каквото и да беше, щеше да й бъде предимство пред Джал-Ниш. За пръв път от години Ирайзис си позволяваше да се надява.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пушекът беше по-лош от всичко. Тиан се претърколи и избухна в кашлица, която изпръска камъка в червено. Сякаш хрочеше парченца от дроба си. Тя остана притисната в скалата. Защо толкова дълго време трябваше да умира?

Туп! Нещо падна на пода, а по главата ѝ се посипаха малки парченца лед. Тя се претърколи по гръб. Една сянка пробягна навън, като котка към топка. Смътно приличаше на мечка Хюрн, беше голяма.

Съществото одраска леда, а звукът отекна в ушите ѝ. Като се скри под една ледена купчина тя притисна носа си към един камък и си пое дълбоко дъх, като се опитваше да задържи дъха си. Драскащият шум се чу още по-силно. Като избърса очите си, Тиан зареди арбалета си и седна. Това я накара да се почувства по-добре.

Звярът подскочи във въздуха и се преобърна, докато се приземяваше. Той залепна на задните си крака на земята, драскайки с нокти. Тя затвори очи. Въпреки че всичко я болеше, Тиан се стегна.

Още едно тропване; отново се чу драскането. Тя не посмя дори да погледне. Тиан задържа дъха си. Арбалетът се изплъзна от ръката ѝ. Последва по-силно тупване. Мечката още веднъж се преобърна. Краката ѝ се обърнаха и тя изрита убежището на Тиан.

Отвън нахлу вледеняващ въздух, но на Тиан ѝ хареса. Беше по-кусен дори от виното, което нейната майка понякога ѝ беше предлагала във фабриката за разплод.

Главата на чудовището се провря под леда. Не, не беше мечка Хюрн, а лайринкс. По челото му имаше следи от замръзнала кръв — без съмнение, тази на жертвите му. Тя се присегна към арбалета. Погледът и се размъти. Бавно тя разбра — това беше Райл.

— Можеш ли да се прилепиш към гърба ми?

— Не! — извика тя, притискайки се към скалата. — Не!

Той хвърли арбалета ѝ настрани, придърпа я и грабна под мишница. Тя се закашля от миризмата му — силна, но не и неприятна. Тиан не се съпротивляваше. Нямаше смисъл.

— Къде ме водиш? — каза тя уплашена.

— Не се страхувай. — Той започна да се катери по леда, съвсем несмутен от теглото ѝ. — Връщам дълга си.

— Торбата! — извика тя.

Райл спря.

— Какъв е проблемът?

— Трябва да си взема торбата!

Той отново започна да се катери.

— Ще се върна обратно за нея.

Тиан клюмна. Каквото и да искаше да направи с нея, или пък на нея, тя беше прекалено слаба, за да се противопостави.

Мракът беше пълен, дори и точица светлина не се виждаше, когато Тиан се събуди. Скалата притискаше раменете ѝ. Тя опипа наоколо. Още скали. Беше странно, тя нямаше идея къде се намира. Искаше ѝ се да притежава сетивата на прилеп, да се движи безгрижно в мрака. Не ѝ беше студено, но беше толкова слаба, че не можеше да мръдне дори ръцете си. Почувства се уплашена за себе си. Всяка част от тялото ѝ я болеше; можеше да усети всяко от нервните си влакна. Какво и беше причинил амплиметът?

Въздухът беше застоял. Тишината я обграждаше, а миризмата на кръв и плът, както и мъртвите тела на войниците ѝ подсказаха, че се намира в галерията на мината.

— Ехо! — извика тя. Звукът се върна като ехо. — Ехо! — извика тя. — Райл!

Нямаше отговор. Това беше нейният шанс да избяга. Тиан усети внезапна носталгия към манифактурата, дори и към своята студена килийка. Само да можеше да се върне вкъщи.

В този момент тя си представи укоряващото лице на Минис. *Но ти даде дума, Тиан.*

Тя изстена високо. Не можеше да се прибере вкъщи, но как би могла да последва Минис? Тиртракс беше на стотици левги оттук, най-негостоприемното място в света. Щеше да отнеме години, дори и да имаше достатъчно пари и провизии. И където и да отидеше, стражите щяха да я разпитват, чиновниците — да ѝ искат документи, а накрая — да я хвърлят в затвора, тъй като нямаше право да пребивава.

Беше абсурдно да си мисли, че можеше да върви до Тиртракс. Невъзможно. „Откажи се — каза си тя. — *Просто* не можеш да го направиш и никой няма право да го очаква от теб.“ Но къде можеше да отиде тя?

„Минис — помисли си тя. — *Моя бедна, изгубена любов*. Избрал си погрешния човек. Бих искала да те спася, ако можех, но не мога. Просто не съм достатъчно силна...“ — тя легна на пода и заплака.

Тиан се почувства крайно изтощена. Защо Райл я беше спасил и накрая я беше оставил тук? Беше изчезнал с амплимета ѝ? Това ли искаше Райл наистина? Тя простря ръка и напипа торбата. Вътре бяха шлемът и малкият кристал.

Като изпразни торбата, тя уплашено затърси в нея. Занаятчийският инструментариум се беше разпилял вътре и вещите изпадаха на пода. Дрехи, порции храна, спален чувал, сапун, всичко беше там. Амплиметът го нямаше.

Райл я беше оставил на пода, достатъчно далече от телата на войниците. Тя слезе долу, като затърси фенерче. Миризмата на мърша се беше усилила. Ръката ѝ напипа нещо твърдо — мъртвец.

Тиан обиколи трите мъртви тела, а после влезе в тунела. Трябва да беше близо до втория, третия или четвъртия тунел, край мястото на битката. След като обработи информацията в ума си, тя знаеше къде да търси. Пакетът с катранени пръчки трябваше да бъде някъде вляво.

Отне ѝ доста време да го намери. Тя мина зад мъртвия лайринкс, подхлъзна се на локва кръв и в миг изгуби представа къде точно да търси пръчките. Като се опита отново да си спомни, тя тръгна напред и този път опипом ги откри.

Една от пръчките имаше залепен малко недоизгорял катран по повърхността си. Като разтърка силно два камъка, докато се появят искри, Тиан запали пръчката като факла. Пламъкът я стресна. Като потърси гърненцето с катран, тя намаза с още от него факлата и пламъкът освети цялата пещера. Така тя можеше да разгледа целия тунел. Амплиметът обаче не откри.

Не намери и пинсетите, с които извади стрелата от врата на Райл. Празното пространство в нейния инструментариум беше като току-що изваден зъб. Тя разбра по кръвта къде точно беше паднал Райл, както и къде е извадила стрелата, тъй като на мястото кръвта беше виолетова. И пинсетите обаче, и стрелата, ги нямаше.

Райл се появи зад нея. Тя извика. Светлината в ръцете му идваше от амплимета, чийто лъчи се отразяваха от кожата на лайринкса в жълто.

— Какво правиш с кристала ми? — извика диво тя. Ядът направо замъгли разсъдъка ѝ.

Лайринксът се усмихна нежно, показвайки всичките си зъби. Какво означаваше това — той се забавляваше или беше гладен?

— Не мога да виждам в мрака — каза той.

Тиан съжали, че е извикала и отстъпи назад.

Усмивката на лайринкса стана още по-широка.

— Няма да те изям, малко човече.

Това не я успокои много.

— К-къде беше?

— Проверих тунелите, за да съм сигурен, че никой не ме преследва.

— Идвал ли е някой?

— Не и по *този* път! — С наранената си ръка той показва обратния път към кристалната мина. Регенериращите му пръсти вече бяха стигнали до размерите на детски пръсти. — Скалите са се размърдали. Тунелът е блокиран.

— Какво искаш да правиш с пинсетите ми?

— Какво?

— Инструментът, с който извадих стрелата от врата ти. Бяха точно тук. — Тя му показва очертанията от кръвта.

— Не съм ги докосвал — каза той.

— Те бяха заедно със стрелата. Трябва да си ги взел.

— Не съм. За какво са ми?

— Тогава някой е бил тук.

— Един се е върнал — водачът.

Скова я страх. Джи-Хад трябва да я е търсил и да е намерил занаятчийските пинсети. Да се помага на врага беше непростимо престъпление и сега той дори имаше доказателство. Тиан постави

ръцете си на очите си, като се опитваше да мисли. Не можеше. Беше толкова уплашена. Когато отвори очи, Райл се взираше в нея.

— За какво съм ти?

— Заради моя дълг — отговори той.

— Ти ми спаси живота. Дългът е платен.

— Не и ако ти загинеш веднага, щом си тръгна.

— Имаш блестящ морален кодекс — каза тя саркастично.

— Със сигурност! Изобщо, защо да имаме кодекс?! Ще те придружа до вкъщи.

Ако тя се прибере, то Джи-Хад най-вероятно щеше да я екзекутира за предателство.

— Вече нямам дом.

Той я изгледа замислен.

— Къде би искала да отидеш?

Тиан се паникьоса. Къде *можеше* да отиде? Всички места бяха еднакво безнадеждни. В този случай тя можеше да поеме към съвсем безнадеждното — Тиртракс. Без съмнение щеше да умре по пътя, но поне би удържала обещанието си към Минис. Това я накара да се почувства по-добре.

— Искам да отида на юг! Към планината Тараладел.

— Имаш ли семейство тук?

— Не, но по-далече на запад, в планините на Мириладел, отивам да намеря един мъж, който никога не съм срещала.

— Ах! Един уреден брак?

Тиан поруменя.

— По някакъв начин; не още, но се надявам... — Тя не продължи. Всичко беше толкова нереално.

— Да се пресичат планините през този сезон... — той се учуди.

— Добре, на юг оттук те са по-малки и има проходи, но въпреки това — той хвърли поглед настрани. — Няма да ти бъде лесно.

— Не мога да чакам до пролетта. Може да е прекалено късно.

— По мое мнение, ако той не може да чака толкова дълго да се ожени за теб — каза Райл, — това няма да е добър избор.

Отново тази притеснителна употреба на думата „брак“. Тя трябваше да си припомни, че лайринксите бяха чуждоземни, с различна култура и начин на живот. Може би любовта беше без значение за тях.

— Не съм искала мнението ти — извика тя.

— Можеш да вземеш кораб, за да преминеш покрай Ръкавите, а после да плуваш в открито море.

Тиан се сети за картата в ума си, която имаше на Лауралин.

— По това време на годината? Може да бъде много опасно да се върви през планините, а входът към Талаламел може да е замръзнал. Пък и никой кораб няма да ме вземе. Нямам документи. — Както и да се придвижваше, пътуването беше скъпо. Дали щеше да има достатъчно, за да отиде толкова далеч. Нямаше и идея. Не беше отваряла колана с пари на Джойън, но със сигурност вътре нямаше много.

— Добре говориш нашия език, Райл — каза тя колебливо, като използва *името* му. Изглежда това променяше тяхната връзка.

— Бях отгледан заедно с човешки пленници, затова го научих. Аз съм един от най-добрите в това.

Той я изгледа продължително. Тя не можеше да срещне погледа му. Сякаш целият ѝ свят се въртеше.

— Мога ли обратно да си взема кристала? — струва ѝ усилие да запази треперещия си глас. Той ѝ го подаде и щом отново се озова в ръцете ѝ, Тиан се почувства по-добре.

— Какво знаеш за тетрарха? — той я погледна право в очите.

— Какво е тетрарх?

— Не знаеш ли?

— Никога не съм чувала тази дума преди.

Райл сдържа погледа ѝ за момент и каза:

— Няма значение — той обиколи дебнешком галерията. Тиан го гледаше през цялото време. Какво искаше той от нея? Тайните на силата — хедроните и контролерите? Тетрархът подобно устройство ли беше?

Райл се наведе, постави крака си върху нещо на пода и рязко се дръпна. Проехтя ужасен шум, като от касапница. Лайринкът откъсна целия крак на един умрял войник и започна шумно да се храни. Тиан искаше да повърне. Това същество беше същински звяр, макар и да можеше да говори.

Лайринкът откъсна парче месо, което на нея би и стигнало за цели дни, предъвка го и го погълна на няколко пъти.

Тиан не можеше да го понесе. Веднъж да получише каквото искаше, той би изял и нея.

Райл се разходи бавно, предъвквайки една човешка кост.

С ръце пред лицето си, тя се обърна на другата страна.

— Зле ли ти е? — попита той.

— Ти изяждаш хората ми! — изпищя тя.

— Те със сигурност не са били твои приятели? — Райл изглеждаше изненадан.

— Да се яде човешко месо е отвратително!

— На мен ми харесва.

— Няма нищо лошо в него! Просто не е правилно то да се яде. То ме кара да повърна, виждаш ли...

— Само човешката плът ли? — попита той, чупейки една кост на коляното си и хващайки с нокът част от костния мозък. Той се разтече.

— Само лайринксите ядат човешка плът — каза Тиан.

Райл я изгледа остро.

— И хищниците, както и животните, които ядат мърша — също — заключи тя, неспособна да погледне.

— А хората като хищници ли възприемат себе си? — попита Райл учуден. Няколко цветови вълни преминаха по кожата му, сякаш водни боички се смесваха върху хартия.

— Със сигурност не! Това е защото... човешката плът е свещена за нас.

— Ще ти помогне ли, ако се храня така, че да не виждаш?

— Предпочитам изобщо да не ядеш от нас.

Като сви рамене, Райл захвърли костите на една страна.

— Ще те взема в планините.

Тя не можеше да му повярва. Това същество си играеше с нея. Тя трябваше да избяга.

— Сега?

— По-късно тази нощ. Днес денят беше сравнително топъл. Като замръзне малко, тогава ще те взема.

Тиан спа зле, с неприятни, накъсани кристални сънища. Тя се събуди, за да намери Райл, който седеше до нея. Със запалена факла, той оглеждаше наоколо за заплахи. Тя подскочи.

— Какво искаш?

Райл отстъпи крачка назад.

— Време е да вървим. Имаш ли храна?

— Достатъчна за няколко дни. Колко дълго ще продължи пътуването? — Тя се почувства нереално. Сякаш говореха за пикник, но храната щеше да бъде тя. Искаше ѝ се да бъде бързомислещ супергерой, който инстинктивно ще знае как да избяга.

— Ние сме тук. — С дългия си жълт нокът той нарисова на пода форма, подобна на главата на вилица с две разклонения, едното по-дълго от другото. Докато рисуваше, се чу неприятен драскащ звук върху мрамора. — Тук е твоят град Тикси. — Той посочи една точка, точно на север от дългото разклонение на вилицата, чиято глава трябваше да представлява Големите планини. — Да се пресече първата верига към долината, вие я наричате Бърр... Бър...

— Бърлап! — поправи го тя.

— Бърр-ларп! Това е адски трудно... — Райл помисли за момент. — Ако е на десет левги, можем да прелетим. — Той направи гримаса.

Странно изражение премина през лицето му, почти като тръпка, а закърнелите му крила се размърдаха несъзнателно. Той ги прибра надолу.

— До Бърр-ларп е петнадесет левги и още десет до втората верига. — Той посочи с нокът второто разклонение. — Това е земята, която вие наричате Тараладел. Има дълъг път до Мириладел, твоята дестинация. — Жълтите му очи я затърсиха.

— Да вървим до Бърр-ларп ще ни отнеме поне шест дни или дванадесет, зависи от времето. Това ще бъде, ако те нося. Ще взема и храна за из път. — Като забеляза ужасения ѝ поглед, той добави: — Планинска коза, риба или малко Хюрн мече. Ще напълним торбата, за всеки случай.

Като намаза с катран една факла, тя претърси торбите на войниците. Имаше повече храна, отколкото тя можеше да носи — сушено месо и плодове, лук, сирене и топки ориз, някои вече започнали да се развалят. Райл беше зает в другата част на галерията, като отново се хранеше, издавайки своите отвратителни мяскащи звуци. Добре, че беше тъмно.

Когато тя приготви храната, той се върна, мяскайки в уста човешко месо. Тиан се обърна на другата страна, отново заета. Не

искаше да вижда какво става.

— Готова ли си? — попита той.

— Да.

— Дай ми едно от копията, в случай че се натъкнем на мечка.

Колко малко се страхуваше той!

— Имам арбалет.

Тя взе още няколко стрели, за всеки случай и беше изненадана, че той ѝ разреши. Копието нямаше да ѝ помогне срещу мечка Хюрн, пък и тя се чувстваше толкова слаба, сякаш и вятърът щеше да я отнесе. Все пак, Тиан имаше точно око и арбалетът беше нейното идеално оръжие за защита. Тя можеше, ако се наложи, да убие един лайринкс с него. Това я накара да се почувства по-добре, въпреки че арбалетът беше трудоемко оръжие и изискваше много време да се зареди.

Натоварена с много багаж, тя последва Райл. Навън той зави наляво, посоката, която тя бе взела, когато напускаше тунела. Беше студено, но нямаше вятър и луната светеше. Те вървяха край старите дървета, като се опитваха по някакъв начин да оцелеят. Звездите светеха.

Беше красива нощ за разходка, особено в компания.

Те продължиха, докато се зазори, около пет-шест часа. Беше трудно да се върви, тъй като снегът беше замръзнал. Райл изглежда знаеше точно къде отиваше. След половин час те пое по снега, като пресичаха ливади и отново се озоваваха по ръбовете на планинските склонове, които се спускаха стотици педи надолу. Щом настъпи денят и кожата на лайринкса започна да сменя цвета си. След няколко минути той беше бял като мечка Хюрн, а после изчезна в пейзажа.

Тиан изпита смесени емоции. Дали наистина той държеше на честта си или имаше план за нея? Целите се преплитаха, желанията се завоалираха, какви ли странни страсти изпитваше той към нея?

Тиан рязко се спря, взирайки се в гърба на чудовището. Едната ѝ ръка се плъзна към спусъка на арбалета, но тя не посмя да го освободи. Не можеше да застреля Райл в гръб. Дори и да можеше, бронята му беше дебела. За да го убие, трябваше да го застреля в окото, гърлото,

междуребрията или сърцето. Ако разбира се, сърцето му беше на същото място като нейното.

Райл се завъртя и се наведе. Свитите му нокти се показаха.

— Имам усещането за опасност, малко човече.

Тя бързо отмести ръката си от оръжието. Какво си мислеше? Дори и със зареден арбалет, тя не можеше да победи един лайринкс нащрек.

Той се обърна към нея, взе стрелите и ги прибра в торбата, окачена на китката му. За първи път използваше регенерираната си ръка.

— Нуждая се от почивка! — каза тя отмаляла. — И от закуска.

— Странни същества сте вие, хората — каза Райл. — Какъв недостатък, да се нуждаеш от три яденета дневно.

— Не *трябва* да ям три пъти на ден! — извика тя. — Но се нуждая от почивка. Аз съм занаятчийка, не катерач. Поне бях такава...

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кланкерите поеха по един от тунелите на мината, който минаваше точно под планината. Късно същата нощ те спряха, войниците се нахраниха и си починаха за малко. Макар и изтощена, Ирайзис не можеше да заспи. Олеи повървя малко в мрачината на тунела, без очила и наушници, като хапна малко ориз. Тя ядеше малко, като гледаше да няма подправки в храната, заради мириса. Накрая, безкрайно отегчена, Ирайзис тръгна след Олеи, за да я види какво прави. Беше странно — съгледвачката намираше скалите за безкраен източник на очарование, като съзерцаваше една жилка кристали десет минути, ако не и повече.

— Има магия в тези скали — каза Олеи.

— О? — Ирайзис внимаваше да говори нежно.

— Така показва мрежата — там и там. И там! — Тя посочи в различни посоки към скалите.

— Ще намерим кристали за контролерите в тази мина — каза Ирайзис, като се чудеше дали можеха да използват таланта на Олеи, за да локализира по-добре тези от тях, които миньорите си струваше да копаят. Най-вече, след като Джойън беше вече мъртъв.

— Знам. Мога да ги видя. Планината е като пудинг, пълен с кристали.

Имаше какво да видят, ако се върнеха. Щеше да бъде още един плюс в полето на Ирайзис.

Джи-Хад бутна лоста. Вратата скръцна срещу стената и колоната премина в другата мина, с вдигнати факли и заредени оръжия. Като следваха зигзагообразно движение през тунелите, малко по-широки отколкото самите машини, те накрая стигнаха в пещерата, където се очакваше да се състои битката. Всички, освен Олеи, слязоха, за да видят останките от войниците и лайринкса. Някой се скри и повърна до стената. Олеи показва глава навън, вдиша леко и отстъпи, затръшвайки обратно шлюза.

— Не мога да й се сърдя — каза Ниш на Ирайзис. — Какво ужасно място!

Джи-Хад описа битката с няколко изречения, после тръгна заедно с Джал-Ниш. Те приклекнаха, взирайки се в пода. Ниш се приближи, чудейки се какво правят.

— Намерих пинсетите точно тук — каза управителят, посочвайки към пода. Като извади малък пакет от джоба си, той го подаде на перквизитора.

Джал-Ниш вдигна нещо нагоре.

— Нейните отпечатыци са на пинсетите и стрелата.

— Това не доказва, че тя е помагала — каза нещастно Джи-Хад.

— Ще ги запазя, за всеки случай.

Те се върнаха обратно при телата.

— Ще съберем останките за погребение на връщане — каза Джал-Ниш. — Мърдайте.

Когато Ирайзис влезе в кланкера, Олеи трепереше и беше поставила чифт наушници в ноздрите си. Като излязоха навън, те видяха слънцето да изгрява в студения, леко ветровит ден. Закуската беше раздадена на войниците, докато те поставяха подложките за сняг върху краката на кланкерите. Джал-Ниш дойде при Ниш и Ирайзис.

— Добре, Крайл-Ниш, да видим дали маймунката ти може да прави фокуси. — Гласът му изразяваше истинско съмнение.

Ирайзис също се усъмни. От думите на Олеи тя беше предположила, че Тиан е мъртва.

— Можеш ли да намериш Тиан за нас, Олеи? — Ниш не показва да се съмнява. — Помниш ли контролера, който ти показах. Тиан го е направила, може би имаш следи от нея...

Олеи обърна маскираното си лице към склона.

— Мога да видя нейния кристал!

— Къде? Сигурна ли си? — извика Джал-Ниш, протягайки се към нея, сякаш искаше да я хване. Ниш простря ръка пред него, за да я предпази и перквизиторът отстъпи назад.

Тя посочи на югозапад.

— По този път.

— Колко далече?

— Не знам.

— Можеш ли да видиш Тиан?

— Кристалът е препалено ярък.

— Добре, кога е бил тук?

Тя пребледня.

— Бил е преди дни.

— Не може да е излязла по време на голямата буря — каза Джи-Хад. — Или пък непосредствено след това. Най-рано вчера е излязла.

— Трябва да е наблизил — извика Джал-Ниш. — Разпръснете се. Огледайте за нея.

— Направила е голяма магия тук — каза Олей.

— Сега ли? — изпъшка Джал-Ниш. Той си размени поглед с Фин-Ма и Ирайзис разбра, че става дума за вчера.

— Не знам какво има предвид. Чудя се каква магия?

Олей нямаше идея.

— Кристалът свети от само себе си.

— Какво имаш предвид? — Фин-Ма се приближи до нея.

— Сега той постоянно блести. Той е най-блестящото нещо в моята мрежа.

Отново си размениха погледи.

— Кажете ни всичко за този кристал — каза перквизиторът.

Олей показа формата с ръце.

— Има черна звезда във всеки край и черни игли надолу от центъра. По тях протича малка искра.

Джал-Ниш придърпа Фин-Ма настрана и Ирайзис не дочу какво си казаха, въпреки че те изглеждаха развълнувани и смутени. За Ирайзис, родена с хедрон в ръката, това беше забележително. Това и даваше надежда. Ирайзис знаеше, че талантът ѝ все още беше налице, просто заровен някъде, където тя не можеше да го открие. Тя беше загубила доверие в себе си, от онзи злощастен четвърти рожден ден и докато не го възвърнеше, тя винаги щеше да бъде една измамница.

Този кристал беше по-мощен от всички, за които Ирайзис беше чувала. Ако го имаше, тя би повярвала в себе си. Да бъде истински занаятчия за нея беше по-важно от всичко на света. Всичко би дала и направила за това!

Един войник дотича от склона.

— Пресни следи, сър! Един лайринкс и един човек с леки стъпки.

— Каквато и магия да е използвала Тиан — каза Ирайзис, — тя не я скрила от врага.

— Май следотърсачката ни все пак ще бъде полезна — каза Джал-Ниш. — Мърдайте!

Те се качиха обратно в машините. Механичните крака работеха неуморно, а войниците следваха утъпкания сняг.

— Защо се движим толкова бавно? — измрънка Ниш на себе си, след като бяха пътували известно време.

Ирайзис докосна инструмента си и каза:

— Полето тук е слабо.

— Защо?

— Може би нещо се намесва в него.

Той се обърна по другия път. Олей, която се гърчеше и скимтеше постоянно като двегодишно, беше свалила всичко, с изключение на бельото от паешка коприна, което и пасваше подобно на втора кожа. Като опря глава на рамото на Ирайзис, тя заспа.

Очите на Ниш не се отделяха от Олей. Те разглеждаха цялото ѝ тяло — извивките, малките остри гърди, бедрата.

— Нямах ли нещо по-смислено да правиш? — каза студено Ирайзис. — Толкова си извратен, Ниш.

Той се изчерви, погледна настрани, а после извика силно. Кланкерът спря, като осемте му крака потрепераха. Ниш излезе и тръгна с непохватни движения. Ирайзис го последва, като спусна шлюза зад себе си.

Те се изкачиха по стъпаловидния склон, лъкатушейки по пътя. Наоколо се издигаха високи върхове, покрити с тъмни скали и сняг. Те бяха още по-трудни за преодоляване, отколкото планинската верига на манифактурата.

— Какъв е проблемът? — Тя мина най-отпред.

Точно пред тях се издигаха огромни кремъчни скали, по които кланкерите не можеха да се изкачат. Очите на Ниш фиксираха очертанията на планината. Той отиде тичешком поне левга напред.

— Какво има там? — посочи Джал-Ниш.

Тримата механици слязоха заедно, като си говореха тихо един на друг, стремейки се да избегнат погледа на Джал-Ниш.

— Добре, хайде, проклетите да сте! — извика той.

— Невъзможно е, перквизиторе! — каза тихо Джи-Хад.

— Тогава, защо просто не го кажат?

— Това е... това е в духа на тяхната култура; ако ги насилваш да дадат отговор, те просто ще кажат „да“, просто защото не искат да носят лоши новини. Но това няма да ни отведе дотам.

— Проклетата да е глупавата им култура! Ако ми бяха казали най-напред това...

— Казаха го, но ти не ги послуша.

— Тогава ти ми кажи! *Никъде?*

Джи-Хад потърка бузата си.

— Може би натам. — Той посочи зад тях, към оголените скали. Опитай оттам! — каза той.

Механиците подкараха машините назад, което изглеждаше даже още по-смешно от движението напред. С техните осемкраки платформи бяха като осмokraки броненосци. Те поеа надолу с трясък, а после — по диагонала на склона.

Ниш се влачеше към мястото, където оголените скали се съединяваха. Когато го достигна, беше плувнал в пот.

— Не знам — намръщи се Джи-Хад. — Ще бъде трудно, дори и когато се изкачим до върха. Първата пречка е стъпаловидния релеф, а и със слабото поле...

— Ами ако издигнем рампа от сняг по склона? — предложи Ирайзис.

— Добра идея!

Отне им часове, въпреки че тридесетина войници работеха неуморно с лопатите си. Накрая рампата беше готова и снега, струпан върху голите скали.

— Все още е много стръмно — каза Джи-Хад. — Какво мислиш? — попита той сгушилия се в дрехите си от студ механик.

Отново механиците нещо си казаха.

— Какво има сега? — извика Джал-Ниш, скубейки косата си. — Ще изгубим Тиан! — Той изрита корпуса на кланкера. Механиците се обърнаха един по един, впервайки погледи в него. Кай-Ара стисна юмрука си. Джал-Ниш посегна с ръка.

— Какъв е проблемът? — намеси се Ниш. — Олеи винаги може да я открие отново.

— Ей заради това ти държане се замеси в тези неприятности, момче! — извика Джал-Ниш. — Има значение, глупави мой сине, защото отвъд тези върхове следва голямо плато. Можеше да го знаеш,

ако преди да тръгнем си беше направил труда да видиш картата. Оттук ние можем да слезем. Но лайринксът не притежава издръжливостта на кланкер, за да го направи, и ще му трябва почивка. Зад платото лежи Найст, една земя на зъбери, каньони и процепи. Лайринксът може да отиде на места, където нито кланкер, нито войник би могъл. Затова трябва да го последваме бързо. Ако не го направим в следващите дни, то никога няма да можем. А ако звярът намери приятели... — Перквизиторът се спря по средата, взирайки се в заснежения бряг. Гърдите му, цели слели се с подутия му корем, се надигаха. — Само да преминем оттук. — Той направи знак на механиците.

Те отново се върнаха към машините, а металните крака отново започнаха да мачкат снега. Кланкерът на Симмо залази нагоре по склона. След като измина две трети от пътя нагоре, той започна да се хлъзга. Кланкерът се спря на място, закопал крака в снега. Джи-Хад направи знак на Арпъл. Сержантът даде заповедите си. Шестима войници минаха назад, поставиха рамене под кланкера, а Джи-Хад извика:

— Тръгвайте!

Отново краката на кланкера отказаха да помръднат.

— Вдигайте! — извика Арпъл и войниците повдигнаха. Кланкерът се издигна на няколко инча над земята. — Вдигайте! Вдигайте!

Войниците бавно успяваха да преместят по-напред кланкера, с цената на огромно изтощение. Те го задържаха, докато други дойдоха да ги сменят и малко след това успяха да го прекарат от другата страна на склона.

— Следващият няма да бъде толкова лесен — каза лаконично Джи-Хад. — Заседнал е в снега.

— Спуснете кабел от първия — каза занаятчийката Тъниз, почесвайки се по главата. — Може да издърпа и другите.

— Не се сетих за това — каза Джи-Хад, но даде заповедта.

Двата кланкера потеглиха. Първият вървеше бавно, затаен в снега. Машината на Кай-Ара се изкачи до първия кланкер и се приближи до заледения участък. Въжето започна да се протрива.

— По дяволите! — извика Джи-Хад, размахвайки ръце към механика. — Забави! Трябва да опазиш въжето здраво.

Кланкерът на Кай-Ара достигна ледената пътечка с бърза скорост. Изпод краката на кланкера излизаха искри, а наоколо се разлетяха малки парченца лед. Машината не можеше да задържи направление и започна да се плъзга назад.

— Дръжте я! — извика Джал-Ниш.

Двама войници изтичаха и подпряха с рамене кланкера отзад. Арпъл извика:

— Назад! Не! Не! Махайте се оттам!

Войниците се спогледаха един друг, без да знаят на коя заповед да се подчинят.

— Скачайте настрани! — извика Арпъл, но беше прекалено късно. Въжето се усука здраво и кланкерът, подобно на махало, се залюля по рампата, помитайки единия войник настрани. Вторият се опита да го избегне, но беше ударен от крака на машината. Чу се само ужасяващ вик. Кланкерът се плъзна по ръба на рампата, увисвайки на дебелото въже, което едва го задържаше да не падне по склона. Кай-Ара потрепери от силната болка, писъкът на войника се удари като бумеранг в стъклото на кланкера.

Симмо извика, когато теглото на хлъзналия се кланкер дръпна надолу и неговата машина. Ниш не можеше да понесе мисълта какво можеше да се случи с машините. За една безкрайна минута той си представи как първият кланкер се сгромолясва върху втория, но Арпъл изпрати нова група войници, които задържаха една тежка скала точно зад кланкера и така го предпазиха от падане.

Когато кланкерът се стабилизира, сержантът изтича до него, бесен от случилото се. Той вдигна Джал-Ниш за яката на палтото пред събраните войници.

— Ако още веднъж някога дадеш заповед на моите войници — каза диво той, — ще те накарам да съжаляваш, че си се родил, перквизитор или не. Ти можеш да даваш заповеди само на мен. На никой друг! Разбрано?

— Да — простена Джал-Ниш.

— Дано! — Арпъл го пусна в снега и изтича до падналите войници. Пометеният от кланкера войник беше целият потрошен в таза, докато този, който беше паднал от рампата, имаше само леки наранявания. Арпъл отвори панталоните на смъртно ранения — от корема му струеше кръв.

Арпъл, който изглеждаше най-коравият и безчувствен сержант в очите на Ниш, се наведе над умиращия и взе ръката му.

— Съжалявам, Дър — каза той. — Не мога да направя нищо за теб. Ти умираш...

Дър изпусна тежка въздишка, която накара лицето му да се сгърчи.

— Жена ми е бременна. С третото ни дете! Какво ще прави?

— Тя прави огромна услуга на страната ни — каза Арпъл. — Както и ти направи. Ще се погрижат за нея.

— Но децата ми... — той се разтърси в конвулсии, изстена и тялото му клюмна настрани.

Арпъл се наведе да чуе пулса му.

— Все още диша. Вдигнете го на носилка. Може да го откараме с кланкера.

Кай-Ара беше изпаднал в истерия и трябваше да бъде успокоен от Симмо. Двамата мъже стояха прегърнати, Кай-Ара плачеше.

— Ще имаме проблеми с него, поне докато се приберем — каза Джи-Хад на Ирайзис, която седеше до него.

— Той е емоционален човек, дори и за допустимото при механиците — съгласи се тя. — След като контролерът му се счупи миналия месец, той плака цяла седмица.

Те прекараха цялата сутрин в поправка на втория кланкер, както и в усилия да го вдигнат на рампата с макари и въжета. Всичко се правеше след обсъждане с Джи-Хад, Арпъл и занаятчия Тъниз, която беше с години по-опитна от Ниш и се доказва невероятно полезна за тази задача. Ниш се радваше, че не го питаха, тъй като нямаше и идея какво да правят.

Докато вървеше работата, войниците прокараха пътека за първия кланкер, заседнал здраво в снега. Изкопаха и дупки в леда, за да има къде да се захващат краката на кланкера.

Машината не беше много повредена, за щастие, само свързващият теглич беше огънат и един от бронираните панели беше счупен на места. Тъниз и Ниш имаха работа в поправката. През това време войниците вдигнаха третия кланкер. Това им отне пет часа.

Перквизиторът не беше казал и дума от спречкването си с Арпъл, но лицето му издаваше гневните емоции всеки път, когато се срещаше със сержанта. Макар и над него, Джал-Ниш не можеше да забрави

унижението. За момента обаче реши да отложи реванша, издирването на Тиан трябваше да продължи.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джал-Ниш сериозно ги накара да побързат през остатъка от деня и нощта. Полето тук беше силно, но пейзажът — непознат, затова трябваше да се движат внимателно при оскъдната налична светлина. Беше рисковано, но Джал-Ниш не им позволяваше да спрат. Механиците на кланкерите непрестанно дъвчеха листа от нига, за да се поддържат будни. Нигата беше дрогата, която помагаше на войниците да се борят с умората и студа. Всички бяха на ръба на силите си, съзнавайки колко уязвими бяха. Половин дузина лайринкси, атакуващи най-често вечер, можеха да ги нападнат.

Точно след зазоряване, когато бяха пресекли по-голямата част от едно куполовидно плато, те се натъкнаха на следи.

— Това е! — извика един от войниците.

— Не мога да видя нищо — Джи-Хад се изкачи на платформата на стрелците, взирайки се през далекогледа, а Ниш и Ирайзис също се изкачиха.

Джал-Ниш започна да разглежда малките отпечатыци.

— Това са ботушите на Тиан. Не разбирам. Сякаш доброволно е вървяла.

Арпъл разгледа следите, хапейки напуканата си устна.

— Ако можеш да разкриеш това само според отпечатыците, то значи си дяволски по-добър следотърсач, отколкото аз някога бих могъл да бъда.

— Не е избягала! — каза Джал-Ниш.

— Би ли избягал от някакво същество, което е три пъти по-голямо и два пъти по-бързо от теб? Ако бях на нейно място, ще правя точно каквото ми каже то.

— Затова ти си сержант в гарнизона на Тикси, вместо генерал на фронта — изсмя се Джал-Ниш.

Арпъл подвикна след него.

— Бил ли си се някога с лайринкс, перквизиторе?

— Не — отстъпи назад Джал-Ниш.

— Тогава млъкни, преди да те направя за срам пред всички. Не знаеш за какво говориш... а и има само едно нещо, което мразя повече от всичко: когато задникът, който седи в креслото, говори повече от устата. Виждал съм стотици от моите момчета да умират в лапите на лайринкс, *перквизиторе*. Мъртви и изядени! По-достойни мъже, отколкото ти ще бъдеш някога; те се бият за своите семейства и страната си. Не ми говори за лайринкси! Не ми казвай каква ми е работата! И не се подигравай с моята смелост, докато не докажеш своята. — Той тръгна гордо напред с високо вдигната глава.

Джи-Хад само добави тихо:

— Може да е само сержант, сър, но Арпъл петнадесет години се е бил с лайринксите. Убил е пет звяра, два — съвсем самичък, и това го прави един наистина корав мъж.

Колоната тръгна по-бързо, като следваше стъпките в снега. Войниците сложиха ските, тъй като пътят им ставаше все по-труден. Ирайзис само се подсмиваше.

— Какво му е смешното? — попита Ниш.

— Хубаво е да видиш някого, който се справя по-добре от баща ти. Той е такъв лицемер.

Ниш се забавляваше също от случилото се, макар и да не го показва пред баща си.

— Струва си да се види дали Арпъл би се справил по-добре от баща ми. Той е сериозен враг.

Внезапно пред тях металът изкънтя. Машината спря.

— Това не звучи добре — каза Ирайзис.

Ниш изскочи от кланкера.

— Какъв е проблемът? — попита той Пър-Дид, който беше приклепнал до предния крак.

— Род заседна, мисля. Трябва да го изтегляш.

Ниш изруга. Това щеше да бъде трудна работа, особено предвид вледеняващия въздух, а и нямаше как да сложи ръкавици.

Тъниз и Ниш прекараха цял час, за да извадят заседналия крак. Работата беше дяволски трудна и когато изкараха крака, те не можеха да открият какъв е проблемът. Тъниз приклепна, смучейки пръста си.

— Добре, къде е загадката? — озъби се тя.

Ниш отвърна с намръщен поглед.

— Ти си отвратително щастлив от това, старши занаятчия.

— Тъниз, моля те, мразя обръщенията с професионална окраска. Много по-лесно се оправят нещата с една усмивка.

Ниш откри, че му харесва да работи с нея.

— Ти си от Крандор, нали? Как така си стигнала толкова далеч от вкъщи? — Тя беше от манифактурата, но Ниш не знаеше почти нищо за нея.

— Хайде обратно да поставим крака, съгласен? — каза тя, докато работеше. — Да, аз съм от Ророс, един от най-големите градове на Крандор. Мъжът ми беше занаятчия във флота. Не съм го виждала от три години, а децата... — Тя млъкна, като се бореше с теглича, който не искаше да влезе в гнездото си.

Ниш укрепи механизма.

— Колко деца имаш?

Тя прехапа устни.

— Две момчета и едно момиче: на седем, пет и четири години. Дойдоха новини, че мъжът ми е изчезнал. Корабът му е потънал, надолу от крайбрежието на Тикси. Тогава чух, че не е изчезнал, а че е бил пленен от враговете. Армията нищо не можеше да направи, затова аз тръгнах да го търся.

— Как получи разрешение? — попита Ниш.

— Аз... нямам. Оставих децата на баба и дядо и се преместих. — Кафявите ѝ очи срещнаха неговите. — Прекалено се забавих. Мъжът ми беше изяден. Опитах се да се върна вкъщи, но... във време на война и без документи... — Тя млъкна за миг. — Трябваше да продължа живота си, а тази манифактура се нуждаеше от старши занаятчия, така че ме изпратиха тук.

— Може би децата ти липсват.

— Не спирам да мисля за тях. И за съпруга ми — радостта в гласа ѝ се беше стопила. — Да приключваме с това.

Наново сглобеният крак проработи и те продължиха. Замръзналите ръце на Ниш бяха изранени на няколко места.

— Мразя да съм занаятчия в такова време — каза той на Ирайзис, точно когато баща му минаваше покрай него.

— Можеше да бъде по-различно, ако беше вложил малко усилие в това — каза студено Джал-Ниш.

Те продължиха, по-бързо от преди. Когато кланкерът се удари в една пряспа, раненият Дър изпъшка. Очите му за миг се отвориха, а

после пак се затвори. Ирайзис сбута с лакът Ниш в ребрата. Той се огледа наоколо.

— Какво?

Олеи се взря в Дър, а гърбът ѝ потрепери като на котка, която се бореше със змия.

— Какво става. Олеи? — запита Ниш.

Тя отстъпи назад от ранения мъж, докато лакътя ѝ не се удари в метала на кланкера. Като се огледа наоколо с див поглед, тя повдигна наушниците си и набута по-навътре восъка в ушите си. Като свали очилата си, тя се вгледа в Дър. С ненужна припряност тя постави маската над очилата и опипом откри ръката на Ниш. Той я отпусна в нейната. Тя силно притисна ръката му към носа си, което я успокои.

Кланкерът затрополи, като се спускаше бързо надолу по един лек наклон. Видимостта извън предната част на амбразурата беше силно намалена.

— Какъв е проблемът? — попита Ниш, вдигайки маската на Олеи, така че тя да прочете по устните му.

Тя отдръпна ръката си, но не я пусна.

— Виждам колко го боли.

— Виждаш болката? — повтори като ехо Ирайзис.

— Кървавочервена бучка в моята мрежа, която се свива като кука и се върти на всички страни. Куки, улавящи всички. Опитвах се да му помогна, но междувременно червеното стана жълто. Изгоря. *Той ме мрази!* — Гърбът ѝ отново се преве. — Просто исках да бъда мила с него — каза тя с гласа на Ирайзис.

— Дър не знае какво прави. Толкова много го боли — каза Ирайзис с рядко съчувствие. После мило се обърна към Ниш. — Може би притежава скрит талант в Тайното изкуство. Много хора са такива, но не го знаят. Може би Олеи е навлязла прекалено надълбоко и подсъзнанието ѝ е казало да отстъпи.

Кланкерът спря внезапно, като хората вътре се разтресоха. Войникът изстена. Те излязоха, за да видят какъв беше проблемът. В това време Олеи изскочи от отворения шлюз, преди Ниш да успее да го затвори.

— Предният крак — каза Кай-Ара. — Трябва отново да го свалите.

— И този път го поправете надеждно — намръщи се Джал-Ниш.
— Ако звярът се скрие заради вашата некадърност...

— Намекваш, че аз съм некадърна? — каза Тъниз, като го гледаше право в очите, показала зъби. Тя демонстрираше превъзходство над перквизитора.

— Не — каза тихо той.

Те отново свършиха предишната си работа, но не можеха да открият грешка.

— Ще провериш ли контролера, моля те, Ирайзис? — попита Тъниз.

— Това е някой от твоите, нали Ирайзис? — каза Ниш бясно, смучейки замръзналите си пръсти.

Проблемът беше в контролера и Ирайзис го поправи за минути. Постоянното клатене на машината беше разкачило едно от разклоненията на контролера от основната му част.

После продължиха, но само след няколко минути кланкерът отново спря.

— Какво има пък сега? — извика Джал-Ниш от съседната машина. Минаваше следобедът.

— Изгубихме полето — каза Кай-Ара. Той излезе навън и започна да говори нещо на останалите механици. Всички се събраха.

— Къде е сега тя, Олей? — попита перквизиторът.

Олей не чу. Ниш я удари по рамото. Тя вдигна маската и той ѝ направи знак да извади восъчните тапи.

— Къде е Тиан, следотърсачке? — повтори Джал-Ниш, повисоко. Ядът вече говореше в него по-силно от всичко, а той не се предаваше лесно.

— Не мога да я видя — каза тихо Олей.

— Защо не можеш, проклета да си?! — Той сви дебелия си юмрук. Тя отстъпи зад Ниш.

— Дър може да ни помогне — намеси се Ниш, точно преди Олей да изпадне в едно от своите състояния. — Смятаме, че има неоткрит талант в Тайното изкуство. Той предава агонията си на нея и затова тя не може да види.

— Ами! — избухна Джи-Хад пред събралите се.

Всички се ядосаха. Те се събраха в разпръснати групички, като потропваха с крака, за да се стоплят. Небето беше чисто, но духаше

силен вятър.

— Изгубихме ги! — Перквизиторът откъсна ядовито парче наденица със зъби.

— Не може да са много далече напред — каза Арпъл. — Няма сняг по следите им. Ще ги хванем. Натам има голяма река. Механиците да внимават, може и да изглежда добре замръзнал, но не стъпвайте на леда, преди аз да съм го пробвал. Макар и на някои места да бъде безопасно за човека, то за кланкер може да е рисковано.

— Какъв е проблемът с полето? — попита Ниш Ирайзис.

— Може и да не е прекалено сериозно, Кай-Ара се връща и даже се усмихва.

Механикът се върна на мястото си.

— Има поле — каза той.

Джал-Ниш се зарадва.

— Реката е добра новина. Имам своя коз и времето да го разиграя май е дошло.

— Какъв е той? — попита Арпъл.

— Ще видиш! — Джал-Ниш изглеждаше неестествено самодоволен. Очевидно нямаше да каже.

Арпъл извика войниците.

— Преднината им е не повече от час. Ако ги хванем...

— Виждам ги! — извика един от войниците, плъзгайки се със ските си наоколо. — Не са далеч. От другата страна на реката.

Арпъл даде инструкции със слаб глас, като завърши:

— След тях, възможно най-бързо. Перквизиторът обещава цяла *макара* сребро на този, който улови жената жива, и още една — за нейния кристал.

— А ако някой я нарани, ще го нарежат на части! — добави Джал-Ниш. — Така че стреляйте над главите им, ако са близо със звяра.

— Отпред — стражите, а стрелците и пехотинците със ските ще се наредят отстрани — заповяда Арпъл. — Готови да контрирате всеки пробив.

Войниците се върнаха бързо в машините. Кланкерите караха на пълна скорост по склона. Склонът беше обграден от огромни купчини сняг от двете страни, които всеки момент можеха да се спуснат под формата на лавини, право към реката. Олей започна да цвърчи зад Ниш

и Ирайзис. Ниш се опита да погледне през амбразурата, за да разбере какво става, но главата на Ирайзис му пречеше.

— Какво става? — попита той раздражено. — Дръпни се да видя.

Тя го избута.

— Напредваме. Лайринкът я отнася. Все по-бързо. Никога не съм си представяла, че такова същество може да се движи толкова бързо. Все пак нашите скиори са по-бързи. Те ще го обградят. Много са смели! А то може да ги разкъса.

Ирайзис се умълча. Ниш се опита да я дръпне, за да види по-добре.

— Спрете! — извика Кай-Ара. — Не мога да се концентрирам.

Ниш се отдръпна уплашен.

— Ирайзис? — прошепна той.

— Лайринкът се е скрил между скалите. Ако остане и се бие оттам, ще се лее много кръв. Ах, отново го видях.

Над кланкера нещо се изстреля. Той се разтресе, разтрисайки и тях.

— Стреляме! — извика Ниш. — Виждаш ли?

— Загубих видимост. Беше прекалено близо! Смаза на парчета един огромен камък. Не бих искала да съм наблизо.

Катапултът отново се готвеше да стреля. Още един кланкер даде огън.

— Отляво на звяра! — извика Ирайзис. — Те рискуват.

— По-добре да е мъртва, отколкото да помага на врага.

Тиан и Райл прекараха целия ден, заедно с голяма част от следващия да пресекат едно широко плато, осеяно с камъни, които стърчаха наоколо. Нямаше свлачища нагоре. Тиан беше нащрек дали щеше да ѝ се отвори възможност да избяга, но нямаше такава. Райл не я изпускаше от поглед, а и той можеше да ходи толкова бързо, колкото тя — да тича.

Към средата на втория ден, той спря, за да се нахрани Тиан. Тъй като сам не се нуждаеше от храна, той се покатери на една скала, за да я гледа. Той прекара много време в това. Слънцето стана още по-ярко. Очите му започнаха да се мокрят, дори след като стисна клепачи. За

един миг той изглеждаше объркан. Дали лайринкът изпитваше слабост?

Тиан отвори един пакет оризови топки. Нишки от сив мухъл ги обвиваха отвън и отвътре. Тя отхапа от топката. Не можеше да си позволи да разхищава храна. Тиан беше свикнала на различна храна — единствените пъти, когато се хранеше добре, беше по време на посещенията мри майка си.

Топката ориз миришеше лошо отвътре и тежеше в стомаха ѝ. Тиан след това започна да яде от едно парче изсушено месо. Това я накара да си спомни за разговора с яденето на червено месо. Челюстите я заболяха; влажното месо я отвращаваше. Внезапно самата мисъл да яде месо ѝ се стори отвратителна. Тя го изплю на земята. Без съмнение Райл щеше да намери това за неразбираемо. Затова Тиан го набута в снега с ботуша си.

Те продължиха пътя си, но Тиан започна да изостава. Лайринкът вървеше прекалено бързо за нея и сега тя се чувстваше невероятно уморена. Стомахът ѝ започна да бълбука като казан на вещица; вкусът на месото сякаш отново се връщаше в гърлото ѝ. Като се влачеше, навела глава, внезапно нещо в стомаха ѝ се надигна и тя повърна без предупреждение.

Дори и след това обаче тя не се почувства по-добре. Остра болка пропълзя в червата ѝ; тя обаче трябваше да издържи. Лайринкът се втрени в нея, сякаш искаше да запомни всяко нейно действие. Може би защото наистина искаше да изучи добре човешкия род.

Още един спазъм накара Тиан да се превие на две. Докато миеше устата си, лайринкът приклепна до нея.

— Това често ли е проблем при човеците?

— Храната е лоша — простена тя, бършейки сълзите от очите си.

Той отвори порциите с храна, подуши всичко и опита една мухлясала топка ориз.

— Това не би ме наранило.

— Добре де, но ти си по-жилав от мен! — извика тя. Тиан твърдеше, че бързо ще ѝ мине. Ако само лайринкът знаеше колко ѝ беше зле, вероятно щеше да я изяде.

Те отново продължиха пътя си, но само след половин миля Тиан отново беше принудена да спре. Тя се скри зад една скала, където за пореден път изпразни стомаха си. Тя тъкмо се измъкна иззад скалата и

погледна към торбата си, когато Райл скочи от един голям камък и бързо върза китките ѝ с кожа. Тя съвсем не разбра какво стана. Райл я метна на рамо, взе торбата под мишница и затича напред.

Силата му беше феноменална — той тичаше с премерена стъпка, толкова бързо, колкото Тиан никога не би могла.

— Какво правиш? — извика тя, борейки се безпомощно.

Той не отговори, но когато двамата се изкачиха по една височина, тя видя зад себе си тъмните фигури на войниците.

Райл забърза. Войниците постепенно започнаха да изчезват. Той тича около половин час, поне по нейна преценка, преди да се спре на един хълм, осеян с камъни и после прескочи на друг.

Туп-туп, туп-туп — звук, който Тиан познаваше много добре. След тях се чуваше тежкия ритмичен звук на кланкерите. Един кланкер се появи отстрани, последва трети. А накрая се появиха поне тридесетина войници.

Такава сила лесно можеше да убие един лайринкс, особено омаломощения Райл. Всеки кланкер беше по-добре въоръжен и брониран от него и можеше да се движи на пълна скорост толкова дълго, колкото полето позволяваше. Оръжията му включваха катапулт. Те можеха да изпращат камъни на всички страни.

Стискайки Тиан, Райл прескочи една скала и продължи, но преди да са стигнали далеч, лайринксът извика и се хвърли на една страна. Тиан падна, като разчупи втвърдилият се сняг на прах. Ударът в земята я накара да се задъха. Една голяма скала се разцепи на парченца край тях. Друга стана на прах някъде вляво.

Тиан се вдигна на крака. Коремът ѝ се чувстваше зле. Това ли беше шансът ѝ да избяга? Тя се опита да избяга, но лайринксът я спъна с крака си изотзад. Случайно фиксира с поглед напредващите кланкери, стрелците, които огъваха лъкове, сякаш изпаднали в някаква лудост. Копията не бяха по-дълги от тези, които носеше пехотата, но бяха по-дебели, а остриетата им бяха от закалена стомана. Те можеха да унищожат всичко живо.

Лайринксът се движеше бързо, подобно на кон в тръс, като дъхът му процепваше въздуха. Стиснал Тиан, той скоро щеше вероятно да предизвика следващото повръщане. Тя едва сдържаше дъх. Очите ѝ бяха пълни с влага, която се стичаше и замръзваше по бузите.

Райл спечели преднина пред кланкерите, които бяха по-бавни, заради скалистия терен. Още едно копие полетя към тях, но падна настрани. Все пак, след около половин час тичане с все сили, Райл спря и се наведе, като издиша дълбоко. За миг тя забеляза паниката в очите му.

Той продължи, като се спусна надолу по склона на огромния хълм, който те пресичаха в последните два дни. Склонът се спускаше стъпаловидно под тях и беше покрит с тонове сняг. Кланкерите бяха разпръснати наоколо, докато войниците на ски обикаляха, оставяйки криволичещи следи на другия фланг. Райл можеше да се движи само напред. Ако се отклонеше, то имаше опасност да го убият. Кланкерите вече се приближаваха и скоро щяха да бъдат на идеално разстояние за стрелба. Нямаше шанс за бягство.

Тиан прецени какво щеше да се случи, ако войниците убиеха Райл, както им диктуваше дългът. Ако пък я осъдеха за колаборационизъм с врага, можеха да я екзекутират или пък просто отново да я изпратят във фабриката за разплод. По-скоро би умряла.

Те се спуснаха надолу по стъпаловидния склон. Райл подскочи по леда, върху който се белееше хлъзгавия сняг. Лайринксът прескачаше огромни разстояния безразсъдно. Една погрешна стъпка с тази скорост и двамата с Тиан щяха да бъдат мъртви.

Бум! Една огромна скала експлодира отдясно на Тиан, като ги обсипа с дребни камъчета. Лайринксът изскимтя и разтри едното си око със свободната си ръка. Кракът му се подхлъзна на леда и той почти щеше да падне. Тиан се разтресе.

Райл се възстанови за минута и отново затича. Още една скала прехвърча над главите им, като веднага отнесе снега от един голям камък край тях. Лайринксът се втурна наляво, като криволичеше между скалите. В подножието им той седна да си отдъхне. Очите му се срещнаха с тези на Тиан. Тя не можеше да прочете изражението в тях.

Кланкерите се спускаха по склона в три направления, като авангардът напредваше със ските си. Деляха ги само минути. Защо Райл не я изоставяше?

Надолу по склона имаше една купища камъни, изтръгнати дървета и издигнати могили от сняг — коварни условия, които може би бяха непреодолими, въпреки няколко то снежни пътечки измежду купчините сняг. Там втвърденият сняг би бил достатъчно твърд, за да

се пресече безопасно. По-нататък пред тях лежеше леко възвишение. Отляво то приличаше на замръзнала река.

Още една скала падна край тях и разцепи цяло дърво. Райл се издигна във въздуха с Тиан под мишница. Това беше труден терен за всеки кланкер. Лайринксът излетя над снежната покривка. Те преминаха над върха на хълма и се озоваха над една широка, дълбоко замръзнала, криволичеща река, в която се чернееха само няколко тъмни локвички незамръзнала вода в центъра. Още по-нататък Тиан успя да види друг покрит със сняг връх. Нямаше къде да се скрият, а кланкерите щяха да хванат Райл, докато се изкачваха по склона. Накъдето и да хванеше, машините щяха да го заловят. Тиан все още сякаш чуваше вика на Минис: „*Тиан, защо ме изостави?*“.

Денят вече преваляше. Скоро обаче нямаше да се смрачи. Лайринксът продължаваше. Тиан се възхищаваше на смелостта му. Те преминаха второ възвишение и пред тях се ширна реката. С гърлен звук Райл се плъзна, за да спре.

По-надолу, върху леда от другата страна на реката, стоеше четвърти кланкер и още десетина войници, по пет в полукръг от всяка страна. Зареденият катапулт беше насочен точно към Тиан и Райл. Изведнъж скалата изчезна от катапулта. Нещо прелетя над главите им и се разби над тях. Облак сняг се разсея във въздуха.

Райл скочи на ръба на една лавина. Като прескачаше безразсъдно от един покрит със сняг камък на друг, той издаваше диви викове, сякаш предизвикваше противниците. Една погрешна стъпка означаваше край за него. Тиан усещаше опасността, лайринксът се изправяше сам срещу цялата тази сила.

Той направи четири гигантски скока, един след друг, като се плъзгаше, залавяше се с нокти, със зъби, устояваше, а мускулите му го тласкаха напред. На три пъти Тиан помисли, че той щеше да падне върху нея и да я смаже. Но той успя. Войниците трескаво се прегрупираха. С последния скок той стъпи точно на ръба на лавината и се засили право към реката.

Райл почти я пресече. Той би могъл да го направи, ако не беше един от следващите го кланкери, който се спускаше също тъй дръзко по склона и намери чисто място да премине реката. Като пренебрегваше инструкциите на Арпъл, кланкерът бързо навлезе право върху покрития със сняг лед.

Като издаде силен боен вик, Райл се спусна по леда. Повърхността му беше хлъзгава; вятърът беше навял много сняг. Кланкерите не бяха особено натоварени, не тежаха много. Те се спуснаха в четири направления, като блокираха всеки опит за бягство. Правейки свръхчовешко усилие, Райл достигна до средата на леда. Не беше достатъчно. Те бяха обградени.

Кланкерът подскочи и се разклати на неравната повърхност. Машината забави ход.

— Можеш ли все още да ги видиш? — извика Ниш.

— Точно сега ги виждам — отвърна Ирайзис. — Лайринксът скача по камъните. Трябва да заобиколим. Това е лошо място за засада. Не мога да видя звяра. Тук е — той е от другата страна — носи я под ръка. Лайринксът сега излетя. Снишава се между лавините — прекалено тясно е за нас.

Ниш почти подскачаше нагоре-надолу.

— Хайде да те видим, егоистична курва такава!

Ирайзис го дръпна.

— Спри! Дразниш оператора.

Тя се обърна към шлюза. Гласът ѝ стана равен.

— Бяга. Горе върху лавината е, подскача от скала на скала. Като планинска коза е — каза тя с нотка възхищение. — Единственият шанс е да го уцелим с копие.

— Нашият стрелец сега се готви — каза Ниш. — Чувам тресчотката. — Той добре знаеше този звук; едно от основните му занимания като занаятчия беше да поправя тези оръжия, които можеха да изстрелят едно тежко копие на разстояние от една трета левга. То беше смъртоносно точно в ръцете на опитен стрелец, макар и не толкова, изстреляно от движещ се кланкер. Особено на неравна повърхност.

Един звънец извъня пред механика. Кланкерът спря. Наблюдателният механизъм изскърца над тях. Тряс! Отново кланкерът се разклати, макар и не толкова силно, както когато стреляше катапултът. Всички в машината се разтресоха. Валеше сняг. Вятърът се усиливаше, като навяваше преспи наоколо. Времето ставаше все по-лошо.

— Някакъв успех? — извика Ниш.

— Не. Прекалено закъсняхме; съвсем до леда...

Гласът ѝ потрепери. Може би мислеше за последиците върху тях от евентуалния неуспех. Ниш със сигурност мислеше за същото.

— На реката е. Ледът трябва да е тънък; мога да видя водата под него. Арпъл никога не би рискувал кланкерите тук.

— Загубени сме — каза мрачно Ниш.

— О, да! — извика Ирайзис. — Отлично. Баща ти все пак има някакъв коз. О, да!

— Какво? — попита той изплашено.

— Още един кланкер идва от далечната страна на реката, заедно с група войници. Трябва да ги е изпратил там тайно, преди бурята, за всеки случай.

— Това е цяло щастие! — промърмори Ниш, тъй като това си беше успех на баща му.

— Може би. Лайринксът трябва да е прекосил реката отнякъде. От някоя височина те вероятно са видели нашите светлини през нощта. Достатъчно време да заемем позиции.

— Звярът трябва да е спрял — продължи Ирайзис с нисък глас. — Знае, че не може да се измъкне.

Кланкерът също спря.

— Близко ли сме? — извика почти разбеснял се от яд Ниш.

— Точно на брега на реката.

Като вдигна шлюза, той изскочи. Олей, която през цялото време пазеше тишина, извика и протегна ръка. Беше прекалено късно. Ирайзис изтича след Ниш. Олей също изпълзя. Светлината се губеше; снегът започна да пада все повече и повече. Джал-Ниш започна да маха с ръка към четвъртия кланкер.

— Не съм сигурна, че това е добра идея — каза Ирайзис, стъпила на леда.

— Отвратителен е. — Ниш продължи пътя си. — Но няма да се уплаша след всичко, което преживяхме. Искам да го видя уловен.

— Тиан дори не тича — каза Ирайзис. — Може би все пак тя е била шпионина.

— Не искам да говорим за това — извика Джи-Хад, като се взираше през шпионските си очила. — Ръцете ѝ са вързани!

— Тя е по-уплашена от нас, отколкото от него — намеси се Олей, застанала до Ниш.

Само Ниш я чу, но беше достатъчно разсеян, за да забележи. Вятърът докарваше нови снежни облаци в небесата и от тях навяваше сняг върху леда. Ниш чуваше машината. Звукът го караше да трепери, мислейки си за ужасната нощ, която предстоеше.

С едно движение, толкова бързо, че не можеше да се види, лайринксът дръпна Тиан пред гърдите си. Джи-Хад му извика да се предаде. Звярът не мръдна.

— Какво ще правим? — запита Ниш. — Ако стреляме, Тиан със сигурност е мъртва.

— Искам я жива — извика Джал-Ниш. Той извика Фин-Ма при себе си. — Какво можем да направим?

— Нищо... поне от това разстояние — каза кверистката. — Освен това, има хора, които ни гледат. Тайното...

— По дяволите правилата! Опитай!

Кверистката сви рамене, а после направи кръг с пръсти и погледна през него. Тя изсвири през зъби, черната ѝ коса се изправи и едно кълбо мъгла се изви във въздуха на няколко крачки пред нея.

Олей извика. Чу се удар, сякаш два метални щита се сблъскаха един в друг. Един облак сняг се изви отляво на лайринкса. Проехтя вик и Фин-Ма падна, сякаш ударена от юмрук сгъстен въздух.

Ниш ѝ помогна да стане. Устната ѝ кървеше.

— Толкова е силно — промърмори тя, събрала очи. — Върна се срещу мен.

Ирайзис гледаше втренчено инструмента си. Той за миг просветна в леко зелено, преди светлината да изчезне.

— Какво е това? — попита Ниш.

— Нямам идея, но нещо току-що активира моя инструмент и видях полето, чисто като ден да се разпространява във всички посоки.

— Звярът ли беше или кристалът на Тиан? — запита Джал-Ниш.

— Не знам — каза Фин-Ма, — но лайринксът също е силен в Изкуството. Прекалено силен за мен.

Ирайзис остана доволна. Високомерната кверистка не беше чак толкова добра.

— И ние искаме кристала — припомни Ирайзис.

Джал-Ниш ѝ хвърли преценяващ поглед.

— Със сигурност, но Тиан я искаме повече. Ще взема главата на всеки, който я нарани. Ако звярът не се предаде, Арпъл, стреляй, като кажа: _ „За краката му!“ _

— Ами ако уцелим Тиан? — каза Джи-Хад.

— Тя няма нужда от крака, за да бъде занаятчия.

Райл спря на половината път, между две дупки в леда. Тук ледът беше по-тънък. Тиан усети, че той пука под тежестта им.

— Пусни затворничката, лайринкс! — извика Джи-Хад. — После вдигни високо ръце.

Райл притисна Тиан към гърдите си. Тя усети как треперят мускулите му.

— Застреляй ме и тя също ще умре — отвърна звярът.

Тиан гледаше от един кланкер към друг. Копията сякаш бяха директно насочени към нея, готови да бъдат изстреляни. Но със сигурност... със сигурност нямаше да я застрелят.

— Огън! — извика Джал-Ниш.

Това разкритие направо я удари като гръм. Ако не можеха да си я върнат, по-скоро биха я убили, отколкото да позволят врагът да използва нейната дарба.

Кланкерите стреляха. Те се опитаха да я убият. Райл направи движение, което тя дори не успя да осъзнае. Те се хвърлиха право във водата. Шокът беше толкова силен, че сърцето на Тиан сякаш спря да бие за миг. Дробовете ѝ спазматично се свиха. Сякаш ледът я погребва жива.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Щом лайринксът се гмурна в дупката в леда, Ирайзис издаде силен вик, сякаш ѝ причиниха болка. Кланкерите стреляха, първо единият, последван от останалите три. Две копия пробиха леда. Третото прелетя над главите на Джал-Ниш и Джи-Хад и се заби в една лавина. Четвъртото се плъзна по реката и се удари в леда. Неговото острие разчупи леда и дребни парченца се разлетяха на всички страни. Копието отскочи от мястото си и се заби точно до четвъртия кланкер.

— Стоп! — извика Арпъл, размахвайки ръце. — Ще убиее някого! — Той изтича до дупката в леда, голяма колкото кланкер, а останалите войници го последваха. — Внимание. Ледът е тънък!

Смрачаваше се. Снегът падаше все по-дебел. Джал-Ниш беше до него. Лицето му беше станало виолетово.

— Ако е изчезнал с нея — извика той, — ако кристалът е изгубен, ще накарам моите войници да я върнат тук с цената на живота си, ако трябва.

Войниците останаха неподвижни по местата си. Арпъл мина покрай най-близкия отряд и даде заповед да пазят тишина. Той се обърна към перквизитора.

— На ваше място бих бил внимателен да заплашвам тук, съвсем сам — каза той тихо.

— Заплашваш ли ме? — извика Джал-Ниш.

— Аз съм лоялен войник, сър. — Арпъл докосна шлема си. — Опитвам се да ви предпазя. Моите войници са дали всичко от себе си, откакто тръгнахме. Изпълнявахме заповедите ви, сър. Стреляхме срещу звяра веднага, когато го открихме.

Джал-Ниш тръгна в другата посока, кръглият му корем се тресеше. Той гледаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

Ниш отиде при него, като стъпваше внимателно по леда.

— Добре ли си, татко?

— Ако тя е изгубена... — започна Джал-Ниш. Неговото лилаво лице придоби блатист оттенък. За един миг Ниш помисли, че баща му ще избухне в сълзи. — А-ах, Крайл-Ниш! Тя ме е преметнала.

— Трябва да е още жива, татко. Има шанс...

Джал-Ниш махна с ръка. Ниш изтича към дупката в леда.

— Виждаш ли кръв във водата? — попита той Арпъл.

— Не, но това не значи, че не сме уцелили звяра. Водата под леда е силно развълнувана.

Джал-Ниш се присъедини към тях със строго изражение.

— Занаятчийката трябва да бъде открита, сержант, заедно с кристала. Аз... — Той се поколеба. — Тя има тайни. Тя е жизненоважна за войната.

Арпъл извика учудено:

— Войната!

Той започна да дава заповеди на висок глас. Единият кланкер се спусна надолу.

— Войници, регрупирайте се по двойки. Запалете факли, осветете района и тръгвайте по реката до завоя. Проверете всяка дупка в леда; бъдете много внимателни. Никс и Търн — тръгват нагоре. Съмнявам се, че лайринксът може да плува по този начин — няма надежда за тях във водата — но съвсем ще отнемем шансовете им за оцеляване. Стойте по двойки. Движете се внимателно. Нащрек с леда. А ако времето се развали, следвайте плътно коритото на реката, докато виждате нашите светлини. Ще направим лагер тук. — Той посочи скалите по брега на реката.

— Лайринксите са много по-жилави от нас — продължи Арпъл. — Никога не предполагайте, че някой лайринкс е умрял, преди да видите трупа му, за предпочитане с отделена от тялото глава. Дори и тогава, изчакайте десет минути. Много войници са били изкормени именно от умиращи лайринкси.

Войниците забързаха да изпълнят заповедта, запалили факли.

Арпъл се обърна.

— Трябва да вдигнем лагера, преди да се стъмни, перквизиторе.

— По дяволите лагера. Искam всеки войник... — Джал-Ниш прекъсна фразата си, осъзнавайки колко глуповато звучи.

— Трябва да го направим сега, сър — настоя Арпъл. — Заради собственото ни оцеляване. А ако занаятчийката бъде открита, ще ни трябва огън и храна за нея.

Той даде заповед да претърсят под лавината за дърва. Останалите войници започнаха да изграждат лагера, опъвайки палатки край

камъните, оформяйки отходния канал и хващайки вода, която да докарат близо до печките за готвене. Кланкерите бяха дръпнати настрана. Четвъртият кланкер беше различен от останалите, по-къс, но по-широк и с дълги метални пръти, скачени с горната част. Ниш се чудеше за какво ли бяха те. Войниците, в бели униформи, бяха водени от висок, неприветлив на вид сержант — Ръстина, млада жена с дълга червена коса. Това беше необикновено — много рядко разрешаваха на жени в детеродна възраст да бъдат войници. Никой не знаеше нищо за нея и войниците на Ръстина не говореха за това.

— Какви са заповедите ви, перквизиторе? — попита Арпъл, когато всичко беше вече организирано.

— Търсете цяла нощ! — каза кратко Джал-Ниш. — Тиан трябва да бъде открита. А ако можем да уловим звяра жив, още по-добре. Ако е оцелял, то ще бъде прекалено слаб.

— В *такава* вода никой не би оцелял, сър.

— Трябва да видя телата. Скрутаторът няма да е доволен от по-малко.

— Едва ли са по-далеч от левга надолу по течението, под леда.

— А би ли искал да обясниш това на скрутатора?

— Не — каза Арпъл спокойно, — не бих.

— Нито пък аз. Ще претърсим всяка дупка, както и бреговете наоколо.

Ирайзис се присъедини към търсенето. Ниш тръгна нагоре по склона с единия от кланкерите към едно дърво, където по-рано бяха видели купчина борови клони. Един войник с брадва скоро донесе едно изсъхнало дърво и кланкерът го довлачи до лагера, където го насякоха на парчета за през нощта. Войниците събраха шишарки и подпалки, тъй като не искаха да използват ценните греди, поне докато не останеха без други дърва за огрев. Те можеха да бъдат принудени да останат тук заради бурята за няколко дни, макар че беше още есен.

Ирайзис се върна сама от своето търсене, тъкмо когато запалиха огъня. Тя изглеждаше потисната.

— Няма и следа от нито единия от двамата — каза тя на Джал-Ниш, който изсумтя и отмина.

— Къде е Олей? — попита Ниш.

— Откъде мога да знам?! — извика Ирайзис.

Намериха я между камъните, облечена само в долните дрехи от паешка коприна.

— Какво правиш навън, облечена само в това? — извика Ирайзис. — Нищо ли не чувстваш? — Като свали палтото си, тя я обвини и я заведе отново до огъня. Олеи беше съвсем равнодушна и не изпротестира.

— Той идваше за мен — прошепна тя. — Искаше да ме нарани.

— Кой? — попита Ирайзис, като наведе глава. — Лайринксът?

— Мъжът вътре. Той беше част от мрежата, но се опита да влезе в тайното място.

— Какво прави той сега?

— Не мога да го видя — прошепна Олеи.

Ниш и Ирайзис отидоха до кланкера, чудейки се над думите на Олеи. Те намериха само тялото на Дър, отворил измъчено уста, свил пръсти, сякаш се беше опитвал да улови съгледвачката, макар без съмнение това движение да издаваше предсмъртен спазъм.

— Мъртъв е! — каза Ирайзис спокойно. — Не може да те нарани, Олеи. Влез вътре; по-топло е, отколкото навън.

Олеи не искаше да влезе в машината, дори когато изкараха тялото навън и го оставиха на Арпъл да го погребее. Облякоха Олеи, която беше премръзнала между камъните и положила маската на очите и.

Ниш стоеше срещу пламъка и топлеше в ръцете си паница супа. През стената на една от палатките той дочуваше гласа на баща си.

— Добра работа свърши днес, сержант.

Ръстина отговори с носов акцент:

— Беше близо, сър, но ми се искаше да бъде още по-близо. Беше чист късмет, че бяхме на позиция навреме. А можехме да загинем в бурята.

— И аз се тревожех — каза Джал-Ниш.

„Обзалагам се, че си — помисли си Ниш. — Разтревожен, че ще ти се карат, ако изгубиш Тиан и лайринкса. Единственото, което те интересува, е да станеш скрутатор“

— Беше страшно време, когато пътувахме насам — чу се гласът на Ръстина. — Бяхме го планирали и направихме подслон в старата мина. За щастие се озовахме навреме в близост до нея. Бурята отмина

по-бързо, отколкото очаквахме. В противен случай сигурно щяхме да замръзнем.

— Знам, че няма да ме разочароваш — каза Джал-Ниш.

Ниш беше отвратен. За пръв път в живота си виждаше, че амбицията не беше всичко.

С непримирим тон тя отговори:

— Сър, никой не иска да убие лайринкса повече, отколкото аз.

След като привършиха вечерята си и някои започнаха да се приготвят да спят, се сетиха да попитат Олей дали може да *види* Тиан.

— Не можех да я видя, когато бях в кланкера — каза тя. — Зловещият мъж крещеше и се опитваше да ме хване. Избягах и тогава видях кристала й.

— Това беше точно след като Дър умря — каза Ирайзис на Джал-Ниш. — Той е бил блокирал нейната вътрешна способност да вижда.

— И какво се случи после? — попита Джал-Ниш.

— Видях я!

— Ти вече го каза.

— Не, видях я, през очилата ми.

— Така както я виждаш в ума си ли? — попита Ирайзис.

— Да! Но звярът с ноктите скочи с нея във водата. След това вече ме можех да я видя. Нито пък кристала й.

— Не можеш вече да я виждаш и в ума си ли? — опита се да отгатне.

— Тя изгасна... като лампа.

— Тя е мъртва! — каза Ирайзис. — Удавила се е или е измръзнала, а хедронът е паднал на дъното. Студът го е изгасил. — Тя се обърна на другата страна с мрачно изражение.

— Трябва да продължим търсенето — каза Фин-Ма, която едва сега посмя да отрони и дума, откакто магьосническият й опит се провали.

— Разбира се, че ще продължим — извика Джал-Ниш. — Не сме тук да правим догадки, а да *установяваме* фактите със сигурност.

В нощта се изви буря. Арпъл събра войниците и дори Джал-Ниш не посмя да му противоречи. Караулът прекарваше една от най-

тежките си нощи, а вятърът все още усилено духаше даже на зазоряване.

Пръстите на Ниш бяха толкова студени, че го болеше дори да ги свие. Той не каза нищо — още от дете коланът на баща му го беше научил да не се оплаква. Щом дойде денят, той се присъедини към търсенето, като вървеше толкова бързо, колкото можеше в тежките условия, нагоре и надолу по реката, напред и назад, заедно с Ирайзис. Нищо не откри. Всъщност, никой не откри нищо.

Джал-Ниш не искаше да се откаже. Денят мина, както и следващата нощ, която беше, доколкото е възможно, още по-тежка. Следващият ден беше още по-студен и мрачен. Войниците започнаха да се оплакват помежду си и дори Арпъл не можеше да ги спре. Кверистката говори с Джал-Ниш на няколко пъти през деня, по той беше непреклонен.

Накрая занаятчия Тъниз, след дълъг разговор с механиците на кланкерите, отиде да говори с Фин-Ма, която пък я заведе при Джал-Ниш. Ниш, очаквайки поредната задача, успя да чуе техния разговор.

— Трябва да се върнем обратно, сър — каза Тъниз, — в противен случай може да изгубим кланкерите.

Той се обърна рязко. Кръглото му лице беше хлътнало, устните му сякаш бяха останали без кръв. Перквизиторът изглеждаше като пораженец, неспособен да приеме съдбата си.

— Как така, занаятчия?

— *Прекалено* студено е. Горивото се втвърдява и не може да се използва. Ако стане още по-студено и то замръзне напълно, няма да можем изобщо да подкараме кланкерите.

— Тогава го затоплете! Можете да го направите, нали?

Тъниз се усмихна с острите си зъби.

— Да... но то отново ще се втвърди. Има и друг проблем, още по-голям.

— Какъв? — Джал-Ниш мразеше, когато някой се опитваше да го убеди в обратното.

— Металът на лостовото предаване става все по-чуплив заради студа. Ако се счупи дори и една предавка, ще се наложи да изоставим кланкера и докато се върнем, за да го приберем отново, той ще бъде заровен под снега. А може и да замръзне напълно.

— Добре — каза Джал-Ниш с горчивина от отстъплението. —
Тръгваме на зазоряване.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тиан сънува, че огромна уста на лайринкс се затваря точно над главата ѝ, сякаш готова да я отхапе за врата. Тя сънува как водата я отнася с теченията си в синьо, зелено и виолетово. Сънува как поглъща риба, която удря вътре в нея с опашката си право по белия ѝ дроб и я бодне в гръбнака.

Пробождащ, почти счупващ костите студ; най-лошото, което някога беше усещала. Удар в гърдите ѝ, още един. Миризма на развалено я блъсна в лицето.

Туп, туп, туп, звукът изчезна.

Пръстите на ръцете и краката толкова силно я боляха, че тя се събуди с плач. Беше обвита в нещо, което предизвикваше сърбеж върху кожата ѝ, а краката ѝ сякаш бяха наранени със счупено стъкло.

Тиан отвори очи. Изглежда беше в пещера, чийто вход беше затворен. Зад себе си усещаше топлината на огън, както и на друг, разпален до краката ѝ. Райл клечеше над нея, разтривайки краката и прасците ѝ. Ноктите му бяха прибрани. Ръката му беше напълно заздравяла. Над дясното око имаше масивен оток.

— Чувствам краката си като ледени висулки, които направо можеш да счупиш — прошепна тя, прекалено отпаднала, за да попита или да се учуди.

— Има бульон. — Той бързо отиде до огъня и се върна, свил шепа. — Отвори си устата.

Тя я отвори, но щом си помисли от какво може да е направил той супата, веднага я затвори.

— Какво има? — попита лайринксът.

— Нее...

Райл се усмихна, това беше първата искрена усмивка, която видя от него. Беше страшна — толкова много зъби, но също и обезоръжаваща.

— Супа от мечка е. Голяма стара мечка Хюрн. Носиш кожата ѝ.

Тиан, станала внимателна по отношение на облеклото, се смути.
— Отвори! — каза Райл.

Тя поклати глава, неспособна да мисли за нищо, но осъзнала, че лежи гола върху животинска кожа, на милостта на този... хищник.

Райл я хвана за носа и тя беше принудена да отвори уста. Супата се вля в гърлото ѝ. Догади ѝ се, но преглътна, намери супата за приемлива и преглътна и следващата глътка. Вкусна топлина се разля в корема ѝ.

Цялото ѝ достойнство се изпари, тя се притисна в ръката му, отчаяна за още супа. Той отново напълни шепата си от кухия камък, който стоеше над огъня. За кратко я заболя стомахът и тя се изплъзна назад. Студът си отиваше от нейното тяло, макар краката и ръцете ѝ все още да си оставаха ледени. Очите на Райл не се отделяха от нея.

— Как избягахме? — попита тя. Не можеше да си спомни последните секунди.

— Увих се с тялото си около теб, за да не загинеш в студената вода.

Тя се надигна, втречена в него. Усети ужасна болка в гърдите.

— Какво?

— Шокът спря сърцето ти. Не можех да те затопля достатъчно. Заплувах надолу по реката. Може би половин... левга, преди да изляза.

— Как оцеля?

— Почти щях да се удавя. Това беше най-ужасното преживяване в живота ми. Не харесваме водата.

— Защо не? — попита тя.

— Плуването е трудно за нас. Не можем да се носим над водата, а крилата ни се заплитат. За щастие — тя усети горчивината в гласа му, — нямам крила. Намерих дупка в леда, но пък той съвсем се счупи. *Не можех да се измъкна!* Почти полудявах от паника. — Люспите по гърдите му настръхнаха. — Течението ме понесе надолу, но за щастие се заклеших между ръба и една скала. Разцепих леда и се втурнах по реката с теб. Мъничко късмет също спаси живота ти. Намерих пещера в канавката, а в нея имаше една стара мечка.

— Мечка? — повтори тя като ехо.

— Убих я, за да оцелееш ти. Нямах време за нищо друго. Не дишаше около половин час, но аз знаех, че студът е запазил жизнените ти функции. Виждал съм това и преди с хората. Не се осмелявах да

запаля огън. Извадих вътрешностите на мечката, сложих вътре теб и затворих корема ѝ. Когато започна да се затопляш, аз те ударих в гърдите, за да започне сърцето ти да бие.

— Затова ме боли толкова много. — Гърдите ѝ бяха посинели от болката.

— Ти започна да дишаш, но не се събуди. Мислех, че никога нямаше да се събудиш. Бяха изминали три дни, откакто влязохме в реката. Едва миналата вечер те отнесох. Знаех, че има пещери наоколо.

— Как успя?

— Силни сме. Как е могла съдбата да ви направи толкова слаби и безпомощни, вас — човеците?! — Като отиде до входа, той издърпа кожата на една страна и се загледа в нея.

— Къде са дрехите ми? — попита тя.

— Всичко е мокро. — Той посочи торбата ѝ, която лежеше зад нея. Тя я изпразни. Дрехите бяха замръзнали, станали корави от студ.

— Можеш ли да ми направиш простор? — Тя му подаде едно въже. Всяко движение ѝ причиняваше болка.

— Много трябва да си помисля. — Той се обърна към вратата.

Като се обърна с гръб, тя отвори мечата кожа. Областта между гърдите ѝ имаше жълто-виолетов цвят. Трябва да я е удрял доста пъти с тежките си ръце, но беше спасил живота ѝ. Въпросът, който я мъчеше обаче беше — защо?

Тиан се опита да направи простор, като държеше кожата около себе си. Беше невъзможно. Тя беше толкова слаба, а животинската кожа толкова тежка.

Райл изпръхтя. Лицето му изразяваше истински забавен вид. Жълтите пръски по кожата покрай устата му правеха неговата усмивка прекалено широка.

— Какво има? — каза тя гневно.

Той извика силно и избухна в смях. Гърдите му се издигаха, а бузите му хлътваха, сякаш свиреше на тромпет.

— Какво криеш, малката? Не съблякох ли именно аз дрехите ти и не те ли оставих в мечата кожа, за да не замръзнеш от студ. Масажирах всяка част от тялото ти, за да активирам циркулацията на кръвта.

Тя наведе глава засрамена. Когато най-накрая отново вдигна поглед, той все още я гледаше втренчено. Тя придърпа кожата върху себе си.

— Ти си зряла жена — каза той. — Била ли си с мъж?

— Не — каза тя засрамено.

— Да, но вече си зряла.

— На двадесет съм. Жена съм от шест години.

Райл я погледна съчувствено.

— *Изобщо* не ти е позволено да бъдеш с мъж?

По някаква причина тя намери иронията му за дразнеща.

— Така съм си избрала! — каза тя кратко. — Имала съм много предложения.

Това не беше вярно. Студеното ѝ поведение и пълно отдаване на работата беше отблъснало ухажорите ѝ, а и преди всичко, в манифактурата имаше много повече жени, отколкото мъже.

— Ти ли си си избрала да не бъдеш с мъж? — попита той невярващо. — След като си зряла, трябва да го направиш, ако си намерила точния човек.

— Няма проблем с това. Можем да го направим всеки път, когато искаме. *Или не!* Чаках шест години моя любим и сега отивам при него.

Бедният Минис. Нямах време да мисли за него с всичките си проблеми.

— Учудваш ме.

Райл се взираше в нея, както когато тя спеше. Всъщност това същество непрестанно я наблюдаваше.

— Аз така го чувствам... — За неин собствен ужас Тиан започна да плаче, сподавяйки риданията си. Не можеше да спре.

Лайринксът я гледаше съчувствено. Сълзите ѝ скоро започнаха да изчезват. Тя избърса лице и се покри в кожата, до огъня.

— Как се наричаше това? — попита Райл.

Тя се засмя на любопитството му.

— Плаках. Нарича се „плач“ или „ридание“.

— Знам тези думи. Защо плака? Какво те накара?

— Почувствах се тъжна, объркана и засрамена, и уплашена. — Тя трябваше да обясни добре тези емоции.

— Защо се чувства така?

— Защото ти си мъж и имаш преимущество да знаеш неща, които аз — не. Ти можеш... — само при тази мисъл Тиан широко отвори уста, но не посмя да каже и дума. В този миг мечата кожа започна да пуши.

Райл скочи да изгаси запаленото. Тя отиде от другата страна на огнището и в гърлото ѝ се надигна неприятно чувство. Испита желание да повърне.

Той седеше неподвижен.

— Не разбирам. Какви емоции изпитваш сега? Защо си уплашена? Няма да те изям.

— Ти си мъж! — сподавено каза тя. — И... И... — Не можеше да го изкаже.

Гребенът на Райл се промени от сиво в искрящо червено и жълто. Без да каже и дума, той гордо излезе от отвора на пещерата, отново го закри с провесената кожа и се затича напред.

Тиан го виждаше как вилнееше по стъпаловидния склон. Дори и не можеше да си помисли за бягство. Мускулите ѝ бяха толкова изтощени, че не би могла да извърви и сто крачки. Имаше наранявания навсякъде по тялото. Като направи простор с въжето, тя свали леда от дрехите си и ги окачи на огъня, поставила ботушите си настрана. Наоколо разстла и останалите си вещи. Като нарязва парчета месо от мечката и ги разстла, тя ги остави да съхнат върху един горещ камък.

На едно парче мечка кожа Тиан намери жълта мас — това беше лой от животното. Тя нанесе част от нея върху ботушите си. Върху безценните и инструменти имаше ръжда. Тя ги изстърга, докато отново станат чисти и нанесе лой върху тях. Липсващият чифт пинсети отново привлече вниманието ѝ.

Като се изсуши, месото замириса толкова приятно, че устата на Тиан се напълни със слюнка. Като почисти ръцете си със сняг, тя седна да вечеря. Това беше най-вкусното ядене в живота ѝ, поне така ѝ се стори, с толкова силен аромат. Тя яде много, засити се и постави сняг в гърнето да се разтопи.

Коремът и беше пълен и Тиан седна отново до огъня. Тя започна да разплита косата си, а скоро и Райл се появи. Като ѝ кимна кратко с глава, той клекна до огъня и започна да стърже мечка мас от кожата и да я нанася върху тялото си.

Тя го гледаше тихо. Всяко негово движение се отличаваше с перфектен контрол, което направи силно впечатление на Тиан.

— Ако съм те обидила, съжалявам.

Като че ли това беше най-правилното, което можеше да каже. Дали обаче той имаше някаква представа какво означава „съжалявам“?

Тя се надяваше да знае. Животът ѝ зависеше от него.

Райл впери поглед в нея изпод вежди. Очите му уловиха лъч светлина, която проблесна от входа.

— Не съм мъж, малката. Аз съм лайринкс, *не съвкупяващ се мъжки индивид*! Дълбоко ме обиди.

Тя не знаеше какво да каже.

— Мога да съдя за теб само въз основа на това, което знам за хората.

— Не сме такива, *не можем да се съвкупяваме* без да бъдем поканени. Немислимо е! — втренчи се той в нея. — Как мъжете от вашия вид могат да си позволят подобно престъпление?

— Преди и при нас е било нечувано — каза тя, припомняйки си разказите на баба си. — Мъжете и жените са били някога равни, но нашият вид се промени, когато започна войната. Мъжете жертват живота си в битките, а жените трябва да раждат нови момчета. Тяхната саможертва е възприемана като по-голяма от нашата.

Огромната уста на Райл се отвори, като разкри виолетовите му дъги в гърлото.

— Упадъчен вид! Мисля, че скоро ще ви победим. Между другото — стана и тръгна той, — какъв би бил резултатът от съвкупление с друг вид?

Тиан се чудеше какво да му обясни.

— Правите ли го за удоволствие? — попита я той.

— Разбира се, че да. *Веднъж намерили партньора си.*

Разговорът ѝ създаваше дискомфорт. Тя свърши с косата си, остави четката и се протегна срещу огъня, за да се стопли. Почувства нещо странно.

— Какво имаше предвид, когато каза „*не съвкупяващ се мъжки индивид*“?

Още веднъж гребенът му промени цвета си, този път на жълт.

— Все още не съм избран от женска, за да ѝ бъда партньор.

— Не си достатъчно възрастен ли?

— Достатъчно възрастен съм! — озъби се той.

— Тогава защо?

— Непълноценен съм!

Тя го огледа, сравнявайки го с другите лайринкси, които беше виждала. Може би беше по-малък, макар че едва ли беше по-малко

свиреп. Какво беше различното?

— Крилете ти още не са се развили ли? Това ли е причината?

— Те *никога* няма да се развият! Аз съм едно чудовище без криле, дегенерирало същество. За доброто на нашия вид не трябва да има повече като мен. А-ах, а все още искам да си намеря партньорка. Това е най-важната цел в живота ни.

— Много ли лайринкси използват крилете си?

— Нашите предци са летели навсякъде в празното пространство. Съвкупявали сме се във въздуха. За този свят ние сме прекалено тежки. Затова можем да летим, поне тези от нас, които имат криле — каза той с горчивина, — използвайки това, което вие наричате Тайното изкуство. Разбира се, много лайринкси не са последователи на Изкуството и изобщо не могат да летят в Сантенар. С изключение на първия полет за изкупление, лайринксите не могат да летят, освен при крайна нужда. Последиците от изкуството са доста... Е, да, ние страдаме.

— Тогава явно крилата са по-скоро дефект и ти се чувстваш по-добре без тях.

— Ние сме крилати същества! — Гребенът му се напълни с кръв и придоби напълно черен цвят. — Крилата ни отличават от другите интелигентни същества. Това е все едно... — втренчи се в нея — ... все едно ти да бъдеш единствената жена в твоя свят, която няма гърди. Как би се чувствала?

— Бих се чувствала непълноценна — промърмори тя, доста шокирана.

— Без крила аз трудно мога да се нарека лайринкс и никоя женска няма да ме избере за свой партньор. Тогава... за какво съм аз?

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сутринта настъпи, а Олеи все още лежеше в палатката си, чакайки да приготвят кланкера, където спокойно да може да спи, без да вижда никого. Сега всичките и сетива сякаш бяха под контрол — хората, с техните действия, непрестанно ги дразнеха. Животът я беше научил да се бои от всеки.

През наушниците тя чуваше как на висок глас се дават заповедите, свалят се палатките и се топли горивото за машините. Джал-Ниш очевидно беше в лошо настроение и викаше на всички. Трябва да беше време да си ходят. Олеи се опита да събере смелост за преместването си от палатката в кланкера. Това беше изпитание, пред което тя се изправяше всеки ден.

Главата на Ирайзис се показва в палатката.

— Готова ли си? — попита болезнено високо Ирайзис.

Олеи усети остротата в гласа ѝ. Така беше откакто Тиан и кристала ѝ изчезнаха под леда. Като грабна малката си торбичка, Олеи изскочи навън. Ирайзис разгледа палатката и взе тапите за уши, както и палтото на следотърсачката, за да не ги забравят. Олеи беше на половината път до кланкера, когато се срещна с Джал-Ниш. Тя се закова на мястото си, паникьосана. Той направи гримаса, обърна се и накрая разпозна кого беше срещнал.

— И ако това не е малката следотърсачка. Как си днес, *момиче*?

Тя заби поглед надолу в ботушите си, неспособна да измисли отговор. Джал-Ниш я разгледа сякаш беше червейче в закуската му.

— Идиотче такова! Как изобщо можех да си помисля, че ще има някаква полза от теб, не мога да си го представя! — Той отмина бързо. Тя тъкмо реши да продължи пътя си, когато той се обърна, взрян в нея.

— А за Тиан и нейния магически хедрон какво ще кажеш? Виждаш ли я сега?

— Аз... не бях гледала — каза тя, едва чуто. Не можеше да се изправи лице в лице срещу него. Гласът му нараняваше слуха ѝ. Лицето му беше жестоко.

— Защо не? — извика той и я удари по бузата с обратната страна на ръката. Олей се олюля.

Тя извика и се опита да се свие на топка. Той я вдигна насила.

— Не! — каза той студено. — Или ще скъсам очилата и наушниците ти. Така че ми помогни, защото иначе ще те съблека гола и ще те хвърля в снега. Сега отговаряй...

Ниш и Ирайзис дойдоха тичешком.

— Татко, спри! — извика Ниш. — Ти ще...

— Не ми казвай какво да правя, момче! — извика Джал-Ниш. — Или ще видиш какво се случва с тези, които се провалят. Скрутаторът не прощава. Не съм и никога няма да го разочаровам. Не ми пука кой ще трябва да смажа за целта; няма да се предам. Какво искаш *ти*? — извика той на Арпъл, който дотича при него.

— Бих ви посъветвал, сър...

— Това е работа на перквизитора. Смей да се намесиш и ще те видим нарязан на парчета за предателство! — Той се обърна отново към Олей, която беше паднала. Тя се сви на земята с ръце върху лицето. — Ставай, момиче. Погледни ме.

Олей се изправи, побеляла от ужас.

— *Защо* не си гледала, следотърсачке? *Защо* не си се опитала да видиш Тиан и нейния хедрон?

— Никой не го е искал от мен — прошепна тя, преправяйки гласа си като неговия.

Плесницата ѝ беше дошла като гръм от ясно небе, а освен това и я събори. Олей усети вкуса на кръвта, горещ и примесен с мирис на метал. Очилата и наушниците ѝ излетяха; дневната светлина направо я ослепяваше. Известно време тя се чувстваше страшно изтощена, свиваше се конвулсивно и викаше; накрая ѝ мина.

Ирайзис дойде спокойно до Джал-Ниш и пред зиналия поглед на Ниш, удари перквизитора в лицето толкова силно, че той се олюля и падна в снега. От горделивия му нос потече кръв.

— Ти си глупак и измамник, Джал-Ниш! Никой истински перквизитор не би действал по толкова брутален начин. Колко плати за мястото си?

Като го заплю в лицето, тя отиде при сержанта, простря ръце пред белезниците и каза:

— Направи най-лошото. Не ме интересува.

Арпъл махна с ръка.

— Нямам заповед срещу теб, занаятчия.

— Сега имаш! — извика Джал-Ниш, залитайки по твърдия сняг. По брадата му кръвта образуваше тънки ивички, които замръзваха. — Отсечи главата ѝ от раменете и я хвърли в огъня.

— Това не е валидна заповед — каза Арпъл, скръстил ръце на гърдите си.

— Така ли ще действате? — в гласа на Джал-Ниш прозвуча заплаха. — Ще запазя заповедите *ми* за вас двамата. В живота има и по-лоши неща от смъртта. Преди аз да бъда унищожен, то вие ще се молите за това. *Крайл-Ниш!*

Ниш се беше навел над Олеи, като се опитваше да я успокои.

— Да, перквизитор Хлар? — акцентира той на формалността. Само дотук можеше да стигне.

— И с теб ще си поговоря. За некадърността ти! Но първо успокой следотърсачката.

Като кимна кратко с глава, Ниш заведе Олеи до кланкера. Ирайзис дойде след тях с очилата и наушниците. Ниш ги постави на Олеи. Той изми лицето ѝ с топла вода и парцалче.

— Защо го направи? — попита Ниш Ирайзис, която се взираше мъртвешки бледна през предния шлюз.

— Писна ми от баща ти! — каза тя гневно.

— Но, Ирайзис, когато се върнем, той ще те унищожи.

— Така или иначе съм унищожена. Кристалът беше последната ми надежда. Аз опетних моето семейство и този срам завинаги ще се запази в семейните Истории. Какво по-лошо от това? — Тя горчиво се изсмя. — Никога не съм се забавлявала толкова, колкото когато разбих носа му. Как изцвърча само! Като плъх в капан.

Ниш не споделяше удоволствието ѝ. Той не можеше да понесе мисълта какво щеше да направи Джал-Ниш за отмъщение.

Ирайзис стопли ръце на нагревателя. Ниш седна търпеливо, хванал ръката на Олеи. Около час тя не можеше да мръдне от ужас, едва сега се окопити отново. Олеи се взираше през задния шлюз, когато изведнъж започна да се задушавя и свива. Ниш надникна. Джал-Ниш вървеше напред-назад с подпухнало лице, което го правеше трудно разпознаваем. Когато той отмина, Олеи отново седна.

— Какво се е случило с перквизитора?

— Той те удари — каза Ирайзис. — Затова аз го ударих още по-силно, за да го науча да не наранява хората.

Тогава Олеи направи най-странното нещо. Тя вдигна очилата си и за пръв път те видяха ясно нейните странни, почти безцветни очи. Те блестяха, сякаш намазани с глицерин.

— За мен ли го направи? — попита тя. Хващайки ръката на Ирайзис тя я поднесе към лицето си и зарови носа си в дланта. — Толкова си мила.

Ирайзис се чувстваше неудобно и се спогледа с Ниш.

— Аз съм подла кучка — каза тя, сдържала дъх. — Не разчитай толкова само на една постъпка, за да ме опознаеш.

— Готова ли си да откриеш Тиан? — попита Ниш кратко. — Можеш ли...

— Разбира се! — Отново доведоха Олеи при перквизитора, щастливо бълбукайки под маската си.

Джал-Ниш похлопа по задния шлюз.

— Добре? — извика той.

Ниш отвори шлюза, като накара перквизитора да слезе.

— Тя я търси...

— И? — извика Джал-Ниш. — Излизай, следотърсачке.

Олеи се изкачи, като се пазеше на разстояние от него.

— Какво можеш да видиш, съгледвачке? — попита Джал-Ниш.

Тя не отговори.

— Кажете ни какво виждате, Олеи — каза Ниш, поемайки дясната ѝ ръка.

Тя се наклони наляво.

— Мога да я видя! — Тя посочи на югозапад.

Очевидно перквизиторът не очакваше нищо.

— Сигурна ли си? — каза той невярващо. — Колко далече?

— Не е далече. Кристалът ѝ сияе като звезда.

Ирайзис издаде сподавен вик. Слънчев лъч проби облаците за миг. Джал-Ниш се усмихна. Това не беше добър знак. Той поклати глава.

— След нея!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

СЪЗДАТЕЛЯТ НА ПЛЪТ

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ставай! Тръгваме.

Тиан се събуди. Райл беше на входа, взрян надолу. Тя се измъкна от мечата кожа, прекалено паникьосана, за да остане в пълно съзнание. Лайринксът трябва да беше прострял дрехите ѝ през нощта, защото всички, освен палтото, бяха сухи. Тя се облече бързо с четири ката дрехи, всичките миришеци на пушек. Ботушите бяха още влажни, но поне държаха топло.

След пет минути тя беше готова.

— Какъв е проблемът? — Тя се изправи на входа.

Той само посочи надолу към планината. Надолу се виждаха две колони маршируващи войници, които се движеха като гъсеници по заснеженото поле. Следите им оставаха по снега, идеално прави, по целия път до реката. Лошият спомен пак се върна — четирите кланкера, които ги бяха обградили и ги обстрелваха. Опитваха се да ги убият. Нейните собствени хора щяха да извършат това, за да не я отмъкне Райл! Лоялността ѝ към манифактурата изчезна. Тя трябваше сама да продължи пътя си оттук нататък. Засега обаче щеше да остане с Райл, тъй като нямаше възможност да избяга от него.

— Как са ни намерили? — промърмори Райл. — Добре прикрих следите.

— Заради огъня? — предположи Тиан, въпреки че пушекът беше малко, а входът беше точно срещу реката. — Или заради лешоядите?

— Виж колко правилни са следите. Те вероятно имат средство, за да намерят теб; *или твоя кристал*.

— Не знам дали това може да се прави от разстояние, да ни намерят така... — Тя знаеше толкова малко за Тайното изкуство, особено за употребата му при такава цел. Очевидно обаче беше възможно, щом лайринксите откриваха контролерите по сиянието им...

— Трябва ли отново да вържа китките ти? — попита Райл.

Чувството на безпомощност, когато потъваше в реката с вързани ръце, беше ужасяващо.

— Няма да се опитам да избягам.

— Едва ли има смисъл от това.

Райл се плъзна в мрачината и скоро изчезна съвсем. Склонът на планината пред тях беше стъпаловиден. В състояние, като нейното, катеренето беше невъзможно, затова и след първите няколко крачки той я взе под ръка. Райл изглеждаше не особено разтревожен от допълнителния товар и продължаваше да се катери с ноктите на ръцете и краката си.

Устремен към върха, той я хвана през гърдите.

— За да не паднеш — поясни той.

Тя се опита да не мисли какво би станало, ако *той* паднеше.

Те следваха пътеката три дни. Тиан нямаше избор в този случай; нямаше идея накъде отиваха, въпреки че държаха югозападна посока, което горе-долу съвпадаше и с нейното желание.

Тя на няколко пъти видя кланкерите през първия ден, но после ги загубиха някъде назад, а следобеда вече нямаше и следа от тях.

Всеки ден беше почти като предишния. На зазоряване хапваха малко мече месо — печено за нея, сурово — за него — а после вървяха, докато Тиан имаше сили да продължи. Когато се уморяваше, те спираха, Тиан хапваше, а Райл я слагаше на гърба си и вървеше до вечерта, а и до по-късно, ако теренът му позволяваше. Накрая те спираха за вечеря и заспиваха в някоя снежна пещера или под някой навес.

— Мисля, че вече ги изгубихме — каза Райл следобеда на третия ден.

Тиан си почиваше зад един голям камък, изгладен от вятъра. Тези дни времето беше хубаво, но срещу тях се виждаше огромна купчина облаци.

— По-добре да си намерим подслон за през нощта, както и за утре.

— Знам едно място. — Лайринксът посочи едно стъпаловидно плато в далечината.

Тя се загледа в нарастващите облаци.

— Може би няма да успеем.

— Няма къде другаде.

Като я грабна на раменете си, той започна да тича. Свикнала с това, тя просто заключи врата му между бедрата си, сякаш яздеше кон и се хвана здраво за раменете му. Предстоеше им състезание с времето, а вероятно те щяха да загубят. Развързката дойде бързо — изля се студен дъжд и запада сняг на парцали. Още преди да са достигнали основата на платото, вече валеше силно.

Той спря на ръба на една пожълтяла скала, счупена в основата си, откъдето можеше да вижда по-надалеч.

— По-добре да намерим пещера — каза Тиан.

Райл я свали от раменете си и я сложи на земята. Платото пред тях рязко се издигаше от земята. Безспирният вятър разбиваше камъните на парченца и ги отнасяше далече.

— Какво ще кажеш за някоя от тях? — извика тя, когато минаваха през поредица от малки пещери, подобна на гигантска медена пита в скалите.

— Знам къде отивам.

Тя почувства безпокойство, пък и бурята се усилваше и нямаше друга възможност, освен да го следва. След няколко минути, когато видимостта намаля, те тръгнаха точно покрай скалите, а Тиан започна да следва Райл на минимално разстояние. Множество пукнатини прорязваха скалите. Тя се опита да запомни пътя, но после съвсем загуби нишката, тъй като всеки завой ѝ изглеждаше като предишния. Най-накрая лайринкът се плъзна през един по-тесен процеп и от другата му страна спря.

Там беше спокойно, снегът падаше вертикално. Като извади едно въже, което до момента тя не беше забелязала, той неколнократно го нави.

— Качвай се на раменете ми!

Тя изпълни нареждането, макар и малко притеснена. Въжето на два пъти се разклати. Райл здраво се хвана и започна да се катери. Земята изчезна от погледа им, скрита от снежната фъртуна.

Изведнъж въжето свърши. Лицето на Райл се изпъна и жилестите му ръце започнаха да треперят. Той се огледа притеснен. Въжето отново се разклати, толкова твърдо, че ръцете му се хлъзнаха на нишките. Райл извика. Тиан почти се подмокри от страх, но лайринкът я задържа.

Близо до върха на платото те спряха отново. Звярът стана много внимателен. Още едно рязко движение от негова страна и двамата видяха гладката земя — върха на платото. Внезапен порив на вятъра ги отнесе настрана. Тиан беше сигурна, че ще паднат.

Тя извика и сякаш беше още по-голям лайринкс от Райл, го избута от въжето. Тя се отскубна от него и се закатери нагоре, но ръката на звяра улови глезена ѝ. Те се влачеха нагоре, към върха на платото.

Когато се изкачиха, Тиан не можеше да стои на краката си, затова Райл трябваше да я задържи. Пред тях стояха три лайринкса в редица. Двата от тях бяха по-големи от Райл, а третият — колкото него. Те стояха свити, скръстили ръце и подвили колена. Цветовете на кожата им хармонираха в унисон, вълни от жълто и червено. Цветовете, които привличаха вниманието.

— Тлрпит миржип? — каза средният агресивно.

— Мирлишимир, птах възр! — каза Райл в защита.

— Склизипт моксор! *Тнарр!*

Лайринксът отляво на Тиан подскочи и я хвана за ръцете. Другата му ръка я сграбчи за краката и я вдигна чак пред лицето си. Сякаш се готвеше да я разкъса или пък да отгризе главата ѝ от врата.

— Тлампетер райш! — изрева Райл. — Тлампетер райш *нарл*.

Лайринксът замръзна, като ту гледаше своите приятели, ту — Райл.

— Райш *нарл*?

Натискът леко отслабна.

Райл посочи някъде над нивото на скалите, където се издигаше бурята. Зверовете си говореха помежду си, след което единият остана на мястото си, а другите придружиха Райл по-нататък. Лайринксът, уловил Тиан, я носеше като ненужен пакет.

След дълго и мъчително пътуване в студа около час и повече, една огромна ледена стена с неправилна форма се изпречи пред тях. Лайринксът, който вървеше най-напред, дръпна настрана няколко парчета кожа, които висяха едно зад друго, спусна се на колена и полази в дългия тунел. Последва ново парче кожа, което прикриваше голямо помещение. То беше куполообразно, подобно на иглу, направено от ледени блокове. Беше празно, освен няколко парчета кожа на пода. Няколко улея, по които лайринксите да пълзят, се

виждаха по пода. Първият лайринкс се намести в улея, който беше отляво на Тиан.

Звярът я остави на крака. Последва дълъг разговор на техния език. Тиан нямаше и идея какво се случваше, въпреки че ѝ се стори, че Райл взема предимство в спора. Едва ли обаче той щеше да я преведе през планините. Неговата честна дума беше просто една лъжа. Тя се почувства страшно разочарована, макар и да разбираше колко глупаво беше всичко това. Лайринксите бяха преди всичко врагове.

— Какво искаш от мен? — попита тя Райл.

— Да ни помогнеш във войната, разбира се.

— Но... ти каза, че ми дължиш услуга.

— Аз ти се отплатих, когато те спасих от лавината. Спасих живота ти отново и когато се гмурнахме под ледовете, за да не те убият твоите хора.

Тя изгледа жестокото му лице.

— Никога не си казвал, че си изплатил дълга си.

— Можеш ли да спреш да смяташ колко и какво ти се дължи? Ние сме във война, човече!

Тиан се чувства като глупачка. Как беше могла да му се довери?!

— Ти не ми го каза! — изсъска тя, сякаш търсеше извинение за собствената си наивност.

— Оставих те, без да те наблюдавам, след като те спасих първия път. Имаше шанса да избягаш, но не го направи. А после направих много за теб, така че ти си ми длъжница.

— Няма да предам моя народ — каза тя, но напразно. Звярът си тръгна.

Тиан оцени положението си. Неговият вид винаги е бил враг на човечеството. Какво обаче щяха да ѝ направят сега? Не я беше донесъл дотук за нищо.

Един голям лайринкс се изправи точно пред нея. Той имаше зелен гребен и гърди, заради което Тиан си помисли, че беше женска. Гребенът имаше дълбоки белези, липсваха първите три върха от него, а наранените места бяха обезцветени. Женските лайринкси бяха със същия размер като мъжките, понякога и по-големи, както забеляза тя. Останалите я последваха, заедно с Райл. Скоро осем лайринкса стояха пред Тиан. Райл говори с първия на собствения им език. Два от тях,

със зелени гребени, изглеждаха по-млади. Всички бяха свили кожените си криле, за разлика от Райл, който притежаваше само безполезни рудименти.

— Донеси инструментите си, Тиан — каза Райл.

Тя поклати глава. С един скок лайринксът, който я беше уловил на скалите, скочи и я хвана за гърлото, като я разтърси силно.

— Глайнх! — каза заповеднически едрата женска.

Лайринксът пусна Тиан на пода. Райл изсипа съдържанието на торбата ѝ и взе в ръка кълбото, кристала и шлема. Когато срещна погледа му, цялата ѝ съпротива се изпари.

Тя се увери, че жичките не бяха се огънали от пътуването, и че малкият кристал не е повреден. Кълбото беше смачкано от едната страна. Пръстите ѝ върнаха предишната му форма, като провериха дали зрънцата добре се мърдат в орбитите си. Лайринксите не свалиха очи от нея.

Тиан вдигна хедрона — амплимета, както вече мислеше тя за него. Беше горещ на допир; наистина странно. Дали това не беше сигнал, че мястото се намира точно над пресечна точка? Кристалът беше и по-тежък от преди. Райл я хвана за лакътя, като вдигна ръката ѝ нагоре, за да могат всички да видят.

Една искра премина между игличките в центъра на хедрона, бляскайки в жълто, което я изненада. Амплиметът беше още по-блестящ от предишния път. Лайринксите извикаха в един глас.

— Тлампетер райш! — изрева Райл. — Ключът към кристала. Тя е неговият пазител!

Той се отдели с останалите лайринкси. Последва разгорещен разговор, ръкомахания, един друг се удряха в гърдите, а кожата им сменяше цветовете си. Райл изглеждаше неочаквано покорен — удариха го в гърдите толкова силно, че той се заклати назад, свел глава и едва отвърщащ на ударите.

По начина, по който говореха с Райл, както и според езика на тялото им, Тиан разбра, че останалите лайринкси го подценяват. Може би защото нямаше партньорка, или поради недъга му да няма крила? Каквато и да беше причината, то очевидно нейният могъщ защитник от преди, тук и сега беше абсолютно безпомощен.

Последва дълъг разговор, от който Тиан не разбра и дума. След малко я изпратиха в една по-малка стая, чийто вход беше блокиран от голям леден блок. Тази стая приличаше на иглу, направено от сбит сняг. Тя би могла да разцепи снега с ножа, но Райл ѝ го беше взел. Не можеше и да помръдне огромния блок, който запушваше тунела.

Тиан крачеше напред-назад. В стаята нямаше друго, освен една дълга кожа с бяла козина. Прекалено голяма, за да бъде от някакъв вид дива котка например и прекалено груба, за да бъде от планински вол, например, така че вероятно беше от бяла мечка. Тя седна на нея, като разсъждаваше над възможностите си.

Или Райл щеше да изгуби спора, за каквото и да се отнасяше той, и лайринксите щяха да я изядат, или щяха да я накарат да ги научи да работят с амплимета и да правят контролери, както и да си служат с тях за постигане на собствените им цели. А после — щяха да я изядат. Какво щеше да се случи тогава с Минис? От очите ѝ потекоха сълзи.

Вече чувстваше болката от отстъплението. Ако те отнемеха амплимета ѝ, то тя трябваше непременно да си го върне. Но как би могла? Като се уви добре в кожата, тя легна на леда и се опита да заспи.

Един виолетов на цвят лайринкс я извлече по земята в голямото помещение. Тиан въртеше очи на всички посоки, но не можеше да се освободи от хватката.

— Ще ни покажеш как използваш устройствата си — каза Райл.

Къде бяха границите на предателството? Беше ли предателство, ако тя разкрие, каквото знаеше, по време на мъченията? Истинският герой би ги провокирал, за да го убият и така не би разкрил тайните на човечеството. Това изискваше повече кураж или сила на духа, отколкото Тиан притежаваше. Освен това, тя беше дала обещание на Минис; и своята любов.

— Веднага! — извика най-големия лайринкс.

Тиан не беше герой, просто беше много изплашена. Шлемът я пронизваше със студените си ръбове. Тя го затопли с пръсти, а после постави амплимета в кълбото. Концентрира се; пръстите ѝ размърдаха мънистата. Тя търсеше комбинацията, която щеше да ѝ позволи да улови полето тук. В съзнанието ѝ проблесна план.

Можеше ли тя да улови полето и да насочи енергията му точно срещу лайринксите, за да ги неутрализира или да ги убие? Може би не. Беше трудно да се извлече такава сила от толкова слабо поле. За това, което искаше, само геомагията можеше да ѝ помогне, но Тиан се страхуваше от това Изкуство. Провалът ѝ в ледената пещера я беше научил колко малко знаеше тя за него и колко смъртоносно можеше да бъде то.

Докато разсъждаваше върху това, пръстите ѝ търсеха нови комбинации с мънистата от кълбото. Тя започна да улавя полето. Най-малкото, поне си мислеше, че е открила поле, въпреки че подобно досега не беше виждала. Изглеждаше като две червени слънца, които се въртяха едно около друго, обвити от оранжева мъгла — красива, но странна. Тиан претвори картината в ума си. Можеше ли да използва това за нещо? Червените слънца изглеждаха опасни; не смееше да стигне до тях. Ами мъглата? Изглежда, в нея нямаше много енергия.

Мъглата се разсея и я обви, тъмна и страховита. Една гореща вълна премина през нея и амплиметът изпусна блестяща виолетова светкавица. Един от лайринксите извика. Другите ококориха очи. Главата на Тиан се разтресе. Тя падна на пода с ръце на ушите, като се опитваше да блокира звука. Главата ѝ се удари в леда, шлемът падна и светкавицата изчезна.

Райл я вдигна. От покрива капеше вода. Когато Тиан махна ръце от ушите си, тя видя ясно наоколо. Лайринксите се оглеждаха объркани наоколо с влажни очи. Тиан усети тяхната слабост. Амплиметът отново блестеше леко, както преди. Тиан нямаше и идея каква сила улови.

— И така, Бизънт — каза Райл. — Вярваш ли ми сега?

Бизънт, голямата женска с ранения гребен, направи гримаса. Дали беше склонна да отстъпи пред един недъгав мъжки лайринкс без партньорка?

— Добре си се справил, Райл — каза тя с дълбок глас. На Тиан ѝ отне време да разпознае говора заради акцента на лайринкса. — Кристалът е уловил нов източник на енергия. Човечето може доста да ни научи. Ще я изпратя в Калисин.

— А аз? — попита припряно Райл. — Това ли е моят шанс? Мога ли да си взема партньорка?

— Със сигурност ще станеш по-желан. Позволявам ти да си потърсиш партньорка, макар че се съмнявам, че ще изберат *теб*.

Позволиха на Тиан да вземе обратно вещите си, с изключение на амплимета, ножа и арбалета. Тя се върна в стаята, нахрани се с малко мече месо и заедно с Райл, излезе навън по нужда. Навън тя видя два лайринкса, които клечаха до малък, подобен на гъба обект, като оформяха около него нещо във въздуха с ръце.

— Какво правят? — попита тя.

— Гледат — отговори Райл, без нито дума повече.

Тиан очакваше кристални сънища през първата нощ и се надяваше да сънува своя изгубен любим. Този път обаче сънува кошмари, каквито никога не беше имала преди. Тя сънува, че стаята е пълна с клетки, а във всяка клетка има по един див двуполов звяр.

Мъгливо оранжево поле се вихреше около клетките, като хващаше зверовете в своя вихър, за да ги изстиска. Те трепереха агонизиращи, от отворите по телата им струеше кръв и един по един те се променяха. Купчини деформирана плът и кости, усукани сухожилия и разпорена кожа. Зъбите се клатеха и падаха от устите им, а на тяхно място се появяваха нови — остри, като на акула.

Скоро оцелелите зверове бяха трансформирани в истински чудовища. Те гледаха Тиан право в очите! Тя се събуди и цялата нощ вървя напред-назад, за да държи сънищата далеч от себе си.

Следващата нощ тя отново сънува. Това бяха сънища, които ставаха все по-ужасни, с всеки час, в който тя беше разделена от амплимета. Разтърсваха я болки и копнежи. Тя не можеше да мисли за нищо през деня, освен за това как да си върне кристала. Това беше най-лошата последица от отнемането на кристала. Тиан се затвори в себе си и й отне много време да се възстанови. Мнозина като нея обаче не успяваха...

— Какъв е проблемът? — попита Райл на следващия следобед, докато тя лежеше на кожата и се тресеше, измъчвана от своя копнеж по кристала. — Болна ли си?

Тиан не беше в състояние да измисли каквато и да било лъжа.

— Трябва да си върна кристала — прошепна тя. — Моля те. Не мога без него.

— Ах! — въздъхна той и излезе.

Едва по-късно Тиан разбра, че му беше дала истинската власт върху нея.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Като следваха инструкциите на Олеи, търсачите влязоха право в последната пещера. Водеше ги Ирайзис. Двама войници с извадени копия се приближиха до входа на пещерата, покрит с меча кожа. Ирайзис в пристъп на отчаяние разкъса кожата и нахълта вътре. Пещерата беше празна.

— Отишла си е! — каза тя горчиво.

— Преди часове. — Арпъл откри зачервените въглени в пепелта.

— Сега виждаш ли колко е важна следотърсачката ти — каза Ниш на входа, — така че ѝ се довери за това, което прави.

— Със сигурност — отговори перквизиторът. — Тя доказва ценността си. Обзалагам се, че ще я намерим много ползотворна за нуждите на войната.

Когато Ирайзис излезе, Олеи се разтрепери и се притисна поблизо до приятелите си. С груб смях Джал-Ниш се обърна и заповяда да се претърсят всички пещери и да се даде сигнал на кланкерите да извикат другите войски.

Пресните още следи водеха към планината. Катерачите ги последваха, докато далече отдолу кланкерите пресичаха долината. Силите се събраха в късния следобед.

Вечерта започна да вали сняг. Опитаха се да последват следите със запалени факли, но като падна мрак и те ги загубиха в дълбокия сняг. Направиха лагер под една отвесна скала и за пръв път от толкова много време имаха на разположение цяла нощ, за да спят. Сутринта продължиха търсенето, заедно с Олеи. Тя посочи на юг и в следващите дни продължаваше да им дава упътване за посоката, тъй като нямаше и следа.

Снегът валеше силно и кланкерите, заради широките си корпуси, трябваше да се движат бавно. Бяха заредени с полуразмразеното гориво, а честите повреди трябваше да бъдат оправяни от Ниш и Тъниз. Ниш откри колко много мразеше тази работа. Накрая винаги пръстите му бяха замръзнали и кървяха, а ругатните на баща му кънтяха в ушите му. Всяко действие беше десетократно по-трудно,

отколкото ако се налагаше да го извършва в цеха на манифактурата. Дори непоклатимата Тъниз понякога ругаеше.

Нямаше вятър, но студът беше смразяващ, най-вече през нощта. На третия следобед ги застигна буря. Не можеха да се движат през целия следващ ден, а на петия ден вятърът докара нови снежни облаци. Те се бореха със зимата, бавно и бавно, но накрая кланкерите бяха принудени да спрат.

— Какво е това? — извика Джал-Ниш. Трябваше да вика, заради вятъра, в противен случай нямаше да го чуят. Всички се събраха зад кланкерите.

— Полето е прекалено слабо — каза Симмо от втората машина. — Изтощихме прекалено маховиците през последния четвърт час и те не могат повече.

— Какво значи това, че сме заседнали? Некадърни глупаци!

— По-напред има още една пресечна точка, сър и тя е силна, но не можем да уловим нейното поле. Странно е, перквизиторе, сър. Никога и е съм виждал такова нещо.

— Какво искаш да кажеш?

Симмо се посъветва с другите механици, преди да отговори.

— Изглежда е двойна точка. Никога не сме се натъквали преди на такава. Не можем да се справим!

— Тогава вземете занаятчията да ви покаже. За това е тук! Занаятчия Ирайзис, ела тук.

Ирайзис застина, нещо в корема ѝ се преобърна. Това беше краят! Щяха да я разобличат. Нямаше как да праметне Джал-Ниш. Като хвърли отчаян поглед към притеснените лица, тя улови погледа на Ниш. Той също беше като попарен.

Тя отново прие известното си арогантно изражение. Най-малко щеше да се предаде без бой, дори и да се случеше най-лошото. Като стисна инструмента си, тя пристъпи напред.

— Смятам, че ще трябва да модифицирам контролерите — каза тя.

— Колко време ще отнеме?

— Колкото е необходимо, сър. Не можем да рискуваме с това.

— Започвай.

Като се качи в кланкера, Ирайзис започна да разглобява контролера. Кай-Ара се беше навел до нея, като следеше всяко нейно

движение, сякаш контролерът беше важен колкото детето му. Той си поемаше дъх всеки път, когато тя разглобяваше по едно разклонение на контролера. Беше му трудно да се концентрира.

— Кай-Ара — каза тя с приятен глас, — дали ще бъдеш така любезен да ми донесеш тук и другите контролери?

Той се подчини и тръгна, но многократно се обърна назад.

— Ниш! — извика го Ирайзис. Той дойде. — Стой при шлюза и не давай на никого да влезе вътре.

— Ами Кай-Ара?

— Най-вече не и хленчещия глупак или баща ти.

Олеи се домъкна зад Ниш, като сложи главата си под ръката му и се заозърта с големите си очила. Ниш я показва, като кимна към нея.

— Хайде влизай, Олеи! — извика Ирайзис. — Но няма да казваш и дума, разбра ли?

Като се сви, Олеи седна на мястото си.

Ирайзис работеше упорито около час, като се опитваше да визуализира с инструмента си странната двойна точка и да се опита да настрои контролера на Кай-Ара към полето. Въпреки студа, тя започна да се поти. Двойната точка беше най-странното нещо, което някога беше забелязвала — голямо, светещо кълбо, както и едно по-малко, които обикаляха едно около друга. Около тях се въртеше розова мъгла, както и помежду им, а те блестяха. Това я притесняваше и тя се опита да визуализира съответните полета в съзнанието си, но главата я заболя изведнъж и тя се задъха. Имаше нещо опасно в това поле. То се променяше от слабо към силно, по-бързо, отколкото тя можеше да го улови.

Ирайзис се дръпна. Сърцето ѝ биеше. Имаше нещо много погрешно. Дори и когато се опитваше да настрои контролерите към точката, тя се страхуваше какво щеше да се случи, ако го направи.

Някой скочи вътре през задния шлюз.

— Какво става? — извика Джал-Ниш.

— Не го пускай вътре, Ниш.

Шлюзът беше оставен отворен.

— Какво става, занаятчия?

— Оказа се неочаквано трудно.

— Защо? — В очите на Джал-Ниш блесна нещо плашещо.

— Никога преди не съм работила с двойна точка и не мисля, че някой е работил. Ако сгреша, то може да изгори хедрона и кланкерът да остане тук цяла зима.

— Уф! Фин-Ма винаги е казвала, че си измамница.

След няколко часа работа, Ирайзис откри как да настрои контролера към полето, въпреки че нямаше и идея как да се справи с резките промени в интензивността на полето. Тя не можеше сама да направи теста, тъй като не можеше да извлича сила от полето. Ирайзис планувахе Кай-Ара да направи това. Това беше единственият и шанс да избегне позора. Но ако откажеше...

Кай-Ара беше склонен да помогне. Той би направил всичко, само да я махне от кланкера. Ирайзис разчиташе на това — именно затова избра да ремонтира именно неговия контролер най-напред. Другите механици също бяха заедно.

Тя седеше до Кай-Ара, като му обясняваше какво да прави, когато Джал-Ниш вдигна сина си, за да го отмести от входа на шлюза и нахълта в кланкера.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика той.

— Аз... — Тръпка премина по гърба ѝ. — Показвам на Кай-Ара как да направи теста.

— Проклетата да си! Това е работа на занаятчията. Няма да рискувам нито един механик с това, дори да имах цяла дузина.

— Но той е единственият... — започна тя отчаяно.

— Никога! Аз мога да загубя теб, ако се обърка нещо. Не мога да загубя него!

Ирайзис преглътна.

— Но аз се нуждая от помощта му.

— Ще го направиш сама, занаятчия. Какъв е проблемът? Преди няколко седмици беше майстор. Трябва да си правила това хиляда пъти.

— Това е... всъщност не е този вид пресечна точка — каза тя едва чуто. Ирайзис хвърли поглед на Ниш, сякаш го молеше за помощ, но той гледаше надолу и чистеше леда от ботушите си.

„Това беше — помисли си тя. — Кошмарът ми най-накрая се сбъдна. Ако можех да го направя, бих извлякла толкова много енергия

от полето, че ще раздробя кланкера на парчета и ще ги унищожа всичките в него!“ — Много ѝ се искаше да го направи, но нямаше възможност: апокалипсисът беше само мечта.

— Много добре — продължи тя. — Всички да се дръпнат назад, в случай че нещо се обърка. Не мисля, че подобна точка е била използвана някога преди.

— Просто разреши проблема — каза Джал-Ниш. — *Ако можеш.*

„Това ли е пъклената му игра — помисли си тя, — за да ме унижи пред всички?“ Това беше неговото отмъщение.

Джал-Ниш я послуша и се дръпна назад от кланкера. Кверистката остана на мястото си. Дали не го направи, за да се подиграе на Ирайзис?

— По-добре се дръпнете — каза Ирайзис на Олеи и Ниш. Ниш не посмя да срещне погледа ѝ, сякаш сам се опитваше да се скрие от предстоящото унижение. Тя не можеше да му се сърди.

Той обаче остана на мястото си, както и Олеи. Това беше изненадващо. А може би Олеи знаеше, че съвсем нямаше опасност. Ирайзис започна, като се опитваше да открие полето с контролера. То беше прекадено силно, дори за нейния инструмент. Ако беше слабо обаче, нямаше начин да помръдне такава тежка машина като кланкера.

Като позволи на опасните сфери да циркулират свободно в ума ѝ, Ирайзис се концентрира върху спиралите от мъгла, които се въртяха между тях. Тя търсеше силна спирала, но не прекалено. Талантът ѝ може би щеше да се върне обратно.

Тя прекара в ума си първата, после — втората, накрая — третата спирала. Очите на Ниш и Олеи не се отделяха от нея. Ирайзис си представяше какво щеше да се случи. Истинско унижение. Джал-Ниш нямаше да я изостави тук — нейните способности бяха ценни за манифактурата — но веднъж върнали се обратно, щеше да я унижи пред всички за некомпетентността. Хронисти и разказвачи щяха да прииждат от къде ли не, поканени от него, за да опишат в детайли падението ѝ и нейното наказание.

— Побързай, занаятчия! — Перквизиторът подаде глава през задния шлюз.

Сега или никога. Ирайзис си избра едната от спиралите, които се въртяха и се опита да извлече енергия от нея. Нищо не се случи. Като

скърцаше със зъби, тя избърса ледените капчици от челото си и се опита отново. Пак нищо.

Перквизиторът се изсмя. Как само се забавляваше Джал-Ниш.

— Не можеш да го направиш. Ти си измамница, Ирайзис. Винаги си била измамница. Каква отвратителна история само! Искане ми се още сега да видя лицата на семейство Стърм като чуят историята.

— Мога да го направя! — процеди през зъби тя. Как се осмеляваше само да намесва семейството ѝ! Всеки знаеше как неговите предци са се влачели позорно, за да стигнат до върха. Ако можеше, с удоволствие би го унищожила на мига.

Тя опита отново и отново, докато вените на шията ѝ съвсем се подуваха. Ирайзис стисна зъби; от гърлото ѝ се изтръгна вик, но дори и искрица енергия не влезе в контролера.

Джал-Ниш се смееше високо. Ирайзис искаше отново да смаже лицето му, но първия път именно това ѝ беше докарало проблемите. Тя се огледа наоколо диво. Олей беше свалила очилата си и сега се взираше в Ирайзис със страховито внимание. Странно, това накара Ирайзис да си помисли за драскотини върху разперени ветрила.

Като затвори очи, тя се приготви за последен опит. Ирайзис се концентрира върху една точка в червената мъгла, но сега за нея това беше като възел на ветрило. Като се остави да потъне в него, той сякаш се сви още повече и след това се разтвори като пъпка на роза. От него се ширна пътека, каквато тя никога досега не беше виждала.

Внезапно Ирайзис видя, че пътят за нея беше затворен, но тя толкова силно искаше да продължи, че без да се усети, се втурна напред и удари главата си в металната стена на кланкера.

Машината обаче не мръдна; разклоненията на контролера не можеха да се сгънат и по най-лекия начин. Тя се беше провалила. Ирайзис съзря суровото изражение върху лицето на Джал-Ниш.

Перквизиторът обърна глава на другата страна.

— Какво е това?

Тя не можеше да отговори; сякаш хиляди звънци звъняха в главата ѝ.

— Не знам — чу да казва кверистката.

— Маховикът се върти — каза Олей.

Звукът постепенно се засилваше. Постепенно маховиците се завъртяха на пълна скорост. По някакъв начин, невероятно, чудодейно,

контролерът беше започнал да извлича сила от полето.

— Ти го направи! — извика Ниш, като я прегърна и целуна по челото. — Знаех си, че ще можеш.

— Това е работата ѝ — извика ядно Джал-Ниш. — Не виждам защо вдигаш чак толкова врява. Да оправи и другите и да побърза след лайринкса.

Ирайзис настрои и останалите три контролера към полето и инструктира механиците как да действат с тях. Когато всичко беше готово, тя се върна при кланкера и докосна бузата на Олеи с върха на пръстите си, в знак на благодарност. Тя нямаше и идея какво беше направила Олеи, нито пък как, но това сега нямаше значение. Така или иначе то беше направено и временно спаси Ирайзис. Нищо обаче не се беше променило. Ирайзис знаеше, че не можеше, да направи това сама. Нуждата ѝ от кристала беше по-голяма от всякога.

Следобедът на петия ден те напреднаха, тъй като времето за кратко се подобри и достигнаха до едно заобиколено със скали плато. Според последните инструкции на Олеи, лайринксът се беше качил по него. Вече се движеха по-внимателно, като след смрачаване преходът биваше преустановен. Джал-Ниш разработваше план как изненадващо да хванат врага. Той прекара много време с Ръстина, червенокосата сержантка, чийто войници се присъединиха към тях при реката. Двамата стояха клекнали в снега, перквизиторът говореше, а Ръстина дращеше по снега с ножа си. Каквото и решение обаче Джал-Ниш да вземеше, той щеше да го запази за себе си.

— Без съмнение татко планува още един триумф над нас — каза Ниш горчиво на Ирайзис.

— Трябва да продължи да се доказва колко е умен... — Тя прекъсна фразата си, тъй като Джал-Ниш се приближи.

— Ами ако горе те притежават свой град? — каза Ниш на баща си.

— Там горе? Най-много да живеят няколко лайринкса от едно семейство.

Няколко часа преди зазоряване те се изкачиха по скалите, като промениха курса от пътеката на лайринкса, за да не бъдат забелязани.

В този момент нямаше опасност, тъй като въздухът беше пълен със сняг, а върхът на платото не се виждаше. Те направиха лагер в падината зад един хълм, закрито място, което им беше необходимо, докато времето се оправи. В дъното на скалите те се събраха и се съветваха. Всички присъстваха, дори и Олей, на която ѝ беше разрешено да гледа през шлюза на кланкера.

— Какво знаеш за това място? — попита кверистката Арпъл.

— Чувал съм за него — отговори сержантът, облегнал ръка на една разцепена скала. Вятърът я беше разял и сега в нея се виждаха малки дупчици в квадратна форма, очертани с жълто-кафяво по края.

— Някога хората са живели тук, особено планинските овчари и козари, но времето се е застудило преди четиридесет години, а през една от годините съвсем не е имало лято. Стадата са измрели; хората също са измрели или напуснали. Нищо не е оцеляло.

— Освен лайринксите! — каза горчиво Джал-Ниш. — А със сигурност те не ядат скали. Кой измежду вас е бил там горе? Кажете и ще бъдете възнаградени.

— Мисля, че Улей е запознат с това място, сър — каза Арпъл след дълго колебание. Улей...

Един ветеран с множество рани заговори из сенките. Гласът му беше мек като масло и никога не се издигаше повече от шепот. Очите на Ирайзис го фиксираха в тъмнината. Мъж с големи мускули и крака на джудже и с белези и рождени петна върху лицето, както и на гърлото. Това обясняваше и странния му глас. Тя се учуди как ли беше оцелял с такива рани.

— Познавам го, откакто бях хлапе, сър. Тук върлуваше известно време и една банда крадци. Тя всяваше ужас в Йелоу Нодий, Кънсминър Тънгстейт и дузина от близките селища.

— Не знаех, че има селища нагоре — каза Джал-Ниш.

— Няма много. Гладът и чумата довършиха работата на разбойниците, преди повече от тридесет години.

— Какво знаеш за това плато, войнико?

— Нарича се Гарихан, сър, което на нашия диалект означава „планина с равен връх“. Поне така си спомням, че го наричаха. Аз съм единственият, който знае за него, а когато си отида... — той постепенно забави говора си.

— Какво има на върха на Гарихан, Улей? — попита Арпъл.

— Върхът е оформен като яйце, сър. Острият му край е точно срещу нас. Ще бъде трудно да стигнем до него, в този сняг.

— Дълъг е около три левги — каза кверистката, вдигнала карта на светлината. — И две левги широк. Доста усилия *ще* отнеме да го огледаме изцяло. Казваш, че е гладък, Уoley?

— Доста. Има по-малки хълмове и дерета на другия край. Няма обаче достатъчно високи места за добро наблюдение.

— Къде ще трябва да направим лагера ни, ако се изкачим? — попита Джал-Ниш.

— Надолу, по заобления край, на платото. В деретата можем да се прислоним от вятъра, а когато не е замръзнало, там има и вода.

— Звучи сякаш това е най-доброто място да се скрием — каза Джал-Ниш, — ако времето остане лошо. Покажи ни го на картата, войнико.

Уoley излезе с мечешка стъпка. Ирайзис се провря да вижда по-добре. Като посочи с лишения от нокът пръст към източната страна на заобления край на платото, войникът каза:

— Имаше стъпала натам, които разбойниците преди пазеха. Ако зверовете не са ги разрушили, значи още са там. Лайринксите не ядат стъпала. Селището беше тук, но ветровете всичко са заличили.

— Къде би отишъл, ако искаше да се скриеш? — попита Арпъл.

Без колебание Уoley отговори:

— Точно тук, ще се кача по стълбището и направо на върха, сър. Там има много скали и огромни камъни. Лесно е да се скриеш, но е трудно да се опазиш. Не се вижда надалеч. Гадно място...

— Готови сме за това — каза Джал-Ниш самодоволно. — Войниците от четвъртия кланкер всичките са катерачи. Подготвен съм за всяка ситуация.

„Освен за юмрука ми в лицето ти“ — помисли си Ирайзис, като изпита истинско задоволство от постъпката си. Хубавият му нос беше смазан и дъхът му хриптеше през синусите.

Думите на Джал-Ниш за взвода от катерачи бяха изненада, дори за Арпъл.

— Ще свалим лагера по-надолу, за да не се вижда — продължи Джал-Ниш, — а моите катерачи ще стигнат до скалите докато се стъмни. Ако времето стане по-добро, те ще запалят светлина, ще

опознаят терена и ще приготвят пътеката за останалите сили. Утре по това време лайринксът ще бъде вече история.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Те пристигнаха на уреченото място точно на зазоряване. Вятърът беше много студен, но те намериха едно относително защитено място със северно изложение. Ръстина крачеше напред-назад, като разглеждаше внимателно скалистия терен, за да открие удобно място за катерене.

— Тук, мисля аз! — Тя докосна една скала с обвитата си в ръкавица ръка.

Снежна вихрушка се изви в дерето, подобно на миниатюрно торнадо. Ирайзис гледаше как се въртят снежните парцали. Обсебена от идеята за кристала, тя мечтаеше за него всяка нощ, а през деня си представяше, че той можеше да възвърне таланта ѝ.

Останалите от групата носеха огромни торби, които поставиха в основата на скалата. Ръстина ги накара да побързат.

— Не, там! Преместете ги! Ако ни открият, ще ни обсипят с камъни отгоре.

Скоро бяха готови. Ирайзис се обърна с гръб към вятъра и се загледа. Първите двама катерачи получаваха последните си инструкции. И двамата бяха като Ръстина: високи, слаби с дълги крайници. Те носеха куки, с които да се захващат за скалите. Всеки от тях носеше и малък пакет. Завързани бяха с колани, снабдени с дълго въже.

Ръстина ги удари за късмет по рамото и те поеха нагоре, с учудваща лекота. Те изглеждаха като въоръжени четирикраки паяци, пълзящи по камъка. Скоро изчезнаха в навяващия сняг.

Джал-Ниш стоеше със скръстени ръце. Арпъл беше на известно разстояние от него, сериозен, сякаш беше на парад. Сняг беше натрупал върху горната му устна. Повече от всякога това изглеждаше като негова втора уста. Ръстина крачеше напред и назад, с развята червена коса, стиснала тънките си устни. Минутите се превръщаха в часове. Те не чуваха и звук, макар че от вятъра *не можеше* нищо да се чуе. Сержантът си мрънкаше нещо на себе си. Джал-Ниш започна да

крачи нервно, като хвърляше нагоре притеснени погледи. Арпъл съвсем не мърдаше.

С метален звук нещо подскочи над тях върху скалата. Последва нов скок и то беше още по-наблизо. Това беше единият от катерачите, който висеше на въжето. Краката му се удариха в земята.

— Върхът е много високо — каза той задъхано. — Няма и следа от тях. Стигнахме до горе, до самия връх.

Джал-Ниш дотича до тях.

— А как е времето?

— Чудесно! — катерачът се усмихна зловещо. Венците му бяха с бледо жълт цвят, заради нигата, която дъвчеше, за да притъпи чувството му на студ. Ръстина раздаде порциите с храна на войниците си, като не запази за себе си.

— Много духа, сър. Няма видимост на повече от двадесет стъпки.

— Не виждаш следи, няма пътека?

— Няма, сър! — Сякаш за да потвърди думите си, той се изхрани на снега.

— А кланкерите?

Катерачът се почеса по главата и каза няколко думи на Ръстина. Тя кимна с глава.

— Смятам, че е възможно, сър. — Те отидоха малко настрани. Ирайзис не чу остатъка от думите им. Скоро спряха да обсъждат.

— Стягай войските, сержант — каза Джал-Ниш. — Колкото по-бързо можеш! Кажи на отбранителната част да е готова. Ще трябва войниците да са в готовност и за подемна работа. Арпъл — заеми се с лагера и кланкерите. Ще се качат нагоре.

Арпъл изглежда със съмнение, но се подчини на заповедите. Войниците вдигнаха лагера. Войниците на Ръстина донесоха наръчните колове. Те бяха вързани за горната част на четвъртия кланкер. Ирайзис често се чудеше за какво ли служеха. Те носеха пакети, пълни с екипировка. Ръстина крачеше напред — назад с товари, толкова тежки, каквито носеха най-силните войници. Тя се занимаваше с най-тежкото. Накрая войниците наредиха товарите и с помощта на въжето, поеха нагоре по скалите.

Ирайзис седна на една скала. Войниците се справяха добре с работата си, така че тя нямаше с какво да помогне. Как обаче щяха да

вдигнат кланкерите догоре? Изглеждаше същинска лудост, в тази вихрушка, особено след фиаското, което доведе до смъртта на Дър.

Скоро въжето се разклати. Ръстина даде сигнал на войниците, вързала торбите и пакетите с екипировка, а после товарите бяха вдигнати с острия металически звук от ударите в пожълтялата скала. После въжето отново слезе долу. Останалите войници също бяха изтеглени, а последна беше Ръстина.

Джал-Ниш стоеше отзад и се оглеждаше притеснено наоколо. Сега бяха особено уязвими, както на промените на времето, така и на евентуално нападение от страна на враговете. В момента Арпъл беше единственият способен войник, който би могъл да ги защити. Дори и единадесетте, които се изкачваха, биха се сблъскали с проблем, ако се натъкнеха дори и на два лайринкса. Ако пък бяха повече от два, то това означаваше пълно унищожение.

Изминаха няколко часа преди войниците да се върнат, предшествани от шума на ските им в снега. Останалите ги последваха. Те се събраха по местата си и след кратки инструкции също бяха вдигнати.

Арпъл отиде с тях, за да провери защитническия контингент. Скоро и първият кланкер пристигна, последван от останалите. Дойдоха тежковъоръжените войски, последвани от занаятчия Тъниз, която нервно показваше острите си зъби.

Ниш обикаляше наоколо.

— Какво става?

— Повечето от войниците са на върха — каза Ирайзис. — Те изграждат съоръжение, с което да вдигнат кланкерите.

— Те са луди!

— Е, да, ти трябва да го знаеш, нали си занаятчия.

— За щастие Тъниз е по-добрата.

Тъниз отново се появи, седна в носилката, висяща от въжетата и започна да дава заповеди. Първият кланкер беше привиден на позиция в готовност и вързан отпред и отзад. Тя даде сигнал с въжето.

Повдигащите въжета бяха опънати и без видими усилия кланкерът беше вдигнат от снега и започна да се издига, а очертанията му да се губят сред падащите парцали сняг.

— Как? — започна Ниш.

— Нямам идея.

Оказа се брилянтно лесно. Въжето на върха се нави неколkokратно, задържано отгоре и отдолу от две рамки, направени от колове. Другият край на въжето беше завързан за огромен камък, който действаше като противотежест. Друго съоръжение от въжета и макари позволяваше на войниците да предотвратят преждевременното отместване на камъка.

Камъкът най-накрая падна на земята. Тъниз изчакваше сигнала, че кланкерът е вече на твърда земя, провери, и когато получи потвърждение, развърза въжето. То падна на земята, заедно с другите въжета, които бяха завързани около втория кланкер, вдигнат с помощта на друг голям камък. Работата продължи по същия начин.

— Така си и мислех — изграчи Джал-Ниш, когато и последният кланкер се издигна равномерно във въздуха, а вътре в него стоеше Олеи. — Всичко мина перфектно. Така е, когато сам си вършиш нещата.

Ирайзис задържа дъха си и отстъпи на известно разстояние назад. Ако съдбата стовареше върху тях своя гняв чрез падането на кланкера, то нека поне тя да се предпазеше. Все пак сигналът скоро дойде — всичко беше наред.

— Перфектно — каза Джал-Ниш. Беше още средата на следобеда. — Ще направим лагер на върха, ще изпратим разузнавачите ни и през нощта ще се приготвим за тръгване. Щом открием лайринксите, ще ги обстрелваме с всичко, което имаме. Искам да видя водопади от кръвта им. Нито един няма да се измъкне този път.

— А какво ще стане с Тиан? — запита Ирайзис.

— Разработвам план — отговори той самодоволно, сякаш искаше да провокира интереса на останалите да го разпитват, без да им даде отговор.

Ирайзис не каза нищо, нито пък Ниш. Те седнаха на носилката. Вятърът духаше с все сила, като намаляваше видимостта едва до няколко крачки. Те изядоха остатъка от студената им храна и се опитаха да заспят.

Ирайзис се събуди посред нощ от тежка ръка върху рамото си, тази на войник, който тя не можеше да разпознае.

— Открихме ги. Тръгваме след двадесет минути, занаятчия.

Ирайзис беше спала с дрехите си, така че и отне само минута да обуе замръзналите си ботуши и беше готова. Тя предъвка набързо парче пушена риба. Другите се събраха в едно празно пространство между няколко огромни камъка, където бяха запалили слаба светлина.

— Те са тук — каза Арпъл, докато рисувахе някаква диаграма в снега с ножа си. — Цяла група снилау.

— Какво е снилау? — запита Ирайзис.

— Ледена къща — иглу! Не са много; разузнавачите ни смятат, че става дума за около десетина лайринкса.

— Това е значителна сила, дори и за нашите кланкери — каза Ръстина, докато жвакаше един суров картоф.

— Но някои от тях може да са и деца. Ще ги атакуваме на зазоряване, като обстрелваме снилау със скали от нашите катапулти. Ако имаме късмет, можем да ги избием половината още докато спят.

— А може би и Тиан — каза Ниш.

— Имам план за нея — каза Джал-Ниш. — Мърдайте!

Войниците се качиха по ските си. Пехотинците се оттеглиха в кланкерите, които се движеха съвсем бавно, за да вдигат възможно най-малко шум. Това не беше чак толкова рисковано, тъй като вятърът също виеше силно и ги заглушаваше, но пък винаги можеха да бъдат забелязани от патрулиращи наоколо лайринкси.

Все пак през по-голямата част от пътуването, те се движеха тихо. В кланкера беше леденостудено, особено и след като нямаше как да се стоплят. Понякога се случваше някой по-силен порив на вятъра да разклати машината, въпреки здравите ѝ крака. На няколко пъти попитаха Олеи, за да се уверят, че Тиан беше в снилау. Нейните инструкции винаги потвърждаваха съветите на разузнавачите.

Олеи стана видимо по-нервна, когато те приближиха. Неспособна да седи спокойно дори и за минута, тя се движеше напред-назад, клатеше се на всички страни, краката ѝ трепереха, тропаше леко по ставите си и кършеше пръсти. Колкото по-близо отиваха, толкова по-нервна ставаше тя. Тя се взря през люка в тъмнината и после се обърна с широко отворени очи към Ниш.

— Ужасно е! — прошепна тя.

— Какво? — Ниш улови ръката ѝ. Ирайзис му хвърли мръснишки поглед.

— Ужасно е! — потрепери Олеи.

В кланкера беше тъмно, а следотърсачката не носеше своята маска. Ирайзис улови отблясъка от нейния поглед, приличен на този на бухал.

— След тази нощ, нищо вече няма да бъде същото — каза сериозно Ниш.

На Ирайзис ѝ се искаше той нищо да не беше казвал. Какво ли щеше да се случи, ако те върнат обратно Тиан? Каквото и да беше, Ирайзис знаеше, че самата тя нямаше да се върне на сигурното си място като занаятчийка в манифактурата. Глупавият ѝ изблик срещу Джал-Ниш завинаги беше съсипал надеждите ѝ. Защо го направи? Дали защото ѝ пукаше за малката следотърсачка? Или пък просто заради своето отчаяние, оказало се пагубен порив?

Кланкерът спря, а някой отвън отвори шлюза.

— На позиция сме — чу се гласът на Арпъл в мрака. — Зазорява се. Готови ли сте?

Ирайзис изскочи навън, като извади сабята от ножницата. Арпъл превантивно я посъветва:

— По-добре да стоиш назад, занаятчийке. Остави битката на тези, които знаят как.

— Имам опит — каза тя. — Няма да стоя със скръстени ръце, когато има работа за вършене. Освен това...

— Какво? — обърна се той към нея.

— Нямам бъдеще, сержант, след онзи ден. Освен ако не си върнем кристала. А може би дори и тогава...

— Да — каза той. — Нито пък аз. Но все още трябва да изпълним дълга си.

Зазори се. Все още духаше вятър, но снеговалежът беше спрял през нощта.

— Там! — каза Арпъл, застанал до Ирайзис.

Взирайки се в посоката, която той показва, тя успя да забележи само очертанията на ледените къщи, всичките бели. Един от разузнавачите се върна бежешката.

— Натъкнахме се на един от постове им, там на изток. Звярът трябва да се е връщал от наблюдение. Ранехме го лошо, но той уби Марти.

— Къде е сега звярът?

— На около левга оттук. Бутнахме го в едно дърво, но го изгубихме в снега. Има огромна рана на крака.

— Може ли да върви?

— Само се клати, сър.

— Наблюдавайте. Ще го оставим за малко. Трябва ми всеки от вас за щурма върху ледените къщи. По-добре да атакуваме отдясно, за да не изпрати врага сигнал.

— Най-напред трябва да намерим Тиан, жива — каза Джал-Ниш носово. Откакто Ирайзис му счупи носа, той имаше трудности с дишането.

— Никой не може да гарантира това, сър — каза Арпъл. — Не знаем къде е.

— Скоро ще знаем. Следотърсачке, махай се оттам!

Олеи се отдалечи от кланкера.

— Къде са занаятчийката и нейния кристал?

Олеи посочи към снелау.

— Кое от тях? — попита търпеливо Джал-Ниш. Сега всичко вървеше по план и той запазваше самоконтрола си.

Олеи изглеждаше паникьосана. Ниш ѝ подаде ръката си да я помирише. Тя жадно я помирише, а после се изправи мирно.

— Аз... не мога да кажа. — Тя изведнъж силно се стегна, сякаш очакваше удар.

Ниш изтича до Фин-Ма и прошепна нещо в ухото ѝ. Те се върнаха обратно.

— Олеи — каза Фин-Ма с приятния си глас, — тук имам карта на снелау.

Олеи погледна надолу към плочата, която показваше в спираловидна схема ледените къщи. Тя се усмихна.

— Това е като охлюв. Харесвам охлювите; те знаят как да се крият.

— Можеш ли да видиш някакъв лайринкс? — попита нежно Ниш.

— Разбира се — каза уверено Олеи. — Виждам ги всичките.

— Какво? — извика Джал-Ниш. — Защо по-рано не каза така?

— Защото никой... — Тя прекъсна фразата си. Отговорът щеше да бъде излишен.

Арпъл мина през събраната около нея тълпа. Жилавият сержант застана на едно коляно пред нея.

— Следотърсачке, ще бъдат спасени много животи, ако можеш да ни кажеш къде са враговете. Моля те, опитай.

Тя затвори очи под очилата, направи няколко крачки по ръба, обърна се, погледна надолу към ледените къщи и се върна обратно.

— Има четиринадесет лайринкса. — Гласът ѝ едва се чуваше. — Пет — тук; три — тук; два — тук; три — тук; един — тук. — Тя посочи пет снилау подред.

— Повече, отколкото си мислехме — каза Арпъл. — Не ми харесва съотношението, сър.

— Тогава по-добре се подсигури срещу тях с катапултите.

— А Тиан? — попита Арпъл Олей.

— Тя е в голямото снилау, в средата.

— Чудесно! — Арпъл изтича до кланкерите да даде заповеди.

— Внимавай да не я наранят или ще хвърчат глави — изръмжа Джал-Ниш.

— Готови ли сте? — извика Арпъл към стрелците. Всеки от тях беше заредил катапулта си с по един кръгъл камък в средата и два отстрани. Те дадоха сигнал, че са готови.

— Ръстина, вземи войските си и ги прегради отляво. След три минути стреляме. След третия изстрел, ще атакувате ледената къща в центъра. Преди всичко трябва да хванете Тиан жива, заедно с нейния кристал. Хайде!

Ръстина отдаде чест и войските ѝ слязоха със ските си по склона. Другите войници също получиха заповеди и се преместиха. Ирайзис чуваше как Арпъл брой.

— Готови ли сте? — извика той на стрелците. — Стреляйте на четири!

Той вдигна и свали ръка нагоре-надолу три пъти, а накрая извика:

— Стреляйте!

Катапултите стреляха като един. Кланкерите се разклатиха. Стрелците лудешки въртяха дръжките им.

— Стреляйте — извика Арпъл.

Ирайзис видя огромните дупки в снега на местата, където камъните паднаха. Два от тях пропуснаха целта, въпреки че не

прекалено далече. Един от тях удари най-близкото снилау, а може би и вторият. Беше трудно да се каже, тъй като всичко беше побеляло от сняг.

Катапултите отново стреляха, първо единият, а после два — заедно, а преди последния последва дълга пауза.

— Побързайте, проклети да сте — извика Джал-Ниш.

Три катапулта стреляха почти по едно и също време, включително и последният, който изглежда беше разрушил по-голямата част от най-крайната ледена къща.

— Добра работа! — каза Арпъл. — А сега — третата! Помнете, трябва да пазите ледената къща в средата!

— Стреляха за трети път, но този път Ирайзис не можеше да види нищо през облаците от сняг.

— Две са ударени! — каза Арпъл, взирайки се през телескопа. — Виждам нещо да се клати. Лайринкс. Сякаш е изгубил крака си. Пригответе копията! — извика Арпъл. — Мърдайте! Намерете занаятчийката!

Ирайзис скочи в кланкера. Четирите кланкера се спуснаха по склона. Теренът беше неравен; те през цялото време подскачаха или пък се тътреха.

— Какво става? — каза тя, тъй като заради Ниш не можеше да види нищо през люка.

— Войниците на Ръстина току-що достигнаха ледените къщи — каза Ниш. — Сега мога да видя три лайринкса...

— Какво? — извика Ирайзис, тъй като той се беше умълчал.

Доста време той не отговори, а когато се обърна отново към нея, тя долови неговата веселост. Ирайзис, която не беше в настроение затова, го сръга в ребрата.

— Внезапно се изви снежна вихрушка — каза Ниш. — Не мога да видя нищо.

Кланкерът избуча и описа широк кръг, преди да спре. Те чуха шума от битката през вятъра — ревът на лайринкса — донякъде човешки, донякъде на звяр. Ирайзис подскочи.

— Къде отиваш? — извика Ниш.

— Ще намеря кристала. Стой тук. Грижи се за Олеи.

— Но... — започна Ниш.

— Някой трябва да я пази, както и кланкера. А и ти си в същата опасност като мен.

Последното беше истина. Всичко можеше да се случи. Някой беше дал на Ниш къса сабя, която той извади. Той добре боравеше с оръжие, макар че беше обикновен гражданин. Пък и в тези времена малко хора не бяха хващали оръжие. Ниш обаче няколко години не беше хващал оръжие. Той беше пренебрегнал практиката с него, тъй като беше вложил времето си в занаятчийската работа, за което сега съжаляваше.

Беше трудно да се вижда напред. От зазоряване вятърът ставаше все по-силен, а въздухът беше пълен със снежни парцали. Ниш се изкачи върху кланкера, при стрелеца Пър-Дид, чието оръжие беше насочено точно срещу ледените къщи на тридесет-четиридесет крачки оттук.

„Толкова близо“ — помисли си Ниш. Лайринксът можеше да преодолее тона разстояние за секунди.

Той забеляза група войници, които разбиваха с брадва блокирания вход на централното снилау.

„Добре — помисли си Ниш. — Скоро ще свършим работата и ще можем да се приберем у дома.“

Пред снилауто отдясно започна дива битка, а покривът на къщата се срина. Два лайринкса се биеха срещу пет-шест войника, които бяха изоставили ските си и се опитваха да притиснат врага до стената. Дълбокият сняг обаче им пречеше.

Лайринксите отстъпваха назад, сякаш не се защитаваха.

— Не са толкова жилави, колкото бях чувал за тях — каза Ниш. — Те...

Единият лайринкс направи салто назад и се приземи върху купчина натрошени ледени блокове и след няколко неவிжданo бързи движения, събори купчината върху трима от враговете си. Единият войник се наведе, а ледът закачи само рамото му, но другите двама бяха поразени и паднаха на земята.

Вторият лайринкс скочи сред другите трима и с два силни удара изпрати двама от войниците във въздуха. Във въздуха прехвърчаха капки кръв. Последният обърна гръб на звяра и започна да бяга. Лайринксът хвърли едно от телата по него и го събори. Войникът удари със сабята си приближаващия лайринкс, но това не спря звяра.

Другият лайринкс вече беше привършил със своите трима врагове. На Ниш му прилоша. За минута шестима войници бяха мъртви. Когато вторият лайринкс се изправи, кланкерът стреля. Изстреляното копие прониза звяра право в гърдите и премина от другата страна. Съществото падна сред трупове.

Другият лайринкс се огледа. Пър-Дид яростно завъртя манивелата на оръжието, но звярът изтича към централното снлау.

— След него! — извика Ниш към механика през шлюза.

— Заповедта е да остана тук, докато някой изведе навън занаятчийката — каза Кай-Ара.

Изви се силна вихрушка през платото, която донесе нови снежни облаци. За няколко секунди Ниш дори не можеше да види земята. През снежните парцали, които премрежваха погледа му, той видя стрелеца, също предпазващ очите си от снега.

— Хубав ден се случи — каза стрелецът бодро, като изпускаше леден въздух през ноздрите си.

— Да! След минута всички може да сме мъртви, а вътрешностите ни да се въргалат в снега.

— Възможно е. — Пър-Дид избърса снега от оръжейния механизъм, като се увери, че не беше повреден.

Облакът стана по-тънък. Ниш разгледа околността за врагове. Между ледените къщи гореше дива битка. Той се огледа наоколо, в случай че зад тях се промъкнеше лайринкс. Половин дузина войници бяха повалили на колене един лайринкс, който изглеждаше като бременна женска и скоро я пронизаха с копия. Два малки лайринкса бяха обезглавени. Женската издаде агонизиращ вик, преди също да загуби главата си. Ниш не можеше да гледа.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тиан се събуди от тропот и удари, които разклатиха цялата постройка. Силна светлина проникна през леда. Тя изтича до входа, но всичко изглеждаше на мястото си.

— Райл? — извика тя през стената.

Нямаше отговор. Тя чу още тропот, болезнения рев на лайринкс, още викове. Със *свистящ* шум нещо мина през стената и закова мечата кожа за пода. Беше копие, изстреляно от кланкер.

Тиан не загуби време да се чуди — тя знаеше, че я преследват, както и че кланкерите са стигнали дотук. По някакъв начин те бяха се озовали тук, което издаваше недвусмисленото желание или да я върнат обратно или да я унищожат. Защо? Не беше, защото е избягала от фабриката за разплод. Нито един беглец не си струваше такъв лов. Защото беше спасила живота на лайринкса враг? Може би. Историите съдържаха много разкази за предателства и с цената на всичко, предателите биваха унищожавани. Съветът на скрутаторите отново даваше пример.

Възможно е да бяха тръгнали на лов за нея, защото тя беше занаятчийка. Тайната на контролерите би била безценна за враговете и Джи-Хад искаше да се убеди, че те не са стигнали до нея.

Във всеки случай тя не би могла да се прибере вкъщи. А да се предаде също нямаше да я спаси. Пред болката тя беше неспособна да мисли за каквото и да било. Като се хвърли върху палтото си, тя извади копието и зачака. Слаби викове долетяха отвън, както и рева на лайринксите. Къщата се клатеше всеки път, когато изстреляна от катапулта скала я уцелваше. От покрива падаше лед.

Чувството, че е попаднала в капан нарастваше. Тиан удари в стената с копието, но направи пробив, не по-голям от юмрук, когато отвън дойде страховитото ехо от човешки викове и предсмъртните стенания на лайринкс.

Шумът от битката не спираше. Тиан разбра, че беше безсмислено да се опитва да пробие леда. Появи се и Райл. Той изрита вратата и извика:

— Пригответи се!

— Моите хора са дошли! — Тя не отбеляза този факт с радост.

— А преди това се опитаха да те убият.

Райл започна да драска с нокти по стената: нагоре, надолу, настрани. Подобно изражение тя не беше виждала на лицето му. Страх? Или пък ярост заради това, което се случваше навън?

Едно голямо парче лед падна в стаята. Райл подскочи и го изрита обратно. Болезнени викове дойдоха от другата страна. Той закова копието в стената и върза китките ѝ с кожа.

Райл откърти от стената парче лед с почти човешки ръст. Като постави рамото си под него, той се опита да го вдигне, за да го извади напълно. Блокът не помръдна. Като клатеше главата си, Райл напъваше с все сила.

Още един леден блок се откърти от стената, благодарение на острието на копието. Покривът на постройката започна да пада. Какво беше по-добре: да се остави да бъде пленена или отнесена от Райл? Можеше ли да избегне и двете? Нерешителността я парализира.

Изведнъж из ледената дупка се появи войник с диво, обагрено с кръв лице, Тиан се дръпна назад.

Войникът извика:

— Бягай, занаятчийке!

Райл я дръпна зад себе си.

— Ако искаш отново да видиш кристала си — прошепна той в ухото ѝ, — ще дойдеш с мен.

Тиан се опита да преглътне. Сухият ѝ език раздразни небцето ѝ.

Лицето на войника стана още по-сурово и той вдигна арбалета. От това разстояние той нямаше да пропусне целта. Пръстът му захвана спусъка. Райл завъртя бързо, но ударът го запрати към стената и ръката на Тиан беше свободна. От звяра се изтръгна въздишка. Войникът хвърли арбалета и се спусна срещу Райл с копието си. Лайринксът се дръпна и избегна удара, след което изтича настрани. Войникът го подгони.

Тиан направи две стъпки, но силна болка я смъкна на колене. Тя извика, отчаяно копнееща за кристала, без дори да се замисля за битката, разгоряла се в другия край на стаята. Едно размазано лице се появи отнякъде. Допълзя Ирайзис, с кървава сабя в ръце, и се хвърли върху торбата на Тиан. Като не намери, каквото търсеше, тя опря

острието на сабята до гърлото на Тиан. Отстъплението сега стана по-трудно.

— Къде е той? — извика тя. — Къде е кристалът?

— Взеха ми го — прошепна Тиан. — Не разбираш ли? — Тя протегна трепереща ръка.

Ирайзис се втренчи в кървясалите ѝ очи. Тиан задържа дъха си, като очакваше да бъде пронизана в гърлото, но Ирайзис ѝ обърна гръб.

— Какво правиш? — извика биещият се войник. — Взимай я!

— Тя е без значение — извика Ирайзис през рамо и се втурна през тунела навън. — От значение е кристалът.

Райл избута войника до тунела с удари от здравата си ръка. Мъжът, намерил убежище там, извика:

— Помощ! Намерих занаятчийката.

Тиан гледаше, вцепенена отвътре, обвила торбата с ръце. Нищо, освен кристала нямаше значение сега — тя трябваше да си го върне обратно.

Райл изрита малко лед в лицето на войника, сграбчи я и събори големия леден блок от стената със здравото си рамо. Отвън нахлу смразяващ въздух. Като я обви с ръце, лайринкът се хвърли с гръб към стената. Войникът се хвърли с копие напред, но Райл скочи върху куполовидния покрив и изрита един леден блок с двата крака. Блокът падна, а след него и още. Покривът се срина почти целия.

Войникът изчезна под ледените блокове. Райл конвулсивно се сгърчи във въздуха, закърнелите му крила безрезултатно се опитаха да го издигнат, но накрая той се сгромоляса. Тиан видя своя шанс да избяга. Тя изтича до ъгъла, но краката ѝ тежаха, сякаш бяха оковани. Опита се да продължи, но мисълта за кристала не ѝ позволяваше. Може би беше поела по грешен път, който щеше да я отдалечи от кристала.

Райл се огледа наоколо, а погледът му се губеше от една в друга посока. Като не я видя до стената, той пое по друг път, изчезвайки в падащия сняг.

Къде можеше да бъде кристалът? Може би в главната от ледените къщи. Като допълзя покрай стената, тя се изправи лице в лице с Джи-Хад. И двамата спряха, загледани един в друг. Джи-Хад беше силно ранен. Следите от ноктите на лайринксите бяха свалили

кожата и сега през тях се виждаха гръдните кости и ребрата. Палтото му беше пропито със замръзнала кръв.

Дори и в този момент, лицето му светна.

— Тиан! — Той простря ръце. От едната му обляна в кръв ръка липсваха два пръста.

Тиан застина с отворена уста. Реакцията му й се стори странна.

Той направи една залитаща крачка към нея.

— Какво става, занаятчийке?

Усети, че се задушава.

— Аз... аз не мога — въздъхна тя. — Трябва да намеря кристала... — Тя отстъпи назад.

— Защо, занаятчия? *Защо?* — Джи-Хад падна на колене.

Тя се обърна, в стремежа си да избегне погледа му, но се натъкна на Райл, който я сграбчи. Тя оказа слаба съпротива. В мига, преди лайринксът да я отнесе, тя хвърли последен поглед към управителя, сякаш за да му вдъхне надежда, останал сам върху ледените блокове. Той се загледа след нея. Тя знаеше, че никога нямаше да го види отново. Отчаяние и отвращение от самата себе си се смесваха в сърцето й.

Райл прелетя през мъглата и се сниши зад друга ледена къща.

— Къде ме водиш? — прошепна тя.

— Далече — каза лайринксът.

— Ами другите лайринкси? — Устата й беше пресъхнала.

— Те ще загинат, докато ни защитават — каза Райл тежко.

— Дори и децата?

Тя видя сега болката, която се изписа по лицето му, още потрогателна, понеже беше малко вероятно той да има деца.

— Уви! Има много войници и кланкери. Вие, хората, сте смъртоносно изобретателни. Нямаме шанс. Катапултите убиха трима от нас в съня им. — Главата му се завъртя наоколо, а после той силно я разклати, като че, за да се съвземе.

Двама войници изтичаха между ледените къщи, като извикаха и трети, който Тиан не можеше да види.

— Покривът падна. Тя трябва да е останала под него.

— Ирайзис също беше там — каза другият.

Ръката на Райл запуши устата на Тиан. Той я извлачи по друг път.

— Къде ми е кристалът? — измънка тя. Без него мечтите ѝ бяха нищо.

— Взе го Бизънт. С нея е в безопасност. Скоро ще го видиш отново.

Сега ѝ стана по-лесно. Тиан се огледа наоколо. От рамото на лайринкса струеше виолетова кръв. Зад тях вятърът доведе нови снежни облаци.

— Натам отидоха! — изръмжа някой.

Нещо просветна между двете най-далечни снिलाу. Ниш хвърли бърз поглед в снега.

— Хей! Това е Тиан. Звярът се измъква с нея. Бързо, Кай-Ара.

Пър-Дид удари силно по покрива на кланкера и машината потегли, мудно и шумно. Стрелецът се опита да насочи оръжието, изстрелващо копията, но лайринксът и Тиан бяха изчезнали. Ниш отвори горния шлюз.

— Какъв е проблемът? — извика той долу.

— Горивото е замръзнало. Не мога да се движа по-бързо, докато то не се стопли.

— Мога ли да направя нещо, за да ти помогна?

— Нищо! — Кай-Ара рязко дърпаше ръчките, което издаваше тревогата му. — Няма какво да се направи, по дяволите!

Олеи се сви трепереща на кълбо в ъгъла. Не можеше да понесе и най-малката болка. Ниш се чудеше какво ли се беше случило с Ирайзис. Не я беше виждал, откакто битката започна. Може би беше мъртва.

Кланкерът описа широк кръг, преди Пър-Дид да открие следите, които водеха към върха на платото. Той не беше далеч.

— Последвайте ги! — крещеше непрестанно Ниш. Стрелецът се усмихна на наивния му ентузиазъм.

Кай-Ара се провикна през шлюза. Той звучеше неспокоен.

— Трябва да получа разрешение от сержанта...

— Няма време — извика Ниш. — Ако вятърът се усили, ще ги изгубим. Те ще минат на ръба и когато свалим кланкерите, те вече ще са избягали в планините, където не можем да ги последваме.

„Ако все още има кой да ги последва“ — помисли си той. Битката беше кръвопролитна. Ако се спуснеха сами долу, то можеха да станат лесна плячка на лайринксите. Дори и с оръжията, гаранция за живота си те нямаха. Колко бързо само беше загубено предимството!

Кланкерът се обърна отново в посока по следите от звяра, като летаргично заслиза надолу. Ниш проклинаше бавната му скорост. Лайринксът изглежда накуцваше, но вероятно беше достатъчно бърз.

По-напред следите слизаха в едно дере, потъваха в снега и се виждаха малко по-нататък, където снежната покривка беше по-тънка. Механикът продължи по-нататък.

Ниш продължаваше да подвиква вътре в кланкера, като пренебрегваше страха на Олей.

— Надолу! — извика той, посочвайки. — Не виждаш ли?

— Преспите тук са дълбоки — каза Кай-Ара. — Никога няма да ги пресечем. По ръба особено са много дълбоки.

Кланкерът изглежда се засили. Караха по ръба на платото, на по-малко разстояние от дъното на дерето.

— Виждам ги! — извика Ниш. Той удари главата си назад. — Огън! Огън, проклети да сте!

Пър-Дид не стреля.

— Пълен идиот! — каза Ниш, като се изкачи на върха. — Какъв е проблемът?

Стрелецът спокойно отговори:

— Не мога да насоча оръжието толкова ниско.

Ниш отново започна да крещи заповеди:

— Надолу! Трябва да ги заковеш с копията.

— Знаем си работата, подзанаятчия — каза студено Кай-Ара. — Разкарай се от пътя ни и ни остави да си вършим работата.

Той забави ход, обърна машината и леко наклони предната ѝ част към ръба. Механичните крака изтропаха тежко. Лайринксът вече беше видим — той тичаше в долината, влачещ Тиан за ръката. Звярът накуцваше лошо. Беше прострелян.

— Огън! — каза Ниш на себе си. — Сега; сега!

Стрелецът не стреля. Ъгълът все още не беше удобен. Ниш се почувства сякаш го изритаха от мястото му и нещо го караше сам да стреля.

— Все още не е достатъчно ниско — каза Пър-Дид през шлюза, като избърса заледените капки от ноздрите си. — Опитай малко по-надолу, Кай-Ара.

Кай-Ара обърна машината, като подложките на краката ѝ произведоха силен звук, когато се удариха от снега в камъните. Надолу към дерето се посипа дребен чакъл, кланкерът се обърна, и движейки се много по-бързо от преди, затропа по ръба. Някъде след около стотина стъпки те направиха нов опит да хванат звяра. Тук ръбът беше по-широк, което позволи на кланкера да слезе по-надолу. Кай-Ара го пригответи на позиция. Зачакаха.

Тиан и лайринксът се появиха. Ръцете ѝ бяха вързани, въпреки че би могла да се движи на по-голямо разстояние от звяра, вместо да го следва така близо. Беше ли тя все пак предателка?

Секундите бяха истинска агония, но Пър-Дид все още не стреляше.

— Давай! — извика Ниш, удряйки по покрива на кланкера.

— Проклятие, нещата се объркаха.

Скоро щеше да бъде прекалено късно. Лайринксът беше видим само за миг. Все пак Ниш забеляза нещо странно. Той нямаше криле.

— Готово! — извика стрелецът. — Обърни се, Кай-Ара. Ако не можем да го поразим, докато е пред нас, то ще го последваме и тогава ще го поразим.

— Проклети стрелци! — изруга Кай-Ара. — Клоуни непотребни. — Той обърна машината отново. Ниш гледаше през люка. Надолу двойката бегълци се отдалечаваше. Силна болка сви сърцето на Ниш. Той не искаше Тиан да умре.

— Малко по-надолу и направо — извика Пър-Дид.

Кай-Ара се колебаеше.

— Прекалено близо сме до ръба.

Яростта на Ниш кипеше в гърдите му. Само той ли искаше да ги залови?

— Ако не искаш да управляваш кланкера, *просто го кажи!* — каза той зловецко. — Сигурен съм, че баща ми — перквизиторът, може да те замести.

Кай-Ара се задави от гняв, хвърли див поглед наоколо и изведнъж наклони машината напред, настрани и отново напред. Зъбите му започнаха нервно да тракат, сякаш искаше да извика „Достатъчно!“.

Той обаче не го направи, тъй като скалата под дясната им страна поддаде и те се плъзнаха настрани. Кланкерът се наклони. Кай-Ара изпъшка и обзет от паника се опита да изправи машината отдясно, но беше прекалено късно. Кланкерът се търколи, удари се в покрива си и продължи да се търкаля.

Олеи извика. Кай-Ара — също. Ниш хвана главата си в ръце и се сви. Те се преобърнаха три пъти, преди да се приземят върху покрива на кланкера със силен удар, който наполовина го вдлъбна. Кланкерът се разклати напред-назад, металните плочи издрънчаха, а после всичко се успокои. Предметите в машината се прекатуриха, а очилата на Олеи бяха смачкани.

Кай-Ара висеше на предпазните си колани и издаваше невъобразимо ужасен звук, подобно на заек, чийто крайници бяха откъснати от бухал. От лявата му ноздра течеше кръв. Кланкерът беше смазан, а механикът никога нямаше да има друг.

— Некадърен глупак! — каза Ниш, като се опитваше да пренебрегне собствената си отговорност за проблема.

Отзад Олеи лежеше свита в ъгъла, като все още викаше. Тя беше изгубила маската и слухоушите си. Като допълзя до нея, Ниш постави ръката си върху устата и носа ѝ. След като неколккратно си пое дъх, тя спря да вика. Като ѝ постави маската и слухоушите, той бутна шлюза. Беше запушен; трябваше да го изрита. Той и Олеи изскочиха навън.

Машината се беше разбила на една скала, а катапултът беше смачкан. Пър-Дид лежеше по-далеч на склона, а по скалите имаше пръски кръв. Машината го беше смазала.

Тиан и лайринкът бяха изчезнали зад завоя. Ниш беше ядосан на Кай-Ара, но и на себе си, заради натиска, който му оказа. Цялата манифактура трябваше да работи месец, за да произведе един кланкер. Чувствата му към Тиан изглежда бяха изчезнали.

От смачкания кланкер дойдоха викове, нервни и пискливи. Не приличаха на виковете на войник.

Тиан избяга, зави на следващия завой и тогава, точно пред тях, разпростряна точно над бездната, се изпречи дървена платформа, покрита с обли дървени греди, която тропаше на вятъра. Една

криволичеща пътека отвеждаше до платформата. На ръба ѝ стоеше Бизънт, застанала до странна триъгълна крилата фигура. Една торба висеше на гърдите ѝ, като вероятно в нея беше кристалът.

Тиан изтича напред с радостен вик, но щом стъпи на пътеката, над нея прелетя огромна скала от катапулта и разби гредите на парченца. Райл я дръпна на сигурно място. Каквото и да планираше Бизънт, те вече не можеха да я достигнат.

Втори кланкер се спусна по склона отдясно им, като стреляше измежду оголените пространства от платото и полетата с огромни камъни по ръба му. Стрелецът се целеше в лайринкса, а механикът му помагаше да сложи нова скала в катапулта. Тиан ги познаваше и двамата — Ранд и Симмо.

— Бягай! — извика Райл. — Лети, Бизънт! — Той посочи към скалите.

Тя направи знак с ръка, който Тиан не можа да разбере, вдигна едното си крило и, когато едно копие профуча през платформата, се гмурна дълбоко в бездната.

Тиан задържа дъха си, крилата на лайринкса се показаха нагоре и той се издигна над тях. Тиан усети пенливо чувство върху езика си, сякаш в устата ѝ се разливаше шербет и се разтапяше по езика ѝ. Въпреки че преди не беше го усещала, тя знаеше от какво беше. Бизънт използваше своя странна версия на Тайното изкуство, за да се задържи нагоре.

Бизънт се изви наоколо, като се превърна в истинска жива мишена за кланкера. Машината се опитваше да я фиксира и уцели с катапулта. Бизънт посочи с ръка едно равно място по-далеч по стръмния склон.

Райл се придвижи възможно най-бързо с накуцващия си крак, а Тиан се влачеше след него. Той се прикри зад големите камъни, а Тиан се сви зад него и изгуби кланкера от погледа си. Тя отново зърна измъченото лице на Джи-Хад. Той беше свестен човек. Дали наистина беше дал заповед да я убият или не? Тиан се почувства виновна, засрамена. Тя искаше да избяга в машината, да се предаде и да си понесе последствията. Тя се опита да се освободи.

Лайринксът без усилие я задържа.

— Бизънт носи твоя кристал. Ако не дойдеш, няма да го видиш отново.

Когато достигнаха заравненото място, кланкерът стреля. Копието описа дъга в небето и прониза Бизънт в крилото. Тиан си пое дълбоко дъх. Бизънт се обърна и полетя към тях с криволичеща траектория.

— Като дойде — каза Райл, — хвани се за хамута, който виси на хрилете й. — Закопчай коланите около теб. — Той сграбчи стрелата, пронизала рамото му и с пронизителен стон и рязка смяна на окраската, я извади.

— Да — каза тя. Където беше амплиметът, тя трябваше да го последва. Без него щеше да полудее. Тя се загледа в замаяното лице на Райл. — Ами ти?

Той впери изучаващ поглед в окървавената стрела.

— Ще стоя отзад, за да те защитавам.

— Да умреш ли искаш?!

— Да изпълня дълга си, за да живеят по-ценните от мен.

Бизънт пристигна стремително. Тиан се напрегна, когато големите крила на лайринкса се приближиха до скалите.

— Готова ли си? — попита Райл.

— Ръцете ми са схванати. — Тя съвсем се почувства схваната. Подобен скок за нея беше непосилен, тя не беше акробат.

Той разсече каишките, вързали китките й. Тиан сви пръстите си, но все още не чувстваше нищо.

— Скачай! — извика Райл, когато крилото се приближи край нея.

— Не мога. Ще го изпусна! — Това беше сигурно, прекалено далече й беше. Дали съдбата й в пещерата на лайринкса би била по-добра, отколкото в ръцете на себеподобните й?

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ниш извади сабята си. Ако звярът отнесе Тиан, той щеше да бъде мъртъв, а това щеше да бъде само негова глупава грешка. Той изтича след тях, а маскираната следотърсачка се суетеше и виеше зад него. Той трябваше да я остави в кланкера, но не можа да я изостави вътре заедно с мъртвеца и лудия. Писъците й отекваха в ушите му.

Той отиде и зад следващия завой, но пред него нямаше нищо, освен ширналото се небе и пропастта. Тиан и лайринкът бяха точно отпред. Малко по-далеч, над една свободно държаща се платформа, имаше по-голям лайринкс.

— Стой тук, Олеи — каза той, като се изтръгна от ръката й. — Ръбът на пропастта е точно там.

— Мога да го *видя*.

Ниш изтича, макар да знаеше, че е закъснял. Големият лайринкс, една женска със зелен гребен, разтвори мощните си криле, за да отнесе Тиан. Той извика и размаха сабята си. Напразно.

Тиан точно беше стъпила на пътеката, когато платформата се срина на малки парченца. Кланкерът на Симмо слизаше надолу по склона с няколко души, наседали върху корпуса му. Ниш въздъхна с облекчение.

Големият лайринкс се спусна надолу от платформата, а Олеи толкова силно извика, че Ниш се върна обратно.

— Какъв е проблемът?

Тя се сви на топка, за да се предпази, прегърнала главата си с ръце. Когато изглеждаше напълно в безопасност и достатъчно далече от скалите.

Ранд, стрелецът на Симмо, изстреля едно копие от копиехвъргача, но изпусна. Тиан и безкрилият лайринкс изтичаха по скалите. Ранд стреля с катапулта. Скалата мина толкова близо, че закачи едното крило на крилатия лайринкс.

— Стреляйте по безкрилия! — извика Ниш.

Ранд, тъмен, едър мъж, без предни зъби, единият крак, на който беше значително по-къс от другия, протегна празните си ръце. Вече не

бяха останали снаряди за катапулта. Кланкерът спря с мощен звук на стотина стъпки от склона, тъй като теренът не позволяваше да се продължи по-нататък заради големите камъни.

Пътниците изскочиха от машината. Измежду тях беше и Джал-Ниш, заедно с Фин-Ма, Тъниз и червенокосата Ръстина, чийто рамена бяха обагрени с кръв. Като не видя и следа от Ирайзис, Ниш задържа дъха си. Ранд скочи и атакува една голяма скала с чука и длетото си.

— Кланкерът на Кай-Ара се преобърна в дерето — извика Ниш, като посочи към мястото. — В него все още има копия.

Ранд пое натам със залитаща стъпка. Ниш отиде да се срещне с другите.

— Къде е Ирайзис? — извика той. — Дали е...?

Ръстина посочи през рамо. Ирайзис току-що се показваше през задния шлюз, а бедрото ѝ беше превързано. Дрехите ѝ бяха разкъсани на парцали, левият ѝ ръкав висеше разшит. Джал-Ниш беше приел обичайното си неприятно изражение, но не беше ранен.

— Хванахме ги! — извика Ниш, като посочи лайринксът, куцукащ край скалите, хванал Тиан.

— Ще кукуригаме, като ги хванем в ръцете си — каза Джал-Ниш строго. — А вземайки предвид, че има два лайринкса, а ние... А-ах, страшно съм уморен. Да приключваме.

Ирайзис слезе долу.

— Къде е кристалът?

— Мисля, че е в Тиан — каза Ниш.

— Не е! Претърсих торбата ѝ в ледената къща — Ирайзис пребледня.

Джал-Ниш се обърна към нея и я изгледа продължително.

Ниш не попита нищо, макар че му се искаше.

— Тогава трябва да е с летящия лайринкс. Погледнете! Тя носи малка торбичка на гърдите си.

Летящият лайринкс врхлетя надолу срещу скалите, размахвайки криле с усилие.

— Какво прави тя? — промърмори Джал-Ниш.

— Нямам идея — отговори Фин-Ма. Устните ѝ бяха посинели; очите ѝ бяха станали тъмно жълти.

— Целете се в летящия лайринкс! — извика Ирайзис към кланкера. — В него е кристалът!

— Откъде знаеш? — каза рязко Джал-Ниш, чието настроение на секундата беше отново развалено.

— Аз съм занаятчийка, *помниш ли?*

Стрелецът не се върна, но Симмо се клатушкеше по склона, като носеше голямо парче скала. Като обърна катапулта, той се прицели към крилатия лайринкс и стреля. Камъкът излетя в небето, но не уцели.

— Обграден съм от некадърници! — Джал-Ниш плюю.

— Ранд би се справил по-добре — каза тихо кверистката. — Точната стрелба изисква заоблен камък.

— Отивай горе, Тъниз — заповяда Джал-Ниш. — Заоблени камъни за стрелеца! Останалите от вас — след безкрилия звяр. Убийте го или го свалете върху скалите. Пазете Тиан жива на всяка цена. Ще атакуваме заедно.

— Смяташ ли, че трябва да се опитаме да използваме сила срещу тях? — каза тихо Фин-Ма на перквизитора.

— След това, което се случи последния път?

— Сега може да бъде различно.

— Добре. Ще хванем безкрилия лайринкс. Да видим как обаче ще свалиш крилатия.

Безкрилият лайринкс накуцваше по ръба на скалите, като държеше Тиан за китката. Беше в трудно положение, за да бъде атакуван. Те не можеха да го заловят и изненадващо, тъй като сами можеха да се подхлъзнат по ръба на скалите. Ниш се движеше плътно до Ирайзис.

— Как е кракът ти?

— Много ме боли.

Летящият лайринкс, сега кръжащ високо, се спусна с плъзгащо делтовидно движение надолу. Ирайзис първа разбра какво се готвеше.

— Стреляйте! — изкрещя тя на Симмо. — Ще се измъкнат на крилото.

Джал-Ниш и Ръстина се приближиха до безкрилия лайринкс. Перквизиторът, малко по-назад, се приближи предпазливо. Ръстина беше малко по-напред и ядно размахваше сабя. Гледката със съществото, хванало Тиан като заложничка, направо я подлудяваше от ярост.

— Успокой се, сержант. Опитай се да го удариш в крака! — извика Джал-Ниш. — Ще се опитам да го уцеля в гърлото.

Лайринкът, сега притискащ Тиан до гърдите си, посегна към Джал-Ниш, но пропусна. Ръстина се хвърли да прониже лайринкса в бедрото, но не успя. Той я удари в корема с обратната страна на ръката и тя полетя и се удари в един голям камък. Джал-Ниш, оказал се без поддръжница, отстъпи назад, но не можа да се измъкне от мощната ръка. Звярът го одра с ноктите си през лицето, рамото и гърдите. Джал-Ниш изпищя. Лайринкът го удари с обратната страна на ръката си по главата, сякаш удряше муха. Перквизиторът падна, облян в кръв.

Само Ниш и Ирайзис все още бяха въоръжени и способни да се бият. Очите им се срещнаха.

— Свършено е — каза спокойно Ирайзис.

— Ще дадем всичко от себе си.

— Какво ще кажеш, Ниш, моя стара любов? До смърт?

Думите ѝ го стреснаха.

— До смърт! — прозвуча като ехо Ниш, сигурен, че баща му умираше, а скоро и той щеше да умре.

Ниш и Ирайзис се хвърлиха срещу лайринкса с извадени стоманени саби. Звярът бавно отстъпваше, по-скоро загрижен какво се случваше в небето, отколкото за тях. Като изрита купчина ледени парченца в лицата им, той изтича няколко крачки, а после спря.

Летящият лайринкс се приближи до тях. Безкрилият звяр изпусна яростен вик, тъй като отново не стигаше до крилото. Ниш и Ирайзис го атакуваха в гръб. Ниш най-напред го удари със сабята в бедрото, а после го прониза и в бронята. Бликна лилава кръв. Ирайзис заби острието на сабята си в гърба му.

Като метна Тиан на една страна, лайринкът се обърна и изрита отдолу Ирайзис в крака. Ниш чу как нещо се чупи и я видя да пада точно на ръба на скалите. Той атакува яростно лайринкса, но животното предотврати удара, не изпускайки от очи какво става в небето.

Фин-Ма седеше на върха на една оголена скала, отпуснала хоризонтално ръце във въздуха, сякаш държеше леген с вода. После размаха ръцете си, първо поотделно, а после — нагоре, надолу и пак нагоре, по диагонал и назад, сякаш правеше безкраен знак във въздуха. Кристален прах се посипваше от пръстите ѝ. Като плесна с ръце,

описаната от движенията ѝ форма във въздуха експлодира и ледът точно под лявото крило на излитащия лайринкс се разтроши.

Крилото остро трепна във въздуха, сякаш въздухът беше паднал под него. Лайринксът падна, после се изправи и след свистящ звук, завършил с гръм, ледът под краката на Фин-Ма се срина. Каменни парченца излетяха във въздуха, а след тях — мъгла. От разбитата горна част на скалата започна да излиза пара, избликна вода и се стече надолу по ледовете. Само Фин-Ма не се виждаше.

Огромното крило се сниши. Ниш извика:

— Огън!

Една неправилна по форма скала прелетя точно между Ниш и безкрилия лайринкс и уцели крилото.

— Не към мен, идиот такъв!

Ниш атакува отново. Лайринксът се хвърли напред, клатейки се на всички страни. Ниш се отдръпна и падна на задните си части. Сабята излетя от ръцете му. Той се втрени в звяра, готов да бъде разкъсан на парчета.

Тиан лежеше на земята и наблюдаваше битката. Дали Райл щеше да победи или да загуби, за нея имаше малко значение. Бизънт щеше да избяга с амплимета и това щеше да бъде краят на нейните мечти.

Но атакувалите Райл паднаха, един по един. От насилието ѝ прилошаваше. Ирайзис изпищя и падна от скалата. Тиан задържа дъха си. Тя беше далеч от всякаква мисъл да помогне на Ирайзис.

Ниш атакува дръзко, десет пъти повече мъж, отколкото когато я отегчаваше преди няколко седмици. По лицето му беше изписано страдание. Той също падна.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Съжалявам — каза Тиан.

— И аз също! — отговори той сковано.

Райл се изправи.

— Не, Райл! — извиха тя. Преди да го довърши, дивият писък на Тиан накара звярът да се обърне на страни. Ниш оцеля, за нейна радост.

Докато Райл влачеше Тиан, тя чу гласа на Джал-Ниш, подобен на обляна в кръв човешка карикатура, залитаща на краката си.

— Не я изпускайте! — извика той. — Ако не можете да я заловите, *убийте я!*

Несигурността на Тиан изчезна. Тя си върна куража, за да направи скока. Вятърът ту приближаваше, ту отдалечаваше крилото до нея. Тя *почти* можеше да го достигне. Тя се напрягаше, като го виждаше да се отдалечава.

Удар в гърба, притискащата хватка на Райл около китката ѝ и тя полетя във въздуха, хваната от ранената ръка на лайринкса. Траекториите им съвпадаха. Вятърът вдигна хамута, окачен на крилото. Сама никога не би могла да го достигне, но дългите пръсти на Райл се приближиха до кожената примка. Тиан хвана едно веещо се въже и го обви около китката си.

Крилото се разклати под тяхната тежест и започна да се извива спираловидно като листо. Тиан усети, че Райл вече не я държи. Тя падна във въздуха, но въжето я задържа, което ѝ причини ужасна болка в рамото, сякаш то беше извадено от ставата си.

Шокът почти накара Бизънт да събере крилата си. Тя ги удари още по-силно, а звукът отекна над главата на Тиан. Звярът се опитваше да се задържи във въздуха и напрягаше способностите си да извлече необходимата му енергия чрез Тайното изкуство. Тиан чу ужасяващи викове надолу.

Райл я издърпа нагоре.

— Какво става? — Той я притисна здраво, докато Бизънт описваше осморка във въздуха.

— Ръката ми... — Тя усети замръзналите от вятъра сълзи по бузите и.

Той промърмори нещо на своя език, настани се върху стойката, вързана с кожените колани и пусна своето въже. Като се хвана с едната си ръка за коланите, той притисна Тиан до гърдите си и даде сигнал на Бизънт да излита. Крилата ѝ сякаш все още махаха безконтролно и я караха да се снишава надолу. Райл и Тиан се люлееха на стойката, вързана с въжета, а лайринксът се носеше право към кланкера. Ранд беше отново на мястото си, като се готвеше да стреля с копиехвъргача. От това разстояние нямаше как да пропусне.

Изведнъж друг лайринкс се изправи на скалите, а целият му крак беше окъпан в кръв. Това беше постовият, ранен преди атаката да беше започнала. Той се опита да подскочи, но падна. Симмо наклони

машината напред, като се опитваше да пререже звяра. Лайринкът хвана страничните плочи на кланкера и сам се удари в горната му част. Машината се раздруса и подскочи, като Симмо се опитваше да свали от нея нападателя. Лайринкът се подхлъзна в собствената си кръв, но успя отново да се изкачи и хвана копиехвъргача. Както звярът беше увиснал на него, Ранд стреля. Копието изхвърли лайринкса далече между камъните.

Кланкерът затрополи наоколо и Тиан видя Ранд да насочва заредения катапулт срещу тях. Те бяха още съвсем ниско. Тя задържа дъха си. Райл, притиснал я до гърдите си, безпомощно извика.

Раненият лайринкс се появи отново на скалите и запрати копието по кланкера, Ранд се сниши. Лайринкът скочи върху предната част на кланкера и се хвърли върху катапулта. Камъкът премина право през него и разпръска останките му в снега.

Райл скръбно изплака. Тиан издиша дълбоко и отново си пое дъх. Те бяха точно срещу кланкера, а Ранд отново зареждаше катапулта. Бяха загубени.

Райл хвана въжетата и леко отпусна хамута от крилото. Лайринкът се издигна! Беше същинско чудо, така й изглеждаше на Тиан. Напрежението във въжетата изчезна. Бизънт направи два големи кръга и се обърна на югозапад, към Калисин, където и каквото и да беше това.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ранд продължи да стреля, докато Тиан не се изгуби от погледа му.

— Достатъчно! — Ниш припадна на скалите до Ирайзис, като му стана невероятно студено и се почувства слаб и безпомощен. Въпреки всичко Тиан беше загубена, както и кристалът. Само ако не беше оказал такъв натиск на Кай-Ара. С два кланкера лайринксите нямаше да избягат.

„Ти си глупак! — помисли си Ниш. — Абсолютен, кръгъл идиот.“

Експедицията беше катастрофален провал и някой трябваше да си плати за това. Повечето вече го направиха, включително и баща му. Малко по-назад той лежеше между скалите като купчина окървавени парцали. Ниш не можеше да понесе гледката.

— Това е! — каза Ирайзис. — Иде ми да се хвърля от скалите.

Ниш я хвана за ръката.

— Не се притеснявай — каза тя. — Вече пропуснах да го направя. Ще се изправим заедно срещу съдбата си, Крайл-Ниш.

Той се загледа в облачетата, които се سماляваха в небето.

— По това време утре Тиан ще бъде на сто левги оттук и дори Олеи няма да може да я намери. Какво бедствие!

Ирайзис размърда крака си и изстена болезнено.

— Как е? — попита той.

— Много мило, че попита. Счупената кост така ме боли, че не чувствам другите рани. — Тя се изсмя кратко. — Счупи и другия крак, защо не? Така може да намалее болката на първия.

— Понякога наистина не те разбирам — каза Ниш.

— Хубаво!

— Ще те дръпна от ръба на скалите. Това ме изнервя.

— Щастлива съм, където съм в момента — изпротестира Ирайзис, но той я хвана под ръка и я изтегли по склона, а краката и се влачеха по земята. В очите ѝ се появиха сълзи, докато я теглеше. — Не ме е грижа особено за лошата ти страна, Ниш.

Ниш едва я чу. Вината го разяждаше отвътре. Докато тя се взираше разсеяно около него, той започна да трепери. Беше ужасно студено.

— По-добре погледни баща ти. Той е много по-зле дори и от мен. Ниш се огледа наоколо, ужасен от това, което откри.

— Ще потърся помощ в ледените къщи. — Той помахна на кланкера.

— Аз не бих се тревожила за това — отговори Ирайзис. — Едва ли ще има някой оцелял.

Той се огледа наоколо с широко отворена уста.

— Така е, Ниш. Останалите бяха избити извън ледените къщи. Всеки един от тях!

— А лайринксите?

— Всичките умряха.

Повече от четиридесет души, брутално убити! Ниш не можеше да го осъзнае. Той ги познаваше всичките; с повечето от тях се шегуваха през последната седмица-две. Как се случи това, за толкова кратко време да умрат толкова хора?!

Баща му започна пискливо да стене. Поне беше още жив. Ниш изтича до него, наведе се... и замръзна. Джал-Ниш, красивият му баща, беше развалина. Лицето му беше разкъсано. Едната очна ябълка, направена на каша, беше извадена от орбитата, а по-голямата част от носа му липсваше. Лявата му буза беше обелена от ухото до устата на три отделни ивици. Ниш не можеше да понася гледката повече.

Джал-Ниш отново изпадна в безсъзнание. По гърдите му имаше дълбоки рани, а ръката му беше ужасно надрана и разкъсана. Ниш се огледа за помощ. Единствените оцелели бяха Симмо, Ранд, Ръстина, подзанаятчийката Тъниз и Ирайзис. Не, и кверистката беше все още жива, и залиташе по скалите, от които беше паднала. Тъниз не беше ранена. Ръстина имаше счупени кости на ръката, както и оток на дясната китка, ударена челюст и много синини, но поне можеше да стои права. Ирайзис беше закарана горе на хълма на носилка. Накрая откриха и Олей, свила се зад една скала, но сега беше съвсем безполезна. Очите ѝ само гледаха странно и изобщо не можеше да говори.

— Какъв е проблемът с нея? — попита Фин-Ма, която седеше по-долу.

— Започна да вика, когато лайринксът за пръв път излетя — каза Ниш. — Предполагам, че Изкуството я е наранило. Има ли лечител сред вас?

— Знам малко полева медицина — прошепна Ръстина. Тъниз трябваше да ѝ помогне да застане на колене до перквизитора, за да го прегледа, а после — да я повдигне.

— Той ще умре, нали?

— Бих казала, да — отговори Ръстина. — Макар че съм виждала и хора, които се оправят дори след по-лошо. — Тя хвана китката на Джал-Ниш в лявата си ръка. — Добре, пулсът е силен. Може би има шанс...

— Ще направя *всичко*. — Ниш едва сега разбра колко много означаваше за него арогантният му взискателен баща.

— Ръката ще трябва да си отиде — каза Ръстина. — Горната кост е смазана на парчета и никой не може да я намести. — Тя се обърна към него, сякаш да му върне куража. — Ти ще трябва да го направиш.

Ниш си представи как отсичаше ръката на баща си до рамото, подобно на месар, който транжира месото.

— Не мога...

— Трябва да го направим... — започна Ръстина.

— Той не може да го направи, сержант! — извика Ирайзис.

— Тогава перквизиторът ще умре, а това е може би най-доброто за него. Ако оцелее, ще се мъчи през целия си живот, а ужасът, като се гледа... Дали той би искал да живее?

— Баща ми не може да умре! — извика Ниш. — Дай ми ножа.

— Аз ще го направя — каза Ирайзис. Всички се загледаха в нея. — Счупен ми е кракът, не ръката. Имам силна ръка и набито око.

Тези, които я бяха видели да изкарва острието от врата на Ниш, знаеха това. А с металите тя работеше по-добре от всеки друг. Половината от жените в манифактурата носеха изработени от нея бижута.

Тя трябваше да изпълни операцията седнала, с изпънатия си пред себе си шиниран крак. Беше доста неудобно. Ниш беше коленичил на другата страна, като придържаше баща си, изпаднал в състояние на безсъзнание. Въпреки това Джал-Ниш се свиваше и потреперваше.

Отне изненадващо малко време да се отстрани ръката до рамото. Ранд обгори раната с метална пластина от кланкера, нагряна над огън,

запален от стари клони. Това направи, за да не гангрения мястото. Мирисът беше отвратителен. По-лошо, шокът от изгарянето отново върна Джал-Ниш в съзнание. Виковете му можеха да се чуят по цялото плато, главно когато Ирайзис започна да шије лицето му. Трима души трябваше да го задържат легнал.

— Оставете ме да умра! — продължи той да вика, взирайки се в тях, но едното му око не мигаше.

Накрая ужасната операция беше привършена, а раните — намазани с топъл катран и превързани. Внесоха Джал-Ниш в кланкера, заедно с Ирайзис и Ръстина, която беше припаднала, стенойки и държейки корема си.

— Звярът я удари в слънчевия сплит — каза Ниш. — Може би това е пръснало стомаха ѝ. Той я зави с дрехите и се отпусна.

— Какво е това? — попита Ирайзис.

Ръстина не беше ранена, с изключение на няколко стари белега през корема.

— Лайринксови нокти. Как изобщо е оцеляла? Могъл е съвсем да я разпори отдясно.

— Била е още дете, когато се е случило — каза Фин-Ма. — Нямало е шанс тя да има деца, затова се е записала в армията. Тя се бореше до смърт, за да убие врага.

Олеи все още беше свита зад скалата. Ниш не можеше да изтръгне какъвто и да било отговор от нея, без значение какво се наложи да направи. Той я заведе в кланкера, където тя отново дойде в съзнание и изскочи от него.

— Болезнено е! — изстена тя, въпреки че Джал-Ниш, упоен със силна доза нига, мълчеше.

Ниш я остави да излезе навън. Той вече нямаше енергия за нея.

По обратния път те се спряха и вдигнаха падналия кланкер, но маховиците се бяха откъснали от обкова си и машината трябваше да бъде изоставена. Кай-Ара седеше до нея, плачейки тихо. Смъртта на Пър-Дид изглеждаше за него сякаш по-малка трагедия, отколкото загубата на машината. Механиците на кланкерите рядко бяха привързани към стрелците.

Погребаха Пър-Дид под дребните ледени кубчета наоколо и отведеха Кай-Ара в здравата машина, но щом потеглиха, той започна да ридае и трябваше да го държат, за да не се хвърли от шлюза.

— Все още мога да *видя* кланкера — каза Олей.

— Разбира се, ти... — започна Ниш, крачейки с мъка край нея, преди да се сети, че тя имаше маска. Следотърсачката пък крачеше в друга посока. Контролерът от кланкера на Кай-Ара го бяха оставили отзад.

Ниш веднага изтича и го донесе, подаде го през задния шлюз на Ирайзис и ѝ каза:

— Дай му го.

Като люшкаташе контролера в ръцете си, Кай-Ара се успокои. Връзката между механика и кланкера ставаше още по-здрава, заради контролера, който се настройваше специално според двамата. Кланкер, чийто механик беше мъртъв, беше само купчина метал, докато бъде намерен следващия контролер, който да бъде настроен, или пък нов механик, обучен да работи със стария контролер.

Това беше голям проблем в битка, въпреки че беше по-добра алтернатива, отколкото да се изостави кланкера в ръцете на врага.

Олей започна да стене, след като пресякоха хълма, дори преди още да са зърнали ужасната сцена в снилау.

— Вълни през тялото! — повтаряше тя. — Вълни плът.

Там откриха сеч, каквато Ниш не беше виждал преди. Повече от четиридесет човешки трупа лежаха разхвърляни наоколо, раздрани с нокти и изоставени в състояние, в каквото и мечка Хюрн не би ги оставила. Фин-Ма извика Ниш да ѝ помогне да проверят дали всички лайринкси бяха мъртви, както и дали бяха останали оцелели войници.

— Чакайте! — извика слаб глас. Ръстина се опитваше да излезе през шлюза.

— Не мисля... — започна Ниш.

— Това са моите войски, подзанаятчия.

Нямаше място за спор по това. Те провериха телата едно по едно. Ръстина прегледа старателно всички, включително и начинът, по който бяха умрели. Фин-Ма ги описа, а всички ценности бяха събрани за семействата им. Всички войници бяха мъртви, както и техните

сержанти, с изключение на Ръстина. Механиците и стрелците на другите кланкери също бяха мъртви. Джи-Хад лежеше зад ниска стена от каменни блокове, защитавайки група ранени войници. Като управител, той имаше толкова силно присъствие! А сега лежеше мъртъв върху обагрения с кръв сняг и Ниш се учуди, като го видя колко дребен беше, не по-едър от самия него. Ниш затвори полузамръзналите очи и остана с наведена глава, дълбоко съжаляващ. Въпреки поражението, управителят беше най-добрият от тях, по свой собствен начин.

Като си тръгна, Ниш си припомняше цялата сцена на изпращането в манифактурата: бледата съпруга, петте момиченца, строени в редица, и най-малкото; с червени панделки, което плачеше. Татко нямаше да се прибере вкъщи.

Няколко от войниците бяха умрели скоро, повече заради студа, отколкото заради раните. Арпъл, въпреки че имаше дузина рани, трябваше да е умрял преди няколко минути. Той се беше опитал да стигне до един от неговите мъртви войници, оставяйки кървава следа, а тялото му беше топло. Най-уважаваният войник в Глининар беше посрещнал своя край.

— Какво изобщо са правели лайринксите тук? — попита Ниш, когато огледът свърши и телата на враговете също бяха внимателно проверени.

Фин-Ма се огледа наоколо, сниши глас и каза:

— Не знаем, но...

— Да? — подтикна я Ниш.

— Не за първи път се натъкваме на малка група от тях, обитаваща трудно достъпно място. Понякога точки без стратегическо значение се оказват тяхно местообитание, въпреки че предпочитат местата в близост до пресечна точка.

— А това е най-странната точка.

— Със сигурност. Двойна. Мислим... — Тя прекъсна фразата си и тръгна бързо напред към най-голямото сграда, постройка с много стаи, които бяха наредени спираловидно около една централна, подобно черупката на охлюв. Стените и покрива на главната стая бяха паднали. Влязоха право през дупката, Ниш с извадена сабя, а Фин-Ма се захвана да претърси останките от каменни блокове.

Те не откриха нищо в по-големите стаи, освен парцали и кожи, като някои лежаха върху ледените блокове. Върху хоризонтални дървени колове бяха наредени парчета замразено месо (не човешко), няколко кожи и други инструменти. Все пак, в страничните стаи кверистката откри цели редици клетки. Някои бяха празни; други съдържаха малки същества с извънземен вид. Всичките изглеждаха мъртви, а Фин-Ма изучаваше и описваше всяко едно от тях с най-щателна грижа.

В една от клетките отзад те намериха едно живо същество с размерите на мишка, но не съвсем оформено като животно, поне такова Ниш не беше виждал. То имаше дълга наклонена глава с остри, стърчащи зъби, крива гръбначна кост и отрязана опашка. Като се приближиха, то размърда краката си и издаде мяукащ вик, който веднага заглъхна.

— Какви са тези зверове? — запита Ниш.

Фин-Ма продължи да пише.

— Привършвай, ако обичаш.

Като вкара сабята си през решетките, Ниш прободде съществото.

— Те са били *създадени от плът* — каза Фин-Ма. — Някои лайринкси са имали таланта да карат по-малки същества да растат и да се развиват различно. Лайринксите са имали схема за това в ума си. Но това може да се извършва само на специални места; пресечни точки. Това е всичко, което знаем. *Защо* обаче го правят? За храна ли, за да създават колонии ли, или пък като някакъв култ? Това играчки ли са, или пък някакъв вид изкуство? Толкова малко знаем за лайринксите. А това може да бъде също...

„Създатели на плът!“ — Ниш потрепери.

— Това се опитваше да ни каже Олеи с нейното „Вълни през тялото“. — Той усети как собствената му плът трепереше. — Или може би — предположи той, като се опитваше да проследи логиката, — те са се опитвали да създадат оръжие. Такова, срещу което да не можем да се защитим.

— Може би, подзанаятчия. Много бихме искали да знаем.

Той взе едно спонтанно решение.

— Ще се опитам да разбера.

Тя изглеждаше изненадана, за пръв път той виждаше такава реакция от нейна страна.

— Можеш ли да го направиш?

— Вероятно не. — Рядко признание от негова страна. — Въпреки че знам езици, познавам много хора, работя с различни машини. Създаването на плът може би има някои сходства с работата с метали.

— А също и много различия.

— Отраснал съм с екзаминатори и перквизитори. Квалифициран съм, както повечето хора.

— Липсва ти може би най-важната квалификация от всички — каза тя. — Нямах талант в Тайното изкуство.

— Но аз работех със следотърсачката и тя може да се справя с Изкуството.

— Не е съвсем същото.

— А също и Ирайзис.

— Измамница — каза Фин-Ма, — без да притежава талант, тя претендира, че е занаятчийка.

Ниш се обърна настрани, за да не може тя да види шокираното му изражение. Имаше ли тайна, която кверистката да не знаеше?

— Тя е брилянтна в това да кара хората си да работят заедно и да дават от себе си дори повече, отколкото могат. Тя вече стана майстор. Трябва да остане такава, за да оцелее.

— Както и да е! — каза Фин-Ма незаинтересована. — Твоята способност да работиш усилено е несъмнена, подзанаятчия. Както и твоята интелигентност. Преценката ти обаче може да е погрешна, пък и интегративността ти е под въпрос. Можеш ли да продължиш, каквото и да ти струва?

— Видя ли какво направиха с баща ми? — каза той с едва чут глас. — Дори и Джал-Ниш да не умре, той повече никога няма да бъде цял. Въпреки различията помежду ни, той все още ми е баща. Направил е много грешки, както и аз, но липсата на лоялност не е една от тях. Дължа му това, каквото и да ми струва.

Кверистката го погледна в очите.

— Вярвам, че ще го направиш, Крайл-Ниш. Много добре, като ръководителка на нашата войскова сила, ти имаш моето доверие да решиш въпроса. Давам ти три месеца. След това ще бъде направен нов избор на перквизитор, или баща ти ще остане на поста, ако се оправи.

Фин-Ма хвърли още един поглед наоколо върху опустошенията и се отправи обратно към кланкера. Ниш изучаваше малките трупове, както и клетките, чудейки се какво го беше довело дотук. А после се замисли върху предстоящата задача, друго едва ли имаше значение. Малката сила, която в момента представляваха, трябваше някак си да смъкне кланкера надолу по скалите на платото. В противен случай, щяха да бъдат мъртви.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Тиан и Райл скоро оставиха платото далеч зад себе си. За по-малко от час огромните крила на Бизънт ги отнесоха отвъд планините. Те се плъзнаха над ледените хълмове, почти лишени от дървета, но пък с огромно езеро. Бърлап, това трябваше да е мястото, поне така го знаеше тя като име. Отвъд южния край на езерото имаше град. Като сравни местоположението му с картата в главата си, тя заключи, че това трябваше да е Кокс.

Пред тях беше следващата верига хълмове, второто и по-късо разклонение на вилицата, която беше еднакво широка и висока като първата. Слънцето залязваше и Тиан усещаше пронизващият я студ.

— Райл? — каза тя със слаб глас.

— Да?

— Замръзвам. Много ли е далеч?

— На много часове оттук.

— Дотогава ще умра.

Той я вдигна и отново я притисна до гърдите си, като я загърна в дебелото ѝ палто. Той беше разтворил малко бронята си, за да може тя да се стопли при допира с гърдите и корема му. Това беше като нагорещена плоча в гърба ѝ, чудесно усещане. Донякъде и дразнещо, но тя не искаше да мисли за това.

Преди слънцето съвсем да залезе, тя имаше възможност да се порадва на тръпката от летенето — тихото движение във въздуха, как напредваха, а земята изглеждаше като мъничко петно под тях, странна картина, прилична на бродирана покривка.

Беше вече тъмно, когато достигнаха втората верига. Студът се усилваше, а нощта беше истинска борба за Тиан да запази топлината си, дори и когато Райл беше притиснат към нея. Тя непрестанно мърдаше пръстите на ръцете и краката си и стопляше с длани носа и бузите си, но това не беше достатъчно. Нито пък вече Райл беше така топъл, както преди.

Нощта, почти петнадесет часа дълга, беше цяла вечност. Рамото я болеше и при най-малкото движение. Тиан отчаяно искаше да спи, но

знаеше, че рискуваше да измръзне, дори и ако само задреме. Тази отчаяна нужда от сън и топлина превръщаше всяка минута в цял час. Друго обаче беше по-лошо — желанието ѝ да си върне амплимета. Тя го виждаше в съзнанието си, висящ на врата на Бизънт, толкова далеч, за да я успокои. Тя го искаше горещо, но не можеше да го има.

По някое време през нощта скованата ѝ дрямка беше смутена от Райл, който силно дърпаше въжетата. Те силно се разтресоха и той се дръпна напред в хамута, накланяйки го надолу. Отново Тиан почувства замайване в слепоочията, което означаваше, че Бизънт прилагаше Тайното изкуство. Те стръмно се спуснаха надолу, а вятърът се опитваше да я изтръгне от студената прегръдка на Райл.

Накрая движението се успокои. Стана по-топло, Райл се наведе към нея. Мина още време, сякаш беше цяла вечност. Райл стана студен, усети тя по гърба си и едва мърдаше. Колко ли страдаше от раната от стрелата в рамото? Може би умираше. Дали той не ѝ даваше топлината от собственото си тяло, за да я спаси, като рискуваше да умре?

Замайването премина. Дали магьосническата дейност на Бизънт също не я натоварваше, по време на това монументално пътуване?

Дългата червена ивица на изгряващото слънце се просна на хоризонта. Един тънък лъч докосна лицето на Тиан — това я стопли. Тя се стресна. Райл изпъшка и лед се посипа от ноздрите му.

Светлината докосваше облаците под тях. Летяха над гъста купчина облаци, един безкраен сив пласт. Скоро кръгла въздушна бездна се появи отдясно им. Те се насочваха право към окото на ураган.

Когато преминаха под него Тиан видя кръгло езеро с реки, които се вливаха в него, подобно спици на колело. В центъра се издигаше остър скалист връх, странно оголен, въпреки че земята около езерото беше покрита със сняг и гори. Със спираловидна траектория Бизънт се насочваше към върха. Под облаците те влязоха в един издигащ се стълб от горещ въздух, който жестоко удари крилото. То неочаквано се наклони, една дълга ивица плат се откъсна и хамутът се наклони.

Бизънт извика нещо, опита са да изпробва Изкуството, но моментално изчезна. Тиан видя как крилата на лайринкса се сриват под тежестта ѝ. Бизънт полетя надолу във въздуха.

— Освободете се! — извика тя, а крясъкът ѝ премина бърз като изстрел.

Райл извади ножче и започна да реже въжетата, когато Тиан извика:

— Не! Кристалът е в нея!

Като направи бърза маневра, която наклони предната част на крилото, Райл рязко се спусна да хване Тиан. Той сграбчи въжетата под основната подпора на крилото и стисна Тиан. Хлабавата материя се разцепи и двамата полетяха отвесно надолу към върха.

Райл измести траекторията на падането си назад, за да се опита да избегне сблъсъка в земята с Бизънт. Скоростта им се увеличаваше. Той насочи крилото точно към върха, но наклонено настрани. Крилата на Бизънт бяха разтегнати.

Те се понесоха към върха, отново преминавайки през топлия въздух, който разклати крилото, но този път Райл не загуби контрол. Не бяха далеч от върха. Паднаха точно във водата, все още с невероятна скорост. От водната повърхност те се търколиха надолу по склона. Върхът беше една разбъркана маса, която изглеждаше като заварена с метал скала — мазна, в зелено, черно и ръждиво червено, значително лишена от растителност. Райл изглежда искаше да достигнат до една равна площ, набраздена от дупки и гъсто разположени една до друга могили, оградена от остриета.

Бизънт, която висеше пет или шест лакти под тях, можеше направо да ги помете при падане. Райл се опита да я изтегли, но крилото изпука и се откъсна. По-надолу, от една дупка в скалата изскочиха няколко фигури, които изглеждаха малки в далечината, но се познаваше, че бяха лайринкси.

— Бизънт! — извика той. — Бизънт, събуди се! *Тилимийкс фъшрр!*

Тя не отговори. Той отново извика същото и разклати въжетата, колкото сила имаше. Без отговор. Върхът се виждаше вече, ужасно близко. Щяха да паднат точно върху остриетата.

— Бизънт! — извика той толкова силно, че Тиан я заболяха ушите. — Събуди се или с нас е свършено, а войната е загубена.

Бизънт леко потрепери. Единият ѝ крак изрита във въздуха. Тя вдигна глава и изпъна лявото си крило, с което ги наклони точно срещу едно по-малко стоманено острие.

Райл се наклони настрани. Крилото с хамута се промуши точно между две остриета; в този миг крилата на Бизънт плеснаха два пъти и я вдигнаха отново. Те плавно полетяха отново нагоре. Трябваше да го направят.

Но с Бизънт беше свършено. Едното крило се разкъса, пронизано от острието на едно копие, и тя тупна с все сила надолу. Крилото с хамута се обърна от горе на долу и се разцепи на две. Те паднаха на земята от около два лакътя височина, като Райл се приземи на гърба си, а Тиан — върху него.

Тя лежеше там, зашеметена. Цялото тяло я болеше. След миг три лайринкса ги наобиколиха. Те изтръгнаха Тиан от изпадналия в безсъзнание Райл. Най-големият лайринкс каза нещо на Тиан на език, който тя не разбираше. Друг изтича до смазаното тяло на Бизънт.

— Не те разбирам — каза внимателно Тиан, като използваше югоизточния говор.

Райл се съвзе, разклащайки глава. Ужасен вик разцепи въздуха. Беше Бизънт. Лайринксът се обърна към нея. Тя се опита да се търколи, но от устата ѝ потече виолетова кръв. Когато се опитаха да я вдигнат, тя издаде съсипан вик.

Единият лайринкс започна да сглобява счупеното крило с хамута. Друг донесе подпорите и плата и ги сглоби във форма на носилка. Третият избърса кръвта от устата на Бизънт, като ѝ говореше бързо на онзи странен език. Тя посочи с ръка малката торбичка, която висеше на гърдите ѝ. Някой я развърза и извади от нея кожено калъфче. То беше развързано. Един женски лайринкс извика, а гребенът му стана блестящо зелен. Женската високо вдигна амплимета. Той светеше много по-ярко от обикновено. От него се излъчваше силна светлина.

Бизънт промърмори задавено няколко изречения, в едно, от които Тиан чу името си, макар и завалено, „Тий-яrrrrн“. Лайринксите я наобиколиха и я загледаха втренчено. Бизънт продължи, а гласът ѝ стана по-силен.

— Майликсин трруппа харрх, *гос тирри Райл!* — Тя извика последните три думи, като вдигна обвинително ръка към него, а после я отпусна, задавайки се във виолетови балончета кръв.

Лайринксът, който беше отрязал въжетата на Тиан, завърза Райл на три пъти, стягайки краката му. Райл наклони глава и простря ръка. Лайринксът здраво го завърза, но Райл не изрази никаква емоция, нито

пък реагира на болката, когато извиха ранената му ръка. После го отведеха.

Друг лайринкс взе торбата му, и заедно с Тиан, се отправи към дупката. Тя го последва. Останалите лайринкси отнесоха Бизънт на носилката и навиха остатъка от въжетата върху тризъбеца над дупката. Тиан беше отведена надолу по една тясна стоманена стълба, чийто стъпала бяха монтирани неудобно на рядко.

Първото нещо, което забеляза, беше шумът или, по-скоро, музиката, която се носеше наоколо, сякаш някой свиреше през дълги тръби. Тя не спря през цялото време. Понякога звукът ставаше *толкова* нисък, че тя можеше да го усети чак до костите си.

Като залиташе в тъмнината, Тиан се чудеше дали някога отново щеше да излезе навън. Това беше най-странното място, където беше попадала. Вътре беше като замръзнала пяна от сива стомана с жилки ръжда, а повърхността на предметите изгледаше като неравната вътрешност на балонче. Под тях се стелеше дълъг път, който преминаваше край различни охранителни помещения и работни пространства, чието предназначение тя не можеше да определи точно. Накрая влезе в голяма кръгла камера, оформена като две чинийки — едната, поставена правилно, а другата сякаш я захлупваше.

Тя беше отведена по един полегат път до централната секция. До едната страна стоеше кръгла маса, една стомна и комплект халби, големи колкото малки кофи, всичките направени от стомана. Там лежеше Райл, а до него Бизънт на носилка, а по гърдите ѝ имаше изкашляна кръв. Носачите на носилката поставиха Бизънт върху рамката. Около нея се наредиха няколко дузини лайринкси.

Една млада женска, чиято броня на гърдите беше толкова мека и безцветна, че Тиан можеше да види тъканта под нея, нежно повдигна главата на Бизънт. Над последната се наведе друга голяма женска, която след малко се изправи и поклати глава.

— Ще говориш ли, Мъдра майко? — попита тя.

Бизънт промърмори на своя неразбираем език. Всяка дума изкарваше мехурчета от устата ѝ, които струяха от устата и носа ѝ. Тя отново произнесе името на Тиан и всички се втренчиха в нея. Един едър мъжки със зелени очи, над които се спускаше сянката от бръчките по челото му, извади амплимета. Той освети стаята.

Той направи жест на Тиан. Голямата женска, която имаше жълта кожена броня на гърдите и висулки по врата и брадичката, говореше езика на Тиан, а гласът ѝ прашеше.

— Аз съм Коулънд, Мъдрата майка на Калисин. Покажи ни устройствата, които носиш, човече.

Като не смееше да не се подчини, Тиан ѝ подаде шлема и кълбото с жичките. Всички я гледаха.

— Амплиметът се слага вътре — каза Тиан.

Коулънд направи жест; мъжкият с дълбоките бръчки по челото донесе кристала. Като премина край нея, Тиан усети потенциала му, по-силен отпреди. Вероятно тук имаше силна пресечна точка.

Желанието ѝ да си върне амплимета беше непоносимо. Очите на Тиан се навлажниха. Тя отвори кълбото, така че той да може да постави кристала вътре. Светлината се разгоря ярко. Той извика и изпусна кристала. Тя го задържа в ръцете си, за момент усети болезнено блаженство, а после го постави в кълбото със заключващия механизъм. Лайринксът скочи настрани, сякаш нещо го беше ухапало.

Тиан остави кълбото. Полето беше толкова блестящо тук, че тя можеше да го визуализира дори и с отворени очи. Точката трябваше да бъде чудовищно силна. Тя постави шлема на главата си, изплашена сега от амплимета. Той действително беше истинско предизвикателство със своята сила, много по-голяма от преди. Почти щеше да я убие в ледената пещера, а тогава беше много по-слаб.

— Покажи! — каза заповеднически Коулънд.

Тиан нагласи шлема, протегна се към кълбото, но извика и отдръпна рязко пръсти. Жичките бяха прекалено горещи на допир. Изведнъж металната маса, каната и халбите се изстреляха към тавана и се залепиха за него, сякаш бяха магнити. Надолу заваляха капки вода, които зацвърчаха върху жичките. Косата ѝ започна да пуши. Райл се стрелна напред и хвърли шлема от главата ѝ с вързаните си ръце. Светлината изчезна. Той хвана падащата маса и каната, а халбите издрънчаха на пода.

— Виждаш ли — каза той на Мъдрата майка. — Той има огромна сила, но е опасно да се подложи на контрол. Тя не знае какво прави.

— Полето тук е силно — каза Тиан развълнувано, като развеждаше пръстите си, които имаха белези от изгаряне. Дори и да беше опасно, лайринксите сега се разпореждаха с нея. — Отнема ми

време да изуча едно ново поле, преди да мога да контролирам притока на енергия.

— Ще видим — каза възрастният лайринкс. — Разкажи ни за тетрарха, човече.

Отново този въпрос.

— Не знам какво е тетрарх — каза Тиан.

Отново онези въпросителни погледи, сякаш лайринксите се опитваха да разберат дали им казва истината.

— Това е лице, което ние много искаме да открием. — Тя се обърна към Райл. — Бизънт те обвинява в страхливост, безкрили! А ти се скри отзад. Как ще се защитиш?

Райл поклати глава. Той изпъна напред рамото си, възпалено от пронизалата го стрела.

— Нямам защита.

— Тогава Уайърко ще бъде твоя защитник. — Пред него се изправи висока, слаба женска.

— Не! — каза Райл. — Нямам защита.

Уайърко отново седна.

— В този случай ще трябва да си понесеш последствията. Утре на зазоряване ще те кастрират.

Тиан беше шокирана. Какво му стана на Райл? Защо беше толкова горд, че не поиска да се защити, или пък се беше отказал умишлено? Тя огледа строгите лица наоколо. След всичко, което той беше направил за нея по време на пътуването, тя не можеше да гледа как го третират толкова несправедливо. Но щеше ли да се осмели?

— Аз ще защита Райл.

Думите ѝ бяха като експлозия в тишината. Всички глави се обърнаха, освен една. Райл наведе поглед надолу.

— Не! — изстена той.

Беше го засрамила ли? Така изглеждаше, според зловните погледи на другите лайринкси. Някои дори се смееха, или поне така тя интерпретираше прашащия звук, който издаваха. Но чак да бъде *кастриран* — как биха могли да го осъдят да страда така? На Тиан това далеч не ѝ се струваше благородно, нито пък облекчително.

— Много добре — каза Коулънд, — защити твоя *герой*, човече.

Тиан си пое дълбоко въздух. Райл изпусна още едно стенание, но беше прекалено късно. Редът беше определен.

— Ако Райл не беше стоял зад мен, то аз щях да бъда мъртва, а кристалът — да бъде загубен, тъй като нямаше да мога да хвана хамута, с който летя Бизънт. — Тя описа детайлите от бягството. — Ако Райл не беше ме отнесъл, щях да бъда пленена.

— Той просто трябваше да те остави в хамута и да се освободи само той! — прогърмя гласът на Мъдрата майка. — Бизънт, най-великата от нашия род, лежи умираща, пожертвала се заради една безкрила карикатура.

— Никога не бих могла да се придвижа дотук без него — каза Тиан. — Рамото ми е извадено от ставата. — Наложил се да обясни състоянието си.

Младата женска с прозрачната кожа свали горните дрехи на Тиан и намести ръката и. Тиан изскърца със зъби. Лайринксът; с бързи движения, които накараха Тиан да изпищи; отново вкара рамото в ставата. После женската превърза ръката на Тиан с кожена превръзка и отново я загърна в ризата.

— Райл можеше да направи същото — забеляза Коулънд.

— Все още не бих могла да използвам ръката си — каза Тиан.

— Уф! — Коулънд направи пренебрежителен жест. — Толкова слаби същества.

— Нямаше как да полетя с крилото! — каза яростно Тиан. — Ако Райл не ме беше топил с тялото си, щях да умра замръзнала. Както и да е, без неговата предвидливост и смелост вие никога нямаше да имате амплимета.

Коулънд се спря на последните думи и накара Тиан да й разкаже цялата история. Когато Тиан свърши, Мъдрата майка каза:

— Райл е свободен от обвинението в страхливост, въпреки че ти, *човече*, трябва да внимаваш, тъй като самият той предпочете да бъде кастриран, вместо ти да го защитаваш! Отведете го и се погрижете за раните му.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Калисин беше най-специалната пресечна точка, място, където можеше да се проникне в латентната енергия на земята — ако някой беше достатъчно силен или достатъчно дързък, за да опита. Преди петдесет хиляди години една комета от скали и стомана беше паднала тук от бездните на празното пространство право на земята. След удара пръстенът около земята беше станал напълно плосък, а вдигналият се облак от разбити скали беше потопил земята в мрак. Последва ледена епоха през следващите тридесет хиляди години.

Останките от кометата се бяха заровили сами с времето дълбоко в земната кора под Тараладел. Скалистите частици се смесиха със стъкло, но стоманеното ядро образува дълбок басейн, който цели двадесет хиляди години седеше в течно състояние, преди земната кора да започне отново да се издига, под натиска на напиралите под повърхността й газове. Издигащите се газове разтопиха стоманата в пенливи частици, които потънаха надолу, докато останалата маса се издигна към повърхността, разтапяйки отстъпващата ледена покривка и превръщайки се горе при съприкосновението си с въздуха в твърд връх.

Сега на мястото се издигаше връх, висок двеста и шестдесет педи, точно в центъра на езерото, което запълваше кратера от кометата. Вътре върхът беше като гигантска медена пита, замръзнала стоманена пяна. Отвън, горната му част изглеждаше като колекция от шапки на вещици, нашарени с червени и ръждивокафяви жилки. Буци от мазна зелена разтрошена скала и стъкло се виждаха тук-там. Най-ниската част беше покрита с обикновени скали, като тези, от които беше съставен самият връх, както и с няколко слоя донесен от вятъра прах, натрупал се след изчезването на ледовете.

Полите на върха бяха покрити с високи дървета, доста различни от вретеновидните борове в Тараладел. Тук-там лежаха блата, от които се издигаше пара, езера с бълбукаща кал и процепи в земната кора, от която извираше гореща вода, покриваща скалите с многоцветни соли. На най-горната част на върха рядко се виждаха лишей, въпреки че

беше значително по-топла, в сравнение със замръзналата земя наоколо. Там имаше обаче гнезда на орли и други птици.

Никой не идваше да събира яйцата им. Връх Калисин беше познат като място на зли духове, дълго преди лайринксите да уседнат там. Никой човек не се осмеляваше да кръстосва топлите води на езерото. Само един поглед издаваше колко злокобно можеше да бъде това място. Небето над Тараладел беше мрачно половин година, по небето над Калисин беше известно с чистия си въздух, макар и смущаван понякога от бури. Стоманените зъбери обаче бяха докосвани от слънчевите лъчи много по-често, от което и да е друго място по тези земи. Народните поверия обаче бяха натоварили Калисин с толкова страшни качества, че хората се страхуваха от него и виждаха във върха единствено място на злини. Така понякога съвсем случайно се говореше как някой рибар от далечното крайбрежие е видял крилати същества да кръжат над върха и никой не се съмняваше, че това беше истина.

Тъй като бяха същества от празното пространство, лайринксите с удоволствие се настаняха около останките на кометата. Кратерът и особено стоманеният връх бяха за тях познати и разбираеми неща — част от тяхната среда, по някакъв начин. Но имаше и нещо повече. Кометите бяха тела с невъобразимо силна енергия, а тази не беше разкрила целия си потенциал при удара в земята. Падането и ударът, разтапянето и издигането на стоманения връх създадоха нестабилност. Металната бездна, отворила се дълбоко в земята, не беше в равновесие с околното пространство. Нестабилността в тази пресечна точка откриваше мощен енергиен басейн, който очакваше своя откривател.

Кометите бяха странни неща. Лутайки се във висините милиарди години, тяхното значение за практикуващите Тайното изкуство беше огромно, главно поради необяснимите свойства. Лайринксите, които имаха тази способност, покриваха със стомана от кометите всички видове предмети. А Калисин представляваше апогеят на тяхното изкуство и желания. Те дадоха най-доброто от себе си тук, обвиха се целите в енергийни полета, за да могат да ядат, дишат и спят близо до най-магическото от всички места според тях.

Калисин беше тяхната най-голяма работилница и лаборатория. Тук лайринксите в индивидуални кабинки работеха върху най-спешния

проект. Кланкерите им бяха нанесли значителни загуби, а те не бяха чак толкова много, за да ги компенсират. Трябваше да намерят защита.

За нещастие все още не бяха открили как да проникнат до енергията на Калисин. Помагаха си с полето, но това не беше достатъчно. Беше дразнещо да бъдат обградени от повече енергия, отколкото някога изобщо можеха да използват, и да бъдат неспособни да я извлекат. Те искаха амплимета; още по-важното беше да открият как Тиан извличаше чрез него енергия от полето. Всичко това Тиан научи, директно или индиректно, още през първия си ден в Калисин.

Мина седмица. Тиан напълно се оправя, освен че чувстваше рамото си по-уязвимо. Лайринксът не се отнасяше с нея враждебно, дори я хранеше по-добре, отколкото тя някога ядеше в манифактурата. Най-напред тя настоя да ѝ покажат откъде идва храната ѝ, но скоро разбра, че те уважаваха нейните вярвания и табута. Лайринксите нямаше да я хранят с човешка плът, тъй като и самите те не изяждаха своите мъртви. Повечето от тях ядяха риба от езерото. Тиан скоро заболя от тяхното меню: печена риба, супа от водорасли и корени от растение, подобно на лютивя ряпа. Ядеше едно и също всеки ден.

Тя живееше в няколко стаи, почти горе на върха. Формата им беше като на стоманени балончета, затова ѝ беше трудно да свикне. Стените бяха криви, от тъмен метал с жилчици ръжда. Спалнята ѝ имаше кръгъл отвор, през който да влиза свеж въздух, а върху отвора можеше да спуска капак от зелено вулканично стъкло, за да не ѝ бъде студено. Рядко го правеше. Стоманата пропускаше топлина от недрата на земята, затова и целият Калисин беше топъл. А пък и отворът беше прекалено малък, за да стане студено.

Монотонната музика по-малко се чуваше тук, но тоновете бяха по-високи, сякаш идваха от груб обой. Лайринксите бяха издълбали отвори и в другите балончета, като се опитаха да направят по този начин множество музикални рогове, в които вятърът да свири. Той пък постоянно духаше, така че роговете никога не заглъхваха.

Тези неща обаче не създаваха комфорт на Тиан. Желанието да си върне амплимета беше като постоянна болка и пристъпите ѝ ставаха по-силни с всеки изминал ден. Тя беше безпомощна да задоволи желанието си. Тя се научи как да отключва вратата си и първата нощ се

опита да го направи, но за минути я заловиха. Не я нараниха, просто я върнаха в стаята и сложиха резе.

Всеки ден я питаха за амплимета и същността на нейното изкуство и занаят. Тя отказваше да отговори, но с всеки изминат ден раздялата и с кристала ставаше все по-трудна. Скоро Тиан разбра, че беше склонна да им каже всичко, само и само поне за миг да подържи в ръце кристала. Тя трябваше да го има. Това беше единствената ѝ надежда да се освободи. Най-важното, това беше ключът към оцеляването на Минис. Сред всичките си страдания тя не беше загубила най-висшата си цел — да върне навреме амплимета в Тиртракс.

Колко много съжаляваше, че беше разказала за своята зависимост на Райл, но вече беше прекалено късно.

— Какво правят тук твоите? — попита тя Райл на осмия ден. — Опитвате се да направите свои собствени кланкери? Затова ли се интересувате от моя занаят?

— Едва ли ще направим дубликати на оръжията на враговете ни — каза лайринксът студено. Отношенията им се бяха обтегли, откакто го беше защитила.

— Защо не?

— Това си е чиста дегенерация. Това е да вървим срещу собствената ни природа. Всяко устройство, което използваме, трябва да бъде плод на нашия бит и традиции.

— Но със сигурност би било по-лесно...

— Защо да търсим по-лесно? — каза той ядосано. — Ние не сме хора! Не сме създадени, за да си улесняваме работата. А за да правим нещата *по-добри*! Това има значение, в противен случай ще се изродим като...

Щеше да каже „като вас“. Тя разбираше колко ценно щеше да бъде това за тях преимущество да спечелят войната. Беше ясно, че за тях успехът невинаги оправдаваше средствата. Средствата трябваше да бъдат част от тяхната култура.

— Какво се опитвате да направите?

— Не мога да ти кажа това.

Още една разлика между лайринксите и хората. Те по правило не лъжеха. Просто отказваха да отговорят.

— Тогава за какво ви трябвам? Откакто съм тук, само ям и спя. Започнах да се притеснявам, че ме угоявате за вечеря. — Тя опита да си направи шега с това, но не беше убедителна.

Като отвори капака на прозореца ѝ, той показва муцуната си през отвора. Когато отново се прибра навътре, около очите му се беше оформил цял пръстен от лед.

— Наблюдавахме те и изучавахме човешкия род. Мислим, че ще можеш да ни помогнеш.

Тиан потрепери. Днес духаше вледеняващ вятър.

— Собствените ви усилия с моя амплимет не са били успешни?

— Какво те кара да мислиш така? — попита той, заинтересован.

— Поведението ви един към друг, тонът на гласовете ви. И аз изучавам лайринксите.

— И какво друго научи?

— Никога не говорите за вашите Истории, Райл.

Той изведнъж затвори прозореца.

— Ние сме изгубеният народ. *Нямаме Истории.*

— Какво имаш предвид?

Тя не очакваше отговор, но след като нервно се разходи из стаята и затвори вратата, Райл отново се върна при нея.

— Ние *създаваме* нашите неродени деца в празното пространство, за да може нашият вид да оцелее. Така правим. Още когато излязат от утробата на майка си, те свикват да се изправят сами срещу всяка нова заплаха. Ние оцеляваме; ставаме повече; но нямаме *корени*. Не знаем кои сме.

Имаше стотици лайринкси в Калисин, а голяма част от тях имаха една или друга деформация — липса на крила или нокти, неадекватна броня или пигментация, неспособност да сменят цвета на кожата си. Тиан се чудеше на това. Дали бяха родени така или пък телата им често биваха наранявани в празното пространство? Нито един от тях, дори нормалните, не си приличаха.

На другия ден я свалиха по няколко последователни стоманени стълби, някои от тях прави, други — спираловидни до поредици от стаи, някъде по средата на върха. Температурата нарастваше с всяко стъпало и в тези средни стаи беше неприятно топло.

Райл я въведе в една камера, където централните стени на група балончета бяха отстранени, за да се направи стая във форма на ягода. В единия ъгъл на това неудобно пространство малък женски лайринкс стоеше на пейка, направена от стомана, облицована със скално стъкло в най-бледата гама на зеленото. Това беше женската, която намести рамото на Тиан по време на процеса срещу Райл, единствената, чиято кожа не беше пигментирана. От обратната страна на пейката имаше кутия, направена от стоманени жички и зелено стъкло, като контейнер за риба.

Лайринксът носеше шлема на Тиан. Кълбото седеше на пейката. Лайринксът движеше мънистата. Ноктите ѝ бяха свити, а дебелите пръсти — изненадващо сръчни; въпреки това блясъкът на амплимета не се променяше, каквото и да правеше.

Доведоха Тиан до кристала. Лайринксът не можеше да се справи.
— Това е Лиет — каза Райл на Тиан.

Тиан не чу. Застанала объркана срещу пейката с изумено изражение, Тиан само се протегна към амплимета. Райл я дръпна.

Отчаяна, Тиан се освободи и се хвърли срещу лайринкса. Райл я улови във въздуха, отново я върна в стаята ѝ и я заключи.

— Няма да докоснеш кристала отново, докато не се съгласиш да ни помогнеш. Чуваш ли? — Затръшвайки вратата, той я заключи с резето.

Тиан крачеше по стаята през целия ден и с всяка минута ставаше все по-отчаяна. Желанието беше непоносимо. И през нощта крачеше, като накрая припадна в леглото си на зазоряване.

Райл скоро я събуди. Той държеше кристала в ръка, без съмнение, за да я измъчва. Тиан се хвърли срещу него като полудяла, като дращеше и хапеше. Той изглеждаше изненадан от яростта ѝ, но просто я хвана с една ръка и я задържа, докато се успокои.

— Съгласна ли си? — попита той спокойно.

— Не! — извика тя. Почувства се замаяна, нереална. Беше толкова близо до амплимета, че можеше да усети следите от полето в точка Калисин. По бузите ѝ се стекоха сълзи.

Той излезе от стаята и заключи вратата. Когато се върна по същото време на другия ден, Тиан вече се чувстваше сигурна, че ще полудее. Тя не можеше да спи, косата ѝ беше разрошена, а очите ѝ се

превърнаха в жълто-кафяви ями. Изпочупи ноктите си, драскайки по вратата, а челото и беше цялото натъртено от удари в стената.

Тя лежеше по гръб, а пред очите ѝ изникваше образа на амплимета. Тя не можеше да се пребори с този копнеж.

— И така? — попита Райл. Едната страна на кристала блесна пред очите ѝ.

Тя вдигна глава от пода.

— Ще ти помогна — изхриптя тя, вдигайки високо глава.

— Слизаме долу. — Той тръгна надолу.

Тиан го последва до стаята с форма на ягода.

— Ето и Лиет — повтори Райл.

Тиан повтори името, „Ли-ет“ произнасяйки го с характерния си акцент. — Не, Лиет. — Тя постави ударението върху втората сричка и удължи звука „т“. После опита отново. — Лиет.

Лайринксът сви устни в странна усмивка.

— Просто ме наричай Лиет.

Тиан се приближи до пейката, разсеяна от движещия се в кутията предмет. Вътре се беше свило същество, каквото тя досега не беше виждала. То беше колкото мишка, подобно като форма на двукрак лайринкс, въпреки че видът му беше доста деформиран. За разлика от лайринксите имаше козина вместо хамелеоновата кожа и огромни розови очи.

То подскачаше на четири страни. Краката му бяха копита, а гръбната му мускулатура изглеждаше по-подходяща да носи тежки товари, отколкото да върви изправено.

— Какво е това? — попита Тиан.

— Едно бездомниче! — отговори Лиет. — Само гледай, малко човече.

Лиет обви с ръце клетката, нежно, но здраво и я стисна. Тиан усети замайващо усещане, едва доловимо, но по-различно в сравнение с чувството, което изпита по време на нощния полет с Бизънт. Усещането изчезна и Лиет отлепи ръце от клетката.

Тя се изправи, разклащайки глава, сякаш се опитваше да се отърве от нещо, загнездило се в безцветната ѝ гръд. Пръстите ѝ притиснаха отново клетката. Накрая тя отново я остави и затвори очи.

Тиан гледаше малкото същество, паднало по гръб и ритачо спазматично със задните си крака. Пред очите и копитата му започнаха

да изтъняват и да се удължават. Случи се толкова неочаквано, че Тиан първоначално си помисли, че просто си го представя. Тя го сравни с първоначалния спомен за съществото и откри, че промяната не беше плод на въображение.

— *Вие* умеете да придавате форма на плътта, така ли? — попита тя Райл, като си припомняше сънищата в леденото снилау.

— Някои от нас.

Това ли бяха направили с *нея*, докато беше заспала? Дали беше малко по-различна от преди? Тя разгледа ръцете си и по лицето и се изписа ужас.

— Не на теб, Тиан! — на Райл му беше забавно.

— Защо не? — извика тя, като отстъпи назад.

— По много причини — каза Лиет. — Но най-вече, понеже си прекалено голяма.

— Така ли?

— Дори и най-добрите сред посветените не могат да променят плътта на същества, по-едри от плъх. Това изисква много от нас. Работата е болезнена и доста изтощителна. Не можем да черпим сила извън нас, както можеш ти. Дори и цяла дузина от нас да работят заедно, ако се опитаме да променим плътта на същество, голямо колкото котка, това ще ни докара до лудост. *Дори тук.*

— Видях те как сам си създаде пръсти — обвини Тиан Райл.

— Това беше регенерация, което е доста различно. Замествах това, което е било загубено, а не създавах нов организъм. Телата ни могат да регенерират, дори когато сме в безсъзнание.

— Но в празното пространство...

— Също е различно. — Той хвърли поглед на Лиет. — Едва забележимо преоформяме нашите неродени. Много малко.

Тиан отново се върна към съществото.

— Ако обаче стотина работите върху това или хиля...

— Няма как да синхронизираме и фокусираме толкова съзнания — каза Райл. — Сто, по-лошо и от десет.

— Освен това — намеси се Лиет, — ако бяхме работили върху теб, ти щеше да го знаеш. Преоформянето на плътта е мъчително. Съществото, което видя, е упоено. Но дори и при това, травмата ще го убие.

То лежеше на една страна, стенойки. Очите му бяха широко отворени.

— Не изглежда толкова зле.

— По-лошото предстои — каза Райл. — Лиет трансформира само кожата и мускулите под нея. Да промени костите и органите ще отнеме дни. Преоформянето на плътта е много бавен процес, с много грешки, независимо какво говорят хората за него.

— Тогава защо го правите?

— Малките същества могат да бъдат... — Тя хвърли предупредителен поглед на Райл, а после продължи. — Имаме стотина, които могат да променят формата на плътта и още повече в другите „пресечни точки“ както вие ги наричате. Веднъж един от тях да открие нов начин и останалите го следват. Но някой ден ние ще научим как да се възползваме от енергията тук. Тогава няма да се страхуваме от кланкерите, човече.

— Значи затова искате нашите контролери! — извика Тиан. — Както и мен. Не можете да използвате полето и искате да ви покажа как. Няма. Никога! — Защо, *защо* не беше се възползвала от шанса да избяга, когато имаше тази възможност от снилауто?

— О, да, ще го направиш — каза Лиет, като изгледа амплимета. — Сама ще се молиш да ни помогнеш.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

През онази нощ Тиан сънува недрата на връх Калисин. Огромният връх изглеждаше дебалансиран тук. Земните пластове бяха незабележимо повдигнати, като сега достигаха височината, която имаха преди върху тях да слегнат с тежестта си ледените пластове. Отдолу земната мантия също се движеше, неизмеримо бавно, сякаш за да компенсира.

В съня си тя докосна амплимета. Полето се разнасяше навсякъде около нея, а тя усети още по-силен потенциал. Под стоманения връх магмата беше потънала, оставяйки празно пространство. Изстиващата, свиваща се скала беше се разпукала в концентрични кръгове в основата на върха, който потъваше и с това отприщваше разнообразни сили в земната мантия.

Тиан се събуди от воя на тръби, недалеч от нея. Сякаш бяха свирили цели дни досега своите тъжни песни за живота и смъртта на Бизънт, Мъдрата майка на лайринксите от своя клан през последните осемдесет години.

Майррипт	тззрк	айллимайн
Нхаррт	гайрримир	Нвоксър
Айннирайш	тайлрджайзз	майржип

Странните срички се повтаряха, час след час. Още една мечта изплува и Тиан изскочи от леглото си, като изрита чаршафите, изтъкани от тръстикови фибри. По кожата ѝ полазиха тръпки.

Като изтича до прозореца и отвори капака му, тя подаде глава навън. Смразяващият въздух сякаш я зашлеви в лицето. Тя погълна малко от него и сякаш дробовете ѝ измръзнаха. Тя отново заспа и тогава сънува своя втори сън.

Създаването на плът беше уникална дарба, която можеше да притежават някои от лайринксите, развита през епохите, които техния род беше прекарал в празното пространство и всеки един от тях като малък. Всъщност това беше техният върховен начин за оцеляване. В

съня ѝ те преоформяха нейната плът, превръщайки я в чудовище, звяр с осем крака, приличащ на кланкер. Когато свършиха с нея, може би щяха да я изпратят да разрушава кланкери и да избива войници, най-висшето предателство към нейния собствен вид. Сякаш досега не беше нанесла достатъчно щети. С кристала те можеха да я накарат да направи каквото и да е, без значение колко лошо.

Стаята потрепери, вероятно от студа. Може би върхът цял се свиваше от ниските температури отвън или пък някъде в дълбините на земната кора премина трептене. Или пък скалите в основата на върха се отделяха... Сънят отново се върна, изправяйки косата ѝ. Мястото имаше такъв огромен потенциал, а в този момент върхът висеше над бездната.

За какво я искаха наистина? Да извлече енергия чрез амплимета? Да създаде контролер, който да им помогне в ужасяващото изкуство за преоформяне на плът? Или, още по-ужасното да преоформят *нея*? Независимо какво ѝ бяха казали за размера, този сън я плашеше. Той я караше да трепери при мисълта какво можеха да ѝ направят. То би могло да бъде ужасно.

Резето скръцна и вратата се отвори. Беше Лиет. С тънката си кожа тя понякога изглеждаше почти като човек, като се изключеха крилата.

— Влез! — Лиет хвана Тиан за китката. Макар и да беше дребничка и с нежна кожа, тя беше много по-силна от Тиан.

— Не съм облечена — каза Тиан.

— Долу е горещо — каза съществото, сякаш само това имаше значение.

Без съмнение имаше; те нямаха нужда от дрехи, Тиан грабна един чаршаф и го уви около себе си, а лайринксът я изведе. Лиет не харесваше Тиан. А пък Тиан изобщо не се интересуваше от това.

Тя слезе надолу по стълбата, а след нея вървеше лайринксът. Грубият перваз се забиваше в стъпалата ѝ. Не беше свикнала да върви боса. Както вървяха надолу, изведнъж Лиет каза:

— Спри тук.

Пред тях имаше едно стоманено сиво балонче с широк отвор, който водеше към съседната стая.

— Къде отиваме.

— Да работим. Върви оттам.

Лиет се сниши и мина през отвора, а Тиан я последва. Макар и да беше малък, той стигаше до рамената. Лиет дръпна една тайна врата, която изглеждаше затворена. Тиан се намери в едно по-голямо, тройно балонче, по средата на което имаше нещо, подобно на комин, с височина до кръста ѝ, върху който беше поставена маса с формата на детелина от лакирана стомана, някъде около две педи широка. Върху едната ѝ страна бяха амплимета, кълбото и шлема. Другите маси до стените бяха на височина до раменете ѝ, а върху тях имаше стъклени и метални клетки, като тези, които тя беше виждала преди. Стаята беше осветена от кръгъл отвор в стената, чието стъкло беше дебело цяла педя. Слънцето току-що изгряваше.

Лиет придърпа един висок стол, чиято седалка също беше оформена като четирилистна детелина и посочи към нея. Тиан се покатери на него. Седалката беше неудобна и на нея не ѝ хареса, че беше облечена само с чаршаф. Това ѝ напомни за фабриката за разплод.

Лайринксът се занимаваше с нещо друго на съседната маса. Лиет беше с размерите на висок човек. Гладък, блестящ зелен гребен слизаше от челото и до тила, който показваше, че тя беше вече зряла женска.

Звярът имаше едро телосложение, сравнено с човек, но слабо — по отношение на себеподобните си, мъжки или женски. Раменете ѝ бяха широки, торсът — издължен, с малка извивка на кръста. Бедрата ѝ бяха широки, късите ѝ крака — мускулести, а стъпалата — широки. Крилата ѝ бяха прибрани откъм гърба.

Кожата ѝ най-много се различаваше от тази на другите лайринкси. Тяхната кожа обикновено беше покрита с твърди плочи, които съставляваха тяхната броня, предпазваща гениталиите и жизненоважните органи в областта на корема и гърдите, а навсякъде другаде плочите бяха по-меки. Цветът на плочите беше хамелеонов и отлично съвпадаше с нежната кожа отдолу.

При Лиет външната кожа беше тънка и абсолютно прозрачна, като слой желе, размазано върху бледо сивата кожа отвътре. Частите, покрити с недоразвити плочи, бяха абсолютно видими. Тя изглеждаше почти като човек, особено ако нямаше крила.

„Какво ли е това...?“ — помисли си Тиан.

— Аз съм недоразвита — каза Лиет с подвижната си уста, като хвърли поглед през рамо. — Навън трябва да нося *дрехи*. — Последната дума използва, сякаш беше някаква несправедливост или пък фатална слабост. Може би за тях беше. — И не мога да *сменям кожата* си!

— Нима това има значение?

Лиет плесна с крила в лицето на Тиан.

— Има значение!

Тиан отскочи настрани, преобърна стола и падна върху него с разперени крака.

— Оу! — извика тя.

Лиет без усилие я вдигна на стола. Тиан разтърка гърба си.

— Промяната на кожата е начинът, по който се разбираме, изразяваме страх и любопитство, както и прегръщаме любим човек. Това е половината от живота ни. Без нея съм като няма.

Тиан често забелязваше промените в кожата на Райл, но без да разбира, че това беше форма на общуване.

— Кажи ми...

— На работа! — каза Лиет остро. — Вземай инструментите си. Опитай се да следваш каквото правя.

Тя постави ръцете си върху една клетка, която имаше жични решетки, вместо стъкло. Съществото вътре се опита да ухапе пръстите ѝ. Лиет постави по-голяма клетка върху първата и затвори очи.

Тиан усети познатото замайване. Тя на драго сърце взе амплимета, затвори очи и позволи на ума ѝ да се понесе към единственото удоволствие в живота ѝ, романтичната ѝ мечта за Минис. Това беше бягство, към което тя прибягваше все по-често, притеснявайки се, че щеше да се превърне в мания.

— И така? — каза остро Лиет.

Тиан отвори очи, за да види лайринксът се мерзелее пред нея, а черното зърно на гърдата на Лиет я гледаше като обвиняващо око. Тя се разбуди напълно и почти щеше да падне от стола.

— Можеш ли да видиш какво се опитвам да направя?

— Не още — каза Тиан виновно. — Трудно е...

— Хъм! — Лиет излезе.

След малко се появи Райл, като носеше три клетки, увесени на въжета. Като ги постави на масата, той застана от другата страна на

масата, спирайки рязко, забелязал Тиан, увита в чаршаф.

— Къде са дрехите ти?

— Лиет бързаше — каза тя кратко.

Той се завъртя на пета и си излезе, но скоро се върна с дрехите ѝ. Тиан бързо се облече. Тя почти беше свършила, когато се появи Лиет. Тя стоеше на входната врата, очевидно напрегната. Ноктите ѝ бяха навън. Тя изръмжа нещо на Райл на техния език.

— Как би могла да работи, ако е... *тилксиш*? — изсъска той зад нея.

Като отметна глава, Лиет застана до масата, а ноктите на краката ѝ драскаха пода. Звукът беше дразнещ.

Тиан се наведе над амплимета, но не можеше да се концентрира. Тя можеше да усети нещо във въздуха, напрежение, което преди не беше чувствала в Райл. Като погледна настрани, тя го видя как се взира в бедрата на Лиет. Не беше забелязала това преди, но то беше очевидна разлика между двата пола. Бедрата на Райл бяха мускулести, но гладки, докато тези на Лиет — много плътни и изпъкнали.

Тиан можеше да забележи нейната тлееща чувственост, както и отчаяната болка на Райл да си намери партньор. Стана ѝ неудобно.

Лиет постави долу съществото от клетката, върху което работеше и се наведе да вдигне нещо от пода. Беше просто трик; номер от нейна страна. Райл неволно изохка.

Лиет се завъртя на пета.

— Какво...? — Тя прекъсна фразата ся, когато Райл се обърна с гръб.

— Никога! — извика Лиет на езика на Тиан. — Дори и след хиляда ери няма да ти го позволя, *безкрило* същество!

Гребенът на Райл се оцвети в червено, а после — във виолетово. Блестящи спирали преминаха по бронята на гърдите му, подобни на разкошни рисунки, които трябваше да представляват отговора на нейния трик. Той стоеше свит с отпуснати крака, а цветовете му бяха толкова интензивни, че оцветиха мрачната стая. Тиан никога не беше виждала нещо толкова красиво, безсмислено и тъжно.

— Мислиш ли, че ще стана твой партньор? — плю той. — По-добре да си нямам партньорка, отколкото с някоя, гола като човек. Лайринкс без цвят, *не може да говори с кожата си*.

Крилата на Лиет се разпериха до пълния си размер, обхващайки половината стая. Те бяха красиви, като перлено, прозрачно мляко. Тя изглеждаше величествено. Това направи недостатъка на Райл още по-очевиден. Като протегна едната си ръка, на нивото на кръста, тя извади ноктите си, сякаш беше машина.

— Отвори бронята на слабините си още веднъж! Ще те кастрирам на минутата — изсъска тя.

Тиан се наведе под масата и издърпа стола пред себе си. Можеше да си представи разрушенията, ако се сбиеха. За щастие, преди това да се случи, влезе друг лайринкс в стаята, навел глава и рамене, за да премине през отвора. Беше старата женска, Коулънд, матриарх на клана от Калисин.

— Как са...? — Като забеляза как се държат Райл и Лиет, плочите на бузите ѝ се втвърдиха. — Какво е това? — Гласът ѝ беше като пила, стържеща по стомана.

Райл наведе глава, а гребенът му се сля с цвета на кожата. Лиет му хвърли поглед, но не посмя да срещне очите на Коулънд. Нито пък отговори.

— И така? — изръмжа Коулънд. — Ние сме във война, спомняте ли си?

Тишината ставаше все по-дълбока, с което стана още по-ясно, че нямаше как да признаят какво се беше случило.

— Много добре — каза Коулънд, — когато това приключи, и двамата ще бъдете наказани...

Тя млъкна, забелязала Тиан, която се криеше под масата.

— Ей, човече. Излез оттам. Обясни проблема.

Тиан си спомни къде беше, хванала стола пред себе си, подобно на щит. С ъгъла на окото си можеше да види как Райл се взираше в нея. Тя знаеше какво си мислеше той. „Не разкривай моя срам!“

Като прекоси разстоянието между тях на две бързи крачки, Коулънд хвана Тиан за китката. Ноктите ѝ се забиха в кожата на Тиан, докато я изкарваше от скривалището ѝ и я хвърли на пейката. Огромните очи сякаш виждаха право в главата ѝ.

— Как мога да знам защо се караха лайринксите? — каза Тиан, опитвайки се да избегне погледа ѝ.

— Не беше толкова сдържана в деня, когато дойде. — Коулънд я стисна с такава сила, че Тиан си помисли, че костите на китката ѝ ще

се натрошат. От драскотините от ноктите потече кръв. Тя изкрещя.

— Можеш да говориш — каза Райл. — Не бих те наранил.

— Райл е отчаян да си намери партньорка — извика Тиан. — Лиет, също. Но нито един от двамата не иска да бъде с другия, заради недостатъците им. Лиет важничи, подлъгва го, а после го заплашва, че ще го кастрира, ако я приближи.

— Истина ли е? — попита Коулънд.

— Да! — каза Райл приглушено.

— Да, Мъдра майко! — каза Лиет. Очите ѝ бълваха огън срещу Тиан и Райл.

Коулънд скочи срещу Лиет и я удари толкова силно през лицето, че малкият лайринкс се претърколи през стаята и падна по гръб. Като я сграбчи отново, Мъдрата майка я вдигна на педя от земята.

— Ще работиш с него, без да се оплакваш — каза тя през зъби, — или ще накарам Райл да кастрира *теб*!

— Но аз съм твоя дъщеря!

— Още една причина да изпълняваш дълга си — каза студено Коулънд.

— Той не е нищо друго, освен един звяр. — Тя се опита да заплюе Райл, но слюнката покапа по брадичката ѝ. — *Няма крила!*

— А ти, мое нещастно дете, имаш кожа като човек, далеч по-лош дефект. Не можеш да комуникираш чрез кожата си, не можеш да излезеш навън, без да си намазана с паста или пък без *дрехи*. Никога не си доказала ценността си. Райл, макар и без крила, е герой, отдал всичко, за да ни донесе истинско съкровище. Ще работиш с него или той ще те кастрира по моя заповед. Ще го направиш ли? — Тя спусна Тиан, докато краката и докоснаха пода.

— Да — каза тихо Лиет, положила подчинено буза на рамото на майка си. Но в този миг очите ѝ така стрелнаха Тиан, че тя трябваше да се обърне.

— А ти, Райл? — каза Коулънд.

Райл се наведе, докато челото му докосна краката на Мъдрата майка. Гребенът му стана виолетов, после — червен, преди да избледнее до сив.

— Ще изпълня моя дълг — каза той, все така тихо.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На следния ден Тиан научи за какво я искаха. Клетките бяха направени от най-тънкото кометно желязо, включително и пода, а понякога стените им бяха от скално стъкло. Всяка имаше специфични свойства, които увеличаваха ефекта от изкуството по преобразуване на плътта. Поискаха от нея да извлече енергия от полетата на Калисин и да я прекара през решетките на клетките, за да я концентрира вътре. Лайринксите се надяваха, по този начин да направят своите същества по-големи.

— Няма да го направя — каза Тиан. Тръпки преминаха през нея. Лиет се обърна, хвана Тиан за главата с ноктите и стисна, докато те пробиха кожата на пет места. Тиан не смееше да мръдне. Лайринксът беше достатъчно силен, за да откъсне лицето ѝ. Лиет я задържа за минута, докато Райл извика:

— Достатъчно!

Лиет пусна Тиан.

— Ще го направиш ли сега?

— Не.

Лиет стисна зъби, но Райл просто изтръгна амплимета от пръстите на Тиан и го постави на една висока полица. Като я хвана за ръката, той я отведе в стаята и я заключи вътре.

Тиан знаеше какво да очаква сега, а може би и заради това копнежът ѝ по кристала изглеждаше по-силен от всякога. Или може би знаеше, че Райл никога нямаше да отстъпи. В следващите двадесет и четири часа тя се катереше по стените. На следващата утрин тя започна да вика, което ѝ припомни най-лошия спомен от всички: ужасната нощ, когато я заточиха във фабриката за разплод. Когато Райл се появи отново, тя отстъпи.

Само веднъж да докосне амплимета и копнежът ѝ си отиваше. След час тя беше до масата, готова да направи всичко, което се изискваше от нея. Тя блокира мисълта за предателството трябваше да го направи.

Въпреки че отдели часове наред на работата си с амплимета, тя беше неспособна да визуализира странното поле тук. Нейният обичаен начин на работа тук нямаше ефект.

— Не мога да го направя.

Райл се намръщи.

— Още един опит да ни забавиш ли беше това, занаятчийке?

— Това не е като полето, с което съм свикнала — запелтечи тя, уплашена от яростта им.

— Опитай по-сериозно!

Тя го направи, но не с по-голям успех. Вечерта обаче, докато си играеше с едно малко парченце стомана на масата, Тиан забеляза, че по него имаше по-малки частици. Тя се опита да го вдигне и се наложи да го изтръгне от повърхността на масата. Беше малко магнитче, а може би самата маса беше по-голям магнит. „*Може би целият връх беше!*“

Стаята изведнъж изчезна и внезапно тя го видя. Тя се намираше в един стоманен връх, издаден над земята, като основата му беше в пламъци, а върхът му — в лед. Тя можеше да си представи топлината, която минаваше от единия край до другия, излъчваща се във всички посоки, преди да бъде погълната от океан от леден въздух.

Сега Тиан усети различна, още по-трудно доловима енергия. Стоманеният връх изглеждаше като направен от хоризонтални ивици, ориентирани по един или друг начин, но от всяка се излъчваше енергия в различни посоки. Това беше като... Тиан се опита да намери сравнение. Тогава го направи — чрез едно упражнение, което майстор Баркъс я беше научил още преди да започне да се обучава като чирак.

Той и беше показал как да търка парче стомана с магнетит, докато металът се намагнетизира, а след това с него тя можете да повдигне и нокът. След това той посипваше стоманени стружки върху хартия и под нея започваше да мърда нокътя. Стружките също се мърдаха, следвайки посоката на магнита.

Формата на полетата (имаше поне две тук, за разлика от другите точки, с които беше работила) ѝ подсказваше, че върхът беше един огромен магнит или сбор от магнити. Тиан беше правила и други експерименти с магнити, създавайки разнообразни рисунки. Като движеше магнита в телена намотка, тя създаде кръгло поле около намотката. Това толкова много я очарова, че тя за малко изостави работата си, за да се наслади на явлението и после майстор Баркъс я

смъмри. Тиан никога повече не си позволи да работи с магнити. Нямахме време за играчки в манифактурата.

А каква ли сила имаше магнит, голям колкото планина? Каква сила само трябваше да има!

— Мога да видя полетата — каза тя.

Минаха седмици, време на изтощителна работа. Ден след ден Тиан прекарваше на стола си, наблюдавайки необичайната двойка полета, като се опитваше да ги съедини безопасно, а после да създаде сияние около клетките. Работата я вълнуваше, дори когато си легнеше да спи, а сутрин главата я болеше, когато Лиет нахълтваше в стаята, за да я изкара от леглото. Всеки път, след като използваше амплимета, Тиан сънуваше най-дивите кристални сънища за чудовища, чиято плът биваше преобразувана.

По цял ден работеха. Лайринксите нямаха почивни или празнични дни. Нито пък имаха идея какво означаваше почивката. А пък културата им се свеждаше единствено до музиката на вятъра. Мястото не беше украсено: никакви занаятчийски или керамични изделия, никаква мебелировка, освен най-основно обзавеждане. Тя знаеше, че лайринксите можеха да четат и пишат, въпреки че не видяха книги, свитъци или други видове документи. Но, разбира се, това място беше само работилница или лаборатория, посветено на нуждите на войната. Къщите на лайринксите или гнездата им, може би бяха напълно различни. Още повече, техният език — неразбираем, както и начинът, по който говореха с кожата си. Най-великите им поети и оратори може би рецитираха до нея, но тя не знаеше нищо за тях. От своя страна Райл може би казваше истината. Може би лайринксите бяха изгубен народ, без дори своя собствена История.

Въпреки усилията ѝ, лайринксите нямаха прогрес. Тиан се радваше на това. Те внимателно криеха истинската цел на техните експерименти, но непрестанното създаване на нови същества, които се гърчеха, вряскаха и умираха на масата беше ужасяващо. Не можеше да понася мисълта как лайринксите биха могли да ги използват, ако успеяха в опитите си.

Тиан се презираше заради сътрудничеството си с врага. С напредването на работата тя се изпълваше с отвращение от себе си.

Бунтуваше се многократно, но всеки път те просто ѝ вземаха амплимета. Всеки път агонията ставаше още по-голяма.

Лайринксите ставаха все по-ядосани заради това, че не можеха да разберат как да използват амплимета и полетата, до които Тиан би могла да се добере. Години наред техните най-талантливи мансери бяха работели върху пленени контролери, но без ефект. Те просто не можеха да използват такива устройства.

Всеки ден след като привършеше работа, те подлагаха Тиан на разпит, като се опитваха да изтръгнат тайната ѝ. Те я накараха да демонстрира своето занаятчийско умение от най-базисните принципи, сякаш трябваше да обучава начинаещи чираци. Прекараха седмици да я гледат и изучават, докато тя изследваше полетата под и около върха. Наблюдаваха я със странни уреди, някои от тях — полумеханични-полуживи, подобни на живи версии на контролерите. Коулънд намекуваше постоянно, че Тиан нарочно осуетяваше работата им. Лиет пък отправяше индиректни заплахи.

Нямаше разлика. Те разбраха как се работеше с инструментите ѝ, както и природата на полетата тук. Можеха да усетят първичната енергия, в която върхът се къпеше — затова и дойдоха тук още в самото начало. Те можеха да визуализират полетата с помощта на пленените контролери и с амплимета. Но не можеха да извлекат енергия, независимо колко много се стараеха или колко изобретателни бяха. Просто нямаша тази способност.

„Трябва да съм най-голямата негодница в Сантенар“, помисли си Тиан една нощ, както лежеше в леглото, притиснала ръце към пулсиращите си слепоочия. Работата през този ден беше изключително изтощителна. „Заслужавам да бъда убита и изядена.“

Тя се почувства странно откъсната от своето тяло, сякаш идваше поредният кристален сън. Или пък беше кристална треска? Толкова много я караха да работи напоследък. Тя потъна в дрямка, но болката продължи. Предметите в стаята започнаха да губят очертанията си.

Пук! Огнени езици се спуснаха по гърба ѝ и полазиха настрани, като изчезнаха в тъпа пробождаща болка в областта на корема. *Пук!* Още огнени езици последваха първите.

Картина, далечна и извън фокус: човек, висящ от един гравирен купол. Върху тялото на друг пък, който се намираше в стаята, сякаш падаха звезди, които да го наказват. Всяка звезда имаше меко ядро в центъра, от което излизаха заплашителни пипала, подобно на медуза. И като медуза те го обвиваха, като го бодяха и пареха.

Имаше нещо странно с този затворник — с високо, добре пропорционирано телосложение и тъмна коса. Бавно тя го фокусира и нейната собствена болка изчезна, останала само като копринена нишка през гърба ѝ, като милувка.

Мъжът отметна глава назад в агония. Устните му бяха издрани до зъбите. Сякаш се взираше в очите ѝ, укорявайки я за погазеното обещание.

— Невярна приятелко — процедиха зъбите му през ударите. — Защо ме изостави?

Беше Минис, нейната любов. Той беше повдигнал надеждата на своя народ, а тя го беше разочаровала. Тиан напълно се разбуди и мечтата ѝ изчезна. Той беше причината, заради която тя все още живееше; само да можеше да го спаси. Той беше нейната съдба и ако го направи, ааким щяха да оцелеят. С тяхна помощ човечеството би оцеляло срещу лайринксите. Тя повече нямаше да бъде предател. Тиан би могла да бъде жената, спасила света.

Но най-напред тя трябваше да избяга от Калисин и да извърви разстояние от сто левги през Тиртракс. Това нямаше да е лесно. Тараладел и Мириладел, обградени от лед през последните тридесет години, в по-голямата си част бяха покрити с реки, блата и отдалечени езера, които достигаха на юг от Великите планини чак до вътрешните морета на Талаламел и Милмиламел. Нямаше как да се пресече тази страна от изток на запад, особено след като ледовете се размразят. Нямаше пътища или мостове, които да я пресичат. Целият местен трафик минаваше в посока от север на юг, с лодка през лятото и с кораб — през зимата, въпреки че зимата беше толкова студена, че малко хора си позволяваха да пътуват. Те се свиваха в колибите си и се молеха храната да им стигне до пролетта. Как би могла да пресече тази страна сама?

Резето хлопна. Като изскочи от леглото, Тиан бързо се облече. Ако не беше успяла, Лиет щеше да нахълта и да я хване гола.

Днес Лиет изглеждаше изключително раздразнена. Тиан беше само по панталони, вкарала едната си ръка в ръкава на ризата, но в същото време лайринксът я извлече през вратата. Лиет направо беше полудяла, Тиан вървеше, препъвайки се зад нея, като се опитваше да се облече.

Като влязоха в работилницата, Лиет блъсна Тиан:

— Захващай се за работа! И гледай да се справиш по-добре, отколкото вчера, защото днес може да бъде последния ти ден.

Това влоши нещата още повече и денят се оказа напълно непродуктивен, както и предишните. Като се стъмни Лиет беше извън себе си от яд. На няколко пъти, като ѝ хвърляше поглед, докато работеше, Тиан забелязваше как лайринксът гледа. Изражението на очите ѝ беше смущаващо. Внезапно Лиет подскочи, хвърли се към вратата и заключи. Тиан се учуди защо.

Като се върна до масата си, лайринксът започна да подрежда инкубационните бурканчета, Тиан изхвърли споменът за случката от ума си и се концентрира изцяло върху полето, когато изведнъж Лиет мина зад нея и свали ръката ѝ от амплимета. С помощта на някакъв инструмент, подобен на кожена работническа щипка, лайринксът откъсна парченце кожа с размер на нокътя на кутрето от вътрешната част на лявата ръка на Тиан.

Толкова малка раничка, но тя накара Тиан да се свлече на стола, усещайки, че ще припадне. Лиет разреза парченцето кожа на още по-мънички части, прекалено дребни, дори да се видят, а после ги разбърка в бурканче с жълтеникава течност, подобна на бульон. В течността бълбукаха въздушни мехурчета. Тя прекара останалата част от деня, концентрирана върху работата си, докато Тиан извличаше енергия, за да поддържа сиянието в металните съдове. Лиет неколккратно смени течността.

Един ден по-късно едно кълбовидно късче материя започна да расте на дъното в бурканчето. На третия ден пъпчиците върху него се оформиха в два крайника, после — четири, после — повече, а по-късно броят им отново се върна на четири. Формата на материята не изглеждаше определена; или пък Лиет постоянно я преобразуваше? Тиан подозираше, че Лиет беше добавила и друга тъкан в бурканчето, когато нямаше някой край нея. Веднъж тя забеляза новообразувана кръгла коричка върху подмишницата на лайринкса. Дали не беше

използвала собствената си тъкан? Ако беше така, вероятно се опитваше да го прикрие. Може би беше забранено.

След седмица съществото започна бързо да расте, а крайниците му започнаха бързо да се разделят, докато то заприлича на морска звезда с четири разклонения, всяко от които завършваше с дузина помалки, прилични на пръсти, навити пипала.

На четвъртата нощ, когато тялото на съществото беше с размера на яйце, а крайниците му се удължиха до шест пъти по-голям от първоначалния си размер, то започна да проявява координация, ако не и интелигентност. Всички лайринкси от върха дойдоха да го видят, струпвайки се в стаята на малки групички. Имаше стотици от тях. Около Тиан настана глъчка. Тя не можеше да избяга.

Тиан разтри ръката си. Нараняването бавно зарастваше и под добре оформената коричка все още я болеше. Отвратена, ужасена и очарована същевременно, тя също не можеше да стои далече от бурканчето. Съществото беше уникално, странно. Всеки един от краищата му беше различен: някои — като пръсти, други — прилични на нокти, пера и нишки, фини като коприна. Целта на някои от тях тя би могла да си представи, а на други — не. Какво ли имаше Лиет наум за тях?

Върху тялото на съществото започнаха да растат люспести плочки. Те се удебелиха до степен крайниците му да не могат да мърдат. То лежеше на пода на бурканчето, докато Лиет не го извади и уби с един-единствен удар на внимателно почистения си нож. Когато го направи, през главата на Тиан премина болка. Мина без последици, освен неприятното съчувствие към убитото животно.

Лиет разреза трупа, написа няколко бележки за него и го смачка на каша за следващия си експеримент. Въпреки всичко, следващите три опита бяха провал; за няколко дни съществата умираха.

Райл също беше зает с изкуството да преоформя плът. Създанията, които сътворяваше, бяха все от един и същи тип — удължено тяло, с тежка броня и шипове на гърба, с дълги крака и къса остра опашка, а главата беше назъбена и снабдена също с предпазни плочки. Въпреки всичко експериментите му не вървяха добре. Тиан често виждаше това, което вече разпознаваше като стресови шарки върху кожата му: черни и червени орнаменти.

Тиан не разбираше защо тази специфична форма на съществата беше толкова важна за него, а и Райл не би го казал. Той създаваше своите същества отново и отново, използвайки всякакви тъкани, чиито произход не беше ясен. Всеки път, когато съществата достигаха размера на дебела мишка, Райл припаднаше от напрежение. Съществата му продължаваха да растат още ден-два, преди да се превърнат в трепереща, некоординирана маса. Райл започваше да стене и да удря своя чувствителен гребен в стената. Следваше поредното съвещание с Коулънд и другите старши лайринкси, крясъци, викове и резки промени в цветовете на кожата. Накрая всички се разотиваха, а Райл се връщаше към работата си.

— Чудя се... — започна късно една нощ Райл, около месец след като Лиет беше взела пробата от ръката на Тиан.

Тиан хвърли поглед към кристала. От работа вече ѝ се гадеше и тя искаше преди всичко да си легне и да спре да мисли за всичко друго. Тук долу беше по-топло от всякога; тя не можеше да свикне. През по-голямата част от живота си все беше на студено. Сега обаче копнееше за студа. Спеше на отворени прозорци, независимо какво беше времето. Когато не спеше, стоеше на прозореца, вирайки се към езерото и побелялата от сняг гора в далечината. Чудеше се дали би могла да я достигне. В последните два месеца и половина, откакто беше тук, нямаше възможност да избяга. Не ѝ беше разрешено да отиде, където и да било без придружител, а през нощта винаги беше заключена.

— Какво? — попита Тиан безразлично.

Райл се вираше в съществото с много крайници, което растеше в бурканчето на Лиет. То беше още малко — не по-голямо от нокътя на палец.

Той погледна през рамо. Жестът му изглеждаше плах. Цветът му се промени в стоманеносив и кафяв, брилянтен камуфлаж, който го правеше забележим само като мръдне. Тиан не смяташе, че Райл имаше представа какво беше направил. Всъщност какво ставаше с него?

Лиет беше отишла обратно до стаята си преди много време и едва ли щеше да се върне до сутринта. Тя започваше рано; Райл работеше до късно, може би защото и двамата искаха да прекарват възможно най-малко време в присъствието един на друг.

Като отиде до вратата, Райл бутна резето. То издаде лек звук. Той тайно взе бурканчето на Лиет и го остави на масата си. Нахрани своето собствено същество, голямо, колкото палеца на Тиан, една мъничка топчица. То се успокои. За секунди Райл го извади от клетката, направи внимателен разрез от врата до опашката, запуши кръвоносните съдове, загреба малкото същество от бурканчето на Лиет, изсуши го и го постави в разреза, с телцето в основата на черепа и пипалцата — към гърба.

Сръчно заши разреза, а малкото същество остана вътре, със свързани кръвоносни съдове към по-голямото, а около него имаше бистра течност, подобна на желе. Като остави иглата на масата, Райл вдигна голямото същество в ръката си и започна да преоформя плътта му. Мозъкът на Тиан се замая.

След около час съществото изрита слабо. Една виолетова нишка се появи в желето, което се превръщаше в чиста кожа. Съществото отново изрита, а после се успокои.

Тиан застана до Райл, който изглеждаше днес в отпаднало настроение.

— Добре ли си? — попита го тя.

— Топлината тук долу не е подходяща за нас. Ние сме същества от студеното празно пространство.

Тя беше забелязала колко мудро вървеше той в по-ниските нива.

— Не изглежда това да притеснява Лиет.

— Лиет няма броня върху кожата. — Той се обърна обратно към клетката.

— Мъртво ли е съществото? — прошепна тя.

— Не още! — Един мускул на врата му се сви. — Но е в шок. Не трябваше да опитвам. Толкова е малко.

— Не можеше ли да го направиш в по-ранна фаза, както вие правите с вашите деца в празното пространство?

— Не знаем достатъчно за другите животни.

Гледаха съществото с часове. То не помръдна, дори не изглеждаше, че диша, въпреки че Райл каза, че е все още живо. Накрая, когато беше почти зазоряване, а съществото лежеше в същата поза, Райл стана.

— Трябва да поспя, поне час.

— Аз също. В два Лиет ще дойде да ме измъкне.

Тя задряма, а мозъкът ѝ беше пълен с картини на преоформяне на плът. В нея се събудиха горещи, почти клаустрофобични чувства, че част от нея беше попаднала в съществото. Тя седеше на прозореца, вдишвайки дълбоко смразяващия въздух, когато резето изскърца.

Лиет нахълта през вратата.

— Ела. Имам идея, трябва да работим бързо. Ще извлечеш енергия за мен и... не искам грешки.

Тиан се спусна надолу по стълбите, като се чудеше какво ли щеше да се случи, когато Лиет откриеше какво беше направил Райл.

— Какъв е проблемът с теб днес? — извика Лиет. Тиан беше застанала по средата на стълбата, без да помръдне.

— Работих с Райл през по-голямата част от нощта.

— Загуба на време! — Лиет леко плесна Тиан и ударът я запрати чак в стената.

Лиет влезе през отвора, хвърли навъсен поглед на Райл, който пък се мръщеше на своето същество и се наведе над масата си. Мозъкът на Тиан започна да се замайва. Имаше съвсем бледо оцветяване върху кожата на Райл, както и никакви шарки, само мрачна сива окраска. За да запази съществото живо беше дал може би цялата си енергия.

— Къде е моят снизлет? — Лиет вдигна бурканчето на светлината. — Райл беше прекалено зает да отговори. — Какво си направил с него? — извика тя.

Той дори не я погледна. Тя прекоси със скок стаята, вдигна Тиан за рамената и я разтресе.

— Какво е направил той с моя снизлет?

Главата на Тиан се разтресе толкова силно, че тя не можеше да каже и дума. Тя само посочи съществото на Райл.

Лиет пусна Тиан и се спусна към Райл. Ноктите ѝ се забиха в кожата на гърба му между плочите, като оставиха дълбока рана. Като остави клетката, той се завъртя и изблъска Лиет.

Тя се наведе за миг. Беше смела, но нежната ѝ кожа я правеше уязвима, почти колкото човек. Тя се хвърли към него, като разкърви челото му с нокти. Той се сниши, подготвяйки се за скок. Тиан прикри очи с ръка.

— Спрете! — извика един дълбок глас откъм вратата.

И двамата замръзнаха на място. Коулънд се извисяваше пред отвора. След нея имаше още няколко лайринкса.

— И така? — каза тя с плашещ глас.

— Той открадна моя снизлет! — каза Лиет. — Взе го, без да попита и го сложи в своя ризик, там. И сега снизлетът ми е мъртъв!

— Истина ли е? — попита Коулънд студено.

— Истина е, че го взех — каза Райл, — но все още не е мъртво.

— Искам да му отмъстя! — извика Лиет. — Едва миналата нощ разбрах къде е грешката ми. А сега трябва да започна отначало.

— Какво ще кажеш в твоя защита, Райл? — попита Коулънд.

— Отговорът се крие в нашата работа — отговори той. — Ризик е подходящ за... — той хвърли поглед към Тиан — ... работата, но е няма същество, непослушно. Нейният снизлет е отличен откривател и приемател на сигналите, но е прекалено слаб, за да оцелее навън. Но вече поставени едно в друго, нейното в моето...

— Никога! — извика Лиет. — Неговият ризик е същото чудовище, като него самия. То никога няма да...

Нещо тропна в клетката. Съществото се изправи на крака, полюляващо се като новородено теленце. Неговата въртяща се муцунка душеше въздуха. То направи крачка напред, падна, после отново се изправи и направи още една колеблива стъпка, после — още една. С всяка следваща ставаше още по-силно.

Лайринксите се събраха около него, дори и Лиет. След минута то почти заподскача. Подскочи, превъртя се във въздуха на салто и се приземи. Притисна се към решетките, гледайки втренчено, а в очите му се четеше несъмнена интелигентност.

Райл изпусна силен вик на облекчение.

— Направихме го! — извика той, като вдигна високо Лиет и я завъртя по цялата стая, докато тя се опитваше половинчато да се изтръгне. Тя се смееше. Той отново я остави на земята, като я целуна по носа.

— Лиет, твоят снизлет е *най-брилянтното* творение, което съм виждал някога. Двамата го направихме!

Тя бясно изтри носа си. Той протегна ръка към нея. След значително колебание тя хвана ръката му за бицепса, а той нейната — също за бицепса.

Коулънд широко се озъби, а захапката ѝ можеше да побере главата на Тиан, поздрави с ръка и двамата и се обърна към входа.

— Обратно на работа! Накарай го да порасне, Райл и ще изпълня най-голямото ти желание. — Тя кимна на Лиет. — А може би и на теб, дъще, ако допринесеш към работата. Това е само началото.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райл и Лиет бяха разрешили единия проблем, но не и другия. Беше ужасно предизвикателство да направят своите същества по-големи от размерите на плъх, защото растежа им винаги спираше дотам.

Тиан беше щастлива от този факт. Тя не харесваше вида на новото същество, а начинът, по който то се хранеше, беше ужасяващ. Веднъж Райл удари в земята един жив плъх, а след няколко минути на пълна парализа, животинчето се опита да помръдне. Тогава съществото на Райл и Лиет се хвърли с един скок върху плъха и буквално откъсна главата му. А какво ли щеше да стане то, ако Райл успееше да го развие до пълния му размер? Какъв ли беше неговият пълен размер?

През следващата седмица имаше още няколко кризисни ситуации. Един ден съществото започна да тича в кръг, удряйки с опашката си и свивайки се в конвулсии, сякаш се опитваше да се върже на възел.

— Снизлет и ризик се опитват да се отхвърлят един друг — каза Райл.

— Това го подлудява — каза Лиет, която стоеше толкова близо, че раменете ѝ докосваха неговите. Той положи широката си ръка върху бедрото ѝ. Отношенията им се бяха променили.

Сутринта животното лежеше на една страна, стенойки. Една дълга линия от наранявания беше се очертала на мястото, където бяха шевове; от тях се излъчваха червени жилки. Тиан можеше да усети болката му, сякаш беше нейна собствена.

— Да сложим край на агонията му — помоли тя. — Това е невъзможно страдание.

— Не върви на добре, Райл. — Лиет плъзна ръка върху ханша му. — Защо да не го убием и да създадем ново?

— Двете не са се съединили добре — Райл плъзна собствената си ръка още по-надолу. Тиан не можеше да разбере дали беше очарована или отвратена от това публично излагане. — Мисля, че е по-добре

просто да създадем едното, или другото. — Той отиде до клетката. — Тиан, извечи ми цялата енергия, която можеш. Ще опитам насилствено да ги съединя.

— Това не ми харесва. — Лиет положи нежната си ръка върху неговата. — Подобен риск може да доведе до неговото полудяване. По-добре да започнем отново, отколкото да създадем същество, което да не можем да контролираме.

Той погледна дълбоко в очите ѝ.

— Нека най-напред първо да опитаме, може ли? Ако се провалим, ще го убием и ще започнем на чисто. — Той притисна ръцете си около клетката, но полето не се появи. — Тиан?

Тя все още се взираше в нещастното същество.

— Има нещо погрешно. Да оставим горкото животно да умре!

— Създай сиянието! — извика той.

— Повече няма да ти помагам.

Райл скочи, обладан от яда си и изтръгна амплимета от ръката ѝ. Един нокът разкъса кожата на дланта ѝ и Тиан усети едва чуто щракване, когато кристалът беше изтръгнат от ръката ѝ. Това я разтърси на стола.

— Не. Това вече стигна прекалено далеч — прошепна тя, възряна в блестящите частички, останали в дланта ѝ.

В това време Тиан се намираше в огромна сферична камера в подножието на върха. Нямаше прозорец и беше задушавашо горещо. Стаята беше празна, но с висяща скоба от тавана. Райл окачи амплимета там.

Тя седна на пода, който се оказа толкова неприятно топъл, че тя веднага трябваше да стане. Очите ѝ бяха вперени в амплимета, висящ на четири педи от нея и свършено недостижим. Копнежът направо я удряше в лицето. Тиан изпусна отчаян вик на желание.

Двадесет и шест часа прекара тя в стаята, като ходеше напред-назад. Нямаше къде да седне, къде да легне. Ако стоеше неподвижно на едно и също място, краката започваха да я болят. Тя не спа; не можеше; изнемогваше от жегата, а надолу амплиметът изпускаше остро сияние, което тя усещаше върху тила си.

На няколко пъти Тиан задряма права, но агонията ѝ не спираше. Само щеше да стане по-зле, а накрая тя щеше напълно да се срина.

Сутринта на втория ден тя се предаде. След като изрита вратата с крака си, тя каза на лайринкса, който я отвори:

— Ще го направя. Заведи ме при Райл.

Съществото все още се гърчеше на пода на клетката. То изглеждаше по-слабо отпреди, както и Райл, който непрестанно беше се мъчил, за да поддържа съществото живо. Лиет не беше тук; беше извикана по друг проект. Райл често се оглеждаше наоколо, сякаш за да я попита нещо.

Тиан се покатери върху стола и отново започна да се мъчи да извлече енергия от източника, който вече беше открила, онези линии, които обграждаха и минаваха през големите магнити на стоманения връх Калисин.

През последните седмици тя се научи някак си по-лесно да извлича енергия от полето, като улавяше и най-тънкия поток енергия. Тogaва обаче беше винаги внимателна, тъй като това беше като да се опита да напълни напръстник от водопад. Наоколо имаше енергия, милиард пъти по-голяма, отколкото тя можеше да овладее. Една грешка и енергията можеше да я убие.

— Побързай! — извика Райл. — Ще се провалим. — Той се облещи срещу нея. Кожата му висеше, сякаш беше изсушен отвътре.

Тя извлече енергия през нишките от кометна стомана, капка по капка. Сияние се разнесе в клетката. Райл веднага придоби по-спокоен вид.

Работеха през цялата вечер, въпреки че Тиан нямаше и идея какво правеше Райл. Към полунощ червените линии от възпалението бяха избледнели, раните — по-малко отекли и зарастващи вече. Те продължиха работата и на зазоряване, както и на следния ден. Едва когато слънчевите лъчи проникнаха в стаята, Райл каза да спрат. Съществото изрита веднъж, два пъти, а после заспа. Кризата изглежда беше отминала.

Тиан, след две нощи, без да спи, беше толкова изтощена, че нямаше сили дори да си свали шлема. Тя легна на металния под. Сякаш процесът по извличане на енергия я беше разглобил на части.

— Да те занеса ли в стаята? — попита Райл, като се наведе над нея.

Подложила глава върху ръцете си, тя се сгуши и затвори очи.

— Идеално ком...

Тиан заспа.

Луната изгря над блатистата равнина. Светлината се отразяваше от повърхността на сто хиляди малки езерца, някои от които с размерите едва на покривка за маса. Между тях растеше тръстика.

Тиан седеше на една могила, единственото възвишение в скучния пейзаж. Могилата мърдаше при всяко нейно движение, сякаш беше купа сено. Нямаше как да премине през блатото; нямаше начин за бягство!

Едно движение привлече погледа ѝ, някъде в далечината. Отражението на луната в едно от езерцата моментално изчезна, сякаш нещо смути равната вода. Тя се взря натам. Не смееше да мигне, погледна наляво, после — направо, накрая — надясно. Погледна и назад, но не видя нищо. Всичко беше тъмно.

Като се обърна назад, Тиан видя, че езерцата целите трептяха, а мрак и светлина се смесваха. Каквото и да причиняваше това, то явно беше някъде пред нея.

Луната се издигна по-нагоре. Леденият вятър я накара да потръпне. Тиан се изправи, вглеждайки се в естественото движение на водата. Тя улови отдалеченият смях на развълнуваната вода, който ставаше все по-силен, докато съвсем заприлича ни крясък, като въртените от вятъра лопатки колела в крайбрежните рибарници надолу от Тикси.

Тогава тя го видя — удължена форма, гмуркаща се в езерото, на петдесет крачки от нейната могила. То тупна във водата, а дебелите му крака се мърдаха като лопати и изхвърляха огромни количества вода зад себе си. Лунната светлина освети върховете на гръбначните му прешлени. То приличаше на съществото на Райл, само че чудовищно пораснало. Една удължена глава, огромна уста, пълна със зъби, покрито с шипове отстрани и отдолу, подрязана

опашка. Но най-лошото от всичко беше блестящата интелигентност, която се четеше в очите му.

Друго същество се издигна от съседното езеро. Те бяха навсякъде, приближаващи към могилата, сякаш се надпреварваха кое щеше да стигне първо до нея.

Тя се изправи на върха на пръстите си. Сега мракът зад нея беше прорязан от стотици фосфоресцентни дири. Луната се отразяваше в избелелите очи и сивите зъби на чудовищата. Тиан се въртеше наоколо. Те бяха навсякъде; хиляди. Тя опипа кръста си. Нямаше нож; никакво оръжие.

Първото същество, което тя видя, беше начело пред останалите. То се хвърли в езерото до могилата, като вдигна две високи вълни. Кал и тръстика излетяха във въздуха. То беше три пъти по-голямо от нея.

Животното достигни брега на езерото. Плоските му крака се закатериха по могилата. Показаха се ноктите, то излезе цяло от водата. Бързаше. Муцуната му зееше. То дишаше тежко.

Тиан извика и се събуди. Беше само предизвикан от кристала кошмар, очакван след подобно претоварване в работата с амплимета.

Когато Тиан се изправи, тя видя нещо с пръсти в светлината на луната, проникваща през прозореца. Това беше съществото на Райл в клетката.

— Ела по-близо.

Тя се обърна, мислейки, че някой прошепна нещо зад нея, въпреки че звукът не беше като гласа на лайринкс. Стаята беше празна. Тиан се приближи до клетката. Съществото се притисна с муцуната си към решетките. Очите му се бяха втренчили в нея.

— По-близо, по-близо!

Тиан се вгледа в малкото зверче, което беше като онова от сънищата ѝ, но по-малко. То изглеждаше... Тиан не можеше да определи как точно, но сякаш беше смъртоносно.

— Гладно съм.

Като си спомни съдбата на плъха, с което то се нахрани, тя се протегна за парченце сушена риба в кошницата и внимателно го

извади. Съществото я гледаше, без да мърда. То не поглеждаше месото. Очите му бяха вперени в пръстите ѝ.

— *Гладно съм!*

Тиан се приближи, взе едно парче месо и го поднесе към муцуната му. Тя се почувства хипнотизирана от очите, от звука.

То подскочи и се удари така силно в решетките, че клетката се разклати напред. Челюстите му щракнаха само на дъх разстояние от пръстите ѝ. Тя отскочи назад с писък и забравеният на главата ѝ шлем падна. В този момент шепотът в мозъка ѝ спря, а хипнотизиращата сила от очите на животното също изчезна. Съществото, колкото и порочно да беше, всъщност представляваше просто едно диво животно.

То беше огънало решетките. Тиан постави по-тежка клетка отгоре над първата, а върху нея — блокче метал, което да я затиска, и излезе. Един страж я придружи до стаята ѝ, а тя заключи вратата след себе си.

Три пъти през тази нощ тя се буди развълнувана и изтичваше до вратата, за да провери дали все още беше заключена.

Тиан разказа на Райл какво се беше случило през нощта, макар и не за импулсите, които достигнаха до мозъка ѝ чрез шлема. Тя не искаше той да разбира това — така щеше да бъде още по-щастлив със своето творение.

На следната сутрин тя се събуди с течащ нос и толкова зачервено гърло, че не можеше дори да яде. Беше прикована за леглото; нямаше начин да работи.

Три дни по-късно, когато се върна на работа, съществото на Райл беше пораснало два пъти повече от последния път. То имаше тяло, подобно на малка домашна котка, но по-дълги и тънки крака, както и сегментирана броня, върху която прорастваха шипове. Беше необходима още по-здрава клетка за него.

— Върви страхотно — извика Райл въодушевено, когато тя седна на стола. — Ела да го видиш.

Тя не помръдна.

— Ела, Тиан. — Той взе ръката ѝ я придърпа. Тя неохотно повлече крака след него.

Зверчето се сви, а очите му се спряха, без да мигнат, върху нея. То започна да съска. Прибраните шипове отново се надигнаха, а

кожата на врата му също се подуд.

Тя спря на мястото си като примряла. То сякаш се опитваше да проникне в ума ѝ и сега се чувстваше още по-силно. Ако не носеше шлема, Тиан не знаеше дали щеше да устои.

„Гладно съм!“ — този шепот беше в главата ѝ.

Райл я тласна напред с лакът. Тя се приближи. Нямаше какво да я нарани, щом той беше тук. Когато Тиан направи последната стъпка до клетката, зверчето се хвърли към решетките. Клетката, която нямаше дъно, се разклати и щеше да падне, ако Райл не я беше ударил с юмрук, за да я изправи. Зверчето се изви и се спусна отново да обърне клетката, но този път само безуспешно удари гръбнака си в решетките.

Като се дръпна настрани, то се изстреля от едната страна на клетката до другата, като изпусна пронизителни викове на яд и неудовлетвореност. То атакува решетките със зъби, като изпочупи няколко, а после най-неочаквано просто седна и отново се втрени в Тиан. Погледът му направо спря дъха ѝ.

— Много е диво! — Райл весело се почеса по бузата.

Тя отстъпи назад, а животното разпери навития си син език през покритите си с брадавици устни и изплю нещо към нея. Течността се залепи на челото, веждата и левия ѝ клепач и веднага започна да я боли и пари.

Тя извика, напразно опитвайки се да премахне гадното залепено нещо, но без успех. Райл прекоси със скок стаята и изля в лицето ѝ половин кофа вода. На следващата секунда тя висеше надолу с главата, Райл я беше хванал за глезена, докато избърсваше водата и отровата от лицето ѝ.

След няколко минути всичко беше готово, въпреки че на мястото, където беше се залепила отровата, беше покрито с изпълнени с течност мехури, а космите от веждата ѝ бяха опадали. Райл изпрати да вземат от стаята ѝ нейната торба. Тя се преоблече, изпра старите дрехи и ги просна на пода да изсъхнат. Те продължиха работата си.

— Страхувам се от това същество — каза тя на Райл вечерта. — То *мрази* живите неща.

— Ризикът и снизлетът не са се съединили напълно. Те се борят; затова поведението му е толкова странно.

„Повече от странно е — помисли си тя. — Това е една гадост, а аз помогнах тя да бъде създадена.“

— Ами ако... не можеш да се справиш с него? Ако се обърне срещу теб?

— Срещу мен? — Той се засмя. — Това малко нещо! Ще го убия и ще създам като него отново. Следващият път ще бъде по-лесно.

Тя не каза нищо. Ако от самото начало се беше направила на глупава, това никога нямаше да се случи.

Един час по-късно съществото припадна и започна да се гърчи. Гърчът премина в епилептичен припадък, който с всяка секунда ставаше по-силен.

— Какво е това? — прошепна Тиан. Гледката беше изнервяща.

— Нещо погрешно се е случило в мозъка му — отговори Райл. — Не съм сигурен дали мога да го оправя. — Той изглеждаше понесигурен от обикновено, без нито един сигурен знак. — Не разбирам какъв е проблемът.

— Тогава го остави да умре! — Тя се молеше това бързо да стане.

Лицето и гърлото му станаха черни, после — зелени, а накрая — бели. Знак на болка ли беше това, на успокоение или подобрение? Дори след толкова време тя рядко можеше да разчита езика на кожата му.

— Толкова е близко — прошепна той. — Седемдесет години работихме върху този проект. Знам, че можем да го направим! Със сигурност още един ден и ще бъде достатъчно. — Челото му почервения, сякаш се опитваше да промени разсъдъка си. — Създай отново сиянието. Имам една идея.

Отново се върнаха на работа, Райл преоформяше мозъка на съществото. Тиан изобщо не можеше да разбере какво прави и затова само извличаше енергия, за да поддържа сиянието около клетката.

Той отново придоби измъчен и повехнал вид.

— Трябва ми повече, Тиан — прошепна той.

— Не мога да извлека повече по безопасен начин.

— Тогава го направи, макар и не безопасно! Почти привършвам работата. Не мога да спра сега. — Дързък блясък се четеше в очите му.

Главата я болеше, това беше лош знак.

— Страх ме е.

— Ще те пазя. Направи го!

Как би могъл някой да я пази от това, което я плашеше? *Нямаше* защита. Като закрепил шлема по-здраво на главата си, Тиан нагласил амплимента към променящите се полета, които ограждаха върха.

Имаше бариера, която обаче тя не смееше да премине. Тиан можеше да усети енергията там, в неограничени количества, огромно поле, което сякаш обхващаше целия свят и се пресичаше с други по-малки полета. Как можеше да извлече количество енергия, което да не бъде прекалено?

Като прецени какво да прави, Райл изпусна крясък, подобен на пиле и падна на пода, където започна да се гърчи. Това се превърна в жестоко, некоординирано премтане в различни посоки. Може би Тиан трябваше да спре? Може би трябваше да продължи? Ами ако дадеше още енергия на животното? Дали Райл можеше да понесе още? Какво трябваше да направи тя?

Като усети по-малко колебание в полето, тя извлече енергия към себе си. Прекалено много. Главата ѝ сякаш щеше да се свари; идеше ѝ да припадне, но трябваше да се държи.

Тогава, макар и прекалено бавно, пред нея започна да се разтваря един блок, като сол в пороя. Видението отслабна, блокът сякаш беше прободен в средата и изведнъж изчезна.

— Да! — извика Райл, изрита с два крака във въздуха и остана неподвижен.

Съществото извика, а звукът напомни на Тиан за жената, полудяла във фабриката за разплод. Малкото зверче се сви конвулсивно и се опита да изтръгне шиповете от опашката си. То промени цветовете си.

Тиан свали шлема. Притокът на енергия спря. Тя обиколи около Райл, като мислеше, че той беше мъртъв. Странно, но това я притесни. Те бяха заедно вече повече от три месеца, и въпреки всичко преживяно, тя все още го харесваше.

Устните му бяха оцветени в масленозелено, а останалата част от кожата му — в бледо сиво. Той дишаше. Тя седна до него, като се чудеше дали да не изтича за помощ. Той не изглеждаше в безсъзнание; по-скоро като заспал. Съществото лежеше по гръб, разперило крака като умряла котка, въпреки че все още дишаше.

Дали това беше нейният шанс? Тя се заклати замаяно към вратата. Беше заключено, а пръстите ѝ не бяха достатъчно силни, за да отключи. Тя удари по вратата, но върху здравия метал се чу едва слаб звук.

Тиан се върна пак до масата. Райл и съществото лежаха, както преди. Нямахме какво да направи. Като вдигна кълбото, тя видя, че то беше изгубило форма, Тиан извади комплекта си с инструменти и започна да го поправя. Времето течеше бързо. Беше хубаво, че отново работеше с ръцете си. Не си беше представяла колко много ѝ бе липсвало това. Когато приключи работа, тя лежеше на пода и дремеше.

Беше рано сутринта, когато тя се събуди и отиде да провери за Райл. Той отвори очи, като направи крива усмивка.

— Ти ми спаси живота! — Гласът му беше като хриптящо дишане.

— Живот за живот — отговори тя по-гордо, отколкото се чувстваше. — Надявам се да запомниш това.

— Ще го запомня.

Той погледна отново към клетката. Усмивките на лайринксите винаги бяха обезпокоителни, но тази разкриваше повече зъби от всякога.

— Вярвам, че го направихме, Тиан.

Тя не отговори.

— Снизлетът и ризикът вече са се слели в едно.

Ръцете я боляха.

— Направих го, за да те спася; както и себе си — промърмори тя.

— Погледни малкото зверче. Не знам какво си направила, но то е добре. Може дори да порасне до пълен размер.

Тя се молеше това да не стане. Той отиде тромаво до клетката, като по пътя трябваше да се подпре на масата. Съществото се беше изправило на задните си крака, сграбчило решетките. Неговата муцуна беше килната на една страна, сякаш подслушваше. Беше по-голямо от преди и по-слабо.

— Ще го нарека нилатл — каза Райл. Като се протегна към купата с месо, той изчепка с нокът малко от него, сви го до размер на пшеничено зърно и промуши месото през решетките.

Нилатл видя храната, преобърна се няколко пъти на пода и я подуши внимателно. Едва тогава то я погълна на една хапка.

— Какво правиш? — попита Тиан, дръпвайки се назад.

Той протегна ръка, гледайки нилатл внимателно. След като направи две стъпки, зверчето падна на лявата си страна. Очите му се затвориха. Райл го бодна с парченце метал. То не помръдна.

Той вдигна клетката, взе шест мънички парченца от плътта на животното и ги постави в бурканче с течност. Райл взе с пръсти малко мехлем от едно бурканче, но щом се протегна да го постави върху раните, той спря, гледайки неуверено. Опрян на лакти върху масата, той каза:

— Ах, болката ми премина.

Остра болка премина през главата на Тиан. За секунда тя изгуби способността си да вижда и в този миг усети в мрака миризмата на нилатл, горещ аромат като от крехко месо.

— Боли!

Когато зрението ѝ се върна, тя видя как нилатл изрита във въздуха с един крак, изправи се и заби ноктите си в ръката на Тиан.

— Мразя!

Преди да успее да сграбчи съществото, то скочи във въздуха и се приземи на главата си. Задните му нокти се забиха във врата на лайринкса, като търсеха сухожилията между плочите върху кожата му. Ноктите на предните му крака одраха дълбоко Райл през челото, търсейки очните му ябълки.

Райл закри очите си с едната си ръка. Другата ръка замахна назад, като се опитваше да свали нилатл от главата си. Един от отровните шипове на зверчето проби дланта. Като виеше в агония, Райл дръпна ръката си. От шипа потече чиста отрова. Той отново се опита да махне съществото, но ужасяващата малка муцуна го ухапа в основата на палеца.

— Гладно съм!

Тиан гледаше с широко отворена уста. Райл се опитваше да махне съществото с помощта на една метална пръчка. То отново впи ноктите на предните си крака в челото на лайринкса, а задните — във врата му, като жестоко дърпате надолу черепа му. От шиповете му започна да се стича отрова. Райл вече изглеждаше дезориентиран. Скоро шиповете можеха да се забият и в черепа му и там да

инжектират отровата си. Райл може би скоро щеше да бъде мъртъв, а съществото да започне с нея.

— *Мозъци! Аххх...*

Може би това беше паралитична отрова, а съществото искаше да разкъса главата на Райл и да изяде съдържанието ѝ отвътре, докато той беше още жив. Тя гледаше безпомощно как нилатл затяга смъртоносната си хватка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тиан изтича до затворената врата, като викаше за помощ толкова силно, че я заболя гърлото. Тя се удари в метала. Отговор нямаше. Никакъв звук нямаше как да проникне през дебелия стоманен панел. Какво можеше да направи? В ума си чуваше все същото нещо: „*Гладно съм! Гладно съм! Гладно съм!*“

Райл беше успял да хване зад себе си съществото за врата, за да спре то да го бодне с шиповете си, въпреки че ръката му беше под толкова неудобен ъгъл, че той не можеше да изтръгне напълно съществото. Не смееше да използва другата си ръка от страх да не би зверчето да му извади очите.

Нилатл изви гърба си и отново убоде в ръката лайринкса. Той все още се държеше, но пък Тиан забелязваше как отслабва, докато отровата проникваше в кръвта му.

Тя изтича наоколо, търсейки някакво оръжие. Нямаше много в стаята — лайринксите използваха малко инструменти. Като грабна една от стъклено-телените клетки, тя мина зад Райл, като планирваше да удари с нея нилатл. Това беше най-смелото нещо, което някога беше правила. Ако то стигнеше до нея, би могло да издере лицето ѝ.

Тиан си пое дълбоко дъх и метна клетката с все сила. Главата на зверчето се обърна, а синият език се изплези, готов да изстреля отрова в очите ѝ. Тя се наведе и клетката удари Райл по главата. Той изсумтя, а съществото издаде пронизителен писък.

Отровата се залепи на върха на главата ѝ, като я изгаряше право през косата. Тя изтича към варела с вода, натопи главата си в него и започна да я търка с все сила. Цели кичури коса заплуваха на повърхността.

— *Мозъци!*

Тя се огледа наоколо, а водата се стичаше по лицето ѝ. Нилатл се взираше в нея. Ноктите му се показаха и зашаваха срещу нея, сякаш то беше котка, готова да одере кресло.

Оставаше да направи само едно нещо и то беше по-добре, отколкото да не направи нищо. Тя сложи шлема и грабна кълбото,

ориентирано към дългата страна на амплимета. Тиан насочи амплимета към главата на Райл и със силата на цялата си воля изтегли енергията.

В този миг шепотът в главата ѝ се превърна в див вик.

— *Гладно съм! Мозъци!*

Мислите на нилатл сякаш се блъскаха в нейния череп, подобно на сляп прилеп, изпълнен с гняв. Насилственото съединяване вероятно беше размътило разсъдъка му, докарвайки го до кръвожадна лудост. Нилатл искаше да си отмъсти върху главата на Райл и да завземе тялото му както беше завзето неговото. Искаше лайринксът да страда така, както страдеше самото то. Искаше да разрушава и изяжда, както неговата собствена природа беше разрушена и употребена. То беше изпълнено със злоба.

Магнитните линии от върха, които докарваха енергията, се завъртяха около нея. Дори когато обаче Тиан извличаше енергия от полето знаеше, че можеше и да не стане. Тази енергия, която беше използвана за създаването на нилатл и неговия растеж, беше полезна за него. Затова сега на Тиан ѝ трябваше нещо различно, *по-силно*. Толкова силно, че звярът да бъде напълно унищожен. Трябваше да използва геомагьосничество. Не трябваше нилатл да живее повече. Ако сега то беше способно да победи един лайринкс, на какво ли щеше да бъде способно, когато достигне пълния си размер?

Така сетивата ѝ сякаш се промъкнаха дълбоко в недрата на стоманения връх Калисин, там откъдето преди десет хиляди години магмата се беше оттеглила. Куполовидният скалист покрив пък създаваше серия от концентрични пукнатини под тежестта на върха и въпреки че стоманената пяна беше споена със скалата, магмата беше проникнала в нея.

Да накара покрива да падне, беше отвъд възможностите ѝ, както и на когото и да било. Той може би щеше да остане дотогава, докато гравитацията не го бутнеше. Но само падането дори и на една негова част, би могло да даде достатъчно енергия за целите ѝ. А може би и повече от необходимото, дори и в смъртоносна доза. Тиан се колебае, макар и само за секунда. Ако не предприемеше нещо, и двамата щяха да бъдат мъртви.

Райл стенеше, с което нарушаваше концентрацията ѝ. Той беше паднал по гръб и риташе слабо. Главата му беше покрита с виолетова

кръв. Свитата ръка все още стискаше зверчето, но скоро той щеше да се предаде.

— Помощ! — извика тя, но никой не можеше да я чуе.

Ноктите на прилепа сякаш дращеха мозъка ѝ, нилатл се опитваше да я спре. Болката беше непоносима. Тиан вече едва виждаше, дори и със своето странно триизмерно занаятчийско зрение и не можеше да фиксира източника на енергия под върха.

Зрението ѝ започна да се губи. Иглени дупчици се появяваха навсякъде, където тя погледнеше. Те ставаха все по-големи, а през всяка една от тях тя сякаш виждаше да се взира окото на нилатл. Въпреки всичките ѝ усилия това не изчезваше от ума ѝ.

Но изведнъж, подсилено от геомагьосническото изкуство, зрението ѝ премина през поне половин левга скали, сякаш сканирайки върха, за да открие онова небезопасено място, което и при най-лекия импулс, би могло да събори върха. Тя опита в една точка, после — в друга, но уви, ааким не я бяха обучили достатъчно добре. Тиан започна да се паникьосва. Нямаше и идея какво правеше, пито пък дали щеше да стане.

Райл потрепери, като че ли вече усещаше смъртта. Тя трябваше да успее. Там — една малка колона скали, свързана към идеален шестоъгълник, това почти щеше да се разпука до върха. Тя използва силата, която успя да събере от полетата, но не можеше да помръдне скалите. *Още!* Тя извлече още. Главата ѝ вреше като чайник. Тя чувстваше как скалата се разпука, но не падна.

Тиан загуби фокус. С лудешкия вик в главата си, крясъците на Райл и шума край себе си, тя не можеше да визуализира източника.

Очите ѝ широко се отвориха. Ръката на Райл изпусна нилатл и тупна върху пода. Зверчето заби ноктите си в нея. Един шип беше пробил скалпа на лайринкса и сега търсеше удобен път през черепа му. Кожата на нилатл беше нашарена с блестящи червени, жълти и черни ивици, заради които той приличаше на отровна гъсеница. Райл променяше цветовете си с бясна скорост.

Тя нямаше право да губи и секунда. Тиан отново фиксира онази колона на шестоъгълника и изведнъж откри как да я използва. Принципът на сходството, един от основните, които занаятчиите използваха, беше перфектният избор тук, тъй като колоната имаше

същата форма като амплимета. Енергията преминаваше от полето към амплимета и Тиан я насочи към пукнатината.

Енергията попадна право в целта. Силата на триене задържа колоната за миг, а после тя се срина. Тиан извлече енергия от падането, най-напред само като тънка нишка, а после нарасна.

Зрънцето светлина в амплимета нарасна. Един фокусиран лъч избухна напред. Тя го насочи право в нилатл. Не беше достатъчно блестящ, за да го нарани. Не още. Нилатл изви гърба си. Райл слабо изрита. Лъчът се измести от зверчето.

— Не мърдай, Райл! — Тя се надяваше той все още да можеше да чува. Главата ѝ сякаш беше изядена отвътре. Нилатл започна да се бори отчаяно.

В съзнанието си Тиан можеше да види как колоната падаше, като че ли го гледаше на забавен кадър. Колоната падаше все по-надолу, към магмата в недрата на върха.

Главата ѝ се нагорещи, подобно на магма; по гръбнака ѝ потече пот; всяко нервно влакно в тялото ѝ изгаряше. Сетивата ѝ едно по едно се изключваха. Тя не можеше да усети краката си на пода. Миризмата на изгорена мърша, която се разнасяше от нилатл, постепенно изчезна. Агонизиращите писъци на Райл престанаха. Изчезнаха и крясъците на зверчето.

Зрението ѝ отново започна да се губи. Очите ѝ като че ли се изпълниха с бодилчета. Тиан едва сдържаше способността си да вижда; трябваше да може да фокусира целта. Последното, което видя, докато все още зрението ѝ беше непокътнато, беше нилатл, който се извиваше през главата на Райл, подготвяйки се да се хвърли срещу истинския си враг — нея!

Черната колона потъна в магмата, като отдаде енергията си под формата на експлозия, която затъмни всичко пред Тиан. Тя не видя блестящата виолетова светлина, която избухна като ветрило от амплимета. Тя последва скока на съществото. Едва ръба на ветрилото докосна нилатл, изгаряйки краищата на шиповете му и нагорещявайки кожата му толкова силно, че тя се покри с мехури. Прегрелите му мускули се свиха спазматично, като го накараха да се хвърли толкова силно към стената, че след удара да тупне в безсъзнание.

Тя не видя как стената се нагръ до бяло, а металът започна да се стича разтопен по пода. Последва експлозия и наоколо се разлетяха

искри, които пробиха огромна дупка в стената. Тиан не видя и не усети нищо. Тя лежеше в безсъзнание. Амплиметът беше изчезнал.

Навън се чуха викове, вратата се отвори със сила и Лиет нахълта през входа. Тя се наведе над Райл, последвана от Коулънд. Те се втренчиха в разрушенията. Голямо количество разтопена стомана, достатъчно да напълни няколко ръчни колички, се втвърдяваше на пода. Прах и пепел лежаха навсякъде. Стаята беше гореща като сауна. Райл се свиваше, подобен на стенеща купчина.

— Какво се е случило? — извика Лиет.

Едната от ръцете на Райл помръдна. Лиет вдигна разбитата му глава на коляното си, като избърса кръвта от очите му. Тя го удари в безжизнените гърди. Той обърна поглед към нилатл, който лежеше към стената. Съществото беше покрито с гнойни мехури. От шиповете му излизаше пушек. Кожата му беше жлъчно зелена. То изглеждаше мъртво.

— То се опита да ме убие, Лиет — простена Райл. — Тиан на двата пъти ме спаси. Тя дали е...?

Коулънд се наведе над нея.

— Жива е.

Очите на Райл се отвориха ужасени.

— Нилатл мръдна. *Убийте го!*

Съществото се изстреля край тях като куршум, избяга през вратата и изчезна.

— Пуснете алармата! — извика Райл. — Намерете го и го унищожете!

Коулънд и Лиет изтичаха след нилатл. Райл с усилие се изправи на крака, като хвърли поглед към Тиан, която лежеше, както и преди. Той забеляза дупката в стената, поздрави Тиан, като стисна ръката ѝ и излезе. Вратата се затръшна. Ключалката щракна.

Тиан усети, че сетивата ѝ се възвръщат в същия ред, в който бяха изчезнали. Тя усети кръвта от прехапвания си език. Болеше я скалпът. Тя усети миризмата на лайринксова кръв и мърша. И още нещо — свеж въздух в лицето. Студен въздух!

Шансът ѝ беше дошъл — единственият, който имаше. Тя не помръдна, когато лайринксът я провери, нито пък когато нилатл избяга,

както и при излизането на Лиет и Коулънд. Едва след като Райл си тръгна, заключвайки вратата след себе си, тя се изправи на крака.

Ароматът на свободата навлажни очите ѝ, а може би — пушекът. Тя отвори очи, но не видя нищо. Тиан почти се паникьоса, но изведнъж стаята се освети, сякаш някой запали фенер и зрението ѝ се върна.

Имаше голяма дупка в стената, достатъчно голяма, за да се мине през нея. Тя провря глава. Металът беше още горещ и изстиваше бавно. Върхът, покрит със скали, беше стъпаловиден, макар и не чак толкова, за да не може да слезе по него.

Трябваше да използва този шанс, дори и пред опасността да я заловят за минути. Тиан набута инструментите си в торбата и я метна на рамо. Едно голо острие лежеше на масата, това, което Райл беше използвал като скалпел. Тя взе и него. Амплиметът беше на пода. Тиан го притисна към устните си, благодари за чудото и тръгна. Накрая тя потопи пръст в един съсирек на пода от кръвта на Райл ѝ написа на стената: „Два живота! Дългът ми е платен!“.

Тя се съмняваше, че това щеше да спре лайринксите от преследване, но искаше да го запише. Ако я пленяха, щеше да се бие до смърт. По-добре, отколкото да я накарат отново да им сътрудничи, дори и заради Минис.

Като изпълзя през отвора, тя го запуши с един стол и заслиза надолу по върха. На Тиан ѝ беше едновременно топло и студено, но и трепереше, неизбежен резултат от злоупотребата с дарбата си. Въпреки всичко обаче все още можеше да върви и да се катери, както и да се защитава, ако се наложеше.

Беше по-далече, отколкото изглеждаше, както и по-стръмно. И много, много по-студено. След месеци, прекарани в неестествената топлина в недрата на Калисин, Тиан беше доста отвикнала на зимния студ. А дори и навън, на връх Калисин беше значително по-топло, отколкото в останалата част на Тараладел. От другата страна на езерото вероятно студът беше смъртоносен. Тиан облече зимните си дрехи.

Тя се надяваше, че още не бяха хванали нилатл. С повечко късмет, това щеше да ги забави и щяха да открият липсата ѝ час-два по-късно. Тя не си правеше илюзии. Шансът ѝ да избяга не беше голям.

Тя се постара да не мисли за бягството на нилатл. Тиан още можеше да види погледа в очите му, когато се приготвяше да изостави Райл и да скочи върху нея. Тя нямаше да оцелее, ако я беше атакувало.

Не беше далеч от полите на върха. Имаше малка вероятност да я видят отвътре, тъй като прозорците бяха малки и лесно можеше да се пази от тях. Тиан присви очи в посока към езерото, но мъглата над водата не ѝ позволяваше да види нищо. Бреговете на езерото бяха покрити със сняг. Нямаше цвят в пейзажа. Езерото трябваше да е някъде на около две левги, а може би и пет.

Наближаваше обяд, когато тя слезе в полите на върха, който се надигаше сред яка от остър чакъл и дървета с широки корони. Последните изглеждаха много не на място тук.

Земята беше топла — Тиан можеше да го усети през подметките на обувките си. Въздухът беше също топъл, вероятно защото беше близо до земята. Вятърът откъм езерото духаше влажен.

Тя продължи пътя си през високите до раменете ѝ папрати. Сгушени мъхове лежаха под стъпките ѝ, а гората имаше аромат на мухлясала органична материя, мирис, който Тиан досега не беше усещала, въпреки че го свързваше с топлите гори на север. Не беше далеч от езерото. Когато го достигна, тя хвърли поглед назад.

Падащите лъчи на слънцето преминаваха през слоевете облаци и оцветяваха тъмния връх в червено и кафяво. „Нямаше следа от преследвачи“ констатира Тиан. Може би Райл, почтено същество, каквото изглеждаше, считаше дълга ѝ за платен. Дали би ѝ дал този шанс?

Тя се обърна назад, за да види дали имаше лодка до брега. Тиан се чувстваше сигурна, че щеше да има лодки, тъй като менюто в Калисин обикновено беше съставено от риба, най-често прясна. Тя трябваше да намери лодка; островът беше толкова малък, за да се скрие на него. Тя се забърза по края на гората, близо до брега. Дори и един сал ѝ стигаше.

Слънцето излъчваше мрачна светлина, която придаваше на водата в езерото кърваво кафеникав цвят. „Това беше — помисли си Тиан, — като светлината на следобедното слънце, която преминава през пушеците и смрадта на някой изгорен град.“

Краката я боляха. Беше изгубила форма в Калисин. Може би лайринксите използваша въдици или мрежи, или дори, колкото и

невероятно да изглеждаше, изгребваха рибата от дъното. Тя се усмихна. Със сигурност не биха разхищавали Тайното изкуство по този начин.

Като седеше на брега, тя съзерцаваше мрачните води. Тиан можеше да плува, въпреки че не беше го правила от детството си. Тя потопи пръст във водата. Беше студена, но не и смразяваща. Помисли си, че можеше да я преплува, поне докдето можеше да вижда — около сто педи напред.

Като повървя, тя намери пътека. Тиан я последва, пътят минаваше през гората, през мрачни храсталаци от другата страна. Нямаше лодка. Тя лазеше през края на гората, а после пое надолу, по друга пътека, която отново извеждаше около езерото. Нямаше лодка. Какво щеше да направи?

Като продължи нагоре по брега, Тиан видя как нещо малко и тъмно се появи през един от прозорците към върха и се скри надолу в сенките.

Нилатл беше тежко ранен от заряда на амплимета и удара в стената. Мускулите му бяха разкъсани, бронята — изпочупена. Кожата му се белеше, а шиповете бяха изгорели. Задният му крайник съвсем се влачеше. Нилатл имаше належащата нужда да открие някое тъмно кътче и да остане там около месец, докато тялото му се излекува.

То не можеше да се скрие тук. Дори и да се заровеше в топлата земя, враговете му биха го намерили. От друга страна, то трябваше да се храни. Трябваше да открие този, който го беше наранил, както и проклетия кристал. То подуши във въздуха и улови някаква миризма. Нилатл започна да се спуска надолу. Болеше го.

— *Гладно съм!*

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тиан закуси с парче сушена риба, останало ѝ от предишния ден, единствената храна, която имаше. То омекна в устата ѝ и се разтопи на люспи, които ѝ оставиха солен, опушен вкус.

Нещо изкряска в дърветата отдясно — тя се надяваше да беше птица. Край брега плеснаха вълнички — мрачни, мазни вълни. Носеше се аромат на гниеща растителност. Облачността ставаше все по-гъста, а край езерото се стелеше мъгла.

Силният мирис не беше приятен. Тиан отново уви рибата, пийна малко езерна вода и продължи пътя си. Не далеч видя лайринкс, нарисуван върху мокрия пясък. Който и да го беше направил, вероятно идваше от гората. Като последва следите, тя намери нова, още неотъпкана пътека.

Тиан пое през гората, която беше неестествено тучна и гъста, чак не можеше да се види през нея. След много лутане тя прекоси един хълм и видя на върха на ниско възвишение у тъпкани следи, които водеха към върха. От тях обаче излизаха и други следи, към водата.

Тя последва всяка от тях, една по една, като претърсваше храсталаците, но без успех. Преди да поеме по друга следа тя разбра, че всъщност търси на погрешното място. Може би имаше лодка или лодки там нагоре, където се разклоняваше първата пътека. Разбира се, че лайринксите нямаше да оставят лодките на брега, където рискуваха плавателните съдове да бъдат повредени.

Облата форма отдясно ѝ не беше камък — нямаше обли камъни наоколо. Оказа се кръгла кожена лодка, ако изобщо това можеше да се нарече лодка. Беше точно като купа с високи стени, а кожата беше гладко опъната върху дървена рамка. Долу в лодката висеше нещо, подобно на кожена завеса на шнур. Подът беше от плетена тръстика.

Вътре беше светло, което я правеше удобна за управление. Имаше дървено гребло, както и навита мрежа. Тиан ги извади от лодката и започна да я тегли надолу към водата. Попадна на непредвидена пречка. Тиан изтича за греблото. Лодката беше безполезна без него.

— Снгрилк! — дойде вик от гората.

Друг подобен вик му отговори отляво. Лайринксите бяха излезли. Като грабна греблото и мрежата, тя побърза да добути лодката до водата. Като достигна брега, Тиан видя лайринкс, който обикаляше наоколо. Друг пък се спускаше по пътеката.

Нямаше време да мисли, нито пък шанс да се защити. Беше толкова светло, че всичко се виждаше под повърхността на водата. Когато дълбочината на водата вече достигаше до бедрото ѝ, тя се опита да подкара лодката. Не успя, затова продължи да я бута по-навътре. Тиан отново опита малко по-нататък, но този път само се удари с греблото по бузата. Лодката се килна назад. Тиан извика, тъй като очакваше да се преобърне, но лодката сама се изправи и бавно пое по водата.

Тиан никога не беше плувала с лодка преди, а и самото преживяване не я впечатли. Плавателният съд сякаш непрестанно можеше да се преобърне. Като се накланяше с тежестта си в противоположната на движението посока, Тиан съумяваше да го задържи. Когато се обърна да погледне назад, тя видя три лайринкса на брега.

Лайринксите имаха доста неохотно изражение. След малко двама от тях бутнаха третия, който се оказа висока женска. Те се страхуваха от водата и не плуваха добре; беше казвал преди Райл. Тиан се надяваше да не умеят и да летят. Тиан потопи греблото във водата. Тя беше до гърдите ѝ, съответно до кръста на лайринксите. Не беше достатъчно дълбока.

Като загреба отново във водата, тя напрегна цялото си тяло. Лодката само се въртеше на място. Опита се да гребе в другата посока; плавателният съд слабо промени посоката си на въртене. Проклета работа!

Лайринксите се приближаваха. Като опита дълбочината на водата, Тиан силно оттласна лодката и тя пое напред. Лайринксите поеха напред предпазливо, като издаваха мяукащи викове щом водата достигнеше до бедрата им. Тя изгледа преследвачите си, които крещяха след нея и размахваха ръце. Тиан разпозна женската. Това беше Уайърко, която беше определена да защитава Райл първия ден, когато пристигнаха в Калисин.

Уайърко беше само на няколко крачки от нея, достатъчно близо, за да скочи, ако беше на земята. Изглеждаше, че щеше да събере кураж. Гърдите ѝ се издуха, гребенът ѝ се надигна, а кожата ѝ стана искрящо червена. Тиан наблюдаваше, вдигнала греблото. Лодката бавно се носеше.

Лайринкът скочи, но на прекалено късо разстояние и водата покри главата ѝ. Тя се показва на повърхността, издаваща пронизителен крясък. Очите ѝ се бяха разширили, а устата — широко отворена.

Лодката спря. Уайърко беше на не повече от гребло разстояние. Две крачки още и би могла да разкъса лодката. Тя изтри водата от очите си и си пое дълбоко дъх. Тиан изпусна греблото и в мига, когато Уайърко скочи, хвърли мрежата срещу нея.

Лайринкът се подхлъзна, размаха ръце и се омота в мрежата. Отново се потопи и дълго време не се показва. Накрая отново беше на повърхността, борейки се отчаяно с примките, но усилието я изтощи и тя отново потъна.

Ужасът върху лицето ѝ беше впечатляващ. Моментът, когато Тиан ѝ хвърли мрежата, беше наистина впечатляващ. Но когато се сети, че току-що беше убила някой, почти толкова човек, колкото и тя, я накара да се отдръпне импулсивно.

Другият лайринкс също скочи във водата. Тиан успяваше да поддържа движението на лодката в по-дълбоките части на езерото, а оттам бризът я отнасяше все по на юг. Вече в безопасност, тя гледаше как другите два лайринкса изтеглят Уайърко на брега, където после я освободиха от мрежата. Уайърко не помръдна. Вероятно се беше удавила. На Тиан ѝ стана съвестно.

Треперейки от вятъра, тя се взираше в тъмните фигури на брега, а вятърът без съпротива я отнасяше нанякъде.

Час по-късно лодката все още продължаваше да се носи по езерото в мъглата. Връх Калисин отдавна беше изчезнал от погледа ѝ. Заснежените брегове от другата страна на езерото бяха също така невидими. Всичко, което знаеше Тиан беше, че вероятно лодката ѝ се носеше към острова.

Тя оглозгваше още едно парче сушена риба, когато някаква сянка премина за миг пред очите ѝ, а от небето сякаш падна един лайринкс.

Всичко, което можеше да види, бяха очертанията му, заради светлината. Тиан се сви ниско в лодката, овързала шнур на врата си. Лайринксът се сниши плавно, а ноктите на предните му крака изскочиха, готови да я измъкнат от лодката. Тиан не успя да направи възел на шнура, затова просто остана безмълвно да гледа.

В последния момент тя се хвърли с цялата си тежест на една страна. Лодката се преобърна, Тиан усети вятъра в мига, когато звярът прелиташе над нея, а после главата ѝ се удари в повърхността на водата. Лодката продължи да се преобръща, докато отново се върна с дъното си надолу. Тиан започна да потъва надолу, под тежестта на увития шнур. Водата започна да го залива, това я задушаваше.

Тиан си пое дъх, а водата нахлу в гърлото ѝ. Тя се повдигна настрани. Лодката отново се обърна, въпреки че все още недостатъчно — тежестта ѝ, паднала надолу, създаде център на гравитация, който преди липсваше.

Въпреки че Тиан дърпаше лодката с все сила, беше безполезно. Нищо не можеше да изправи съда. Просто не беше достатъчно тежка или силна. Ако не запущваше умишлено устата си, имаше опасност да се удави.

Когато дробовете ѝ започнаха да тежат, а водата нахълтваше през синусите ѝ, Тиан изведнъж усети, че се издига във въздуха, както и лодката. Езерото беснееше; главата ѝ се замая. Лайринксът използваше Тайното изкуство, но както никога преди, за да издигне лодката до височината на крилете си.

Като се опитваше да разкъса нишките на шнура, Тиан направи последен конвулсивен спазъм, като риба, която се опитваше да се изтръгне от куката. Лодката се плъзна, после се преобърна във въздуха и силно се удари в повърхността на водата. Тя си пое отново дъх, хвана лодката и се опита да я спре да се преобръща. Плавателният съд се изправи, тя успя да го балансира, а пръстите ѝ, намерили острието в торбата, прерязаха шнура около врата ѝ.

Тиан се качи в лодката. Лайринксът кръжеше във въздуха, макар и не далеч оттук. Очевидно не притежаваше силата на Бизънт. Крилата му пляскаха силно, издигаше се бавно. Тя разпозна и този лайринкс — малко, слабо животинче, което беше пазело пред вратата ѝ. Той се беше отнасял с нея доста мило, но сега тя не можеше да си спомни името му.

Като постави ножа на колана си, Тиан вдигна греблото, готова да предотврати атаката на врага. На лайринкса му отне доста време да се сниши. След миг обаче той тупна във водата, свил криле. Лайринксът започна да потъва, издавайки силни крясъци срещу нея.

Тя вдигна греблото над раменете си, а после силно го завъртя право към приближаващия лайринкс. Той загреба с крилата си наляво и надясно, а греблото го подмина. Звярът премина с нокти в косата на Тиан. Като изпищя зловещо нещо, което Тиан не разбра, лайринксът се обърна и без да се повдига над нивото си, отново се устреми към нея.

Този път Тиан задържа греблото пред себе си, извадила острието от колана. Лайринксът плесна с крила, като се бореше да поддържа височина. Сега беше по-бавен, вероятно защото беше уморен. Приближаваше се до нея с отворена уста и извадени нокти. В последния момент тя стовари греблото върху него. Удари го точно — в брадичката. В следващия миг греблото беше изтръгнато от ръката ѝ. Лайринксът се прекатури, ядно удари с криле и се превъртя във въздуха. Едното крило се удари рязко в повърхността на водата. Беше прекалено късно да промени посоката си.

Лайринксът падна надолу с главата в езерото, като мощно разплиска водата. Тиан се опитваше да предотврати преобръщането на лодката. Докато висеше на ръба ѝ, а лодката се клатеше, главата на лайринкса отново се показва на повърхността. Той се опитваше да изплува над водата, но беше прекалено тежък. Уплашените му очи се въртяха, крайниците му безпомощно провиснаха, а тогава тежестта му го повлече отново към дъното. На неговото място се появиха балончета.

Тиан се огледа наоколо за греблото, което се носеше на няколко педи от лодката. Нямахте луна, затова и плаването беше трудно. Тиан не смееше да се спуска по-надолу по езерото, защото се страхуваше да не се натъкне отново на лайринкс.

Нищо чудно, че те се страхуваха от водата. Масивните мускули и кости, бронята, които ги превръщаха в ужасни чудовища на твърда земя, както и огромните крила, бяха истинско бремене във водата. Те бяха просто прекалено тежки. Ако изобщо можеха да плуват, то това би било прекалено бавно. Фатална слабост в страна, половината от която беше покрита с езера, реки и блатата. Същинско чудо беше, че Райл я беше извадил изпод леда в онзи ден.

Тя спусна шапка над очите си, затвори ги и заспа от изтощение. Вятърът я отнасяше на юг, като я люлееше, подобно люлка във водата.

По залез-слънце друг лайринкс с практически прозрачни крила започна да кръжи над нея. Той обаче летеше високо. Водата означаваше сигурна смърт за него, тъй като брегът беше далече, дори и за подобен лек лайринкс без броня като Лиет.

Но Лиет беше силна в Тайното изкуство, една от най-добрите в летенето. Тя беше вероятно изпратена да наблюдава, да изчака развитието на събитията и после да докладва. Когато Тиан откриеше суша след ден или два, по-лесно биха я последвали. Снегът, който покриваше Тараладел, би направил придвижването ѝ трудно, както и невъзможно да пътува, без да остави следи. Преследването беше изоставено. Лайринксите бяха научили, каквото можаха от нея. Сега искаха да разберат откъде беше взела тя своя чудодееен кристал. Подозираха съществуването на таен град в планините, чието място си струваше да се разбере, независимо от изискваните саможертви.

ЧАСТ ПЕТА

ГЕОМАГЪОСНИЦАТА

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Пътуването обратно към манифактурата беше истински кошмар, за който Ниш си мислеше, че никога нямаше да свърши. Нямаше начин да погребат телата в замръзналата земя, нямаше и гориво, за да ги изгорят. Всичко, което можеха да направят, беше да ги подредят едно до друго, да струпат ледени блокове върху тях, да положат главите им върху ледени късчета и да си помислят, че всичко това беше достатъчно.

След като натовариха ранените в кланкера, взеха останалите два контролера от другите кланкери и се насочиха към далечната част на платото, където бяха скрити повдигащите механизми за кланкерите. Кланкерите на останалите механизми, които бяха мъртви, трябваше да бъдат изоставени. На скалите те свалиха ранените от кланкера, като ги положиха на носилки, за да ги свалят и подслонят долу. Там горе нямаше нищо; бурята не спираше.

Ниш никога не беше работил толкова усърдно. Той издигаше повдигащите рамки и макари, овързваше с въже кланкера, като единият край на въжето завърза за един голям камък в основата на скалата, за да му служи за противовтежест на машината. Единствените способни да работят бяха той, Симмо и стрелецът му Ранд, както и Тъниз и Фин-Ма. Ирайзис, със своя счупен крак, не можеше да помогне, макар и да изяви желание. Ръстина можеше да използва само ръката си. Кай-Ара, въпреки че беше смазан от неутешимата болка заради загубата на своя кланкер, можеше поне да държи въжето. Бащата на Ниш беше изпаднал в делириум и трябваше да бъде успокоен с извлек от нига. Олеи беше безполезна.

Това не беше достатъчно. Имаше толкова малко хора, които да свършат цялата работа, за която бяха необходими минимум шестима — да повдигнат кланкера над скалата, както и други четирима, които да контролират докъде щеше да се спусне въжето. Сега трябваше да се справят с четирима и двама, както и да добавят още макари, така че да повдигнат кланкера.

— Готови? — извика Тъниз.

— Да! — Ниш задържа спирачното въже опънато. Кай-Ара висеше зад него апатично.

— Вдигайте! — Започнаха да теглят.

Ниш си помисли, че претовареният кланкер изобщо нямаше да помръдне. Въжето се изпъна и четиримата го опънаха с такава сила, че ставите им изпукаха. Най-накрая машината се повдигна, макар и съвсем бавно.

— Задръжете! — извика Тъниз. Като опита края на въжето около една скала, тя изтича да им направи знак с ръка. Камъкът не мръдна. Тогава Тъниз се хвърли към въжето, за да го освободи. Тя се опита да им направи знак да не вдигат повече. Те обаче погрешно го разбраха, тъй като ръката на подзанаятчийката внезапно падна. В същия миг кланкерът също се откъсна от въжето, скалата се изтръгна от земята и машината рязко падна. Кай-Ара изпусна спирачното въже. Ниш не можеше да задържи цялата тежест на машината. Въжето бясно се изплъзна от ръцете му и той го изпусна.

Кланкерът се удари в скалите, завъртя се и се разби на обратната си страна. Бронята му се удари. Симмо извика от мъка. Ниш си помисли, че машината щеше да пада чак до долу, но след като се разклати още няколко пъти, противотежестта го задържа.

— Безполезен клоун! — извика Ниш на Кай-Ара. — Защо го пусна?

Кай-Ара само празно се взираше с него.

Сега те се натъкнаха на друг проблем — противотежестта беше по-тежка от самия кланкер. Това нямаше значение, когато машината биваше повдигана, но при свалянето ѝ щеше да добави допълнителна тежест.

— Може би ако някой от нас седне на мястото на стрелеца... — каза Фин-Ма.

— Не! — каза остро Тъниз. — Ако падне, ще изгубим още един човек и никога няма да успеем да свалим машината.

Те положиха на седалката един по-малък камък. Ниш усети веднага тежестта и започна да отпуска въжето. Кланкерът започна да се свлича, разлюляван от вятъра и неколkokратно се удари в скалите. Всеки удар, който разкъсваше поредния лист от бронята му, караше Симмо да вие мъчително.

— Спускайте бавно надолу! — извика той, облян в сълзи.

Ниш се стараеше максимално, но въжето продължаваше да съска между пръстите му, като разраняваше неговите длани.

— Кай-Ара! — извика той. — Дръж проклетото нещо! Кай-Ара?

Кай-Ара беше изпуснал своя край и се суетеше безцелно. Отново Ниш трябваше да пусне въжето. Лудешки люлеещият се кланкер се удари силно в един голям издигащ се камък. Там спря, а част от бронята му падна.

— Не мога сам да държа спирачното въже! — каза Ниш ядосано. — Необходими са поне трима. Какъв ти е проблемът, Кай-Ара?

Механикът го изгледа иронично. Дотичаха Фин-Ма и Тъниз и започнаха да дърпат въжето, за което беше завързан кланкера. Нищо не се случи. Кабелите се бяха усукали около наклонените подпори и разпукваха бронята на части. Независимо колко здраво дърпаха, не можеха да ги освободят.

— Някой ще трябва да слезе долу — каза Ръстина.

— Би било по-трудна работа, отколкото изглежда! — Тъниз се вгледа в безпорядъка и изтри бялото петънце на носа си. — Особено в този вятър. Има ли доброволци?

— Аз ще отида — каза Ниш, — ако друг не може. — Той не искаше, дори се съмняваше дали щеше да успее да свърши нещо полезно, но по-добре беше да се изяви като доброволец, отколкото да чака да му бъде заповядано. Трябваше да се реабилитира в очите им, ако това беше възможно след последната бедствена седмица.

— *Ти* не можеш да отидеш, Тъниз — каза Ръстина. — Ти си старшият занаятчия. Но мисля, че можем да си позволим да го загубим.

— Аз ще отида — каза Симмо, като избута Ниш. — Това с моя кланкер и мое право. — Очите му трескаво блестяха.

— Не знам — каза Ръстина. — Какво мислиш, кверист?

— Изобщо не можем да си позволим да изгубим механик — каза Фин-Ма, — макар че Кай-Ара се подобрява. Но дали ще може той някога да кара този кланкер?

— Би могъл, ако постави своя контролер на мястото на моя — каза Симмо, като подскачаше от един крак на друг. Той хвана Фин-Ма за ръката. — Моля те. Тази машина е животът ми. Освен това, може би ще се наложи да я подкарам, за да я освободя. Никой друг не може.

— О, много добре — каза Ръстина. — Нямах други възражения Фин-Ма, нали?

— Става!

Лицето на Кай-Ара изведнъж просветна, а Ниш се учуди защо. Симмо се спусна надолу по едно въже и се приземи внимателно на платформата за стрелеца. Вятърът позволяваше машината да бъде изтеглена сравнително далеч от скалите, а тежестта на камъка да не дойде в повече.

— По-добре би било да побърза — каза Тъниз, — или кланкерът ще стане на купчина скрап.

Симмо изплака, като изследваше щетите. Той се опита да освободи въжетата, но кланкерът беше толкова тежък, че това се оказваше невъзможно. Той се опита да ги разплете, като завърти кланкера покрай камъка. Натискът на вятъра обаче не би му го позволил.

— Какво прави той сега? — учуди се Ниш на висок глас.

Симмо беше влязъл вътре и седеше на мястото си. Краката на кланкера мърдаха напред-назад, а предният им чифт избутваше камъка.

— Умна идея — каза Тъниз, като вървеше с въжето си по ръба на скалите. — Той се опитва да завърти противотежестта около кланкера. Дръжте спирачните въжета, за всеки случай.

Те направиха, каквото им каза. Металните крака на кланкера стържеха по камъка и той накрая се завъртя на пълен кръг в правилната посока.

— Брилянтно! — извика кверистката. — Още два пъти и е готово.

Симмо опита отново. Този път му бяха необходими няколко опита, но накрая камъкът направи още един кръг. Краката на машината обаче изведнъж се удариха силно в земята и този път като че ли нещо се случи.

— Не! Назад! — извика Тъниз. — Кай-Ара, можеш да го освободиш. По-силно дръпни камъка, в *тази посока*!

— Какъв е проблемът? — извика Фин-Ма.

— Въжето на камъка се омота около единия крак. Спри или ще го счупиш! — извика тя. — Дърпай по-силно, Кай-Ара, в тази посока!

Симмо не чу и Кай-Ара просто пусна въжето. Краката на кланкера се разклатиха, въжето се скъса и камъкът изпадна от своята въжена клетка. Всички гледаха ужасени как кланкерът започна да пада, най-напред — бавно, а после — по-бързо, като скъса въжето. Скъсаният край на въжето полетя след него.

Кланкерът се преобърна във въздуха и падна надолу с корпуса върху един голям камък, разцепвайки се по средата. Броня и части от краката се разхвърчаха във всички посоки. Част от стоманения маховик се завъртя по снега и изчезна. Трясъкът дълго отекваше. После настана тишина.

Ирайзис скочи на крака, подпряна на патериците си и разклати глава невярващо. Ниш забеляза леката усмивка, която премина за миг по лицето на Кай-Ара. После изражението му отново прие сериозен вид.

Те се изгледаха един друг.

— Симмо е мъртъв, разбира се — каза Фин-Ма.

— Ударът може би е счупил всяка костичка в тялото му — отговори Тъниз. — Сега какво ще правим?

— Ще се върнем със ските до ледените къщи — каза Фин-Ма. — Поставихме контролера на Кай-Ара в единия от кланкерите, а той отново си го взе. Сега трябва да измислим как да свалим проклетото нещо до долу, без да го счупим! — Гласът ѝ беше студен като лед. Без съмнение все още се чудеше как да обясни поредното бедствие в това катастрофално завършило преследване.

Ниш и Ирайзис си размениха погледи.

— На ваше място щях да държа под око нашия оператор — каза тя тихо. — Кай-Ара направи това нарочно.

— Да — каза Ниш. — Той разбра, че никога повече нямаше да получи друг кланкер. — Това напомни на Ниш за собствената му роля в аферата. Ако не беше оказал такъв натиск на Кай-Ара, кланкерът никога нямаше да бъде загубен, нито пък Тиан или нейния кристал. Обратно в манифактурата, като се проведе разследването върху провалилата се експедиция, безумията на Ниш щяха да излязат наяве. Ами тогава? Свършено беше с него.

Отне им два дни да свалят долу и другите кланкери, а много пъти Ниш си помисли, че и с тях ще се свърши по същия начин, както с кланкера на Симмо. Времето беше непроменливо, пронизващо студено и със силен вятър. Върхът на носа на Ниш замръзна, както и върховете на пръстите на Фин-Ма, докато отвързваха кланкера долу на скалата.

Те се качиха в него, но той отказа да потегли, тъй като горивото се беше втвърдило, и заради вихрушката, дори не можеха да се видят един друг. За щастие между урвите и платото растеше суха шума и от нея запалиха огън, за да се постопят малко и да не загинат.

Ирайзис не спомена нищо повече за изгубения кристал. Тя бързо се оправяше, клатушкайки се с патериците си, без които поне шест седмици нямаше как да ходи. Въпреки всичко, тя понасяше стоически неспособността си да ходи, без да се оплаква и беше най-щастлива от всички, ако не се считаше Кай-Ара, който направо се чувстваше в екстаз, че отново може да кара. Той вече почти се беше оправил, освен че понякога случайно получаваше пристъпи на главоболие и загуба на паметта. Понякога дори трябваше да попита околните за имената им. Често питаше и какво е станало със Симмо.

Олеи се беше затворила в себе си след атаката. Ужасите на битката край ледените снилау, а може би и сблъсъкът с преоформената плът, бяха събудили в нея някакъв първичен страх. Тя прекарваше дните си с маска и наушници, а често и с торба от черна коприна на главата. Ниш не се и опитваше да я извади от това й състояние. Той нямаше повече сила. По няколко пъти на ден я питаше дали можеше да види Тиан. Отговорът винаги беше „не“.

Най-големият повод за безпокойство беше Джал-Ниш. Рамената и гърдите на перквизитора вече се оправяха, но не и лицето. Върху него имаше ужасяващи дупки, кървящи рани, толкова страшни, че никой не можеше да понесе да ги гледа, най-малко пък собствения му син. Още по-лошо, Джал-Ниш беше засегнат от възпаление на мозъка, което го караше да изпада в ярост, проклина и да атакува всеки, който му беше наблизко. На два пъти, след като беше занесъл храна на баща си, Ниш биваше душен от перквизитора. Джал-Ниш беше изненадващо силен, особено предвид нараненото си рамо.

Ирайзис беше основната му мишена. Понякога Джал-Ниш я проклинаше с часове, без да спира, с гърлен, задавен глас. Той я обвиняваше, че беше съблазнила глупавия му син, за всичко, което

беше сторила на Тиан, но най-вече заради това, че му беше спасила живота, вместо да го остави да умре.

Ирайзис не обръщаше внимание на приказките му. Тя му сменяше дрехите, когато ѝ беше ред до деня, когато времето се оправи и те потеглиха към къщи. Тя току-що докуцука до него с халба горещ бульон. Джал-Ниш хвърли яденето в лицето ѝ и я събори от патериците. Той притисна гърлото ѝ с ботуша си в желание да я удуши и само намесата на Ниш и Кай-Ара успя да я спаси.

— Мръсна курва! — извика Джал-Ниш. — Ти си лъжкиня и измамница, Ирайзис. Ще те пратя във фабриката за разплод, като се върнем. Никога повече няма да бъдеш занаятчийка.

Той започна да я проклина и продължи така поне час, докато Кай-Ара, единственият, който умееше да се разбира с него, не му даде чай със сироп от нига. Това го упои за следващите двадесет и четири часа, а здравата му ръка беше вързана за тялото му.

Бяха минали три седмици от битката при снилау, преди да видят отново манифактурата. След като бяха преживели толкова тежки дни в студената планина, Ниш съвсем се съмняваше, че щяха да видят обратно манифактурата. Никой не пътуваше насам по това време на годината. Ако кланкерът не беше толкова здрав, те щяха всички да загинат.

Най-накрая те откриха обратния път през планините. Тунелите на мината бяха заровени под дълбокия сняг. Пътуването им беше продължило поне месец.

Ирайзис се повдигна от задната част на кланкера. Като ѝ подаваше патериците, очите на Ниш се напълниха със сълзи. Всички в манифактурата ги очакваха. Единственият, който не беше щастлив да я види, беше Кай-Ара. Той изглеждаше раздразнен и въпреки че беше студено, той се потеше и хвърляше тревожни погледи към кверистката.

— Не би ли трябвало комините на пещите да пушат? — каза Фин-Ма, като мина между тях.

— Вероятно работниците съвсем са се разпуснали, откакто управителят го няма — отговори Ниш тихо.

Фин-Ма вдигна малкия телескоп към лявото си око. Тя разгледа пейзажа, а после свали телескопа.

— Никъде не пуши комин. Нито в манифактурата, нито в кухните, пералните или спалните помещения, дори и в миньорското

селце. — Гласът ѝ беше разстроен. Ниш улови погледа ѝ, което я накара да изгуби контрол. — Лайринксите са дошли! — Фин-Ма беше готова да заплаче.

Всички тези деца...

— Проклетата лицемерка! — промърмори Ирайзис.

— Земята тук е опасна, занаятчия — каза ледено Фин-Ма.

Ирайзис се прозя в лицето ѝ. Тя не изглеждаше притеснена.

— Какво ти пука за децата? Не виждам да се опитваш да изпълниш дълга си.

Фин-Ма удари юмруци един в друг, а после дръпна Ирайзис настрана.

— Как се осмеляваш да ми четеш морал за моя дълг, след всички престъпления, които си извършила?

— Няма по-голямо престъпление от предотвратяването на зачатие. — Ирайзис цитира едно от многото правила, които управляваха живота им.

Фин-Ма прие толкова студено изражение, че Ниш, който наблюдаваше от известно разстояние, едва можеше да понесе да го гледа.

— Аз съм безплодна! — изсъска тя. — Била съм на единадесет лечителя, но нито един не можа да направи нищо. — Тя притисна длани към очите си. — Всичко, което някога съм искала, е да имам дете, а не ти да ми се подиграваш сега... ти... — За ужас на Ниш кверистката избухна в сълзи.

Ирайзис беше като вкаменена. Сега беше кристално ясно: стоманеният самоконтрол, впечатлението, което оставяше, че можеше да контролира целия свят, бяха илюзия. Затова и, както си спомни Ирайзис, първата мисъл на кверистката, когато лайринксите атакуваха манифактурата, беше за децата.

— Съжалявам — каза Ирайзис.

Фин-Ма не реагира.

— Наистина съжалявам — повтори Ирайзис. — Колко много би трябвало да презираш една измамница и лъжкиня като мен.

— Не те презирам — каза Фин-Ма. — Съжалявам те, защото имаш всичко, но не можеш да го оцениш.

Ирайзис беше направила много грехове, но в един от тези редки случаи, когато съвестта ѝ заговаряше, всичко се променяше — тя

обгърна кверистката с ръце и не искаше да я пусне. След малко дребната женица спря да се бори и зарови лице в палтото на занаятчийката.

— По-добре да вървим внимателно — каза Ръстина — и да бъдем готови за всичко.

Те събраха камъни за катапулта, като ги складираха в металната кошница на върха. Тъниз седна на седалката на стрелеца. Ниш се покатери до нея, въоръжен с копие и къса сабя. Те слязоха надолу с нормално темпо, въпреки че тропотът на кланкера не можеше да бъде заглушен, преминаха през замръзвания поток и превалиха хълма в посока към манифактурата, заобикаляйки гората, за да излязат горе на пътя. Те едва ли щяха да имат голям шанс да оцелеят, ако вървяха на открито, но пък и съвсем никакъв, в случай че се натъкнеха на засада от лайринкси през гората.

Кланкерът трополеше по хълма, насочвайки се по пътя към Тикси. Портите на манифактурата висяха от пантите. Нямаше други щети вътре, освен високи колкото човек снежни преспи, но и никакви следи.

— Изглежда като да се е случило преди много време — каза Тъниз. — Преспите не са се навели тук за един ден.

Те слязоха надолу по централния път със заредени оръжия. Ирайзис, накуцвайки край студените пещи, се взря напред и поклати глава.

— Трябва да са изгаснали поне от седмица.

— Ще бъде дяволски трудно отново да ги приведем в изправност — каза Тъниз. — В тази е заседнало огромно парче стомана на дъното ѝ.

Не откриха видими следи от насилие в манифактурата. Нямаше тела и мястото не беше плякосано, въпреки че всички кристали бяха изчезнали от занаятчийските работилници. Като седнаха в двора отзад, където слабото слънце едва сега се показваше, те изядоха оскъдния си обяд.

— Изглежда, сякаш мястото е било атакувано, а всички са изчезнали — каза Ниш. — Въпреки че единственото, за което са дошли лайринксите, са били кристалите.

— Или пък просто за да унищожат манифактурата — каза Фин-Ма, отново върнала си спокойния вид.

— Предполагам, че оттук нататък ти ще ни ръководиш — каза Ирайзис на кверистката.

— Предполагам, че това е моя задача. И съм склонна да изоставим това място, въпреки че то е най-добрата мина и най-добрата манифактура в региона, но... не можем да останем тук неохранявани. Ще се насочим надолу към Тикси, където се надявам да открием нашите миньори и работници. Ще видя какво се е случило и ще потърся одобрението на скрутатора дали мога да командвам нашия взвод. А там — сниши глас, — е, трябва да направим нещо и за нашия оператор.

— Не знам да има някакво доказателство... — започна Ниш. Той се огледа дали Кай-Ара не беше наоколо.

— Не е необходимо доказателство, за да го поставят там, където повече не би могъл да вреди! — каза ядно Фин-Ма.

Тъкмо ставаха, когато чуха как кланкерът тропа надолу по пътя.

— Какво прави той? — извика Фин-Ма.

Ниш изтича до външната порта. Машината вече не се виждаше.

— Бяга тоя ренегат — каза Ирайзис, като тракна до него с патериците си. Тя започна да се смее.

— Кое му е толкова смешно? — попита Ниш. — Сега ще трябва да ходим пеша до Тикси.

— Как по друг начин смятат, че може да свърши проклетата и провалила се наша експедиция? — изсумтя тя и хванала здраво патериците си, се обърна и си тръгна.

Минаха край мината и селището. И двете бяха празни. Времето беше хубаво и те продължиха надолу през планината и достигнаха портите на Тикси по здрач. Там откриха пълна бъркотия и хаос. По върховете на градските стени бяха поставени копия, а пред старата порта беше издигната съвсем нова.

— Това няма да удържи дълго лайринксите навън — каза Тъниз, след като влязоха. Тя се обърна и изгледа каменната врата с окото на професионалист.

— И аз не смятам, че ще издържи. — Ниш апатично се влачеше до нея. След като толкова дълго бяха вървели, всичко, което искаше той, беше една гореща вана. Искеше му се да лежи в нея, докато кожата му се обели, а после да си легне и да не става цяла седмица.

Ирайзис сега не се смееше. Патериците бяха обелили кожата под мишниците ѝ и сега всяка крачка беше съпроводена със стенание.

Ниш настави баща си в един хан и извика лечител да го прегледа. Джал-Ниш беше покорен, след като седмици наред беше упоен, но Ниш предупреди лечителя. Той намери тиха стая за Олей, която остана там затворена и даде наставления на прислужницата как да се държи с нея. След това уреди и още дузина други въпроси. Фин-Ма отиде да види магистъра на града.

Накрая, към полунощ, Ниш, току-що свалил дрехите си и поставил схванатия си крак във ваната, пълна с приятно хладка вода, беше смутен от почукване по вратата.

— Крайл-Ниш Хлар! Крайл-Ниш Хлар!

— Да! — извика той.

— Викат ви да се явите при магистъра.

— В банята съм. Ще се явя веднага след това.

— Каза да се явите *веднага*!

Ниш изпсува едва чуто гласът, който го смути.

— Ще ми отнеме само няколко минути да се облека.

— Облечете се бързо!

Ниш бързо изтърка тялото си с един парцал, за да отстрани полепилата се мръсотия. Въпреки че бързаше, все пак трябваше да се яви в добър вид. Той откри дрехи в торбата си, които, макар и да не бяха съвсем чисти, бяха в по-добро състояние от тези, които до сега носеше. Преди да бъде готов, войникът още веднъж почука на вратата му. Ниш изтича по улиците и се втурна нагоре по стълбите към голямото жилище на магистъра. Той влезе в една малка стая, пълна с хора. Разпозна много от лицата, които познаваше от манифактурата, включително надзирател Граист и изненадващо — глупака Мус. Ирайзис и Фин-Ма също бяха тук, както и магистъра на града и един дребен, слаб мъж, който Ниш преди никога не беше виждал. Той седеше накрая на масата и дори магистърът изглеждаше като да изпитва страхопочитание към него.

— Крайл-Ниш Хлар! — обяви помощникът и дребният мъж обърна спокойните си черни очи към него. Гъстите му събрани вежди хвърляха сянка върху тях.

— Относно времето! — извика той. — Къде бяхте досега, подзанаятчия Крайл-Ниш?

— Трябваше да настаня баща ми, сър. Той е перквизитор Джал-Ниш...

— Познавам проклетия ти баща! Седни! Кверист Фин-Ма ми предостави схематично изложение върху събитията от това бедствие. Четири загубени кланкера, както и четиридесет войници, без никаква полза. Не разбирам що за некадърност е това. Дори си мислех да изпратя оцелелите от вас на фронта.

През стаята премина всеобща тръпка. Той изглежда всеки един от присъстващите. Ниш се опита да срещне погледа му, но не можа. Този мъж добре беше свикнал как да доминира над останалите. Имаше изключително фино и оформено лице, което изглеждаше цялото съставено от кости, кожа и сухожилия, тъкан сякаш му липсваше. Бузите му бяха толкова хлътнали, че Ниш можеше да види очертанията на зъбите му. По брадичката му имаше остатъци от брада, които му придаваха вид на скопено животно.

— Уф! Безполезна тълпа. — Погледът му отново падна върху Ниш, който беше седнал до Ирайзис. — Особено вие двамата! За какво беше цялата тази врява?

Никой не каза нищо, тъй като нямаха и идея за какво беше въпросът му.

— Разврат! Това е! Обвинявам вас двамата, за цялата тая каша. — Той въздъхна. — А през това време има работа да се върши. Трагедия е, че Тиан е загубена за нас. Двойно по-голяма трагедия е, че и кристалът е изчезнал. А за капак, механикът на кланкера ви е избягал заедно с машината. Кой по дяволите, се занимаваше с цялата мисия?

Никой не отговори. Фин-Ма изглеждаше като покосена.

— Аз бях, сър. След като перквизиторът беше ранен, бях аз. Поемам цялата отго...

— Уф! Аз изпратих Джал-Ниш. Отговорността е моя. Не предполагах, че ще стигне толкова далеч, все пак. Сега, как да се измъкнем от този безпорядък?

Отново никой не отговори.

— Вие, тълпата, съвсем нямате инициатива! — Той завъртя мустаци около пръста си, като ги притисна към устните си и засмука краищата им. — Не можем да се откажем от манифактурата. *Не могат* да ни принудят. Тя трябва да се върне отново в експлоатация възможно най-скоро. Както и мината. Но ми трябва управител. — Той преценяваше, като смучеше бясно краищата на мустаците си.

Един стол изскърца на реда на Ниш. Едър, широкоплещест мъж се изправи.

— Аз бих искал да поставя...

— Седни, *надзирател* Граист — каза слабият мъж. — Подзанаятчия Тъниз, ти показва по време на мисията поведение, достойно за уважение. Ти ще бъдеш управител. Давам ти две седмици да приведеш манифактурата отново в експлоатация, а след това искам от нея да излиза по един кланкер на всеки четири дни.

Граист се прекатури от стола си смаян, после — ядосан.

— Това не може да се направи! — каза Тъниз с равен глас.

— Аз мога да го направя — каза Граист.

— Добре! Виждам, че си най-добрият надзирател, който манифактурата е имала. Управител Тъниз, намери начин! Ще имаш необходимата подкрепа.

— Имам деца в Крандор, сър — каза тя меко.

— Никога не би трябвало да ги напускаш. — Той ухапа пръстите си. — След една година, ако манифактурата изпълни целите си — всичките — ще те изпратят вкъщи.

— Благодаря ви, сър. — Тъниз се усмихна широко.

Той се завъртя на стола си.

— Занаятчия Ирайзис, знам всичко за теб! — Той я изгледа толкова жестоко, че Ниш си помисли, да не би да бъде изпратена на екзекуция. — Като вземем предвид, че ръководиш твоите занаятчий по-добре от всеки друг, ще се върнеш на позицията си като действащ майстор и ще правиш контролери колкото се може по-бързо.

— Ще имам нужда от повече занаятчий и чираци — каза тя спокойно. Ниш се възхити на сдържаността ѝ, тъй като вероятно беше очаквала да чуе как ще я изпратят във фабриката за разплод, или нещо по-лошо.

— Ще ги имаш веднага, след като ги докарам тук.

— И по-добри укрепления за манифактурата и мината.

— Отсега събираме зидари, а подразделение от двеста войници е на път. Имам и пълномощно за теб. Събери хората. Купи каквото ти е необходимо и после бъди готова да тръгнеш обратно за манифактурата в края на седмицата.

— Нуждая се от кристали — каза Ирайзис. — Лайринксите ги обраха от складовете ни. Трябват ми миньори, които могат да намерят вида, от който се нуждая.

— Нямаше ли един стар миньор... Джойън? — каза слабият мъж.

— Мъртъв е. А другите са предимно миньори, които копаят метали. Те не могат да различат кристал от откъртена скала.

— Ще изпратя миньори тук, въпреки че може да мине и месец, докато дойдат. Толкова дълго...

— Имам идея, сър — каза Ирайзис. — Ако сте готов да я чуете. Той повдигна вежди.

— Когато бяхме в мината — каза Ирайзис, — следотърсачката каза, че можела да вижда кристалите в планината като стафиди в пудинг. Ами ако...?

— Вече доказва ценността си, майстор Ирайзис. Заемай се с това! Тя ще ръководи миньорите.

Той отново се завъртя на стола си.

— А сега и теб, Крайл-Ниш Хлар. Какво ли ще правя с теб?

Ниш съдържа дъха си, но през това време улови погледа му. Сякаш гледаше в празен кладенец — очите му не излъчваха нищо.

— Уф! — каза той. — Наблюденията ми върху теб не са *напълно* неблагоприятни. Имали сте и малък проект с Фин-Ма, както разбрах. Относно това какво всъщност беше намерено в снилау? А и за работата ти със следотърсачката. Къде е тя?

— В нейната стая в хана — каза Ниш.

— Не е добре да стои там! Да бъде изпратена долу за разпит. Отивай обратно да се къпеш, момче, докато помисля как да те използвам. *Ако изобщо мога!*

Ниш се почувства раздразнен, че Ирайзис беше добре възнаградена, докато неговият живот все още висеше на косъм.

— Олеи изисква специални грижи, ако искате да измъкнете нещо от нея, сър. Може би ще бъде по-добре...

— Проклет да си, момче! — изръмжа мъжът. — Не ми казвай как да си върша работата. Сам ще ида да я взема. А сега изчезвайте, всичките!

Хората бързо напуснаха стаята, дори и магистърът на Тикси, макар че тя беше негова.

— Подай ми ръка, Ниш! — каза Ирайзис, докато слизаха по стълбите. Тя изглеждаше отпаднала.

— Какъв е проблемът?

— Проклетите патерици направо ми смъкват кожата — промърмори тя.

Ниш я изгледа любопитно.

— Не, какъв е наистина проблемът?

— Ще бъда на показ, това е! Не мога да го направя, Ниш.

— Разбира се, че можеш. Ти си брилянтен ръководител. Между другото, кой беше това?

— Нима ти, с всичките ти контакти, не знаеш?

— Не! — каза той. — Нямам идея.

— Този — тя направи драматична пауза, — беше самият скрутатор. Ксервиш Флид!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

С отдалечаването от топлия връх Калисин водата ставаше все по-студена. Тиан се събуди, усещайки студа, преминаващ през кожената лодка.

Беше тъмно, имаше само следа от бледата лунна светлина. Лодката се клатеше диво и кишата, разплискана от водата, се полепваше по бузите ѝ. Имаше вятър и лодката скоро вероятно трябваше да стигне брега. Тя трябваше да открие по какъв начин да стигне до мястото, което ѝ беше необходимо, като за предпочитане, без да казва на никого накъде се беше насочила.

По-добре беше да си остане в лодката, поне докато намери селище. Би било достатъчно лесно да направи ново гребло. Дори можеше да направи и платно, може би, за да плава в открито море. Вятърът духаше на юг, грубо казано, в нейната посока. Тя заплува близо до брега, трябваше да открие канал, който да я отведе точно в посока към Талаламел и да се спусна по него.

Като се загърна с палтото, Тиан се унесе в дрямка. Цялото тяло я болеше, а главата ѝ пулсираше. Тя опипа главата си с върха на пръстите. Беше пораснало кичурче коса на мястото, където кожата беше изгорена.

Лодката се удари в нещо твърдо, ледена коричка между заоблените скали. Още беше много тъмно, а тя замръзваше.

Като докара лодката в едно малко заливче, тя стъпи на сушата. Земята беше скована от сняг. Пред нея лежеше гъста гора, стари борове с разпилени клони. Като извлече лодката от водата, тя маркира мястото и тръгна към дърветата.

Нуждаеше се от огън, за да оцелее през нощта. Малко по-навътре в гората Тиан започна да събира клончета за огъня. Отне ѝ много време и усилия да запали и разгори огъня, тъй като дървото беше още влажно. За щастие имаше богат опит — влажно дърво беше единственото, с което разполагаха в манифактурата, а там също се

налагаше да палят огън с него. Тя стопли ръцете си на пламъка и си направи супа от сушена риба и езерна вода.

Не я интересуваше какъв беше вкусът на супата; топлината беше единственото, което имаше значение за нея. После Тиан запали и втори огън, като постави големи клони между двата, за да си направи легло от тях и легна в спалния си чувал. Това беше една от най-неудобните нощи в живота ѝ.

На следния ден тя продължи пътя си покрай брега в търсене на канала. Тя не намери, но затова пък на следната утрин забеляза подходяща като размери рекичка, която отвеждаше на юг. Като пое по нея, тя се остави с лодката да се носи по течението и скоро премина покрай една колибка, разположена точно пред гората, издигаща се в една част на брега. Тя продължи пътя си, като се надяваше да открие селище, но след дълго пътуване се натъкна на един завой, зад който водата беше замръзнала от единия до другия бряг. Реката вероятно беше замръзнала оттук до морето. Ами сега? Не можеше да върви до Талаламел. Тиан пое обратно към колибата, като взе малка сребърна монета от колана на Джойън и я постави в джоба си.

Колибата беше построена във формата на дебела ваза от плет и мазилка на едно ниско възвишение. Стените бяха дебели, покривът се издигаше почти отвесно. Наклонен остър комин пушеше от него.

Мизерно жилище, чийто стени бяха в добро състояние, а едно дете си играеше в короната на дървото навън. То имаше розови бузки, а личицето му издаваше, че е добре хранено. Без съмнение семейството живееше добре от улова на риба. Като придърпа лодката си към крайбрежието, Тиан стъпи на снега, който изпука под краката ѝ.

Детето погледна надолу.

— Хола! — каза Тиан.

— Мирз! — каза детето, като скочи от клона. Облечено в кожи, то беше топчесто създание с трудно определим пол. Качулката му падна назад, като разкри бледа кожа и дълга коса със забележителен цвят, русо със съвсем лек намек на зелено. Детето беше на седем или осем години, предположи тя. Тя беше чувала историите за бледокожи, зеленокоси хора, които живееха отвъд планините, но не беше виждала от тях преди. Нямаше много чуждоземци, които да посещават манифактурата, а повечето бяха като нея — черна коса и мургава кожа.

Тиан не знаеше и езика. Знаеше само диалектите от югоизточната част на полуострова и характерния за Лауралин говор, който също не беше особено популярен. В повечето места го знаеха само учениците, разказвачите и търговците. Тя говореше на детето на най-разпространения в областта език.

— Бях искала да си купя малко храна, моля.

— Мирз?

Тиан направи гримаса все едно слагаше хапка в устата си.

Детето се усмихна.

— Митси-питси. Флар хиар! — То затича към колибата, като се обръщаше от време на време да погледне дали Тиан го следваше. На входа детето бутна леко отворената врата и се промъкна вътре, като извика нещо.

Тиан изчака. Тя беше оставила своята торба в лодката и се страхуваше да не изчезне, ако изгуби лодката от поглед. Главата на детето отново се подаде навън.

— Блейзи мирр! — То направи знак с ръка, който, както изглеждаше, трябваше да се тълкува като „Влез вътре“.

Като хвърли още един разтревожен поглед към лодката, Тиан пропъзля в колибата. Беше изненадващо топло. Въздухът в колибата беше пропит с острия мирис на дим, ribена яхния и миризмата на обитателите ѝ. Три жени клечаха на пода, който беше значително по-ниско от земята. В една дупка, оградена с камъни, беше запален малък огън. Стоманено котле над него, окачено на един прът, поддържан от две големи греди, заstopорени за пода. Купчина елхови клонки съставляваше общото легло, прилепено към срещуположната стена.

Жените вероятно бяха тризначки, ако се съдеше по цвета на очите им, издължените лица, бледозелените коси и тънките нослета. Когато станаха, Тиан забеляза, че бяха пълни жени, по-високи от нея. Сега обаче забеляза и разликата. Бяха сестри, тъй като малко се различаваха по възраст. Средната беше най-младата и имаше кръгъл белег на брадичката.

— Здравейте! — каза Тиан. — Името ми е Тиан Лийз-Мар. — Тя посочи към гърдите си. — Бих искала да си купя малко храна. — Тя показва със знаци и това.

Най-възрастната жена, най-закръглена и едра от трите, наклони глава на една страна, озадачена. Тя поговори с другите и после отново

се обърна към Тиан.

— Барт исс „куляя“? — Акцентът ѝ беше доста тежък.

— Означава „плащам за нещо с пари“

Те я изгледаха неразбиращо. Тиан извади сребърната монета от джоба си и я показва в дланта си. Тя се надяваше това да не беше грешка.

Най-възрастната жена погледна още по-озадачена, после взе монетата; разглеждайки я в светлината на огъня. Тя я подаде на останалите. Средната я захвапа със зъбите си, останалите — също.

— Това е сребро — каза Тиан. — Пари срещу храна! — Мирисът на яхния пълнеше устата ѝ със слюнка.

— Паа-рии! — каза най-възрастната жена и избухна в силен смях, разкривайки цяла дузина жълтеникави остри зъби. Другите жени също се смееха от сърце, дори първата удари Тиан по гърба с месестата си ръка и ѝ върна монетата.

— Ай Флууни — каза тя. — Средната сестра е Джийни; малката сестра е Лисса. Дъщерята е Хаани.

Тиан повтори имената, но както биха звучали на местния диалект от Тикси, с удължени гласни. От истеричния им смях, тя ги разбра напълно погрешно.

— Аз съм Тиан — повтори тя.

Те повториха името ѝ, произнасяйки го лошо. Лисса потопи един дървен черпак в котлето и изля съдържанието му в една квадратна дървена чиния. После я подаде на Тиан, заедно с един инструмент, подобен на лъжица, която имаше зъбци накрая, също направена от дърво.

Тиан ги взе, без да знае какво да каже. Какво ли заплащане щяха да поискат? Чинията беше пълна с гъста жълтеникава течност. Можеше да усети мириса на риба в нея. Имаше дълги ивици зеленчуци в нея, вероятно ряпа, тъмни, неразличими зрънца, вкус на лук.

— Яж — каза Флууни.

Тиан гребна веднъж. Това беше странна вкусова комбинация, но беше вкусна. Тя отново напълни лъжицата. Жените и детето я гледаха в очакване.

— Хубаво! — каза тя. Те не разбраха. — Много хубаво! — Тя облиза устни и се потупа по корема, за да покаже. Те все още я гледаха втренчено. Дали не беше направила някаква ужасна грешка.

Тя загреба още веднъж, преглътна и за нейно пълно смущение, стомахът ѝ силно изкъркори. На устните на жените се появиха усмивки. Хаани плесна с ръце.

Тиан изяде яхнията. Незабавно ѝ сипаха още един черпак. Стомахът ѝ вече беше пълен, но те я гледаха с такова очакване, че изглеждаше абсолютно обидно да откаже. Когато привърши и втората порция, тя вече щеше да експлодира, а коремът ѝ беше пълен. Флууни незабавно отново натопа черпака. Тиан отскочи назад, изказа всичките си благодарности и се поклони пред тях. Те не знаеха как да отвърнат.

Предложиха ѝ чай, направен от семена на горчица. Отвратителният му мирис направо я удари в носа. Тиан се изкиха, а от очите и се появиха сълзи.

След това тя се унесе в сън. От много време не беше спала така. Като се излегна до стената, тя затвори очи, премигна веднъж и бързо заспа.

Когато се събуди, все още беше задимено и мрачно. Тиан си помисли, че беше спала едва няколко минути, въпреки че се почувства изненадващо освежена. Стаята беше празна. Тя пропълзя през вратата и за свой истински ужас откри, че почти беше паднал мрак. Беше проспала целия ден.

Очите и се залутаха по речния бряг. Лодката не беше там! Тя се спусна към водата. Нямаше и следа от нея, нито пък от торбата ѝ, заедно с безценните ѝ инструменти. Тиан изтича обратно до колибата, като се сблъска с Лисса, която носеше дърва от гората. Дървата се разпиляха.

Тиан ѝ помогна да ги събере.

— Къде ми е лодката?

— Лудкати? — учуди се Лисса.

Тиан изимитира, че гребе с ръце.

— Трал! — каза Лисса и отиде зад колибата. Тиан я последва. Лодката лежеше, обърната обратно, опряна до стената. Окапалата от нея вода беше замръзнала на земята.

— Какво сте направили с торбата ми? — Тя се опита да го покаже със знаци. Лисса я въведе навътре и Тиан видя торбата недалеч от мястото, където беше спала. Тя я отвори, докато Лисса леко се усмихна. Всичко си беше вътре, както преди.

Тиан се почувства конфузно, заради подозренията си. Като стана, тя извика:

— Благодаря ти, благодаря ти! — протягайки ръце към нея.

Лисса сияеше и прегърна Тиан горещо. Меката ѝ плът напомни на Тиан за нейната майка. В онези времена Тиан беше малка и Марни имаше време за нея. След това тя беше отхвърлена, заради поредното дете, и така нататък.

По това време беше вече тъмно. След малко и другите две сестри се появиха, заедно с Хаани. Те започнаха да приготвят зеленчуци, като белеха лук и чесън от връзките, висящи от тавана. Имаше и изобилие от корени, които те донесоха от мазето, до което се стигаше, като се вдигнеше един капак от пода в ъгъла.

Тиан предложи да помогне, но те я настаниха до огъня на почетното място. Вечерята беше голямо парче покрит с люспи черен хляб, потопен на дъното на чинията, а рибната яхния — изсипана върху него. Тя изяде цялото ядене, а накрая попи остатъка.

След вечерята Лисса попя на Хаани. Песента приличаше на дълга приказка, може би част от Историите, или от Историята на техния род. Тиан не знаеше езика. Продължи почти час, история, пълна с драматизъм и трагизъм, огън, страст и нежна любов, ако можеше да се съди по изпълненото с копнеж изражение върху лицето на Лисса. По-старата жена седна да зашива дрехите, докато останалите слушаха.

Накрая историята приключи. Детето седна, клюмнало главичка, докато го съблекат и изкъпят с един влажен парцал, преди да го сложат да си легне сред кожата на леглото. След това продължиха работата и отново загледаха Тиан в очакване. Очевидно и тя трябваше да попее, от благодарност за вечерята.

Когато я бяха карали да пее в манифактурата, Тиан се чувстваше толкова неловко, че не можеше да изпее и една нота. Но тези хора не я познаваха, те нямаше да я видят отново, и освен това, тя им дължеше това заради храната, подслона и вежливостта.

Не беше пяла, откакто беше дете във фабриката за разплод. Една песничка ѝ дойде на ум, песен от детството, една история за жабата и пеперудата. Тя я изпя дрезгаво, съвсем не добре, въпреки че Хаани изглежда я хареса.

Когато свърши, Лисса постави пръст на устните на Тиан, отиде до огъня и започна да стърже балсамово дърво в една халба. Имаше аромат на лимон и мента. Тя изстиска в малко мед няколко капки от една червено-черна восъчна пита и я подаде на Тиан с усмивка.

Тиан изсипа малко от халбата в гърлото си, което отпуши гърлото ѝ и затананика по-разбираемо. Тя вече произнасяше добре думите, като ги измисляше на момента. Това беше песен за баща ѝ, когото никога не беше виждала и не познаваше. Може би беше умрял по време на войната, защото в противен случай би се върнал за нея.

Когато тъжната песен свърши, очите ѝ бяха влажни. Отново ѝ изръкопляскаха, а детенцето се настани в леглото. Едва сега Тиан повдигна въпроса, който я занимаваше.

— Реката е замръзнала. Как мога да стигна до морето?

— За-мръзнала? — повтори Джийни, най-тихата от трите.

С много знаци Тиан успя да им обясни какво имаше предвид. Тя трябваше да ги изведе навън, да посочи към водата и да се опита да покаже, че реката беше блокирана от леда.

— Море — това пък съвсем не можеше да го обясни.

Голямото южно вътрешно море беше почти три хиляди левги дълго. Малкият му западен край се наричаше Милмиламел. Кой беше по-голям? Отне ѝ доста време да си спомни картата на Лауралин.

— Талаламел — каза тя. — Отивам в Талаламел.

— Ах! — каза Лисса. — Тиан отива Талаламел Мир.

Те се засмяха и си казаха по нещо, а после Флууни отговори с бавен и отсечен глас.

— Тиан трябва да остави лодката. Тиан шкий... — Тя се поправи — Тиан ще ский по реката, да?

— Да се спусна със ски надолу по реката към Талаламел?

— Да, да! — извикаха трите жени, кимайки с глави. — Ский до Гайзамел, да.

Тиан си помисли, че Гайзамел беше град на крайбрежието.

— Колко далече е това? — Празни погледи срещнаха очите ѝ. — Колко дни път до Гайзамел?

Джийни вдигна шестте си пръста.

— Ния! — каза Лисса, като свали ръката на сестра си и вдигна осем пръста. Флууни кимна с глава.

На осем дни път със ски. Това не беше толкова зле; Тиан беше завършен скиор. Така се придвижваха през зимата в манифактурата. Да кара ски цял ден беше истински тест за нейната издръжливост.

Като установи, че те не се интересуваха от пари, Тиан съвсем се чудеше как да процедира оттук нататък. Все пак, след известно време преговори, тя успя да размени своята кожена лодка за чифт ски и храна, без съмнение те и преди трябваше да са имали лодка, тъй като очите на Флууни светнаха на мига, когато Тиан направи офертата. Кожата беше мека, но издръжлива, много по-ценна от чифт ски, които лесно биха се износили за няколко дни.

Те настояваха да напълнят торбата ѝ с храна — пакети изсушена риба, изсушено месо, една медена пита, пита сирене, направено вероятно от мляко на сърна, връзка лук и още много неща. Наложил се да ги спре — не можеше да носи толкова.

Беше късно. Жените се вмъкнаха в гнездото от кожи, заедно с детето в средата. Флууни показа на Тиан най-близкото до огъня място. Тя скоро заспа.

Сънищата ѝ бяха приятни, за пръв път. Тези чужденци, които Тиан познаваше само от един ден, ѝ станаха по-близки от всеки други, който някога познаваше. Беше ѝ толкова приятно, сякаш лежеше в леглото на майка си, нещо, което не беше правила от детството си.

Тиан се събуди неочаквано през нощта. Тя се обърна, дезориентирана, ръката ѝ случайно напипа торбата. Огънят беше изгаснал и колибата беше абсолютно тъмна. Това я накара да се чувства в клаустрофобия.

Тиан опипа в торбата, като се нуждаеше отчаяно поне от искрица светлина, за да преодолее неприятното чувство. Когато докосна амплимета, той просветна и тръпка премина през ръката ѝ. Торбата се освети отвътре в червено за миг. Какво се беше случило? Не се беше случвало преди. Като си спомни как собствените ѝ хора се бяха втурнали да я преследват, тя отново се почувства неспокойно.

Но това беше се случило преди много време и поне на сто левги оттук. Дали биха могли да я преследват до Калисин? Не изглеждаше възможно, но пък за лайринксите изглеждаше лесно да стигнат от Калисин дотук.

Сърцето ѝ биеше лудо. Тиан пропълзя към отвора. Беше още тъмно навън. Тя отново се настани в леглото. Тя реши да тръгне на зазоряване и се надяваше снегът да заличи следите ѝ.

Тиан изстена високо. Флууни се обърна и постави ръка на кръста ѝ. Проблемите ѝ обаче продължаваха да бъдат все така неразрешими. Тиан лежа будна през по-голямата част от нощта, като на два пъти се надигаше да види какво се случваше. Вторият път, когато се надигна, на изток се виждаше зората.

Тя тъкмо мереше навън ботушите си в ските, когато Джийни се измъкна от колибата. Тя пое към гората да се облекчи, а после помогна на Тиан да се приготви. След малко се появиха също Флууни, Лисса и Хаани. Без съмнение те се събуждаха на зазоряване.

Когато Тиан влезе вътре за торбата си, котлето беше върху огъня. Тя си сипа голяма купа ribена яхния, после благодари на жените, като се прегърна с всяка една от тях. На Хаани само стисна ръката, а детето се усмихна срамежливо. Тиан взе торбата и ските си и пое към реката, а четирите жени я изпратиха с поглед, като без съмнение все още се чудиха на странното и непознато за тях поведение. Тя пое със ските по речния бряг, помахаше им и продължи пътя си.

Беше трудна работа за мускулите ѝ, тъй като месеци наред не беше карала ски. Щом видя леда, тя се отпусна да се пързали свободно, за да не натоварва мускулите си.

Седнала на палтото си върху един дънер да си почине за малко, тя се взря в две сърнички, които си пасяха лишей на земята. Изведнъж откъм реката дойде пронизителен вик. Във водата се показва случайно отражението на нещо, което Тиан веднага разпозна. *Нилатл!*

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Първият импулс, който усети Тиан, беше да избяга. Тя бързо можеше да се измъкне със ските. Но жените и детето нямаха никакъв шанс, ако то ги атакуваше.

Нея ли искаше да улови или амплимета? Тиан беше забелязала погледа в очите му, когато беше видяло кристала. Като извади острието, колкото и безнадеждно оръжие да изглеждаше то, тя отстъпи назад. Оттук нататък щеше да бъде нужен много кураж от нейна страна.

Тиан се отказа да мисли за опасността. Ако се поддадеше на паниката, щеше да бъде напълно неспособна да продължи оттук нататък. Нилатл можеше да бъде от другата страна на реката, като дебнеше сърна или заек. Ако пък гонеше *нея*, то, в случай че поемеше към колибата, щеше да стигне право до тях. Тя се спря на половината път, като не знаеше какво да прави. Тогава чу викът.

Беше женски вик, креслив, а изведнъж изчезна. Вик на агония, заради самата нея или за някого, когото обичаше. Нилатл трябваше да е там, *в колибата*.

Тя пое със ските обратно, по-бърза от всякога. Докато тичаше със ските, тя опита острието. Беше ужасно остро. Жесток гняв обзе сърце то й. Ако нилатл ги беше наранил, тя щеше да го разпори с радост.

Не чу друг вик. Тя не чу нищо, освен ударите на сърцето си в ушите си. Този път тя не видя признаци на живот край реката. Сякаш целият свят беше изчезнал.

Краката й омекнаха, когато сви по речния бряг и пое по пътеката през разпръснатите борове. Когато дърветата изчезнаха, гледката й стана по-ясна. Колибата се виждаше зад следващите дървета. Всичко изглеждаше като преди. Тя забърза ход, но не видя никого.

— Флууни? — каза тя с мек глас. — Джийни? Лисса?

Нямаше отговор.

— Хаани? — прошепна тя. Детето също не отговори. Може би бяха отишли до езерото да ловят риба или да изпробват лодката.

Тя се плъзна със ските още няколко метра напред. Видя задната част на колибата, а зад нея беше и лодката. Нещо сякаш прободеше Тиан в сърцето. Тя огледа околностите: нагоре към дърветата, надолу към реката. Не видя нищо, но може би нилатл се беше слял с околността, променяйки цвета на кожата, като лайринкс. Като продължи още малко напред, тя видя голяма, свита фигура в сянката зад колибата. Изглеждаше като женска фигура.

Тиан се опита да свали ските, които обаче не се изплъзваха от ботушите ѝ, затова тя, понеже не искаше да губи време, се свлече и запълзя по колена и длани. Тиан не изпускаше острието от ръцете си. То проблясваше пред нея и се спря точно пред... едно женско лице. Зелено-русата коса на жена лежеше на земята. Тиан разпозна палтото.

— Джийни? — прошепна тя, като се протегна към косата. По краищата имаше кръв, както и по палтото и земята под нея. Лицето ѝ беше разкъсано, трудно можеше да се познае. Без съмнение беше мъртва.

Тиан се приведе над нея, с острието в ръка, но изведнъж странен шум откъм колибата привлече вниманието ѝ. *Пронизителен* шум. Трябваше да влезе вътре. Тиан се затича и се втурна в колибата.

Гледката, която очите ѝ срещнаха, беше ужасяваща. Лисса лежеше на пода, още по-лошо изгризана от сестра си. Стените бяха до половина в кръв, а оскъдните вещи в колибата бяха разпилени навсякъде. Флууни лежеше върху пропитите с кръв кожи до отсрещната стена, а очите ѝ се взираха празно. Чук от камък, използван за стриване на месо, висеше от ръката ѝ.

Ужасният шум идваше от тялото на Лисса, което още мърдаше, макар че не беше ясно дали още беше жива. Косата на Тиан настръхна. Нилатл явно беше в тялото на жената, като още се хранеше. А къде ли беше малката Хаани?

Тиан обиколи огнището, като наблюдаваше тялото внимателно. Кракът ѝ се натъкна на нещо остро — нож за месо. Тя го вдигна и го постави пред лицето си, готова да се защитава с него.

Нещо помръдна в тялото на Лисса. То изглеждаше като противно око, втръчено в Тиан от влажната плът. Тиан искаше да извика; искаше да повърне. Трябваше да си спомни, че Лисса беше мъртва, така че не чувстваше нищо.

Нилатл излетя от тялото ѝ, покрит с кръв и ивици плът. То се плъзна по пода, право към Тиан. Беше бързо, макар и не толкова бързо като преди. „Дано раните все още да го боляха“ — надяваше се Тиан. Изглеждаше ѝ доста голямо: сега беше колкото малко кученце.

Тя отстъпи наляво, като се пазеше между котела и огнището. То стоеше точно срещу нея. Тя вдигна ножа пред лицето си, за да държи звяра на разстояние, макар и без да го наранява. Главата ѝ започна да пулсира, а очите отново я заболяха. Нилатл отново влизаше в ума ѝ.

Като отново плесна във въздуха, то се приземи на задните си крака и скочи. Тя се хвърли настрана. Ноктите му одраскаха ръкава ѝ, съществото се праметна във въздуха и отново се хвърли към гърлото ѝ. Раните му се отвориха от напрежението и за щастие, атаката му беше неуспешна. Като се приземи отново, тя го изрита силно в муцуната.

То се удари в стената, падна и остана неподвижно. Тиан го изгледа внимателно, понеже подозираше, че хитрува. Мина минута. Тя направи една стъпка към него, навела острието надолу, после — още една. Преди да го прободее, тя усети напрежението в задните му крака.

Замръзна. Нилатл скочи, но вместо да се хвърли към лицето ѝ, както очакваше тя, то се хвърли към пищяла ѝ. Зъбите му пробиха ботуша, панталона ѝ, чорапа, кожата и плътта; тя усети зъба му в костта си. Тя го настъпи здраво по врата с другия си крак. Нейната хватка го накара да отпусне ухапката си, но не и преди зъбите му да разкъсат глезена ѝ.

Тиан се опита да го смаже с ботуша си. То извика пронизително; тя усети, че то се предава. Ноктите му одраскаха мръсния под и то изрита конвулсивно настрани. Тиан усещаше адска болка, която ѝ пречеше да мисли логично. Всичко, което искаше, беше да го нарани така, както то я беше наранило; да го убие, преди то нея.

Вероятно го беше наранила доста, тъй като то с мъка се изправи на задните си крака. Преди да се подготви за поредната атака, тя отново го изрита. То се удари в котлето и излетя право в огъня. То изпищя зловещо, но успя да изскочи от огъня. Тиан, отстъпвайки назад през стаята, настъпи една дървена халба и се подхлъзна. Като падна, тя удари лакътя си и ножът изхвърча от ръката ѝ. Едната ѝ ръка се схвана.

Ударът я нарани; тя едва можеше да помръдне. Нилатл се приближаваше към нея, като се движеше по-бавно сега, но тя долови неговия познат мирис на мърша. То я гледаше внимателно. Тя

очакваше, че то ще отгризе ръката ѝ на един път, но то остана точно на крачка от нея, взирайки се в лицето ѝ.

— *Гладно съм!*

Играеше ли си то с нея или пък сега се страхуваше? Тя стисна малкото острие в другата си ръка. Тя би могла да пререже тялото му, но острието беше от обратната си страна, а тя не можеше да го обърне.

Нилатл изви гърба си. Очите му бяха хипнотизиращи. То се протегна към нея, като отвори устата си, която беше кървавочервена. Синият му език започна да се развива. Тя се почувства като парализирана. Хипнотизираше ли я то?

То щеше да я упои с отрова, а после — да изяде лицето ѝ за удоволствие. Тя се опита да помръдне ръка. Бистра течност потече от върха на езика му Тиан стисна очи.

Последва удар в плътта и нилатл излетя. Зад нея се поклащаше смъртно наранената Флууни, а кървавият чук висеше в ръката ѝ.

Нилатл изскимтя, повлече се по пода и мина под завесата, оставяйки следа от морава кръв. Флууни падна на колене. Лицето ѝ беше станало бледосиво, но цялото ѝ чело беше червено.

— Джийни? — прошепна тя.

— Навън — простена Тиан. — Тя е мъртва. Съжалявам. — Тя се почувства дълбоко безполезна.

Очите на Флууни се плъзнаха по Лисса. Нямахше нужда да пита за нея.

— Къде е Хаани? — попита Тиан.

Една изцапана с кръв ръка посочи към избата. Тиан доуцука до там и повдигна капака. В най-далечния ъгъл се криеше Хаани. Тиан не знаеше какво да ѝ каже. Можеше ли нещо да заличи ужаса, който тя беше видяла или си представила? Тя хвърли една кожа върху Лисса.

— Хаани, излез! — извика я Флууни.

Детето бавно се показва на светлината, а после се хвърли в ръцете на Флууни. Жената му позволи да поплаче за минута, а после го побутна към Тиан.

— Тиан ми. Тиан муму ние! — Тя погледна към Тиан. — Отивай с Тиан. Тиан е майка сега!

Хаани извика ужасена и избяга.

— Тиан муму ние. Ми! — въздъхна Флууни.

— Но... — Тиан беше почти толкова обърквана, колкото и детето.
— Нейното семейство...

— Всички са мъртви! — Флууни махна с ръка, сякаш да покаже касапницата в стаята. — Тиан се майка на Хаани сега. — Тя я погледна умоляващо.

Тиан не знаеше какво да каже.

— Да — прошепна тя. — Аз ще бъда майка на Хаани. Ще я взема с мен.

Флууни тихо изсумтя. Кръв потече от носа ѝ и тя падна настрани. Тиан знаеше, че тя е мъртва, но все пак провери. Нямаше съмнение в това; целият ѝ корем беше отворен.

Като остави Хаани да постои край леля си за последно, Тиан намери една торба, дрехи и кожи за детето. Постави ги в една дървена купа, заедно с други вещи, от които Хаани би могла да се нуждае, както и възможно най-много храна, колкото можеше да носи. Две кожи не бяха изцапани с кръв; Тиан ги взе, заедно с една палатка от тънко платно, която беше по-тежка, отколкото изглеждаше. Не би могла да я носи, ако се налагаше да върви, но ако се предвиждаше със ските на равна земя, вероятно би могла.

Нямаше какво да се направи за жените; колибата не можеше да бъде изгорена, а и нямаше как телата им да бъдат погребани в замръзналата земя. Тя затвори очите им и измъкна детето изпод кожата. Хаани извика и отново се зави сред кожата. Като ги дръпна от него, тя откри, че момиченцето имаше малка играчка в ръката си, някакво същество, направено от парчета кожа, съшити едно с друго, а отвътре — слама. Играчката имаше издължено тяло, малки кръгли уши, патешки клюн и плоска опашка. Не изглеждаше като нито едно от животните, за които Тиан дори беше чувала някога. Добре, ако пък все пак ѝ харесваше...

Тиан заведе детето при мъртвите жени, за да ги докосне и да се сбогува с тях. После, като взе торбата, тя хвана Хаани за ръка и я изведе навън.

Хаани завърза ботушите си в малките ски. Единият ботуш беше много износен. Тиан отрязва парче кожа от пода на лодката и го добави в торбата си. После сложи и своите ски, хвана Хаани за ръката и двете се спуснаха по брега на реката, без да поглеждат назад. Много по-

късно Тиан се сети, че Хаани не беше си взела сбогом с майка си Джийни.

Недалеч оттук нилатл откри дупка в земята, която се спускаше дълбоко надолу. То мина през нея, а когато излезе нагоре, достигна до една сигурна, суха и относително топла бърлога. Вътре живееше едно същество с патешки клюн. Нилатл бързо се справи с него и с безпомощните му малки.

Като се засити, нилатл се сви в най-топлата част от бърлогата и заспа зимен сън. Имаше много рани, а заздравяването им изискваше много време. А когато най-накрая се събудеше отново, то щеше пак да излезе на лов. Чернокосата жена и ужасният кристал нямаше да се скрият. Където и да се скриеха, нилатл щеше да ги открие. А тогава тази жена щеше да си плати за мъчението, което сега той преживяваше.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Детето не каза и дума през целия ден — най-трагичната част от цялата ужасна афера. Хаани караше ските си до Тиан или пред нея, като че ли искаше да се отдалечи от мястото възможно най-бързо. Тя беше свършена скиорка, по-добра от Тиан при тези условия. Малкото и кръгло лице издаваше само ледена непроницаемост. Тиан се почувства виновна. Тя беше довела нилатл при тях. Ако не беше тя, съществото никога нямаше да се появи. Ако не беше тя, те все още щяха да са живи.

Кожата на крака я болеше убийствено, но тъй като кръвенето не беше силно, тя не се занимава с раната. Да се отдалечи възможно най-много от нилатл беше най-важното. Те преминаха покрай много селища, в първото, от които децата носеха вода от една дупка в леда. Тиан никога не се беше замисляла за това, но разбира се, през зимата вероятно водата трудно се добиваше, освен ако селището не разполагаше с незамръзващ кладенец. Децата се загледаха в тях, но не им помахаха. Хаани дори не ги погледна, тя плътно следваше Тиан по петите.

Към обед Тиан извика Хаани и двете пресякоха реката със ските, изкачиха се по стъпаловидния бряг и спряха, за да си починат на един дънер. Детето я следваше плътно, Тиан подозираше, че ако не беше извикала Хаани, тя щеше да продължи все надолу по реката, докато припадне от умора.

Тиан вече чувстваше, че ще припадне. Мускулите на краката ѝ трепереха. Като свали ските, тя направи масаж на бедрата си. Това не помогна. Тя се усети слаба, трепереше. Не беше студено, тъй като денят беше мек, но беше изпотена от физическите усилия. Трепереше от ужаса, преживяла сутринта. Трагедията беше по нейна вина и по никакъв начин не можеше да намери оправдание за нея. Само ако беше помислила. *Само ако...*

Беше безполезно. Като извади парче сушено месо, тя започна да го реже. Месото устоя на острието ѝ и чак накрая Тиан разбра, че детето все още се пързеляше край нея. Тя гледаше как Хаани се изкачи

по една могила, а после слезе надолу от нея, мина между две дървета, които бяха едно срещу друго, като образуваха свод, премина през една снежна пъртина и отново се върна към могилата. Тиан я гледаше, но умът ѝ сякаш не беше тук. Той отново беше в колибата, при мъртвите жени и нилатл.

— Хаани? — извика Тиан. Детето не реагира. Тя извика по-силно. Нищо. Тиан стана и изкрещя отново. — Хаани, ела тук!

Хаани се размърда, хвърли ѝ един празен поглед, но отново се върна при дънера, където беше и Тиан.

— Седни. Изяж си обяда — каза Тиан.

Тя знаеше, че детето разбира малко от нейния език. Хаани взе торбата си и започна да яде парче сушена риба, като се взираше в празното пространство между дърветата. Тиан нямаше идея какво да прави. Тя едва ли можеше да обвинява детето. Беше цяло чудо, че Хаани все пак беше адекватна, вместо да лежи на земята и да крещи след преживения шок.

Тиан изяде ивиците месо, които си беше приготвила. След като дълго дъвка, тя усети един изключително силен аромат, като че ли месото беше от мъжка мечка Хюрн през размножителния период. Вкусът също беше лош.

Тиан изми месото с вода от бутилката.

— Готова ли си? — попита тя взряното в нея дете.

Хаани не издаде и звук, само стана, пристегна ските си и взе торбата. Очевидно беше свикнала да пътува и да прави това, което ѝ кажат.

Като стана, Тиан усети пронизваща болка в прасеца, която я накара да извика високо. Хаани, която вече беше поела със ските, започна нервно да обикаля наоколо. Вероятно си помисли, че нилатл се беше върнал.

Тиан придърпа крака си, облян в кръв. Чорапът ѝ се беше залепил върху раната. Трябваше да изчака до вечерта.

Докато Тиан се опитваше да се качи на ските си, Хаани я погледна намръщено, скочи във въздуха, приземи се и се отклони малко. Тиан не можеше да разбере. Може би Хаани обвиняваше Тиан, че е оцеляла или пък че се опитваше да изझे ролята на майка ѝ. А може би за цялото бедствие.

Е да, беше права. Тиан си беше за обвиняване. А и какво ли се очакваше от нея да прави с една осемгодишна, която вече си нямаше никого на света? „Тиан се майка на Хаани сега“ — беше казала Флууни. Тиан си нямаше и идея как да се държи като майка на едно осемгодишно дете, а нямаше и от кого да се поучи. Повечето от продадените за работници в манифактурата деца имаха семейства, но тя не беше ходила в домовете им. Тя нямаше и идея какво би било подходящото семейство или дом за едно дете. Единствените домове, които беше виждала бяха този на Джойън и на трите жени. Всичките — мъртви заради нея.

Хаани се беше почти изгубила от погледа ѝ, спускайки се надолу със ските, без да поглежда назад. Тиан искаше да я извика, но помисли, че беше по-добре да не го прави. Тя забърза крачка, като се спусна с цялата сила, която раната ѝ позволяваше, макар и да знаеше, че утре щеше да страда.

Около четири на обед, когато денят вече беше към края си, Тиан зави по реката и видя Хаани, която стоеше от другата страна, взирайки се в гората. Тиан се спря до нея.

— Време е да си направим лагер, а?

Детето слезе по заобиколния път и се спусна по мекия сняг между дърветата. Тиан я последва. Отне ѝ истинско усилие да се качи по брега.

Ските на Хаани бяха оставили следите си по снега. Тиан пое през тихата гора, а после надолу по един наклон с дървета наоколо. Беше добро място за лагер — на заслон, с много дърва наоколо, с чиста видимост, така че да могат лесно да се предпазват. Детето беше свикнало с преходите на дълги разстояния, едно умение, изключително необходимо за оцеляване по тези места.

Те натрупаха купчина дърва за огъня. Хаани работеше мълчаливо: събираше дърва, опъваше палатката, пълнеше гърнето със сняг. Тиан приготвяше вечерята.

След това Хаани се настани до огъня, като се взираше в пламъците, без да мига. Какво ли ставаше в главата на детето? Тиан не видя сълзи. Може би тази му способност беше още блокирана от шока. Тиан искаше да го успокои, но нямаше идея какво да каже.

От гърнето се издигна пара. Като натопа една дървена халба в него, тя загреба вода и започна да размразява чорапа си от глезена. Коричките бяха се залепили за плата и щом чорапът беше свален, то и раната започна да кърви.

Имаше дълбоки следи от зъби надолу върху пищяла и глезена ѝ, а плътта беше издълбана и възпалена. Изглеждаше ужасяващо. След като проми раната внимателно, Тиан изстиска мед върху нея, единственото, което имаше и я превърза. Ако раната се инфектиреше лошо, можеше дори да умре.

В този миг Тиан срещна погледа на Хаани. За пръв път видя състрадателен блясък в очите ѝ. Тиан също страдаше.

Тиан беше обхваната от вълнение. Надолу по брега тя очакваше да намери лодка, с която да стигне на запад, да плува до Милмиламел, а после да хване друга лодка нагоре по реката в посока Тиртракс. Колко ли тежко би било такова пътуване и колко ли дълго, особено с едно дете?

Минис беше казал, че народът му би могъл да оцелее най-много година. Беше късна есен, когато тя напусна манифактурата и зима, когато достигна Калисин. Тиан беше загубила представа за времето тук, но в най-добрия случай бяха минали три месеца. Така че вече беше минала половината зима, въпреки че зимата по тези ширини беше дълга и може би най-тежката част от нея предстоеше. Тя може би щеше да стигне до морето и да го намери замръзнало.

Всяка една перспектива беше мрачна. Тя почти можеше да усети отчаянието на Минис. Тя беше последната надежда на този народ и щеше да го разочарова. „Направих всичко, което можах, любов моя — помисли си тя. — Какво повече бих могла да направя? Не помогна.“

Детето се надигна, разбърка гърнето с ножа и загреба едно канче яхния. Хаани яде мълчаливо, без да обръща внимание какво ядеше.

Сякаш студена празнина изпълваше корема на Тиан, но въпреки това тя се чувстваше потисната да яде. Какъв живот щеше да бъде за това дете, да пътува месец след месец, без дом, без да може да създаде приятелства с други деца? А накрая, ако достигнат Тиртракс, да живеят с месеци в пещера в планините, докато Тиан ден и нощ се мъчи да открие своя любим?

Какво, по дяволите, си мислеше? Разбира се, че трябваше да вземе детето със себе си. Трябваше да се грижи за Хаани, докато порасне. Това беше свещен дълг. „Но какво ще стане с моя живот? — Тиан агонизираше. — А с моя любим?“

Хаани все още се взираше в огъня. На всяка от двете си бузи имаше червени петна, сякаш я беше хванала треска. Тя беше оставила канчето настрани и леко се поклащаше, обвиняващо ръце около себе си.

Тиан се почувства засрамена. Детето беше видяло майка си и лелите си брутално убити, дома си — унищожен. Спомените никога нямаше да я напуснат. А всичко, за което самата Тиан можеше да мисли, беше как нейният живот би могъл да бъде смутен. Колко егоистично само.

По миглите на Хаани се появиха сълзи. Тиан се премести към нея. Детето се опита да се отдръпне, но Тиан я обви с ръце и вдигна Хаани в скута си. Хаани се опитваше да се изтръгне, но Тиан я задържа здраво и детето започна да плаче.

Тиан я държа час и повече. Главата на Хаани клюмна на една страна; тя заспа. Като я постави в палатката, вътре в постелания отгоре с кожи спален чувал, Тиан се върна обратно край огъня.

Тя се страхуваше да заспи. Сънят я водеше в царството на мечтите, а тя знаеше какво щеше да сънува. Като простря крака да ги затопли, Тиан си гребна половин канче яхния и откри, че мислите ѝ отново се връщаха към Минис. Тя усети, че отново иска да мечтае. Тя трябваше да разбере дали той е добре.

Като извади инструментите си, тя ги настрои и започна да размества мънистата. Нищо не се случи. Сякаш Минис никога не беше съществувал. Като свали шлема, тя го остави на земята. Беше се провалила. Ааким трябваше да умре.

Амплиметът също изглеждаше мъртъв. Беше студен, едва просветваше, а мъничката искра беше изчезнала. Безполезен предмет! Тя изрита кълбото, изпращайки го право в огъня. Трябваше да избяга още от снилау, да се опита поне, а сега... беше прекалено късно. Тя никога нямаше да се върне у дома. Ако изгубеше и последната си цел — да спаси Минис, вече нямаше да има нищо.

Тиан обикаляше около огъня. Едно истинско бедствие: тя беше причинила смъртта на всеки, до когото се докоснеше, като се започнеше от стария Джойън. Тя им носеше лош късмет, на лайринкси

и хора. Всичко беше безсмислено. По-добре да изхвърли амплимета в някоя дупка в снега, а след него — да се хвърли и тя.

Тя току-що беше свалила ботушите, за да стопли краката си на огъня, когато дойде вик из палатката. Тиан изтича до нея.

— Муму! — извика Хаани. — Муму, им скларр!

— Всичко е наред, Хаани — каза Тиан. — Сега съм тук.

Детето отстъпи назад и се сви в ъгъла на палатката, простряло ръце.

— Муму! Муму!

Тиан се опита да го вземе в ръце.

— Хаани, имаше само кошмар. Сега съм тук.

— Ния! — извика детето, блъскайки я. — Муму ния!

Един лакът уцели Тиан в окото и тя изпусна детето. Когато се опомни, Хаани беше избягала.

— Хаани? Къде си ти?

Нямаше отговор. Не чуваше нищо друго, освен вятъра в короните на дърветата. Тиан извади една горяща главня от огъня и я вдигна. Пламъкът изгасна.

— Хаани? — извика тя и обиколи огъня. Амплиметът още светеше, макар и слабо. Като го вдигна, тя изтича по чорапи по следите на детето. Нямаше време да обуе ботушите си. Валеше сняг и ако тя изгубеше следите на Хаани, момиченцето можеше да умре.

Снегът се беше втвърдил и на места изобщо не се виждаха следи. Гъста мъгла закриваше в небето луната и звездите. За минути нощта погълна дори светлината на огъня зад Тиан. Тя вече не беше сигурна дали щеше да намери обратния път. Тя стъпваше тежко, за да бъде сигурна, че щеше да остави следи.

— Хаани?

Нямаше отговор. Как беше стигнало детето толкова далеч, толкова бързо? Тиан се спря на едно пометено от вятъра сечище. Боровете наоколо бяха изсечени, а снегът ги беше покрил съвсем. Нямаше следи.

Един силен порив на вятъра я блъсна през разкопчаното палто. Като го закопча, Тиан се огледа стреснато. Нямаше знак за живот; нямаше звук. Тя вдигна високо амплимета в схванатите си пръсти и го накара да излъчи по-силна светлина. Той просветна силно, а после изгасна, сякаш изведнъж умря.

Като провери сечището накуцвайки, тя огледа и отвъд него. Отново нямаше признак на живот. Направи пълен кръг по собствените си следи, без резултат. Започна да я обзема отчаяние.

Като се върна назад, тя намери малък отпечатък от крак, насочен наляво. Той беше под едно дърво. Тя го огледа.

— Хаани?

— Хаани — изрева тя с все сила. Всичко, което чу, беше свирещият вятър.

Светлината намаляваше, а Тиан не можеше да накара кристала отново да блесне. Едва го държеше, толкова студен беше станал. Като отвори уста да извика, тя внезапно чу в мрака вика на дива котка.

Хаани извика отляво й. Тиан изтича в тази посока, като схванатите и крака кънтяха по снега. Недалеч, тя стъпи върху една кървава следа, после — върху друга. Тиан се надяваше това да беше само от рана на крака. Като се озова на друго сечище, тя видя Хаани уплашено да се катери по едно дърво. Детето се изплъзваше по заледеното стъбло.

Тиан откъсна един клон, който силно изпука. Хаани изкрещя и изтича в мрака. Тиан я последва бежешком.

— Хаани, спри! Това съм аз, Тиан!

Още веднъж се чу викът на дивата котка. Момиченцето потрепери. Когато Тиан се приближи до него, детето се обърна и без да се опомни, се удари в бързината си точно в нея. Тиан го обви с ръце, а то продължаваше да вика.

Като го притисна здраво, Тиан извика:

— Хаани, сега си в безопасност!

Хаани замръзна, остана така около минута, а после започна да плаче. Тиан я вдигна. Детето отчаяно се прилепи в нея. Раната на крака беше малка, въпреки че имаше риск от измръзване. Тиан постави крачетата на Хаани в джобовете на палтото си, мечтаейки си и тя самата да можеше да направи същото.

Валеше силно сега, а амплиметът практически беше изгаснал. Стигнала прекалено далеч, Тиан беше изгубила следите си. Нямаше и идея накъде да тръгне.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мина седмица, откакто Ниш се мотаеше в Тикси и за това време той напълно се разочарова от безделието и от собствената си компания. Ирайзис и всички други, които бяха способни да вършат нещо, с изключение на Олей, още преди дни се бяха върнали в манифактурата. Без сам да знае каква щеше да бъде съдбата му, той се страхуваше от нея. Фин-Ма му беше дала достъп до документацията си за лайринксите и тяхното изкуство да преобразяват плътта, а Ниш четеше, докато го заболят очите, макар и да му беше трудно да се концентрира.

Осем дни след пристигането им, той беше отново извикан при скрутатора и приет в същата стая. Ксервиш Флид се беше проснал на стола си със затворени очи, като смучеше брадата си.

— Добро утро, скрутаторе! — каза вежливо Ниш.

Скрутаторът не отговори. Той просто не забелязваше Ниш. Последният на няколко пъти се изкашля, потропа с крака и почука по масата, като се чудеше дали скрутаторът не беше заспал. Звучеше невероятно. Ниш извади парченце хартия от джоба си и започна да драска по него, като нахвърляше своите разсъждения какво би могло да се подобри в копиехвъргачките на кланкерите. Той работи върху това около час, преди скрутаторът да се събуди внезапно.

— Мислех дали да те пратя на фронтовата линия, Крайл-Ниш!

Хартията падна на една страна, моливът — на друга. Ниш се наведе да ги вдигне, като се опитваше да прикрие своя ужас. Мислеше си, че беше избегнал тази опасност.

— И едва ли можеш да избегнеш това, подзанаятчия, след проблемите, които причини. Дори и докладите на баща ти твърдят същото. Горкият Джал-Ниш. Добре, сега това е моя работа. Имаш ли да кажеш нещо за себе си?

— Смятам, че съм направил и някои добри неща оттогава — каза Ниш със слаб глас.

— Наистина ли? Не съм чул за такива по време на мисията.

— Какво сте чули, сър? — Ниш насила изтръгваше думите от устата си, тъй като беше много уплашен.

— Чух, че си заплашил Кай-Ара, което пък е довело до унищожението на неговия кланкер.

Ниш се огледа уплашен, като искаше да го отрече, но не смееше. Нямаше истина, която скрутаторът да не беше способен да открие, а това би било далеч по-неприятно.

— А заради кланкера, изгубихме и занаятчийката. Също и кристала! А перквизиторът е осакатен.

— Кай-Ара би трябвало да устои — промърмори Ниш.

— Разбира се, че би трябвало. Ще му бъде потърсена сметка. Както и на теб.

Скрутаторът се загледа в костеливите си ръце. Пръстите му бяха загубели и криви, сякаш бяха счупени в стая за изтезания, а после наместени отново, но от някого, който съвсем нищо не разбираше от кости. Той сви пръсти, което приличаше на движението на рачешки щипки. Ниш потрепера и се опита напразно да прикрие страха си.

Студените очи обаче казваха всичко.

— От друга страна, ти си *показал* кураж, Крайл-Ниш. А куражът, налага се да ти го напомня, е най-важното качество за войника на фронтовата линия.

— Може да ви бъде по-полезен като подзанаятчия в манифактурата — каза Ниш отчаяно.

— Съмнявам се! Ти си посредствен занаятчия, Крайл-Ниш, макар и да работиш упорито.

— Давам най-доброто от себе си. Занаятчийството не е било мой избор.

— Без съмнение даваш, но най-доброто от теб не е достатъчно.

— А какво ще стане с проекта ми с Фин-Ма? Как ще научим за преоформянето на плът?

— Имаш ли прогрес в него?

— Не, но само ако...

— Остави го на нея!

— Но...

— Без „но“, подзанаятчия — изрева Флид.

Ниш заби отчаян поглед в пода. Беше свършен. Изведнъж го осени вдъхновение.

— Как ще се справяте с Олей, сър?

Устата на скрутатора увисна, а после внезапно той се усмихна.

— Разбирам какво имаш предвид. Надяваш се да се докажеш като полезен в нещо, в което едно старо чудовище би се провалило.

— Добре, ъ-ъ... трудно е да се работи със следотърсачката.

— Не смятам, че е съвсем така.

Устата на Ниш увисна на свой ред.

— Но...

— Хората невинаги са такива, каквито изглеждат, момче. Понякога показваме на другите това, което искат да видят. Ти, например, си мислиш за скрутатора като за едно проклето старо копеле.

Ниш едва ли можеше да го отрече, затова предпочете да замълчи.

— Разбирам приятелката ти Олей много добре. Станахме добри приятели.

Ниш не можеше да повярва, въпреки че скрутаторът едва ли би посмял да излъже за нещо, което толкова лесно би могло да се провери. Листчето хартия излетя от ръцете на Ниш. Той го видя как падна на земята, но не се наведе да го вдигне.

— Следователно цялата вина е върху мен. Добре, готов съм!

Очите на скрутатора сякаш преминаваха през него.

— Може би все пак мога да те използвам, Крайл-Ниш. Нямам време да наблюдавам Олей. Пък и защо да го правя, след като ти можеш да го свършиш заради мен? Мисля, че пак *ще* те пратя в манифактурата. Можеш да бъдеш подзанаятчия от втори ранг. Вечер, когато следотърсачката не търси кристали в мината, ти ще я държиш под око дали продължава да наблюдава.

— Какво да наблюдава? — попита глуповато Ниш.

— Да наблюдава за хора, които използват Тайното изкуство. Какво друго?

— О!

— Както и за Тиан. Един ден тя отново ще се появи и аз искам незабавно да го разбера. Без значение какво ще струва! Искam тя да бъде открита. Само заради това те помилвам, подзанаятчия. Така че, ако ти и следотърсачката можете да откриете Тиан и по-важното, този неин изключително интересен хедрон. Не ме разочаровай, момче или ще станеш храна за лайринксите!

На следния ден Ниш и Олей отново поеха към манифактурата, ескортирани от войници и кланкер. Олей беше невероятно весела. Тя не говори много, но когато Ниш спомена скрутатора, тя каза „Ксервиш!“ и се усмихна при някакъв спомен. Може би този непредразполагащ мъж все пак играеше някаква роля в живота ѝ. Никой не би се издигнал до подобен пост в тази страна, ако не притежаваше разнообразни таланти.

Бащата на Ниш се беше оправил от своите пристъпи на ярост и вече можеше да пътува, така че беше изпратен с кораб до Фасафарн. Ниш беше щастлив да го види. Баща му беше достатъчно лош, без съмнение, но гледката на осакатения Джал-Ниш беше наистина жестока. Експедицията след Тиан беше по негова заповед и се оказа истинско бедствие. А вината можеше да падне изцяло върху него.

Докато вървяха край кланкера, Ниш се чудеше какво ли щеше да се случи с баща му. Дали щеше да се оправи трайно след нараняванията? Какво ли се случваше с важни хора, останали инвалиди? Едва ли щяха да го изпратят на фронтовата линия.

Ниш не можеше да си представи баща си да води спокоен домашен живот. Направо щеше да изкара извън нерви майка му. Раней беше амбициозна, умна жена, която, когато беше вкъщи, не понасяше някой да ѝ се меси.

Добре, че Фасафарн беше далеч. Вероятно Ниш нямаше да види дома си през следващите пет години.

Седмица по-късно, докато Ниш носеше дървен материал за градските врати, нагоре по пътя се показва трополещия кланкер на Кай-Ара. Машината беше изцапана с кал и тръстика, сякаш се беше крила в блато. Плочите по корпуса ѝ бяха нащърбени и ръждясали.

Машината спря. Един по-възрастен механик излезе от нея, махна ръкавиците си и разтри гърба си. Появиха се и двама войници. Като се обърнаха към вратата, те поздравиха.

Ниш остави товара си, като се чудеше какво ставаше. Скрутаторът пристъпи към вратата, като даде знак на четирима стражи, които пристъпиха към кланкера и вдигнаха задния шлюз.

— Излизай! — заповядаха те.

След дълга пауза от кланкера се появи облечена в черно фигура. Тя изскочи от машината и тръгна към вратите. Ниш едва разпозна Кай-Ара. Някогашният симпатичен млад мъж сега беше мръсен, покрит с рани и отслабнал като вейка. Униформата му беше зацапана с кал, а върху измъченото му лице очите му изглеждаха толкова големи, колкото и на Олеи.

Нямаше процес, тъй като Кай-Ара беше посочен за виновен. Ниш нямаше и идея какво щеше да бъде наказанието — екзекуция, помисли си той. Нямаше как обаче да го изпратят на фронтовата линия.

Кай-Ара беше въведен в манифактурата и вързан за един стълб между работилницата на подзанаятчиите и пещите. По-възрастният механик вкара кланкера през задната врата и паркира до Кай-Ара.

— Разглобете машината, част по част — каза скрутаторът на събралите се занаятчи.

Подзанаятчиите, включително и Ниш, започнаха да разглобяват. Всички механици на кланкерите и техните чираци, стояха притихнали. Хронистът на манифактурата седна на един стол до пещите, записвайки всичко. Тъй като местният разказвач беше болен и не можеше да се яви, докараха друг от Тикси. Разказвачката от Тикси трябваше да напише *Историята за падението и гибелта на Кай-Ара*, която щеше да бъде разказана във всичките шестдесет и седем манифактури на югоизток, а може би и в целия познат свят.

Беше му донесена храна и напитки, но Кай-Ара не докосна нищо през трите дни, в които кланкерът беше разглобяван. Машината беше превърната в купчина от съставните си части. Той висеше от въжетата, като се взираше към машината с кървясали очи, а гледката на всяка разглобена от нея част се забиваше като метален бодил в тялото му.

На Ниш не му беше толкова жал в началото, но още преди разглобяването да приключи, той съжали дълбоко Кай-Ара. Механикът пребледняваше с всеки изминат ден пред очите му, а Ниш никога не беше виждал такова страдание. Искаше му се някой да сложи край на агонията на този мъж, но Кай-Ара беше охраняван ден и нощ. Беше ред на безпощадното въздаване на справедливост.

След това започна истинското изтезание. Цялата манифактура беше свикана: от глупака Айрин Мус до скрутатора, даже и Олеи. В тържествена нишка, като носачи на погребение, най-великите и най-

нищожните се приближаваха до купчината части от кланкера, вземаха по една и я хвърляха в пещта.

Кай-Ара викаше, всеки път, когато поредната частичка попаднеше в огъня, докато накрая съвсем не му остана глас. Това отне много часове, а нишката се изреди на няколко пъти, докато накрая останаха само маховиците. Ниш взе единия от тях, управител Тъниз — другия. Прекалено тежки, за да се повдигнат, маховиците бяха дотъркаляни до пещта, където една дузина ръце ги вдигна с помощта на една здрава дъска и ги запрати в огъня.

Механикът потрепери и изпадна в безсъзнание. Хвърлиха му кофа с вода, тъй като процесът още не беше свършил. Майстор Ирайзис взе контролера, който още висеше от врата на Кай-Ара, разглоби го част по част, след което тя, занаятчиите и техните чираци тържествено отнесоха частите до огъня. Кай-Ара се гърчеше, като гледаше това, но не можеше да издаде и звук.

Накрая пред всички излезе самият скрутатор, с нож върху квадратна метална плоча. Като постави плочата върху малка масичка, до хедрона от контролера на Кай-Ара, той даде знак на стражите. Те отвързаха Кай-Ара.

Скрутаторът махна с ръка. Кай-Ара се хвърли към масата. Беше станал жълто-зелен, а по брадата му капеше бистра кръв, потекла от многократно прехапвания му език. Скрутаторът показва с лявата си ръка хедрона, а с дясната — ножа. Ниш задържа дъха си. Дали механикът щеше да извърши ритуално самоубийство, най-непочтения начин да си отиде, или щеше да вземе хедрона, за да го хвърли в пещта, а после да изчака съдбата си? Или пък щеше да се хвърли към тях с ножа?

Измършавялото тяло на механика потрепери. Ръката му се протегна към ножа, той изглежда безпощадното лице на скрутатора; а тогава, странно за всички, той се усмихна и се протегна към хедрона.

В мига, когато докосна кристала, Кай-Ара се промени. Той се изправи и сякаш мъката му изчезна. Изглеждате като облагороден. Като стискаше хедрона в ръце, той се поклони на скрутатора, на управителя Тъниз и на майстор Ирайзис и накрая на събралите се работници. Кай-Ара се обърна и се насочи към пещта.

В този миг импулсът, който го движеше досега, изчезна. Той размърда ръцете си, като че ли се готвеше да запрати хедрона в огъня,

но нямаше сили да го направи. Кай-Ара се обърна към събралото се множество, като стискаше зъби в агония. Скрутаторът не каза и дума.

Кай-Ара се усмихна насила. Като направи още две крачки към пещта, той се спря, забил поглед напред. Ниш си пое дълбоко дъх, като мислеше, че механикът сам щеше да се хвърли в огъня, но отново Кай-Ара се колебаеше.

Обръщайки се с лице към работниците, той вдигна хедрона над главата си. Срещу червената светлина на огъня неговото тяло беше просто една тъмна фигура и само хедронът над него светеше ярко.

Кай-Ара се концентрираше толкова силно, че ръцете му трепереха. Изведнъж един от чираците припадна, Ирайзис извика и се хвана с ръце за слепоочията, а Ниш разбра какво се опитваше да направи бившия механик. Той извличаше енергия от кристала, акт, който криеше смъртна опасност. Опитваше се да ги убие всички тях ли?

Ниш изтича напред, но скрутаторът го дръпна за палтото.

— Не мога да си позволя да те загубя, момче.

Хедронът започна да свети, като осветяваше пръстите на Кай-Ара в червено отзад. От ръката му се издигна пара, а после хедронът толкова ярко просветна, че Ниш трябваше да закрие очите си. Олей извика и се сви на топка.

Когато Ниш откри очите си, хедронът беше изгаснал и той се опомни, че не беше видял пара, а пушек. Цялото тяло на механика пушеше. Дрехите и косата му тлееха. Кристалът блесна отново. Кай-Ара пронизително се изсмя. Изведнъж пушек излезе от устата му, ушите и очите. По бузите му потече парещо желе. Кай-Ара си пое дълбоко дъх, а после бавно започна да се овъглява от челото надолу. Горещите дрехи паднаха, а под тях той беше станал на въглен.

Мъжът беше мъртъв, но не падна на земята. Той се превърна в статуя от въглен, която държеше хедрона високо над главата си. Застанала до Ниш, Олей крещеше.

Той се наведе, за да постави ръката си на носа ѝ. Това не я успокои, докато не избухна и хедронът, разпръсквайки се наоколо на части. Виковете на следотърсачката изведнъж спряха.

— Подходящ край, антракизм — отбеляза скрутаторът. — Хвърлете останките в пещта!

Останалата част от зимата беше време на тежка работа за всички в мината и манифактурата. Отне седмици хората да се върнат към нормалния си работен ритъм, след като бяха прекъснали работа заради рейда на лайринксите. Едната от пещите беше пълна със замръзнала стомана и трябваше да бъде частично разрушена, за да се извади отпадъка. Не бяха добри времена. Надзирател Граист, поставен да отговаря за подзанаятчиите, след като Тъниз стана управител, се държеше с тях като с роби, като сипеше жлъч върху тях дори и за най-малкото нарушение на правилата. Веднъж биха Ниш с камшик, само защото беше забравил да поиска разрешение да използва тоалетната. Граист беше озлобен до умопомрачение, а подчинените му безропотно трябваше да го понасят.

Преди да могат отново да правят кланкери, те трябваше да произведат всички необходими части за машината; метални плочи, зъбни колела и задвижващи пръти, свързки, болтове и гайки, оси и хиляди други части, без да се считат контролерите.

Следотърсачката работеше упорито в мината, за да открива кристали, което се оказва доста трудно. Все пак кристалите, които Олеи откри, бяха най-добрите, с които някога бяха разполагали в манифактурата.

В малкото им свободни моменти, Ниш и останалите обработваха камъните и дървения материал за дърводелците, зидарите и ковачите, тъй като трябваше да се подобри и укрепителната система за манифактурата. Новите порти и по-здравите стени не бяха непревземаеми, но можеха да устоят на атака от малка група лайринкси, която последния път беше нанесла толкова щети. Сега беше необходима по-значима сила от страна на врага.

Никой нямаше свободно време за отдих след работа — към полунощ всички си лягаха, като знаеха, че ще трябва да се събудят на зазоряване. А след като цялата работа беше свършена, Ниш трябваше редовно да посещава и Олеи, за да разбере дали беше *видяла* нещо, както и ако Тиан се появеше отново в нейното ветрило. Отговорът беше винаги един и същ. *Нищо*.

Ниш рядко виждаше Ирайзис, веднъж седмично и всеки път тя му изглеждаше все по-стресирана. Те не бяха се любили от връщането

си от експедицията. Една нощ той премина край вратата ѝ в два сутринта и забеляза, че лампата още беше включена.

— Влез, Ниш!

Тя седеше в леглото, наметната с палтото си на раменете, взирайки се към стената.

— Не съм в настроение — каза тя, преди той дори да отвори уста.

— Нито пък аз.

— Но... — Тя не продължи.

— Дойдох, защото... добре ли си, Ирайзис?

Тя беше закрила лице в ръкавите на палтото си и зверски търкаше очи.

— Отново започнаха.

— Какво?

— Саботажите. Още един контролер е бил повреден вчера, докато сме били навън. Граист отпрати индиректни заплахи.

— Срещу теб? — каза той невярващо.

— Саботьорът не е *Тиан*! — каза Ирайзис с едва скрит сарказъм. — След като тя отиде във фабриката за разплод, помислих, че е бил аптекарят, но той е мъртъв. Така че, кой е? Най-напред подозирах глупака Мус, но не знам нищо по въпроса. Сега обвиняват мен. Винаги, когато се случва нещо, аз съм наоколо. Имам досие и съм очевидният заподозрян. А ако *не* съм го направила аз, Граист пита защо не мога да открия кой го е направил. Аз съм отговорна, преди всичко.

— Граист е зъл човек — каза Ниш. — Възможно ли е да ти има зъб за нещо? Дали някога...?

— Той не е моя тип мъж.

— Дали някога си го отхвърляла? — попита Ниш деликатно.

— Не умишлено. Всъщност... той никога не ме е питал. Освен това, той си пада по пищните жени. Подзанаятчийките и другите, понискостоящи.

Той не реагира на провокацията. Тя не беше на себе си.

— Тогава защо толкова те мрази?

— Той искаше да стане управител, помниш ли? Тъниз беше под него, но изведнъж стигна до върха. Нейната работа е безупречна, така че той се заяжда с мен. Между другото, никога няма да стане

управител, тъй като скрутаторът го обвинява, затова че не е открил виновния последния път. А Граист си го изкарва на мен.

На следващия ден Ниш отиваше до варела с вода, когато чу двама подзанаятчий да клюкарстват.

— Смятам, че е майсторът — каза единият. — Чу ли какво е направила тя, за да отстрани занаятчия Тиан?

— Да! Никога не съм харесвал Ирайзис, надменната крава! Преди време скрутаторът...

Те прекъснаха разговора си, когато Ниш се приближи и обратно се върнаха по масите си. Той чу много подобни разговори през следващите дни. Скрутаторът обикаляше с навъсено лице, а в много помещения в манифактурата се извършваха проверки без предупреждение, включително и в стаите на Ниш и Ирайзис.

Нищо не беше открито, но седмица по-късно един хедрон, сред най-добрите, беше открит разтрошен върху масата на майстора. След час Ирайзис беше в килията.

Не беше позволено на Ниш да я посети; пътят беше блокиран от двойка пазачи, част от личната охрана на надзирателя. Той отиде да намери Граист, но последният имаше разговор с управителя и скрутатора. Като си взе чиния яхния и ориз от столовата, Ниш отиде в стаята на Олеи да я попита обичайния си въпрос.

— Видя ли някаква следа от Тиан или нейния кристал?

— Не. — Следотърсачката сбърчи нос, а после постави тапите си в ноздрите.

Той не ѝ предложи да опита от вечерята му, тъй като тя нямаше да бъде в състояние да яде. Яхнията беше с много подправки, така че сигурно я отвращаваше, пък и беше направена преди седмица, а вкусът ѝ беше вече лош. Олеи живееше на плодове, зеленчуци и зърнени храни, а в редки случаи хапваше и парченце леко сирене, сварена риба или варено агнешко. Не можеше да свикне със силните миризми, нито пък с някоя подправка.

Ниш седна на пода, за да изяде яхнията си. Беше дори по-ужасна от обикновено.

— Какъв е проблемът, Ниш? — Следотърсачката допълзя до него.

— Ирайзис я затвори в кулата.

— Това е хубаво — въздъхна тя.

— Какво? — извика той.

Олеи избяга при вика му.

— Бях щастлива в кулата на мансер Фламас.

— Ирайзис няма да е щастлива. А аз дори не мога да говоря с нея.

Процесът още отначало тръгна на зло. Цяла поредица от пазачи потвърди, че по време на саботажите единствената в близост до занаятчийския цех е била Ирайзис. Надзирател Граист потвърди свидетелствата на пазачите. Оставени от Джи-Хад бележки също бяха прочетени. Те съдържаха признанията на Ирайзис, че е била подхвърлила улики срещу Тиан и е откраднала нейната работа. Накрая секретарят прочете един отчет на Джал-Ниш, който разкриваше и неговите подозрения срещу Ирайзис и нейната „непровокирана“ атака към него при замръзналата река. Свидетели бяха свикани да потвърдят атаката, включително и Ниш.

Двама хронисти седнаха от дясната страна на скрутатора — официалният историк на манифактурата и един писар, който записваше случващото се с Ирайзис, за да бъде сигурен, че то щеше да остане в семейната История на дома Стърм. Разказвачът на манифактурата също беше тук. Когато всичко беше записано, скрутаторът седна обратно в стола си, като смучеше мустаците си. Той се вгледа в Ирайзис, в Ниш и във всеки един от свидетелите по ред. Ирайзис срещна погледа му предизвикателно. Останалите се обърнаха настрана.

— Добре, майстор Ирайзис, имаш ли нещо да кажеш?

— Признах още преди, че съм подхвърлила улики срещу Тиан и съм откраднала нейната работа. Вярно е и че нападнах перквизитора. Онова животно си го заслужаваше и бих го направила и отново! Отричам саботажите и всички други обвинения.

— Тя е виновна! — извика Граист. — Скрутаторе, трябва да се отървем от нея за доброто на войната.

Ксервиш Флид обърна мършавото си лице към него.

— Сигурен ли си, надзирателю? — попита той спокойно.

— Аз само...

Флид махна с ръка и Граист млъкна.

— Секретар, ще прочетете ли присъдата за тази поредица от престъпления?

Секретар беше дребна женица в напреднала възраст, сбръчкана като изсушена маслина. Тя хвърли бърз поглед към пергаментата.

— По обвинение за подхвърляне на доказателства, *признала се*, един месец във фабриката за разплод.

Ниш наблюдаваше Ирайзис. Когато присъдата беше прочетена, лицето ѝ се сбръчка. За момент тя изглеждаше сякаш щеше да се развика, но после се овладя и отново постави непроницаемата си маска.

— По обвинение за кражбата на работата на занаятчия Ирайзис, *признала се*, с присъда три месеца във фабриката за разплод. По обвинение за посягане над перквизитора, *признала се*, две години във фабриката за разплод. — Тя спря да си поеме дъх. — По обвинението за саботажи, *отрекла*, присъдата е публична екзекуция, чрез метод, предвиден за наказание на престъпниците според съответното деяние. — Тя връчи пергаментата на скрутатора за подпис.

Ксервиш Флид взе едно перо.

— Имаш ли нещо да кажеш, майстор Ирайзис, преди да подпиша заповедта?

— Само че обвиненията, които отрекох, са фалшиви. Никога не бих направила нещо, с което да предам каузата, за която аз и целият ми род сме работили през последните сто и петдесет години.

— Всички предатели казват така!

— И след като умра, отново ще търсите истинския предател, а саботажите ще продължат.

— Хъм — каза скрутаторът.

Ниш хвана главата си в ръце. Той не можеше да погледне Ирайзис. Мисълта да присъства на екзекуцията, както щеше да се изисква, беше ужасяваща.

— Има ли още някой свидетел какво да каже? — попита скрутаторът.

Ниш не можеше да измисли нищо, за да смекчи присъдата. Никой друг не можеше да говори.

— Преди да потвърдя присъдата — продължи скрутаторът, — което съм задължен да направя, предвид доказателствата пред мен... Искам да бъда сигурен. Предлагам да извикаме свидетел, както и да направим един тест... Извикайте следотърсачката!

Ниш тръгна да изпълни нареждането.

Олеи беше доведена, като носеше маската и наушниците си. Тя трепереше, като седна до скрутатора. Той ѝ заговори нежно и ѝ подаде ръка. Когато Олеи я поднесе към носа си, Ниш усети някакъв моментен изблик на ревност. Това беше *неговата* роля; със сигурност мирисът на този сбръчкан старец не беше същият за нея като неговия.

Скрутаторът едва забележимо помръдна вежди. Ниш, който стоеше зад него, чу вратата да изскърца. Стражите заеха позиция, по двама от всяка страна на вратата.

— Имам тук — каза скрутаторът, като вдигна в едната си ръка верига и останките от един инструмент, а в другата — един млечнобял хедрон, — доказателство, което управител Джи-Хад пазеше под специална охрана. Това са останките от инструмента на занаятчия Тиан, счупен, когато тя се е опитала да разкрие причината за един от повредените хедрони. Враговете са видели в това доказателство такава заплаха, че са се върнали отново, за да си го вземат обратно. За щастие обаче не са успели. — Като се протегна, той постави предметите в ръцете на Олеи.

— Следотърсачке, занаятчия Тиан е видяла нещо в тези артефакти. Можеш ли да го разчетеш? Моля те, стани, така че всеки да може да те види.

Олеи стана, като трепереше. За някого, който избягваше хората през цялото време, това беше най-лошото нареждане, което можеха да му отправят. Олеи вдигна хедрона и каза нещо с едва чут глас. Ирайзис, която се беше изправила на крака, седна обратно, а светлината се отрази от очите ѝ.

— Говори високо, следотърсачке! — избоботи Флид. — Никой не може да те чуе.

С глас, който точно имитираше неговия, тя каза:

— Хедронът е мъртъв. Нищо не мога да видя. — Олеи остави повредения инструмент на масата.

Някой въздъхна сред тълпата.

— А този кристал — попита скрутаторът, — който е от първоначално повредения контролер на посрамения механик Кай-Ара?

Олеи се протегна към кристала, но изведнъж се дръпна. Като извика пронизително, тя започна да се свива на топка.

— Спри това! — извика остро скрутаторът. — Ела тук обратно, следотърсачке.

Олеи замръзна, а после бавно и грациозно се изправи.

— Какво виждаш в кристала, следотърсачке?

Тя си пое дъх, улови ръцете му и каза:

— Същество с големи нокти! Шпионира ме.

— Лайринкс ли имаш предвид?

— Да — прошепна тя.

— Какво друго?

— Един човек. Съществото с нокти му дава нещо. Бяло злато!

— Човек? Шпионинът! Можеш ли да видиш лицето му?

— Не. Той е с гръб към мен.

— Това ли е *всичко*, което можеш да видиш? — Ниш можеше да прочете горчиво разочарование в изражението на скрутатора.

— Да — каза Олеи.

— Много добре. Имаш ли нещо да кажеш, занаятчия Ирайзис? Това ли е твоя ковчежник?

— Не бъди абсурден! Семейството ми е богато. Имам повече пари, отколкото някога мога да изхарча.

— Това не значи, че не искаш и още! Благодаря ти, следотърсачке. Можеш да си вървиш. Секретар, бъди така добра да ми подадеш обвинителния лист, ще потвърдя...

Изведнъж Ниш се сети нещо и подскочи на крака.

— Скрутаторе! Скрутаторе!

— Да? — извика той. — Прекалено късно е да се пледира, подзанаятчия. Процесът е приключен.

— Има ново доказателство — извика той. — Моля, бих искал само да задам още един въпрос на следотърсачката.

— Какъв въпрос можеш да зададеш, за който аз още не съм помислил?

Ниш внимателно подбра думите си, за да не обиди скрутатора.

— Познавам я по-добре от всеки друг, сър. Следотърсачката никога не говори доброволно, защото и преди никога не се е случвало.

Тя отговаря само, когато я попитат. Попитахте грешния въпрос, сър. При цялото ми уважение...

— Винаги ти е липсвало уважение, момче, както и на проклетия ти баща. Добре, задай си въпроса.

— Олей — започна Ниш, а сърцето му препускаше, — би ли взела отново кристала?

Като обърна маскираното си лице към него, тя се протегна, докосвайки кристала с върха на пръста си.

— Не, вземи го в ръка. Олей.

Тя извика с мъка, а може би с ужас. Скрутаторът взе другата й ръка. Олей вдигна кристала.

— Погледни картината с мъжа, който е с гръб към теб. Разпознаваш ли го?

— Не — каза Олей.

— Уф! Проклета безсмислица — чу се глас от тълпата. — Вече знам кой е дал подкупа. — Надзирател Граист се изправи. — Аз свърших моята работа, макар и друг да не го е направил.

— Намекваш, че аз не съм си свършил работата? — попита скрутатора с кротък глас.

Граист се поколеба.

— Не, сър, съжалявам. Просто този човек е в моята килия, сър.

— Така ли? — попита скрутаторът. — Кой е този човек, надзирателю?

— Този, който винаги се навърта наоколо и си бута носа в чуждата работа, без сам да прави нищо. Това е Мус, сър, Айрин Мус.

— Глупакът! — Флид избухна в смях.

— Не е глупак, сър. Той е проклет шпионин и всички нас прави на глупаци.

— Дори и мен, надзирателю? — каза Флид опасно.

— Страхувам се, че е така, сър.

Скрутаторът направи жест.

— Доведете Мус тук и го дръжте здраво. Не позволявайте на никой по пътя да разбере тайната. — Той се присмя на собствената си шега.

Беше странно; Ниш се учуди, както и преди, дали беше възможно Мус да не разкриваше истинската си същност.

Скрутаторът не взе под внимание неговия въпрос към Олей. Настъпи тишина за няколко минути, а после стражите се върнаха, тропайки тежко.

— Сър, сър!

— Къде е той? — попита скрутаторът.

— Затворникът е избягал, сър — извика стражът.

— Как?

— Ключалката е напълно унищожена. Магьосничество! — Той потрепери.

Флид не изглеждаше изненадан.

— Както ви казах, сър — каза Граист. — Това го доказва.

— Доказва нещо, надзирателю, въпреки че не знам какво точно.

— Флид се обърна към Ниш. — Продължавай с разпита си, подзаяатчия.

Увереността на Ниш се възвърна. Още малко оставаше до развързката.

— Този човек, който видя в кристала, Олей, има ли някакъв талант?

— Много малък талант — каза тя тихо. — Малък!

— Значи ти си способна да го видиш в своята решетка.

Олей сви рамене.

— Потърси в решетката, Олей. Има ли там някой със същия възел, какъвто талант има този човек?

Ирайзис беше на крака, трепереща. Скрутаторът също се изправи.

Олей вдигна глава.

— Да. — Тя погледна надолу към полираната повърхност на масата.

Тълпата се разшушука. Един по един, всички вдигнаха глави.

— Това е Мус! — извика Граист. — След него, преди да е станало прекадено късно!

— Тишина! — Скрутаторът вдигна ръка. — Първият, който вдигне шум, отива на фронтовата линия.

Никой не помръдна.

— В стаята ли е този човек, Олей? — попита Ниш.

— Да — прошепна тя.

— Можеш ли да го посочиш?

Тя посочи в центъра на стаята. Тълпата бавно се размърда, докато един мъж остана сам.

— Как смееш? Дребен лъжлив боклук! — извика надзирател Граист и се хвърли срещу нея.

Той изчезна под дузина тела. Хората отново го изправиха, като го държаха здраво.

— Войници, претърсете стаята на надзирателя. Хронистът и разказвачът да вървят с войниците. Олей, върви с тях и открий всичко, което може да бъде скрито. *Бързо!*

Те изтичаха от стаята. Отново се възцари агонизираща тишина. Надзирателят стоеше като замръзнал. Отличителният му мирис на нига пропиваше стаята.

Ниш не можеше да чака. Най-накрая той чу тропота и войниците отново се появиха. Малко след тях дойде и Олей. Леките ѝ стъпки изобщо не вдигаха шум.

— Какво открихте? — полита Флид.

— Нищо — каза първият войник.

— Така ли беше? — попита Флид хрониста и разказвача. — Навсякъде ли претърсиха?

— Точно както казват...

— Проклети да сте всичките! — извика Граист. — Ще искам обезщетение за тази обида върху моята чест!

— Със сигурност ще го имаш — каза скрутаторът. — Стига да докажеш, че си невинен.

— Войниците не откриха нищо — каза Граист.

— А следотърсачката? *Откри* ли тя нещо скрито?

— Да, сър — потвърдиха в един глас хронистът и разказвачът.

— Ела тук, Олей — каза Флид. — Намери ли нещо?

Тя бавно се приближи.

— Само това. — Тя извади изпод ризата си смачкана кожена чанта.

— Беше под пода, потулено с магия — каза хронистът.

Скрутаторът изсипа съдържанието на пода, куп платинени монети. Очите му срещнаха погледа на надзирателя и такова задоволство премина по лицето му, че Ниш потрепери.

— Чудех се как ли задоволяваш навика си за нига само с надзирателската заплата — каза Флид.

Надзирателят не отговори. Очите му се лутаха в различни посоки.

— Ти си пълен провал като човек, Граист, така ли е? Един лош надзирател, катастрофален войник и отново — лош надзирател.

— Всички бяха срещу мен, сър. Хората винаги са се опитвали да ме смачкат.

— Все на друг е грешката, нали?

— Да, така е.

— Имаш ли да кажеш нещо в своя защита, Граист?

— Следотърсачката лъже, сър. Те всички лъжат. Никога не са ме харесвали.

— И аз не те харесвам. Пък и това не е единственото ти престъпление. *Ти* си саботирал кристалите на Тиан. *Ти* си я отровил с калуна. *Ти* си убил аптекаря, за да го спреш да не проговори.

Граист не каза и дума.

— Предателю Граист, утре ще бъдеш екзекутиран за тежка измяна, с подходящия за твоя ранг метод. Какъв е методът, секретар?

Тя прошепна нещо.

— Колко подходящо — каза Флид със злокобна усмивка. — Предателю Граист, ще бъдеш смлян в мелницата. Отведете го долу!

Извлякоха надзирателя надолу, докато той крещеше и сипеше ругатни.

— Майстор Ирайзис — продължи Флид, — недоказаните обвинения са снети. Присъдата за доказаните се отлага с една година. Ако за това време се докажеш като добър майстор и изпълниш поставените цели, то обвиненията ще бъдат зачеркнати. Процесът е приключен.

Ниш отиде до масата.

— А какво ще стане с Мус, сър? — каза той тихо, докато хората си тръгваха. — Не можем да си позволим...

— Мус беше мой пробер седем години — каза тихо Флид. — И, по дяволите, добър пробер. Никой не успя да го разкрие. Трябва да си вземеш поука, момче. Повече няма да го видим в тази провинция.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След около шест седмици робски труд, работата понамаля. Така и трябваше да се случи, тъй като всички бяха много изтощени и започнаха да допускат грешки, пък и процентът на ранените работници беше много висок. Те започнаха да работят по шест дни в седмицата, като си вземаха половин ден почивка на седмия. По време на втория от тези почивни полудни, докато Ниш седеше с Олеи в тъмната стая, тя подскочи. Както обикновено, тя носеше само къси панталонки от паешка коприна и блуза без ръкави. Кожата ѝ проблесна на оскъдната светлина.

— Мога да я видя!

— Олеи! — Той скочи да я прегърне, а тя го отблъсна към стената. Той беше забравил колко чувствителна беше кожата ѝ.

— Съжалявам! — Той се надигна. — Бях развълнуван.

— Палтото ти е като куки, които се забиват в кожата ми. Нараних ли те? *Опитвам* се да свикна, Ниш.

Олеи беше много по-добре сега. Тя рядко използваше и маската тези дни, като предпочиташе само очилата. Веднъж или два пъти тя излезе навън без наушниците или тапите. Беше трудно, но тя се справи. Мозъкът и трудно свикваше с подобно мъчение за сетивата. Когато носеше наушници, ярката светлина не я нараняваше толкова силно. Само чувствителността към аромата не се беше променила. Ако не друго, то тя беше станала дори малко по-изразена. Често дори и най-слабите аромати, които никой друг не можеше да усети, можеха да ѝ направят впечатление. Навън от стаята тя носеше тапи в носа си.

Ниш се учуди как беше успяла тя да свикне с промените в своя живот. Защото той се беше сприятелил с нея и Ирайзис я защитаваше? Със сигурност тя беше видяла повече нежност и загриженост в последните три месеца, отколкото досега през целия си живот. Може би това ѝ помогна. Тя беше открила, че вече никой не искаше да я използва.

„Но, разбира се, *аз* искам да я използвам“ — помисли си Ниш. Той не беше сляп за собствените си грешки. Той желаше нейното

малко, сладко телце всяка нощ; меката, почти безцветна коса, гладката като на бебе кожа, малките гърди и плътните бедра. Той не искаше друго, освен да се задоволи и да чуе нейния вик, и да я усети около себе си.

Мога да я видя — напомни му Олей, като го изтръгна от мислите му.

— Къде е тя?

Тя посочи на югозапад.

— Сигурна ли си? — попита той глуповато.

Тя продължи да сочи.

— Колко далеч е тя? — Поредният му също толкова глупав въпрос.

— Не знам. Много далеч.

— Кога я видя за първи път?

— Посред нощ. Не е била тук от месеци, а после се появи последната вечер. Кристалът ѝ беше толкова блестящ, че загубих възлите край нея. Видях също езера и планини.

Това не беше голяма помощ — на югоизток имаше езера и планини по протежение на стотици левги.

— По-добре да намеря скрутатора.

Флид на два пъти беше посетил манифактурата през последните два месеца и се наложи да замине днес.

Тя се сви до стената.

— Твоят приятел Флид — каза Ниш.

Тя бавно се отпусна, а после се усмихна изкусително. След като претърси навсякъде, Ниш откри повехналия дребен мъж на вратата.

— Да? — каза остро Ксервиш. — Казвай бързо, подзанаятчия! Времето ми е малко, а тази вечер трябва да бъда в Тикси. Още едно поле е изчезнало и не знаем защо.

— Следотърсачката е видяла Тиан.

Скрутаторът въздъхна дълбоко.

— В коя посока?

Всеки друг би казал „Къде?“

— На югозапад. Далеч оттук.

Скрутаторът кимна с глава, надраска една бележка и я подаде на капитана на стражите. Мъжът го поздрави и се обърна надолу по пътеката. Ксервиш влезе навътре. Той имаше най-чудатата, залитаща

походка, сякаш костите му бяха разглобени в стаята за изтезания, а после — неправилно наместени.

— Да видим какво можем да намерим. Нито дума на никого.

Олеи поздрави скрутатора радостно. Въпреки че той се опита дълго да я убеждава, тя не му каза повече, отколкото на Ниш. Накрая, станала прекалено стресирана, се наложи да я оставят.

— Какво не бих дал за някои от онези, старите ни устройства за разговори на дълги разстояния — каза тежко Ксервиш.

— Какви са били те? — Ниш никога не беше чувал за тях.

— Средства за комуникация — от едната страна на Лауралин до другата. Голиас Лудият ги е открил преди три хиляди години, използвайки кристали и жици.

— Какво се е случило с тях?

— Той е бил убит, за да опази тайната, но скоро една искра е излетяла от кристалите и никой не е могъл да ги накара да проработят отново или пък да намери други от тях. Голиас е бил мансер и без съмнение някакво велико заклинание е карало тези устройства да работят, но както заклинанието, така и тайната, са умрели с него. Ако сега ги разкрием...

— Не виждам как би могло да ни помогне — каза Ниш.

— Затова си все още подзанаятчия! — Ксервиш тръгна към столовата. Ниш го последва.

Скрутаторът си избра печени зеленчуци, варено на пара просо и малко парче сварена риба, гребна си лют червен сос и ги отнесе на масата си. Ниш си взе малка купичка грах и една купичка чай от розови листенца, тъй като вече беше вечерял.

— Бихте ли ми обяснили, сър — каза Ниш, застанал до масата на скрутатора, с купички в ръце.

— Седни, момче! — Ксервиш ядеше бързо, като използваше старомодни пръчици за хранене, вместо нож и вилица. Неговите маниери на хранене накараха Ниш да му направи комплименти, с цел раболепничене. Самият Ниш обаче се хранеше различно, което веднага беше забелязано от скрутатора. Младежът разбра, че срещу него стоеше мъж съвсем различен от баща му, човек, винаги готов да слуша.

Ксервиш потопи пръстите си във водата, останала от вареното просо. Няколко зрънца се залепиха по сбръчкания му показалец. Върху масата той нарисова няколко дъги, за да покаже крайбрежието, една широка крива — билото на Великите планини, овалните очертания на вътрешните морета на Талаламел и Милмиламел, а, между моретата и планините, дивата природа на езерото и гората, която покриваше замръзналите земи на Тараладел и Мириладел.

— Ние сме тук. — Скрутаторът заби пръст в източния край на планините. — Следотърсачката каза на югозапад, което може да означава навсякъде зад тази линия. Но ако... ако имахме устройството, за което ти говорех и можехме да говорим и с друг следотърсач някъде по пътя... — пръстът му блуждаеше от моретата до сушата и обратно... — да кажем, тук в Дроу, и ако там местният следотърсач може да открие Тиан, да каже например, малко на североизток... — Той нарисова една линия в тази посока, която се пресичаше с другата линия. — Тя е там!

Ниш беше като гръмнат. Идеята беше тисова проста, толкова очевидна, а досега той не беше мислил по нея. Респектът му към този човек нарасна.

Ксервиш помете с ръка повърхността на масата, заличавайки маркираните места.

— Но, разбира се, ние нямаме такива устройства, а дори и да имахме, как бихме могли да обясним на другия следотърсач как да открие Тиан, едно момиче сред милиони? Това е, страхувам се, наистина невъзможно! — Той се изправи.

— Ако можехме да пътуваме с нашата следотърсачка, щеше да бъде същото.

Ксервиш продължи:

— Добра мисъл, момче, но как бихме могли да го направим? Тя трябва бързо да измине дълъг път. Линиите на хоризонта трябва да се пресичат под голям ъгъл, в противен случай би било невъзможно. Не можем да стигнем дотам достатъчно бързо, особено по това време на годината.

— Ами ако я качим на кораб? — запита Ниш развълнуван. — За седмица ще изминем стотина левги надолу по крайбрежието, ако времето ни го позволява.

— Но ще се отдалечим от Тиан. Докато се върнем, тя ще бъде още по-напред от нас. Месеци преднина...

Ниш седна, хванал главата си в ръце. Трябваше да има начин.

— Само ако можехме да летим като лайринксите, които я отнесоха.

— Ние — мансерите, четири хиляди години се опитвахме да разкрием тайната — каза скрутаторът. — А дори не сме се приближили.

— Но лайринксите...

— Те имат *крила*, момче! — изръмжа Ксервиш. — А дори и крилата им не могат да ги задържат задълго в небесата, ако не използват Тайното изкуство, с което успяват да летят повече от час. Техните крила са създадени за празното пространство. Опитът да прелетят до Сантенар е убил повече лайринкси, отколкото всичките ни армии взети заедно.

— Олеи не можеше да говори с часове, след като лайринкът излети с Тиан — каза Ниш замислено.

— Можем ли да направим някаква машина с крила, подобна на лайринкса, който отнесе Тиан?

— Имам най-добрите механици, които работят върху това, откакто ти се върна — каза Ксервиш. — Нещо подобно на планер, какъвто всяко дете би могло да направи. Можем да построим такъв, въпреки че няма да бъде достатъчно силен, за да издържи дори някого, малко по-едър от теб. Можем да го спуснем от планините, като може би той ще лети пет левги, или десет. Но какво ще се случи, когато той кацне в пустошта? Пилотът умира, понеже не можем да го открием. Вятърът би бил фатален. Не, Ниш, без да бъде захранван с енергия, той няма да проработи.

— Ами ако направим специален контролер, като тези, използвани в кланкерите?

— И затова сме мислели. Кланкерите имат крака; контролерите просто ги задвижват. Как ще накараме машината да лети? Не може да се върви във въздуха.

— Перки?

— И това опитахме. Беше прекалено тежко. Добра идея е, подзанаятчия, но е отвъд възможностите ни.

Ниш прекара следобеда в леглото, като разсъждаваше какъв начин можеше да има. Само едно летателно устройство беше споменато в Историите — известният конструктор Рулке беше го създал по време на дългия си престой в затвора в Найтланд. Но устройството е било разрушено, след като Мейгрейт пресякъл между Световите до Аакан, отнасяйки тялото на Рулке обратно при народа му, преди повече от двеста години. Никой мансер дори не беше виждал машината, а Рулке не беше й оставил описание. Още една тайна беше умряла, заедно със създателя си.

Как биха могли хората да летят без крила или пък захранван отнякъде планер? Чрез някаква неразбираема сила, като тази от устройството? Той се чудеше над това през остатъка от деня; а после, като не можа да открие нищо, реши да поспи през нощта.

Ниш се събуди посред нощ, достигнал до отговор. Това прозрение му дойде от една игра, която беше играл с братята си и сестра си, когато беше дете. Те правеха пликчета от листове хартия, залепени помежду им с брашно и вода, които после съхнеха на огъня. Накрая пускаха пликчетата да полетят нагоре през комина, поддържани от топлия въздух, а през комина — в двора.

Ниш, тъй като беше най-малкият, никога не беше печелил, но затова пък продължи да прави своите пликчета, докато другите деца изгубиха интерес. Примитивните им пликчета бяха нестабилни, подгънати нагоре, те често обратно падаха в огъня, а рядко излитаха нагоре през комина. Тогава Ниш го осени идеята да завърже тънки нишки под пликчетата. Първият му „балон“ полетя право нагоре през комина, прекоси двора и се приземи чак на съседната улица.

След като успя, Ниш изгуби интерес към „балоните“. Сега той започна отново да разсъждава върху тях. Като скочи от леглото, той започна да чертае бясно. След малко вече тропаше по вратата на скрутатора.

— Сър, сър! — извика той.

След солидна доза мърморене и проклетия, вратата се отвори. Скрутаторът се изправи, напълно гол, на светлината на свещта. Цялото му тяло беше кокалесто и сбръчкано като пръстите му, а белези

покриваха торса му. Всяка кост по него можеше да се види. Какво ли беше преживял този човек?

— Какво искаш, по дяволите? — извика Ксервиш.

— Имам отговорът, сър! Балон, захранван от топъл въздух. — Той му подаде скиците си.

Ксервиш ги грабна и промърмори:

— Пълен глупак!

Той се взря в хартията за минута, отстъпи назад и затръшна вратата в лицето на Ниш.

Ниш потрепери. Беше след полунощ. Той се върна в леглото. Направи всичко, което може.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тиан куцукаше, като мислеше, че е на прав път към предишното сечище, доверила се на инстинктите си да я отведат до лагерния огън.

Инстинктите обаче я подведоха. След малко тя забеляза мрачна горичка, която нямаше спомен да беше виждала преди. Като се спря пред нея, тя се замисли над възможностите си. Без огън вероятно щеше да умре от студ, а Хаани — със сигурност. Но нямаше какво да прави — кремъкът и праханът бяха в лагера.

Като вдигна амплимета непохватно, тъй като Хаани ѝ тежеше, тя се опита да измисли какво да направи. Първото сечище може би беше на хвърлей разстояние, но в коя посока? Тя не смееше да се покатери на дървото, за да види къде беше огънят, от страх детето да не избяга.

Хаани изпъшка и потрепери. Като я постави на земята, Тиан съблече палтото си, уви Хаани в него, постави крачетата и в ръкавите и ги завърза в краищата. С къса корда тя направи клуп около врата си и повдигна детето. Най-малкото това оставяше ръцете ѝ свободни.

Като се облегна на едно дърво, Тиан се опита да извлече енергия от кристала. Това не проработи. Нямаше поле наблизо. Тя можеше да открие сила дълбоко в недрата на земята, но само най-смътно, което не ѝ беше от полза. Отне ѝ малко време да разбере защо, толкова забавена беше мисълта ѝ в студа. Тъй като кълбото и шлема ѝ бяха останали край огъня, тя нямаше как да фокусира с амплимета.

Като придърпа детето по-близо, тя затвори очите му. Имаше малко топлина между тях, но тя не беше достатъчна. Зъбите на Хаани скърцаха. Само ако се беше сетила да донесе шлема... Тиан обаче можеше да си го представи. Това беше единствената ѝ възможност, една от причините, поради които толкова добре се справяше като занаятчийка. Тя можеше да разгледа една картина, от какъвто ъгъл си поиска, да я завърти, дори да я обърне надолу. Беше нещо подобно на работещ механизъм, като зъбните колела на часовник, тя веднага можеше да накара в съзнанието си даден предмет да проработи и да види и най-малкия му недостатък.

След като Тиан лениво завъртя шлема в съзнанието си, тя усети леко дръпване отдясно. Погледна натам: дръпването сега изглеждаше като да идва направо. Можеше ли амплиметът да бъде задействан в момента от шлема или пък от друга посока? Това изглеждаше абсурдно. Тя завъртя в съзнанието си шлема и неговият кристал вече беше видим за нея, блестящ, подобно на амплимета. Блясъкът избледня, когато шлемът се завъртя.

Може би кристалът на шлема беше задействан от амплимета, а и защо не? И двата бяха прекарали в земните недра цяла вечност. Принципът на свързаността твърдеше, че тази връзка трябваше да се поддържа, дори и от време на време двата предмета да бъдат разделяни от времето или разстоянието.

Тя въртеше шлема, докато кристалът му се насочи към нея и блясъкът стана възможно най-силен. Тиан почувства, че нещо отново я дръпна. Тя направи крачка към него, после — друга. То беше още там.

— Да! — изпадна в ентусиазъм тя. — То може да ме отведе у дома.

Тя пое нанякъде, но след като вървя значително време, Хаани потрепери, издаде вик и картината изчезна. Докато Тиан успокояваше детето, тя не успяваше да си върне обратно картината на шлема. Тя продължи пътя си, като се надяваше поне да стигне до огъня. Смътна надежда. В дълбокия сняг тя можеше да го изпусне, дори да беше на петдесетина крачки от нея и никога повече да не го види.

Пищялът започна да я боли. Сутринта щеше да бъде още по-зле, ако доживееше дотогава. Тя продължи да върви, но като че ли подмина мястото, където трябваше да бъде огънят. Хаани никога не беше преброждала толкова; сигурно малко под хиляда крачки. Тиан се чудеше в коя посока да тръгне и колко далеч *би могла* да стигне със замръзналите си крака, когато изведнъж долови пушек.

Тя се обърна в посока към вятъра, като душеше въздуха, подобно на кученце. Мирисът пак беше там. Тя се отправи по този път, накъдето я водеше миризмата. Понякога я чувстваше, понякога изчезваше; невинаги силна. Тиан усещаше, че грее от радост. Препъвайки се, след няколко минути тя видя зад дърветата светлината на огъня. Тиан изтича дотам, положи Хаани на земята и извади крачетата ѝ от ръкавите. Очакваше да види измръзнала до бяло кожа,

но за нейна радост краченцата на детето бяха добре, макар и студени. Тя ги придърпа към огъня.

Краката на Тиан обаче бяха в далеч по-лошо състояние, макар и да носеше чорапи. Тя ги простря до огъня, а после си взе и малко яхния. Детето също се протегна за своята порция, но дори не я погледна, докато ядеше. Тиан не знаеше дали то беше ядосано или уплашено. Не се интересуваеше. Хаани беше на сигурно място. Нищо друго нямаше значение.

Скоро детето клюмна. Тиан го постави в спалния чувал и легна вътре с него. Хаани лежеше до нея с изпънати ръце. Накрая тя заспа, и както ѝ се стори на Тиан, се сгуши и я хвана за ръката.

Не беше най-хубавата нощ в живота на Тиан. Сънища с лайринкси, кошмари за нилатл, укоряващото лице на Минис, всичко се смесваше. Хаани също сънуваше кошмари. Детето се събуди внезапно с писък и разтреперано, но когато ръцете на Тиан го обвиха, за да го задържат, то отново се успокои.

Сутринта Хаани беше по-добре, въпреки че не можеше да говори. Нямаше какво да се направи, освен да се изчака.

Пищялът на Тиан беше малко по-зле от преди, като мускулите бяха много схванати. Те бързо закусиха, отидоха до реката и цял ден упорито пътуваха. Хаани, изглеждаше се нуждаеше от активност — винаги ставаше първа и сядаше последна. Тиан се стараеше да бъде в крак с нея.

Мислейки какво се беше случило миналата нощ, Тиан разбра, че амплиметът не се беше задействал, защото бяха прекалено далеч от пресечната точка в Калисин, както и че наблизо нямаше друга. Затова и не можеше да се свърже с Минис. Може би той все още беше жив.

Мина денят, след него и още два. Беше лесно да се придвижват със ските, поне за Тиан, теренът беше може би най-лесният в живота ѝ — гладък лед, покрит с тънък слой сняг. Напредваха бързо, по седем левги на ден, поне както ги смяташе Тиан. Често преминаваха край селища, но не спираха. Хаани нямаше интерес да се запознава с нови хора, нито пък Тиан. А може би детето се срамуваше. Вероятно, тъй като с трите жени бяха живели сами.

Към обяд на седмия ден селищата по крайбрежието станаха по-многобройни и големи. Те започнаха да подминават овощни градини и покрити със сняг пазарища. Късно следобеда достигнаха полите на значителен по размери град.

Изведнъж край тях се появиха много хора. Стотици деца играеха на леда. Цели редици носачи сновяха със ските от и към селището с тежки товари на гърбовете си или върху главите. Опърпани момчета разносвачи се мярваха сред добре облечените дами и господа по крайбрежието. По леда те се придвижваха като по магистрала, далеч по-бързо, отколкото по замръзналите пътища.

Те продължиха, като достигнаха до бреговата линия, която изглеждаше да бъде центъра на Гайзамел. След като внимателно се осведоми, Тиан разбра къде бяха канторите на търговския флот. Като влезе в първата, тя попита дали щеше да има скоро кораб, който да плава надолу към морето. Висока руса жена се приближи зад тезгяха.

— Имате късмет. Очаква се затопляне след няколко седмици. „Норуол“ тръгва утре и ще плува надолу към Милмиламел до Трис и Флаха.

— Не познавам тези места — каза Тиан. Като забеляза едно избледняло разписание на стената, погледът ѝ улови името на една дестинация, за която, без съмнение трябваше да попита. Войната не беше стигнала чак толкова далече на юг, така че тя предположи, че нямаше да ѝ бъдат наложени ограничения в пътуването.

— Бих искала два билета до Флаха.

Това беше град на север от Милмиламел, някъде на около двеста левги от него.

— Каюта, хамак или трета класа? — попита русата жена.

— Зависи от цената — отговори внимателно Тиан.

Каютите изглеждаха на разумна цена — една златна и две сребърни монети. Тиан имаше повече от достатъчно и то още преди да беше докоснала съдържанието на колана на Джойън. Идеята да живее в хамак със седмици или пък в стая с дузина други хора, вероятно мръсни и миризливи, които щяха да си пъхат носа в нейната работа, изобщо не ѝ харесваше. Тя не беше делила стая с друг откакто стана занаятчийка.

— Каюта, моля.

Чиновничката провери златото и среброто със зъби, претегли ги на един кантар, а после красиво надписа един билет.

— Накъде отивате? — попита разсеяно тя.

— Какво?! А, към Татустии. — Тя каза първото име, което се сети, близо до Флаха град, като не искаше да разкрива точната си цел.

— Татустии? — Чиновничката изглеждаше изненадана.

— Мъжът, за когото съм сгодена, е оттам. — Тиан поруменя при собствените си думи, тъй като често беше мислила за това, но досега не беше го изричала.

Чиновничката разтопи зелен восък върху хартията и подпечатата листа.

— Благодаря ви! — Тиан взе билета. — В колко часа е приливът утре?

— Няма приливи и отливи в Талаламел. Къде е родният ви град? Вероятно идвате отдалеч.

Съвсем обикновен въпрос.

— Тикси, зад планините — отвърна Тиан, преди да се усети. Чиновничката поклати глава.

— И аз така си помислих, от начина на говорене. Тук идват много пътници, макар че малко са от вътрешността на страната. „Норуол“ тръгва в девет сутринта. Или десет. А може би и единадесет, ако капитанът отново се напие, както прави обикновено. Но за най-сигурно бъдете тук в осем.

Тиан благодари, а после се обърна отново към нея.

— Можете ли да ми кажете хубав хан наблизо?

— Идете в „Ловеца на миди“, на около стотина крачки от града. Попитайте Пуйм, портиерът. Той е мой по-малък брат и добре ще ви упъти.

Още по-вежлив беше, отколкото си представяха. След час Хаани и Тиан бяха в една малка, но приятна стая на третия етаж с изглед към брега. Една метална вана беше приготвена за къпане и пълна с кофи топла вода. Те се изкъпаха добре, тъй като седмици наред не можаха.

Вечерта отидоха до пазара, за да си купят дрехи за пътуването. Хаани изглеждаше като селянче в мръсните си кожи, Тиан купи игла, здрав конец и още много други неща, от които би могла да се нуждае по време на пътуването, а после похарчи и куп пари за специална дреха, която възнамеряваше да облече, като срещне Минис.

Сутринта те пристигнаха рано на пристанището и веднага им показаха каютата. Тя беше малка, непроветрива, но чиста и подредена. Очевидно капитанът беше трезвен, тъй като корабът отплава навреме в девет.

Пътуването до Флаха отне петнадесет дни. През първата седмица не спряха, но след това спираха едно след друго в няколко пристанища, понякога плаващи не повече от половин ден, преди отново да пуснат котва.

Тиан и Хаани повече стояха в каютата, а понякога излизаха да се разхождат по палубата, която беше студена и ветровита. Хаани вече не се отделяше от Тиан, но сред хората се срамуваше и не смееше да каже и дума. Тиан я разбираше, но въпреки всичко искаше да я накара да се чувства удобно.

На третия ден, през дупката сред облаците, Тиан съзря една позната летяща фигура, само за миг. Това лайринксът, който я преследваше ли беше, или пък просто съвпадение? Тя не мислеше така. Малко по-късно тя отново се върна в каютата, като се зае да прави нов чифт ботуши за Хаани, с които да замести старите. Тиан харесваше тази дейност, тъй като тя и даваше възможност да използва занаятчийските си умения за пръв път от толкова време. Това ѝ помагаше да се подготви и за другата работа, която възнамеряваше да започне веднага, щом ботушите бяха завършени.

Когато и да се нуждаеше от помощ, Хаани беше до нея и сякаш инстинктивно усещаше какво да направи. Тиан оценяваше това, макар че и сама можеше да се справи. Тя толкова беше свикнала да работи сама, така че дори и факта да дели една стая с някого я караше да се чувства неудобно. Пък и Хаани беше така отзивчива, защото беше възпитана по този начин. Този факт съвсем не означаваше, че детето я харесва. Тиан беше сигурна в това.

Хаани никога не поиска нищо. Тя произнасяше малко други думи, освен „моля“, „благодаря“, „да“ и „не“, а дори когато Тиан искаше да я предразположи към словоохотливост, тя отговаряше по-възможно най-краткия начин. Тиан се чувстваше виновна, но все повече и повече намираше детето за истински товар. Може би Хаани

усещаше това. Когато ботушите бяха готови, тя каза „Благодаря!“ но продължи да носи старите си.

Втората задача на Тиан беше да направи подарък за Минис, пръстен от разтопено злато и сребро от колана на Джойън. Най-напред тя оформи жълтия метал, а среброто, в тънки нишки, изтегли за часове с помощта на своето малко чукче. Не се интересуваеше колко усърдие изискваше работата или пък колко време, важното беше да бъде готов, преди да достигнат планините. Между другото, в колана оставаше по-малко злато и сребро, отколкото ѝ се искаше и това я притесняваше, защото оставаше още много да изминат. Но пък ѝ беше необходим годежен подарък, независимо че всеки неин опит да се свърже с Минис се проваляше. Все по-често тя възприемаше своето пътуване като глупава грешка.

След втория ден Хаани се отегчи, тъй като нямаше с какво да помогне за пръстена. Тиан започна да учи детето буквите от своя език, като използваше трактата на Нунар, който носеше през целия път. Беше трудна работа. Хаани изобщо не виждаше смисъл в това да чете, а Тиан откри, че като учителка правеше много грешки, включително, че ѝ липсваше и търпение. Въпреки всичко Хаани беше добър слушател и бързо възприемаше езика. Всеки път, когато говореше на него, акцентът ѝ ставаше по-добър, а уменията — по-стабилни.

Свикнала да прекарва деня навън, Хаани насмалко да започне да се катери по стените от скука в каютата. Накрая най-сетне стигнаха Флаха, голям, грозен град, построен от сивкаво дърво.

Връх Тиртракс лежеше на север от Флаха, някъде на около сто и петдесет левги. Тиан се готвеше да прекара остатъка от зимата във Флаха, докато научи, че беше възможно да пътува дотам с ледоразбивач по замръзналите реки. А времето, когато лодките щяха да тръгнат, беше съвсем скоро.

— Искате да отидете в Итсипитси? — попита я любезният човек, който я информира за възможността да пътува.

Итсипитси беше сравнително голям град в северния край на едно издължено езеро със същото име, малко над десетина левги от планините.

— Лесно е! Има ледоразбивач дотам на всеки три дни, особено ако времето е хубаво, а ветровете обикновено духат на юг по това време на годината. Можете да изминете и десет левги на ден при добри

условия; понякога и петнадесет. Но бъдете готова и за вихрушки, които да ви попречат да напреднете и цяла седмица.

Вихрушки удариха повече от веднъж, макар и да не продължиха дълго. След три седмици те бяха в Итсипитси, граничен град, построен от дървени трупчета, слепени с кал. Мястото беше по-голямо, отколкото очакваше Тиан, макар че имаше вид като на временно селище. Хиляди търсачи на скъпоценности щяха да се появят скоро, за да претърсят реките за сапфири и цирконий, свлечени с водата от планините и потънали на дъното. По това време обаче все още тук имаше малко хора.

Златото на Тиан беше свършило, но тя все още разполагаше с достатъчно сребро, за да стигнат с Хаани до Великите планини. Веднъж само да стигне до Тиртракс и щеше да се окаже сред ааким от Сантенар — хората, отвлечени в робство от Рулке, по прякор „Харон“ преди хиляди години, в търсене на златната флейта. Това беше един от разказите, описани в Историите.

Тиан не се притесняваше, че вече ѝ оставаха едва няколко сребърни монети. Ааким щяха да ѝ дадат. Между другото, всеки път, когато слагаше колана, тя мислеше за Джойън. Бедният Джойън! Споменът за него все още я караше да се разплаква.

Разбира се, щеше да ѝ отнеме време да открие ааким. Тиртракс беше огромен. Но когато се приближеше до планините, със сигурност щеше да попадне на мощна пресечна точка и амплиметът щеше да я предупреди за това, а тя да се свърже с любимия си. Минис щеше да ѝ каже накъде да тръгне. Ако... ако още беше жив. Ако не, то тогава тя никога нямаше да намери пътя. Храната щеше да свърши, а тя щеше да остане в планината, някъде, където щеше да ѝ бъде нужна поне седмица, за да стигне до някое населено място.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Планинската верига не можеше да се види от Итсипитси, който лежеше в една долина с високи борове наоколо; все пак, Тиан успя неколkokратно да я види от ледоразбивача. Дори от тази дистанция Великите планини изглеждаха огромни, една покрита със сняг и лед стена, която се простираше от изток на запад на хоризонта. Над всичко, наоколо се извисяваше връх Тиртракс, най-високият в Сантенар. Най-големият в Трите свята, както се твърдеше в Историите. Съкровищницата за сънища на Тиан за последната половин година беше само на няколко дни оттук.

Те потеглиха на зазоряване, като поеха със ските нагоре по реката. Първият ден им беше доста трудно, тъй като склонът беше хлъзгав. Не бяха пътували със ски от Глизмел нататък, а сега им се налагаше да носят и огромно количество порции изсушена храна, които да им стигнат за три седмици. На Тиан не ѝ беше чак толкова трудно да върви, пък и тя се придвижваше внимателно, тъй като не искаше да се нарани преди деня на срещата с Минис. Откакто дойдоха в Тикси всяка нощ Тиан сънуваше любимия си, като всеки път сънят ставаше все по-страстен. В сънищата ѝ те не се любеха, но милувките му я докарваха до такъв екстаз, че тя не можеше да мисли за нищо друго.

Амплиметът не светеше още откакто напуснаха колибата на трите жени, а неговата искра се виждаше само в мрака. А сега с всяка нощ блясъкът му ставаше все по-силен; тя можеше да усети неговата мощност да нараства с приближаването на Тиртракс. На три пъти се беше опитала да достигне Минис и усети, че той беше там, но не можеше да го намери.

Времето беше хубаво; след първия ден ледът беше отличен за преход. Планините се издигаха пред тях, грамадни и неприветливи, повече отколкото Тиан някога можеше да си ги представи. Реки от замръзнал лед се виеха между върховете, а когато вятърът се върна на сутринта, тя чуваше ужасяващия му вой в планината. Някога ледниците стигаха чак до ледената покривка на Мириладел, но това

беше преди много време. Сега те свършваха при урви, дълбоки над хиляда педи, над които късове лед, големи, колкото хълмове, се разпукваха и се разбиваха с трясък в равнината. След всяка от тези лавини оставаха купчини лед, които израстваха и чезнеха според сезона.

Следобедът започнаха да се катерят. Преходът сега ставаше извънредно труден и се наложи те да изоставят ските, прекалено тежки за носене. Четири дни по-късно те направиха лагер в малка горичка, където запалиха и огън, последният им. Оттам нататък не се виждаше вече гора. Над тях се извисяваше Тиртракс, толкова висок, че те трябваше да изпънат вратове, за да видят върха му, който беше някъде сред облаците.

Тиан беше в своя спален чувал при огъня и тъкмо привърши своята яхния. Утре вече щяха да бъдат в планината. Тя стисна амплимета на гърдите си, а неговата искра просветваше в ритъма на сърцето ѝ. Тя винаги сънуваше, след като го използваше, а сега, когато беше наблизко означаваше, че щеше да сънува и Минис.

Хаани беше заспала. Тиан можеше да чуе нейното леко похъркване. Но за Тиан нямаше да има нито спане, нито сънища. Тя не докосна амплимета, тъй като тази нощ не искаше повече фалшиви надежди. Тя трябваше да признае поне пред себе си колко много искаше да види Минис и да му поднесе своя триумф — спасението на неговия народ. Затова отново потъна в мечти, постави шлема и взе кълбото.

Отне ѝ много време да го намери. Всичко, което можеше да види, беше пушек и проклетия мрак. Трябваше да мине около час, преди Тиан да чуе гласа, който не беше чувала от месеци.

— *Тиан! Възможно ли е да си ти?*

— Дааа! — Тя издиша дълбоко. — Аз съм, Минис, моя любов.

— *Бяхме се предали. Мислехме, че си мъртва.*

— Амплиметът не беше достатъчно силен, за да се свърже с теб, освен в близост до пресечни точки. От месеци не можех да го използвам.

— *Разбира се, че не. Трябваше да се досетя.*

— Пътят ми също беше труден, Минис. Ужасно труден. Толкова много хора умряха...

— *И тогава ти се провали! Ах, Тиан, предупредиха ме, че не е възможно...*

— Не съм те разочаровала.

— *Какво имаш предвид?* — каза той безнадеждно.

Искаше ѝ се да може да види лицето му, но картината беше мъглява, а гласът — слаб и прекъсващ.

— Направих го! — извика тя. — Извървах петстотин левги през Сантенар заради теб, Минис. Сега съм в полите на Тиртракс.

Такова течение мина през нея, че изправи косата ѝ. Тя можеше да усети неговата реакция с всеки нерв в тялото си.

— *О, Тиан!* — почти можеше да усети сълзите в очите му. — *Тиртракс е най-големия град, построен някога от ааким. Повече от хиляда години те са прекарвали, за да го съградят в сърцето на планината. Няма друг град като него. Покажи ми.*

Забравяйки за главоболието си, тя излезе от спалния чували тръгна боса около огъня и обратно, за да види той огромния връх. Нямаше облаци. Една грозна, петниста луна осветяваше снега, скалите и върха.

Въздишка, вик на болка и радост в едно. Сцената ту се закриваше от дима, ту се проясняваше. Минис сякаш изтича през някаква врата, а викът му вибрираше в главата ѝ, достатъчно силен, за да събуди дори детето в палатката.

— *Тириър, Луксор, Битие Фостър — баща? Елате да видите! Тиан е донесла амплимета в полите на планината Тиртракс. Вижте, вижте!*

Тя смътно видя лицата, които беше видяла, докато беше хваната като в капан в леденото си скривалище преди месеци. Те се тълпяха наоколо, бутайки се развълнувано. Имаше също и непознати лица, а върху всяко едно от тях тя видя искрица надежда, блеснала след век на отчаяние.

— *Тиан — каза Минис, като си проби път, — слушай внимателно. Малко време ни е останало. Може би дни; най-много седмици. Вече много от нас са мъртви. Можеш ли да ме чуеш, Тиан?*

— Мога да те чуя.

— *Губим те. Тиан, ето какво трябва да направиш. Ти си на дни път от най-близкия вход откъм Тиртракс, макар и да не си далече от възможността да избягаш. Върви направо към извития хребет,*

който виждаш пред себе си. Нагоре, най-добре да го изкачиш през деня и ще се озовеш пред един прозрачен обект. Оттам, където си застанала, той има формата на четиристенен диамант. Виждаш ли го?

— Забелязах го, когато направихме лагера днес.

— Точно на ниската точка на диаманта ще забележиш две ивици скали, червени като ръжда, всяка от тях дебела около педя. Между тях има една тънка, жълта ивица. Последвай ги през планината, в посока към двойния ледник; това ти е отдясно, мисля?

— Отляво — каза тя, макар той да не показва, че я чува.

— Върви някъде около две хиляди и сто стъпки. Колко си висока, Тиан?

— Може би вашите мерки са различни от нашите.

— По-ниска или по-висока си в сравнение с обикновените жени?

— Средна.

— Тогава върви две хиляди и триста стъпки, повече или по-малко, и ще видиш голям разлом в скалите, който повдига червената и жълтата ивица доста над ръба. Продължи още шестстотин стъпки. Ще стигнеш до нещо, което изглежда като малка пещера. От него може да се стича вода. Пропълзи вътре и в по-далечния край ще видиш бяла стена. Удари с дланта си по нея, така. — Той ѝ показва как и я накара да го повтаря, докато се научи. — Плочата ще се премести и ти ще влезеш вътре. Ако не може, отвори я със сила. Ще бъдеш точно в основата на Тиртракс. Пропълзи по тунела. — Той описа серия от коридори, през които тя трябваше да премине и скрити врати, които да отвори. — Накрая се качи нагоре по стъпалата, чак до върха. Много е далеч. Ще трябва да си починеш по пътя. Накрая ще намериш гонг, направен от стъкло. Удари го и ааким ще дойдат, ако все още не са те намерили. Разкажи им за себе си и им дай амплимента. Внимавай как го използваш в Тиртракс. Толкова си близо до пресечната точка, рискуваш живота си и кристала, така че направи го, само ако нямаш друг избор. Ясно ли е, Тиан?

— Да — каза тя нежно. — Но...

— Ааким знаят какво да правят.

Тиан обясни на Хаани какво търсеха. Инструкциите на Минис бяха съвсем точни, въпреки че разстоянията бяха по-къси, отколкото той очакваше. Към края на деня те откриха разлома и отвора зад него. Тиан трябваше да свали торбата си, за да влезе, а входът беше почти блокиран от лед. В другия си край стената също беше замръзнала, а тънък слой кристализирал сняг покриваше скалите. Тя удари стената, както я беше научил Минис. Нищо не се случи. Тя го направи отново. Пак нищо. Като се намръщи, Тиан седна назад.

— Може би вратата е залостена — каза Хаани.

— Разбира се! Ръбовете са циментирани. Подай ми ръка, Хаани.

Те започнаха да пробиват дупки по ръбовете с парченца скала, като разчупваха леда. Вратата все още не помръдваше и Тиан трябваше да почисти откритите дупки с длетото си. Щом падна и последната частица; вратата се отвори. Тиан и Хаани нахлуха през нея, за да не се затвори отново. Над тях блесна светлина, която идваше от блестящото кълбо на стената. Тиан никога не беше виждала нещо подобно и то я притесни, тъй като беше чела в Историите колко умни са ааким и знаеше, че техните умения превъзхождат човешките.

Като оставиха торбите си, Хаани попита:

— Какво е това?

Беше далечен метален звук.

— Не знам — каза Тиан. — Може би аларма. Добре, те може би знаят, че идваме.

Те бяха в един голям тунел с гладки шистови стени. Слюдата беше навсякъде. Продължаваха напред, следвайки инструкциите на Минис, а от последната врата влязоха право в една пещера. Точно срещу тях се виеше нагоре една каменна стълба. Те продължиха нагоре. След известно време излязоха пред една каменна стая.

— Не виждам никакъв стъклен гонг — каза Хаани. Тиан ѝ беше разказала за него.

— Предполагам, трябва да продължим.

Навън те пое по един дълъг коридор, преди да стигнат до една стая с форма на мида, дълга поне сто педи, направена от местните скали. Тиан само искаше пътуването да свърши. Хаани, макар и изтощена, се влачеше след нея, без да се оплаква.

Отляво им имаше друга стълба, здрава спирала от кристални стъпала, задържани по местата си от жици. Изглеждаше прекалено

крехко, за да понесе тежестта им.

— Трябва да е това — каза Тиан със съмнение.

Тя постави крак на най-ниското стъпало. То не помръдна; стълбата беше по-здрава, отколкото изглеждаше. Отгоре ѝ падаха светлини. Друга аларма иззвъня, по-високо от първата, но признаци на живот нямаше. Без съмнение те живееха по-нагоре, тъй като Минис ѝ беше казал да продължи по целия път.

Стъпалата продължаваха нагоре и нагоре. Сякаш нямаха край, а Тиан вече залиташе много преди да достигне върха им. Те си починаха на жиците, а после продължиха, следвайки светлините, които светваха и изгасваха. Иззвъняха и други аларми, по-ниско и по-високо, докато цялото място се изпълни с техния ек. Първата спря след час, а Тиан предположи, че и останалите ще спрат.

Катериха се около три часа преди да се озоват в друга огромна стая. Тя имаше формата на яйце, украсена със странни фигурки и мебелирана още по-странно. Пред тях стоеше стъкленият гонг, два пъти по-висок от Тиан. Един голям, обвит в кожа дървен чук стоеше край тях. Като взе чука, тя удари гонга право в средата. От него излезе нисък, треперещ звук, чиито вибрации тя можеше да усети чак до костите си.

Сякаш сто аларми звъннаха наведнъж. Тиан остави долу чука и зачака. И продължи да чака.

Никой не дойде. Тя удряше гонга отново и отново. Резултатът беше същият, никой не ѝ отговори, нито след час, нито след два, четири, осем или шестнадесет. Накрая алармите спряха.

И на сутринта Тиан все още удряше гонга. Хаани — също. Нямаше отговор. Накрая, посред нощ, след като бяха прекарали в Тиртракс поне тридесет часа, Тиан беше принудена да заключи, че ааким, които бяха живели хиляди години тук, вече не обитаваха това място. Огромното здание в Тиртракс, както и града, който бяха построили, вече бяха изоставени.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На сутринта, след като го беше осенила идеята за балона, Ниш нахълта в стаята за събрания, за да намери там събрани до един всеки занаятчия и подзанаятчия в манифактурата. Както и една ниска едра жена, която никога преди не беше виждал. Тя имаше мазна коса, изтъняла в краищата; дрехите ѝ бяха съвсем нечисти парцали. Ниш се зачуди какво ли прави тая чистачка на събранието, поне така я преценяваше Ниш. Той се гордееше със собствения си вид.

— Това е механик Мълейнт — каза скрутаторът. — Изпратих ѝ послание с пощенски гълъб и тя пристигна през нощта.

Ниш зина с уста, но веднага си пожела да не беше го направил, тъй като Ксервиш Флид се взираше право в него. Мръсното същество всъщност беше страхотен механик, наистина забележително. Това, че скрутаторът толкова бързо я беше довел, направо удивляваше. Дори и посланието му да беше изпратено до Тикси с пощенски гълъб, едва ли Мълейнт можеше да го получи преди три сутринта. А сега беше едва осем, така че тя трябваше да е пропътувала разстояние през нощта. Явно беше и по-смела от него.

— Мълейнт — каза скрутаторът, — моля, говори.

— Събрали сме се тук, за да обсъдим един спешен проект — каза механикът. Тя извади голям чертеж, базиран на скиците на Ниш от миналата нощ. — Това е скица как да направим въздухоплавателен апарат като огромен детски балон. Достатъчно голям, за да носи хората във въздуха... — Тя погледна към Ксервиш.

— И сто левги, ако е необходимо.

— Точно така. Балонът ще се издигне с топъл въздух от отоплителен механизъм. — Мълейнт показва една кутия, която висеше точно под балона. Под нея пък висеше плетена кошница.

След дълга тишина, всички заговориха.

— Не може да се направи! — Един по-силен глас отзад се чу над другите.

— О? — каза механикът хладно. — Кой казва така?

— Аз съм Портис, старши подзанаятчия.

— И истински наш пророк — промърмори Ниш на Ирайзис. Портис беше направил живота му черен, откакто Ниш беше дошъл.

— Какви са възраженията ти, Портис? — попита механикът.

— Балонът трябва да е огромен, за да повдигне такава тежест. Може би висок, колкото стените на манифактурата.

— Така е — каза Мълейнт.

— Вятърът ще го разкъса на парчета.

— Не е така! Вятърът ще го носи. Освен това, той ще бъде здраво направен. — Тя показа скицата на приспособленията за устойчивост — тънки кабели и стратегически поставени скоби. — Ако смяташ, че това е недостатъчно, тогава създай нещо по-добро.

Портис не отстъпваше.

— Горещият въздух ще изстине, а балонът ще падне и ще убие всички в него.

— Отоплителният механизъм ще загрява въздуха постоянно.

— Балонът ще се възпламени тогава.

— Виж тук — проектирала съм и вентилационна тръба.

— В този случай ще бъде прекалено тежък.

— Тогава, *старши* подзанаятчия Портис, ще имаш грижата да го направиш по-лек! Както и ще отидеш с него на изпитателния му полет, затова го направи здрав и безопасен. Вие, подзанаятчиите, очаквам от вас завършен модел на опитен балон тази вечер, след вечеря. Вече изпратих в Тикси за материали. Ще започнем да го правим сутринта.

Три дни след като за пръв път видя Тиан, Олеи я изгуби.

— Усетих я — каза тя на скрутатора и Ниш следобеда. Те бяха в една мрачна стая и Олеи не носеше маска или очила. Скрутаторът харесваше да я гледа в очите, когато говореше с нея.

— Видях кристала ѝ по-ясно от преди. Почти можех да я видя, както и повечето от съществата с нокти. Те преобразуваха плът. Беше ужасяващо! Видях съществото, което направиха. То искаше да я изяде. — Олеи подскочи и прекоси стаята.

Ниш се вгледа в оформените ѝ задни части, но изведнъж разбра, че скрутаторът го гледаше. Като се засрами, Ниш се обърна.

— Продължавай — каза Флид на Олеи.

— Тиан беше ужасена. Тя направи така, че от хедрона да излезе огън.

— Огън? — извика скрутаторът.

— Огън, като от виолетово ветрило. Кристалът стана толкова блестящ, че направо нарани съзнанието ми. Изобщо вече не можех да виждам решетката. Огънят изгаряше дупки в стената. Тя изчезна. Оттогава не съм я виждала.

— Каква стена? — попита скрутаторът.

— Една кула, прилична на планина, с вода навсякъде около нея.

— Какво още знаеш за това място, Олеи?

— Това е всичко. Видях го само веднъж.

Ксервиш извади една карта от чантата си.

— Кулата е една планина, на югозапад оттук. — Той прокара една линия по картата. — Езерото Калисин! Има огромен връх в средата му, от естествена стомана. Много странно място. Имаше слухове за лайринкси там!

Той пристъпваше напред-назад.

— Тогава няма да се нуждаем от балона — каза Ниш, разочарован, че идеята му нямаше да се реализира.

— Разбира се, че ще имаме нужда от проклетия балон! Тя може и да е избягала, тъй като Олеи така и не можа да я види. Ако Калисин е мястото, където те извършват своите занимания по преоформяне на плътта, то трябва да открием какво правят. От хедрона е излязъл огън, достатъчно силен да отвори дупки в стена! Ако по някакъв начин Тиан е открила *истинските му възможности*, ние трябва да се сдобием с него, *преди врагът да го направи*.

Имаше много опити през последните седмици, но всичките бяха неуспешни. Два балона избухнаха в пламъци още на земята. Друг изгоря във въздуха, като от него върху миньорското *селище* полетяха само останки и тела, включително и това на нещастния Портис. Друг балон пък съвсем отказа да се издигне; имаше пукнатина. Едва следващите няколко бяха малко по-успешни. Последният от тях прелетя над планините, а вятърът го отнесе чак до платото, където преди се беше разиграла битката с лайринксите.

Олеи повече не видя Тиан. Тя беше изчезнала от очите ѝ като експлодирала звезда. Работата върху последния балон продължаваше. Той беше проектиран да вдигне десет души — Ниш, Олеи и осем войници, водени от Ръстина — както и цялото им снаряжение. Те трябваше да заловят Тиан и отново да я докарат в манифактурата. Връщането се планираше за времето, когато се появеше подходящият вятър. Нямаше проблем с балона.

Най-хубавата част от зимата мина, докато се сглоби балонът. Беше направен от обработена с катран коприна, опъната върху рамка от леко дърво, подсилена с жица. Балонът беше лесно възпламеним, но това не можеше да се избегне. Точно под отвора му имаше мангал, изработен от същите керемиди, които се използваша за пещите, и от тел. Под него висеше платформа с форма на кошница, където щяха да ядат, спят и живеят. Горивото за мангала също щеше да стои в кошницата, но щеше да се наложи то отново да се зарежда по време на пътуването. Нямаше да могат да вземат още на тръгване достатъчно, за да стигнат до Калисин, въпреки че ветровете бяха изключително благоприятни.

За завършения балон, почти петнадесет педи висок — без да се счита кошницата — и широк десет педи, беше употребена цялата коприна в Тикси. Една клапа на върха му можеше да се отваря с въже, за да се изпуска горещият въздух и да се поддава балонът на контрол при приземяване.

Скобите на балона го държаха полуизправен, така че той изглеждаше готов всеки момент да излети, дори и да нямаше горещ въздух в него. Тестваха го с различни видове гориво, докато подзанаятчиите измерваха опъна на пружините, прикрепени към земята, за да видят колко бързо можеше да го издигне всеки вид гориво. Дървото можеше да се използва в краен случай, а освен това трябваше да бъде сухо и заемаше прекалено голямо пространство. Катранът или въглищата за пещите бяха по-добър избор, но пушекът от катрана беше изключително вреден, а въглищата също изискваха много място. Най-доброто беше да се използва чиста дестилирана течност от катран, изгорен в херметическа пещ, макар че тя беше опасна за употреба и леснозапалима и при най-леката искра.

Една вечер Ирайзис отиде при скрутатора и помоли да ѝ разрешат да тръгне с балона. Не можеше да спре да мисли за кристала

на Тиан.

— За какво ти е, по дяволите?! — Той смръщи вежди. — Какво би могло да оправдае отсъствието ти оттук?

Ирайзис внимателно беше приготвила аргументите си, но след подобен студен отговор всичко изглеждаше детинско. Тя сведе поглед.

— Искаш ли да бъдеш майстор тук? — каза той спокойно. — Фабриката за разплод е само една отложена присъда, спомни си.

Ирайзис усети, че той почти четеше мислите ѝ, както и че знаеше и винаги беше знаел каква измамница беше тя. Под нейно ръководство занаятчиите обаче произвеждаха повече и по-добри контролери от всякога, но без съмнение той искаше да я държи под контрол.

— Всичко, за което някога съм мечтала, е да бъда майстор.

Имаха още седмица работа, когато Олеи отново намери Тиан. Тя веднага им посочи на запад.

— Има планини и реки — каза съгледвачката.

— Както преди? — попита Ниш.

— Не, големи, огромни планини.

— Звучи, сякаш е тръгнала на север от Калисин — каза скрутаторът. — Към Великите планини. Тя може да е навсякъде по протежение на линия от сто левги. Няма какво друго да се направи, подзанаятчия. Ще трябва да тръгваш веднага.

— Балонът не е готов.

— Ще бъде. Ще работим нощ и ден, за да го завършим. Ще тръгнеш на зазоряване вдругиден.

Ниш маркира посоката, която Олеи му посочи на картата, която беше взел със себе си. Последната нощ виденията на Олеи бяха толкова силни, че тя се развълнува дълбоко.

— Огън и дим, Ниш!

— Лагерен огън? — попита Ниш.

— Голем огньове. Огньове от върховете на планината.

Скрутаторът беше развълнуван.

— Не разбирам. *Вулкани* ли вижда? Няма вулкани в тази страна, или където и да било между Великите планини и вътрешните морета. Възможно ли е инструкциите ѝ да са напълно погрешни? — Той скърши пръсти развълнувано.

По-нататък въпросите разкриха, че вулканите всъщност са били виденията на самата Тиан, а не на Олеи. Скрутаторът не се чувстваше удобно.

— Това не ми харесва. Чудя се дали и аз също да не дойда?

Ниш изобщо не се интересуваше от това. Той така и така беше изгубил доверието на скрутатора, което беше особено неприятно, ако Флид водеше експедицията.

— Може би ще бъде най-добре да изпратя пощенски гълъб от експедицията — каза Ниш внимателно, — за да ви информирам как върви, а вие да останете тук.

Ксервиш го изгледа с внимание.

— Интересни предложения отправяш. Все пак, аз ще взема решението си сутринта. Между другото, ако ще тръгвам, то имам доста неща, които преди това ще трябва да запиша и да докладвам оттук. И аз отговарям пред коравосърдечни господари, подзанаятчия.

Ниш разбра намека.

Зазори се. През деня вятърът духаше в правилната посока, но балонът не беше готов, въпреки че всички бяха работили усърдно през нощта. Ниш беше извънредно изтощен, когато мина с тежката си торба на гръб през входната врата. Той седна върху нея и последните приготовления бяха завършени.

Ирайзис обикаляше около кошницата. Тя носеше пълното планинско оборудване, включително предпазно яке и панталони. Дали не беше решила да скочи в балона в последната минута? Ниш се надяваше да не е.

Скрутаторът също се беше облякъл. Той изглеждаше спокоен.

— Решихте ли вече, сър? — Ниш се опита да успокои нервността си.

— Мисля, че ще дойда с вас. Има много още да се научи за тези нови транспортни средства.

Сърцето на Ниш сякаш падна в колената му.

— Чудесно, сър — излъга той.

Скрутаторът смръщи вежди.

— Това не е награда, подзанаятчия. Това е отчаяна авантюра. Шансовете ни да се върнем са малки. А пък надеждата да се върнем

обратно с нея жива съвсем не съществува. Разбираш ли това?

Ниш се опитваше да не мисли за това, но разбира се, Флид беше прав. Това беше самоубийствена мисия. Къде биха могли да се намерят накрая? Най-вероятно на масата на лайринксите.

— Все още можеш да се откажеш — каза тихо скрутаторът.

— И да потвърдя мнението ви за мен, както и това на баща ми?!

— Ти не знаеш какво е мнението ми за теб.

Ниш помисли за минута. Той не беше задължен да тръгва, а и през целия си живот беше поемал възможно най-малко рискове, като никога не губеше целта от очите си. Той предпочиташе да остане в сянка, да работи усърдно и да се издигне в професията. Войната му предлагаше много възможности. А Ирайзис също беше тук.

Той срещна погледа на скрутатора. От друга страна, ако той останеше, кой щеше да се грижи за Олей? Въпреки своето плътско желание, никой друг, освен него не се грижеше така за нея. Още повече че балонът беше негова идея и той трябваше да бъде част от експедицията. Той искаше да изкупи грешките си. Ако останеше тук, никога нямаше да изчисти петното от името си.

Още по-важно, скрутаторът беше готов да рискува собствения си живот в тази мисия, което показваше от какво огромно значение беше тя. Как би могъл да откаже?

— Ще дойда — каза Ниш. Коленете му трепереха и той знаеше, че скрутаторът го забелязва. — Дори и да има хиляда лайринкса пред нас накрая. Как по друг начин бихме могли да спечелим войната?!

Очите на скрутатора блеснаха. Костеливите му пръсти сграбчиха рамото на Ниш.

— Дръж под око всичко, което ти изглежда като преобразуване на плът. — Скрутаторът се обърна.

На сутринта механикът най-после слезе от кошницата.

— Готова е. Влизайте в нея!

Те започнаха да надуват балона с горещ въздух, вкарван навътре чрез една подвижна тръба в близост до запален огън. Те не искаха да разхищават излишно гориво, преди балонът да се издигне във въздуха. Когато го надуха, вече духаше силен вятър. Балонът се опъна на сивите възета.

— Време е да вървим — каза Флид, който наблюдаваше небето. Беше към обед. — Времето обаче не ми харесва.

На Ниш също не му харесваше. Още повече че ако тръгнаха късно, нямаше шанс да достигнат целта си, преди да се смрачи. А да кацнат за през нощта в такъв вятър би било пагубно. А и до вечерта балонът може би щеше да е изгорял или пък паднал.

Олеи се качи в него, като се сви в своята специално приготвена подплатена кошница. Един гълъб стоеше в клетка на стената на кошницата, по него трябваше да се занесе съобщението обратно. Клетката беше покрита, тъй като гълъбите бяха доста зли.

Ниш се ръкува с механика и управител Тъниз. Като се покатери нагоре по въжето с треперещи колене, той се прехвърли в кошницата. Последни дойдоха войниците и Ръстина, чието снаряжение беше натоварено по-рано.

Ирайзис се движеше още по-разтревожена от преди, практически тичайки напред-назад. Какво ли плануваше тя?

— Идвате ли, сър? — извика Ниш към Флид.

Скрутаторът издърпа дебелите въжета на котвата на балона.

— Искam само да видя как се издигат. Да освободим няколко въжета, а останалите да ги разхлабим.

Ниш махна с ръка към него.

— Отпуснете онези въжета! — Той направи театрален жест, в който имаше нескрито самохвалство. — Отпуснете ги! Затоплете въздуха!

Направиха го, но въпреки всичко балонът не издаваше признаци да се издигне. Ниш беше щастлив.

Мълейнт смръщи вежди.

— Чудя се защо ни трябваше толкова снаряжение. Ръстина, кажи на войниците ти да слязат на минута. Ще трябва отново да поработим върху това.

Седем от войниците слязоха. Осмият започна да сваля снаряжението им. Той току-що беше вдигнал втората раница, когато един мощен полъх на вятъра разклати балона. Той се повдигна рязко, но едно от въжетата, които го държаха се откъсна. Всичко, което не беше завързано, изпопада, а Ниш се удари право в кошницата на Олеи. Гълъбът изкрещя. Олеи извика силно. От мангала излезе пронизителен звук и пламъците протегнаха огнените си езици към намазания с

катран плат. Ако бяха докоснали плата, той щеше да избухне като фойерверки.

Механикът извика нещо. Ниш не разбра какво заради вятъра в ушите си. Ирайзис се хвърли към едно от въжетата, но силният вятър я изблъска.

Балонът се завъртя около оста си, като първо рязко се наклони надолу, застрашен да се размаже на земята, а после бързо се повдигна нагоре, Ниш трябваше да направи нещо, преди балонът да се срути и да експлодира. Като извади ножа си, той преряза и последното въже. Още един порив на вятъра вдигна балона и той полетя към небето, изправи се и продължи да се издига. Ирайзис извика отчаяно.

Долу скрутаторът крещеше към издигащия се балон. Думите обаче не помагаша. Ирайзис, с преbledняло лице, се взираше във Флид. Не изглеждаше да е ранена.

— Какво друго можех да направя?! — промърмори Ниш, осъзнавайки едва сега какво беше направил. Цялата отговорност сега падаше върху него.

Олеи охкаше в своята кошница. Силните трусове я бяха ужасили. Очите на Ниш срещнаха погледите на единствения войник, останал в балона. Ниш се опита да изглежда спокоен.

— Аз съм Крайл-Ниш! — Той вдигна ръка.

— Слаунд! — извика войникът. Той беше висок ветеран на около четиридесет, с тънка сива коса и бяла брада, по-рядка към устните.

Те се подредиха по ръба на кошницата, в противоположните й страни, за по-добър баланс, като гледаха как манифактурата им оставаше все по-далеч и надолу. Балонът се издигаше бързо.

— Охладете го сега! — каза Ниш.

— Не е моя работа!

Единственото, което трябваше да направи, беше да издърпа въжето на клапата, която да изпусне горещия въздух от балона. Ниш обаче късно се досети. Вече летяха над една скалиста местност и беше опасно да кацат.

Пътуваха на югозапад. Ниш беше възхитен колко бързо се движеше балонът. Ориентирите в пейзажа, които беше търсил с дни, сега изчезваха за минути. Така се пътуваше с балона! Ниш вече виждаше платото, където се беше разиграла битката.

Около час по-късно Слаунд прекъсна мислите му.

— Като че ли отново се снишаваме.

Ниш беше забравил мангала, който беше затрупан под слой въглища. Той беше още горещ, но бързо догаряше. Той се покачи по въжената стълба, която се клатеше страховито заради вятъра и сложи още плочи върху мангала. Той изригна в жълтокафеникав пушек. Ниш слезе бързо.

— Отвратителен мирис — каза той, сдържайки дъха си, като слезе отново в кошницата. Катеренето се оказа изключително уморително.

— Е, не е моя работа!

Човек с малък речников запас. Ниш вдигна похлупака на кошницата на Олей.

— Би ли искала да видиш...?

Тя отново дръпна похлупака.

Ниш въздъхна. Предстоеше едно самотно пътуване.

Сега се движеха толкова бързо, че почти подминаха платото, преди да го разпознаят. Всичко изглеждаше странно отгоре. През късния следобед те вече летяха над първия от зъбците на подобната на вилица планинска верига и бързо се движеха към втория. Зад него беше дивата пустош на Тараладел, в чийто център лежеше кръглото езеро Калисин, където Олей преди беше *видяла* Тиан. Но това беше преди месеци.

Ниш потропа по похлупака на кошницата.

— Мислиш ли, че можеш да излезеш, Олей? Трябва да говоря с теб.

След доста време главата ѝ се появи на повърхността, загърната в торбичка от паешка коприна и с черна шапка на главата.

— Какво? — каза тя с най-тънкия си възможен глас.

— Можеш ли още да *видиш* Тиан?

— Разбира се! Натам.

Тя посочи на запад-северозапад, както му се стори на Ниш. Той се наведе над картата.

— Ако сега сме тук, а я виждаш насам...

Двете линии се пресичаха в Мириладел, малко на юг от Великите планини. Но двата обекта бяха прекалено близко, така че пресичането им можеше и да не бъде особено точно.

Слаунд прекъсна мислите му.

— До залез ще сме там. Цяла нощ ли планивахте да летим?

— Определено не! Трябва все пак някъде да свърши. — Вече се носеха над втория зъбец на веригата, въпреки че равните земи на Тараладел се виждаха отдалеч. Ниш дръпна въжето на клапата и балонът започна да се спуска доста бързо. Той дръпна силно и другото въже, което отново затвори клапата. Те вече се носеха към един каменен хребет.

— Мислите ли, че можем да се приземим там? — попита Ниш.

— Нямаме указания — отвърна весело Слаунд. — Преди не бях такъв дърдорко...

Ниш се вгледа във вертикално подредените плочи в кошницата. Ако хвърлеха и една от тях, то кошницата вероятно щеше да стане прекалено лека и щеше да избухне в огън; а може би и да се отвори, а всичко от нея да изпопада; всичко, освен по-малката кошница на Олей, която беше завързана за самия балон. А после, освободен от своя товар, балонът отново щеше да се издигне нагоре. Ниш си представяше крясъците на Олей. Не смееше да рискува с това. Като се покатери отново по стълбата, той насипа още гориво в мангала.

По-опасно беше обаче да не се приземят върху урвата — невероятно стъпаловидна, със скали и остри дървета навсякъде.

— Мислех си, че летенето щеше да бъде най-трудната част — промърмори той. — А всъщност приземяването е нашият препъникамък.

Дъното на долината беше безнадежден вариант, покрито с дървета, а другата му страна беше още по-лоша. Вече беше почти тъмно. Балонът се намери над една оголена площ на прилежащия на долината хребет. Балонът се носеше към хребета.

— Да опитаме там. — Ниш изпусна въздух от клапата.

Те бързо се понесоха от вятъра. По-нататък се извисяваше гъста гора като стена. Ниш се паникьоса, тъй като нямаше идея какво да прави. Вятърът беше прекалено силен.

Ниш затвори клапата.

— Няма да стане! Още гориво, Слаунд!

Слаунд се покатери по стълбата и напълни мангала, но Ниш разбра, че вече беше прекалено късно. Щеше да отнеме много време отново да се издигне балонът, който вече се беше почти приземил.

— Ще се ударим в дърветата!

Задъханият Слаунд вдигна нещо високо.

— Какво беше това? — каза Ниш.

— Една от войнишките раници.

Там бяха и другите раници, освен тази на Слаунд. Нямаше я раницата на скрутатора. Дали изобщо той планиваше да тръгне с тях? Може би това беше един от поредните му тестове. Ако беше така, то дали Ниш го беше преминал или се беше провалил?

Балонът бавно започна да се издига. Върховете на дърветата бяха право пред тях.

— Дръжте се — извика Ниш.

Кошницата удари върха на едно дърво, отскочи в друго, а накрая се закачи на един голям клон. Балонът се наклони надясно. Ниш и Слаунд се хвърлиха с тежестта си на една страна. Върхът на дървото се наклони, парченце плат се откъсна от едната страна на кошницата и балонът отново се освободи.

— Затвори клапата! — извика Слаунд.

— Не е моя работа — отговори Ниш, леко подигравайки се с фразата на войника. — Сега трябва да продължим.

Преди нощта не видяха друго място за кацане. Беше зловещо да се реят в мрачната тишина, без да имат и представа дали бяха на огромна височина над земята или само на няколко педи. Дори не знаеха накъде ги носи вятърът. Мангалът огряваше със светлината си лицата им.

Олеи изпълзя от кошницата си, възкликавайки от странната гледка. Слаунд печеше пържоли от антилопа на мангала. Бяха вкусни, макар и с мирис на катран.

Стана извънредно студено. Катереха се нагоре-надолу; за да поддържат огъня, а за да се стоплят, се нареждаха пред него. В ранните часове на утринта Слаунд скочи обратно от стълбата в кошницата и изтърси праха от ръцете си с думите:

— Цялото гориво свърши. Какво още можем да изгорим?

— Имаме две бутилки катранена вода, но аз не смея да ги използвам. Механикът беше измислил тръбопровод, за да я налива в мангала, но конструкцията не беше готова навреме.

— Можем да ги изсипем на тънка струйка вътре.

— Би била необходима сръчност, пък и ни трябва сухо дърво.

Те се носеха още час, като снижаваха височина, но без да имат и представа точно колко бързо.

— Тараладел е покрит с гори — забеляза Ниш мрачно. — Ще се приземим в дърветата.

— И езерата — добави Слаунд. — По-вероятно да свършим в някое езеро.

— Ако имаме късмет, в някое замръзнало. — Ниш се загледа в мрака. — Надявам се...

— Какво? — каза Олей.

— Надявам се, че няма да се носим до морето. Ако това се случи, сме мъртви.

Едва беше изрекъл това и те се удариха в нещо. През стените и дъното на кошницата започна да прониква вода.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Въпреки предупрежденията на Минис, Тиан нямаше друг избор, освен да използва амплимета и да го извика отново. Хаани се огледа наоколо, очарована. Предишния път Тиан изчака, докато детето заспи.

Той още по-бавно се появи този път и още по-слабо, въпреки несъмнената сила на амплимета тук. Когато Минис най-накрая се появи, той изглеждаше много измъчен. Бузите му бяха потъмнели, с набола брада, а лицето му беше като намазано със сажди.

— *Тиан* — каза той след значителна пауза, през която сякаш я търсеше, без да може да я види. Гласът му беше дрезгав; звучеше, като че ли го боли да говори. — *Какъв е проблемът?* — каза той. — *Не можеш ли да намериш пътя?*

— Бях в Тиртракс ден и половина. — Тя визуализира огромната овална зала, за да я види и той. — Ударих гонга сто пъти. Всички аларми се включиха, но никой не дойде. Тиртракс е празен. Какво да направя сега, моя любов?

Той обхвана лицето си с ръце. Очите му се взираха в нея.

— *Не знам.* — Той изчезна.

— Кой беше този мъж? — попита Хаани.

— Какво? — Отне ѝ малко време да се усети, че детето говореше.

— Попитах кой беше този мъж?

Тиан я прегърна силно.

— И ти ли го видя?

— Той беше в главата ми. Изглеждаше тъжен.

Амплиметът трябваше да бъде невероятно мощен тук, ако можеше да предизвиква видения и в едно обикновено съзнание.

— Това е моят любим, Минис.

— Любим? — Хаани звучеше объркана.

— Той е мъжът, с когото ще се свържа завинаги. Изминахме целия този път, за да го намерим и да му помогнем, тъй като той е в беда. Не е ли най-красивият мъж, който някога си виждала?

От любезност Хаани не отговори.

Минис се върна, малко по-силно този път.

— Тиан, ето какво трябва да направиш. Някъде в Тиртракс има стая, която се пази от трима стражи — малки черни устройства, подобни на шапките на вещици, които звънят като аларма. Може би се намира на същото ниво, където си сега. Не знаем. Никой от нас не я е виждал. Всичко, което имаме за нея, са стари записки; много стари! Стаята има този символ на портата. — Той нарисува във въздуха един завъртян символ, който сякаш нямаше начало и край. Огън следваше движението на пръста му. Фигурата приличаше на формите, които Тиан беше виждала в хиперравнината.

— Докосни символа с кристала и ще видиш в съзнанието си карта на ключалката. Отвори портата. Вътре ще намериш устройства от метал, жица, кристал и стъкло. — Минис описа огромно разнообразие от предмети, които тя преди не беше виждала. — Трябва да ги вземеш част по част, а после да ги поставиш в едно по-голямо устройство, като това. — Минис изложи идеята си в съзнанието ѝ, като триизмерен проект и го завъртя, за да го огледа тя как точно беше структуриран. — Когато е готов, трябва да го изпробваш! Какво е това? — Той се обърна настрана.

— Това не може да се направи! — дойде отнякъде дрезгав мъжки глас. — Тя ще разруши амплимета.

— Няма значение дали ще изчезнем, Витис — отговори една жена. Гласът ѝ беше познат, въпреки че Тиан беше забравила името.

Те се преместиха така, че Тиан да можеше да ги види. Витис беше висок, с издължено лице, измършавял на вид, с дълбоко хлътнали бузи.

— Искам да кажа, че ще се изправим срещу съдбата в нашия собствен свят. — Той изричаше всяка дума, сякаш я плюеше в лицата им. — Никога не е идвало добро в Сантенар. Но все още има шанс в полярните катакомби. Аз ще отведа моя род там, дори да се наложи да отидем сами!

— Тогава ще отидеш сам — каза Тириър, красива жена с черна къдрава коса. — Десетте рода са зад мен, Витис. Сантенар е единствената ни надежда.

— Няма да бъда сломен — каза той.

— Няма шанс, Витис — каза Тириър. — Кажу му, Луксор! Ти си единственият, който той ще послуша.

Луксор не се виждаше, въпреки че Тиан си спомняше неговия глух глас.

— Витис, дори и в катакомбите температурата бързо се повишава. Полярният лед се топи; ако не изгориш там, то ще се удавиш. Няма начин да държим морето настрана. Портата е единственият ни шанс.

— Скоро ще взема рода Интис в кладенеца на времето!

— Те няма да дойдат там! — извика Луксор, наистина шокиран.

— Това е благородният начин да се измъкнат.

Тириър стана по-отстъпчива.

— Не е така, Витис. Интис е, както ни напомни, първият род. Унижавам се да те помоля, тръгвай с нас.

— Ха! — извика Витис. — Никога не съм си мислел, че ще чуя това.

Той повървя напред-назад няколко минути, докато накрая се върна при останалите. Лицето му беше сериозно, като замръзнала лава.

— Много добре. Кланът Интис ще се присъедини към Десетте, но само ако аз съм водачът.

— Ти, Витис? — извика Тириър. — Винаги си бил против това начинание. Лудост е да си помислиш това.

— Ей, аз все още си го мисля. Ако ще се заемаме с това, то аз трябва да водя родовете.

— Защо? — попита тя заповеднически.

— Защото не се доверявам. Винаги си задавам въпроси. И защото само аз от всички водачи на родове съм отхвърлил робския начин на мислене.

— Хиляди години сме били роби, Витис. Това ни е променило завинаги. Не можем да се върнем към това, което сме били.

— Вие все още мислите като роби, въпреки че сме постигнали свободата си преди повече от четиристотин години. Но аз имам своята визия за ааким. Ако родовете искат да отидат в новия свят, то аз трябва да ги водя.

— Елате — каза Луксор и ги побутна. — Не отпред...

Картината изчезна. Тиан ги чу да си говорят, но не можеше да разбере какво казват. След няколко минути картината се върна.

— Решено е — каза Тириър. — Ти ще ни водиш, Витис. Родът Интис ще има честта пръв да пресече, ако портите се отварят.

— Ти искаш ние да поемем риска — озъби се Витис. — Тогава, ако нещо се обърка, ти ще се отървеш от нас! Винаги си мразела рода Интис, Тириър.

— Не бъди абсурден — отговори тя.

— Ще бъда най-отпред. Готов съм да поема риска заради себе си, за да мога да виждам моя род в безопасност. Родът Интис ще дойдат последни.

— Както искаш — отговори тя студено.

— Рискът не е голям — каза Луксор, — тъй като устройството вероятно няма да проработи. Как би могъл един необучен човек да сглоби работещ зиксибул, дори и с помощта на амплимет? Дори и в най-силните ни опорни точки? Със сигурност тя ще се провали.

— Понякога хората изненадват — каза Тириър, — а това човешко същество вече неколkokратно ги е правило. Но, ако все пак има някакъв шанс, то ние трябва да я подготвим по най-добрия начин. Нека не разхищаваме време. Минис, продължи с инструкциите си, тъй като сме поверили тази задача на теб.

— Не разбирам какво се опитвате да направите — каза Тиан. Те толкова много говореха.

— Наистина ли не разбираш? — Минис прозвуча изненадан. — Но ти говореше за това още преди месеци, в твоето ледено скривалище.

— Нямам идея за какво говорите — каза тя.

— Ти ни попита за изначалния въпрос!

— Кой въпрос?

— Ти попита какво ще стане, ако разкъсаш стената между Сантенар и хиперравнината. Предположихме, че знаеш. Ако това се направи, ти можеш да създадеш тунел.

Тиан започна да се чувства наистина глупава.

— Тунел?

— Път, който пресича измеренията между моя свят и твоя. Хиперравнината! Трябва да си чула за портите, нали?

— Да, разбира се. Чула съм за портите! — каза тя. — За тях пише в Историите. Защо не казахте най-напред това?

— Предполагахме... Може би предполагаме прекалено много — каза Минис. — Ти изглеждаше толкова запозната. Няма значение. Да, надяваме се, че можеш да ни помогнеш да създадем устройство, за да направим порта между твоя свят и нашия. Разбира се, ще го контролираме оттук.

Той обясни една сложна поредица от тестове, както и резултатите, които трябваше да се получат.

— Когато сглобиш устройството, което ние наричаме зиксибюл и го тестваш според инструкциите ни, ако всичко работи добре — **НО НЕ И С РИСК ЗА ЖИВОТА ТИ** — постави амплимета е кухнята с центъра и отново ни извикай. Разбра ли какво ти казах?

— Така мисля. — Тя попита още много въпроси, за да бъде сигурна. — Тогава какво ще се случи?

— Ако имаме късмет, а и ако още можеш да се свържеш с мен, както и ако всичко работи перфектно след цялото това време, а световите са приближени и можеш да извлечеш достатъчно енергия чрез амплимета към зиксибюла, това ще отвори портата между Сантенар и Аакан и ние ще преминем в нашия нов свят.

— Много ли сте?

— Няколко хиляди...

Тиан беше облекчена. Достатъчно, за да помогнат във войната, но не и толкова много, че да причинят проблеми.

— Готови сме. Няколко лайринкса няма да ни смутят. Ще се приготвиш ли сега?

— Да. — Тя се взря в Минис за още няколко секунди. Скоро той щеше да бъде тук и те да останат заедно, завинаги! — Но, Минис, ако не мога да извлека достатъчно сила или пък нещо се обърка?

Той погледна смутено.

— Тогава вратата няма да се отвори. Или пък може да се отвори, а после отново да се затвори, преди да успеем да преминем през нея... — Той замлъкна.

— Какво още? — каза Тиан. — Има ли нещо друго?

Минис обърна поглед, мина настрани и тогава пред Тиан се появи суровото лице на Витис.

— Ти знаеш риска от това да използваш амплимета, занаятчия. Ако извлечеш прекалено много енергия, то може напълно да изгориш

или пък да изгубиш ума си. Рискът това да се случи, е значителен. Може би едно към три или четири.

— О... — прошепна тя, свличайки се на колене на пода.

— Друга възможност е да се предизвика експлозия, толкова силна, че целият връх Тиртракс да гръмне, а всичко да се разруши в рамките на двадесет левги. Не знаем, занаятчия. Никога не сме разчитали на подобен план. Нямаше и достатъчно време да направим зиксибюла. Мислим, че знаем как би работил той, но не сме сигурни, преди да сме го изпробвали. А тогава, ако се развали, то ще бъде прекалено късно.

— Добре? — извика той. — Все още ли си готова да направиш това, да спасиш остатъците от вида ааким? Имаш ли тази смелост! Не ни давай напразни надежди.

„Ами моите надежди? — помисли тя отчаяно. — Аз нищо ли не означавам? Очевидно не и за този мъж.“ Като занаятчия, Тиан винаги беше живяла със заплахата от антракизм, въпреки че това никога не беше се случвало в тяхната манифактура. Но това беше един абсолютно различен риск. Трябваше да откаже, но какво щеше да стане с Минис? Нейната смърт щеше да е бърза; а неговата — бавна, болезнена и неизбежна.

— Съгласна съм — каза тя с едва чут глас, — само ако още веднъж ми обясните какво трябва да направя.

Витис го направи, но Минис не се върна.

— Помни, когато изпробваш устройството и поставиш кристала в него, извикай ни. Бъди бърза! — каза той и изчезна.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стаята, пазена от тримата стражи, отне доста време на Тиан и Хаани, за да я намерят, тъй като дори и за толкова много време те бяха видели само малка част от Тиртракс. Зали и коридори се простираха във всички посоки, издялани в сърцето на планината, заедно с безбройните нива, нагоре и надолу.

Хаани първа намери стаята. Имаше много стаи, пазени от по трима стражи, въпреки че само върху една беше описаният от Минис символ, знак на вечността.

Когато Тиан го докосна с кристала си, в ума ѝ се появи картина на ключалката. Това не беше като никоя друга ключалка, която беше виждала досега. Как работеше? Тя си представи въртящите около орбитите си камери. Изведнъж механизмът изскърца и вратата се отвори, само при допира ѝ. Тиан влезе с Хаани, която потрепваше с ботушките си. Стаята беше пълна с машини и устройства, по-големи и по-малки, въпреки че нищо не можеше да се каже относно каква функция биха могли да изпълняват.

Едно от тях беше обвито в стъкло, като камбановиден буркан, чийто диаметър беше голям като на подпорна колона. В него имаше един предмет с форма на гъба, изработен от груба керамика, подобна на тухлите, с които се облицоваха пещите в манифактурата. От безброй малки дупчици излизаха разклонения на жички или фини стъклени тръбички, а понякога и двете. Предметът беше монтиран върху грубо изрязана базалтова плоча с кръгови медни апликации, разтопени върху полираната ѝ повърхност. Множество стъклени тръбички излизаха от едно гнездо в основата му. Някои имаха мънички жички във вътрешността си.

Друг предмет беше шестоъгълна призма от тъмнозелен минерал, със странични ивици, а повърхността му беше стъклена със сребърна облицовка. Кристалът изглеждаше като турмалинов, макар и по-идеален от всички, които някога Тиан беше виждала.

Имаше много и различни метални предмети, някои с груба форма, други — полирани до блясък. Някои предмети имаха кристали

или оформени детайли от гладка керамика, свързани с кабели, жици и нишки.

Имаше устройства, задвижвани от различни механизми, няколко часовника. Някои от тях бяха с идеално оформени детайли, а в зъбните колела на други бяха проврени пръчки, колелцата им се задвижваха от ремъци или жички, виждаха се и механизми, чието предназначение Тиан не можеше да разбере. При други предмети механизмът беше плътно скрит вътре, на някои — в кристални кутийки или от оцветено стъкло.

Повечето изглеждаха без входни или изходни устройства, което най-много учуди Тиан. Тя разбираше как един часовник можеше да бъде задвижван от пружина, която се навиваше с ръце или как в една мелница, която използваше енергията на водата, можеше да се движи смилащото колело. В тези устройства обаче тя не можеше да намери нищо, което да ги задвижи или пък да ги накара да работят, веднъж вече пуснати. А в далечния край на стаята, отново странно за нея, тя видя една огромна метална плоча, висока пет педи и три — широка. Функцията ѝ беше трудно определима.

Поне ден мина, а Тиан още не беше разгледала машините, нито пък техните части, както и коя с коя беше свързана. Тиртракс имаше малко прозорци, а през тънките стъкла често не ставаше ясно дали беше ден или нощ.

Тиан се усети, че трябваше да е станало късно, и се огледа за Хаани. Детето обаче не се виждаше. Тиан не можеше и да си спомни кога я беше видяла за последно. Със сигурност преди часове. Тя отиде до вратата. Хаани отново не се виждаше. Къде би могло да е отишло проклетото дете?

Тиан извика името ѝ, но отговор нямаше. Тя обиколи коридора, но нямаше и следа от детето. То можеше да бъде във всяка една от хилядите стаи. Може би Хаани се беше почувствала безнадеждно изгубена или пък беше паднала в някоя шахта. През ума на Тиан преминаваха десетки ужасни възможности.

— Стига! — извика тя високо. — Нямам време затова, Хаани!

Чу се крясък на дете. Тиан изтича с вик.

— Хаани? Къде си? Какво става?

Защо, *защо* я беше оставила сама? Може би тук живееше някой планински хищник. Беше идеалното скривалище. Сега той беше при

Хаани, а цялата вина беше на Тиан.

Още един крясък се чу по този път Тиан го разпозна от какво беше. Хаани викаше от смях. Къде беше тя?

Като разгледа околността, едно движение се наби в погледа ѝ, в една дупка нещо просветна, около двадесет педи нагоре, където едно спираловидно стълбище се издигаше към тавана към следващото ниво.

— Хаани! — извика тя, като мислеше, че детето падаше.

Хаани се изстреля надолу по спиралата. Съвсем не падаше — малката проклетница се пързеляше по металната повърхност, като се въртеше все надолу и надолу. Ами ако паднеше оттук...

Но Хаани не падна. С весели крясъци тя се спусна до долу, като накрая се изстреля във въздуха и се приземи върху гладкия под.

— Е-е-е!

Тиан изтича до нея. Тя не знаеше какво да каже; искаше да смачка Хаани, да ѝ се развика никога да не прави отново подобна глупост. Тиан обаче не го направи, само стоеше срещу нея с отпуснати ръце и замръзнал ужас върху лицето си.

Хаани забеляза изражението на Тиан и радостта ѝ се изпари.

— Какъв е проблемът?

— Аз... — задави се Тиан. — Помислих, че те изяжда някой див звяр. А после, когато те видях, бях сигурна, че ще паднеш и ще се убиеш. О, Хаани, бях толкова уплашена.

— Просто се забавлявах. Нямах да се нараня. Ти дори не искаш... — Тя млъкна.

Тиан знаеше какво щеше да каже малката. Това я натъжи, понеже беше абсолютно вярно. Тя беше дълбоко загрижена за детето, но в същото време я намираше и за товар.

„Колко ли егоистична крава трябва да съм — помисли си тя. — Толкова малко ѝ трябва, а дори това съм неспособна да ѝ дам.“

— Хаани, не исках нещо лошо да ти се случи. Толкова много те обичам. — Това беше истина, макар че Тиан го разбра едва сега. Тя обичаше това дете повече от собствените си полубратя и сестри. Повече от майка си. Повече от всеки друг, освен Минис.

— Обичаш ли ме? — прошепна Хаани.

— Разбира се, че да. Ела тук. — Тя я обгърна с ръце.

Хаани стоеше, без да мърда. Тя направи стъпка напред и се спря, сякаш това нямаше как да бъде възможно, направи още една крачка, а

после се хвърли в ръцете на Тиан.

— И аз те обичам — каза тя в ухото на Тиан. — Въпреки че не си майка ми.

— Не. — Тиан видя сълзите в очите ѝ. — Аз не мога да бъда твоя майка, нали?

— Аз имах майка, но нилатл я уби.

Настъпи тишина.

— Тогава каква искаш да ти бъда, Хаани? Леля, приятелка?

— Имах лели. Нилатл уби и тях. А... — Тя погледна Тиан. — Ти си прекалено стара, за да ми бъдеш приятелка.

— Колко стара мислиш, че съм?

Хаани я изгледа.

— Наистина стара. Поне на петдесет.

— Петдесет? Ти, малка негоднице! Заслужаваш един хубав бой, дори само защото си го помисли.

Хаани отстъпи назад, въпреки че не изглеждаше притеснена.

— На колко си?

— На двадесет. Много скоро ще стана на двадесет и една.

— Кога е рожденият ти ден?

Тиан пресметна. Бяха изминали две седмици и половина, откакто напуснаха Итсипитси.

— Не е утре, нито — другиден, а е след шест дни.

— Двадесет и една. — Хаани сякаш ги броеше.

— Мога да бъда твоя по-голяма сестра.

Хаани се замисли.

— Винаги съм искала по-голяма сестра.

— Добре, значи е уредено. Аз ще бъда твоята по-голяма сестра.

Тиан я прегърна със сестринска нежност; след миг Хаани се дръпна с думите:

— Гладна съм.

— И аз. Хайде да вечеряме. Не вярвам да си намерила вода?

— Има вода надолу! — Тя посочи надолу, а после протегна ръка. — Ела! Ще ти покажа.

Тиан я хвана за ръката. Те изтичаха и скоро се озоваха в стая, където имаше предмети, подобни на кранчета. Хаани завъртя един S-образен лост и от крана потече вода. Тя опита и другия лост до него, а

резултатът беше същият. Тиан напълни канчето си. Седнаха на пода и започнаха да ядат сирене, лук и сурово месо от сърна.

— Искаше ми се да имаме нещо различно за ядене — каза Тиан. — Трябва да видим дали няма останала някаква храна. — Тя се притесняваше. Имаха достатъчно за седмица и половина или две, ако наистина я пестяха, но след това? Предстоеше им дълго и мъчително пътуване поне седмица до Итсипитси, а нямаше и откъде да купят. Ако това място беше изоставено от години, може би и векове, вероятно нищо нямаше за ядене тук.

— Мога да погледна, докато си вършиш работата — каза момиченцето.

— Добре, но няма да се отдалечаваш прекалено. И няма да правиш нищо опасно.

— Разбира се, че няма.

Те спаха в една от малкото стаи с прозорец, така че да разберат поне кога беше станало сутрин. Макар че донякъде това нямаше значение. На зазоряване те закусиха, отидоха на оглед, но не успяха да намерят никаква храна. На връщане Хаани забеляза някаква врата и подаде глава през нея.

— Какво е това място?

— Баня, бих казала. Искаш ли да я изпробваме?

— Какво е баня? — попита Хаани.

Тиан обясни. Беше доста любопитно за Хаани, която, побързала да отвори кранчетата, беше опръскана цяла с вода.

Водата беше неприятно студена; но беше по-хубава от тази, с която бяха свикнали. Хаани тъкмо беше решила да излезе от ваната, когато изведнъж нещо я изненада и тя извика:

— Хей!

Момиченцето постави ръце срещу крана.

— Какво има?

— Става... топла.

Тиан усети струята и я нагласи, така че водата стана перфектна. Какъв лукс само! Дори и във фабриката за разплод нямаше течаща вода. Това беше най-високото постижение на цивилизацията и Тиан

беше напълно впечатлена от него, много по-въздействащо от архитектурата навън или пък странните машини.

На следващия ден Хаани беше заета върху някакъв проект, който пазеше в пълна тайна. Подарък за рожден ден, както отгатна и Тиан. Тя се върна обратно в стаята, пазена от тримата стражи и започна да разглобява машините. Тя можеше да си припомни всяка една от машините, които Минис ѝ беше показал, както и по какъв начин щеше да сглоби всичко. Но да си ги спомни беше най-лесната част...

Тя започна. Без собствени инструменти ѝ беше ужасно трудно. Към края на деня тя още не беше готова с първата машина. С това темпо щеше да ѝ отнеме седмици. Дотогава Минис щеше да бъде мъртъв, както и те, от глад.

Тя седна на земята, избърсвайки чело, тъй като в тази стая беше по-топло, отколкото в цял Тиртракс. Хаани изтича при нея.

— Погледни какво намерих!

Тя държеше в ръце голямо парче бут, но трудно можеше да се разпознае от какво животно. Бутът беше изцяло покрит с черен восък. Устата на Тиан се напълни със слюнка.

— По-добре да го опитам първа. Може и да не е в добро състояние след цялото това време.

— Разбира се, че ще е в добро състояние — каза Хаани.

— Може и да не е, ако е на петстотин години... — Тиан обели восъка с ножа и отрязва ивица от месото. Твърдо като дърво, то имаше черен цвят и обилен мирис на подправки. Тя опита едно малко парченце. Беше вкусно, въпреки че направо изгаряше езика ѝ. Тя опита още малко. Беше свикнала на силни подправки, както и Хаани.

Те седнаха заедно и хапнаха от месото, като си прекарваха зальците с вода от крана.

— Само да имах някакви инструменти — каза Тиан. — Тази работа е толкова бавна.

— Какви инструменти?

— Всякакви. Като тези в моя малък комплект, само че по-големи.

— Намерих цяла стая, пълна с инструменти вчера — каза Хаани.

— Защо не каза?

— Не знаех, че ги искаш.

С повече инструменти на свое разположение, отколкото можеше да изброи, работата вървеше бързо. Отегчена да бъде сама, Хаани също искаше да се включи в големия проект. Детето беше изненадващо полезно, като събираше и носеше частите, а след това ги закрепваше, докато Тиан ги сглобяваше. Понякога просто присъствието му помагаше на Тиан да се почувства по-добре или пък да има с кого да си побъбри.

Тиан откри, че Хаани ѝ липсваше, когато не беше в стаята. Момиченцето запълни една празнина в живота ѝ, която съществуваше, откакто тя беше напуснала дома си. Това дете беше нейното семейство. Истинско семейство, като това на другите хора. Скоро и Минис щеше да стане част от него.

Очите на Тиан се спряха върху детето, което седеше на масата, като си мънкаше и клатеше крачета, а в същото време завиваше един остър топаз в една тънка сребриста тръбичка. Тиан се усмихна. Детето се чувстваше вече като нейна по-малка сестра. Като вдигна поглед, Хаани отвърна на усмивката ѝ. Приятно топло чувство се разля по цялото тяло на Тиан. И двете заслужаваха мъничко щастие. *Както и Минис.*

За дни зиксибюлт беше готов. Тиан обикаляше около него, като изобщо не намираше думи, за да го опише. Беше точно толкова странен, колкото подсказваше и името му. Не, не просто странен — той съвсем нямаше симетрия, макар че когато застанеше зад него, Тиан можеше да забележи някаква странна красота в него. Той се задържаше на пет тънки крака, направени от тънка, блестяща скала, която приличаше на талк, но с цвета и прозрачността на кехлибар. Всеки крак беше гравирен със сложни кръгови фигури.

На краката имаше дебела плоча, равна в средата, но назъбена от страни, със седем изпъкнали ръба. Тя беше направена от материал, с който Тиан преди не беше работила. Имаше метален блясък — дълбоко синьо-черно. Беше лека, твърда и здрава, но когато Тиан почукаше по нея, тя извъняваше, като направена от порцелан. Едно наситено синьо стъкло, нашарено с фигурки, които се повтаряха на всяко ниво, беше поставено на долната страна.

Тя беше конструирала зиксибюла върху плочата. Той беше ограден от четири стъклени кръгчета с форма на поничка, като най-голямото беше две педи дълго, а най-малкото — половин. През стените

им влизаха жици, които завършваха с малки парченца фолио. Кръгчетата бяха наредени от най-голямото на дъното, което лежеше хоризонтално, към най-малкото на върха, почти две педи над него. Всяко от тях беше с толкова силни магнити, че когато Тиан допря до него гаечен ключ, той толкова силно се залепи, че и двете с Хаани не можеха да го измъкнат, Тиан трябваше да го изтръгне от магнита с помощта на каменен блок, който да притисне здраво кръгчето.

Третото кръгче беше поставено вертикално върху първото и второто, като от своя страна ограждаше най-малкото, което лежеше хоризонтално в центъра. В най-малкото пък имаше друга по-малка стъклена структура, която Тиан трудно можеше да опише. Това беше тръбичка, чиито два края се захващаха един в друг, но изглеждаше като че вътрешността ѝ става външна част, а външната — вътрешна. Тиан не можеше да разбере как беше направена. Очите ѝ трудно можеха да следват извивките. „Туистикон“ както го наричаше Хаани.

Във, около и над тези структури бяха прикрепени множество жици, здраво вързани метални намотки, вързани тръбички и пръти, мистериозни конструкции от жица и неразбираеми механизми, които тя прекара много време, за да изучи. Всеки детайл беше свързан с всички останали, но нито един не изглеждаше да *прави* само едно нещо конкретно.

— Сигурна съм, че е така — каза Тиан, като отстъпи назад. Тя беше прекарала целия ден в тестови процедури. Всяка част работеше, както се очакваше. Тя се беше опитала да се свърже с Минис на няколко пъти, но така и нямаше отговор. Тя изпитваше истински ужас, но така и не смееше да мисли за това.

— За какво служи това? — попита Хаани, като жвакаше парченце зеленикаво сирене.

— Това ще доведе тук моя любим — каза Тиан. — Ах, но съм уморена. Ще започнем сутринта.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Къде сме по дяволите? — извика Ниш, като се взираше в непроницаемия мрак...

Слаунд тъжно се изкиска.

— Не и в морето, във всеки случай. Блато, ако се съди по мириса. Не много дълбоко.

Оказа се вярно, когато се зазори след няколко часа. Те бяха пробили тънкия лед на едно дълбоко до кръста езерце. Наистина, около него имаше блато, както и малко вятър, разнесъл миризмата им. Балонът стоеше изправен. Слаунд се покатери до мангала, като докладва, че не беше видял нищо, макар и да беше огледал във всички посоки. Олей също хвърли един поглед наоколо и отново се оттегли в кошницата си, Ниш нахрани гълъба с два полузамразени плъха от едно сандъче. Птицата изкряха и се опита да го ухапе за пръстите.

— А сега какво? — попита Ниш, докато дояждаха хляба и сиренето от закуската.

— Да съберем тръстика за гориво — каза Слаунд. Нищо не можеше да го разстрои. Без съмнение беше прекарал доста лоши дни още като войник.

Ниш сграбчи стиска тръстика.

— Това не дава топлина. Никога няма да се вдигнем отново.

— Ще ги натопим в катрана. Поне ще се издигнем достатъчно високо, за да намерим дърво.

Ниш се съмняваше. Експедицията отново се превръщаше в бедствие и то изцяло по негова отговорност. Те може би никога нямаше да могат да се измъкнат от това място. Може би щяха да загинат тук.

Прекараха целия ден да събират тръстика. Беше упорита работа в смразяващата вода и полепващата се по тях кал, а след девет часа работа през целия ден, купчината тръстика пред тях беше потискащо малка. Олей също излезе от кошницата и събра стиска тръстика, която подаде на Ниш с вид, все едно му правеше някакъв голям подарък. Това беше точно това за нея, както се досети Ниш, но сега не беше в

настроение. Той извика нещо на следотърсачката, която отново се оттегли в кошницата си, дълбоко наранена и не излезе оттам цяла нощ.

Беше прекалено късно да тръгнат още този следобед. На следната сутрин, както беше предсказал Ниш, влажните тръстикови стъбла съвсем трудно произвеждаха каквато и да било топлина. Стъблата, които бяха потопени в тръстика, бяха по-полезни, но и те експлодираха веднага, след като ги допираха в мангала. Първият път, когато това се случи, Ниш падна от стълбата право във водата, а когато се показва, беше покрит в миризлива кал. Ако това се беше случило, докато балонът беше във въздуха, то Ниш щеше да бъде убит.

— По-малко течност — каза несмутимият Слаунд, като извади Ниш от водата целия черен.

Беше почти обед, когато вече бяха готови да тръгнат, но балонът не помръдваше. Кошницата беше заседнала в калта. Трябваше да я разклатят, за да я освободят и едва тогава тя се издигна. Веднъж полетели отново във въздуха, те хванаха течението на вятъра и се понесоха на запад над блата, езера и отново блата. Нямаше и пръчица от дърво, която да се вижда.

Слаунд застана до ръба, весел както винаги. Ниш се сви в ъгъла до кошницата на Олей, придърпа палтото над главата си, за да се предпази от снежинките и съвсем се отчая.

Той страдаше от изстиналия си нос, чийто секрет се стичаше по бузите му. Неочаквано една ръка докосна рамото му. За негово учудване, това беше Олей.

— Ти си тъжен, Ниш — каза тя нежно.

— Никога няма да се измъкнем оттук. Никога няма да я намерим. Отново се провалих.

Тя седна тихо зад него. Ниш беше развълнуван. На нея й пукаше за него.

— Виждам дървета! — извика Слаунд.

Ниш скочи в кошницата. Една ниска горичка се виждаше в мъглата, достатъчно добре. Вързопите тръстика вече свършиха.

Беше почти тъмно, когато те се приземиха в гората. На следващата сутрин за няколко часа те събраха дърва. Натовариха ги в кошницата. Изведнъж Олей изкрещя.

— Какво става? — извика Ниш.

— Някой идва.

Висок мъж се приближаваше към тях, като размахваше дървено копие и викаше на някакъв непознат диалект. Зад него вървеше тълпа от разгневени селяни.

— Някаква идея какво казва тоя?

— Крадем дърветата му.

— Има дървета навсякъде. Те са пораснали от земята.

— Без значение, негови са. — Слаунд скочи на земята и започна да вика срещу тях, размахвайки сабята си. — Разпали огъня — каза той през рамо.

— Готови сме за издигане.

— Отвържете въжетата.

Ниш се покачи нагоре. Балонът вече оказваше натиск върху възлите. Той ги развърза, но балонът започна да се издига прекалено бързо. Като се страхуваше да не падне, Ниш завърза въжето около китката си. Балонът цял го разклати. Едно копие прелетя между краката му.

Олеи извика ужасено. Въжето започна да се свлича. Ако в този момент то се беше откъснало, то Ниш щеше да бъде мъртъв. Те бяха вече над короните на дърветата.

Ниш стисна въжето с лявата си ръка. Тогава Слаунд скочи в кошницата и сграбчи ръката на Ниш, за да бъде сигурен, че няма да падне. Ниш слезе на пода с помощта на войника. Олеи също помогна да го свалят, а когато той вече лежеше на пода, тя се наведе и го целуна по носа, изумителен жест на интимност от нейна страна.

— Виждам морето — каза Слаунд.

Слънцето вече залязваше.

Ниш полази на колене.

— По-добре да се приземим. Не можем да си позволим да прелетим морето.

— Тогава какво?

— Ще съберем гориво и ще чакаме да задуха южният вятър, за да ни отнесе на север от планините.

— Не би трябвало да чакаме дълго — каза Слаунд. — Сякаш духа право от Южния полюс.

Наложи се да изчакат цяла седмица. През това време те отидоха да се срещнат със селяните и сключиха с тях уговорка да купуват гориво. Ниш беше достатъчно пестелив да им плати с медни монети,

което ги направи неочаквано щастливи. В замяна те им доставиха цяла планина от дърво, достатъчна да захранва мангала през цялото време. Но ако въздухът в балона изстинеше, то щеше да отнеме часове, за да го затоплят.

Вятърът духаше от запад, от север и дори от изток, но не и от юг. Ниш се измъчваше. Какво се случваше с Тиан? Олеи усети последния път, когато я *видя*, че ставаше нещо сериозно. Между другото те вече разбраха къде се намираха — някъде между градовете Рънсил и Татустии. Олеи беше успяла да види добре Тиан, някъде близо до връх Тиртракс. А и от последния път тя не беше мръднала.

Късно през нощта, на осмата вечер от престоя им, те се събудиха от силен трус на кошницата им. Вятърът духаше с все сила, а вихрушката хвърляше ледени кристали в кошницата. Това беше силен южен вятър, който вдигаше балона все по-високо.

— По-добре да излитаме — каза Слаунд.

— Не смея да излети по това време.

— Ще стане още по-лошо! Ще загубим вятъра, ако останем тук.

Вятърът духаше с все сила и насочваше балона в правилната посока. Ниш си помисли, че балонът щеше да се разбие. Преди да се усетят, поредният мощен порив на вятъра разкъса въжетата от едната страна.

— Прережете въжетата — извика Слаунд, като извади ножа си.

Ниш направи същото. В противен случай с тях беше свършено. Преди да успее да постави острието върху останалите вързани въжета, те се откъснаха сами. Кошницата се удари в земята, а пламъците от мангала застрашително се надигнаха към намазаната с катран тъкан. Ниш сдържа дъха си уплашен.

Туп-туп, кошницата се удари в поредното препятствие, което я наклони за миг, но после я изстреля обратно във въздуха. Те се понесоха настрани, почти паралелно на земната повърхност.

Ниш се изкачи по стълбата, като се държеше с една ръка, докато с другата вкарваше все повече дърво в мангала.

— Искам да се издигнем възможно най-високо — каза той, когато отново стъпи в кошницата. — При такъв благоприятен вятър можем да изминем максимално голямо разстояние.

Скоро мангалът вече беше нажежен до червено, а балонът разви максимална скорост. От хилядите езера луната се отразяваше в

сребристо.

— Колко далеч трябва да стигнем? — попита Слаунд.

— Сто и двадесет, може би сто и тридесет левги. — Ниш наблюдаваше как подминават езерата и реките, като ги сравняваше с картата си и постоянно нанасяше поправки. — Много бедна карта — каза той, като я обърна на другата страна. — Това голямо езеро долу дори не е маркирано, а реката завива на запад, не на изток.

— Бих казал, че е трудно за картографиране място — каза Слаунд. — Лошите карти са най-големият проблем на войниците.

— Освен ако не е направена от балон! — Той имаше една идея, която можеше да му спечели допълнителен кредит пред скрутатора. — Хей, Слаунд, ами ако прелетим с балони през всички тези земи, където войниците се бият и направим точни карти?

— Добра идея! Ето затова ти си любимец на скрутатора, а аз съм само обикновен войник.

— Не съм... Наистина ли?

— Така чух.

— Това беше преди да се издъня с мисията.

— Е, не всичко е приключило още. Колко ни остава още, как мислиш?

— С това темпо трябва да сме доста близо към обяд. Ах, балоните са страхотни. Това пътуване би ни отнело месеци през снега.

— Ако вятърът продължи. Той ни отнася, където си пожелае, а не където ние искаме да отидем.

— Да, така е, но със сигурност по-близо.

Когато слънцето се издигна, то вече се отразяваше в червено от източния склон на самия Тиртракс, вляво отстрани. Имаше не повече от тридесет левги от планините, което означаваше полет в посока изток-запад над хълмистите равнини.

— О, това е чудесно! — извика Ниш. — Ела да видиш, Олеи. Никога няма да видиш гледка като тази.

Тя се показва от кошницата, с наушниците и очилата и се загледа като замаяна в прекрасната гледка.

— Можеш ли още да видиш Тиан? Моля те, кажи, че можеш, Олеи.

— Мога. Кристалът ѝ запълва моето съзнание. — Тя посочи към планината Тиртракс, а после отново се скри в своята кошница.

— Колко можем да се приближим дотам? — попита Ниш. Хълмът щеше да им създаде доста трудности да го извървят.

— Вятърът се обръща все повече на изток — каза Слаунд. — Поне ни отнася в правилната посока.

Това беше първият път, когато имаха късмет по време на пътуването.

— А може и да се обърне на изток, като прекосим планините — отговори Ниш.

— Или нагоре и в обратната посока, или пък ще ни насочи право към скалите. Може би е най-добре да се приземим по-рано, отколкото по-късно.

Ще продължим, докато можем. Повечето от тези реки изглеждат непреодолими.

Те се носеха към планините през следващите два часа. Все още бяха на изток от Тиртракс, лесно разпознаваем, тъй като се извисяваше поне на хиляда педи над останалите върхове. Големи ледени купчини покриваха равнината под ледника.

Като се приближаваха до планинския склон, ветровете духаха най-вече от изток, като отнасяха балона на запад в правилната посока. Натъкнаха се обаче на турбуленция, която ставаше все по-силна с приближаването към нея. Балонът се клатушкаше, а те вече се почувстваха зле. Ниш можеше вече да чуе как на Олей й се повдигаше, но тя не смееше да излезе.

Той остави огънят да загасне. Бавно губеха височина, а Тиртракс приближаваше право към тях. Кошницата вече не се клатеше толкова силно. Мина още един час. Те пресякоха средния склон на планината, като пред тях се ширна дълга поредица дървета.

Ниш извика Олей, почисти я с влажен парцал, изми кошницата й и я попита къде беше Тиан сега. Олей посочи право към планината.

— Най-добре да се приземим — каза Ниш. — Няма как да се приближим повече от това.

— Натам, направо.

Пред тях имаше продълговат оголен склон, покрит с лед. На другата му страна лежеше широко поле с камъни, зад което имаше едно открито пространство, което изглеждаше сигурно, макар и да беше малко. Отвъд него се простираше доста по-неприветлива област.

Като взе решение на момента, Ниш дръпна въженцето, за да отвори клапата.

Те се носеха към камъните.

— Не се ли спускаме прекалено бързо? — извика Слаунд, който висеше от стълбата над мангала.

Ниш дръпна и другото въже. Нищо не се случи.

— Клапата трябва да е замръзнала отворена. Слизай долу, бързо!

Слаунд остана на мястото си, като потропваше върху капака на мангала.

— Остави това! — извика Ниш. — Няма никакво значение.

Ниш продължи да дърпа въжето, за да затвори клапата. Падаха толкова бързо, че скоро щяха да се разбият в скалите. Земята ставаше все по-близка, но в последния момент един силен порив на вятъра ги вдигна над скалите и ги понесе, но за нещастие те подминаха откритото пространство. Те се насочваха точно срещу друго каменно поле. Кошницата се клатеше във въздуха, а в този миг Ниш забеляза още едно поле с камъни, после — друго: балонът щеше да падне по средата. Слаунд извика.

Ниш се строполи и удари главата си в кошницата на Олей. Ударът разхлаби въжетата; плата щеше да падне право в мангала. Моментално Ниш си представи какво щеше да се случи, но мангалът изгасна. Високо над главата си той чу щракване, знак, че клапата се затваряше, а балонът продължи да се носи бавно.

Гълъбът изписука бясно. Ниш се повдигна, ожулен, но не и наранен. Кошницата заседна между камъните. Ниш уви въжето около една скала.

— Добре, това беше. Добре ли си, Олей?

— Да — каза тя нежно.

Като изпълзя, надянала наушниците и очилата си, тя огледа наоколо, а после се плъзна в ръцете на Ниш. Той нежно я стисна.

— Къде е Слаунд? — каза тя в прегръдките на Ниш.

Откриха го в другия край на кошницата, а главата му беше под странен ъгъл. Той беше мъртъв. Вратът му беше счупен от удара.

Ниш коленичи до него, навел глава. Той така и не успя да опознае войника, но въпреки всичко неговата компания му беше приятна. Слаунд ги беше зарадвал всички със своето весело присъствие.

Нямаше с какво да погребат войника, затова те подредиха камъни около него. Всъщност направи го само Ниш. Олеи нямаше никаква представа от съвместна работа, затова и не се включи. Тя само наблюдаваше — седнала — действията на Ниш. Накрая тя взе само едно малко камъче, разгледа го внимателно, завъртя го в ръце няколко пъти и го остави върху купчината над главата на Слаунд.

Когато направи това, тя се свлече толкова изморена, сякаш беше свършила цялата работа. Може би за нея да постави едно малко камъче беше по-тежка работа, отколкото всичко, което беше свършил досега Ниш. Кой ли знаеше какво се случваше в този странен, затворен разсъдък?

— Хайде да ядем — каза Ниш, тъй като вече беше следобед. — А после ще тръгнем да открием Тиан. Какво мислиш, Олеи?

Той не очакваше много, но предвид огромната отговорност, която му предстоеше, той имаше нужда поне да вярва, че някой щеше да му помогне.

— Не мисля нищо.

Ниш въздъхна. През следващите няколко месеца, докато се върнеха обратно в манифактурата, щяха да бъдат по-тежки, отколкото той някога си беше представял. Ако изобщо се върнеха. Той провери торбата на Олеи, напълни своята кесия със златото на скрутатора, от което щеше да има нужда на връщане и намести сабята на бедрото си. Като вдигна торбата на Олеи, той се увери, че слоевете вата под каишките са равномерно разпределени. Те потеглиха.

След около стотина крачки Олеи каза:

— Боли ме!

Тя хвърли торбата на земята. Когато той отново намести каишките, слънцето вече залязваше. Очевидно нямаше да стигнат доникъде днес.

Ниш започна да се измъчва. Нещата бяха съвсем различни сега. Трябваше да намерят Тиан бързо, тъй като носеха голямо количество храна, а то беше главно върху гърба на Ниш. Какво ли правеше тя сега? Най-вероятно лайринксите я бяха довели тук, защото това беше място с голяма енергия. Как тогава той би могъл да я отнеме от тях? „Мисията щеше да бъде още по-голям провал от първата“ — поне така си мислеше той, а накрая щяха да свършат в корема на лайринкса.

Те направиха лагер между скалите. Олей, която никога не се чувстваше добре навън, веднага съблече палтото си. Късият жакет, блузата и долната блуза от паешка коприна го последваха. Тя разтърка червените петна по рамената си, както и това на гърба си, където торбата я беше ожулила, макар и да я носи само няколко минути.

Ниш приклепна при завитата палатка, с колчета в ръка. Той я беше виждал без дрехи само в една тъмна стая. Тялото ѝ беше доста сладко. Той не можеше да свали очи от нея. Желаете я повече от всяка друга някога в живота си.

Ставаше тъмно. Той направи огън от храстови клонки, тъй като нямаше клони наоколо. Нямаше да гори дълго, но както се надяваше, достатъчно, за да приготвят вечерята. Имаше много неща да се направят, а той трябваше сам да ги свърши. Но поне не му оставаше време да мисли за друго.

Пламъците се издигнаха. Олей седеше на една скала, взирайки се в него или пък някъде в безкрайността — той не можеше да каже това. Искаше му се тя отново да облече ризата си. Гледката на гърдите ѝ, на щръкналите в студа зърна... Потискайки желанието си, Ниш усети нарастващ пристъп на гняв към самия себе си, към трудното им положение и към нея.

— Цяла нощ ли ще седиш там? — каза той раздразнено. — Всичко ли трябва да правя заради теб?

Олей реагира така, сякаш той я беше ударил с шамар през лицето. Тя стисна очи, извика, приведе се и покри лице с ръце. Започна да се клати, сякаш мяучеше.

— О, Олей, съжалявам — прошепна той, като внимаваше да не я разтревожи повече. Тя не искаше той да се приближава до нея. На всяка негова стъпка тя се свиваше, повече отколкото дори и той, когато го биха с камшика преди месеци.

Тя скри лице в ръцете си.

— Не ме бий! — каза тя с монотонен глас, като човек, който очакваше да бъде пренебрегнат.

— Разбира се, че няма да те бия, Олей. Наранявал ли съм те някога?

Тя не отговори. Той прекара ръка през косата си и я подложи под носа ѝ. Тя остана неподвижна, когато ръката му докосна нейната. Дори и не мръдна. Олей нежно измърка. Тя дръпна ръката си, но продължи

да души неговата. Олей въздъхна и той усети напрежението, което се освобождаваше от нея.

— Толкова ме е страх, Ниш. — Тя говореше толкова нежно, че той едва можеше да я чуе.

— От мен?

— Не от теб. — Ръцете ѝ придърпаха дланта му към носа ѝ.

— А тогава какво?

— Виждам ужасни неща.

— Тиан ли е едно от тях?

— Тиан е добра. Харесвам я. Но в планината... Има толкова много, Ниш, Всичко е толкова блестящо, не мога да видя дори кристала ѝ. Има някаква силна...

— Магия?

— Някаква силна магия там. Тя все още не е направена, но вече ме заслепява. Ужасно е. То ще ни изяде, Ниш.

— Лайринкс ли е?

— Не мога да кажа. Има толкова много светлина. Накъдето и да погледна, тя ме заслепява като слънце. Наранява разсъдъка ми. Не мога да се отърва от нея.

— Можеш ли да видиш и нещо друго?

Тя се завъртя, с лице на запад.

— Нищо.

Завъртя се от юг на изток, в посоката, от която бяха дошли.

— Нищо.

Олей продължи да се върти, а когато застана право с лице на изток, тя извика:

— Съществува с нокти!

Следотърсачката посочи право към планината.

— Какво?! Летят? Или са в планините?

— Не знам. Изкуството е прекалено силно.

— Със сигурност летят — каза Ниш, — в противен случай няма да им се налага да използват Изкуството.

Тя се обърна в посока изток-югоизток, извика и се приведе на две, закривайки лице с ръце.

— Не! — извика тя пронизително и започна бясно да се клати. Викът ѝ проехтя зад тях.

— Олей? Какво става?

Отне ѝ дълго време да се успокои.

— Това... това е черен възел в мрежата ми. Има една фигура, красива фигура, но знам, че ако се опитам да я отворя, то в нея ще видя чудовище. То иска да ме изяде. То ни мрази.

— Лайринкс ли е?

— Не. И то мрази лайринксите. То е едно пълзящо, отровно създание. — Очите ѝ се разшириха. Той видя собственото си отражение в тях. — То преследва Тиан!

— Може би то я преследва за лайринксите.

— Не! — Тя потрепери и започна да разтрива рамото си. Нежната ѝ кожа се зачерви.

Ниш отиде до торбата си, намери една бутилка с олио за готвене и седна до нея, смазвайки пръстите си. Той прокара върховете им върху зачервената ѝ кожа.

Тя се скова за миг, но после напрежението ѝ спадна, когато пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ.

— Това е... хубаво. — Олеи се отпусна на земята пред него.

Той я разтриваше нагоре-надолу, отново така нежно. Вечерта беше студена, но това очевидно не я притесняваше. Накрая, когато кожата ѝ възвърна предишния си цвят, той вдигна ръцете си. Искаше му се да продължи с масажа, но се страхуваше, да не би да нарани кожата ѝ.

— Не спирай! — прошепна тя. — О, Ниш, никой не ме е докосвал толкова нежно досега. През целия ми живот хората само са ме наранявали. Всички са ме докосвали, но само, за да ми причинят болка. Всеки искаше да ме използва, с изключение на теб. Ти си най-нежният мъж на света, Ниш.

„Само ако знаеше!“ Той сипа още олио на дланта си, размаза го върху раменете ѝ и надолу по гърба ѝ. Олеи въздъхна и докато той я масажираше, тя започна да разказва за себе си нещо, което преди никога не беше правила.

— През целия си живот съм искала да бъда като останалите хора. Не можеш да си представиш какво е да пораснеш, без да те докоснат, само защото не можеш да го понесеш. Братята и сестрите ми се прегръщаха. Майка ми и баща ми — също. Толкова много исках и аз, но дори и досега с дрехите им ме караше да крещя. Също и с моите. Виках през цялото време, а никой не знаеше защо.

— Винаги ли е било така? — Той плъзна длани настрани по тялото ѝ.

— Беше наистина ужасно, когато бях на две. След като загубих близнака си.

— Имала си сестра близнак?

— Не, имах брат. Мисля, че той умря. Никой не ми е разказвал за това. Но още ми липсва. — Тя силно потрепери. — Преди това дори не си спомням. Хората имат дебела кожа; ръцете им ме нараняват.

Той запретна ръкава си и я докосна с нежната кожа от вътрешната страна на ръката си.

Тя я придърпа към бузата си, учудена.

— Хубаво е, Ниш.

— Ако сваля ризата си — каза той, — ще видиш, че отдолу имам нежна кожа, също като своята.

Тя не отговори, затова той разкопча ризата си, остави я настрани и притисна гърдите си към гърба ѝ, много внимателно. Пръстите му се плъзнаха край ушите ѝ.

Тя се дръпна рязко.

— Не докосвай ушите ми — каза тя остро.

Той се отдръпна от нея.

Тогавя Олей се обърна да види какво стана.

— Това е като шум от гръмотевица в главата ми, Ниш. — Тя отново постави ръцете му върху раменете си.

Той пак започна да я масажира, като скоро се почувства достатъчно дързък да докосва гърлото и гърдите ѝ. Тъй като тя не реагира, той прокара пръсти през браздата между гърдите ѝ и обратно нагоре. Тя въздъхна и разтърка буза в ръката му.

Ниш масажираше кръгообразно гърдите ѝ с пръст към вътрешна им страна. Тя въздъхна отново. Той продължи, все по-навътре и навътре, като обхождаше с пръст малките неравности, до върха на зърната ѝ. Олей внезапно надигна гърди и започна да диша учестено. Накрая тя дълбоко въздъхна. Главата ѝ клюмна.

— Това е... много хубаво — промърмори тя.

Накрая той вдигна пръста си. Олей вдигна ръка и отново постави неговата върху гърдата си. Той хвана зърното ѝ между палеца и показалеца, като нежно го завъртя напред-назад.

След миг тя внезапно го изблъска към скалите и скочи на крака.

— Какво съм направил? — извика той.

Тя се изправи на върха на пръстите си, с насочен напред поглед и широко отворени в мрака очи.

— Случва се.

— Какво, Олей?

Той разтърка тила си, тъй като се беше ударил в един голям камък.

— Не знам. Чувствам се като в град, чиито светлини в миг са загаснали всичките, право в очите ми. — Тя започна да се върти, докато в миг лицето ѝ не се насочи точно срещу Тиртракс. — Идва оттам горе. В *планината*!

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тиан се събуди рано през нощта, копнеейки за своя любим. Тя се беше опитала да се свърже с него, преди да си легне, но не беше успяла. Този път се беше почувствала различно, сякаш съвсем го нямаше. Като че ли той не съществуваше.

„Аз съм просто една глупачка — каза си тя. — Той е прекалено зает или е отишъл на място, където не мога да се свържа с него, тъй като амплиметът работи само край пресечни точки. Но той ми каза да се свържа с него, когато изпробвам устройството. Той не би изчезнал в такъв критичен момент. А това означава...“

Нямаше как отново да заспи, затова тя се надигна тихо и отиде в своята работна стая. Мястото сега изглеждаше различно. Тиан се учуди защо този път кръгчетата във форма на поничка светеха. Слабо, почти извънземно, те светеха.

Тя докосна лампите на стената, за да ги изключи, затвори вратата и остана в мрака, загледана в своя уред. Той изглеждаше като жив, готов за употреба. Последната стъпка беше да постави амплимета в него и да извика Минис отново. Дори и часовете имаха значение сега — Минис беше поставил ударението именно върху това.

Тя отви амплимета, който светеше толкова силно, че беше трудно да се гледа в него и го отнесе в зиксибюла. Тиан можеше да усети нарастващата енергия в стаята. Косата ѝ се разроши, платът на дрехите и изпраця и се разкъса на няколко места.

Когато тя беше само на няколко крачки от зиксибюла, нещо в машината щракна и светлината от амплимета се разля в стаята. Кръгчетата светнаха. Чу се нисък бучащ звук и Тиан усети как една вълна премина през нея. За миг стените и тавана изглежда сякаш се наклониха. Тя премигна и отново всичко беше нормално, въпреки че бученето оставаше. Зиксибюлът сам се беше активирал. Какво ли щеше да се случи, ако постави амплимета вътре?

Тиан спря, почувствала, че нещо не беше на ред. Тя сравни машината с картината от съзнанието си. Тя беше, както се казваше, перфектна във всеки детайл, но защо тя продължаваше да усеща тази

тревога? Може би името „зиксибюл“ звучеше неприятно — странно и враждебно.

„Ще го нарека «порт-ал»“ — реши тя и внезапно се почувства по-добре.

Тиан прекара нощта да проверява отново и отново уреда. Неспособна да открие каквато и да било грешка в порт-ал, тя отново повтори тестовите. Всичко работеше точно както ѝ беше казано да очаква. Изтощена, тя легна на топлия под и потъна в сън за час.

Като се събуди на зазоряване, тя се опита да се свърже с Минис. Тя искаше да провери дали машината работеше добре, преди да постави амплимета вътре. Той обаче не отговори. Поне ѝ остави време да се приготви. Тя отиде в банята, взе си топъл душ, последван и от един студен, и се изтърка, докато се усети чиста като бебе. Днес, ако всичко минеше добре, тя щеше да се срещне със своя любим, Тиан искаше да изглежда по най-добрия начин.

Тя не знаеше много за това как да изглежда добре. Досега най-много да подрежеше косата си с нож. А сега ѝ трябваше много повече.

Тиан си облече специалните дрехи, които беше купила преди месеци в Гайзамел. Преди няколко дни тя ги беше изпрала, за да премахне от тях всяка следа от миризливата си торба. Дрехите ѝ бяха с комплект от хубаво оскъдно бельо, над което тя щеше да постави блуза с къси ръкави с прасковен цвят. Тя ѝ придаваше сладък вид. Материята беше подобна на коприна и прилепваше върху гърдите ѝ, което я караше да се чувства самоуверена. „Но пък — помисли си тя, — Минис е любимият, който сам ме е избрал, така че той ще се възхити на гърдите ми. Скоро ще ги милва.“ През нея премина сладка тръпка.

Тя си спомни Матроната от фабриката за разплод, която със същинско задоволство посочи за гърдите ѝ, че едната беше по-малка от другата. Тиан беше наблюдавала внимателно другите жени в банята на „Норуол“. Сега разбра, че се беше сравнявала с тях.

С блузата беше комбинирала тъмнокафяви панталони от същата материя, тесни около кръста и задните части, широки в краката и после — стеснени към глезена. Да не би да не си подхождаше блузата с панталоните? Тя не можеше да каже. Черни сандали допълваха тоалета ѝ, въпреки че тя се тревожеше, че кафяви биха вървели повече. Искеше ѝ се краката ѝ да бяха по-малки.

— Изглеждаш добре — каза Хаани, седнала в спалния чувал.

— Благодаря ти. Трябва да си подстрижа косата. Не вярвам да си намерила ножици някъде...

— Какво са ножици?

Като запретна ръкава си, Тиан направи режещо движение с пръстите си.

— О, *браунис*? Видях в една стая на следващия етаж. Ще ти покажа.

Хаани изскочи от леглото. Тиан я последва по-спокойна, като тренираше походката си, нещо между полюшване и пързаяне. Тя си помисли, че походката ѝ изглеждаше доста глупаво, но се надяваше Минис да я намери съблазнителна.

— А огледало?

Хаани знаеше тази дума. Имаше много огледала на борда на кораба.

— Има много огледала. Във всички стаи горе има.

Помещението, където влязоха се оказа поредица от стаи, вероятно нечий покой. Огледалото беше голямо, от полиран метал, внимателно изрязано по ръбовете. Тиан изчисти праха от него с една покривка.

Косата ѝ беше суха, раздърпана и дълга, неподстригвана, откакто напусна фабриката за разплод. Тиан я разреса с четката си, взе ножиците и после ги остави с отчаяние. Тя разгледа лицето си, широко, с високи скули. Каква прическа щеше да ѝ подхожда?

Тиан подстрига бретона си равно, на три пръста над веждите. Така беше по-добре. Тя успя равно да подстриже косата отстрани, точно над ушите, но малко я изкриви отзад на тила.

— Хаани...

— Да?

— Мислиш ли, че можеш да подстрижеш косата ми отзад? Трябва да е идеално равна.

— Разбира се — каза Хаани с цялото доверие, което можеше да вдъхва едно осемгодишно хлапе. Тя се захвана за работа. Безпокойството на Тиан нарасна, когато гъстите кичури взеха да падат по пода.

— Може би малко по-високо тук, и тук — каза Тиан.

— Така е по-добре — каза Хаани весело, когато Тиан се изправи, за да избърше подстриганата коса от врата си. — Изглеждаш красива,

Тиан.

Не беше *много* по-добре, но беше по-добре, въпреки че изглеждаше повече като подстрижка на малко момиченце, отколкото като на млада жена пред първа среща с любимия си. Е, нямаше какво повече да се направи.

— А дали и Минис ще мисли така? — каза си тя на себе си, без да иска Хаани да я чува.

— Разбира се, че да. Ако не я хареса, значи е грубиян, наглец и аз изобщо не бих го погледнала.

Тиан досега не се беше замисляла за това. Какво ли мислеше Хаани за Минис? А и как щеше той да реагира на нея? Тиан се притесни и загриза ноктите си, като междувременно отново провери всичко. Не забеляза нищо специално. Тиан се паникьоса, а после си спомни за един подарък, който Марни ѝ беше дала в отчаян опит да накара дъщеря си да изглежда по-женствена. Огърлица от сребро и аметист, щеше да подхожда.

Тиан провери дали нейния собствен подарък, кованият пръстен от злато и сребро, който тя изработи с толкова усилия, беше на сигурно място в кесията ѝ. Там беше. Тя си пое дълбоко дъх.

— Готова ли си, Хаани?

— Разбира се.

— Ами къде са твоите чисти дрехи?

— Те са до леглото. Ще ги облека за минута.

— Да слезем долу за закуска. А после ще си измием зъбите. Провери дали добре си си направила косата, а после ще започваме.

Тиан още веднъж се опита да се свърже с Минис, но без успех. По-добре да се залавяха за работа. Безпокойствата ѝ относно машината не бяха отминали, но вече беше прекалено късно да се направи каквото и да било. Тя внимателно разгледа амплимета. Той беше прашен, покрит с прахоляци на няколко места и с една сребриста черта, която се беше образувала от натиска му срещу шлема. Тя го избърса с чифт чисти кюлоти, включително и сребристата черта на повърхността му.

— И така — каза тя, като преглътна, с треперещо чувство в стомаха, — *това беше!* Хайде, Хаани. Да видим какво можем да направим.

Тя влезе в стаята, където стоеше порт-ал, с амплимета в ръка. Тиан изглеждаше като девойка от древността, която носеше данъка към свещен храм. Хаани подскачаше след нея, като си пееше детска песничка. Това беше просто поредният ден за нея.

Тиан беше щастлива заради това. Тя не искаше да мисли какво би могло да се случи, ако машината се повредеше: ако я изгореше на пепел, или пък оставеше тялото ѝ непокътнато, но лишено от разсъдък. Тя си представи Хаани коленичила над тялото ѝ, объркана...

Стоп! Най-вероятно нищо нямаше да се случи, тъй като те я бяха научили как да го използва. Като изпъди лошите мисли, тя се изправи пред порт-ал. Стъклените фигурки блестяха, както преди. Бученето също не спираше. Когато тя се приближи, блясъкът стана още по-силен, чу се и слаб вой. Воят стана по-силен. Тя се спря. Също и воят. Направи още една стъпка. Воят отново се чу. Искрата вътре в амплимета блесна.

В центъра на най-малкото кръгче, което затваряше туистикона и беше обградено от едно по-голямо, вертикално, висеше една кошница, направена от същия кехлибарен талк, както и краката на порт-ал. Той всъщност повтаряше формата на амплимета, с пантите си, които позволяваха той свободно да се отвори на две части.

Тиан се протегна и леко удари кошницата, за да я отвори. Кръгчетата блеснаха в светлина. Воят стана още по-силен, като отекуваше навътре в ушите ѝ. Тя усети натиск на челото си, сякаш се опитваше да проникне през гумена повърхност. Колкото по-близо идваше, толкова по-голямо съпротивление усещаше.

Светлината сега беше толкова ярка, че тя трябваше да отклони поглед от нея. Видимостта ѝ се стесни до тесен хоризонтален отвор, който позволяваше да се види само централната част на порт-ал. Тиан направи още една крачка, но нещо като че ли я бутна назад. Амплиметът не мръдна. Минис не ѝ беше казал за това.

Тя нямаше да се провали, толкова близо до целта. Трябваше да има някакъв начин. Тиан завъртя кристала откъм един от пирамидните му върхове, който сочеше към кошницата, а после го вдигна. Амплиметът се отклони леко, а после спря — усилията ѝ да го помръдне сякаш се удряха в стена. Другият му край пък съвсем не работеше.

Оставаше само едно нещо да се направи и тя го направи най-неохотно, въпреки предупрежденията на Минис за използването на амплимета тук. Като извади кълбото с жици от торбата си, тя постави амплимета вътре. Блясъкът от порт-ал изчезна. Воят — също. Щом постави шлема полето отново се появи. То беше различно от другите полета, които беше виждала, съставено от многоцветни вълни и стълбчета, които излъчваха във всички посоки от порт-ал. Тя почувства, че беше видяла повече от всякога сега, а вълните и стълбчетата се разкриваха в измерения, които тя преди беше неспособна дори да си представи.

Съпротивлението се оказваше по-силно от всякога. Тиан тръгна напред, докъдето успя да стигне. Като държеше кълбото изправено в ръка, тя затвори очи и започна да мести мънистата с другата си ръка. Без значение колко силно се опитваше, тя не можеше да извлече нищо от полето. Нямаше и време да се чуди защо. Трябваше да опита отново с геомагьосничество.

Тя усети няколко източника на онзи вид сила. Огромни разломи лежаха под нея, там, където половината континент се беше пхнал под другия, като образува по този начин гигантските планини. Подобна сила не можеше да бъде във властта дори и на най-могъщия геомагьосник, който едва ли би оцелял след съприкосновението с нея.

Но имаше и един източник, който тя може би щеше да успее да използва. Тиан го беше забелязала на отиване — ледниците наоколо. Те свършваха като лавини и паднали ледени блокове, но енергията, освободена дори и при един малък процеп в тях, щеше да се окаже достатъчна.

Тя се огледа наоколо и неколkokратно се чудеше дали и кой точно ледник да използва. Имаше един малък, който се спускаше надолу в стръмна долина от другата страна на планината. Тя го беше видяла, докато се катереше. Но дори и малък ледник имаше удивителна сила да смила, смазва и унищожава. Тя усети структурата му в съзнанието си и забеляза слабото му място. Вече знаеше къде да го отвори. Тиан зачака.

— Какво правиш, Тиан? Защо си застанала по този начин? — дойде иззад нея гласът на Хаани.

— Шшт! — Тиан не можеше да отговори, за да не изгуби концентрация. Приближаваше, *приближаваше!* Дълбоката цепнатина в

ледника се отвори. Тя извлече несръчно енергията от нея. Нямаше забележим ефект върху ледника, но Тиан усети прилив на ледена сила, по-силен от всеки един, с който беше работила досега. Той се изля в амплимета, а искрата светна като светкавица. Тиан бутна кристала напред.

В противоположната посока обаче силата удари Тиан, така сякаш нож прерязваше тъпан. Тя падна, като едва не се удари в стъклените кръгчета. Когато отново се изправи на крака, тя извади амплимета от кълбото, постави го в кошницата и затвори кехлибарения ѝ капак.

Блясъкът и воят отново се появиха. Този път реакцията беше толкова силна и бърза, че Тиан беше изпратена на двадесет крачки назад към стената. За щастие обаче тя не се удари, тъй като нямаше в какво.

Тя лежеше замаяна, когато до нея с вик се приближи Хаани.

— Тиан, добре ли си?

Тиан стана с помощта на детето.

— Така мисля. — Тя се изтупа от праха и откри, че панталонът се беше разпорил на коляното ѝ. Дупката не беше голяма, но с нея Тиан изглеждаше повече като непослушно хлапе, вместо като хубава жена, която очакваше да се срещне с любимия си.

Нямаше време да се преоблича. Кръгчетата сега бяха ослепително блестящи, а амплиметът светеше като огън през стените на кошницата, а мънистата пулсираха в различни цветове. Шумовете, идващи от порт-ал, бяха най-разнообразни — от викове до едва чути тътнежи. Цялата машина вибрираше така, че се разклащаше цяла, а туистиконът светеше в зелени вълни, които се въртяха във вътрешността му.

— Трябва да го направя сега, преди да се счупи. — Тиан приклекна до порт-ал и размърда мънистата в орбитите им, като се надяваше това да бъде за последен път.

— Минис, Минис, къде си? — Съвършена белота, прорязана от няколко лъча светлина. — Минис, ела при мен. Порт-ал е готов. Готов е, за да те отведе в безопасност.

Отново нищо. Тя прекара през съзнанието си всички спомени за моментите, когато успяваше да се свърже с него. Изненадващо тя подуши дим.

— Какво правиш, Хаани? — Тя нямаше сила да погледне.

— Просто си седя — чу се тънък гласец зад нея.

— Нищо не изгаряш?

— Разбира се, че не! — каза детето възмутено.

— Това трябва да е Аакан! — каза си Тиан на себе си. — Трябва да е той. *Минис!* — Тя извика силно, като в съзнанието ѝ изникна висок остров, под който течаха потоци лава, които веднъж стигнали до морето, го превръщаха във врящ казан, чиято вода пушеше.

Върху покрития с пепел хълм на острова тя видя хиляди хора, които се катереха нагоре с надеждата да намерят подслон, а върху тях се изсипваха тонове пепел и прах. Други се криеха в пещерите. От небето валяха вулканични бомби, като някои от тях избухваха още във въздуха. Навсякъде имаше хора, които крещяха, плачеха, умираха. Тя сякаш усети мириса на сяр.

Погледът ѝ се насочи към склона. Пред нея се извиси огромна кула, заобиколена от дузини по-малки заострени кулички, чиито върхове бяха притъпени от блестящи сребърни копчета, куполчета или капачета във форма на купичка. Трябваше да са наистина големи, тъй като около куличките се виеше спираловидно път, който се изкачваше до върха на кулата. Пътят беше отделен от куличките посредством кабели, които от това разстояние изглеждаха тънки като косъмчета. На самия връх имаше метална платформа, идентична с тази от стената зад нея.

Каква, по дяволите, беше тази структура? Дали това не беше пътят към портата? Трябваше да е именно той, тъй като виещият се път свършваше точно на върха на кулата.

— Минис! — Тя не знаеше какво да каже, затова извика още по-високо. — Минис, кажи ми какво да направя!

— *Това е Тиан!*

Само шепот, но той накара кожата ѝ да потрепери. Значи все пак щеше да успее.

— Минис, направих го. Направих порт-ал — зиксибюлт. — Сякаш тази дума я натъжи. — Кажи ми какво да правя.

— Защо не ни извика, Тиан?

Тя не можеше да го види сред тълпата. А колко много само искаше...

— Извиках ви много пъти. Вие не отговаряхте.

— Няма значение. Прекалено късно е. Не можем да отворим портата, Тиан. Сега сме толкова слаби.

— Тук има енергия. Мога да извлека повече, ако се нуждаете. Кажете ми как. Мога да спусна портата да се отвори тук.

Гласовете спореха; някои от тях тя ги разпозна. Грубите тонове на Витис, пастрокът на Минис. Спокойният, отдалечен глас на Луксор и Тириър, която ги приканваше да се възползват от възможността.

— Какво имаме да загубим? — запита Луксор. — Така или иначе ще умрем.

— Казвам, че трябва да ѝ повярваме — каза Тириър. — Тиан стигна толкова далеч, като преодоляваше предизвикателствата и успяваше, дори противно на нашите очаквания.

— А ако се провали? — проскърца със зъби Витис. — Вместо да умрем достойно в любимия Аакан, ние ще умрем в проклетото празно пространство, за да бъдем изядени като мърша. Къде е достойнството във всичко това?

— Тогава остани там! — извика Луксор. — Отивай в Кладенеца на времето и умри с безценното си достойнство! За моя род аз избирам живота.

— И аз — каза Тириър. — Десетте рода се съгласиха на това.

— Това не ми харесва — каза Витис. — Да се повери такава тайна на едно възрастно човешко същество и на друго, което едва излиза от детството си. Какво ще направи тя с нея?

— Ще има време да се тревожим за това, ако оцелеем — каза Тириър.

— Да — каза Витис. — И ще се тревожим, можеш да бъдеш сигурна.

Гласуваха и беше решено. Щяха да се опитат. Минис се върна и каза на Тиан какво да прави.

Тиан се паникьоса от гледката на загиващия ааким. Животът на тези хора зависеше от нея. Тя разбираше малко от смъртоносното геоматическо Изкуство, което трябваше да се постарее да изучи още първия път. Ако великият народ ааким се страхуваше от последиците, то как тогава тя се надяваше, че щеше да успее?

Но трябваше да го направи. Пръстите ѝ отчаяно движеха мънистата, тя изостри всичките си сетива, но този път се насочи към малкия ледник, който беше използвала преди. Сега ѝ трябваше много енергия. Тя се обърна на запад, за да събере енергията от огромния ледник, спускащ се надолу от връх Тиртракс. Той беше най-бързият от всичките — Тиан си представи дори бученето му. Скоростта, с която се свличаше обаче, беше по-бавна дори от тази на охлюв. Чакането беше истинска агония.

Докато ледникът се свличаше надолу от планината, в него се отвори огромен процеп от едната до другата му страна. Тя вече можеше да види полето му, като вдлъбната леща. С отчаяно безразсъдство тя се насочи към дълбокия му процеп и извлече от там всяка частица енергия.

Ледът се пропука, а през тялото на Тиан премина парализиращ студ. Тя падна, сякаш вече беше замръзнала. Целият порт-ал потрепери и експлодира в ослепителна светлина и разтърсващ звук. Тя си помисли, че той беше раздробен на части.

Цялата планина се разклати. Чу се звук като от сгромолясващи се камъни, нещо *избумтя* толкова силно, че ушите я заболяха. След това не чу вече нищо.

Хаани отчаяно стискаше ръката и.

— Тиан, кажи нещо!

Тиан се повдигна от пода, усещайки, че сякаш беше минало *много* време. Аакан беше изчезнал. От амплимета в кошницата струеше светлина. Стъклените кръгчета също светеха. След миг на непроницаема тъмнина, блясъкът отново се появи. Аакан — също.

Ужасяващо криви лещи сякаш отразяваха какво се случваше на върха на кулата. За миг Тиан видя отражението на Тиртракс. Огледален образ, който разкриваше как ледникът пада от погрешната страна на планината. Тиртракс всъщност беше срещу картината.

В центъра на отражението се появи звезда, а после в лещите се отвори дупка. Чуха се страшни писъци, като от изригване на снежна лавина. Над ааким сякаш се разтопи в горещия въздух огромен чадър от лед, който падна от небето като студен дъжд.

— *Портата! Портата се отвори!* — чу тя вика на множеството.

— *Бързо! Преди да се е затворила отново.*

Хората се хвърлиха към машини, които изглеждаха като кланкери. За миг тя видя лицето на Минис и на другите, които беше виждала преди — единствените, които знаеха всичко за портата.

— *Спрете!* — извика Витис. — *Малката глупачка е направила зиксибюла да се върти в погрешната посока. Той се върти отляво, не отдясно. Вратата може да не работи.*

— *Прекалено късно е да се притесняваме за това сега* — изкрещя друг.

— *Роде Интис!* — заповяда Витис. — *Стойте назад! Не е безопасно. Ще минете последни, след останалите десет рода! Оставете ги да рискуват; това ще върне заслуженото ни място.*

Витис изтича до една сложна машина, която смътно приличаше на порт-ал на Тиан. Като се хвърли на мястото за управлението ѝ, той започна да движи контролната ѝ ръка в три измерения. Във всички посоки полетяха блестящи топки.

Картината, която разкриваше Аакан, се обръщаше от горе на долу и отзад напред. Дробовете на Тиан горяха, сякаш беше вдишала огън. Контролът и върху порт-ал напълно липсваше. Една гореща дупка се отвори в пространството.

— *Не, Интис!* — извика Витис, простирайки умолително ръка, когато край него премина ескадрон войници в синьо. — *Чакайте...*

Изобщо не го забелязаха. Като пусна управлението на контролната ръка, той сграбчи главата си в ръце и заплака. В паническо бягство хора и машини се изкачиха по спираловидния път и преминаха през портата, но Тиан ги изгуби, а скоро — и Аакан.

На един планински връх, половин континент по-далеч, тетрархът наблюдаваше движенията на планетите, когато за миг те се разклатиха пред очите му като желе в купа. Полето само се върза на възли. Целият ефир сякаш изхлипа тъгата си, а след това се върна към своята недосегаемост. Като остави инструментите си, тетрархът записа нещо върху плочата си.

Стотици левги на юг, в една цитадела на студения остров Нуум, една жена остави перото си, наклони глава на една страна и се

усмихна. Дългото наблюдение беше дало първия си плод. Тя запали един фенер и пое надолу, за да измине Хилядата стъпки до своя господар.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

— Видях я! — каза Олей. — Тиан беше там, заедно с големите потоци светлина, които се носеха във всички посоки. Цялата планина се тресеше. Тя беше и с едно малко момиченце.

— *Малко момиченце?*

— То има зелена коса.

Още едно странно нещо.

— Какво правеше Тиан?

— Не разбрах. — Олей се отклони от темата. — Трябва да спя. — Тя се сви в палатката.

Беше тъмна нощ. Ядосан заради толкова неща, Ниш подреди лагера, разпали наново огъня и се взря в планината. Нямаше какво друго да се направи, освен да се чака. Олей вече беше заспала, но той не би могъл. Той крачеше напред-назад.

Това беше големият му шанс. Ако можеше да хване Тиан и нейния кристал, както и да я доведе обратно, това щеше да заличи всичките му предишни провали. Но какво щеше да стане оттук нататък?

— Ниш! — Някой го хвана за рамото. — Ниш, събуди се!

Той беше заспал срещу една безформена скала. Ниш разтри болезнения си врат.

— Какво става, Олей?

— Ела, ела!

— Къде? — каза той пресипнало.

— Горе в планините. Тиан започва.

— Какво започва?

— За каквото е дошла. Мога да я видя: стои в една огромна стая, вътре в планината. Тя използва кристала си, Ниш! Тя ще ги доведе тук.

Той се измъкна от спалния си чувал, обу си ботушите и завърза връзките.

— Кой ще доведе?

— Не знам — извика тя. — Не мога да ги видя. *Прекалено много са!* Тъмно и задимено е.

Силна тръпка премина по гърба му и внезапно той изгуби желание да ходи, където и да било в близост до планината. Но трябваше да го направи. Ниш я прегърна през рамената. Очите ѝ светеха от отражението на един лунен лъч.

— Какво имаш предвид с „толкова много“?

— Толкова, толкова много са! Трябва да я спреш, Ниш.

Това *беше* истинска трансформация, Олеи да подканя към действие. Явно беше наистина разтревожена.

Ниш хвърли малко храна в торбичката, която висеше на гърдите му, препаса сабята и ножа, даде на Олеи друг нож, който се съмняваше, че тя би могла да използва и заряза всичко останало в лагера.

Те се покатериха по склона, като минаха край балона, все още заседнал между огромните камъни, останал съвсем без въздух, така че ръбовете му и жичките се виждаха от всички страни. Ниш нахрани гълъба, провери, че има достатъчно вода, а после последва Олеи, която перфектно виждаше на лунната светлина и изглежда знаеше накъде трябваше да отиде. Тя вървеше по една пътека, вероятно утъпкана от мечки и кози. Когато се изкачиха по едно възвишение, залязващата луна отразяваше косо широката повърхност на ледника.

След като повървяха още малко, Ниш изведнъж се усети, че следотърсачката не го следваше. Тя седеше на земята, като се взираше вцепенена в острието на ножа.

— Олеи — повика я той. — Ела.

— Страх ме е — промърмори тя, като се зави с палтото над главата си.

Той се върна назад, прилекна и взе ръката ѝ.

— Олеи, не можем да останем тук. Изминахме целия този път, за да открием Тиан. Направих най-доброто, което можах за теб. Сега е твой ред. Моля те, помогни ми.

Като отдръпна ръката си, тя се зави в палтото и започна диво да се клати.

Какво можеше да направи? Ниш знаеше как се чувстваше Олеи сега, но нейната слабост не можеше да го спре, толкова близо до целта. Само ако можеше да хване Тиан и кристала ѝ, всичко щеше да се оправи. Трябваше да го направи, дори и Олеи да страда.

— Тогава остани сама! — извика той. — Аз тръгвам!

Той пое нагоре, сякаш тя не значеше нищо за него. Тя изскимтя. Той не се обърна, въпреки че усещаше болката ѝ.

Когато почти се изкатери по възвишението, тя извика силно:

— Ниш, не ме изоставяй.

В този миг той замръзна, с крак във въздуха, но после се стегна и продължи нагоре.

Преди обаче да беше изминал и още двадесет крачки, тя беше зад него, тичайки тихо с малките си ботушки. Той не знаеше какво да очаква, но изведнъж Олеи е показва неочаквано сговорчива.

— Ще ти покажа пътя, Ниш — каза тя, като хвана ръката му и здраво я стисна. — Не ме оставяй отново сама.

— Няма — каза той, като се загледа в планината.

При изгрев-слънце те вече бяха високо над лагера. Мъгла покриваше долината, а ледниците, покрити от нея, изглеждаха съвсем незначителни. Олеи спря, за да сложи очилата си. Беше трудно да се изкачи по стъпаловидния склон, а и кварцовите скали се пързаляха. Ледът предлагаше малка опора за ботушите ѝ. Мускулите на краката на Ниш го боляха.

— Накъде сега? — попита той, когато Олеи спря на ръба под една скала, покрита със слюда.

За миг тя изглеждаше несигурна. Олеи постави ръка над очилата си, като че ли, за да огледа в далечината.

— Ах! — простена тя и отново тръгна.

Часове по-късно те бяха вече в полите на ледниците. Скалите също се променяха — по-долу бяха блестящи шисти, а тук — гранитен гнайс. Изведнъж, докато се катереха по планината се чу жесток пукот, а контурите на ледника се промениха.

— Какво е това? — извика Ниш.

Тътенът малко се смекчи, но после изведнъж отново нарасна. Дъното и страните на долината се променяха пред очите им — заострени и по-високи. Огромно парче лед се откъсна и се засили надолу по скалите, като се разцепи долу с трясък. Сякаш огромните камъни се разцепиха на парчета. Скалата започна да пада. Ниш я гледаше как пада, без да знае дори накъде да побегне.

Олеи извика, хвана ръката му и го издърпа надясно. Тя хукна по ръба, за да излязат от обсега на ледника. Ниш я следваше плътно. Над

главите им скалите бучаха и се разбиваха.

Това не беше свлачище, а хаотично падащи скали и лед, откъснали се право от Тиртракс. Къс от планината с размерите на имението на родителите му започна да се търкаля пред очите на Ниш. Той се търкаляше право надолу, докато се разцепи, а по-голямата му половина се стрелна точно към тях. Ниш го забеляза с крайчеца на окото си.

Той затича толкова силно, че от носа му потече кръв. Още тичаше, когато един голям камък премина край него и се разби в една горичка. Шумът беше, сякаш настъпваше природен катаклизъм.

Олеи вече не се виждаше, което беше удивително за човек като нея, който дори не беше тренирал. Ниш се изкачи по един хребет и се спусна надолу по него. Пред него беше следотърсачката и той се превъртя във въздуха, за да не се приземи върху нея. Тя се беше свила на земята, с ръце на ушниците, като се опитваше отчаяно да се защити от шума. Устата ѝ беше отворена и тя крещеше, но Ниш не можеше да чуе нищо.

Той намери тапите за уши в торбичката ѝ, извади ги, за да ги постави, а отгоре отново сложи ушниците. Олеи се изправи и каза нещо. Той не разбра какво. Шумът изчезна. Те погледнаха над ръба. Скали вече не падаха, въпреки че ледът все още притискаше планината. Земята се разтресе на няколко пъти.

С тътен, който многократно превъзхождаше предишния, част от планината изпука. Отново западаха лед и скали. Ниш и Олеи наблюдаваха страшната картина. Четвърт час по-късно, когато ледникът се върна в нормалния си вид, Ниш промълви:

— Чудя се дали сега е безопасно?

Олеи вероятно мислеше същото. Тя стана и отново се закатери по склона. Те преодоляха зъберите на хребета и спряха. Ниш можеше да види право в планината. Беше като пукнатина в гнездо на термити, което разкриваше какво имаше вътре.

— Град в планината! — Той видя няколко нива и огромни, украсени колони. — Значи там е отишла! Но защо? Това град на лайринксите ли е?

— Не мисля така! — Тя потрепери.

Дали и останалата част от планината щеше да падне? Ами виденията на Олеи: летящите лайринкси и ужаса, на който тя не даде

име?

— Мога да я видя — изсъска Олеи.

Той не обърна внимание; толкова пъти досега го беше казвала.

Тя го дръпна.

— Мога да я видя, Ниш. Там горе!

Погледът му последва ръката ѝ, а там той сам видя две фигури точно на входа. Те бяха прекалено далече от очите му, но той не се усъмни в думите на Олеи. Колкото и трудна да беше работата му с нея, тя нито веднъж не беше сгрещила, затова и Ниш и вярваше.

— Ела! Можем да я вземем!

Те се спуснаха натам, но изведнъж Олеи спря и се сви между две скали.

— Много късно! Прекалено късно!

— Добре, ти стой тук! — извика той. Възможността, на която той дори не смееше да се надява, сега беше пред него. Тиан беше сама, само с детето. Всичко, което трябваше да направи, беше да грабне Тиан и да я отнесе в балона, а после да се махнат оттук. Това щеше да заличи всичко. Той щеше да стане герой. Ниш се спусна към целта като се приближаваше към пукнатината в недрата на планината. От нея се виждаше град на три нива. Изведнъж Ниш беше заслепен от ярки светлини. Фигурите изчезнаха.

Олеи изпищя и затича след него.

— Не ме оставяй! — викаше тя, като се хвърли в ръцете му. — То идва!

Ниш не я попита какво. Подобни прозрения рядко му даваха някаква информация. Той продължи нагоре, а тя го последва, потропвайки с ботушите си.

Те влязоха през пукнатината и намериха спираловидно стълбище в доста добро състояние, по което запълзяха нагоре. След малко стигнаха до нивото, където се намираха Тиан и детето. Подът, разчупен точно при входа, беше покрит с натрошен камък и лед, в достатъчно количество, за да напълнят цяла каменоломна.

Гледката, която се откри пред тях... нея Ниш нямаше да я забрави до живот.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хаани стискаше ръката ѝ.

— Тиан, бързо!

Тиан стана, като се почувства сякаш жива е замръзнала. Около нея се чуваше само силно прашене. Сини ледени висулки висяха от порт-ал. Тя усети мириса на прах и смътно си спомни звука от падащите отломки.

Хаани упорито я дърпаше.

— Виж какво стана.

Амплиметът беше угаснал, но туистиконът още светеше, като цветовете на повърхността му се сменяха, както и вътре в него. Вертикалното кръгче изглеждаше, като че ли гореше. Малкият пръстен от светлина в него се фокусира най-напред в някаква точка над главата на Тиан, а после се разпространи във всички посоки. Той беше пробил дупка в стената, както и в центъра на широкия коридор отвън, а някъде на разстояние от сто крачки от дупката в коридора се виждаше друг пръстен от светлина, чийто диаметър се простираше от пода до тавана. Въздухът в него трептеше. Това трябваше да е портата, но нищо не излезе от нея.

Нещо проблесна в ума ѝ, фрагмент от времето, когато тя беше в безсъзнание: викове, светлинни и огнени експлозии, викове на страшна агония, като че ли живи хора се преобръщаха във въздуха. Картината бързо изчезна. Последва нова — хиляди души, потънали в печал и неистов плач. Тиан изпита истински ужас. Какво се беше случило с ааким, докато преминаваха през портата? Как бяха свършили тези хора?

В далечния край, нагоре тя видя светлина. Един грамаден език от бяло-син лед се плъзна по склона на планината. Дали не беше направила смъртоносна грешка?

„Малката глупачка е направила зиксибюла да се върти в погрешната посока“ — беше казал Витис.

— Не мислиш ли, че трябва да бягаме? — Хаани хвана Тиан за ръката, докато край тях падаше ледът.

— Не знам.

Ледът спря да пада. Подът се разклати на два пъти и с тътен по-голямата част от планинския склон се вдлъбна. Малки камъчета се разлетяха навсякъде. Част от пода се срина. По-голямата част от леда и камъчетата се плъзнаха надолу.

Двете затичаха към отвора. Беше ужасно студено. Големият ледник изви склона на планината точно под тях, а инерцията ги блъсна обратно към стената. Скалата Отдолу се отвори, а после изведнъж стихна.

Навън те можеха да чуят гърма от падащия лед, както и тътена, когато той се приземяваше. Тиан потрепери. Блузата, панталоните и сандалите съвсем не бяха за такава ситуация.

— Нещо се случва отзад — каза Хаани.

Големият пръстен изгасна. По отсрещната стена танцуваха само сенки.

— Той идва! — извика Тиан, прегръщайки детето. — О, той идва, Хаани!

Тя изтича напред. Силен тътен разтресе пода. В основата на кръглата порта се появи тъмна фигура. Фигурата тръгна напред, а около нея се извиха концентрични окръжности с цветовете на дъгата. Сякаш пред нея имаше някаква прозрачна бариера.

— Не може да мине — каза Хаани.

Тогава се появи бляскава бяла светкавица, последвана от гръм. Трусове разклатиха пода, а плосък диск мъгла се оформи на равнината на портата. Тъмната фигура премина през нея и изведнъж мъглата изчезна.

— Какво е това? — прошепна Хаани.

— Аз... не знам. Може би някакъв кланкер.

— Какво е кланкер?

Разбира се, че детето не знаеше. В тази страна нямаше кланкери. Войната още не беше стигнала дотук.

— Това е машина, която се движи сама, без да я теглят коне, волове или сърни.

— О...

Пред тях започна да се очертава една дълга, заострена муцуна от блестящ синьо-черен метал, появи се кабина с кръгли перила, покрита с куполообразен метален капак. От нея пушеше рядък, жълтеникав

дим. Корпусът беше дълъг и широк, със значителни подутини, необясними извивки и издадени напред части. Задната ѝ част беше подсечена надолу. Изглеждаше като творба на скулптор, но ако беше така, той трябваше да е най-великият гений на света. Машината изглеждаше страшна, но едновременно с това и същинско произведение на изкуството.

— Това е като кланкер — каза Тиан на себе си, — само че по-голямо. В него могат да се съберат цяла дузина хора, с цялото им снаряжение. Как биха могли обаче толкова красиво да изковат метала?

До тази машина кланкерите от манифактурата приличаха на изделия от селски ковач. Искаше ѝ се да го разгледа отвътре, както и как беше направен.

— Но то няма колела — забеляза Хаани.

Нямаше нищо под корпуса на машината, тя като че ли се носеше над пода. Нямаше го и ужасният шум, с който се движеха кланкерите. Всичко, което Тиан можеше да чуе, беше нисък вой и случайно просъскване.

— Това... това е гениална машина! — каза Тиан. — Така е.

Машината се появи пред портата, пое право към тях и после спря внезапно. След нея се появи втора, после — трета. Тиан усети необяснимо лошо предчувствие. Тези машини изглеждаха по-скоро зловещи, отколкото да вдъхваха приветливост.

— Хаани — прошепна Тиан. — Мини зад мен. Скрый се между ледените блокове и не се показвай, докато не те извикам.

— Но, Тиан, какво става?

— Направи, каквото ти казах! *Веднага!*

Хаани вдържи дъха си, изхълца сподавено и се измъкна пълзешком. С ъгъла на окото си Тиан я видя как се отдалечаваше по пода. Тиан се сви зад една паднала колона.

Сякаш също беше готова да заплаче. Какво ли си мислеше детето сега? Още веднъж ли щеше да се случи това бедствие? Тиан се покачи върху колоната.

Трите машини обиколиха стаята. През вратата обаче излизаха все нови и нови. За минути вече имаше стотици от тях. Всичките имаха една и съща форма, но бяха различни като размери, а и в детайлите. В някои от тях можеха да се съберат едва няколко души, а в други — и петдесет. Върху някои от тях имаше хора.

Машините запълзяха към Тиан, като се подредиха зад първите три, докато оформиха двадесет колони с по сто зад всяка. От вратата прииждаха и още. Вече имаше две хиляди. Ако във всяка от тях имаше по една дузина хора, това означаваше поне двадесет и четири хиляди души. Минис беше казал няколко хиляди. Но все пак те бяха като капка в езеро в сравнение с милионите човеци. Ааким с впечатляващите си машини можеха да бъдат идеална помощ във войната.

Тиан стоеше в средата на стаята, напълно сама. Те се приближиха на около петдесет крачки, а после спряха, всичките в един миг. Беше невероятно. Свръхестествено!

Централната машина се отвори, а от нея се показва платформа, на която стояха седем души. Повечето бяха с тъмни лица, една глава по-високи от хората. Не всичките, разбира се. Една от тях, жена с бледа кожа и червена коса беше не по-висока от Тиан. Всички бяха въоръжени с лъкове, саби и други от познатите на Тиан оръжия. Отзад, в една оръжейна куличка седеше мъж, а пред него имаше оръжие, подобно на копиехвъргачка на кланкер.

Машините отляво също се отвориха, последвани от тези вдясно. На всяка платформа стояха по шестима ааким. Тиан потърси Минис сред лицата, но не го видя. Изглеждаха изтощени — наранени и изцапани — но въпреки всичко не им липсваше достойнство. Въпреки премеждията им, техните дрехи бяха хубави. Тиан хвърли поглед на собствените си одежди — покрити с прах и с дупка на коленете. Дори косата ѝ беше разчорлена.

Висок мъж излезе отпред на платформата на централната машина. Тя разпозна Витис, макар и да изглеждаше посърнал. Очите му гледаха втренчено, той трудно можеше да се владее.

— Коя си ти — извика гръмогласно той на разпространения в областта диалект, — която се осмеляваш да стоиш пред мощта на ааким? — Гласът му силно кънтеше, очевидно свикнал да дава заповеди. Акцентът беше странен, езикът — надут и точно както Минис, произнасяше всяка буква отделно. Това придаваше отмереност на речта му.

— Аз съм Тиан — извика тя. Собственият ѝ глас звучеше писклив и скромнен. — Аз направих устройството, което ви докара тук на сигурно място.

— Погрешно! — извика той.

Тиан направи една несъзнателна стъпка назад.

— Ти направи зиксибюла погрешно. Смени посоките. Всичко е в огледален образ. Заради твоята глупост мнозина от нашите се изгубиха в празното пространство. — Той изхълца. — Ти, пълна глупачка! Целият ми род беше пометен.

През тялото ѝ премина тръпка на ужас.

— Съжалявам — прошепна тя, спомняйки си виковете, стенанията и агонията, които чу десетки хиляди пъти. — Дълбоко съжалявам. Направих го точно, както ми показаха!

— Ти обиждаш паметта на нашите мъртви. Не смей да се извиняваш за своята некомпетентност!

Тиан сдържа дъх.

— Следвах точно инструкциите ти. Ако лява и дясна ръка са различни във вашия свят, тогава защо не ми го казахте?

— Трябваше да провериш. — Думите му бяха като жлъч.

Тя се почувства като чираче пред сърдит майстор, но тук майсторите бяха цели двадесет и четири хиляди.

— Извиках ви, както бях инструктирана. Вие не отговорихте, както бяхте обещали. Освен това, вие знаехте какво можеше да се случи, ако преминете през портата, още преди да напуснете Аакан. Чух какво каза. Ти извади процеса от моя контрол, за да се възползва твоя род. Ти направи нещата да тръгнат на зле.

— Как смееш да ме предизвикваш! Аз съм Витис от рода Интис, първият род на Аакан! Сведи глава, като говориш с мен. Всички ли човеци са така непочтителни към по-висшите от тях?

Тя предпочете да си премълчи. Всъщност той изобщо не я интересуваше. Тя се надяваше и другите ааким да не са като него. Въпреки всичко тя не се поклони.

— Къде е Минис, моят любим?

— Любим? — каза той недоверчиво. — Мръдни се от пътя ми.

— Аз спасих твоя народ — каза тя — и то не на ниска цена за самата мен и моя вид. Много от човеците умряха, за да живеете вие, а ти не показваш никаква благодарност. Такива ли сте всичките? *Бих искала да говоря с Минис.*

Друг мъж, по-нисък и възрастен, избута Витис от пътя си.

— Много сме ти благодарни, Тиан — каза Луксор.

Тириър стоеше зад тях. Косата на Луксор беше стоманено сива. Тази на Тириър пък беше точно като на Тиан, но лицето ѝ беше потъмно.

— Аз съм Луксор — каза мъжът, — от рода Измак.

— А аз, Тириър, от рода Натаз — каза жената. — Ние сме водачите на родовете на ааким. Не вземай присърце острите му думи, Тиан. Той видя изчезването на своя род — всяко едно дете, жена или мъж. Моля те, прости му, заради неговата скръб.

Тиан сведе глава.

— Поискай каквото пожелаеш възнаграждение — каза Луксор, — ще се радваме да го заплатим.

— Не искам възнаграждение — каза Тиан. — Не ви помогнах, за да извлека полза. — Освен Минис.

— Благородни думи — каза Тириър. — Ти направи на ааким услуга, която никога няма да забравим. Може ли да видим амплимета, Тиан? Никога не сме виждали подобно нещо.

Дали не плануваха да ѝ го вземат? Те бяха въоръжени като за война и тя не би могла да ги спре. От друга страна, тя искаше да изгражда мостове, а не да поставя бариери.

— Там е, в стаята с дупката в стената. — Посочи тя.

— Остави го! — изрева Витис. — Сега е счупен и безполезен.

— Но... — каза Тириър.

— Помниш ли Огледалото от Аакан? — избухна той. — Кристалът крие много опасности, само да го докоснем веднъж.

— Не мисля така — каза Тириър. — Изучила съм тези неща.

— Да се махаме бързо! — извика Витис. — Докато все още имаме това предимство.

— Но това е Тиртракс! — извика Тириър. — Това е най-великият град, който някога сме създавали. Предците на моя род са построили това място.

— Те бяха врагове на първия род! — извика Витис.

— Това е било преди много време — каза Тириър. — Повечето от хората ни умряха на Аакан. Други се изгубиха в празното пространство. Ние сме всичко, което е останало от нашия вид и не можем да си позволим разделение. Трябва да видя града и да науча защо е изоставен.

— Няма време! Маневрите от този свят вероятно са се разтреперили от енергията, освободена тук. Те вече мобилизират силите си. Ами ако сега ни търсят? Като вожд на единадесетте рода — той преглътна поредния пристъп на скръбта си, — заповядвам да тръгваме веднага.

— Много добре — каза Тириър, — но първо честно ще се разплатим с Тиан. Минис, ела тук.

Млад мъж се качи на платформата на централната машина, а останалите се оттеглиха, за да му освободят пространство. Тиан вперил щастливите си очи в него. Минис беше висок, но не прекалено; добре сложен. Тъмната му коса падаше на вълни край ушите. Бузите му бяха по-вдълбнати, отколкото си спомняше, но челото му беше все така благородно, а устните — плътни.

— Минис! — каза Тиан. — Дойдох, както обещах. Пропътувах половината свят, за да те доведа тук. Тя протегна ръце към него.

Той се взираше в нея, без да мърда, сякаш не знаеше коя е. Тиан замръзна отвътре. Може би той беше така резервиран, заради присъствието на толкова много хора.

— Минис. Ти каза, че ти пука за мен. — Тя не смееше да използва думата „любов“, не и сега. — Имам подарък за теб. — Тя извади пръстена от кесията си. Като изтича напред, тя му го подаде на няколко педи от машината. — Минис, направих този пръстен със собствените си ръце.

Тя притихна. Беше красиво бижу, но наоколо имаше толкова много красота. Всичко, което ааким правеха, беше красиво. Тя усети занаятчийските си умения толкова посредствени, а пръстенът, който беше направила, едно селско бижу, което само го дразнеше.

Минис се усмихна и простря ръце. Пръстите му бяха забележително дълги, отличителен белег на ааким. А зениците в очите му — кръгли.

— Тиан, моя любов — извика той, а гласът му звънтеше като този на Витис, но беше по-топъл. — За миг не те разпознах. Разбира се, аз обещах и спазвам обещанията си.

— Писна ми от тая безсмислица! — извика Витис и го бутна, за да излезе напред. — Погледни я каква е дрипава, малка проклетница! Не съм си представял това за теб, приемни сине мой. Сега ти си

единственият ми наследник и аз не мога да позволя това. Изсипи ѝ една торба платина и готово.

— Но, Витис, пастрок...

— Хиляди години сме били роби в собствения ни свят, приемни мой сине. Спечелихме свободата си, а нашият свят умря. Дори историята се е възползвала от нас. Но никога повече няма да бъдем роби! Моят род умря, за да устоим ние днес, а ако искаме да завладеем този свят, то не можем да си позволим, да загубим *никого*. Най-вече *теб*, Минис! Ти си всичко, което ми е останало. Дватама трябва отново да създадем рода Интис.

Пръстите на Минис, едва докоснали пръстена, се отдръпнаха.

Тиан отпусна ръката си. Тя не можеше да измисли какво да каже. Затова ли беше дала всичко, за да се отнесат с нея толкова зле?

— Тиан! — извика Минис. — Ние не сме такива. Моля те, повярвай ми, Тиан. — Той се опита да слезе, но Витис го задържа.

— Не се унижавай, момче. Ние сме ааким и трябва да създадем собствен свят.

— Моля те, пастрок.

Витис хвърли една торба на пода. Тя извънтя, като падна.

— Торба платина за услугата ти, Тиан.

— Проклети да сте! — избухна тя. — Не можете да ме купите.

Минис заслиза надолу по машината:

— Тиан... — извика той, с крак на стъпалото, а другия, увиснал във въздуха.

— Върни се обратно, момче — извика Витис. — Само да стъпиш на пода и повече не си ааким.

— Но, пастрок... Честта...

— Честта изисква да останеш при своите. Не можем да изгубим, когото и да било, особено теб.

Минис се поколеба и за пръв път в живота си, тя разбра, че той не беше толкова силен. Той искаше да се хареса на всички.

— Трябваш ни, Минис — каза нежно Витис. — Нуждаем се от теб.

Минис увисна на стъпалото, а лицето му прие скръбно изражение. Тиан се молеше. Със сигурност той не би могъл да ѝ откаже след всичките страдания, преживяла заради него и всичко,

което беше направила. Очите им се срещнаха. Толкова жесток копнеж се четеше в неговите. Той я обичаше, тя го знаеше. *Трябваше!*

Моментите се превръщаха в цяла вечност. Тя усети безброй очи върху себе си, които разглеждаха лицето ѝ, разчорлената коса, дрипавите дрехи. Знаеше какво си мислеха.

— Добре, момче? Ще се влачиш с оная проклетница, като изоставиш своя народ, възложил ти толкова надежди? Искаш вечно забвение? Тя ще умре след двадесет-тридесет години. А ти, дори и хиляда години да живееш, ние няма да те приемем обратно.

Минис ги изгледа продължително.

— Ами ако дойде с нас?

Витис погледна изненадан, но Луксор и Тириър си казаха нещо набързо, вероятно благоприятно за разрешаване на създалото се задънено положение. Витис се обърна назад.

— Не и като твоя жена, Минис! Тя не е ааким, а ти знаеш тъжната съдба на децата от различни родители. — Той каза по няколко думи и на останалите. — Много добре. Тя направи за нас нещо, достойно за уважение; въпреки грешката си. Можеш да я вземеш за своя наложница, като се вземат предпазни мерки.

— Ще дойдеш ли с нас, Тиан? — каза Минис с умоляващи очи. — Като моя любима?

Тиан беше смъртно обидена. Изобщо не беше помислила за това. Наложница — сделка, която така ѝ напомняше фабриката за разплод. Но... дали това нямаше да бъде по-добре, отколкото съвсем да загуби Минис? Тя се колебаеше.

Минис се протегна към нея, ръката му се свлече, а после той отново я вдигна.

— Тиан... — Той не довърши изречението си. Нещо отляво на Тиан помръдна. Нещо се стрелна като светкавица между отломките, а после отново се скри сред тях. Тиан беше забравила Хаани. Какво ли си мислеше детето, чуло всичко това?

— Не ме изоставяй, Тиан! — извика Хаани. — Моля те, не отивай с него!

Тиан разпозна опасността прекалено късно.

— Не, Хаани! Стой назад!

При помръдването в отломките мъжът в оръжейната куличка завъртя оръжието в посока на движещото се нещо, прицели се и пусна

лоста. Със смъртоносна точност той изстреля един снаряд, който можеше успешно да зашемети противников нападател. Когато Хаани се показва в мрака, снарядът я удари право в гърдите, повдигайки я от земята. Тя падна, без да издаде и звук.

Тиан изпусна пръстена и затича към нея.

— Хаани! Хаани! — Тя падна на колене до детето, което лежеше по гръб като счупена вещ. Хаани се опитваше да диша, но гърдичките ѝ бяха размазани. В дробовете ѝ клокочеше течност.

Хаани погледна към нея.

— Болят ме гърдите — задъхваше се тя. — Помогни ми, Тиан. Сестричке...

— Разбира се, че ще ти помогна... — Тиан едва виждаше, заради сълзите, които капеха от очите ѝ.

— Няма да ме изоставиш, нали? — прошепна Хаани. — Не и както майка ми, баща ми и лелите ми направиха, нали? — Тя успя да си поеме въздух. Болката я накара да потрепери.

— Никога няма да те изоставя, Хаани. Ще бъда с теб до деня, в който самата аз умра.

— Съжалявам! — изплака Хаани, като се опитваше напразно да бръкне в джобчето си. — Забравих...

— Какво си забравила, малка сестричке?

— Забравих да ти дам подаръка за рождения ти ден. — Сълзи потекоха по бузите ѝ.

Тиан също вече дишаше трудно.

— Няма значение, Хаани.

— Той е днес, а аз забравих! — изпъшка момиченцето, като се бореше за глътка въздух. — Съжалявам, Тиан! — Хаани отви едно парченце кожа, последното от парчетата, които Тиан беше отрязала от дъното на лодката. Вътре имаше една гривна, направена от сплетени ивици кожа, с шарки на цветя. — Тиан, обичам те.

От очите на Тиан потекоха сълзи, когато момиченцето плъзна гривната върху китката ѝ.

— Благодаря ти, малка сестричке. Не си забравила. Все още имам рожден ден.

— Обичам те, Тиан. Ти ще ми помогнеш да се оправя, нали?

— И аз те обичам, повече от всеки друг.

Тя покри мъничкото личице на Хаани с целувки, докато не се убеди, че момиченцето беше мъртво. Притъпеният връх на снаряда беше счупил ребрата на детето и ги беше вкарал точно в дроба му.

Тиан вдигна Хаани на ръце, изненадана колко лека беше тя. Тя я отнесе точно пред първата от машините. Крайниците на момиченцето висяха безжизнено.

— Тя е мъртва.

— Поднасям съболезнования — каза Витис. — Нещастен случай.

— Тя е мъртва! — извика Тиан. — Едно осемгодишно момиченце. Вие сте хиляди, най-силната армия в Сантенар, а бяхте толкова уплашени, че я убихте? Майната ти, Витис. Ааким не са благородни. Вие сте най-големите мерзавци в Трите свята!

Витис преглътна яда си.

— Никой няма право да говори за ааким по този начин, независимо какво се е случило. Не ставаш дори и за наложница. Предложението се оттегля.

— Страхливци! — плю Тиан. — Клетвопрестъпници! Думите ви са нищо.

Витис хвърли на земята още една торба.

— Обезщетение за детето! Разкарай се от пътя ни, ако обичаш.

— Не можете да купите живота на едно дете, нито пък мен! — Тя хвърли поглед към Минис. Той се взираше в нея. Тя все още таеше надежда.

Той постави единия си крак на пода.

— Вече е станало и не може да се поправи — промърмори Витис, — без значение колко съжаляваме за това. Каквото и да направиш, нищо няма да промениш, приемни мой сине. Свършено е. Заеми мястото си зад мен.

„Може да се промени — помисли си Тиан, — стига поне един от вас да *покаже*, че съжалява. Поне ти, Минис. Моля те.“

Минис се вгледа в детето. От окото му капна сълза, той сякаш се опитваше да вземе решение. Погледът му се плъзна настрани и в този миг тя вече знаеше, че е загубила всичко.

— Наистина съжалявам, Тиан. — Той отново се покачи по стълбата и застана зад Витис.

Машините се размърдаха, всичките в един миг. Тя остана на мястото си, като че ли готова те да я премажат, без да се грижи дори за

собствения си живот. Очите ѝ гледаха Минис, а неговите — право напред.

Първата редица пое напред и я заобиколи. Следващата — също, като премина през пробитата стена. Машините заслизаха по рампа от камък и лед, по ледника и се спуснаха надолу към низините.

— Проклинам ви! — извика тя и положи нежно телцето на Хаани на пода. Тиан изтича, грабна торбите с платина и ги хвърли след машината на Минис. Това не помогна. Седнала до мъртвото дете, тя взе в ръката си слабата безкръвна ръчичка. Всичко това за нищо. Дори по-малко от нищо. Тя беше платила с живота на Хаани. Толкова хора умряха, докато тя стигне дотук с амплимета, за да спаси ааким. Флууни, Джийни, Лиса, Джойън; цели взводове войници и толкова лайринкси. Когато си представи телата им тя разбра колко висока цена беше това.

Машините продължиха да прииждат час и половина. Докато те преминаваха покрай нея, тя стоеше с тялото на Хаани в ръце.

— Заклевам се в това мъртво дете — прошепна тя, — че *никога* няма да обичам отново! Проклинам те, Минис и цялото ти потомство, вовеки веков. Аз ще ти отмъстя, на теб, който така ме предаде. Ще живеете, за да съжбялявате, че сте ме оставили жива, *благородни* ааким!

Това не я накара да се почувства по-добре. Докато се взираше, без да ги вижда, вниманието и изведнъж беше смутено от шума на метал. Три машини, хванати заедно, висяха от ръба на портата. Четвърта пък се показваше над тях. Те паднаха на пода и се разбиха на части. От тях изскочиха ааким. Процесията продължи, като преминаха още двадесет и две машини и с това се изчерпа.

Тиан стоеше пред портата, с детето в ръце. Като погледна навътре, тя видя един дълъг тунел, който се виеше към безкрайността. В него имаше още стотици машини, но те не можеха да излязат навън.

Повърхността на вратата заблестя и започна да се разпуква. Съвсем внезапно тя изчезна. Отново Тиан чу ужасния плач, по който разбра, че още ааким са се изгубили в празното пространство.

Последните двадесет и две машини съставиха една редица. Те отразяваха лъчи светлина към тавана; сигнал или реквиет. Тогава се обърнаха и последваха останалите надолу по Тиртракс.

Докато Тиан гледаше как изчезва надолу по склона последната машина, тръпка на ужас премина през нея.

„Трябва да създадем собствен свят“ — беше казал Витис. Такава сила, като събраната тук щеше да се нуждае от години, за да го създаде. А може би това беше планирано дълго предварително. Бяха я използвали от самото начало. Минис изобщо не я беше обичал. Ааким са му казали какво да прави, всяка дума. Тя беше предала собствения си свят, за нищо.

Ниш, скрит в сенките, гледаше редиците черни машини, които се спускаха от склона. Те смътно приличаха на кланкери, макар че от това разстояние той трудно можеше да каже колко по-големи бяха те от кланкерите, с които беше работил. Запалин още като ученик от Историите, той всъщност знаеше какво бяха те.

Наричаха се „конструкти“ направени по модела, оставен от Рулке; по прякор Харен; преди повече от двеста години. Ниш не знаеше какво имаше вътре в тях. Той предположи, че имаше може би лайринкси или техни съюзници. Беше ясно: те представляваха най-голямата заплаха, пред която Сантенар се беше изправял някога, а Тиан им беше помогнала да стигнат дотук. Предателска кучка! Неговият дълг беше очевиден. Той трябваше да я отведе, за да получи тя своята справедливост, без значение каква.

Още конструкти се показаха, те заобикаляха Тиан и се спускаха надолу през счупения вход. Той дръпна Олей под стълбите, за да видят докрай какво щеше да се случи.

Ниш ги броеше, забелязвайки колко много бяха и се опитваше да изчисли броя на враговете в тях. Конструктите бяха повече от единадесет хиляди; а враговете — поне сто и петдесет хиляди. Това беше безценна, стратегическа информация, може би по-важна, отколкото залавянето на Тиан. Той трябваше да оцелее, за да стигне до вкъщи. Но откъде бяха дошли? Огромна и мощна армада, способна да унищожи човечеството.

— Какво беше това? — попита Олей, когато премина и последният конструкт.

Ниш отбеляза посоката на своята карта. Когато погледна обратно към портата, там нямаше нищо. Нямаше я и Тиан.

— Краят на човечеството.

РЕЧНИК

Ааким: Човешки вид, произхождащ от Аакан, някога завладян и поробен от малка сила нашественици „хароните“ (Стоте). Ааким са умен народ, блестящи занаятчии и инженери, но меланхолични и склонни към безочие и високомерие. Много от тях били доведени в Сантенар от Рулке, по прякор „Харон“ в търсене на Златната флейта. Ааким процъфтявали в Сантенар, но по-късно били предадени от Рулке и потънали в разруха в Клеем. Тогава те се оттеглят от света в своите скрити планински градове. Онези, които останали в Аакан, спечелили свободата си, след като Забраната била престъпена, а оцелелите харони се върнали обратно в празното пространство.

Айрин Мус: Полуидиот; отглежда въздушен мъх, безобиден перверзник.

Арпъл: Отличил се в битките сержант, герой от войните с лайринксите.

Баркъс: Покойник, майстор на контролери в манифактурата, чичо на Ирайзис.

Бизънт: Лайринкс матриарх (Мъдра майка). Тя е веща в Изкуството, особено що се отнася до летенето.

Витис: Пастрок на Минис; ааким от Лакан. Водачът на първия род Интис.

Гол: Мързеливо момче метач.

Граист: Раздразнителен надзирател в манифактурата. Има навика да дъвче нига.

Джал-Ниш Хлар: Перквизитор (провинциален инквизитор) на Ейнунар; баща на Ниш.

Джи-Хад: Управител в манифактурата.

Джийни: Майка на Хаани.

Джойън (Джо): Стар миньор, вещ в търсенето на кристали. Приятел на Тиан.

Интис: Родът на Витис, от народа ааким, първият от единадесетте рода.

Ирайзис Стърм: Старши занаятчия в манифактурата; племенница на Баркъс.

Кай-Ара: Свърх емоционален механик на кланкер.

Коулънд: Матриарх (Мъдра майка) на лайринксите от Калисин.

Крайл-Ниш Хлар: Бивш писар, таен пробер и не особено талантлив занаятчия, познат като Ниш.

Ксервиш Флид: Скрутатор (глава на шпионите и инквизиторите) на Ейнунар.

Лайринкс: Огромни крилати хуманоиди, дошли от празното пространство в Сантенар след пристъпването на Забраната. Високоинтелигентни, те могат да използват Тайното изкуство, най-вече за да задържат тежките си тела във въздуха. Имат покрита с броня кожа, както и способност да сменят цвета си, като хамелеони, като по този начин често комуникират помежду си (говор с кожата). Някои лайринкси умеят да преобразуват плът; могат да променят малки организми в желани от тях форми на живот, посредством Тайното изкуство. В празното пространство те използвали подобна тактика, за да моделират своите неродени малки, с цел оцеляване във враждебната им среда. Като последица, те не се чувстват напълно удобно в своите мощни, но силно променени тела.

Лекс: Дневен пазач на мината за кристали.

Льет: Лайринкс с кожа без броня, лишена от способност да сменя цвета си, талантлива в преобразуването на плът.

Лиса: По-малка сестра на Джийни; леля на Хаани.

Луксор: Отстъпчив водач на род от народа ааким.

Марни: Майка на Тиан, прочута родилка.

Матрона: Жена, отговаряща за фабриката за разплод в Тикси.

Минис: Млад ааким, мъж с висок статус; приемен син на Витис. Любимият от мечтите на Тиан.

Миса: Легендарна героиня с голи гърди от революционните времена.

Мъл-Лим: Аптекарь на манифактурата.

Мълейнт: Уважаван механик; натоварена с конструирането на балон.

Нига: Дрога, използвана в армията при изключителни условия в битка, при студ или умора. Също и по медицински показания, за да предизвика умора и сънливост в организма, както и притъпяване на

болката. Направена от листата на храста нига. Прави венците жълтеникави.

Нилатл: Отровно и злобно същество, създадено от Райл и Лиет, след преобразяване на плътта му.

Ниш: Омразното кратко име на Крайл-Ниш, което означава „невзрачен“. (Още по-лошо: Ниш-Наш.)

Нод: Портиер в манифактурата.

Олеи: Съгледвачка, толкова свръхчувствителна, че е неспособна да излезе навън или сред хора.

Пър-Дид: Стрелец от кланкера на Кай-Ара.

Райл: Изхвърлен от общността си безкрил лайринкс; талантлив в преобразуването на плът.

Ранд: Стрелец от кланкера на Симмо.

Раний Мел: Екзаминатор; чудесната майка на Ниш.

Рузия: Сляпа, стара лечителка в манифактурата.

Рулке: Най-великият сред хароните, създал първия конструкт.

Ръстина: Червенокос сержант. Веща в катеренето; силно мрази лайринксите.

Симмо: Механик на кланкер.

Слаунд: Войник, който пътува с Ниш в балона.

Съгледвач: Човек, който умее да усеща къде се използва Тайното изкуство, хора, които имат таланта да го практикуват. Олеи е такава.

Тиан Лийз-Мар: Млада занаятчийка; умее да вижда идеите и има талант да прави контролери.

Тириър: Водач на род от ааким.

Тул-Кин: Лечител в манифактурата; пияница.

Тъниз: Старши подзанаятчия в манифактурата.

Феламори: Видове, близки до човека, живели дълго, изчезнали вече от Историите, макар че някои от тях може би още обитават Сантенар.

Фин-Ма: Кверист в Тикси. Ръководителка на разузнавателното бюро в общината.

Фистила Тир: Бременна занаятчийка в манифактурата.

Фламас: Мансер. Олеи прекарва години в кулата му.

Флин: Сприхав миньор.

Флууни: По-голяма сестра на Джийни; леля на Хаани.

Хаани: Осемгодишно момиченце, което живее заедно с майка си и лелите си близо до езерото Калисин.

ГЛАВНИ АРТЕФАКТИ И СИЛИ

Амплимет: Изключително рядък хедрон, който дори в естественото си състояние може да извлича енергия от силата (или полето), което се създава около една пресечна точка.

Антракизм: Вътрешно изгаряне на организма, дължащо се на извличане на повече енергия, отколкото тялото може да се справи с нея. Неизменно с фатален край (смъртоносно).

Кланкер (също армопг и тъмпетър): Бронирана военна машина с шест, осем или десет крака и подвижен корпус, задвижвана чрез Тайното изкуство посредством контролер, използван от обучен механик. Снабдена с катапулт за скали и копиехвъргачка (за тежки копия). Оръжията се насочват и използват от стрелец, който се намира на върха на кланкера. Кланкерите се произвеждат под надзора от страна на механик, занаятчия и подзанаятчия, специалист по оръжията. За спешни случаи, при проблем с полето, се използва енергията, съхранявана в чифт тежки въртящи се маховици.

Конструкт: Превозно средство, което се задвижва чрез Тайното изкуство, а в основата на създаването му са тайните легендарни машини на Рулке. За разлика обаче от тези на Рулке, конструктите на ааким по-скоро се носят, отколкото да летят.

Контролер: Свързана със съзнанието механична система от много подвижни разклонения, която извлича енергия чрез хедрон и я изпраща да захранва задвижващите механизми на кланкер. Контролерът се настройва към определен хедрон, а за обучението на механика да използва даден контролер се изисква време. Механиците тежко понасят, ако за дълъг период от време не могат да карат своите кланкери, а когато машините им са разрушени, изпадат в дълбока скръб. Това състояние обаче може да бъде облекчено, ако контролерът от конкретната машина е непокътнат и бъде поставен в друг кланкер.

Кристална треска: Лудост с халюцинации, от която страдат занаятчиите и механиците на кланкери, заради прекомерната употреба

на хедрони. Малко от тях се излекуват от нея. Мансерите също могат да страдат от подобни заболявания.

Поле: Разпространяваща се (силна или слаба) сила, която огражда и прониква в (първоначално създадена от) дадена пресечна точка. Това е източник на силата на маневрите. Познати са разнообразни сили, въпреки че никой не знае как да си служи с тях безопасно (вижте Сила).

Порт-ал: Името, което Тиан дава на устройството, създадено от нея в Тиртракс, за да отвори портата (вижте зиксибюл).

Порта: Портал между едно място (или един свят) и друго, свързано с подвижна трансизмерна „гореща дупка“.

Преобразуване на плът: Клон на Тайното изкуство, който само лайринксите могат да използват. Развито, за да се адаптират те към променливата среда в празното пространство, откъдето идват. То включва бавни трансформации на дадено живо същество, с цел то впоследствие да послужи за определена цел. То е болезнено както за лайринкса, така и за съществото, и може да се прилага само върху малки същества.

Пресечни точки: Редки места по света, където Тайното изкуство работи по-добре. Веднъж открити, хедрон (или мансер) могат понякога да извличат енергия от полето на дадена пресечна точка през пространството, въпреки че количеството ѝ намалява с разстоянието, макар и невинаги. Когато енергията намалее, кланкер механикът трябва да бъде много внимателен и да бъде готов да извлече още енергия от друга точка, ако има такава наблизо. Полето може да пресъхне напълно, а в такъв случай точката може да стане напълно неизползваема с години, или дори векове. Мансерите дълго пазели тайната как може да се извлича голяма сила от самата пресечна точка, но впоследствие тя умира с тях (или по-скоро, техните наследници не доживяват, за да я разкрият). Съществуват също и анти-пресечни точки, където Изкуството съвсем не може да се приложи или пък употребата му може да доведе до опасни последици. Пресечните точки и анти-пресечните точки са често (макар и невинаги) свързани с природни феномени и сили като планини, разломи или „горещи точки“.

Сила: Древен мансер, Нунар, събира законите на мансерското изкуство, колкото и ограничено да е то, главно защото на мансерите им

липсва сила. Тя отгатва, че мансерското изкуство остава настрана, защото силата при него идва от слабо познати източници, както и защото тя преминава най-напред през самия мансер, причинявайки му заболяване, толкова по-сериозно, колкото е по-силен източникът. Възможно е такава сила или заболяването, дори да убият мансера.

Традиционният метод, по който става това е, като се зареди с енергията даден артефакт (огледало, пръстен и т.н.) и после тя се използва при нужда.

Това има някои предимства, въпреки че предметите могат да бъдат трудни за контролиране или пък да се разрушат. Веднъж освободени от енергията, те стават съвсем ненужни.

Още древните са използвали устройства, които остават заредени с енергия или пък е възможно да се заредят с нова. Никой не знае как се прави това днес, но феноменът трябва да е бил познат, тъй като няма друг начин да се поддържа енергията стотици, ако не и хиляди години (например, в Огледалото от Аакан) или да се използват чудовищни количества енергия, а тя да не се изчерпва (легендарният конструкт на Рулке).

Нунар събира група мансери, изцяло отдадени на нейния проект и се опитва да отговори на тези въпроси. Мансерското изкуство традиционно е било тайно — практиците му опитвали да го прилагат (понякога с цената на собствения си живот) и обикновено се проваляли сами. Единствено отчаяното положение на война можело да ги накара да работят заедно, да споделят откритията си, докато накрая геният на Нунар ги събира в „Специалната теория на силата“, която описва откъде идва разпространяващата се сила и как всъщност даден мансер може да я използва, извличайки я не от земни елементи, а чрез ултраразмерното пространство.

Главните цели на мансерите теоретици са резюмирани в „Общата теория на силата“ която разкрива как се работи с пресечните точки и как те могат да бъдат използвани безопасно. По-навътре в темата поглед предлага „Обединената теория за силата“ която обхваща всички полета, силни и слаби, в рамките на една сила.

Тайно изкуство: Употреба на магически или вълшебни сили (мансерство).

Тиртракс: Главен град на ааким в Сантенар, построен във вътрешността на връх Тиртракс от Великите планини, най-високият

връх в Трите свята.

Кладенец на времето: Идея на ааким за отражението на времето, паметта и Историите. Понякога място на смърт и прераждане (на самия цикъл на съдбата). Също и усещане за капана на историята — безпомощност да бъде променена общата съдба (на семейство, род или дори цял вид). Понякога човекът е схващан като произхождащ от свещен кладенец в Аакан, друг път — в Сантенар. Терминът става част от фолклора на ааким: „Гледах в Кладенеца на времето“; „Чух го при Кладенеца“; „Отивам при Кладенеца“. Възможно е да се приеме и като източник на енергия; мощна пресечна точка. Кладенецът се отъждествява с триизмерния символ на безкрайността, вселената и нищото.

Хедрон: Естествен или обработен кристал, образуван дълбоко в земята от флуидите, които преминават през естествена пресечна точка. Обучените занаятчии могат да настройват даден хедрон да извлича енергия от полето, което огражда дадена пресечна точка. Рутиловия кварц, който представлява кварцов кристал, съдържащ тъмни нишки рутил, е най-често използван. Занаятчиията първо трябва да „събуди“ кристала, като използва инструмента си. Прекалено далеч от една пресечна точка, хедронът става неспособен да извлича енергия и става непотребен. Ако един хедрон не е използван дълго време, той може наново да бъде събуден от един занаятчия, макар че това е по-скоро случайност.

Издание:

Автор: Йън Ървайн

Заглавие: Геомансър

Преводач: Стойна Атанасова

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: австралийска

Печатница: Мултипринт ООД

Художник: Ник Статопулос

ISBN: 978-954-2989-02-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5098>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.